

Chương 1: Hoa Rơi

Quản lý công ty Đào Đào trước giờ nghiêm khắc, còn gần nửa tiếng nữa tới giờ tan làm, nhưng từng người trong văn phòng bộ phận Kỹ thuật vẫn còn đang vui đầu vào bàn làm việc, vô cùng nghiêm chỉnh.

Đào Đào ngược mắt quét qua một vòng, rồi vừa lặng lẽ bắt đầu thu dọn tài liệu trên bàn, vừa nhắn tin cho Hoa Diệp. Cô không phải người giỏi biểu đạt bằng chữ, câu cú ngắn gọn súc tích: “Tối nay về nhà ăn cơm?”

Hoa Diệp còn kiệm lời hơn cả cô, chỉ trả lời một chữ “Ừm”, ngoài ra còn kèm theo một dấu chấm than.

Đào Đào cong môi, tay cũng gia tăng tốc độ thu dọn, trộm ngó giờ trên máy tính, còn mười phút nữa mới tan làm. MSN góc phải bỗng phát ra ánh sáng màu cam, cô mở ra xem, là Tạ Phi Phi ngồi đối diện.

Cô nhìn qua dò hỏi, Phi Phi chu môi hướng về màn hình.

Cô lộ vẻ nghi hoặc.

Phi Phi cười hề hề, “Có phải nhớ nhà da diết rồi không?”

“Sao thế? Ngưỡng mộ à?” Cô cũng mỉm môi cười.

“Phải đó, ngưỡng mộ cậu muốn chết luôn, lấy được một ông chồng cực phẩm, không chỉ xuất thân danh môn, sự nghiệp thành công, hơn nữa còn có khuôn mặt điển hình khiến ai đã thấy là không thể nào quên, người La Mã cổ thường góc cạnh cứng nhắc, nói năng thận trọng. Coi chừng bị người ta cướp mất.” Phi Phi lảng lơi dạo tít dạo lui trên ghế.

Mặt Đào Đào lộ vẻ mỉa mai, cô không thích người khác mang chuyện này ra cười mình, tuy cô vô cùng tự tin rằng Hoa Diệp không phải loại đàn ông mà người khác có thể cướp là cướp được. Chỉ là cô nghe thấy rất khó chịu.

Phi Phi nhú mày, tiếp tục gõ bàn phím.

“Chị em à, hôn nhân cũng là một loại sự nghiệp, phải luôn luôn có cảm giác nguy cơ, cảm giác cấp bách, cậu đừng chỉ cứ tan làm là chạy thẳng về nhà, giống như có như thế mới có thể vĩnh viễn giữ được bình yên vậy. Cậu phải tu luyện.”

“Tu luyện thành yêu hay là thành tiên?” Đào Đào phụt cười thành tiếng, Phi Phi vào công ty sau cô một năm, là một người nhiều chuyện, hể mở miệng là nói không có điểm dừng.

“Xì, thời đại bây giờ, cậu lấy một tiền nữ về hầu hạ, chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào, ngu à! Đương nhiên là thành yêu rồi, xinh đẹp không ai bằng, nhưng lại giữ được vẻ thần bí, khiến anh ta vĩnh viễn nảy sinh một loại thèm muốn không bao giờ tận, ừm, giống như bị *trúng cổ* vậy.”

(Trúng cổ: là một trong những loại bệnh thường thấy ở khu vực người Dao cổ đại, Trung Quốc. Cổ được bào chế từ rất nhiều loại sâu độc)

Đào Đào cười đến nỗi hai vai run run.

“Mình nói thật đấy, phụ nữ nếu như quá trong suốt, đàn ông nhìn vài cái là chán ngay, tình yêu đều dùng ba mươi sáu kế, hôn nhân là cả một đời, đương nhiên phải dùng bảy mươi hai phép rồi. Cậu phải đọc nhiều sách vào, nghe nhạc nhiều vô, nâng cao tu dưỡng bản thân, phải giữ được tiếng nói chung với anh ta.”

“Có lẽ mình rất khó làm được.” Hoa Diệp chỉ đọc sách về lĩnh vực pháp luật, nghe nhạc thì chỉ nghe nhạc của *Debussy*, mà hai thứ này đều là điều mà cô cảm thấy vô cùng đáng sợ.

(Achille-Claude Debussy là một nhà soạn nhạc người Pháp nổi tiếng)

“Nếu như dễ dàng, thì người phụ nữ nào cũng đều có thể lấy được chồng cực phẩm rồi.” Giọng điệu của Phi Phi có hơi chua xót.

Đào Đào cười, tắt máy tính, dùng khẩu hình miệng ra hiệu cho Phi Phi tan làm rồi.

“Đào Đào, đừng quên ngày mai đến sân bay đón kỹ sư bộ phận Nghiên cứu và phát triển của tổng công ty đó.” Trưởng bộ phận Kỹ thuật Long Tiểu từ bên ngoài bước vào. Long Tiểu, lời lẽ dịu dàng ôn hòa, nhưng lại có một vóc dáng cao to lực lưỡng. Bình thường anh ta mở miệng, người nghe trước tiên sẽ há hốc mồm, sau đó là không nhìn được cười. Đồng nghiệp trong công ty đều gọi anh ta là Đại Long.

Đào Đào liếc nhìn máy tính, “Tôi biết rồi, chuyến bay mười giờ sáng mai. Sếp, kỹ sư là anh chàng đẹp trai hay một cô nàng đẹp gái thế? Tên họ là gì?”

Đại Long trừng mắt một cái, “Lại còn đẹp trai hay đẹp gái, không hỏi đầu cũng coi như được lắm rồi. Tôi nghe bên phía tổng công ty nói anh ta là tình anh được khai thác từ bên Đức, bây giờ bộ phận Nghiên cứu và phát triển chọn người phụ trách, đến được vị trí này thì chưa đến năm mươi đầu, bốn mươi cũng già hơn mấy tuổi ấy chứ. Ừm, anh ta tên Tả Tu Nhiên, cô tôn trọng một chút, gọi anh ta là thầy Tả, khách sạn sẽ do phòng Hậu cần sắp xếp, anh ta sẽ ở đây ba tháng, cô vất vả thêm chút nhé.”

“Đồ đàn bà, thật chịu không nổi mà, nổi hết cả da gà da vịt rồi.” Phi Phi đợi Đại Long vừa đi ra, liền giả vờ chiến tranh lạnh, bĩu môi, sấn lại gần Đào Đào, “Cậu nói ra cũng là một thiếu phu nhân, sao lại đi làm cái việc hầu hạ người khác này chứ?”

“Vây... chúng ta đôi nhé?” Đào Đào nửa đùa nửa thật hỏi.

Đầu Phi Phi lắc như trống bỏi, “Đừng, đừng, phụ nữ đã có chồng có cảm giác an toàn, trước mặt tình anh, kiểu con gái nhỏ bé như mình có lẽ sẽ không trụ được, đến lúc đó sẽ phá hỏng hình tượng công ty mất.”

Đào Đào cười cười, cúi đầu ghi lại tên của Tả Tu Nhiên.

Bước ra khỏi công ty, Đào Đào không bắt xe mà một mình lười nhác đi bộ trên vỉa hè lá vàng rơi rụng khắp nơi. Xe của cô đã mang đi bảo dưỡng, hai ngày nay cô luôn cuộc bộ về nhà.

Ánh chiều tà ngả xuống núi, đèn đường chói mắt, hoàng hôn Thanh Đài phong tình bức người. Ráng chiều trải dài trên cây ngô đồng Pháp cao ngút hai bên đường, viền lá như được nạm vàng, ánh sáng dao động làm tầm nhìn của cô mờ nhạt.

Sau khi kết hôn, Hoa Diệp cũng bảo cô đừng đi làm nữa, nhưng cô không đồng ý, tuy chỉ làm một nhân viên quèn ở công ty, bị sắp sai tới sai lui, nhưng cô cảm thấy cuộc sống như vậy mới phong phú. Một ngày bận rộn sẽ qua đi, còn ở nhà đợi một người, một giây tựa như một năm.

Đi qua hai con đường, trước mắt là một vùng biển rộng lớn, biển dựa vào thành phố không quá xanh biếc, mà hơi vẩn đục, nhưng không ảnh hưởng đến việc tiểu khu gần nó trở thành cảnh biển rực rỡ nhất của Thanh Đài. Tiểu khu có một cái tên rất thơ: Thỉnh Hải Các, là bất động sản mà Thanh Đài mới mở rộng gần đây, vô cùng xinh đẹp, khi phụ nữ sống ở đây ra khỏi nhà sẽ thích ngắm cỏ thật dài, giống như hươu cao cổ vậy.

Đào Đào bước vào nhà, ném túi xách xuống, cột mái tóc dài uốn sóng lên thật cao, buộc tạp dề vào, vo gạo nấu cháo.

Chặn bát ngay ngắn kê đồ từ xanh bằng nhựa cột sợi thủy tinh FRP, bộ chén bát bảy màu. Hoa Diệp nói tầm thường, nhưng cô lại thấy rất đẹp. Những khi có nắng, cả căn phòng bếp gọn gàng đẹp đẽ giống như một cung điện mê người, cô đi lại ở trong đó, cảm thấy đây chính là cảm giác của nhà.

Cô không thích, cũng là một cô gái xinh đẹp được nuông chiều từ nhỏ, trước khi lấy chồng mười đầu ngón tay không dính nước, chai tương có ngã cũng không phải đỡ lên. Khi vừa mới kết hôn, bữa trưa thì ăn ở công ty, hai bữa sáng tối thì cô mua đồ ăn trên phố, uống sữa để đổi phó, cùng lắm là thỉnh thoảng nấu mì ăn. Hoa Diệp tiệc tùng xã giao nhiều, rất ít khi ăn ở nhà. Có một hôm, Hoa Diệp uống rượu bị xuất huyết dạ dày, nửa đêm được xe cấp cứu đưa đến bệnh viện, bác sĩ dặn anh sau này ăn nhiều thức ăn dễ tiêu hóa, bấy giờ cô mới phát huy được đất dụng võ của nhà bếp.

Cháo trắng khá đơn điệu, cũng không có mùi vị gì, cô cho thêm vào trong cháo ít bột yến mạch, bột bắp, hạt bo bo, như vậy cháo sẽ vừa đặc vừa dẻo. Trong tủ lạnh có bánh bao, lấy vài cái ra hấp, trong thời gian chờ đợi thì xắt củ cải thành sợi, trộn với dầu sứa làm món ăn kèm, rồi lấy dưa chua ra, xắt hạt lựu, nhỏ thêm chút dầu mè.

Vừa tắt bếp xong, chuông cửa liền vang lên.

Hoa Diệp không thích dùng chìa khóa mở cửa, lúc về nhà sẽ nhấn chuông cửa ầm ĩ.

Cô hỏi giọng: “Nơi này rốt cuộc có phải nhà của anh không, sao anh cứ giống như một người khách vậy?”

Hoa Diệp sững người, “Em không ra mở, thì anh sẽ tự mở.”

Cô rất không phục, mỗi lần chuông cửa reo, cô liền nhảy lên, rồi xông ra.

Năm hai mươi tuổi, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, liền bị trúng tiếng sét ái tình. Cô không hề có sức kháng cự đối với anh.

“Chồng ời!” Cô hồn dỗi nhìn anh, đón lấy túi xách trên tay anh.

Hoa Diệp dáng người dong dỏng cao, con ngươi đen láy sâu thẳm, lộ vẻ đẹp trai lạnh lùng góc cạnh rõ ràng, lông mày dày đậm, sống mũi cao thẳng, viền môi tuyệt mỹ, hoàn toàn thể hiện vẻ cao quý mà tao nhã, anh không thích nói nhiều. Kiểu đàn ông này mặc đồ vest vào, đẹp trai tới mức khiến người ta ngẹt thở, tự nhiên nảy sinh vẻ uy nghi của người lãnh đạo.

“Mệt lắm hả?” Cô thấy thần sắc anh ỉu xù, hình như rất mệt mỏi.

Anh nhàn nhạt ngoảnh cô một cái, nói lỏng cà vạt, “Hơi hơi.” Giọng nói cũng khàn khàn.

“Vậy anh mau đi rửa tay, lập tức ăn cơm.”

Cô đẩy anh vào nhà vệ sinh, nhanh tay lẹ chân múc cháo, dọn thức ăn. Cô ngồi đợi một lúc lâu, nhưng anh vẫn chưa ra. Cô chạy vào, nhìn thấy Hoa Diệp đang ngăn người trước gương, trong mắt hiện một tia đau khổ.

“Anh sao vậy?” Cô lo lắng hỏi.

“Không có gì.” Hoa Diệp cũng không nhìn cô, lau sạch tay, đi qua cô, thẳng hướng tới phòng ăn.

Cô chớp chớp mắt, hơi thất thần.

Lúc ăn cơm, lông mày Hoa Diệp cứ nhăn mãi, có đôi lần dừng đũa trong không trung, không đặt xuống cũng không thu về, cô nhìn ra anh có chút lơ đãng không tập trung.

Ăn xong hai chén cháo, Hoa Diệp đẩy chén ra, đi vào thư phòng.

“Chồng ơi,” cô đứng dậy kéo cánh tay anh, nũng nịu nhắm mắt lại, “Hôm nay em cũng mệt, không muốn rửa chén, anh rửa có được không?” Cô không thích anh cả ngày chỉ có ăn với ăn, rõ ràng đã mệt đến thế cơ mà, phải thà lờn chứ.

“Không muốn rửa thì đừng rửa, vứt đó.” Giọng điệu Hoa Diệp lạnh lùng, không mang theo một chút sắc thái tình cảm nào.”

“Em không thích nhìn chén bát chất đống trong bồn rửa, dơ lắm. Chồng à, cái nhà này là của hai chúng ta, việc nhà phải chia đều, cơm em nấu, chén anh rửa.” Cô vòng tay ôm lấy vòng eo thon gầy của anh, nghịch những chiếc cúc áo trước ngực anh.

“Anh không rảnh, nếu em không muốn làm thì mai đến công ty gia chánh tìm một nhân viên làm theo giờ.” Biểu cảm của anh lộ ra một tia khó chịu.

Cô mở to mắt, bĩu môi, “Như vậy giống nhau sao? Nhân viên làm theo giờ làm là một công việc, em làm là xuất phát từ tình yêu dành cho anh, còn anh làm là đáp lại tình yêu của em, có đúng không hả chồng?” Trong nhà có nhân viên làm theo giờ, một tuần đến một lần, quét dọn nhà cửa, giặt đồ đồng đồ vừa dầy vừa nặng. Việc nhà lật vật thông thường, cũng không mất bao nhiêu thời gian, cô gánh vác được.

Ủi áo sơ mi, giặt đồ lót, vớ cho chồng, cô thấy đó cũng là một kiểu thân mật.

Hoa Diệp tách tay cô ra, “Em xong chưa vậy? Xem phim Hàn nhiều quá rồi đúng không?”

“Sao lại hung dữ như thế, không rửa thì em rửa!” Cô hơi tủi thân dẫu môi lên.

Anh căn môi dưới, cũng không nói gì, đóng cửa thư phòng “cạch” một cái, chặn tầm nhìn của cô.

“Em...” Cô nhìn mình vẫn còn đang dang hai tay, tự giễu nhún vai, nụ cười biến mất, lòng bỗng nặng nề.

Thư phòng là một căn phòng độc lập thuộc về anh, khi cửa đóng, không cho phép bất cứ ai quấy rầy.

Cô chấp nhận số phận đi rửa chén, rồi lại thu dọn nhà cửa một lúc, một mình đi tắm, gội đầu, sau đó trở về phòng ngủ, bật đèn lên, trên tủ đầu giường có đặt một quyển “Tuyển tập những tiểu thuyết của Trương Ái Linh”.

Thật ra cô rất ít khi xem phim dài tập, vì không chịu nổi chương trình quảng cáo xuất hiện quá nhiều trên tivi. Nếu ưng bộ nào thì cô thích tìm sách đọc trước.

Đọc lại sách của *Trương Ái Linh*, là do bị “Sắc Giới” của Lý An hấp dẫn. Bộ phim điện ảnh dài gần hai tiếng, trong khi nguyên tác không quá vài nghìn chữ, cô thật sự khâm phục bản lĩnh của biên kịch.

(Trương Ái Linh là một nhà văn nữ của Trung Quốc. Những tác phẩm nổi tiếng nhất của bà bao gồm Sắc, Giới và Tình yêu khuynh thành)

Hôm qua, cô đọc “*Hoa hồng đỏ và Hoa hồng trắng*”, mới đọc được phần mở đầu. Cô giờ ra, tìm đến trang đó. Bỗng nhiên nhớ ra chưa chuẩn bị áo sơ mi và vớ để mai anh mặc, xuống giường kéo tủ ra, sững người, chiếc hộp đựng bao cao su trống không.

(Hoa hồng đỏ và Hoa hồng trắng: một tác phẩm của nhà văn Trương Ái Linh)

Mọi đồ dùng trong nhà, đều do cô mua sắm, duy chỉ có bao cao su là anh lo. Vừa kết hôn xong, dường như hai người ngầm hiểu ý nhau mà bắt đầu tránh thai. Cô nghĩ mình mới hai mươi lăm tuổi, vẫn chưa thể đảm nhận trọng trách làm mẹ. Hoa Diệp nghĩ thế nào, cô không hỏi, lén lút tận hưởng thêm vài năm tự do.

Ngày mai phải nhắc anh mới được, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Tiếng điện thoại bàn vang lên, làm cô giật mình. Định thần trở lại rồi mới cầm lấy ống nghe. Một giọng nữ rõ ràng hơi trung tính, là Kinh Nghệ người bạn kinh doanh quán bar của Hoa Diệp.

“Anh ấy đang ở trong thư phòng, cô gọi vào di động cho anh ấy nhé!” Bạn bè của anh cô đều biết cả, nhưng chỉ là biết thôi, lúc tụ tập, rất ít nói chuyện.

“Không cần đâu, nói với cô cũng vậy. Ngày mai Mộc Ca từ Paris trở về, mọi người đã hẹn nhau ngày kia tụ tập tại quán bar của tôi, bảo Hoa Diệp đừng đến trễ.”

Bàn tay cầm ống nghe của cô run run, “Chồng cô ấy cũng về nước cùng hay sao?”

“Cậu ấy ly hôn rồi.”

Kinh Nghệ và cô không có gì để nói với nhau, nói xong liền gác máy.

Cô chậm rãi gác ống nghe xuống, trèo lên giường, sách mở để trên đầu gối, nhìn trang sách kia giống như một con ngốc, không hề nhúc nhích.

Đầu cô đang nhớ lại lời của Kinh Nghệ: Mộc Ca về nước rồi, Mộc Ca ly hôn rồi...

Dường như trước đó không lâu, cô mới nghe nói Hứa Mộc Ca trúng tiếng sét ái tình với một nhạc trưởng người Pháp, quyết định định cư ở Paris, cả câu chuyện tựa như tình tiết trong phim điện ảnh vừa lãng mạn vừa đẹp đẽ.

Là Paris khiến con người ta không lưu luyến? Hay là tình yêu sét đánh đến nhanh, mà đi cũng nhanh? Hay là có một loại hồi ức khiến người ta không thể nào quên?

“Sao còn chưa ngủ?” Cửa phòng ngủ mở ra, Hoa Diệp mặc áo tắm bước vào.

“Hà?” Cô nhìn thời gian, sắp mười một giờ rồi, nhanh thật!

“Anh lau tóc đi.” Cô nhìn đầu tóc anh ướt nhẹp, bên trên vẫn còn dính nước, muốn bước xuống lấy khăn giúp anh.

“Anh tự làm.” Anh ngăn cô lại, rồi lại đi ra ngoài. Lúc trở lại, cô vẫn còn giữ tư thế mới nãy.

Anh nhàn nhạt nhắm mắt lại, trèo lên giường.

“Chồng ơi...” Cô ngắm nghía một bên mặt tuấn tú của anh, miệng há ra, muốn hỏi anh có biết chuyện của Mộc Ca hay không, nhưng cổ như bị thứ gì đó chặn lại, cô nói không ra lời.

“Ừ.” Anh mở tivi, chuyển đến kênh quốc tế.

“Em...” Cô gập ngón tay lại, cúi đầu, nắm chặt mép chăn, hô hấp hơi gấp.

Anh ngoái đầu nhìn cô, nhíu nhíu mày, tắt tivi, tay bỗng đưa về phía cúc áo ngủ của cô, “Muốn hả?”

“Hà?” Cô sững người, lập tức hiểu ra anh đang hỏi gì, mặt thoát cái đỏ bừng, đẩy bàn tay đang thò vào trong áo ngủ của anh ra, “Không phải.”

“Không muốn thật?” Anh lại hỏi một câu.

Cô lác lác đầu.

“Ừ, vậy ngủ sớm đi!” Anh tắt đèn ở đầu giường bên phía mình, xoay người lại.

Không lâu sau, cô liền nghe thấy tiếng thở phát ra khi anh đã ngủ say.

Cô nhấc tay gập trang sách lại, đặt trở về tủ đầu giường, tắt đèn, cũng từ từ nằm xuống, mở to hai mắt trong bóng tối.

Thật ra, họ kết hôn vẫn chưa được nửa năm.

Nếu chân tình giống một đóa hoa như thi nhân ca tụng, vậy thì giờ phút này, đóa hoa xinh đẹp mà yếu đuối ấy, trong mưa gió đêm khuya, đã rơi rụng xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đau Tình

Sáng, chuông đồng hồ reo, Đào Đào cực kỳ không tình nguyện mở mắt ra, cảm thấy không còn chút sức lực nào.

Trong đêm dường như cô đã nằm mơ, nhưng lại không nhớ được nội dung giấc mơ là gì, dường như đại não đã bị thứ gì đó kích thích, luôn hưng phấn cho đến khi trời sáng.

Cô ngoái đầu nhìn về phía người bên gối, vàng trán chắc nịch, sống mũi cao cao, chiếc cằm vuông vức, đôi môi mỏng mím rất chặt, đầu tóc hơi rối, bên quai hàm lún phún mấy cọng râu, nhưng cô vẫn thấy anh rất đẹp trai.

Mẹ chồng Quý Mạnh Nhân nói anh và bố anh như từ một khuôn đúc ra.

Cô chưa từng gặp bố chồng, Hoa Diệp cũng chưa từng thấy mặt bố.

Hiện Quý Mạnh Nhân đang là trưởng Đoàn văn công quân khu, hàng năm thường dẫn đoàn ra ngoài biểu diễn, lúc về Thanh Đài, bà sẽ sống một mình ở doanh trại bộ đội. Khi Quý Mạnh Nhân hai mươi bảy tuổi, Tham mưu trưởng của quân khu, cũng là chồng bà, ngồi máy bay trực thăng đi thị sát các đơn vị cơ sở, không ngờ, giữa đường thời tiết chuyển xấu, trực thăng bị sét đánh trúng, rơi xuống biển, trên máy bay không còn ai sống sót. Lúc đó Quý Mạnh Nhân đang mang thai sáu tháng, ba tháng sau, sinh ra Hoa Diệp.

Chuyện này là Đào Đào nghe bố cô kể. Bố cô ở cùng một huyện với Quý Mạnh Nhân. Quý Mạnh Nhân là nữ binh đầu tiên của huyện, vừa làm đến Đại tá, lại vì chồng thủ tiết mấy chục năm, trong mắt bố cô, bà tựa như một nữ thần.

Nữ thần rất ít khi cười, trừ phi khi tiếp khách hoặc nhìn thấy Hoa Diệp, khoe miệng mới cong lên đôi chút. Trong phòng ngủ của bà, có một tấm hình phóng to của bố Hoa Diệp. Khi bà ngưng mắt ngắm nhìn bức ảnh đó, Đào Đào nhìn thấy một tia yếu đuối thuộc về phụ nữ trong mắt bà.

Đào Đào vô cùng kính nể Quý Mạnh Nhân. Khi Quý Mạnh Nhân yêu cầu họ sau khi kết hôn ra ngoài ở riêng, cô thậm chí phào nhẹ nhõm.

Nói thật, cô thực không biết phải sống ra sao cùng người mẹ chồng đức cao vọng trọng như vậy. Dường như không phải gần cũng không phải xa. Cũng chỉ có thể quỳ lễ với bà như với nữ thần mà thôi.

Hoa Diệp vẫn chưa dậy, điều này có hơi khác thường. Anh lớn lên trong doanh trại bộ đội, đã có thói quen dậy sớm tập luyện. Trong tiểu khu có phòng thể hình, anh thường xuyên thức giấc cùng cô, cô làm bữa sáng, còn anh chạy bộ hoặc đi bơi.

“Hoa Diệp...” Cô đẩy nhẹ anh.

Anh cau mày, xoay người lại, quay lưng về phía cô. “Biết rồi, lát nữa anh dậy.”

Thì ra anh dậy rồi.

Cô mỉm cười, dậy chải đầu, vào nhà bếp hâm nóng sữa, nướng bánh mì, chiên trứng. Bữa sáng của Hoa Diệp trước giờ luôn ăn theo kiểu Tây, cô cũng nhập gia tùy tục theo anh.

Hoa Diệp mặc chiếc áo ngủ màu cà phê, thắt lưng cột chặt, anh dựa vào khung cửa nhà bếp, ánh nắng mai nhàn nhạt từ cửa sổ chiếu vào, rọi đến vòng eo chưa đầy vòng ôm của người đang bận rộn trước chạn bát sẫm màu, vài sợi tóc đen nhánh tuột khỏi nếp tết, cọ vào cổ cô hơi ngứa ngứa, cô không nhận được cứ ngỡ ngây.

Anh chần chờ một lúc, thấy mấy cọng tóc đó thật chướng mắt, bèn bước tới, vén chúng ra sau gáy giúp cô.

Cô quay đầu lại, mỉm cười tươi rói với anh, “Hôm nay không tập thể dục à?”

“Em cũng không đi.” Mi mắt sụp xuống, che khuất con ngươi đen láy lạnh lùng.

“Em không có bẽn lẽn, kiên trì không nổi, thì người sẽ mập lên. Bây giờ em thể này rất tốt.” Cô tự tin xoay một vòng trước mặt anh.

Trước khi cười, cô hơi mồm mỉm, cười xong, khuôn mặt tròn trĩnh ồm lại, thành gương mặt trái xoan xinh đẹp, hiện rõ vẻ thù mị của con gái.

Anh dòi mắt đi, “Làm xong bữa sáng chưa? Ăn xong anh đưa em đi lấy xe.”

“Thật chứ?” Cô vui tới mức mở to hai mắt, mặt tươi như hoa.

“Làm như anh thường xuyên gạt em vậy.” Anh lắc lắc đầu, cầm quyển tạp chí cạnh bàn ăn lên xem.

Cô hôn hồ chạy tới ôm eo anh, vùi đầu vào lòng anh cọ cọ, “Chồng ơi, em hạnh phúc quá!”

Anh chớp chớp mắt, khó xử giãy nhẹ, “Được rồi, được rồi, đi bụng sữa lại đây!”

Trên đường đến tiệm sửa xe, có đi ngang một hiệu thuốc. Cô đỏ mặt cúi đầu: “Chồng ơi, cái đồ nhà chúng ta... nên sắm thêm hàng tiêu dùng rồi.”

Anh ngó hiệu thuốc một cái, không lên tiếng, tiếp tục chuyên chú lái xe.

Cô hơi lúng túng, mười ngón tay đan vào nhau, nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ, không nói gì nữa.

Lúc xuống xe, cô đẩy cửa xe đang định bước xuống, thì bị anh kéo lại từ đằng sau.

Cô quay đầu, ánh mắt anh sâu thẳm, ở gần như thế, nhưng cô lại không nhìn rõ được gì.

“Tiểu Đào, chúng ta... chúng ta sinh một đứa đi!”

“Hả?” Cô nghi ngờ có phải mình đã nghe nhầm không, ánh mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm cô.

Anh nhếch môi, “Anh đã ba mươi rồi, chúng ta nên có con thôi. Lái xe cẩn thận.” Anh sờ đầu cô, đóng cửa xe lại, đi mất.

Cô đứng ngay tại chỗ như một con ngốc, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Con? Sao đột nhiên lại muốn có con?

“Hoa Diệp...” Cô xoay người, muốn gọi anh lại, cuộc gọi của Kinh Nghệ tới qua, cô vẫn chưa nói cho anh biết!

Xe của anh đã biến mất trong dòng xe vào giờ cao điểm đi làm.

Hoa Diệp nhìn từ gương chiếu hậu thấy Đào Đào càng ngày càng xa, dần dần chỉ còn lại một chấm trắng nhỏ, anh khẽ than một tiếng.

Sáng nay không có phiên tòa nào, anh đến thẳng văn phòng, có một đương sự hẹn gặp anh. Bạn bè chơi chung lúc nhỏ, bất kể nam hay nữ, bây giờ đều đang làm một cán bộ nhỏ nhỏ trong quân đội, chỉ có anh là mở văn phòng luật sư nhân ở bên ngoài, chuyên giúp người ta giải quyết những vụ kiện kinh tế.

Văn phòng nằm trên đường Tân Hải, được xây trên một con dốc, xuống dốc, chính là bãi biển, bốn phía hoa cỏ xum xuê, môi trường rất tĩnh mịch.

Đường Tân Hải, cũng là Đại lộ tình yêu của Thanh Đài. Những cặp đôi đang yêu nhau, đều thích đến đây cho cuộc hẹn hò đầu tiên.

Nhớ năm đó, anh và Mộc Ca...

Anh bỗng ngẩn người, hít thở sâu, tự giễu nhắm mắt lại, đi thang bộ lên lầu.

“Luật sư Hoa,” tuy anh là một trong những đối tác của văn phòng, hơn nữa còn là người đứng đầu, nhưng anh vẫn kiên quyết bảo nhân viên gọi anh là “luật sư”.

“Chào buổi sáng!” Anh lịch sự mỉm cười với thư ký chỉnh lý tư liệu giúp anh.

“Chủ tịch Nhạc của Thái Hoa hôm nay có một cuộc họp hội đồng quản trị tạm thời phải tham gia, chị ta muốn dời giờ hẹn gặp anh sang ngày mai.”

“Sáng mai tôi phải đến tòa, vậy để chiều mai đi!”

Thư ký khẽ gật đầu, xoay người ra ngoài làm việc.

Lịch trình bỗng nhiên được trống, anh nhất thời cảm thấy có chút mơ màng. Công việc tồn đọng rất nhiều, nhưng không lấy đâu ra tinh thần để xử lý. Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, lông mày nhíu lại, có một cảm giác đau đớn kìm nén đã lâu từ từ trỗi dậy từ tận đáy lòng, đau tới mức đầu ngón tay khẽ run rẩy.

Văn phòng hướng về phía nam, ánh nắng chiếu thẳng lên mặt bàn, anh hít một hơi, nhìn vài hạt bụi đang trôi nổi trong tia nắng, rồi chậm rãi mở rộng lòng bàn tay trái ra đón lấy ánh nắng.

Không nhìn kỹ, sẽ không phát hiện trên mu bàn tay có một vết sẹo màu trắng. Anh nhìn vết sẹo đó, trong đầu phút chốc trống rỗng.

Cũng vào mùa này, trên đường Tân Hải sắc thu mê người. Anh nắm tay Mộc Ca đứng trên bãi biển, ngắm ánh mặt trời rơi xuống biển từng chút

một.

“Hoa Diệp, mai em đi Paris.” Giọng của Mộc Ca rất khẽ, nhẹ như một tiếng than vẫn không thể nghe ra.

“Đi diễn à?” Anh cười hỏi, khóe miệng ẩn chứa vẻ tự hào. Mộc Ca là nghệ sĩ Cello của Đoàn nhạc Thanh Đài, đã từng ra mắt hai album.

“Đi học thêm hai năm Hoa Diệp, em không biết liệu em có còn quay về hay không, chúng ta chia tay đi!” Cô ngước mắt lên, trên gương mặt nhu mì là một sự cứng rắn kiên quyết.

“Ngốc ạ, em cứ yên tâm đi đi, anh sẽ đợi em” Anh cung chiều xoa tóc cô, tưởng là cô lo nghĩ cho anh.

Hai năm, chẳng qua chỉ hơn bảy trăm ngày chứ bao nhiêu, so với tình yêu bốn năm của họ thì có là gì?

Hai ngày sau, anh đến căn hộ của cô tìm cô. Mặt cô trắng bệch, cánh môi không có lấy một tia máu, trên trán mồ hôi đầm đìa, tay đang cầm sổ bệnh án.

“Em không còn lựa chọn nào khác, đây là cơ hội duy nhất để em ra nước ngoài học thêm” Cô không nói tiếng nào mà bỏ đi đứa con của họ, còn anh căn bản không biết là cô đã mang thai.

Anh chạy xuống lầu, điên cuồng lao vào thành phố, cuối cùng đi vào một quán bar, dùng dằng dặt mình làm mấy pha rượu, thử hết đủ các thể loại rượu màu sắc khác nhau ở quán bar suốt một đêm.

Sáng sớm, anh miệng đầy vết bong đi ra ngoài, lại chệnh choáng đến dưới lầu nhà cô. Anh nghe thấy những nốt nhạc vừa trầm thấp vừa sầu muộn vọng ra từ bên trong cửa, đó chính là một loại tình cảm, nhưng không một chút tạp nham, không một chút hoảng sợ.

Anh im lặng xoay người bước đi.

Hôm cô đi, cô gọi cho anh từ sân bay. Anh vừa nghe ra giọng cô liền cúp máy. Anh đứng trên sân thượng tầng mười tám của văn phòng, nhìn máy bay nhẹ nhàng bay qua không chút nề nang.

Bầu trời rất xanh, sân thượng được ai đó trồng đầy hoa cúc, hương vị mùa thu xộc vào mũi, làm anh bị sặc đến chảy cả nước mắt.

Anh vẫn đi làm, lên tòa, tiệc tùng như bình thường, ngoại trừ uống nhiều rượu hơn, thì không có gì khác trước.

Người bạn thuở nhỏ Trương Hoàng kéo anh đi ăn thịt nướng Hàn Quốc, lúc anh quét dầu lên vỉ nướng, không hiểu thế nào lại ịn mu bàn tay lên đây, mùi da thịt cháy khét lan tỏa khắp nhà hàng.

“Anh đang nướng tay gấu hay nướng chân phượng vậy?” Trương Hoàng đứng trên hành lang bệnh viện, mặt đen sì, “Anh mà là đàn ông gì chứ, chi nhiều đó mà cũng không buông bỏ được?”

Anh muốn cười, nhưng không thành công.

Người ra đi bằng cách thức kiên quyết như thế, tại sao hai năm sau lại muốn trở về?

Vậy mà cô lại còn nhớ số điện thoại của anh.

Hôm qua, anh nhận được một tin nhắn, là một dãy số lạ. “Em đã đến Bắc Kinh, chuyến bay mười giờ sáng mai đến Thanh Đài.”

Trong lòng anh bỗng nhói đau, đột nhiên biết ngay đây là ai. Cách nói chuyện này, giống với trước đây khi cô ra ngoài biểu diễn xong trở về sẽ thông báo cho anh.

Sau khi nhận được tin nhắn, anh sẽ luôn đến sân bay thật sớm để đợi. Cô vừa xuống máy bay, sẽ có thể nhìn thấy khuôn mặt với nụ cười dịu dàng của anh ngay.

Bây giờ có đi hay không?

Anh nhắm mắt lại, ngực phập phồng dữ dội, khóe miệng thoáng hiện tia cười khổ. Đã qua lâu như vậy, nhưng cô vẫn có thể dễ dàng chạm đến sợi dây đàn tận sâu đáy lòng anh.

Đồng hồ trên tường đổ chuông chín lần, anh bỗng nhảy lên, cầm chìa khóa xe vội vàng xuống lầu.

Anh nói với chính mình, không phải anh đi đón cô, chỉ là muốn nhìn thấy cô công thành danh toại, vinh quy về quê như thế nào mà thôi!

Xe chạy điên cuồng trên đường cao tốc hướng đến sân bay, gió thổi vù vù bên tai. Ánh nắng mang theo hơi biển, bầu trời Thanh Đài vẫn luôn rất xanh, xanh đến chói mắt.

Anh đỗ xe xong, đã sắp đến mười giờ.

Tìm đập thành thịch, lúc vịn thang cuốn đi lên, đầu ngón tay đã trắng bệch. Chỗ cửa ra chật ních người, anh né tránh đám đông, bước vào một tiệm sách gần đó, chọn một góc ở cạnh cửa có thể nhìn thấy toàn cảnh nơi cửa ra.

Máy bay rất đúng giờ, mười giờ đến nơi, loa phát thanh của sân bay thông báo chuyến bay khởi hành từ sân bay thủ đô đã đến sân bay Thanh Đài. Anh không không chờ được sự chấn động trong lòng, tìm đập rất nhanh, từng hồi từng hồi, không theo quy luật mà chạm đến lồng ngực, đau âm ỉ.

Không lâu sau, cô từ trong đoàn lũ khách nối đuôi nhau, bước ra khỏi cửa thông hành.

Áo gió màu gạo, quần bò màu trắng xám, mái tóc dài hơi xoắn để thả sau lưng, trên cổ choàng qua loa một chiếc khăn dài, vẫn tao nhã và xinh đẹp như thế. Khí chất này chỉ nhân tài đắm chìm trong cung điện nghệ thuật mới có.

Cô không thay đổi một chút nào.

Anh ngo ngoắt nhìn, thấy cô đang ngó trông bốn phía, như đang tha thiết tìm kiếm ai đó, trên gương mặt nhu mì nhỏ nhắn hiện ra một tia hệt hăng.

Cô đang tìm anh sao?

Cô lại tìm kiếm một lượt nữa, hàng mi dài cụp xuống, đầu buồn thu lại tầm mắt, chậm chậm bước ra ngoài.

Anh không đuổi theo, trên thực tế, anh như đã bị rút hết sức lực. Anh lặng lẽ nhìn theo bóng lưng cô, quặn thắt trong đau khổ.

Ở bên kia Đào Đào đứng cách anh chưa đến mười mét, trong tay đang cầm bảng giấy viết tên “Tà Tu Nhiên”, đang nhìn anh không chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Xinh Đẹp

Tà Tu Nhiên rất ghét chờ đợi.

Bất kể là họp ở công ty, hay là hẹn với phụ nữ, nếu đối phương đến muộn mười phút, thì anh sẽ xoay người bỏ đi ngay.

Anh xoay xoay càn cổ, nhìn đồng hồ lần nữa, đã hơn mười rưỡi. Anh chửi thề một câu, đá vali hành lý dưới chân, trong lòng dấy lên ngọn lửa giận dữ không tên, có điều không hề thể hiện trên khuôn mặt đẹp trai.

Chẳng trách tổng công ty quyết định năm nay mới trang bị thêm dây chuyền sản xuất động cơ kiểu mới, nhân viên phân tán vô kỷ luật như vậy, không chú trọng hiệu suất, xem ra cấp quản lý có vấn đề.

Anh bắt đầu cúi người định đỡ lấy tay kéo hành lý, thì một mùi hương mê hoặc bay ngang qua người anh.

Anh nhếch khóe miệng, thông thả ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại: trước đó mười mét, phát hiện có mục tiêu.

Chính xác là thú cưng!

Áo khoác ôm người màu đen chất liệu vừa nhìn là biết hạng nhất làm nổi bật vóc dáng bốc lửa, không phải là Valentino, thì ít nhất cũng là mẫu mới của Ports, vớ đen làm nổi bật đôi chân dài, đưa mắt nhìn thử, phong tình không thể nào ngăn cản.

Anh cho rằng một người phụ nữ hoàn hảo, tuổi tác thông thường trên dưới hai mươi hai, ba mươi, khá chín chắn, vẫn còn chút ngây thơ của trẻ con, nhưng đồng thời đã đủ để hiểu đời, am hiểu cách ăn mặc trang điểm, hơn nữa thu nhập độc lập, coi trọng thực tế, có thể diện, học lực và một chút khôn khéo mà tầng lớp lãnh đạo nên có, có lẽ còn có một chút tư tưởng của giai cấp tư sản, khao khát tình yêu nhưng bên cạnh vẫn còn thiếu một Mr.Right.

Cô gái trước mắt quá xinh đẹp, hiển nhiên không mấy đạt chuẩn, nhưng để giết thời gian, cũng có thể tạm bợ.

Anh không gấp gáp đi tới, mà khi cô gái khẽ nhìn lại, anh vừa vận đón ánh mắt cô ta, mỉm cười. Kiểu đón nhìn ấy, chỉ là một phép lịch sự, nhưng lửa điện khi bốn mắt nhìn nhau, lại ở mức điện thế cao.

Anh vô cùng tự tin, rất ít phụ nữ có thể điềm nhiên như không dưới ánh mắt của mình.

Cô gái trước hết là ngây người, sau đó nhàn nhạt gật đầu, rồi thu lại ánh mắt.

Cô em này không phải phường mặt hoa da phấn, không phải kiểu phóng điện đơn giản là có thể xương cốt mềm nhũn. Anh kéo hành lý đi về phía cô ta, tùy ý ngó ra ngoài cửa sổ thủy tinh.

“Thời tiết Thanh Đài đẹp quá!” Cách bắt chuyện cũ rích, nhưng lại vô cùng thực dụng.

Cô gái mỉm cười nhẹ nhàng, đánh giá anh từ trên xuống dưới, “Tiếp theo, có phải anh sẽ nói là hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi không?”

Anh lười nhác chớp mắt, “Đầu có, tôi chỉ muốn nói là cà phê của công ty vận chuyển hàng không miền bắc thật khó uống.” Anh ngó thấy nhãn hiệu dán trên vali hành lý của cô ta cùng một chuyến bay với mình.

Cô gái sững người, nhưng ngay lập tức gật đầu, “Đúng đó, chỗ ngồi lại chật chội, chân cũng không tiện duỗi, ngọt ngọt những hai tiếng đồng hồ, thật là muốn chết mà.”

Anh ngồi khoanh nhất, đương nhiên sẽ không gặp phải vấn đề này, nhưng không thể nói ra, tránh để cô gái nhạy cảm. “Tôi đang đợi người, còn cô? Nếu không vội thì chúng ta đến sảnh cà phê ngồi một lát.”

“Cũng được, tôi đang muốn thả lỏng một chút.” Cô gái cũng rất phóng khoáng, đôi mắt đẹp hiện một tia chế giễu, đưa tay bắt tay anh, “Tăng Kỳ!”

“Tà Tu Nhiên!”

Tay cô ta nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay anh, tuy không phải mềm như không xương, nhưng cũng vô cùng mềm mại. Anh thật sự không dám dùng lực, chỉ cảm thấy rã rời gân cốt.

Anh gọi một ly Blue Mountain, cô gái lại gọi một ly cà phê đen.

“Tôi qua viết kế hoạch cả đêm, tôi muốn tỉnh táo một chút. Anh không phiền chứ?” Tăng Kỳ rút ra một điều thuốc, liếc mắt nhìn anh.

“Xin cứ tự nhiên.”

Điều thuốc ấy mảnh mà dài, dài tới mức làm người khác chú ý, thì ra là được gắn trên ống đót thuốc.

Tà Tu Nhiên không thích phụ nữ hút thuốc, cho dù là loại thuốc lá nhỏ có vị bạc hà chuyên dành cho nữ giới. Như vậy khi hôn, miệng sẽ toàn mùi thuốc lá, cảm thấy giống như đang hôn đàn ông vậy.

Mặc dù tư thế hút thuốc của Tăng Kỳ vô cùng trêu người, nhưng trái tim xao động kia của Tà Tu Nhiên đã bình tĩnh trở lại. Họ tựa như hai người xa lạ gặp nhau giữa đường, nói chuyện về biển, đồ ăn vặt, và phong thổ của Thanh Đài, uống cà phê xong, không trao đổi danh thiếp, cũng không để lại số điện thoại, lịch sự chào tạm biệt nhau.

Tăng Kỳ cũng am hiểu đạo lý này, khoát khoát tay, đường cong của bóng lưng xinh đẹp, lung linh như tranh vẽ.

Tà Tu Nhiên bĩu môi, móc điện thoại ra xem giờ, lại qua nửa tiếng nữa, anh cau mày, quyết định bắt xe vào nội thành.

Anh vừa đi được mấy bước, đột nhiên dừng chân, nhướn mày quay đầu nhìn cô gái đứng cách đó không xa.

Một gương mặt trái xoan, đôi mắt vừa to vừa tròn, không hề trang điểm, trông có vẻ chưa đến hai mươi tuổi, có lẽ vừa mới tốt nghiệp không lâu? Tóc dài đen nhánh thẳng tắp, thả qua vai chạm đến eo, làm nổi bật vàng trán tròn trịa, môi đỏ răng trắng của cô, chiếc váy đi làm màu hồng lam khiến khuôn mặt cô càng thêm ngây thơ.

Chưa đến hai mươi giây anh đã cực kỳ soi mói dùng mắt ước lượng ba vòng của cô, cơ bản thuộc kiểu chưa hoàn toàn dậy thì, vậy mà lại dám ra ngoài bon chen với xã hội.

Thật ra, đây không phải là mẫu hình anh thích.

Điều khiến anh hứng thú là tấm bằng giấy mà cô đang cầm trong tay, bên trên viết ba chữ “Tà Tu Nhiên” thật lớn bằng bút lông đen, mà mặt có chữ lại đang quay ngược về phía cô, anh từ mặt bên mới nhìn thấy mấy chữ đó.

Cô giống như đã bị một cao nhân nào đó điểm huyết, đứng thẳng tắp, mắt cũng không nhắm, giống như một pho tượng.

Anh cắn môi dưới, đi tới, chỉnh ngay lại bằng giấy, giờ hai cánh tay cô gái lên đánh soạt một cái.

“Cô ơi, cô không thấy đón người phải nên như thế này sao?”

“A...” Tiếng hét của cô gái chưa kịp thốt lên đã bị bàn tay thon dài của anh bịt miệng lại, “Đây không phải là sàm sỡ, mà là có lòng nhắc nhở.”

Đúng là điên thật, sao công ty lại cử một đồ ngốc như vậy đến chứ. Tả Tu Nhiên rửa thầm, nhưng ánh mắt lại dịu dàng như nước.

“Ồ, quên tự giới thiệu, tôi là Tả Tu Nhiên.”

Đôi mắt to tròn của cô gái lại mở to hơn nữa, con ngươi sắp rơi ra khỏi viền mắt, “Có phải đẹp trai tới mức khiến cô bất ngờ không?” Anh cười tựa như được tắm gió xuân.

Vậy mà cô gái lại nghiêm túc gật đầu.

Anh dờ khóc dờ cười buông tay ra, “Vậy có cần xem chứng minh thư của tôi không?”

Cô gái lắc đầu, anh cũng nhìn thấy nhãn hiệu trên hành lý. “Chúng tôi... đều tưởng anh phải là một ông lão hói đầu.”

“Cái gì?” Lần này đã khiến anh nghẹn lời, sau đó bật cười thật to, “Tưởng tượng của các cô thật sự thú vị. Lần đầu tiên cô đến sân bay đúng không?” Vậy nên mới có bộ dạng ngu ngốc như vậy.

“Trước đây cũng có đến rồi. Thầy Tả, chào anh, tôi là Đào Đào, nhân viên bộ phận Kỹ thuật của công ty.”

“Đào Đào?” Đôi mắt đen láy hớp dài nhìn cô, “Cái tên này thật... hùng tráng.” Anh thật sự không tìm ra từ nào để hình dung, chỉ cảm thấy con gái mà lấy tên này rất kỳ cục, cũng chẳng nữ tính chút nào.

Đào Đào cười khê, đã quen với việc người khác ngạc nhiên như vậy. “Thầy Tả, hành lý của anh đều ở đây cả ạ?”

Anh nhún nhún vai.

“Vậy chúng ta đi thôi! Các sếp đang ở công ty đợi tiếp đón anh đấy!” Cô giành anh đẩy hành lý, anh ngăn lại, “Đi trước dẫn đường.”

“Đây là xe công ty?” Anh đứng ở bãi đậu xe, nhìn cô cẩn thận lái từ trong bãi ra một chiếc BMW series 5 mang mùi tấn công rất nam tính, lại nghẹn lời lần nữa.

Đào Đào nhảy xuống xe, mở cửa xe giúp anh, “Là xe của tôi.”

BMW là thú cưng trong lòng rất nhiều đàn ông, nhưng cô cũng cảm thấy lái nó giống như nhà giàu mới phát, chỉ sợ thiên hạ không biết mình đã phát tài. Hơn nữa chiếc xe này cũng không thích hợp với cô, cô thích kiểu xe giá cả hạng trung xinh xắn hơn.

Xe là của hồi môn bố tặng cô, lý do chỉ có một, chính là nó đắt, có thể xứng với thân phận của con trai nữ thần. Còn Hoa Diệp thì bố cho mấy thỏi vàng lớn. Hoa Diệp nhìn thỏi vàng cười, nhưng trong mắt lại mang vẻ mĩa mai. “Những thứ này đều là của quý lâu đời, con phải cất giữ cẩn thận.”

“Đúng đó, đúng đó. Hai đứa còn muốn thứ gì, cứ nói với bố.” Bố vỗ ngực, khí thế ngút trời.

Ông vốn là một thợ mộc của huyện, sau đó bán đồ gỗ, bây giờ là ông chủ của tiệm đồ gỗ lớn nhất Thanh Đài, gia tài hơn trăm triệu, nhưng chung quy vẫn là người cục mịch. Con gái có thể lấy được con nhà danh môn giống như Hoa Diệp, ông vừa mừng nhưng cũng vừa lo.

Tả Tu Nhiên cười mà ý vị sâu xa, vút hành lý ra ghế sau, thò người ngồi lên ghế lái phụ.

“Cô đến sân bay lúc nào?” Anh cúi đầu muốn tìm nhạc để nghe. Ngọt ngào quá, trong xe con nhóc này không có gì hết, mà anh lại ghét đài giao thông cứ lú lú mãi.

“Hà? Trước mười giờ.” Đào Đào lái xe dường như rất căng thẳng, khớp xương bàn tay nắm vô lăng nổi hết lên, nhưng ánh mắt lại hốt hoảng.

“Vậy cô đã làm gì hơn một tiếng đồng hồ?” Anh ôn tồn hỏi.

Hôm nay là thứ Năm, xe trên đường cao tốc rất nhiều.

Đào Đào sưng sờ, “Đợi người.”

Tả Tu Nhiên chỉ muốn vỗ tay khen ngợi cho câu trả lời tuyệt diệu này của cô, nhưng anh vẫn khoan dung cười cười, “Chỉ đợi người thôi, chứ không nhìn thấy chuyện thú vị gì khác?”

Đào Đào mím chặt môi, trong mắt vụt qua một tia đau buồn.

Cô chỉ ừ một tiếng, hiển nhiên không có ý muốn tiếp tục trò chuyện.

Tả Tu Nhiên nghiêng ngẫm khẽ nhếch khóe môi, nhưng không muốn tha cho cô. “Cô có bằng lái mấy năm rồi?” Lái BMW mà dè dặt như vậy.

“Thi năm tốt nghiệp.” Đại não của Đào Đào hơi bị chậm mạch.

Tả Tu Nhiên vô cùng nhẫn nại, “Cô tốt nghiệp năm nào?”

Đào Đào nhắm mắt lại, “Thầy Tả, anh có thể đừng nói chuyện với tôi được không?”

“Hả?”

“Hiện tôi đang rất bận.”

“Cô bận việc gì?”

“Tôi phải lái xe.”

Tả Tu Nhiên nghiêng mặt nhìn cô hồi lâu, “Hiểu, cô lái đi!”

Quả thật, một tay gà mờ. Anh bắt chéo chân, nhắm mắt dưỡng thần.

Xe vào nội thành, tới ngã tư, Đào Đào nhân mấy giây cuối đèn xanh vượt qua, không ngờ bên tay phải đột nhiên xuất hiện một chiếc xe lớn, bắt chập tất cả chạy thẳng tới. Đào Đào cả kinh, mắt thấy chiếc xe đó muốn tông vào mình, ý thức được đạp phanh muốn né, chiếc xe đó vô cùng nguy hiểm sượt qua thân xe cô rồi gào rít bỏ đi. Bàn tay nắm vô lăng của Đào Đào đầy mồ hôi, lại vì tăng tốc quá nhanh mà tay trượt khỏi vô lăng, đâm thẳng vào thân cây to cạnh vỉa hè.

Tả Tu Nhiên không chút đề phòng, đập thẳng vào cửa kính trước mặt một cái “cốp”, mắt nổ đom đóm.

“Cô... chuyên tâm lái xe như vậy sao?” Tư duy giống như bị ngưng trệ trong vài giây, cho đến khi ý thức được trên trán đau âm ỉ, anh mới hoàn hồn, xoay người qua gào to với Đào Đào.

Đào Đào nằm bò lên vô lăng, không cựa quậy.

Anh sợ đến mức tim ngừng đập, đưa tay đẩy nhẹ cô, “Cô vẫn ổn chứ?”

Người vẫn ảm, còn có hơi thở nặng nề, không, là nước nờ...

Anh nhú mày, bỗng ngẩng đầu lên, cô vẫn ổn, trên mặt không có máu, cũng không sưng chỗ nào, chỉ là khóc như điên.

“Được rồi, được rồi, không sao rồi, chúng ta đều rất an toàn. Cô đừng khóc, nếu không người ta tưởng là tôi bắt nạt cô đấy. Cô xem thử, cửa xe bên phía cô có mở ra được không?” Anh hạ thấp giọng, vẻ mặt ôn hòa.

Đào Đào khóc tới mức không thở nổi nữa rồi.

Anh đành phải khoát tay, đẩy cửa xe bên phía mình trước, rồi quay người sang bên phía cô. Trời ạ, đằng trước bị đâm lõm vào một mảng lớn, cả biển số xe cũng rơi luôn rồi.

Anh mở cửa xe giúp cô, cô vẫn ngồi yên bất động.

“Xuống xe đi!”

“Tôi... chân nhũn rồi, không đi nổi.” Đào Đào ra sức lắc đầu, tê liệt ngồi trên ghế.

Tả Tu Nhiên thấy hai người cảnh sát giao thông đang đi về phía này, anh nhắm mắt, “Chết tiệt!” Anh rửa thềm, thò người sang bế cô ra.

Có một dự cảm chẳng lành, anh cảm thấy cô gái họ Đào tên Đào này hình như có chút xung khắc với mình.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Kết Tóc

Ánh nắng giữa trưa ngày thu vẫn rất hùng hực, chút hơi mát gió biển mang đến sớm đã bốc hơi không còn tăm tích.

Áo khoác của Tả Tu Nhiên vắt trên mu bàn tay, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi sọc ca rô trắng xanh, đang cầm hộp com ngồi trên bồn hoa ở bệnh viện, đây chính là tiệc chào mừng của anh, và còn là tự bỏ tiền túi ra.

Anh liếc mắt nhìn Đào Đào đang ngồi một bên ôm cánh tay giống như một con ngốc, thật là bức đủ thứ chuyện mà.

Rõ ràng người lái xe là cô, mà lúc cảnh sát đến hỏi chuyện, cô chỉ biết khóc, anh không thể không báo cáo lại đầu đuôi ngọn ngành tình hình với cảnh sát.

Cảnh sát lập biên bản xong, rồi chụp hình, thông báo cho tiệm sửa xe đến kéo chiếc xe đi.

“Chơi trò lãng mạn cũng phải có chừng mực chứ, hai người không quan tâm đến tính mạng, nhưng mà người khác còn muốn sống nữa! Ngay tại ngã tư này mà chơi như vậy, sướng chứ?” Cảnh sát nghiêm mặt, nghiêm khắc nhìn anh.

Anh vô cùng khó chịu, quay đầu nhìn Đào Đào. Cô cúi đầu, ra sức lau nước mắt.

Anh giờ tay lên, nghiêng răng nghiêng lợi rồi lại bỏ xuống.

Thợ sửa xe từ tiệm sửa xe đến vuốt ve thân xe, đau lòng than thở, “Lúc sáng tiễn mày đi, mày vẫn còn ngon lành, chỉ mới một lúc thôi, cục cưng à, sao mày lại ra nông nỗi này cơ chứ?”

Anh còn không thèm ngước mắt lên, đã không còn sức bắt chuyện từ lâu rồi.

Mới vật vã đó mà đã qua mười hai giờ rồi, anh vừa khát vừa nóng vừa đói, trán sưng rất cao, bắt xe đến bệnh viện kiểm tra. Mới leo lên xe được nửa chân, quay đầu lại thấy cô hai mắt ngấn nước, đang áy náy nhìn mình.

Anh nhắm mắt, rất không cam tâm cũng vô cùng bất đắc dĩ quay đầu diu cô lên xe theo.

Hai người đều làm kiểm tra, trán anh có một vết bầm tím, cổ tay cô thì bị trật, bác sĩ kê thuốc giảm đau, dặn dò về phải dùng khăn ẩm chườm lên, nếu không mai sẽ sưng dữ hơn.

Hai người xuống lầu, nhìn thấy ngay cổng bệnh viện có bán com hộp, anh cũng không coi trọng lịch sự gì nữa, chạy tới mua hai hộp, nhét một hộp cho cô, còn mình cầm hộp còn lại cách xa cô ra.

Các y tá ra ra vào vào ngó thấy có anh chàng đẹp trai đang ngồi trên bồn hoa thì che miệng cười khúc khích, trộm liếc mắt đưa tình.

Anh đang nhét đầy một miệng com, lúc này không còn tâm trạng đâu mà chơi trò mờ ám.

Điện thoại reo, anh đặt hộp com sang một bên, đưa tay nghe điện thoại.

“Thầy Tả, hai người đã vào nội thành chưa?” Nghe giọng điệu rả rích của Long Tiểu mà khóe miệng anh co giật.

Anh ngó Đào Đào một cái, tai cô rất nhọn, căng thẳng ngẩng đầu lên, ra sức dùng tay ra hiệu với anh.

Anh hung dữ trừng cô, “Trên đường hơi kẹt xe, vừa mới vào nội thành. Tôi thấy bên đường có một nhà hàng cũng được, định ăn trưa ở đây. Ngồi máy bay mệt người quá.”

“Vâng, tôi sợ nhất là ngồi máy bay đó. Vậy... thầy Tả, nhà hàng tên là gì, tôi và giám đốc Tăng sẽ lập tức qua đó ngay.”

“Không cần đâu, tôi muốn ăn xong về khách sạn nghỉ ngơi.”

Đại Long dừng lại một lúc, “Được ạ, tôi và giám đốc Tăng ở khách sạn cung kính chờ đợi anh.”

Thấy anh đóng điện thoại lại, cô chấp hai tay lại thì lễ với anh, không ngừng nói: “Cảm ơn anh, thầy Tả!”

“Coi như tôi sợ cô rồi đó. Nay, cô có gọi điện về nhà chưa.” Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng đến đáng sợ, hai mắt sưng như quả đào, có lẽ hôm nay bị dọa chết khiếp rồi.

“Gọi rồi.” Cô cười có chút miễn cưỡng. “Ở nhà không có ai.” Cô vừa xuống xe liền gọi điện cho Hoa Diệp, di động anh tắt máy. Gọi đến văn phòng thì thư ký nói anh đã ra ngoài.

Cô lặng lẽ gấp điện thoại lại.

“Họ không dùng điện thoại sao?” Anh nhíu mày chất vấn.

Cô cười một cái, cổ tay đau, cầm đũa hơi mất sức, cô chỉ ăn vài miếng com, coi như đã xong chuyện, thật ra cũng không có muốn ăn.

Anh vừa nhai com vừa nhìn cô, đứng dậy, ném hai hộp com vào thùng rác, “Tôi về khách sạn đây.”

“Tôi đưa anh đến đó.” Cô rất biết lễ nghĩa.

“Đừng, đừng, tôi sợ cô rồi, tôi tự đi. Đừng rồi, có phải trong ba tháng tôi ở Thanh Đài, cô là người chuyên đi cùng tôi?”

Cô gật gật đầu.

Khóe miệng anh nhếch lên tạo thành một nụ cười, “Tôi thấy chúng ta hợp tác đến đây thôi!”

“Hôm nay... chỉ là ngoài ý muốn...”

Cô còn chưa nói xong thì đã bị anh chặn lại, “Tôi không có ý trách cô đâu, chỉ là thấy có thể đổi người khác sẽ tốt hơn. Đi thôi, tôi cho cô đi nhờ xe lần cuối.”

Anh kéo vali hành lý, bước ra khỏi bệnh viện, gọi một chiếc taxi.

Cô cắn chặt môi đi theo sau.

“Nhà cô ở đâu?” Anh hỏi cô.

Cô gục đầu xuống, mặt nhăn thành một đống, “Không, đưa anh về trước.”

“Có phải cô muốn vạch trần lời nói dối của tôi trước mặt sếp Tăng của cô?”

Cô sững người, lăm bắm nói địa chỉ cho tài xế.

“Thính Hải Các à, đó là khu dành cho người giàu.” Tài xế quay đầu nhìn hai người cười.

Cô không lên tiếng.

Dọc đường đi, hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Lên xuống hai dốc núi, xuyên qua một đại lộ rợp bóng cây là đến Thính Hải Các. Tả Tu Nhiên tựa cửa sổ trông ra biển lớn xanh thẳm ở phía xa, rồi lại ngấm căn biệt thự bên bờ biển, bừa bãi.

Lái BMW, ở biệt thự, nhất định là thiên kinh tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ, ở nhà đợi gả đi là được, sao cũng bon chen ra xã hội làm gì?

“Thầy Tả, hôm nay thật ngại quá. Tạm biệt!” Đào Đào vịn cửa xe, lo lắng cúi người với anh.

“Sao lại có biểu cảm đó, tôi đâu có bắt nạt cô, là tự cô lái xe mà.” Anh nháy mắt đùa với cô.

“Tôi biết. Hẹn gặp lại ở công ty!” Cô cười cười, giúp anh đóng cửa xe, đợi xe quay đầu, đi thật xa, mới xoay người bước vào tiểu khu.

Giáo dục rất tốt, không mắc bệnh công chúa cho mấy, chỉ là hơi ngốc thôi. Tả Tu Nhiên đưa ra kết luận về Đào Đào.

Hoa Diệp đương nhiên không có ở nhà.

Đào Đào thay giày xong, quét dọn căn nhà trống trải, đặt túi xách xuống, vào phòng tắm tắm rửa, tẩy sạch bụi bặm trên người.

Cổ tay cô vừa dùng lực liền đau buốt. Ráng nhìn mới cời xong đồ, lúc bước vào bồn tắm, đang định cho nước vào, vừa cúi đầu liền nhìn thấy dưới đáy có hai cọng tóc, cọng dài chắc là của cô, cọng ngắn là của Hoa Diệp. Cô nhặt hai cọng tóc lên, cột lại với nhau, thời xưa gọi phụ thê là kết tóc, có phải là như vậy thì sẽ đại diện cho việc cả đời không thể chia lìa?

Cho dù là nút thắt rườm rà kiểu mẫu phức tạp đến mấy, chỉ cần có lòng thì sẽ có thể gỡ được.

Cô cười trào phúng, buông tay, để cho cọng tóc trôi xuống theo dòng nước.

Ngâm mình trong phòng tắm một tiếng đồng hồ, lúc trèo ra da dẻ toàn thân đều nhăn nheo cả. Cô hơi choáng váng, vịn vách tường một hồi lâu,

mới xua được bóng tối ngăn ngòi trước mắt đi.

Miền cường khoác áo ngủ vào, lão đảo trèo lên giường.

“Á!”, đầu đâm vào tường, cô kêu lên thất thanh, bực bội ngẩng đầu lên, ngơ ngẩn cả người.

Trên tường treo một bức ảnh cưới của cô và Hoa Diệp, Hoa Diệp mang vẻ mặt của luật sư - vô cùng nghiêm túc, chỉ có cô là cười ngây ngô.

Hoa Diệp không chịu chụp ảnh cưới, bảo là không ăn ảnh, hơn nữa ghét người khác vừa tô vừa trét lên mặt mình. Cô hiếm khi nổi cáu với anh, thậm chí còn ném ra một câu hung dữ “Không chụp thì đừng kết hôn.”

Kết hôn là một việc vừa thần thánh vừa lãng mạn biết bao, cũng phải có một kỷ niệm chứ!

Cuối cùng Hoa Diệp cũng nhượng bộ, không đồng ý đến bờ biển và khu rừng chụp ngoại cảnh, chỉ chịu chụp chung một tấm ở ảnh viện.

Hai người cùng đến ảnh viện, anh vừa chê lễ phục không thoải mái, vừa không phối hợp với kiến nghị của thợ trang điểm, khó khăn lắm hai người cuối cùng cũng đứng được vào trong một cánh cửa đầy hoa xinh đẹp, nhưng mặc cho thợ chụp ảnh thuyết phục chỉ bảo thế nào, biểu cảm của anh trước sau vẫn giống như lá K trong bộ bài tây. Chỉ có cô là thắm thiết dựa vào anh, cười toét miệng giống như một con cóc, người có mắt ai cũng đều nhìn thấy hai chữ “hạnh phúc” viết trên mặt cô.

Có thể lấy được người đàn ông mình thích, lẽ nào không phải là hạnh phúc?

Cô thu lại ánh mắt, chậm rãi nằm xuống. Rèm cửa sổ quên kéo, ánh nắng buổi chiều từ phía tây chiếu vào trong nhà, cô cảm thấy chói mắt, vội nhắm mắt lại.

Vừa nhắm mắt liền hiện ra ánh mắt đau khổ muôn phần của Hoa Diệp ở sân bay, nỗi nhớ nhưng trong sáng ấy và toàn bộ dần vật đều viết nơi đáy mắt.

Anh vẫn không quên được Hứa Mộc Ca, cho dù là anh bị cô ta phản bội trước.

Không có một người vợ nào lại không để ý đến bạn gái cũ của chồng, nhưng anh và cô đã kết hôn rồi, Hứa Mộc Ca cũng đã lấy người khác, bụi trở về với bụi, đất cũng quay lại với đất, Thanh Đài và Paris, cách nhau hơn nửa vòng trái đất, cô không cần thiết phải suy nghĩ lung tung.

Bây giờ, Hứa Mộc Ca đã trở về, đã ly hôn, trái tim bình tĩnh của cô lại hoang mang trở lại.

Cô biết được trọng lượng của Hứa Mộc Ca trong lòng Hoa Diệp.

Bố biết Quý Mạnh Nhân cũng đang ở Thanh Đài thì tìm mọi cách liên lạc cho bằng được, cứ cách năm ba ngày lại gửi ít đặc sản quê nhà đến. Không phải ông muốn nhờ vả và quyền quý gì, ông chỉ là muốn bày tỏ sự kính trọng trong lòng đối với Quý Mạnh Nhân mà thôi. Đặc sản không đáng mấy đồng, Quý Mạnh Nhân cũng không tiện từ chối, nhận vài lần, sẽ tặng lại ít quà.

Có một lần, bà tặng cho bố mấy tấm vé xem nhạc hội. Nhạc hội được tổ chức tại một nhà hát được xây lại theo kiểu nhà thờ xưa, những bức tường xung quanh vẽ đầy những thiên sứ nhỏ bị đâm vào cánh, đèn pha lê rực rỡ giữa không trung.

Lúc ấy cô đang học đại học năm hai, vừa bước sang tuổi hai mươi, nhìn gì cũng đều thấy mới lạ. Nhạc hội có trích đoạn ca kịch, có độc tấu piano, violon, cũng có biểu diễn nhạc giao hưởng.

Cô cũng không phải quá am hiểu sự tuyệt diệu trong nghệ thuật, nghe mà ngáp ngắn ngáp dài, cô buồn chán nhìn ngó xung quanh, một hồi liền nhìn thấy một loạt sĩ quan ngồi ở hàng ghế khách VIP. Đàn ông mặc quân trang vốn trông đã rất có tính thần, thêm vào đó người nào người nấy đều phong độ hiên ngang, nên càng thêm tuấn tú. Điều khiến cô cảm thấy khác biệt là, ngồi chính giữa là một người đàn ông mặc âu phục, khuôn mặt đẹp trai mà lạnh lùng, khí chất lãnh đạm, không hề thua kém mấy sĩ quan kia.

Con gái tuổi hai mươi, đều có một chút mê trai, cô cảm thấy người đàn ông này đủ để sánh với những nam chính chín chắn trong phim Hàn.

Trong phút chốc cô đã mê mẩn anh giống như mê thần tượng.

Trên sân khấu đang diễn tấu “Ánh Trăng” của Debussy, khúc nhạc lơ lửng, mông lung, chậm chạp mà đầy tính nghệ thuật, chậm chậm mở ra cho khán giả một bức tranh cuốn đầy ý thơ. Anh nhìn chăm chú vào một nơi nào đó trên sân khấu, trông rất chuyên chú, thỉnh thoảng còn lộ ra ý cười.

Nụ cười của người đàn ông đẹp trai lạnh lùng giống như một liều ma túy, đụng phải sẽ gây nghiện.

Trái tim bé nhỏ của cô đập điên cuồng không theo quy luật, nhìn theo tầm mắt của anh, ánh mắt dán vào người một cô gái mặt bộ lễ phục đỏ đang kéo cello.

Cô gái đẹp như ánh trăng, trong sáng, lạnh lợi, trắng khuyết là thơ, trắng tròn là tranh.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mộc Ca

Buổi diễn kết thúc, khán giả vỗ tay như sấm đáp lại diễn viên khi hạ màn.

Bố nhìn thấy Quý Mạnh Nhân đang đứng giữa sân khấu thì lôi cô ra sau cánh gà chào hỏi. Quý Mạnh Nhân đang bị vài sĩ quan trẻ tuổi vây quanh, bà là một người phụ nữ cực kỳ phong độ, cho dù đứng giữa những diễn viên trẻ như hoa như ngọc, bà vẫn là một viên ngọc sáng mà người khác không thể nào bỏ qua.

Quý Mạnh Nhân từ khe hở giữa đám đông nhìn thấy bố con họ, mỉm cười bảo mọi người giải tán, “Lão Đào, đây là con gái anh à?”

“Phải, phải!” Bố tung hoành ngang dọc trong lĩnh vực kinh doanh, có một chút ngại ngùng không hợp với tuổi tác.

“Cháu chào dì ạ!” Cô ngoan ngoãn gọi một tiếng, không ngừng trộm nhìn những diễn viên đang tẩy trang.

“Có con gái thật tốt!” Quý Mạnh Nhân dịu dàng kéo tay cô.

“Mẹ, con trai lại đắc tội với mẹ chỗ nào rồi?” Phía sau truyền đến một tiếng cười khẽ mang ý trêu đùa.

Ra là anh chàng đẹp trai mặc âu phục đó, anh khẽ gật đầu với bố và Đào Đào, giờ tay ôm eo Quý Mạnh Nhân.

“Con trai tôi Hoa Diệp.” Quý Mạnh Nhân tự hào giới thiệu với họ, “Là một luật sư, đây là chú Đào, cùng quê với mẹ. Đây là chú Đào và con gái, tên...”

“Đào Đào, Đào trong ‘nhất tủy nhất đào nhiên’, và Đào trong ‘ba đào hung dữ’.” Cô đột nhiên giống như bị trúng đạn, con người càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chỉ nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai và phần khởi của anh.

(Nhất tủy nhất đào nhiên: nghĩa là uống say ngây ngất, Ba đào hung dữ: sóng lớn cuộn trào)

Hoa Diệp hơi lơ đãng cười cười, mắt luôn ngó vào phòng trang điểm.

Phòng trang điểm vọng ra những tiếng cười giòn tan, một lát sau, mấy cô gái bước ra.

Bỗng, mắt Hoa Diệp dịu dàng lấp lánh ánh sao. Anh bước tới đón cô gái ánh trắng kéo cello kia.

Cô gái liếc nhìn anh, hờn dỗi chớp mắt một cái, “Em tưởng anh sẽ không keo kiệt một bó hoa chứ.”

“Anh tưởng điều em quan tâm bây giờ không phải một bó hoa, mà là một bữa ăn khuya thật ngon.” Anh đáp lại bằng một nụ cười, đón lấy túi mỹ phẩm trên tay cô gái.

Cô gái cười duyên, kê vai đứng cùng anh.

“Mẹ, con và Mộc Ca đi trước nhé, có cần mang gì về cho mẹ không?” Anh hỏi Quý Mạnh Nhân.

“Không cần đâu, ăn xong đưa Mộc Ca về nhà sớm chút, mai con bé còn diễn nữa.” Quý Mạnh Nhân dặn dò.

Mộc Ca, Đào Đào khẽ lặp lại cái tên này, thật khiến người khác ngưỡng mộ, người đẹp ngay cả tên cũng đầy ý thơ như vậy!

Cô quay đầu, nhìn theo bóng lưng hai người họ, lần đầu tiên thật sự hiểu được thế nào gọi là “một đôi mỹ nhân”.

Cô đã không còn nhớ sau đây nói những gì với Quý Mạnh Nhân, nhưng sau đó, có một thứ gì đó mơ hồ khuấy động con tim, quanh quẩn không đi.

Điện thoại đặt trên tủ đầu giường bỗng reo vang, cô giật mình, ngẩn người một hồi, mới đưa tay đón lấy.

Nhìn số điện thoại trên màn hình, cô cười cười, rất lạnh, anh đã mở máy.

“Đang bận à?” Câu mở đầu của Hoa Diệp, trước giờ luôn giống như đang tính phí, thêm một từ sẽ thêm một đồng, nên anh luôn luôn ngắn gọn nếu có thể.

“Không.” Cô cúi đầu nhìn cổ tay đã sưng tấy.

“Tối nay anh có tiệc.”

“Ừ!” Âm cuối chưa tan, bên phía Hoa Diệp đã cúp máy, coi như đã trả bài xong.

Cô vốn muốn dặn anh uống ít rượu thôi, dạ dày của anh đã hỏng be bét rồi, không chịu được tàn phá nữa đâu.

Bây giờ, cô không cần phải dậy nấu cơm tối nữa rồi, cú điện thoại này đến thật đúng lúc. Cô hơi đổi tư thế, cảm thấy hô hấp hơi gấp, ngực nhấp nhô lên xuống, cô khẽ cắn môi dưới, rồi ngồi dậy, gọi điện về cho nhà.

Đào Đào cô cũng có người quan tâm, cũng có người thương.

Mẹ cô là một người phụ nữ của gia đình điển hình, trình độ văn hóa cấp hai, là thanh mai trúc mã với bố. Tuy bà bị bệnh tim bẩm sinh nhẹ, nhưng bố vẫn dừng cảm cưới bà, bà cũng rất dừng cảm mạo hiểm tính mạng sinh cho ông một đứa con.

Mang thai được bốn tháng, đến bệnh viện siêu âm, bác sĩ nhẹ nhàng nói là con trai, kết quả đến ngày sinh, y tế lại bế từ phòng sanh ra một bé gái. Bố hoảng loạn nín chặt y tá, hỏi có phải bé nhầm không?

Y tá giận dữ nói cho ông biết, những đứa bé được sinh ra hôm nay đều là con gái.

Nhưng cũng chỉ thất vọng trong giây lát, khi Đào Đào bé nhỏ nằm bên cạnh mẹ khóc oa oa, bố liền cười đến không thể khép miệng, ai cũng khen con gái nhà ông giọng lớn thật.

Sau khi sinh con xong, ngược lại sức khỏe của mẹ còn tốt hơn trước, nhưng bố vẫn để bà ở nhà, chuyện gì cũng không cho bà bận tâm.

Điện thoại reo rất lâu, mới có người nghe máy.

Điện thoại vừa thông liền nghe thấy tiếng mặt chược soàn soạt từ bên trong vọng đến.

“Tiểu Đào,” mẹ cười vui vẻ, “Nhớ mẹ rồi à?”

“Mẹ, mẹ bớt chơi mặt chược lại, không tốt cho lưng đâu.” Đào Đào vốn muốn làm nũng với mẹ, nhưng lời vừa đến miệng, lại thay đổi.

“Sức khỏe mẹ tự mẹ biết rõ. Con đang ở nhà hay ở công ty?”

“Ở nhà!” Đào Đào tủi thân cong môi lên. “Mẹ... con hơi ghét Hoa Diệp rồi...”

“Mẹ biết con lại bướng bỉnh rồi, haiz, kết hôn rồi, không thể so với hồi ở với bố mẹ được, phải hiểu chuyện, săn sóc chồng nhiều hơn.”

Mỗi bận cô giận Hoa Diệp, than vãn với mẹ, mẹ luôn đứng về phe Hoa Diệp như đúng rồi, trong mắt bố mẹ, Hoa Diệp là chàng rể quý không thể bắt bẻ.

“Bỏ đi, coi như con chưa nói gì. Mẹ, con đói, mẹ qua nấu bánh canh mì bí đỏ cho con.”

“Bà Đào à, mau lên, đến lượt bà ra bài rồi.” Cô nghe thấy có người đang gọi mẹ, tiếng mặt chược ong ong bên tai.

Mẹ ôn tồn thương lượng, “Tiểu Đào, hôm nay chúng ta không ăn bánh canh bí đỏ, thứ Bảy mẹ qua nấu cho con, nấu thật nhiều, tối nay con ra ngoài ăn gì đó ngon ngon vào, nhé?”

Cô có thể nói không được sao, không tình nguyện cúp điện thoại, cảm thấy mắt nóng nóng, hận mẹ ham bài quên con. Đưa tay lau nước mắt, đau đến nghẹt thở.

Tạm thời lại không ngủ được, tiện tay mang “Tuyển tập Trương Ái Linh” đang đọc dở ra giết thời gian.

Mới giờ ra liền nhìn thấy mấy dòng chữ.

“Có lẽ mỗi một người đàn ông đều từng có hai người phụ nữ như thế này, ít nhất là hai. Cưới một đóa hoa hồng đỏ, và cuối cùng nàng sẽ là một vết máu muối trên vách, trong khi hoa hồng trắng vẫn là ‘trăng treo ngoài song cửa’. Cưới một đóa hoa hồng trắng, và chẳng bao lâu nàng sẽ là cơm nếp dính trên áo, hoa hồng đỏ, lúc ấy, là một nốt ruồi son ở gần bên trái tim.”

Cô cười lạnh một cái, thì ra đàn ông thật dễ tiện, dù là hoa hồng đỏ hay hoa hồng trắng, không lấy được mới là đồ tốt. Tốt nhất có thể ngồi hưởng

phúc đeo bông, vừa có thể lấy được cô vợ hiền thực, vừa có thể có được người tình xinh đẹp.

Nhưng lỡ như lại xuất hiện một hoa hồng đen hay hoa hồng vàng kiêu diễm thần bí thì sao?

Trái tim đàn ông rất lớn, bất cứ khi nào cũng có thể dành ra một vị trí cho người khác.

Thế nhưng những việc này xảy ra đều có một tiền đề: lâu ngày, cũng chính là câu nói cửa miệng “cái ngira bảy năm” của những chuyên gia hôn nhân. Bảy năm, con vi khuẩn ẩn náu mới bắt đầu phát tác, cô và Hoa Diệp kết hôn vẫn chưa được bảy tháng, con vi khuẩn này đã phát tác trước rồi sao?

Chắc không đâu nhỉ! Hoa Diệp trước giờ lạnh lùng, cũng không phải hôm nay mới như vậy.

Cô khẽ khàng an ủi bản thân ở trong lòng.

Trong nhà quá yên tĩnh, tựa như chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của chính mình. Cô dựa vào giường ngơ ngẩn, nỗi mệt mỏi rã rời dần dần kéo đến, cô chậm chậm chui vào trong chăn, mang theo sự nghi hoặc vào giấc ngủ.

Ngủ tới nửa đêm, bỗng có một hơi thở ấm nóng phả vào sau cổ, gần gũi triền miên, cô mơ màng ngửi thấy hơi rượu xộc vào mũi.

“Anh lại uống rượu.” Cô ý thức được lăm bầm một tiếng, giọng vẫn mơ hồ không rõ, sớm đã quên đi nỗi dần vật trong lòng lúc sáng, xoay người lại theo bản năng, ôm lấy anh theo thói quen, dán mặt lên lưng anh.

Không đợi cô chìm vào trong giấc mộng, liền cảm nhận được một bàn tay nóng hổi chần chừ tiến vào trong áo ngủ của cô, bắt đầu chậm chậm di chuyển, đồng thời, môi lại lần nữa tiến lên.

Bấy giờ cô mới hơi tỉnh táo lại, nhưng mắt vẫn không chịu mở. Hơi thở của Hoa Diệp cận kề bên tai, rõ ràng như thế, khẽ khàng vang vọng trong đêm. Nụ hôn của anh nóng bỏng, chỉ chít triền miên, trong bóng tối từng cái một không ngừng rơi xuống lưng và cổ cô, có một sự ấm áp khô khan.

Cơ thể cứ như vậy mà bị đốt nóng, sự ấm áp này thậm chí xuyên qua da in lên mạch máu, khiến cho máu huyết bên trong đều bắt đầu nóng rần.

Cô thở nhẹ một tiếng, kim lòng không đầu ôm chặt anh, bám lấy sống lưng rắn chắc của anh, mà đón lấy. Cơ thể run rẩy như bị điện giật, ngay cả lông mi cũng đang run run, miệng lưỡi cô khô khốc, ý thức mơ hồ, giống như đột ngột mất hết sức lực, chỉ còn lại hơi thở gấp gáp.

Đêm nay Hoa Diệp mang theo vài phần thô bạo và mạnh mẽ, lúc nắm chặt tay cô, chạm vào cổ tay, cô kêu “đau” một tiếng, nhưng rất nhanh, khoái cảm như tương nhân chìm cô, cô ra sức cắn răng, nhưng vẫn phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn. Anh va chạm hết lần này tới lần khác, tiến sâu vào trong cơ thể cô. Đồng thời hôn lên môi cô, cạy mở răng lợi, nuốt lấy hơi thở của cô.

Cô nghe thấy tiếng thở gấp gáp nặng nề của anh, thật ra còn có của cô nữa, đan xen triền miên trong đêm tối yên lặng, trầm tĩnh mà rõ ràng.

Sau một lần dừng lại ngắn ngủi, Hoa Diệp càng thêm mãnh liệt càng dữ dội hơn.

“Tiểu Đào, Tiểu Đào...” Trong lúc đạt đỉnh, co thắt trong đau đớn, anh nhắm mắt lại, thấp giọng thì thầm, “Tiểu Đào... Tiểu Đào... Ừm, Mộc Ca...”

Mặt vẫn đang vui bên cổ cô, giọng nói hơi trầm thấp mơ hồ, hai tay cô đột nhiên dùng lực, còn mạnh hơn cả lúc này, ngón tay cắm sâu vào lưng vai anh, mắt mở thật to.

Ánh trăng đêm thu từ khe hở rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, dịu nhẹ, như thật như mơ.

Hoa Diệp đã phạm phải lỗi lầm to lớn trong đời sống vợ chồng.

Thương Đào Đào ~~~

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Vết Đâm

Hoa Diệp bị nắng mai làm cho thức giấc.

Một đêm say khiến đầu anh đau giống như có một cái cưa điện đang làm việc trong đó, miệng thì khô khốc, trằn trọc miên nửa đêm, khiến anh lại tiêu hao thể lực, khi anh hoàn toàn mở mắt thì cảm thấy cả người nặng trĩu.

“Hắt xì”, anh bỗng hắt hơi một cái, một con gió lạnh thổi vào người. Anh nhăn mày, nhìn thấy rèm cửa đã được kéo lên từ lâu, cửa sổ mở toang.

Chẳng trách trong phòng sáng như vậy.

Anh trở mình, người bên cạnh đã không thấy đâu, vậy mà anh lại không nghe thấy tiếng nhạc chuông báo thức.

Anh chống trán, khó chịu chớp mắt, xem ra hôm nay lại không tập thể dục buổi sáng được rồi. Lúc tắm, nhìn thấy trên cánh tay có vài dấu tay rất sâu ở trong gương, anh sửng người.

Tắm xong, mặc áo choàng tắm, đi vào phòng bếp theo thói quen.

Phòng bếp gió mát rượi, hôm nay là một ngày âm u, tủ bếp sặc sỡ không được ánh nắng chiếu sáng, trông rất nặng nề.

Anh nhú mày, quay đầu nhìn vào phòng khách, trong phòng khách cũng không có người, khắp nơi đều là mùi thuốc mỡ rất nồng từ sân thượng mang tới.

Kết cấu của Thính Hải Các là do nhà thiết kế nổi tiếng Tri Linh Đồng thiết kế, sân thượng rộng lớn là một điểm sáng của Thính Hải Các, ba mặt đều là cửa sổ sát đất bằng kính. Đào Đào rất trẻ con, treo một chiếc xích đu trên sân thượng, xung quanh lại treo thêm vài chậu cây, cảm giác giống như một khu rừng nhỏ, cô ngồi trên xích đu ăn vặt, đọc sách, cô chuẩn bị cho anh một chiếc ghế nằm màu trắng, phía trước còn có một cái ghế kê chân, phía sau là một tủ sách, đặt tạp chí mà anh hay xem. Những đêm có trăng, cô sẽ kéo rèm cửa sổ lên, kéo anh cùng ngồi ngắm trăng. Giọng Đào Đào rất ngọt ngào, những khi vui vẻ cô thích ngâm nga, nhưng luôn quên lời. Lúc bắt đầu thì hát rất ra dáng, hát mãi hát mãi thì chỉ nghe thấy cô ậm ừ ngân nga loạn xạ.

Anh cười bảo cô ngốc.

Cô phản bác, nói anh là kẻ ngoại đạo, không hiểu, là cô chất lấy cái tinh hoa, bỏ đi cái rác rưởi.

Trong ánh nắng mai nhàn nhạt, cô ngồi trên xích đu bôi thuốc lên cổ tay, trên người đã thay đồ đi làm. Bóng anh phủ lên người cô, cô không thêm nước mắt, hai chiếc răng cửa trắng nõn lấp ló cắn môi, cắn tới mức lộ ra dấu răng trắng nhợt.

“Tay em sao vậy?” Anh cúi đầu, cổ tay cô sưng rất dữ.

“Hôm qua bất cẩn bị quẹt phải.”

“Sao không gọi điện cho anh?” Anh ngồi xuống, muốn bồi giúp cô, nhưng cô né đi.

“Anh cũng đâu phải 120, sao phải gọi cho anh.” Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng khẩu khí lại giống như một khẩu súng chứa đầy thuốc nổ.

Anh trừng mắt nhìn cô, hít vào một ngụm không khí se lạnh, cảm thấy rất phiền, đứng thẳng dậy, “Chuẩn bị bữa sáng chưa?”

“Em không đói.” Cô đẩy nắp chai lại gọn gàng, cho thuốc vào trong ngăn kéo tủ sách, đứng dậy, dùng bàn tay lạnh lặn còn lại kéo kéo áo.

“Anh đói!” Khóe miệng anh cong lên, tự nhiên cũng phát cáu.

Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười với anh, “Gọi điện cho công ty gia chánh ấy, bảo họ tìm cho anh một nhân viên làm theo giờ.”

Cô dùng lời của anh, mạnh mẽ trả lại cho anh.

Anh liếc mắt nhìn về mặt không chút cảm xúc của cô, “Đào Đào, rốt cuộc em làm sao thế hả?”

Cô cười bước qua anh, cầm túi xách đi làm trên cửa chính lên, quay đầu lại, “Nhìn không ra à? Hoa Diệp, nói cho anh biết, em đang rất rất giận!”

Để thể hiện tính chân thực của cơn giận, cô bước ra cửa, thẳng lưng dùng giày cao gót đập một phát đóng cửa lại, đánh rầm một tiếng.

Anh trừng mắt nhìn cánh cửa, nhất thời không kịp phản ứng.

Giận? Cô ấy giận ai chứ?

Anh chạy đến trước cửa sổ, nhìn thấy cô đi qua con ngõ nhỏ dưới lầu, bước rất vội. Ủa, xe cô ấy đâu? Hôm qua chẳng phải vừa lấy từ tiệm sửa xe về sao.

Anh chỉ cảm thấy buồn bực, dạ dày lại không hợp tác mà quặn đau. Tối qua gọi Trương Hoàng đến quán bar, uống rất nhiều rượu, nhưng lại không ăn gì. Bụng đói cả đêm, bây giờ bắt đầu kiến nghị. Anh hơi buồn nôn, chạy vào toilet nôn ra mấy ngụm nước chua, mím chặt môi cời áo ngủ, thay đồ ra ngoài ăn, nếu không hôm nay anh sẽ không trụ được đến trưa mai.

Sáng nay còn có một vụ án phải ra tòa.

Chết tiệt, anh ôm ngực, sắc mặt trầm xuống.

Thính Hải Các là tiểu khu cao cấp, nhà nào cũng đều có xe riêng, có nhà còn những mấy chiếc, taxi rất hiếm khi kiếm khách ở đây. Đào Đào đợi một lúc vẫn không thấy taxi, đành phải cuộc bộ tới trạm xe buýt, Thanh Đài chỉ được tính là thành phố hạng trung, nhưng lại không có tuyến xe đi thẳng đến công ty, giữa đường cô còn phải đổi xe.

Cổ tay đau âm ỉ, mùi thuốc mỡ lại khó ngửi, người đi cùng xe nhìn cô, đều bịt mũi lại, mắt tỏ vẻ khó chịu. Cô cúi thấp đầu, giả vờ không nhìn thấy, tâm trạng u ám chưa từng có.

Trong lúc lên đỉnh, chồng lại buột miệng gọi tên người khác, đây có thể là điều mà phụ nữ đều không thể chấp nhận được, hơn nữa người phụ nữ đó còn là bạn gái cũ của chồng.

Sau khi gọi xong, Hoa Diệp lật xuống khỏi người cô, mặc cho cô đá đạp cầu véo thế nào, anh cũng không tỉnh.

Cô nhìn anh, lửa giận giống như sức mạnh của tuyển thủ boxing rơi vào trong đồng bóng vải, từ từ tan biến trong bóng tối và sự trầm mặc vô tận.

Đêm trôi qua rất chậm, chậm tới mức tựa như mài sạch tính nhẫn nại của một đời người, bóng tối trở thành một người lao công chậm chạp mà tỉ mỉ, từng nhát quét sạch nỗi đau khổ từ mọi góc ngách, đẩy đến trước mặt con người, sau đó đốt chúng đi, để cho những đau đớn vụn vặt này biến thành khói, khiến trái tim người ta đau đớn.

Rượu vào lời ra, là lời thật lòng, anh vẫn còn yêu Hứa Mộc Ca sâu đậm.

Cô thở dài thườn thượt, một màn sương phủ đầy trong mắt, cô hít hít mũi.

“Tới đường Châu Giang rồi.” Thím bán vé nhắc đường.

Cửa xe mở ra cái cách, xe lắc lư, suýt thì cô bị té, vội vàng theo đám đông xuống xe. Đi vài bước, đã tới công ty, quẹt thẻ lên lầu, Phi Phi đã đến từ bao giờ.

“Ồ, sao chỉ có mình cậu vậy?” Phi Phi sấn tới hỏi.

“Không lẽ cậu đi làm còn cần người đi cùng?” Cô ỉu xiu ngồi xuống.

“Chuyên gia của tổng công ty đâu?”

Cô bỗng nhảy dựng dậy, trời, cô đã quên bég Tả Tu Nhiên rồi. Nhưng ngay sau đó, cô lại ngồi xuống. Chắc Tả Tu Nhiên đã nói với Đại Long rồi, không biết cứ ai phụ trách làm trợ lý của anh ta.

Cô quét mắt một vòng phòng làm việc, đồng nghiệp lác đác đều đã đến cả, hình như không còn thiếu ai.

Trong lòng cô hơi hoảng, vội đến văn phòng của Đại Long ngó thử, Đại Long không có trong phòng, giọng nói vọng ra từ phòng bên cạnh. Cô tìm đến, nhìn thấy một căn phòng vốn để không đã có thêm đồ dùng văn phòng mới và một chiếc máy tính mới.

“Đào Đào, tôi đang định tìm cô đây. Cô thu dọn đồ đi, tạm thời chuyển đến đây làm việc.” Đại Long vỗ tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy cô.

“Tại sao?” Cô hơi khó hiểu.

“Nếu không thầy Tả có việc gì, cần tư liệu gì, còn phải chạy đến phòng làm việc kia để tìm cô, bất tiện biết mấy.”

Khoảng cách mười bước chân, mà bất tiện? Vậy thì kêu một tiếng là được rồi.

Cô cười cười, không tiếp lời. Các kỹ sư phòng Nghiên cứu và phát triển của tổng công ty thường hay xuống dưới chỉ đạo công việc, chưa từng thấy công ty thận trọng như thế này bao giờ, xem ra Tả Tu Nhiên là một người rất đặc biệt đây.

“Trình độ và kinh nghiệm của tôi ở công ty đều nông cạn, sếp, anh không cảm thấy thay người khác sẽ thích hợp hơn sao?” Cô không biết Tả Tu Nhiên có nói với Đại Long chuyện đổi người hay chưa, có lẽ chưa kịp nói, vậy thì cô nhân lúc còn sớm đưa ra ý kiến, tránh khiến mình khó xử.

“Những người khác đều đang bận việc, cô là thích hợp nhất, tối qua lúc ăn cơm, thầy Tả còn khen cô nữa đó!”

Đào Đào tháo mồ hôi hột, cười khan, “Tôi có chỗ nào đáng khen đâu chứ?”

“Trên người cô có rất nhiều đức tính tốt đẹp. Ồ, chắc thầy Tả đến rồi, tôi xuống dưới đón anh ấy, cô đi dọn đồ đi! Đúng rồi, tối nay thay bộ nào đẹp đẹp, hôm nay sẽ chính thức tổ chức tiệc chào mừng thầy Tả.”

Không có gì để thu dọn cả, chưa đầy một thùng giấy nhỏ, máy tính thì phải nhờ các đồng nghiệp giúp, mấy sợi dây quần vào nhau rối tung rối mù, gỡ hoài không ra.

Phi Phi đứng bên cạnh bàn cô, tỏ vẻ bất bình, “Tên đàn bà đó, chuyện bé xé ra to, làm việc chung phòng với một lão già thối, thối chết mất, hơn nữa ba tháng sau lại phải dọn về, hà tất phải hành người ta như vậy chứ?”

Cô muốn bùng thùng giấy lên, nhưng cổ tay bị thương không cử động được, cô nhếch miệng, mắt ngó thấy Đại Long đang dẫn Tả Tu Nhiên đứng ở bên ngoài.

Tả Tu Nhiên mang vẻ nghiền ngẫm cười với cô, khuôn mặt bự chẳng của Đại Long đen sì.

Cô vội nhảy mắt với Phi Phi.

“Mắt cậu bị sao vậy, sao cứ chớp không ngừng thế?” Phi Phi hỏi.

Khỏe môi Tả Tu Nhiên nhếch lên thật nhẹ, hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh đen, quần tây màu xám nhạt, dáng người hoàn hảo, đẹp trai đến bức người, giữa hai hàng lông mày mang vẻ phong lưu.

“Chào buổi sáng thầy Tả!” Đào Đào không biết làm sao, đành phải cất tiếng chào trước.

Phi Phi bị giật mình suýt thì hét lên, xoay người qua, gặp phải cặp mắt giận dữ đang mở hết cỡ, sau đó tầm mắt dao động, chậm rãi rơi lên người Tả Tu Nhiên.

“Chào cô Tạ!” Chỉ mới một lúc như vậy, Tả Tu Nhiên đã nhìn thấy thê nhân viên trước ngực Phi Phi, anh tao nhã đưa tay ra.

“Anh ta... anh ta...” Phi Phi nhìn về phía Đào Đào dò hỏi.

“Thật ngại quá, tôi chính là lão già thối đó.” Tả Tu Nhiên cười rất nhiệt tình, rất thân thiện.

Mặt Phi Phi bỗng chốc đỏ từ mang tai đến dưới cổ, lúng túng bắt tay với Tả Tu Nhiên, tim đập thình thịch như trống gỗ.

Những đồng nghiệp khác che giấu sự ngạc nhiên trong mắt, xôn xao đứng dậy chào đón Tả Tu Nhiên.

Tả Tu Nhiên tao nhã gật đầu, thu tay về, “Ba tháng sau này, mong mọi người ủng hộ Tu Nhiên nhiều hơn, Tu Nhiên xin gửi lời cảm ơn đến mọi người trước. Cô Đào, chúng ta nên quay lại phòng làm việc thôi.”

Anh cúi người bùng thùng giấy lên, nhất cử nhất động đều tao nhã khiến người ta ngẹt thở.

“Đợi đã...” Mắt Phi Phi chậm rãi đảo mấy vòng, bỗng kêu to một tiếng.

Mọi người khó hiểu nhìn cô ta.

Cô ta mỉm cười xinh đẹp, bước tới nắm lấy cánh tay Đào Đào, “Chúa ơi, cổ tay cậu bị thương rồi, vậy sao còn đi làm chứ? Nhà cậu cũng đâu có thiếu vài đồng bạc này, cậu nên ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Mau về nhà đi, việc của cậu để mình làm giúp cho.”

Giọng nói ấy vừa mềm mại vừa ngọt ngào, nghe mà cả người nổi cả da cả.

Có vài đồng nghiệp không nhịn được cười thành tiếng.

Dĩ tâm Tư Mã Chiêu này của Phi Phi cũng quá lộ liễu đi. Đại Long trừng cô ta, phẩy tay cô ta xuống, “Đừng có ở đây làm mất mặt, mau quay về làm việc đi. Cũng đâu phải làm việc nặng nhọc gì, chút thương tích còn con này của Đào Đào không sao hết.”

(Dĩ tâm của Tư Mã Chiêu: dĩ tâm quá rõ ràng, ai ai cũng biết. Thời Chiến quốc, Khi Tào Phi dựng nên nước Ngụy, được sự ủng hộ của đại tướng Tư Mã Ý. Sau khi Tào Phi chết, Ngụy Minh Đế Tào Duệ lên ngôi, Tư Mã Ý và con của ông là Tư Mã Sư, Tư Mã Chiêu chuyên quyền. Tào Duệ mất, Tào Mao lên ngôi, dĩ tâm soán ngôi của Tư Mã Chiêu ngày càng rõ ràng, Ngụy đế Tào Mao căm phẫn nói với các đại thần: “Lòng dạ Tư Mã Chiêu, ai ai cũng biết. Ta không thể chờ hắn đến đoạt ngôi của ta.” Không lâu sau, Tào Mao ra sách lược diệt trừ Tư Mã Chiêu, nhưng bị bại lộ, bị Tư Mã Chiêu giết chết. Tư Mã Chiêu lập Tào Hoán lên làm vua. Từ đó, trong chính quyền Tào Ngụy, không ai còn dám công khai chống đối sự thống trị của cha con nhà Tư Mã.)

“Sao lại nghĩ người ta như vậy chứ, tôi và Đào Đào là đồng nghiệp tốt, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm mà.” Phi Phi xoay người đi, không nhìn được liếc mắt đưa tình về phía Tả Tu Nhiên.

Tả Tu Nhiên cười rất nham hiểm, nhưng không tiếp lời.

“Cảm ơn Phi Phi, sau này có chuyện gì lại phiền cậu nhé.” Đường nhiên Đào Đào biết Phi Phi không ngờ Tả Tu Nhiên lại đẹp trai như vậy, cô ấy đã rung động, không muốn bỏ lỡ cơ hội được ở gần, nhưng đây là sắp xếp của sếp, cô không thể giúp được gì.

“Thầy Tả, mời!” Đại Long tức đến mũi bốc khói, anh ta khó chịu hừ một tiếng, rồi đổi sang vẻ mặt tươi cười, cung kính dẫn Tả Tu Nhiên đi về phía văn phòng bên cạnh.

Phi Phi nín thở góc áo Đào Đào, “Ừ!” Đào Đào hiểu ý cười cười, rồi vội đi theo.

“Thầy Tả, trong tủ này đựng bản vẽ mặt phẳng lắp đặt dây chuyền và tư liệu thiết bị trước đây, còn trong tủ kia là tập hợp một vài vấn đề gặp phải trong quá trình sản xuất và cả ý kiến phản hồi sau khi sử dụng của người tiêu dùng.” Đại Long chỉ hai tủ đựng tài liệu dựng chỗ góc tường, rồi chỉ chỉ những thứ đồ bày trí trong phòng. “Chúng tôi tạm thời sắm thêm cho anh những thứ này, anh cần gì thì cứ nói với Đào Đào.”

“Cảm ơn trưởng phòng Long!” Tả Tu Nhiên trong công việc, bớt đi một phần tà khí, nhưng lại thêm vào một phần ngang ngược khiến người khác e dè. “Những thứ này đủ rồi, anh cứ đi làm việc của mình đi, hôm nay tôi sẽ cùng cô Đào đi xem lắp ráp dây chuyền, anh liên lạc với tổng công ty, hỏi khi nào thì thiết bị mới sẽ đến?”

“Được, vậy tôi không làm phiền nữa.” Đại Long đi đến cửa, lại xoay người, móc từ túi ra một chiếc chìa khóa, “Suýt nữa thì quên cái này, đây, thầy Tả, xe ở trong bãi đậu xe, chiếc Honda màu xám bạc ấy.”

Tả Tu Nhiên đón lấy, nhếch khóe miệng, như cười như không.

Đào Đào nhìn khuôn mặt tuần tú ấy, có lẽ là do ánh sáng từ hai phía, cô cảm thấy biểu cảm của anh vô cùng mờ ám. Trong lòng cô khẽ động, chau mày: “Sao anh không nói chuyện đối người?”

Anh hơi hột hơi lại: “Lựa chọn của tôi không sáng suốt?”

“Nói một đằng làm một nẻo.” Cô lầm bầm một tiếng, cúi đầu sắp xếp đồ của mình, lòng trĩu nặng.

“Con người tôi trước giờ công tư rất rõ ràng, công việc là công việc, đời tư là đời tư. Lúc này, cô cũng thấy được biên độ sức hút của tôi mạnh thế nào rồi đấy, điều đó sẽ ảnh hưởng đến công việc của tôi. Tôi đã cân nhắc kỹ, vẫn nên chọn cô thì hơn. Nhưng sau này tôi quyết không ngồi xe của cô nữa, ra ngoài, đều phải do tôi lái xe.”

Tay cầm kẹp tài liệu của Đào Đào run lên, trong lòng cô vốn chứa một cơn giận, mấy câu này của Tả Tu Nhiên, đã chọc phải cô. Trong mắt đàn ông, cô không đáng được để ý đến như thế?

“Tôi và người khác thì có gì khác biệt?” Ngón tay bắt găng co chặt, cô hít thở nặng nề.

“Cô rất an toàn.” Tả Tu Nhiên không phát hiện ra sắc mặt cô đã thay đổi.

“Là ngoại hình an toàn hay là hành động an toàn?” Cô vút kẹp tài liệu xuống đất một cái “phạch”.

Phấn nộ, nhất thời như thủy ngân tuôn trào.

Tả Tu Nhiên chớp chớp mắt, từ phía sau bàn làm việc chậm chậm đi đến trước mặt cô, “Không phải là cô thích tôi đấy chứ? Nói cho cô biết, tôi không có hứng thú với tiểu thư nhà giàu không có dinh dưỡng.”

Đào Đào cười lạnh, bỗng nhiên thò người qua, tóm chặt cả vạt của anh, dán sát vào mặt anh, “Nếu tôi nhào qua, anh sẽ thế nào?”

Tả Tu Nhiên hí mắt lại, trầm mặt không nói một tiếng, anh từ từ vươn tay, dễ dàng kéo tay cô ra, cố định hai tay cô ở trước ngực, sau đó nhanh chóng cúi người xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà ác, “Tôi... sẽ miễn cưỡng đồng tình với cô.”

Môi anh từ từ tiến sát môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Khiêu Khích

Tà Tu Nhiên đương nhiên sẽ không muốn hôn Đào Đào thật, chỉ là anh thấy cô tức đến đỏ mặt thì bỗng nhiên cảm thấy rất thú vị, không kìm được muốn trêu cô.

Anh tưởng cô bé ngu ngơ này sẽ nhanh chóng sợ hãi xin anh tha cho, hoặc là xấu hổ mà nhắm mắt lại.

Mắt thấy môi anh càng ngày càng gần, giữa hai người, đã nghe thấy được hơi thở của nhau, đôi mắt đen láy của Đào Đào mở thật tròn, không hề chớp lấy một cái.

Anh liếc mắt, nhìn chằm chằm vào cánh môi không tô son nhưng vẫn hồng hào tron bóng của cô, không biết vì sao lại cảm thấy choáng váng mắt một giây.

Vào ngay chính giây đấy, Đào Đào đột nhiên kiễng chân lên, mạnh mẽ dùng trán cụng vào cái trán vẫn chưa hết sưng của anh.

Anh đau điếng khẽ kêu một tiếng, buông tay cô ra theo bản năng vội vàng ôm trán, hai mắt trừng trừng nhìn cô như không dám tin.

Đào Đào cười lạnh, vén vén mái tóc, “Thầy Tà, cảm ơn sự đồng tình của anh. Ý nghĩa của việc nhào qua có hai loại, một loại là ‘chuyện kia’, một loại là mạnh mẽ bóp cổ anh. Năng lực phán đoán của anh hình như cũng thường thôi. Anh không sao chứ?”

“Cô điên rồi.” Con nhóc này không hề yếu đuối chút nào, anh thật sự rất đau.

Đào Đào lại cười, “Thật ra tôi không hề an toàn, tôi cũng có gai, giờ anh hối hận vẫn còn kịp.” Cái vị Tà Tu Nhiên này có thể ỷ vào mấy phần sắc đẹp, lại là chuyên gia gì đó, phụ nữ ai cũng khuất phục trước anh ta, cho nên ăn nói căn bản chẳng quan tâm đến cảm nhận của người khác.

Thế nào gọi là an toàn? Xí, cô ghét những tên tự cho mình đúng như vậy.

Nói xong, cô từ phía sau bàn làm việc đi ra ngoài, cúi người nhặt tài liệu rơi tán loạn dưới đất.

Sáng nay không ăn sáng, trong lòng lại bức bối, lúc đứng dậy, trước mắt bỗng tối sầm, thân thể cô lao đảo, cánh tay bị Tà Tu Nhiên nắm chặt.

Cô nhắm mắt lại, rồi mở ra, nhìn thấy trong mắt anh có một ngọn lửa đang cháy hừng hực.

“Anh muốn đánh tôi sao?” Cô nhếch khóe miệng, vẽ ra một nụ cười mỉa mai.

Tà Tu Nhiên thật sự đã bị đả kích, nói ra thì anh cũng là một người đẹp trai, hôn môi cùng cô, nói thế nào cũng không gọi là cô chịu thiệt, huống hồ anh chỉ đùa giỡn mà thôi. Bạn gái trước đây của anh, lời đại một cô ra, sắc đẹp đều hơn cô mấy phần, cô tỏ vẻ gì chứ?

“Cô tưởng tôi không dám?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn gương mặt nghiêm nghị của cô, mà tức đến run tay.

“Trời... thầy Tà, đừng mà...” Đằng sau truyền đến một tiếng la thất thanh, đồng nghiệp chuyển máy tính giúp Đào Đào đang đứng ở cửa sợ đến há hốc mồm, ném đại máy tính lên trên, xông tới trước nắm chặt tay Tà Tu Nhiên, “Đào Đào đã làm sai chuyện gì thì bảo cô ấy xin lỗi anh, anh đừng so đo với cô ấy. Dù sao thì cô ấy cũng là phụ nữ, đàn ông không thể đánh phụ nữ được.”

Tà Tu Nhiên chỉ cảm thấy một cơn buồn nôn quanh quẩn nơi cổ họng.

“Đào Đào, mau... xin lỗi thầy Tà đi.” Đồng nghiệp đẩy Đào Đào một cái.

Đào Đào thấy mặt Tà Tu Nhiên lúc trắng lúc đen, cô nhin cười, cúi đầu, “Thầy Tà, xin lỗi, là tôi không tốt.”

Sao nghe không có chút thành ý gì hết vậy.

Tà Tu Nhiên nhắm mắt, cười, cười đến rung động tim can, cướp hết hồn phách, “Không sao, vừa mới chung sống cũng phải có giai đoạn tìm hiểu lẫn nhau chứ. Thu dọn đồ đạc đi, chúng ta đến phân xưởng!” Anh dịu giọng nói.

Đào Đào ngây người.

“Mau lên, đừng để thầy Tà đợi lâu.” Đồng nghiệp cười xòa, tựa như sứ giả hòa bình.

Công ty Đằng Diệu là một công ty hợp tác đầu tư Trung - Đức, chủ yếu kinh doanh ô tô. Trong nước có ba chi nhánh, miền bắc là Cáp Nhĩ Tân, miền nam là Quảng Châu, miền trung là Thanh Đài. Trong ba chi nhánh này, Thanh Đài được thành lập muộn nhất, chủ yếu sản xuất linh kiện ô tô cho hai chi nhánh kia, mãi mà không có khả năng sản xuất thành phẩm ô tô độc lập. Lần này Tà Tu Nhiên đến lắp đặt dây chuyền sản xuất động cơ mới, nâng cao tốc độ xe kiểu cũ sẵn có, hơn nữa còn tăng tính ổn định của tính năng ô tô. Một khi đưa vào sản xuất, Thanh Đài sẽ sở hữu thành phẩm của riêng mình. Vì để tranh thủ dây chuyền sản xuất này, chủ tịch Tăng Trí Hoa của công ty chi nhánh Thanh Đài suýt thì chạy đến gãy chân.

Trước khi Tả Tu Nhiên đến, công ty sớm đã mở cuộc họp toàn nhân viên, nhấn mạnh tầm quan trọng của dây chuyền sản xuất này hết lần này tới lần khác, tựa như đây chính là tia sáng trước bình minh của công ty, giữ chặt lấy thì tương lai của công ty sẽ là ánh mặt trời xán lạn.

Vậy nên người phụ trách chỉ huy lắp đặt và chỉ đạo sản xuất là Tả Tu Nhiên mới nhận được đãi ngộ như cấp cao nhất của lãnh đạo công ty.

Đào Đào ngó trộm Tả Tu Nhiên đang ở bên cạnh mình, có chút hối hận vì sự mất kiểm soát vừa rồi của mình. Có thể anh ta chỉ một câu nói vô tâm thôi, nhưng cô lại chuyện bé xé ra to.

Người đắc tội cô lại không phải là anh ta.

Cô lo lắng thở dài, ánh mắt nhìn anh mang theo vài tia áy náy. Công ty đặc biệt dựa vào yêu cầu của tổng công ty, đã xây dựng một nhà xưởng mới để lắp ráp dây chuyền sản xuất mới, trong xưởng bây giờ vẫn còn trống không, chỉ có vài tủ điện ở góc tường.

Cô đưa bản vẽ bố trí dây điện cho anh, “Thầy Tả...”

Biểu cảm không được vui thoáng vụt qua trên khuôn mặt tuần tú của Tả Tu Nhiên, anh đón lấy bản vẽ, đôi mắt hẹp dài đen lầy quét qua người cô, nhếch môi một cái.

“Bản vẽ đường dây điện này là ai thiết kế?” Anh vò viên bản vẽ, âm lượng cao quăng tám. “Chẳng phải tôi đã gửi bản vẽ lắp ráp dây chuyền sản xuất cho các người từ sớm rồi ư, đây là tủ điện hay là tủ quần áo, đẹp cho ai xem đây? Còn nữa, cô nhìn những thiết bị chiếu sáng này đi, khoảng cách giữa mỗi cái đều lớn như vậy, thiết bị đều là những loại siêu nhỏ, nếu trong quá trình sản xuất, tầm mắt công nhân bị cản trở, sẽ xuất hiện hậu quả thị giác như thế nào? Đây là sản xuất ô tô, liên quan mật thiết tới tính mạng con người, không phải sản xuất quần áo, xảy ra vấn đề thì có thể xử lý bằng cách hạ giá thành, ô tô có được không?”

Đào Đào không biết anh ta đang cố ý bới móc, hay là vấn đề thật sự rất nghiêm trọng, nên cũng không dám hỏi nhiều, vội tìm chủ nhiệm phân xưởng, tập hợp tất cả công nhân lại mở cuộc họp. Tả Tu Nhiên giáng giải hơn hai tiếng đồng hồ, giữa chừng không uống lấy một hớp nước. Anh cũng chỉ đi có một vòng, nhưng đã nhìn ra bao nhiêu là lỗi, tuy không lớn nhưng cũng đủ để khiến mọi người sốt ruột như kiến bò chảo nóng.

Chưa tới nửa ngày, công ty trên dưới ai cũng biết, vị thầy Tả tướng mạo tuần tú, khi cười hai mắt phóng điện này, thật ra không hề dễ đối phó một chút nào.

Đào Đào và Tả Tu Nhiên quay về phòng làm việc, thì gần đến giờ cơm trưa.

“Có cần uống chút nước trước không?” Một buổi sáng, cả thời gian nghỉ xả hơi cũng không có, Đào Đào cảm thấy hơi mệt mỏi, đi đến trước máy lọc nước, rót một cốc nước, uống mấy hớp liền, ngoái đầu nhìn Tả Tu Nhiên.

Tả Tu Nhiên đang viết viết vẽ vẽ trên bản vẽ, vẻ mặt chăm chú, không tiếp chuyện.

Đào Đào nhún vai, uống hết nước trong cốc. “Thầy Tả, nhà ăn ở...”

“Những việc này cũng nằm trong phận sự của cô?” Tả Tu Nhiên bồng ngược đầu lên.

Đào Đào chớp chớp mắt, “Hình như là tôi tưởng bỏ rồi, ha, thầy Tả có miệng mà, nhất định có thể hỏi được nhà ăn công ty nằm ở đâu, vậy tôi đi ăn cơm trước đây, chúc anh ngon miệng.”

Nếu mắt có thể phóng tên thì hai mũi tên lạnh của Tả Tu Nhiên đã trúng vào giữa lưng Đào Đào rồi.

“Đào Đào, trai đẹp đâu, trai đẹp đâu...” Đào Đào đi ngang qua văn phòng bộ phận Kỹ thuật, Phi Phi từ bên trong chạy ra, dòm thẳng ra sau lưng cô.

“Đang làm việc quên ăn quên ngủ.”

“Anh ấy... sáng nay thật sự muốn đánh cậu?”

Đào Đào phụt cười, đồng nghiệp đúng là nhiều chuyện, “Không có, anh ta dịu dàng lắm. Cậu mau đi đi, mời anh ấy cùng đi ăn trưa, đây là cơ hội tốt để ở riêng cùng nhau đây.”

Phi Phi xúc động gật đầu, “Cậu mau xem giúp mình, có cần dặm thêm phần không?”

“Không cần đâu, cậu xinh đẹp tự nhiên mà.” Đào Đào cười to, vẫy vẫy tay, lộp cộp đi xuống lầu, cô đã đói sắp điên rồi.

Bụng khay cơm, đang xoay người tìm chỗ ngồi thì nhìn thấy Tả Tu Nhiên và Phi Phi đang nói cười từ bên ngoài bước vào, cô cúi đầu mím môi, nhìn thấy trong góc có một chỗ trống liền chen qua đó.

Vừa mới ăn được hai miếng, thì nghe thấy điện thoại trong túi áo khoác reo, móc ra nhìn, là Hoa Diệp, cô bữu môi, nhún phím từ chối, ngậy người, vẫn thấy còn chưa hả giận, vào danh bạ, đổi “Chồng” thành “Đầu heo”.

Lúc thân mật với vợ mà gọi tên bạn gái cũ, không phải heo thì là gì?

Cô hung dữ ném điện thoại xuống bàn, nuốt mạnh mấy miếng cơm, bụng tuy rất đói nhưng lại nuốt không vô. Bỏ lại hơn nửa thức ăn, đứng dậy bỏ đi.

Tà Tu Nhiên cách cô vài cái bàn kê nhướng mày, cứ nói cô tỏ vẻ đi, giờ thì, vài lần làm mặt lạnh, cô đã không kìm chế được nữa rồi.

Buổi chiều, Tà Tu Nhiên và giám đốc Tăng, Long Tiểu trao đổi ý kiến, Đào Đào ở cùng họ trong phòng họp cả nửa ngày.

Lúc xong việc, trời đã tối đen, bốn người trực tiếp lái xe đến khách sạn, mấy vị phó giám đốc đã đến khách sạn đợi trước. Đào Đào đuổi theo Long Tiểu, không muốn ngồi cùng xe với Tà Tu Nhiên. Cả một buổi chiều, anh ta còn không nhìn thẳng mắt cô, quả thật là đồ tiểu nhân thù dai.

“Sao cô không hiểu chuyện gì vậy hả, thầy Tà không quen thuộc đường phố Thanh Đài, cô phải dẫn đường cho anh ấy chứ.” Long Tiểu đóng cửa lại nhốt cô ở bên ngoài, dịu dàng trừng cô một cái.

Cô chán chừ xoay người lại, đi về phía chiếc Honda màu xám bạc của Tà Tu Nhiên.

Tà Tu Nhiên đang nhét tai nghe, không biết nghe nhạc gì mà ngay cả đầu cũng lắc lư theo. Cô bắt đắc đi kéo cửa xe bên còn lại, ngồi vào ghế lái phụ. Thật ra đâu cần thiết cô dẫn đường, đi theo xe của Long Tiểu là được rồi.

“Thầy Tà, chúng ta nên xuất phát thôi.” Xe của Long Tiểu đã ra khỏi cổng lớn công ty rồi, mà anh ta vẫn còn ngồi yên không nhúc nhích. Cô đành háng hai tiếng, nhắc nhở nói.

Nói những hai lần, anh vẫn không cựa quậy. Cô xoay đầu qua, ấn mạnh vào còi xe.

“Cô làm gì vậy?” Anh tháo tai nghe ra, lạnh lùng nhìn cô.

“Lái xe!”

“Không muốn ngồi thì xuống xe, tôi phải đợi người.”

Cô nhìn ra bên ngoài, Phi Phi ăn mặc giống như một chú bướm hoa, đang tung tăng bay từ bên trong ra. Mắt anh bỗng sáng lên, xuống xe giúp cô ta mở cửa xe thật phong độ.

“Đào Đào, cậu cũng ngồi xe thầy Tà à!” Phi Phi cong khóe miệng, giọng điệu chua lèm.

Nếu có thể, Đào Đào thật muốn đập cửa bắt taxi qua đó, nhưng mà... phong độ, lịch sự, cô nhắc nhở chính mình, cố gắng cười thật tự nhiên, phóng khoáng, “Ừ, xe mình hư rồi.”

Xe, cuối cùng cũng đã khởi động. Có điều chỉ mới cùng ăn trưa có một lần mà Phi Phi và Tà Tu Nhiên đã giống như tri âm mới gặp nhưng đã quen thân, trên đường đi hai người nói chuyện không ngớt, cô nhắm mắt ngủ, giả vờ như mình là không khí.

Tiệc chào mừng được tổ chức tại nhà hàng “U Lan” nổi tiếng nhất Thanh Đài, một căn biệt thự nhỏ xinh xắn, thêm vào đó là một vườn hoa nhỏ tươi đẹp, đối với vẻ ngoài của một nhà hàng mà nói, đây chính là sự cảm dỗ không thể nào ngăn cản. Phòng bao được bài trí rất tinh tế, cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy hòn giả sơn, dòng sông và hoa đang nở rộ ở bên ngoài. Món ăn Tứ Xuyên đã được cải thiện, tuy vẫn còn vẻ đánh đá của phong cách Ba Thục nhưng đã mang thêm một mặt dịu dàng của Giang Nam, thích hợp với đủ mọi khẩu vị của thực khách.

Hai cô gái đứng ở cổng nhà hàng, một năm bốn mùa đều mặc sườn xám xinh đẹp, nhìn thấy khách, liền vội nở nụ cười chuyên nghiệp.

“Xin hỏi sảnh nào ạ?”

“Cốc Vũ.” Ở đây có hai mươi tư phòng bao, lần lượt được đặt tên theo hai mươi tư tiết trời.

Cô gái khẽ gật đầu, dẫn ba người đi vào bên trong. Đào Đào theo sát cô gái, Tà Tu Nhiên và Phi Phi rút lại phía sau cùng, không biết Tà Tu Nhiên nói gì vui mà Phi Phi cười khanh khách không dừng.

Vừa chuyển hướng sang hành lang dài bên phải, thì trước mặt là một người đàn ông cao to vạm vỡ chừng năm mươi tuổi, đang vừa đi vừa nói chuyện điện thoại, quần áo giản dị để lộ nửa ngực, một sợi dây xích màu vàng to dày nổi bật thu cả vào trong tầm mắt mọi người, vật tương xứng với sợi dây đó là giữa ngón tay ông ta có đeo một chiếc nhẫn đá quý hình vuông cũng to bằng vậy.

“Nhà giàu mới nổi.” Phi Phi cười mỉa mai.

Đào Đào cau mày, nhìn thẳng vào người đàn ông.

Người đàn ông ngược mắt lên, mỉm cười, thu điện thoại lại.

Đào Đào vòng sang bên trái thì ông ta đi về bên trái, Đào Đào vòng sang bên phải thì ông ta lại đi về bên phải, vóc dáng cao to trước sau chặn khuất đường đi của Đào Đào.

“Làm gì vậy?” Đào Đào bĩu môi.

Người đàn ông cười ha hả, dang rộng hai tay, “Tôi có vinh hạnh mời cô gái xinh đẹp này uống một ly không?”

“Muốn mời thật sao?” Đào Đào hást cằm, để mặc cho người đàn ông ôm mình vào lòng.

Phi Phi sợ đến bịt miệng lại, ánh mắt Tả Tu Nhiên lạnh lùng, thì ra đây là mẫu người mà cô ta thích, khẩu vị thật đặc biệt, không phải siêu xe, biệt thự đó có phải cũng như vậy mà có?

“Chúng ta đi.” Anh kéo Phi Phi lướt qua người Đào Đào, thẳng lưng đi về phía sảnh Cốc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tiệc Mừng

Đào Đào nhàn nhạt lườm theo bóng lưng hai người, khóe môi hơi nhếch lên không chút dấu vết.

“Chân thành mà nóng bỏng.” Người đàn ông nhếch mép cười to, trong mắt tràn đầy vẻ hiền từ.

“Được thôi, ông chủ Đào, vậy tôi cung kính không bằng tuân lệnh.” Đào Đào cúi thấp người, chui ra từ dưới cánh tay người đàn ông, “Phòng bao nào? Xuân Phân? Lập Hạ?”

“Ha ha,” người đàn ông kéo tay Đào Đào, “Đừng đi nữa, đều là mấy người bạn rượu thịt làm ăn cũ, bố không muốn bọn họ quá ngưỡng mộ bố có một đứa con gái xinh đẹp thế này. Con người mà may mắn quá thì sẽ bị ghen ghét.”

“Bố,” mắt Đào Đào bỗng mở to, “Có phải bố lại mang theo mấy cô gái ba lẳng nhăng nào không hả?”

Đào Giang Hải vội lắc tay, ánh mắt lẩn tránh, “Không có, không có...”

Trên mặt Đào Đào nở một nụ cười: “Nếu không có thật thì dẫn con đi chào hỏi mấy chú, mấy bác đó đi, đây là phép lịch sự, cho thấy ông chủ Đào dạy con gái rất có phương pháp!”

“Tiểu Đào...” Đào Giang Hải trộm nhìn xung quanh, chắp tay lại với Đào Đào, “Con gái ngoan, bảo bố ngoan, con tuyệt đối đừng có nói cho mẹ con biết nhé, bà ấy bị bệnh tim, không chịu nổi bị sợ hãi. Những cô gái đó chỉ là thỉnh thoảng gặp dịp làm ăn, uống rượu mua vui thôi, đều là giả cả, bố bảo đảm, bố thề.”

Đào Đào cười hi hi hai tiếng, “Nếu đã lo cho mẹ thì sao muộn thế này vẫn còn ở bên ngoài, không về nhà với mẹ?”

“Bố phải kiếm tiền nuôi gia đình mà.” Đào Giang Hải thấy sắc mặt con gái đã dịu đi thì thở phào.

“Tiền bố còn không đủ dùng sao?” Công ty nội thất đứng tên Đào Giang Hải đó, chỉ bất động sản thôi đã có mấy nghìn vạn, chưa nói đến tiền cho thuê trăm vạn mỗi tháng.

“Không ai chê tiền nhiều cả.”

“Tiền nhiều thì sẽ vui sao? Sẽ khỏe mạnh sao?” Đào Đào nhìn mái tóc muối tiêu hai bên trán của Đào Giang Hải, trong lòng bỗng xót xa. Tiền có nhiều đến mấy, cũng không thể mua cho mẹ được một trái tim khỏe mạnh, cũng không thể hồi lộ thời gian, để bố mẹ lâu già hơn một chút. Thế giới có bao nhiêu là việc, trông có vẻ như đơn giản, nhưng thật ra lại rất phức tạp.

Nếu như lấy được người mình thích thì có thể đảm bảo sẽ hạnh phúc cả đời sao?

“Tiểu Đào...” Đào Giang Hải sững sờ nhìn hai hàng nước mắt đang lăn trên đôi gò má trắng nõn của Đào Đào, “Bố thật sự không hề có lỗi với mẹ

con, con... sao lại khóc rồi, bố sẽ không uống nhiều rượu, ăn cơm xong sẽ về nhà ngay.”

Đào Đào nũng nịu nhào vào lòng Đào Giang Hải, “Lái xe phải cẩn thận, không được mở cửa sổ, gió đêm lạnh lắm, còn nữa, khuyên mẹ bớt đánh mặt chược lại, đi dạo phố nhiều vào.”

“Haiz, vẫn là con gái chu đáo!” Đào Giang Hải cung chiêu lau nước mắt cho cô, “Hôm nay công ty liên hoan à? Lúc này bố nhìn thấy trưởng phòng cao to đổng của con.”

Đào Đào gật gật đầu, “Là tiệc chào mừng một chuyên gia của tổng công ty, con phải vào rồi. Bố nói lời phải giữ lời đấy nhé, con sẽ giám sát bố đó. Là phòng bao nào vậy?”

“Kính Trập!” Đào Giang Hải ngoan ngoãn trả lời.

“Ngay cạnh phòng Cốc Vũ.” Đào Đào làm mặt quỷ với Đào Giang Hải, “Sau lưng con có mắt đấy!”

Đào Giang Hải dở khóc dở cười, “Bố biết, ông Phật con. Mau đi đi!”

Lúc này Đào Đào mới đẩy ông ra, nháy mắt cho trôi đi nước mắt trên mi, đẩy cửa phòng Cốc Vũ.

Trừ cô ra, mọi người đều đã đến đông đủ. Tả Tu Nhiên tất nhiên ngồi ở vị trí đầu tiên, Tăng Trí Hoa ngồi ở bên cạnh. Sát Tăng Trí Hoa là mấy vị phó giám đốc khác, đối diện là người của phòng Kỹ thuật, Phi Phi cách bàn nhìn về phía Tả Tu Nhiên, chẳng trách mặt cô ta dài ra, ảm ức chu môi. Chỗ trống duy nhất ở ngay bên cạnh Tả Tu Nhiên.

Đào Đào mỉm cười đứng đó, nhìn Long Tiểu dò hỏi.

“Đứng ngây ra đó làm gì, mau ngồi xuống đi!” Long Tiểu nói, vẫy tay với hai cô phục vụ đứng cạnh cửa, ra hiệu mang thức ăn lên.

Đào Đào sờ sờ mũi, đụng phải đôi mắt ngưỡng mộ của Phi Phi, trong lòng cười một cái.

Tả Tu Nhiên với Tăng Trí Hoa, hai người đang bàn về những điều cần chú ý của việc lắp ráp thiết bị mới, khi cô ngồi xuống, cô nghe rõ anh ta không hề liếc mắt hừ lạnh một tiếng.

Cô nhìn về phía anh, xoay người nói chuyện với đồng nghiệp.

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh cô, nhẹ nhàng hỏi: “Thưa cô, xin hỏi cô uống gì ạ?”

Đồng nghiệp chuyển máy tính giúp Đào Đào lúc sáng cười một cái, “Tiểu Đào uống chút rượu trắng, lát nữa mời thầy Tả vài ly.”

“Đúng đó, thầy Tả chiều cổ cậu như vậy, ở bên cạnh anh ấy có thể học được bao nhiêu thứ!” Phi Phi ngồi đối diện thuận miệng tiếp lời.

“Được, vậy thì rượu đi!” Đào Đào nghiêng người qua, để nhân viên phục vụ rót rượu. Mao Đài bốn mươi hai độ, vẫn ổn!

Tả Tu Nhiên ngồi thẳng, nơi đáy mắt đen láy có tia sáng khẽ lay động, nhìn về phía ly rượu đầy tràn trước mặt cô: “Là tự cô quyết định đấy nhé, đến lúc đó đừng hối hận.”

Đào Đào mỉm cười xinh đẹp với anh, “Tôi sẽ nắm chắc cơ hội hiếm có này.”

Không khí bữa tiệc chào mừng thông thường đều rất thoải mái, Tăng Trí Hoa lại cố ý bày tỏ sự nhiệt tình to bực với chủ nhân, đồ ăn vừa mới lên được hai món, trên bàn rượu giống như đã dùng tới món canh.

Tăng Trí Hoa mời rượu Tả Tu Nhiên trước, sau đó là mấy vị phó giám đốc. Tuy anh không cần phải uống cạn giống như người mời rượu, nhưng sau mấy lượt cũng đã uống không ít. Đào Đào là nhân viên quen, thuộc tốp thứ hai, cô chuyên chú ăn đồ ăn, vừa nghiêng tai nghe động tĩnh ở phòng bên cạnh. Bên đây hình như cũng đang chúc rượu, xen lẫn tiếng cười của phụ nữ. Cô trẻ môi, lấy điện thoại trong túi xách ở sau lưng đặt cạnh tay mình, nếu đến chín giờ mà Đào Giang Hải còn chưa về nhà thì cô sẽ qua đó đuổi người.

Thủ lĩnh của tốp thứ hai là Long Tiểu, anh ta vừa đụng tới rượu là mặt liền như Quan Công.

“Thầy Tả, em bắt taxi đến đây, nếu như anh thương hoa tiếc ngọc thì nhất định phải uống cạn ly rượu này đấy nhé.” Phi Phi vòng qua nửa bàn, bay đến bên cạnh Tả Tu Nhiên, ẻo là nâng ly rượu lên.

Tả Tu Nhiên đứng dậy, bung ly rượu lắc lắc, hờ hững nhếch khóe miệng, “Làm sao đây, nếu tôi uống cạn ly này thì tôi không thể nào lái xe về được rồi.”

Mắt Phi Phi sáng lên, “Chuyện đó thì có gì to tát đâu, em đưa anh về!”

Trên bàn rượu vốn dĩ thích đùa những chuyện mờ ám, thấy hai người như vậy, ai ai cũng đều hòa theo: “Tình cảm sâu đậm, một ly uống cạn.”

Mắt Phi Phi mang theo ý xuân, bung ly rượu lên uống cạn.

Thật ra tửu lượng của Tả Tu Nhiên cũng không cao, vừa rồi là anh có ý muốn từ chối khéo Phi Phi, nhưng cô ta cứ không hiểu, anh lười nhắc nhở cười, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, đành phải uống hết ly rượu trong tay.

“Tiểu Đào, cô vẫn chưa mời rượu thầy Tả đấy!” Tăng Trí Hoa thấy rượu trong ly Đào Đào đầy tràn, nhú nhú mảy.

Đào Đào đặt đĩa xuống, đã ăn no lửng bụng rồi, cung kính đứng dậy, nhìn Tả Tu Nhiên.

Tả Tu Nhiên cảm thấy cổ họng như đang bùng bùng cháy, anh khẽ mím môi, im lặng một lát, mới nói: “Mời thế nào đây? Một hơi uống cạn, hay là chia giải đoạn?”

Đào Đào cười nhạt, “Để thể hiện lòng kính trọng của tôi với thầy Tả, tôi uống hết, anh tùy ý.”

Tả Tu Nhiên còn chưa chớp mắt xong, cô đã gơ cái ly trống không trước mặt anh, không hề nhú mảy, như không có chuyện gì.

“Thăng thần!” Tăng Trí Hoa vỗ bàn một cái, “Thầy Tả, cậu cũng ra vẻ đàn ông đi, đừng thua một cô gái nhỏ đó nha!”

“Tôi...” Tả Tu Nhiên trừng mắt với Đào Đào, cô nhún nhún vai, mặt cười đầy hàm súc...

“Ngại quá, tôi ra ngoài một lát.” Đào Đào nghe thấy phòng bên cạnh huyền não một hồi, vội kéo ghế, chạy ra ngoài.

Vừa chạy đến cửa thì điện thoại đặt trên bàn của cô reo, Tả Tu Nhiên mừng quá, cầm điện thoại lên, nói với mọi người: “Nói không chừng là việc gấp, tôi mang qua cho cô ấy.”

Ra khỏi cửa phòng bao, hít một ngụm gió đêm từ ngoài đại sảnh thổi vào, lồng ngực nóng rực mới thấy dễ chịu đôi chút.

Đào Đào không có ở hành lang dài.

Anh đi theo hành lang dài đến đại sảnh, thuận tay mở hai cúc áo trước ngực. Điện thoại reo mấy tiếng thì dừng, sau đó lại bắt đầu reo, anh cúi đầu nhìn màn hình, sững sờ.

“Hử? Đầu heo?”

Đào Đào nhìn chiếc Buick to lớn của Đào Giang Hải lái ra khỏi bãi đậu xe, chậm rãi xoay người, suýt thì đụng trúng Tả Tu Nhiên đang đứng đằng sau cô.

“Thế nào, vẫn lưu luyến không rời?” Tả Tu Nhiên dựa cột, nhàn nhạt hỏi.

Đào Đào quay đầu rồi lại nhìn ánh đèn neon sau lưng, “Có chút không yên tâm.”

“Không yên tâm điều gì? Ông ta không một lòng một dạ với cô?” Anh lạnh lùng xòe hai tay, nhún nhún vai.

Đào Đào nhìn anh chăm chăm, “Thầy Tả, ông ấy một lòng với tôi, vượt qua muôn ngàn thử thách.”

“Ha, ha,” anh cười khan hai tiếng, sờ gò má nóng hổi, “Một người đàn ông bao nuôi một cô gái mà lại tự tin đến vậy?”

“Bao nuôi?” Đào Đào phụt cười thành tiếng, cười đến sắp chảy nước mắt. “Không hổ là thầy Tả, mới có trí tưởng tượng như vậy. Không sai, ông ấy đúng thật là bao nuôi tôi, đã bao nuôi hai mươi bốn năm rồi.”

Tả Tu Nhiên kinh ngạc cắn môi, “Sao cơ?” Không phải chứ... bao nuôi hai mươi bốn năm, lẽ nào người đàn ông đó là... Di truyền thật thất bại, sao không có điểm giống nhau nào hết vậy?

“Rượu tôi mời anh đã uống chưa?” Đào Đào hỏi.

“Này.” Anh trừng cô một cái, đưa điện thoại cho cô, “Vừa rồi có điện thoại gọi đến, không phải tôi nhất quyết muốn hiểu lầm cô, mà là cô... bỏ cô... quá cá tính.”

Đào Đào cười, “Bố tôi thích đùa vậy đó, ai tìm tôi có chuyện à?”

“Đầu heo.”

Đào Đào cúi đầu, mặc cho tóc che khuất mặt, cho điện thoại vào trong túi, “Vây thì không cần gọi lại. Chúng ta vào trong uống rượu tiếp đi!”

“Đầu heo đó...”

Cô quay đầu, vẻ mặt rất chán ghét, sau đó xoay người bỏ đi không nói lời nào.

Anh nhíu mày đầy hoài nghi, ngành điện tín bây giờ phát triển đến thế sao, người với heo cũng có thể giữ liên lạc?”

Tiệc chào mừng kết thúc, đám đàn ông đã uống đến đứng không vững, trong hai cô gái thì Đào Đào hoàn toàn tỉnh táo, Phi Phi đi đường cũng theo kiểu catwalk rồi.

Nhiệm vụ đưa Tả Tu Nhiên về hẳn là rơi lên vai Đào Đào.

Đào Đào dốc hết sức lực mới nhét được Tả Tu Nhiên vào trong xe, tìm được chìa khóa xe từ trong túi áo anh ta, trùng mắt với anh, “Không ngồi xe tôi lái, bây giờ anh xuống xe đi!”

Tả Tu Nhiên nằm trên ghế sau, cánh môi mím lại, để lộ nụ cười không dễ phát hiện.

Đêm đã về khuya, đèn neon sáng như ban ngày. Nhưng ánh sáng của đèn neon càng làm cho sắc đêm thêm đậm. Đường phố đông nghịt, từng chiếc xe vượt qua, từng người qua đường đều có nhà và phương hướng của riêng mình.

Đào Đào nhớ đến nhà của mình, Hoa Diệp gọi ba cuộc, cô khẽ thở ra.

Theo dòng xe, chiếc xe dừng ngay tại cửa khách sạn Hải Tinh.

Một thân cây to phát sáng, ở ngay cửa khách sạn Hải Tinh, đó là cây đèn được tạo thành từ một trăm tám mươi bóng đèn hình chiếc lá, rực rỡ trắng lộng lẫy cho khách sạn năm sao có cảnh biển đẹp nhất này. Cây này sáng lên thì cả Thanh Đài sẽ bừng sáng.

Nếu không nhờ nhân viên gác cổng giúp đỡ, thì Đào Đào căn bản không thể nào đưa Tả Tu Nhiên vào phòng được.

Vốn muốn ném anh ta lên giường rồi bỏ về, nhưng vừa đặt anh xuống, anh bỗng nhiên mở mắt, chạy vào nhà vệ sinh, sau khi nôn xong, lão đảo quay lại trên giường, cảm thấy ruột gan như quẩn lại với nhau, anh cau mày, nhắm chặt mắt, tóc tai rối bời, khỏe miệng vẫn còn dịch cặn chưa lau sạch, cả người cuộn thành một đồng.

Đào Đào chưa bước chân đến cửa, không biết sao lại quay đầu, vất lấy một chiếc chăn ấm từ trong phòng tắm ra, lúc cúi đầu, trong lòng khẽ động, móc điện thoại ra, đưa về phía anh nhắn mấy cái liên tiếp, “Trai đẹp gì chứ, bộ dạng anh bây giờ, cũng không khác đầu heo là mấy đâu. Đây, để lại cho anh một kỷ niệm.”

Cô cẩn thận lau mặt giúp anh, đắp chăn cho anh. Dường như anh có cảm ứng, mở mắt ra, đen như mực, chỉ bắt động nhìn cô chằm chằm. Mặt cô ửng đỏ, dừng động tác lại, “Anh đến nơi an toàn rồi, tôi phải về đây.”

Anh nắm lấy tay cô, mắt lại từ từ nhắm lại, “Lái xe cẩn thận.” Âm lượng thấp tới mức như không nghe thấy.

Không lâu sau, truyền đến tiếng ngáy đã ngủ say.

Đào Đào vui vẻ, đóng cửa lại, xuống lầu về nhà.

Lúc lái xe vào Thính Hải Các, Đào Đào nhìn điện thoại, còn mười phút nữa mới tới mười giờ. Trên ngõ nhỏ, từng ngọn đèn đường lập lòe tung bừng, giống như một đứa trẻ đáng yêu, đang đợi người lớn về nhà.

Cô nhìn thấy xe của Hoa Diệp đã đậu ở dưới lầu, cô nhìn kỹ trước sau, cẩn thận chằm chằm lái xe vào chỗ đậu xe của mình.

Dưới bóng cây mờ mờ, bóng hai người đứng đối diện nhau bỗng xuất hiện trước đèn xe sáng rực, người đàn ông cao lớn tuấn tú, người con gái xinh đẹp lạnh lùng, cô kinh ngạc suýt thì mình đầy mồ hôi.

Ngón tay mảnh khảnh nắm chặt vô lăng, hàng mi dài quên cả run rẩy vì kinh ngạc, cô ngây ngốc nhìn hai người họ, tim đập nhanh khiến cô thấy nhói đau.

“Diệp, đã lâu không gặp!” Hứa Mộc Ca mỉm cười với Hoa Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tình Cũ

Hoa Diệp bị ánh sáng chói mắt làm cho mắt nháy mấy cái theo bản năng, khi anh nhìn rõ người đang chào, thì ngây người một lúc, “Ừ, là em à!” Có chút mập mờ.

Cả ngày nay, tâm trạng anh không gọi là rất tốt.

Anh và Đào Đào kết hôn nửa năm, anh cảm thấy mình không giống chồng Đào Đào cho mấy, mà giống bố cô hơn. Anh từng nhìn thấy Đào Giang Hải cưng chiều cô, nếu cô muốn lên trời hái trăng xuống thì Đào Giang Hải tuyệt đối sẽ tính bơ đi tìm thang. May mà cô không bị chiều sanh hư, nhưng vẫn giữ lại tính khí trẻ con. Bất kể cô gặp phải chuyện lớn hay nhỏ, dù là ngón tay bị xước cũng đều kêu gào với anh, làm nũng, đợi anh lên tiếng mới thôi. Bất kể anh làm về mặt gì với cô, cô cũng đều cười đùa tí tưng, không hề so đo. Thịnh thoảng nổi nóng với anh, nửa đêm thức giấc, cô tuyệt đối sẽ bò vào lòng anh giống như một chú mèo ngây ngô, một tay không an phận đặt lên bụng dưới của anh, vừa mở mắt, liền cười với anh.

Anh đã quen với Đào Đào như vậy, ngây thơ, hơi ngốc một chút, giống như một hồ nước trong suốt, anh hoàn toàn có thể nhìn thật rõ.

Đào Đào cáu giận, hiếu thắng, khiến anh cảm thấy phiền hà.

Phiên tòa kết thúc, vừa lên xe, liền nhận được điện thoại từ tiệm sửa xe, nói với anh rằng thanh bảo hiểm của xe đã hỏng hoàn toàn, cần phải thay cái mới, nước sơn đằng trước cũng cần phải phun mới lại, thợ sửa xe giỏi nhất trong tiệm về quê có việc, có thể hoãn thêm vài ngày mới lấy xe được không?

“Anh không gọi nhầm số chứ? Xe của tôi mang đi bảo dưỡng mấy hôm trước, mới lấy về hôm qua mà.”

“Luật sư Hoa, anh không biết vợ anh xảy ra tai nạn xe tại ngã tư sao?” Giọng người gọi điện rõ ràng mang theo ý chỉ trích.

Anh nhớ lại cổ tay cô bị thương, sáng nay không lái xe đi làm.

Chết tiệt, anh lập tức gọi ngay cho Đào Đào, cô không nghe máy. Quay lại văn phòng, có hai đương sự đang đợi, anh không cách nào bỏ đi được. Cả một buổi chiều, anh ngồi trong phòng họp thảo luận vụ án với đương sự mà lòng không yên, khó khăn lắm mới đợi đến khi kết thúc, anh canh thời gian cô tan làm, vội vàng lái xe đến công ty Đằng Diệp.

Cô đã đi rồi, vẫn không nghe điện thoại của anh.

Anh tưởng cô đã về nhà, lại quay trở về, đậu xe xong, ngẩng đầu lên, cả tòa nhà, chỉ có đèn nhà anh là không sáng.

Anh đi thang máy lên lầu, thang máy kiểu quan sát, dần dần lên cao, từ cửa sổ quan sát hình cung nhìn ra, có thể nhìn thấy nước biển đang vỗ nhẹ dưới ánh sáng của đèn neon, biển ban đêm thần bí hơn ban ngày một phần.

Anh mở cửa ra, nhìn thấy giày của cô đang đặt chiếc trước chiếc sau chỗ cửa chính, vẫn hệt như lúc sáng cô rời khỏi. Anh mím môi, quay người vào lại thang máy.

Dưới lầu, người đang đợi anh là Hứa Mộc Ca đã bỏ đi hai năm nay.

“Diệp, sao không đến bữa tiệc?” Hứa Mộc Ca khẽ thở ra. Hoa Diệp có một khuôn mặt góc cạnh mà tuấn tú, hai mắt như kiếm, đôi môi mỏng mím rất chặt, bình thường luôn có thái độ nghiêm túc, nhưng khi cười thì đường nét trên mặt sẽ trở nên vô cùng dịu dàng. Một khuôn mặt như vậy, làm sao có thể dễ dàng quên được?

“Cẩn thận.” Cô từ từ đi về phía anh, căn bản không nhìn thấy có một chiếc xe đang rẽ vào con đường này, Hoa Diệp bước tới, nắm lấy tay cô, đứng sang bên đường.

“Diệp!” Tay cô hơi lạnh, thon dài, tay anh thì lớn, ấm áp, được anh nắm lấy, dường như thời gian dừng lại vào ngày tháng nào đó của hai năm trước, chốc lát viên mắt cô đã ướt.

Chiếc Honda màu xám bạc từ từ chạy qua trước mặt hai người, đậu vào chỗ đậu xe của Đào Đào.

“Bạn bè đều ở bar Cầu Vòng đợi anh, có phải anh bận quá mới không đến?” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt trong vắt trông rất thanh tú sinh động.

Anh như bị phỏng, đột ngột thả tay cô ra, “Có tiệc sao?” anh dời mắt sang một góc tối đen, ở đó, anh có thể tùy ý để lộ sự hoảng loạn và đau khổ ở trong lòng.

“Không lẽ Kinh Nghệ quên báo cho anh biết? Không sao, em đã gặp được anh rồi.” Cô cười.

“Gặp với không gặp có gì khác nhau?” Anh quay đầu lạnh lùng nhìn cô, tay nắm lại, duỗi ra, duỗi ra rồi nắm lại.

Hứa Mộc Ca cười đau khổ, “Diệp, sao lại không khác chứ? Anh đứng trước mặt em thế này, là chân thực. Còn gặp anh trong mơ, khuôn mặt anh vĩnh viễn đều rất mơ hồ.”

“Nói những điều này còn có ý nghĩa gì.” Anh nhắm mắt lại, “Đã gặp được rồi, vậy thì về đi, tôi còn có việc khác.”

“Diệp, anh vẫn không chịu tha thứ cho em?”

“Em đã làm gì sai mà cần tôi tha thứ?”

“Diệp... Em không cầu mong anh tha thứ cho em, em chỉ muốn biết anh sống có tốt hay không?” Cô xót xa cụp mắt xuống.

“Em có thể gọi điện hỏi Kinh Nghệ, mọi người vẫn thường xuyên tụ tập giống như trước đây, cô ấy biết rất rõ tôi sống tốt hay không, em không cần phải đích thân đến xác nhận đâu.” Anh hung dữ ngược mặt lên, giọng nói trong thoáng chốc trở nên rất cao.

“Em nghe cậu ấy nói rồi, vợ anh rất dễ thương.”

“Đúng, nói ra thì đúng là phải cảm ơn em, nếu không phải lúc đầu em buông tay, làm sao tôi có cơ hội gặp được cô ấy?” Anh không nghĩ nhiều, những lời mỉa mai cứ từ trong miệng tuôn ra ngoài. Tuy không phù hợp với phong cách của anh, nhưng anh không kiềm chế được nữa.

“Diệp...” Người cô run rẩy, trên mặt lộ ra biểu cảm đau thương. “Đừng hà khắc với em như vậy, em bỏ đi không phải vì không yêu anh, mà là...”

“Chúng ta đều đã lập gia đình rồi, không thích hợp nói những chuyện này nữa đâu.” Anh cắt ngang lời cô, móc điện thoại ra, “Tôi bảo Kinh Nghệ đến đón em”

“Anh... không hỏi tại sao em lại về nước?”

“Đó không phải là chuyện tôi quan tâm”

Cô mấp máy môi, dường như còn muốn nói gì đó, cuối cùng khoát khoát tay, “Kinh Nghệ uống say rồi, em tự bắt xe về.”

Cô xoay người đi về đầu kia của con đường.

Anh đứng ngây người trong bóng tối, ngơ ngẩn nhìn cô, những ngày tháng xa mà như gần hiện lên trong đầu anh, tất cả đều là bóng hình cô, tất cả đều là nỗi đau không thể nói ra.

Anh rất sợ lại quay về quãng thời gian đó, bận rộn làm việc giống như một con robot, sau đó đến hộp đêm tìm say, mở mắt ra, là phải đè nén nỗi đau đến nghẹt thở.

Sau khi cô đi, anh đã đến lớp cô học, đến con đường cô trở về nhà, phòng cô luyện đàn, rạp hát lần đầu tiên cô lên sân khấu biểu diễn, nhà nghỉ lần đầu tiên hai người thân mật khi đi du lịch. Những nơi đó đều phẳng phất vẫn còn lưu lại dấu vết của cô, anh nín thở, hi vọng khi anh ngẩng đầu lên, cô đang đeo chiếc cello, mỉm cười đi về phía anh.

Anh không nhìn thấy hình ảnh đó, nhưng lại nghe kể cô trúng tiếng sét ái tình và kết hôn chớp nhoáng với một nhạc trưởng người Pháp.

Dường như để mỉa mai sự suy sụp của anh, cô sống rất tốt, lấy được học bổng cao nhất của Học viện âm nhạc, hợp tác với Đoàn nhạc giao hưởng nổi tiếng, thuận lợi lấy được thẻ xanh nước Pháp, có biệt thự riêng ở ngoại ô Paris.

Anh cười nhạo chính mình, thì ra tình cảm mà mình cho là thần thánh, đối với cô mà nói, đã không còn là gì từ lâu.

Rốt cuộc anh đang cố chấp vì điều gì đây?

Anh cũng xoay người, đi về phía thang máy, trong lòng hơi hốt hoảng. Đã qua lâu như vậy rồi, cô hà tất lại nói những lời này? An ủi? Chuộc tội?

Thật nực cười.

Cô tưởng anh vẫn sẽ giống như hai năm trước, rất quan tâm đến cô ư?

Anh trào phúng quay đầu, cô cũng đang quay đầu nhìn anh. Cách nhau rất xa, anh không nhìn thấy biểu cảm của cô, chỉ cảm thấy vai cô đang run rẩy.

Trong đầu anh là một mớ hỗn loạn, vẫn chưa sắp xếp rõ ràng thì chân anh đã chạy về phía cô.

Cô đang khóc.

Hứa Mộc Ca rất mạnh mẽ, khi bỏ đi đứa con của họ, cô cũng không rơi một giọt nước mắt. Lúc cô nói lời chia tay anh, mắt cũng không đỏ.

“Diệp... Em sẽ không phá hoại gia đình của anh, cũng sẽ không làm tổn thương vợ anh, anh hận em thế nào cũng được, nhưng đừng chất vấn, phá hoại hôn ước chung của hai ta, đó đã là thứ duy nhất mà em có rồi. Diệp... hãy để em trở thành bạn của anh giống như Trương Hoảng, có được không?” Cô run run nhìn anh.

“Có cần thiết không?” Anh đau khổ hỏi cô.

“Có chứ.” Cô đưa tay nắm lấy tay anh.

Anh nhìn cô chăm chú, “Đừng nói nữa, anh đưa em về! Em ở khách sạn nào?”

“Tạm thời ở Hải Tinh. Mấy hôm nữa em đi thuê chung cư.”

“Em định ở lại Thanh Đài rất lâu?”

“Diệp, em sẽ không rời khỏi Thanh Đài nữa.” Cô lau nước mắt, mỉm cười như đóa sen nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Em Bé

Trên đường đi, cả hai đều rất trầm mặc. Lúc đèn xanh, Hứa Mộc Ca nhìn biển đèn rực rỡ ngoài cửa xe, khóe miệng để lộ ý cười rất nhẹ: “Chỗ đó bây giờ đã xây Quảng trường âm nhạc rồi!”

Hoa Diệp ngó một cái, không lên tiếng.

Anh đưa cô đến trước khách sạn Hải Tinh, không xuống xe, đợi cô lên cầu thang rồi mới đánh một vòng, quay đầu lái xe ra ngoài.

Hứa Mộc Ca đứng trên cầu thang, chớp chớp đôi mắt đau nhức, khẽ thở ra.

Hoa Diệp không về nhà ngay, mà lái xe về hướng biển đèn sáng rực đó. Mùa hè là mùa du lịch của Thanh Đài, rất nhiều du khách. Quảng trường âm nhạc nằm đối diện với Trung tâm thuyền buồm, ban ngày có thể nhìn thấy những cánh buồm trắng dập dềnh trên biển, nếu trời nắng thì còn có thể thấy được đảo trên biển nữa. Hễ đến tối là từng ngọn đèn hình hoa hướng dương trên Quảng trường âm nhạc sẽ được thắp sáng, tập trung rất nhiều du khách, ở đây sẽ có biểu diễn kịch địa phương, cũng sẽ có đủ thể loại nhạc hội.

Trước khi xây dựng Quảng trường âm nhạc, nơi này là căn cứ bí mật mà anh và cô hẹn hò. Lần đầu tỏ tình, lần đầu nắm tay, hôn nhau đều là ở đây. Mỗi dịp đến ngày lễ nào đặc biệt một chút, họ đều sẽ lái xe đến đây. Sau khi cô đi Paris, anh cũng đã đến đây rất nhiều lần, có điều, nơi này đã trở thành cảnh sắc quan trọng của Thanh Đài, nơi tập trung khách du lịch.

Anh đậu xe xong, lấy từ trong cặp ra một điều thuốc, châm lửa, đẩy cửa xe ra.

Con gió mát lạnh thổi vào, anh không kim được rùng mình một cái.

Trên Quảng trường có vài ba cặp tình nhân đang ôm nhau hướng mặt ra biển, đầu kẻ sát đầu, thì thầm chuyện riêng, có vài người lớn tuổi đứng dưới đèn chuyện phiếm, hoa chân múa tay, có lẽ họ đều là người dân Thanh Đài. Sau lễ Quốc Khánh, du khách sẽ ít dần, qua mấy ngày nữa, cảnh đèn ở Quảng trường âm nhạc sẽ được đóng kín toàn bộ, phải đến tháng Năm năm sau mới mở lại.

Anh dạo bước đến một góc ở trong cùng, tiếng sóng vỗ bờ gần như át cả tiếng xe trên đường. Anh lặng lẽ ngắm nhìn mặt biển không yên phận, rồi lại ngẩng đầu nhìn trời, tầng mây rất dày, nhìn không thấy một ngôi sao nào, ánh trăng thỉnh thoảng lộ mặt ra rồi lại ngại ngùng xuyên vào trong tầng mây.

Lúc đầu, khi Hứa Mộc Ca quyết định nói với anh cô sẽ không trở về nữa, anh không cho là thật, anh biết rồi một ngày nào đó cô sẽ quay về Thanh Đài. Còn trở về làm khách hay định cư thì anh không biết. Ngày ấy là bao lâu, anh cũng không biết. Hai người họ có rất nhiều bạn chung, chỉ cần cô trở về là rất khó tránh được việc chạm mặt.

Anh từng nghĩ, nếu như gặp lại, thì anh nên đối mặt với cô như thế nào?

Tự nhiên thoải mái gật đầu, lịch sự hàn huyên, nói về tình hình của mình cho nhau nghe. Tốt nhất là anh có thể bế con của mình trong lòng, bên cạnh là cô vợ xinh đẹp, anh sẽ giới thiệu từng người với cô, để cô nhìn thấy rằng không có cô, anh sống vô cùng vô cùng hạnh phúc.

Nhưng không ngờ, cô trở về quá sớm.

Nhưng không ngờ, cô vừa xuất hiện, vẫn điều khiển được tâm trạng anh như xưa.

Không thể không thừa nhận, trong lòng anh vẫn còn một vị trí dành cho cô.

Hoa Diệp ra sức hút thuốc, khi cháy đến hết điếu, bóng cả ngón tay, anh cảm thấy đau nhói, mới vút điếu thuốc vào thùng rác cách đó không xa.

Điện thoại trong túi vang lên.

“Hoa Diệp, Mộc Ca có ở cùng cậu không?” Giọng điệu Kinh Nghệ hỏi rất gấp, hình như thật sự đã uống không ít, giọng đã hơi nhịu. Phụ nữ mở quán bar phải xinh đẹp và phong tình, tốt nhất là tỏa ra vẻ phong trần thoát ần thoát hiện, mới xứng với môi trường hộp đêm. Nhưng Kinh Nghệ lại đi ngược lại đạo lý này, cắt đầu đính tai đeo hai khuyên tai bằng kim loại to tướng, mặc quần jean dính đầy phụ kiện, giống như một thằng oắt con xấu xa ngoài phố, uống rượu vào lại còn hung dữ hơn cả đàn ông.

“Cô ấy đã về khách sạn rồi.” Anh bóp trán, giơ tay lên xem đồng hồ, đã hơn mười giờ.

Kinh Nghệ ừ một tiếng, dừng lại một lát, mới nói tiếp: “Hoa Diệp, cậu thường xuyên tiếp xúc với thương nhân giới bất động sản, hỏi xem bọn họ có cần hộ độc thân nào được được không, cho Mộc Ca thuê. Mình bảo cậu ấy ở chỗ mình nhưng cậu ấy không chịu.”

“Được, để mai mình hỏi thử xem.”

“Hoa Diệp, cậu không muốn gặp Mộc Ca nên mới không đến bar đúng không? Haiz, đừng hận Mộc Ca, một mình lui thủ ra nước ngoài học, cậu ấy cũng không dễ dàng gì.”

Anh cười nhạt.

“Thật ra có một chuyện mình vẫn luôn giấu cậu, đám cưới giữa Mộc Ca với nhạc trưởng đó không hề có bất cứ ý nghĩa nào. Anh ta là người đồng tính, nước Pháp tuy cho phép dân đồng tính kết hôn, nhưng nhà anh ta là gia tộc lớn, người nhà không thể chấp nhận, dùng cái chết để ép, anh ta vì để cho người nhà yên tâm mới thỏa thuận kết hôn cùng Mộc Ca, chỉ cần Mộc Ca che giấu giúp anh ta thì anh ta sẽ cho Mộc Ca cơ hội lên sân khấu biểu diễn, Mộc Ca cũng có thể thuận lợi lấy được thẻ xanh. Bây giờ, họ đã ly hôn rồi. Mộc Ca hoàn toàn có thể ở lại Pháp, nhưng cậu ấy đã quay trở về. Haiz, nếu cậu đợi thêm nửa năm...”

“Kinh Nghệ, khuya lắm rồi, có chuyện gì để mai nói đi!” Anh đột nhiên cảm thấy rất rất phiền, không đợi Kinh Nghệ trả lời đã vội cúp điện thoại.

Giấu với không giấu thì có gì khác nhau sao? Những việc này đều xảy ra sau khi cô ấy đi, họ đã không còn là người yêu của nhau nữa, cô ấy làm gì cũng đều không liên quan đến anh.

Nếu anh đợi thêm nửa năm... thì mọi thứ sẽ dừng lại ở ngay chỗ cũ?

Trải qua một đêm ai cũng đau như dao cứa, lặng lẽ rơi nước mắt, đi khắp phố tìm kiếm bóng dáng cô như một thằng điên, đưa bé vội đến với thế gian rồi lại vội ra đi ấy, đều không có bất cứ ý nghĩa gì sao?

Cho dù từ đầu chí cuối, cô chỉ yêu một mình anh, vậy thì đã sao?

Mọi thứ đã không thể quay trở lại nữa rồi.

Có một số chuyện một khi đã xảy ra thì sẽ luôn phải trả những cái giá nào đó.

Từ Quảng trường âm nhạc đến Thánh Hải Các, Hoa Diệp luôn chạy xe với tốc độ hơn chín mươi cây số giờ, có lẽ ngày mai sẽ nhận được rất nhiều giấy phạt, nhưng anh không quan tâm. Chỉ cảm thấy phía sau hình như có một con ác quỷ mặt mày dữ tợn đang đuổi sát theo, anh phải nhanh về nhà, ở đó mới là bến đỗ an toàn của anh.

Đậu xe xong, ngẩng đầu nhìn thì thấy ngọn đèn màu vàng quýt trong nhà ăn đang sáng, anh nói lòng cả vạt, định thần trở lại, rồi mới bước vào trong thang máy.

Dường như tất cả đèn trong nhà đều được bật sáng. Đào Đào mặc đồ ở nhà, đầu quấn khăn làm khô tóc, ngồi xếp bằng trên sofa, laptop đặt trên đầu gối, khom lưng, hai mắt như ngọn đuốc, trên màn hình là một cỗ xe tăng, đang chiến đấu ầm ầm rất kịch liệt với mấy tòa nhà và đám binh sĩ như kiến.

“Đào Đào, sao còn chưa ngủ?” Anh cời áo khoác, thay dép lê, đi đến bên cạnh cô ngồi xuống.

Đào Đào rất đẹp, lại vừa mới tắm xong, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn mà tròn bóng, vài sợi tóc rơi xuống chiếc cổ xinh đẹp. Dù sao cũng chưa từng chịu cực khô, trông cô giống như một cô gái nhỏ ngây thơ, Mộc Ca chỉ lớn hơn cô vài tuổi nhưng lúc này ở trên xe, anh nghiêng mặt nhìn thấy khóe mắt Mộc Ca đã có nếp nhăn nho nhỏ.

Đào Đào như không nghe thấy, một mình đánh rất hăng say.

“Đào Đào, có phải Kinh Nghệ từng gọi điện đến nhà mình không?” Cô đánh mặt, không nghe điện thoại của anh, có chuyện không nói anh biết, là vì cô biết Mộc Ca đã trở về sao?”

“Sao vậy, em quên nói với anh không phạm pháp chứ?” Cô như bị giẫm phải đuôi, hung dữ ngược mặt lên, đóng mạnh laptop lại, giọng nói trong phút chốc trở nên rất cao rất dứt khoát. “Nếu anh muốn đi đến thế thì bây giờ vẫn còn kịp đấy, quán bar đó chẳng phải kinh doanh đến sáng hay sao?”

Hoa Diệp nhìn cô không nói lời nào.

Cô lúc này giống như một con vật nhỏ đầy tính công kích, trong đôi mắt đen láy xinh đẹp kia dường như chứa đựng con giận rất lớn, chỉ cần không cẩn thận thì sẽ bị đốt cháy, thậm chí sẽ nổ tung.

Một người có thể viết tâm tư của mình ở trên mặt, chứng tỏ cô vẫn còn vài phần ngây thơ.

Khiến cho một đứa trẻ lo lắng những chuyện phức tạp của người lớn, là một sự tàn nhẫn.

Anh bỗng thấy mềm lòng, dịch người đến sát bên cô, cô mở to mắt, “Xin hãy giữ khoảng cách.”

Anh không nghe lời cô, nắm chặt lấy tay cô, “Tiểu Đào, Mộc Ca từ Paris trở về rồi.”

Cô ngậy người, rõ ràng không ngờ anh sẽ thẳng thắn như vậy.

“Em là vợ anh, cũng quên rồi sao?” Lúc nói câu này, trong lòng anh âm ỉ đau, đôi môi thoáng qua một tia đắng chát.

“Em không cần phải đặc biệt ghi nhớ, trên giấy kết hôn có ghi lại, Cục dân chính cũng có hồ sơ.” Cô vẫn nghênh cổ, cố giữ cho lưng thẳng đứng.

Anh cúi đầu, “Mọi thứ đều sẽ không thay đổi. Anh đã không còn là Hoa Diệp trước đây, bây giờ anh là chồng em, chúng ta mới là người nhà.” Tuy anh là đứa trẻ mồ côi, không lớn lên cùng bố, nhưng Quý Mạnh Nhân giáo dục rất nghiêm khắc, lại ở trong doanh trại quân đội, anh biết đàn ông đã không hứa thì thôi, còn một khi đã hứa, thì là cả cuộc đời.

Từ khi anh nắm lấy tay Đào Đào, cuộc đời anh đã gắn bó cùng cô.

Đàn ông nếu chỉ tồn tại vì tình yêu, mà lơ là trách nhiệm và nghĩa vụ, cuộc sống như thế, giống như tạm bợ, anh rất khinh thường.

Nếu như đợi thêm nửa năm...

Không có nếu như, cuộc đời anh đã được định nghĩa trở lại vì Đào Đào.

“Anh nói rất miễn cưỡng.” Cô bĩu môi, âm lượng đã không còn chói tai như lúc này nữa.

Anh nghiêm túc nhìn cô, “Anh rất ghét nói như thế này, nhưng vì để em yên tâm, anh sẽ nói, em phải nghe cho kỹ nhé. Mộc Ca là bạn gái trước đây của anh, nhưng chỉ là trước đây, bây giờ bọn anh cùng lắm chỉ là bạn bè bình thường, giữa anh và cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì hết. Em phải tin anh, anh cũng sẽ tin em.”

“Nhưng em đâu có quá khứ.” Nói đến điều này, thật không công bằng. Cô từ cấp ba đến đại học, thư tình nhận được không ít, cũng có nam sinh mạnh dạn đến dưới lầu canh gác, nhưng từng người một đều bị dọa cho bỏ chạy khi đứng trước Đào Đào giống như đại ca xã hội đen.

Anh là người đầu tiên, và cũng là người cuối cùng trong tình yêu của cô.

Lần đầu tiên hai người lên giường, là trong phòng ngủ của cô. Bố mẹ về quê thăm bà ngoại, bên ngoài mưa gió bão bùng, anh đến ở cùng cô, đầu tiên là ngồi đằng hoàng xem tivi, xem mãi xem mãi, rồi cô lọt vào trong lòng anh. Đôi mắt anh trầm xuống, bẽ cô đi vào phòng ngủ.

Mấy bạn nữ cùng phòng ký túc xá có vài người lén ăn trái cấm cùng bạn trai, đêm khuya thanh vắng, thì thầm thảo luận với nhau về kinh nghiệm lần đầu tiên, nghe bảo là rất đau, nhưng đau trong sung sướng. Trong bóng tối cô mím môi cười trộm. Cô còn cùng bạn học lén lút lên mấy trang web tình dục của nước ngoài, tận mắt chứng kiến chuyện ân ái chấn động tại mắt.

Cô là lần đầu tiên, đương nhiên là không có kinh nghiệm, thật sự cũng rất đau, nhưng cô biết anh dịu dàng, kỹ thuật cũng thành thạo, đây nhất định là trình độ đã từng trải qua cùng người con gái nào đó rất nhiều đêm mới có thể đạt được.

Có một chút xót xa, nhưng đã nhanh chóng biến mất trong những nụ hôn nhỏ vun mà dày đặc của anh.

Anh là người đàn ông có quá khứ, cô không đề ý, vì người ở bên anh cho tới giờ là cô, lúc đó cô nghĩ như vậy.

“Cho nên anh là một người đàn ông may mắn.” Anh nâng cổ tay bị thương của cô lên, “Bị tai nạn xe sao không báo anh biết? Em tưởng anh sẽ không lo lắng cho em sao?”

“Tư duy của người bình thường không phải khi xảy ra tai nạn xe, sẽ gọi cho cảnh sát giao thông trước, sau đó sẽ đến bệnh viện sao? Gọi cho anh, di động của anh sẽ mở bất cứ lúc nào?” Cô lạnh lùng trừng mắt với anh.

Anh nhớ lại hôm qua từ sân bay trở về, chạy đi uống rượu với Trương Hoàng, không muốn nói chuyện với bất cứ ai, nên đã tắt điện thoại.

“Anh xin lỗi.” Anh than thở một tiếng. “Lần sau sẽ không như vậy nữa. Bây giờ tâm trạng đã đỡ hơn chưa, lên giường ngủ sớm đi! Đừng nghĩ lung tung. Anh đi tắm cái, rồi đi ngủ.”

Cô đặt laptop lên ký trà, duỗi thẳng chân, “Tối nay anh ngủ ở phòng dành cho khách.”

Anh kinh ngạc nhìn cô.

“Anh biểu hiện không tốt.” Cô cụp mi mắt, không nhìn anh. Cô không phải con cóc, nhìn ra sự dằn vặt và kiềm nén trong mắt anh, để một người đàn ông trong lòng nhớ tới cô gái khác, để một người đàn ông vừa gặp mặt bạn gái cũ ngủ bên gối, đó là sỉ nhục chính bản thân mình.

Anh là quân tử hành động ngay thẳng, cô luôn biết điều đó, nên không nghi ngờ anh sẽ tình cũ cháy lại với Hứa Mộc Ca. Có lẽ không phải là tình tử, mà là chân tình chưa từng biến mất. Sự quay về đột ngột của Hứa Mộc Ca, khiến lòng dạ anh rối bời, điều này rất bình thường.

Nhưng anh lý trí, vậy thì cô sẽ cho anh một không gian nho nhỏ, đợi anh điều chỉnh xong cảm xúc, rồi lại quay trở về bên cạnh cô!

“Haiz!” Anh thở ra thật mạnh, bắt đầu đi buông tay ra.

“Còn nữa, để chứng minh thành ý của anh, anh, viết đủ một nghìn lần tên của em bằng thẻ chữ Khai lên trên này.” Cô xoay người qua, không biết lấy ở đâu ra một xấp *giấy chữ điền*, và cả một cây bút lông. “Nhớ, tên của em là Đào Đào.”

(*Chữ “điền” 田, giấy dùng để luyện viết chữ Trung Quốc*)

Nói xong, xoay vòng eo nhỏ xinh, kiễng chân, quàng lấy vai anh, hôn chụt lên bờ môi hơi lạnh của anh, “Chồng à, chúc anh ngủ ngon, mơ đẹp, trong mơ có em nha.”

Đi đến trước phòng ngủ quay đầu về phía anh đang sờ sờ làm mặt quỷ, rồi chậm rãi đóng cửa phòng lại.

Chuyện... chuyện này là sao đây! Hoa Diệp dở khóc dở cười trừng mắt nhìn xấp giấy chữ điền trên tay, thầm nghĩ không biết bao giờ thì Đào Đào mới có thể thật sự trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Kết Duyên

Lúc đóng cửa, Đào Đào không bỏ sót một tia nhẹ nhõm nhanh chóng vụt qua trên mặt Hoa Diệp.

Tim bỗng bị thứ gì đó đè chặt, khó chịu tới mức khiến cô không thể thở nổi.

Giường của cô rất lớn, là do cô đặc biệt chọn. Cuộc đời con người có phần lớn thời gian trải qua trên giường, sao có thể để bản thân chịu thiệt thòi cơ chứ? Đã quen nằm bên phải, đưa tay sờ sờ chỗ trống, tay dừng lại trong không trung, thật lâu sau mới chậm rãi hạ xuống.

Cô nghe thấy anh đang tắm trong phòng tắm bên ngoài, tiếng dệp lê vang vọng trên hành lang, anh ho nhẹ, than khẽ, sau đó mọi thứ yên tĩnh trở lại.

Đêm nay, anh sẽ ngủ yên giấc chứ?

Cô ngồi trong xe, nhìn anh nắm tay Hứa Mộc Ca tránh khỏi chiếc xe, kiểu che chở ấy là một loại bản năng tự nhiên. Cửa xe đóng, cô không nghe thấy họ đang nói gì. Ánh mắt anh nhìn có vẻ lạnh lùng, nhưng thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Hứa Mộc Ca, trong mắt anh lại vô tình lộ ra sự thương xót.

Đó không phải là một kiểu mờ ám mơ hồ, mà là tình yêu rõ nét, bất cứ ai cũng không thể thay thế, cô không nhìn lầm.

Cơ thể giống như rơi xuống nước biển mùa đông, cả người đông cứng, chân không kim được mà run rẩy. Cô không biết khi những cô gái khác chứng kiến tình huống này, thì sẽ làm như thế nào. Chỉ là dường như không có lý do khóc lóc om sòm, họ không ôm nhau, không hôn nhau, thậm chí còn đang cố ý tỏ ra xa lạ, ai cũng giữ chừng mực.

Nhưng trong không khí lại trôi nổi một thứ gì đó khiến lòng cô tan nát, đồ kỵ. Không phải Hoa Diệp không tốt với cô, lúc hai người ở bên nhau, anh luôn luôn giữ bình tĩnh, rất nhạt, rất cạn, lý trí, bao dung, chu đáo, vĩnh viễn sẽ không mất kiểm soát.

Anh vẫn không yên tâm về Hứa Mộc Ca, đuổi theo lên trên, hai người kẻ vai nhau đi về phía chiếc xe.

Đội Hoa Diệp lái xe đi rồi, cô gần như bò từ trên xe xuống, run rẩy mãi cho đến khi tới nhà. Ngâm người trong nước nóng, nhìn chỗ sưng nơi cổ tay đã nhàn nhoe, ửng đỏ, cơ thể ảm đạm, nhưng trái tim vẫn giá lạnh.

Chồng chung tình là một đức tính tốt, nếu đối tượng là chính mình.

Còn nếu không phải, thì đó là một loại đau khổ.

Cô không lo sợ rào chắn hôn nhân của họ sẽ bị tấn công, Hoa Diệp sẽ nghiêng chặt răng mà giữ lấy.

Anh giữ đạo đức, giữ lý trí, giữ trách nhiệm, giữ nghĩa vụ, nhưng còn trái tim anh thì sao?

Lúc này anh mang theo vẻ lạnh nhạt và thống khổ, ngồi bên cạnh cô, bảo đảm với cô sẽ không xảy ra chuyện gì, cô muốn hỏi anh: Anh có yêu em không?

Nhưng câu nói này cuối cùng vẫn không có dũng khí để hỏi.

Ấn tượng đầu tiên của cô về anh rất "diêm lệ", nhưng giống như nữ sinh mê thần tượng vậy, cùng lắm là mang theo sự mê đắm từ góc độ rất xa, chứ không ôm giấc mộng si tình gì gì đó với anh, hơn nữa kiểu mê đắm như vậy thông thường sẽ không lâu dài, chưa được bao ngày đã quên sạch sẽ, vì xác suất anh xuất hiện quá thấp. Sau đó, họ có một khoảng thời gian rất dài không gặp lại nhau.

Cô thuận lợi tốt nghiệp đại học, Đào Giang Hải muốn cô đến cửa hàng nội thất giúp đỡ, cô không nghĩ ngợi gì, liền từ chối ngay. Chuyên ngành của cô là chế tạo ô tô. Bạn học sau khi tốt nghiệp có hai hướng đi chính, một là mấy thành phố công nghiệp cũ ở Đông Bắc, hai là mấy thành phố phát triển như Giang Tô, Chiết Giang, Thượng Hải, cô cũng đóng gói hành lý, nóng lòng muốn thử đi theo lập kế hoạch lớn. Người khác tìm việc đều rất thuận lợi, cũng không biết có phải cô không đủ giỏi hay không, cô vào một công ty ô tô ở Thượng Hải, làm em gái bụng trà ba tháng ở phòng Hậu cần, ngay cả nhà xưởng cũng chưa được nhìn thử một lần, lương thì thấp đến đáng thương, đồng tiền nhà xong đã không còn được mấy đồng, ăn cơm, đi lại, đồ mặc còn phải chia tay xin Đào Giang Hải. Từng muốn đổi chỗ làm, nộp CV không biết bao nhiêu lần, được vài công ty trả lời nhưng vẫn không bằng công ty đang làm hiện tại, cô chán nản xách hành lý quay trở về Thanh Đài. Ít ra ở Thanh Đài, cơm ăn, chỗ ở không cần phải tiêu tiền.

Cuối cùng, là Đào Giang Hải thông qua bạn bè làm ăn, tìm được cho cô một công việc ở bộ phận Kỹ thuật của công ty Đằng Diệu.

Cô báo tin vui này cho bạn bè ở Thanh Đài bằng việc gửi tin nhắn theo nhóm, có một nam sinh tên Diệp Thiếu Ninh gọi điện cho cô, muốn chúc mừng cô. Mẹ Diệp Thiếu Ninh vừa khéo là bạn chơi mặt chược của mẹ Đào Đào, hai nhà qua lại thường xuyên, cô và anh ta rất thân, nên liền vui vẻ nhận lời.

Diệp Thiếu Ninh vào làm cho công ty bất động sản Thái Hoa nổi tiếng, tuy không đúng chuyên ngành, nhưng anh ta thích ứng rất nhanh. Anh ta rất thận trọng, hẹn Đào Đào ở một nhà hàng Ấn Độ.

Hôm ấy là lễ hội thuyền buồm ở Thanh Đài, trên đường lớn chật như nêm cối. Cô mặc đại một chiếc áo thun màu trắng, bên ngoài thêm một chiếc quần yếm có dây màu xanh đen, ngọt ngào ngồi trong taxi, mắt trừng trừng nhìn dòng xe nối đuôi bên ngoài, bức bối tới mức muốn xuống xe đi bộ qua.

Diệp Thiếu Ninh gọi cho cô, nói anh ta cũng đang bị kẹt xe trên đường, bảo cô không cần vội, nếu tới trước mà đói thì cứ gọi vài món trước.

Kết quả, là cô đến trước thật.

Nhân viên phục vụ mặc chiếc váy voan kiểu Ấn Độ đeo mạng che mặt ra đón khách: "Thưa cô, xin hỏi cô đã đặt chỗ trước chưa?"

Cô thò đầu vào trong nhìn thử, trời, ngoài một chiếc bàn trống gần cửa sổ ra, thì những bàn khác đã không còn chỗ trống, buôn bán đắt thật.

“Bàn số năm.” Cô chỉ chỉ chiếc bàn trống gần cửa sổ, thăm nghĩ nhất định là Diệp Thiếu Ninh đặt trước, nếu không thì sẽ chẳng trống đến bây giờ.

“Cô là bạn đi cùng với anh Hoa à?” Nhân viên phục vụ dẫn cô vào trong, quay đầu cười hỏi một câu.

Trong nhà hàng rất ồn ào, cô không nghe rõ, bèn gật đầu đại.

Ngồi xuống, đang nhìn những món ăn đầy màu sắc xinh đẹp trên thực đơn định chọn món thì chiếc ghế đối diện bị kéo ra, một người đàn ông ngồi xuống.

Cô ngẩng đầu lên, người đàn ông đối diện mang theo một chút hơi lạnh, vẻ mặt lạnh lùng, khóe miệng mím lại rất nghiêm túc. Đột nhiên, trên gương mặt thanh tú của cô nở ra một nụ cười vui vẻ vì bất ngờ.

Là Hoa Diệp, hình như trông có vẻ gầy hơn một năm trước rất nhiều, cũng trông trắng trẻo hơn, có điều, càng nam tính hơn gấp bội.

Cô đang định chào hỏi thì Hoa Diệp khoát tay, “Cô Thư, xin lỗi, có một chuyện tôi cần phải nói rõ với cô. Cô biết trước đây tôi từng có một người bạn gái chứ?”

Cô không vội chỉnh sửa lại cách xưng hô sai của anh, cười híp mắt gật đầu, “Biết chứ!”

Giữa hai hàng lông mày tuấn tú của anh thoáng vụt qua vẻ nghi hoặc.

“Cô ấy rất đẹp, lại rất có khí chất, dáng người rất cao, là nghệ sĩ kéo cello, rất xứng với anh.”

Hoa Diệp sửng sờ, “Trương Hoàng đã nói với cô rồi?”

“Trương Hoàng là ai? Em đã từng gặp bạn gái của anh rồi!”

Anh lắc đầu, không hỏi thêm nữa, nói tiếp, “Tuy chúng tôi đã chia tay được một năm ba tháng, nhưng tôi vẫn không thể quên được mọi chuyện trước kia, tôi cho rằng hiện tại mình không thích hợp để bắt đầu một mối tình mới cho lắm, mong cô hiểu cho. Về phía Trương Hoàng tôi sẽ giải thích.”

“Giữa hai người có hiểu lầm sao? Em chưa từng thấy ai xứng đôi như anh chị cả, nếu anh đã yêu chị ấy như vậy, tại sao anh không thể cúi đầu một lần? Thế diện quan trọng đến thế sao?” Cô tiếc nuối chép miệng.

Anh nhìn Đào Đào đang vẹo đầu, mắt sáng lấp lánh trước mặt, không biết hình dung sự kinh ngạc của mình như thế nào. Lẽ nào không phải cô ta đến xem mặt mình sao?

“Em đã nói gì sai sao?” Mặt cô ứng đỏ, không được tự nhiên cụp mắt xuống. Anh phát hiện lông mi cô rất dài, rất dày, có một đôi xinh xắn.

“Cô ấy đi Paris, đã kết hôn rồi.” Thói quen nghề nghiệp, trước giờ anh là một người ăn nói thận trọng, nhưng bất giác lại thổ lộ sự tình với cô.

Cô bịt miệng, lo lắng chớp mắt, “Xin lỗi anh, em không biết. Vậy... anh cố nén đau thương, không, không, anh hãy bảo trọng, không, không... Mọi chuyện sẽ ổn thôi, anh... phải lạc quan tiến về phía trước...”

Cô cúi gằm đầu một cách đáng thương, rèm mi dài run run, không biết phải nói gì mới tốt.

Anh nhú mày, cười nhạt, “Cảm ơn, thật ra tôi bây giờ rất tốt, chỉ là để quên đi một người cần phải có thời gian.”

“Ừm ừm.” Cô cuống cuống gật đầu, “Ngày mai sẽ tươi đẹp, mặt trời sẽ rực rỡ.” Haiz, sao càng nói lại càng thêm cứng nhắc vô vị thế này!

Cô cười hề hề xin lỗi anh.

Tâm trạng căng thẳng vừa rồi của anh không biết sao lại buông lỏng, lời nói cũng đến nơi đến chốn, theo phép lịch sự thì nên mời con gái nhà người ta ăn một bữa cơm tối, “Cô gọi món chưa?”

“Đang chuẩn bị gọi.”

“Vậy cô từ từ gọi. Cô... có phải đi học rất sớm không?” Trương Hoàng nói Thư tiểu thư đã đi làm được ba năm, anh nhìn lướt qua thấy cô mặc quần yếm có dây màu xanh đen, bây giờ giới văn phòng đang chuộng một ăn mặc kiểu học sinh?

“Không sớm cũng không muộn, nghiêm khắc tuân thủ quy định nhập học của Bộ Giáo dục, bảy tuổi lên cấp một. Cà ri cua này trông có vẻ ngon, nhưng mà cua mùa này chưa được béo, anh có muốn gọi không?”

“Gọi đi!” Anh vẫy tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ đến.

Đi theo sau cùng nhân viên phục vụ là Diệp Thiếu Ninh mồ hôi đầy đầu và một cô gái xinh đẹp ăn mặc rất thực nữ.

“Tiểu Đào, đợi sốt ruột rồi hả! May mà cậu đến sớm, nếu không thì hết bàn rồi.” Diệp Thiếu Ninh lau mồ hôi, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn Hoa Diệp ở đối diện, “Gặp người quen à?”

“Cô không phải cô Thư?” Hoa Diệp trầm mặc đứng dậy.

“Tôi ở đây. Xin lỗi, kẹt xe quá.” Phía sau truyền đến tiếng thở dốc yếu ớt của thực nữ.

“Cô là ai?” Anh cố gắng kiềm chế sự kinh ngạc của mình, bình tĩnh nhìn cô.

“Em là Đào Đào, Đào trong ‘nhất túy nhất đào nhiên’, Đào trong ‘ba đào hung dũng’.” Cô đỏ mặt xấu hổ, nhìn anh, rồi lại nhìn Thư tiểu thư, “Tôi tưởng đây là chỗ của chúng tôi đặt trước. Ngại quá, chúng tôi nhường ngay đây, mời hai người ngồi.” Trộm véo Diệp Thiếu Ninh một cái, hại cô mặt mặt như vậy.

Đào Đào? Cái tên này dường như đã từng thoảng qua tai. Đầu óc Hoa Diệp nhanh chóng chuyển động, nhưng làm sao cũng tìm không ra một chút ký ức nào liên quan đến cô. Có điều, trong lời cô nói, anh gần như khẳng định cô thật sự quen biết anh.

Mặt Diệp Thiếu Ninh cũng đỏ ửng, kè đến bên tai cô, “Minh tưởng người Thanh Đài không thích ăn món Ấn Độ, nên không đặt trước.”

Cô liếc anh một cái, “Cậu không có thành ý, ra ngoài rồi mình sẽ tính sổ với cậu.”

Diệp Thiếu Ninh gãi gãi đầu, gơ tay muốn kéo cô đi.

“Không, cùng ăn đi!” Không đợi cô đứng dậy, Hoa Diệp nhanh chóng ngăn hai người lại, xoay mặt qua nhìn Thư tiểu thư, “Cô không để bụng chứ?”

Thư tiểu thư đương nhiên để bụng hai cái bóng đèn to đùng trước mặt rồi, nhưng sao có thể nói ra được cơ chứ, bèn cười khéo léo, “Đồng người thêm nào nhiệt.”

“Vậy chúng ta chia đôi được rồi!” Cô đẩy nhẹ Diệp Thiếu Ninh, trong thời gian diễn ra lễ hội thuyền buồm, giống như bây giờ, muốn tìm được nhà hàng giống thế này ở Thanh Đài để ăn cơm, vô cùng khó khăn.

“Đương nhiên. Chúng ta coi như ghép bàn đi!” Diệp Thiếu Ninh tất nhiên không chịu được thẹn lầy nhờ người lạ.

“Không cần, anh là bạn của Đào Đào, Đào Đào và tôi quen biết, chúng ta cũng coi như là bạn bè, bạn bè tụ tập cùng nhau ăn bữa cơm tối. Anh sẽ cho tôi cơ hội này chứ?” Anh cực kỳ phong độ đưa tay ra với Diệp Thiếu Ninh, “Tôi là Hoa Diệp!”

Diệp Thiếu Ninh bắt lấy tay anh, mở to mắt, “Cố vấn luật sư của công ty bất động sản Thái Hoa, cũng tên là Hoa Diệp.”

“Thế giới nhỏ thật, mời ngồi. Đào Đào gọi cà ri cua, hai người gọi gì?” Anh khom người đưa thực đơn cho hai người.

“Quả là nhỏ thật.” Diệp Thiếu Ninh quay đầu nhìn Đào Đào, Đào Đào trề môi, “Không được ăn quýt, bữa cơm này mình sẽ ghi sổ cho cậu.”

“Nhất định, nhất định, thứ Bảy mình đến đón cậu, bọn mình ra đảo cắm trại, rồi gọi thêm vài người bạn học nữa.”

Bữa cơm này, Hoa Diệp ăn rất yên lặng, Thư tiểu thư ăn rất hệt hăng, nhưng Đào Đào và Diệp Thiếu Ninh lại ăn rất vui, cũng trò chuyện không ngừng nghỉ.

Không biết Hoa Diệp có phải bị tiếng cười vô tư của cô cảm hóa hay không, trái tim như mảnh đất khô nứt đã lâu, bỗng nhiên được bơm vào một dòng nước, mỗi một tế bào đều được giãn ra.

Thanh toán xong ra, anh lịch sự đưa Thư tiểu thư về, cô và Diệp Thiếu Ninh còn muốn đi dạo thành phố.

Lúc tạm biệt, Diệp Thiếu Ninh không muốn mắc nợ ân tình, đắn đo, rồi nói: “Nếu thứ Bảy này luật sư Hoa được nghỉ thì cùng cô Thư ra đảo chơi với chúng tôi nhé! Ở đó rất vui, phong cảnh cũng đẹp, còn có thể uống được nước suối, tay nghề nướng thịt của tôi rất khá đó.”

Hoa Diệp ngây người trong chốc lát, “Tôi... đi có thích hợp không?” Anh rời khỏi cổng trường đã rất lâu rồi.

“Anh có thể mặc đồ tươi tắn năng động một chút, già nài.” Cô nghịch chiếc cúc trên quần yếm, rồi lại cười, gương mặt cong cong như trăng lưỡi liềm.

Anh cũng cười theo, là sự thoải mái thật sự tràn ra từ tận đáy lòng.

Thứ Bảy, anh có đến thật, nhưng không dẫn theo Thư tiểu thư, mà là cùng một người đàn ông tên Trương Hoàng. Trương Hoàng, dáng người

không cao, mập mạp, cười lên còn có hai má lúm đồng tiền.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Giới Hạn

Vùng biển khu vực Thanh Đài có mấy hòn đảo nhỏ, sắp xếp giống như chòm sao Bắc Đẩu. Hòn đảo lớn nhất được xây một cơ sở tàu bè, đảo có địa hình bằng phẳng thì xây mấy khu nhà nghỉ cho khách du lịch, nhà hàng, trồng hoa cỏ cây cối, tạo điều kiện cho du khách đi câu, ăn hải sản, mấy đảo khác thì để mặc cho cây cỏ tự nhiên sinh trưởng, những tảng đá to chắc mặc cho sóng biển vỗ đập, trở thành địa điểm cho sinh viên đại học cắm trại và khám phá.

Diệp Thiệu Ninh đứng là lăm cách, tìm đâu ra một chiếc ca-nô, mang theo một đồng hồ ăn. Hôm đó, ánh nắng vô cùng rực rỡ, gió biển rất mạnh. Lúc Hoa Diệp và Trương Hoàng đến, bốn cậu nam sinh đang ngồi trong ca-nô đánh bài, Đào Đào và một cô gái nhỏ nhắn ngồi ở mũi thuyền nói chuyện. Sáu người đều mặc áo thun, quần lửng, ai cũng tràn đầy sức sống.

“Chúng ta lên nhăm thuyền rồi chẳng?” Trương Hoàng làm việc trong một bộ phận của hải quân, nhỏ hơn Hoa Diệp một tuổi, chức vụ cũng không gọi là to lớn gì, nhưng rất có thực quyền. Anh ta mở to mắt kinh ngạc, anh ta đã từng lái ca-nô quân dụng rất nhiều lần, cùng Hoa Diệp rong ruổi trên biển cả xanh biếc, thật ra muốn được ngồi quân hạm cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng tài nấu nướng của sĩ quan hậu cần trên quân hạm phải khá cao. Hôm nay, mấy người chen chúc trên cái thuyền nát này ra đảo hoang gặm bánh mì, uống nước suối thì có gì vui chứ?

Hoa Diệp vẫn là áo sơ mi, quần tây, nghiêm túc giống như chuẩn bị ra tòa, có điều không đeo cà vạt.

“Không sai.” Anh đẩy Trương Hoàng một cái, nhảy lên thuyền trước. Thuyền khẽ lắc lư, sáu người trên thuyền đều ngẩng đầu lên, ngoại trừ Diệp Thiệu Ninh và Đào Đào ra, mấy người còn lại đều tròn mắt kinh ngạc.

“Là bạn của Tiểu Đào.” Diệp Thiệu Ninh cười còi mở, bảo hai người ngồi xuống, rồi chạy đến đầu thuyền, khởi động mô-tơ. Ca-nô tạo ra một chuỗi bọt sóng trên mặt biển, chạy về hướng mặt trời mọc.

Đào Đào tươi cười vẫy vẫy tay với Hoa Diệp, xoay người lại tiếp tục trò chuyện cùng bạn.

Tầm mắt Hoa Diệp dừng lại vài giây trên người cô, rồi mới quay đầu lại, nhìn thấy Trương Hoàng đang trầm tư cong khóe miệng.

“Anh hai à, là một cô bé con!” Trương Hoàng vỗ vỗ vai anh, mang giọng trêu chọc. “Nếu có một ngày, anh bắt em gọi cô ta là chị dâu, thì em sẽ kháng nghị đó.”

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi.” Anh híp mắt lại, ngắm nhìn nước biển tung tăng dưới ánh mặt trời, rực rỡ đến chói mắt.

“Sao lại quen loại đàn ông già khú đó?” Ngồi bên cạnh Đào Đào là bạn thân nhất của cô, Đỗ Tinh. Lúc ấy vẫn chưa ra nước ngoài, đang là nghiên cứu sinh ở trường đại học. Ở trong trường lâu ngày, mắt chỉ dừng lại ở những cậu nam sinh xốc nổi, kiểu đàn ông nghiêm túc, trong mắt đã lộ vẻ thảng thốt, chín chắn khôn khéo như Hoa Diệp đã bị cô quy vào loại khác người.

Đào Đào liếc xéo cô một cái, “Cậu không cảm thấy anh ấy rất đẹp trai sao?”

Đỗ Tinh trề môi, nhanh chóng liếc Hoa Diệp một cái, “Đàn ông già khú đẹp trai có rất nhiều quá khú, đừng tò mò, tò mò sẽ khiến cậu bị tổn thương đó.”

Đào Đào che miệng cười khúc khích, cảm thấy Đỗ Tinh vừa kể một câu chuyện cười rất hài hước.

Cô tưởng cô và Hoa Diệp sẽ không có bất cứ qua lại nào nữa, tuy anh và Hứa Mộc Ca đã chia tay, nhưng đối tượng hẹn hò tiếp theo của anh ít nhất cũng sẽ không thua kém Hứa Mộc Ca, có thể nhìn ra được từ Thư tiểu thư đi xem mắt với anh ở nhà hàng Ấn Độ hôm nọ.

Lộ trình từ bến đò tới đảo không gần, ánh nắng chiếu thẳng xuống thuyền, làm cho đầu hơi choáng váng, Đào Đào hơi khát, đứng dậy lấy nước uống, tiện tay cũng lấy cho mỗi người một chai.

Khi đưa cho Hoa Diệp thì đúng lúc ca-nô đang rẽ ngoặt, cô chưa đứng vững liền té nhào về phía trước, chai nước trong tay rơi xuống biển một cái tòm, nước bắn lên rất cao, cô giật mình kêu lên thất thanh, tay cuống cuồng muốn nắm thứ gì đó để giữ vững thân người.

“Cẩn thận!” Một đôi tay thon dài móng tay cắt sạch sẽ đều tấp ôm lấy eo cô, cô ngẩng đầu lên, Hoa Diệp đang căng thẳng nhìn cô.

“Oa, làm em sợ chết mất.” Cô rùng mình vỗ vỗ ngực, sau đó lại cười khanh khách.

“Uống chút nước đi.” Anh mở chai nước trong tay mình ra, đưa đến bên miệng cô, tay còn lại hồ hững đặt ở eo cô.

Trương Hoàng nhìn chăm chăm vào bàn tay đó, lẩm bẩm: “Điên rồi, điên rồi...”

Lần đầu tiên Hoa Diệp dẫn Đào Đào đến quán bar Cầu Vồng, mấy người bạn ngồi quanh một cái bàn, cô ngồi một lát, liền bị tay nghề pha chế rượu của bartender ở quầy rượu làm cho choáng ngợp, chạy qua nhào người sang bên cạnh xem, hai mắt đuổi theo đôi tay của bartender, vô cùng hưng phấn.

Kinh Nghệ cũng trừng trừng nhìn cô như vậy, nói không chút nể nang: “Cậu điên rồi, đúng là có bệnh thì vái tứ phương, đó chỉ là một đứa trẻ ranh, cậu chà đạp bản thân mình như vậy, là vì để khiến cho Mộc Ca phải áy náy với cậu cả đời đúng không?”

“Giữa mình và cô ấy vẫn còn tồn tại thứ tình cảm gọi là áy náy sao?” Anh bung ly rượu lên, chậm rãi uống.

“Đừng nói lời giận dỗi, không phải Mộc Ca không yêu cậu, cô ấy là vì việc học nên bắt buộc đi...”

“Đừng lôi mình và cô ấy lại với nhau nữa.” Anh lạnh lùng cắt ngang lời Kinh Nghệ, đứng dậy, đi về phía Đào Đào.

Kinh Nghệ và Trương Hoàng bốn mắt nhìn nhau, trao nhau ánh mắt không còn gì để nói.

Vì là trẻ mồ côi nên Hoa Diệp hiểu chuyện rất sớm, chín chắn, khiêm tốn hơn những người cùng trang lứa, rất ít khi để lộ cảm xúc ra ngoài. Sau khi chia tay Hứa Mộc Ca, lần mất kiểm soát duy nhất của anh là làm bóng tay mình. Bạn bè đều biết rõ anh yêu Hứa Mộc Ca nhiều thế nào, đến mức đã một năm trôi qua, nhưng trong mắt anh vẫn còn lộ vẻ đau thương.

Trương Hoàng đánh bạo nhờ người giới thiệu bạn gái cho anh, không ngờ anh không chấm được tiểu thư con nhà giàu nào, mà lại để ý một con nhóc nhà giàu mới nổi.

Đám bạn Kinh Nghệ không thể giải thích được hiện tượng gu thẩm mỹ quá chênh lệch này, chỉ có thể nghĩ rằng là Hoa Diệp đang giận dỗi Hứa Mộc Ca.

Đào Đào vừa biết được tên gọi của mấy loại cocktail, thấy anh đi đến, liền kích động khoe với anh.

“Có muốn uống không?” Tên rượu cocktail nghe rất cảm dỗ, có một vài loại được pha chế từ rượu cực mạnh, không thích hợp cho con gái uống. Ở trên đảo anh từng thấy cô và bạn học uống bia, từ lượng của cô rất khá, mấy nam sinh đều bại trận trước mặt cô.

Cô gật đầu thật.

Anh bảo bartender pha cho cô một ly, ngồi lên chiếc ghế chân cao bên cạnh cô. Sự chú ý của cô lại chuyển sang bàn tay của bartender, khi rượu được đẩy đến trước mặt cô, cô bung lên, nghiêng mặt, lè lưỡi với anh, cười ngọt ngào.

Anh nhìn cô nhấp từng ngụm nhỏ, không đụng tới đồ nhắm, cũng chẳng thêm nhũ mảy, khóe môi cong cong, không lâu sau, đã uống cạn ly rượu.

“Rất đặc biệt sao?” Đôi môi ẩm áp ẩm ướt chếp chếp, đầu lưỡi chậm rãi liếm một vòng quanh khóe miệng, chớp chớp mắt, “Không khác gì rượu thường cả, sao phải đặt cho nó cái tên hay như vậy chứ?”

Đầu anh “ong” một tiếng, tim đập điên cuồng không theo quy luật.

Anh rất bất lực mà thừa nhận rằng, ngoài Mộc Ca ra, cô là người con gái có thể khiến anh rung động, cũng là người có thể khiến anh buông bỏ không còn đắm chìm vào nỗi nhớ nhung đau khổ đối với Mộc Ca nữa.

Đúng vậy, cô và anh hoàn toàn là người ở hai thế giới khác nhau, tuổi tác, tri thức, sở thích, hoàn cảnh đều có sự khác biệt rất lớn. Nhưng anh không xong rồi, trái tim anh vì sự ra đi của Mộc Ca mà đã bị ép đến nghẹt thở. Anh giống như một người bị rơi xuống biển, trôi nổi rất lâu, vừa đói vừa mệt, hai mắt tối đen, bỗng nhiên trước mặt anh xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Anh nhìn thấy một ngôi nhà khói bếp nghi ngút, ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, nhìn thấy giường nệm mềm mại... Mọi thứ này đều ở rất gần anh, lại còn chân thực đến thế, chỉ bơi vài mét nữa là có thể đến được.

Anh sẽ vì hòn đảo chật hẹp mà từ bỏ sao?

Có thể không lâu nữa sẽ có một du thuyền sang trọng xa khơi, anh vẫn có thể cầm cự thêm vài ngày để đợi, nhưng anh thật sự đã vô cùng mệt mỏi, thứ anh muốn chẳng qua chỉ là một hòn đảo nhỏ để anh điều khiển trong lòng bàn tay.

“Rượu cocktail không phải uống như vậy, phải thưởng thức từ từ.” Anh vẫy tay bảo bartender pha thêm một ly giống như vậy nữa, “Như thế này...” anh bung ly rượu lên chậm rãi lắc vài cái, rồi làm mẫu uống cho cô xem.

“Thật phiền phức!” Cô chống cằm, nháy nháy mắt, “Còn không ngon bằng nước ngọt!” Từ lượng cô cao, nhưng lại không hảo rượu.

Anh cười cười, “Có một chuyện rất đơn giản.”

“Chuyện gì vậy?” Cô hỏi với vẻ đầy hào hứng.

“Lấy anh nhé, Đào Đào!” Trong tiếng gào thét khàn đặc của ca sĩ nhạc rock ở quán bar, mặt anh nghiêm túc, ánh mắt u tối.

Trước khi nói lời này, tính cả chuyến cắm trại lần đó, hai người tổng cộng mới gặp nhau có sáu lần.

Cô ngây ngốc nhìn anh hồi lâu, rồi phụt cười thành tiếng, thò người qua người người, “Rượu này nồng độ cao lắm sao?”

“Anh nói thật đấy, anh muốn kết hôn, em có thể cân nhắc một chút không?” Anh choàng vai cô, không cho cô xoay người đi.

“Không thể.” Cô không hề suy nghĩ, đã trực tiếp từ chối.

Tim, như bị đâm nhẹ, anh tưởng là cô thích anh.

Lúc cắm trại, cô rất quan tâm đến anh, thịt nướng chín xong người đầu tiên cô gấp cho là anh, gọt trái cây cho anh, kịp thời rót đầy nước cho anh, dắt anh đi dạo trên đảo, nhặt vỏ sò trên đá cho anh. Lúc chia tay, anh xin số điện thoại cô, hẹn cô ra ngoài ăn cơm. Cô không bao giờ đến trễ, có lúc còn đến sớm đợi anh. Cô có những câu chuyện thú vị kể không bao giờ hết, chọc anh luôn mỉm cười. Với cô món ăn nào cũng là mỹ vị, thấy cô ăn ngon lành như vậy, anh ăn cũng thấy ngon hơn. Đưa cô về nhà, lúc tạm biệt, cô luôn miệng nói với anh rằng hôm nay cô rất vui.

“Nhà hàng ngon, thái độ phục vụ tốt, thời tiết cũng đẹp, anh xem, trên trời có trăng kia!” Có lần, anh không kịp được hỏi cô sao lại thấy vui, cô trả lời rất hùng hồn.

Anh ngắm nhìn ánh trăng trốn sau tầng mây, cười cười.

“Chê anh lớn tuổi quá?” Anh hơi tự giễu tìm một bậc thang để xuống.

“Trong lòng anh vẫn yêu bạn gái của mình, nhưng lại muốn kết hôn với em, anh không thấy có lỗi với em sao?”

Anh rất kinh ngạc, buột miệng phủ nhận, “Anh không có, anh và cô ấy đã hoàn toàn không có khả năng nữa rồi.” Có lẽ cô không trẻ con như anh tưởng.

“Không có khả năng là thỏa hiệp với số phận, không có nghĩa là anh đã hoàn toàn buông bỏ.”

“Đào Đào, anh sẽ là một người chồng không bao giờ phản bội vợ.” Anh không biết phải làm như thế nào để bày tỏ cảm nhận trong lòng, đành phải hứa với cô như vậy.

“Chúc mừng vợ anh nhé!” Cô dí dõm nhún vai với anh, xoay người bỏ đi.

“Đào Đào...” Anh nắm lấy tay cô, phát hiện lòng bàn tay đầy mồ hôi vì căng thẳng.

Cô để mặc cho anh nắm, nhưng không chịu quay mặt lại.

Anh không thể không choàng lấy vai cô lần nữa, anh muốn nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô.

Trong mắt cô tràn đầy bất lực và mâu thuẫn, còn có một chút yếu đuối, chứ không tự nhiên như lúc nãy nữa.

“Anh thật sự có thể quên cô ấy và chuyển tâm yêu em sao?” Cô rụt rè hỏi.

Có thể không?

Cổ họng khẽ động vài cái thật nhanh, khát quá, Hoa Diệp từ từ mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào trần nhà phòng khách, một lúc lâu vẫn không phân biệt được đang mơ hay là hiện thực. Không uống rượu, nhưng đầu lại đau như sau một đêm say. Anh chống tay ngồi dậy, cầm đồng hồ trên tủ đầu giường lên xem, lại qua giờ tập thể dục buổi sáng rồi, anh dứt khoát ngồi lại trên giường thêm một lát.

Bên ngoài rất yên tĩnh.

Anh xuống giường kéo cửa ra, liếc mắt thấy cửa phòng bếp đối diện đã mở, ánh nắng ban mai chiếu rọi khắp phòng, khăn trải giường gọn gàng ngăn nắp, dường như đêm qua không có người ngủ.

Trên giá áo ngoài phòng tắm treo áo sơ-mi hôm nay anh sẽ mặc, khăn lau người được xếp gọn gàng, mọi thứ không khác gì so với bình thường.

Anh không vội đi tắm, mà vào phòng bếp trước. Trong phòng không có bóng cô, nhưng trên bàn đã đặt một hộp giữ nhiệt, bên trong đựng một ly

đậu nành, một quả trứng luộc, còn có hai cái bánh bao.

“Em đang ở đâu?” Anh nhắc điện thoại bàn lên, bấm số của cô.

Bối cảnh là tiếng xe cộ ồn ào, “Đang trên đường, em phải tới khách sạn đón kỹ sư của tổng công ty. Thấy bữa sáng chưa?”

“Thấy rồi.”

“Phải ăn hết đấy nhé, nếu không dạ dày của anh sẽ đối đầu với anh đó.” Giọng nói giòn tan, nghe có vẻ rất vui.

“Em đã ăn chưa?”

“Em đến khách sạn ăn!”

“Lái xe cẩn thận.”

“Chồng ơ?”

“Hà?”

“Tôi qua anh làm bài tập chưa?”

Anh hít thở sâu.

Cô cười hề hề, “Không được lười biếng, em sẽ kiểm tra đó! Chồng à, em yêu anh!”

Anh cảm ổng nghe, một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Tắm rửa qua loa, thay đồ ngồi xuống ăn sáng, di động đặt trên bàn vang lên hai tiếng “tính tang”, có tin nhắn đến.

“Diệp, sáng nay mở mắt, nhìn thấy biển, không dám tin rằng mọi thứ đều là thật. Em đã quay về thật rồi ư? Chúng ta đã gặp nhau thật ư? Chỉ như vậy thôi, không đòi hỏi, không tham lam, có thể thường xuyên nhìn thấy Diệp, thảnh thơi cùng ăn bữa cơm, là đủ. Em sẽ giữ vững giới hạn của mình, làm bạn của Diệp.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tình Dịch

Trời nổi gió to.

Đây là trận gió lớn đầu tiên vào mùa thu của Thanh Đài, sớm hơn nửa tháng so với mọi năm. Bầu trời xanh ngắt như được tắm gội biến thành một vòm vãn đục, trên đường cát bay mù trời. Bụi bay đầy trời thảnh thơi làm mờ cửa kính xe, không ngừng rửa đi mới có thể nhìn thấy phía trước.

Đào Đào khó khăn lắm mới đến được khách sạn Hải Tinh, xe vừa dừng, cô liền tháo chiếc khăn voan trên cổ xuống che mặt lại giống như người Ả Rập rồi xông vào đại sảnh, khi anh chàng canh gác điển trai mở cửa cho cô, thì méo cả miệng.

Thang máy khách sạn cũng là kiểu thang máy quan sát hình bán nguyệt, một bên là biển cuộn cuộn sóng, một bên là quốc lộ chính ngửa xe như nước của thành phố.

Tà Tu Nhiên ở tầng hai mươi tư, phòng do bộ phận Hậu cần đặt, là phòng hạng nhất nhì của khách sạn Hải Tinh. Phi Phi nói với Đào Đào rằng Tà Tu Nhiên tố chất rất cao, chỉ đồng ý ở khách sạn hai đêm, sau đó bảo công ty thuê cho anh một căn hộ độc thân, anh ấy thật tốt biết mấy, lo nghĩ cho công ty.

Đào Đào nghe vậy nhưng không cho là đúng.

Thang máy càng lên càng cao, ngửa xe như nước ở bên dưới đều tụ thành một vạch đen nhỏ, chậm chạp di chuyển trên con đường đông nghịt. Bụng đói trong không trung, không biết làm sao, đầu có hơi choáng. Cô dán người sát vào trong, dựa vào mặt tường kính, nhắm mắt lại.

“Tinh” một tiếng, thang máy dừng lại, cửa mở ra không một tiếng động, cô mở mắt ra, đập vào mắt là thảm trải nhà hình hoa kiểu Mông Cổ, mũi

ngửi thấy mùi không khí không được thông thoáng.

Cô nhủ mày, bước ra khỏi thang máy, nhớ tới qua lúc đưa cái tên “đầu heo” nào đấy về, là ra thang máy rẽ trái.

“Hừ, anh như thế này là có ý gì? Cho tôi một bất ngờ?” Đào Đào sững người, cô nghe thấy tiếng cười lạnh của một cô gái xinh đẹp. “Ở sân bay thì làm bộ thanh cao, bây giờ lại hao tâm tổn sức, hà tất phải như vậy chứ? Nếu anh mở miệng xin số điện thoại tôi, tôi sẽ cân nhắc mà cho anh.”

“Ha, cô... tưởng là tôi vì cô nên mới đến ở khách sạn này?” Giọng nói này rất quen, nghe có vẻ rất bức bối.

Cô từ từ thò đầu ra, ồ, cảnh tượng đẹp mắt quá, lại là một đôi mỹ nhân.

Cô gái hoàn toàn ăn mặc theo kiểu con gái thành phố, áo khoác lông mỏng cổ cao màu cà phê, váy ngắn Scotland, đôi bốt cao màu đen bó sát đôi chân dài màng vớ đen, vừa vận tồn lên dáng người cao gầy xinh đẹp như người mẫu, chỉ khác người mẫu một thứ là, cô ta có một vòng một rất bốc lửa.

Trang phục của Tà Tu Nhiên cũng không kém, áo khoác da Dunhill, bên trong là áo sơ-mi kẻ ca-rô, quần dài đen hàng hiệu không cần ủi, đi đến đâu, cũng giống như một cây hoa đào đang nở rộ.

Hai người vóc dáng xứng đôi, đứng rất sát nhau.

Người đàn ông này, ở đâu cũng đều thu ong hút bướm.

Cô nghĩ xem có cần phải tránh đi không?

“Nếu không thì sao? Anh sẽ nói rằng đây chỉ là trùng hợp hoặc là ý trời? Anh vừa hay ở sát phòng tôi, vừa hay đụng mặt tôi khi tôi đang mở cửa?” Cô gái che miệng cười duyên dáng, mắt mang vẻ trào phúng.

Tà Tu Nhiên sa sầm mặt, “Ồ khách sạn này không phải vì cô, có điều tôi phải nhanh chóng trả phòng, nhất định là vì cô.” Sao lại xui xẻo như vậy chứ, lại ở cùng một khách sạn với Tăng Kỳ người từng cùng uống cà phê ở sân bay, lại còn cùng một tầng nữa.

Vốn có thể mỉm cười gạt đầu đi qua, không ngờ lại đụng phải một con chim công thích tự sướng.

“Không phải là anh đang giận đấy chứ?” Tăng Kỳ cười càng vui vẻ hơn, “Ở đây lại không có người ngoài, bị tôi chọc trúng tim đen cũng không gọi là mất mặt. Tôi cũng không phải lần đầu tiên gặp tình huống này, nói thật nhé, anh đã khiến tôi cảm động đôi chút rồi đấy, giá phòng ở đây không thấp chút nào. Muốn ăn sáng cùng tôi, hay muốn tối nay cùng nhau ra bờ biển ngắm sao?”

Tà Tu Nhiên lạnh lùng trừng trừng nhìn cô ta, con người chuyển động, tia sáng nơi khóe mắt nhìn thấy trên tấm thảm trải nhà có thêm một cái bóng đen.

Anh xấu xa nhếch khóe miệng với Tăng Kỳ, “Giờ thì hiểu làm lớn mất rồi, cô phải giải thích với em yêu nhà tôi thôi.”

Về mặt Tăng Kỳ cứng ngắc, theo ánh mắt anh xoay người lại.

Tà Tu Nhiên đã vượt qua cô ta, ung dung tào nhả bước tới, hai tay đặt lên vai cô, ánh mắt nhìn cô dịu dàng.

“Em yêu, em nghe anh nói, mọi chuyện không giống như em tưởng tượng đâu, anh thật sự không quen biết vị tiểu thư này.”

Điên rồi, người đàn ông này lại dùng nước hoa, yêu nghiệt!

“Cô ta... cô ta...” Tăng Kỳ từ từ híp mắt lại, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Trong trường hợp này, vào thời khắc nhạy cảm này, nhìn thấy tình cảnh này, Đào Đào không biết chuyện đầu cua tai nheo như thế nào, nhưng hình như cô không có nghĩa vụ hữu nghị đứng ra đóng vai gì đó.

“Sao không nói gì? Không tin anh à?” Tà Tu Nhiên nhìn mắt cô đang chuyển động không ngừng, mặt nhăn thành một đống, không nhận được muốn cười.

“Thưa anh... anh đang nói chuyện với tôi đấy à?” Cô nhìn đông nhìn tây, còn quay đầu nhìn phía sau nữa.

Tà Tu Nhiên khẽ nhướn mày, trên khuôn mặt đẹp trai lộ ra nụ cười hờ hững, “Giận anh thật rồi!”

“Ha ha, ngại quá... Chúng ta đã từng gặp nhau rồi? Người tôi nhất lăm, trước giờ không thích làm việc nghĩa. À, ở đây là tầng hai mươi tư, tôi phải lên tầng hai mươi lăm, tôi đi nhầm, làm phiền hai vị rồi.” Cô cười khẽ muốn phui đôi cánh tay dài trên vai xuống.

Tà Tu Nhiên không hề động đậy, nụ cười trên mặt càng thêm sâu, chỉ là nơi đáy mắt lại rất u tối, “Em yêu à, em giận mà cũng đẹp thế này. Anh

biết rồi, tôi qua anh không nên uống nhiều như thế, bỏ lỡ mất một đêm tuyệt diệu thuộc về đôi ta, hôm nay anh sẽ bù đắp cho em.”

Anh làm như vô ý kéo gần khoảng cách của hai người, cúi mặt xuống, dịu dàng dán môi xuống tóc cô.

“Đừng mà, đừng mà...” Mùi nước hoa nồng nặc làm cô sắp không thở nổi.

“Cô Tăng, khiến cô chê cười rồi. Em yêu nhà tôi hơi trẻ con một tí.” Anh mặc cho cô vừa đấm vừa đá, nhưng không buông tay, coi như đã trả được mối thù va chạm ở văn phòng hôm qua.

Tăng Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng, “Ồ, tốt nhất là như vậy, nếu không tôi còn mang gánh nặng trong lòng mất!”

Vặn eo xoay người, điệu bộ lãng lợ vượt qua hai người, bực bội bỏ đi.

Đây hình như là lần đầu tiên, cô ta không phải trọng điểm duy nhất trong mắt đàn ông.

Tà Tu Nhiên âm thầm nuốt sáo một cái, Tăng Kỳ quả thật là một con thú cưng, khi đi công tác buồn chán, xảy ra chuyện phong lưu cũng không tệ, tiếc là cô ta hút thuốc.

“Bỏ tôi ra, bỏ tôi ra đi...” Đào Đào một lần nữa đâm đầu vào người anh, có điều, lần đâm này là vào cơ ngực rắn chắc, da đầu tê tê, nhưng cũng coi như đã ngửi được mùi không khí trong lành.

“Anh bị bệnh à, động tay động chân!” Cô trừng anh, lửa giận dâng cao.

Tà Tu Nhiên chỉ hơi lùi về sau nửa bước nhỏ, tay vẫn đặt trên vai cô, đôi mắt dài hẹp đen láy sâu xa khác thường, khẽ nhếch khóe miệng, “Rốt cuộc chúng ta có quen biết hay không, nói?”

“Tôi thì không quen.” Cô ném chìa khóa xe trong tay về phía anh, quay đầu bỏ đi.

Tà Tu Nhiên kéo cô trở lại, “Sao phải che giấu tâm chân tình của mình, tôi qua đưa tôi về, người dịu dàng lau mặt, tháo cà vạt cho tôi là ai?”

Đào Đào chớp chớp mắt, đột nhiên thở dài thườn thượt, “Anh mau đuổi theo xuống đi, xin lỗi vị tiểu thư vừa rồi, nếu không cả đời này anh sẽ không được vui về đâu.”

“Hà?” Đôi đề tài xa quá rồi đấy!

“Anh không ý thức được cô ấy là chân mệnh thiên nữ của anh sao? Hai người quả thật là rất xứng đôi, dù là ngoại hình hay là đức tính tự sướng. Chuyện tôi qua có thể là gì? Là chủ nghĩa nhân đạo bao la phát huy tác dụng mà thôi.”

“Đào Đào...”

Sắc mặt Tà Tu Nhiên hoàn toàn lạnh lùng, dưới ánh đèn vàng nhạt nơi hành lang càng trở nên cứng nhắc, giọng nói trầm thấp mà lạnh buốt.

“Đào Đào?” Cách đó không xa, hai cô gái vừa bước ra khỏi phòng khách nghe thấy tiếng nói bỗng quay đầu lại, nhìn rõ hai người, cô gái ăn mặc trung tính ngạc nhiên hỏi, “Sao cô lại ở đây?”

Sắc mặt Đào Đào biến đổi, cơ thể cứng ngắc, hai tay đang vung lên dừng lại trong không trung.

Ờ? Đây là tình huống gì vậy. Tà Tu Nhiên nhạy bén cảm giác được sự khác thường của Đào Đào, anh tỉ mỉ đánh giá hai người phụ nữ đối diện.

“Anh còn không buông tay... thì tôi báo cảnh sát đó.” Không đợi anh nhìn rõ, Đào Đào bỗng kiễng chân lên, đập mạnh anh một cái, anh đau điếng kêu thành tiếng.

Đào Đào nhắm chặt mắt lại, cắn môi, chầm chậm xoay người.

“Khéo quá, Kinh Nghệ... tôi đi nhầm lầu, đụng phải một con ma men... hi... cô...” Chúa ơi, tại sao lại gặp Hứa Mộc Ca trong tình huống như thế này chứ? Cô hận không thể khiến mình bốc hơi khỏi nhân gian.

Hứa Mộc Ca ngậy ra, khuôn mặt trang điểm tinh tế trắng nõn giống như sữa bò, đưa mắt dò hỏi Kinh Nghệ luôn lạnh như băng, “Cô ấy là?”

Kinh Nghệ ghé sát tai cô, cô ngạc nhiên chớp mắt, rồi liền cười. Ý cười đó giống như một con gió thổi qua mặt hồ yên tĩnh, sóng nước khẽ động, trời nổi dập dềnh.

“Chào cô, tôi là Hứa Mộc Ca, cô không đi nhầm đâu, tôi ở lầu này. Nhanh quá, tôi vừa nói chuyện điện thoại với anh ấy, tôi qua làm rơi điện thoại trên xe anh ấy, cô mang đến cho anh ấy à?”

Đào Đào há miệng, hô hấp rất khê, trong đầu hoàn toàn là một mảng trống rỗng.

“Không phải cô cũng quên mang đến rồi chứ?” Hứa Mộc Ca nhủ đôi mày thanh tú, “Hôm nay tôi sẽ gặp di Quý, vẫn chưa chọn được địa điểm, nếu đi ấy gọi đến, thì không hay.”

Di Quý? Là mẹ chồng Quý Mạnh Nhân?

“Ra ngoài ăn sáng đi, sau đó chị đưa em đến văn phòng của Hoa Diệp.” Kinh Nghệ thu mắt lại, vẻ mặt kiêu căng, đã coi Đào Đào như không khí.

“Đành phải như vậy thôi. Đào Đào, vậy chúng tôi đi trước nhé, sau này chúng ta nói chuyện sau, có lẽ cơ hội gặp nhau của chúng ta... sẽ rất nhiều.” Hứa Mộc Ca tao nhã mỉm cười với Đào Đào, rồi cùng Kinh Nghệ xoay người đi.

Nghe thấy thang máy “tinh” một cái, trên hành lang thoáng chốc yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim cô.

Cô từ từ ngồi xuống giống như một con ốc, tại sao tim lại rối bời như vậy... rất đau...

“Này...” Tà Tu Nhiên giận dữ bước tới, cô gái này đúng là có bản lĩnh khiến người khác nổi điên, đến việc nói dối cũng ngốc như vậy, có ai gặp con ma men nào đẹp trai cao thượng như anh chưa?

“Xin lỗi, tôi cũng để anh đập một cái.” Cô vịn tường đứng dậy, đưa một chân ra, ngẩng đầu nhìn anh, chậm rãi nói.

Tà Tu Nhiên lập tức khép miệng lại, một nửa là vì câu nói của cô, một nửa là vì bị sắc mặt trắng bệch của cô dọa sợ.

“Hai người lúc này...” Anh nghe họ đâu có nói gì, sao cô lại sợ tới mức này?

“Cô lo họ hiểu lầm cô?” Anh hơi bực bội, anh đâu có mắt mặt như thế!

“Không phải. Anh khỏe chưa, chúng ta phải đến công ty rồi. Sáng nay có cuộc họp.” Cô cụp mắt, nói một cách máy móc.

Anh biết là phải họp, anh là người trình bày. “Cô có thể đi họp không?” Cô với Đào Đào tuốt girom giuong nỏ vừa rồi dường như không phải cùng một người, cô bây giờ giống như rất bất lực, rất sợ sệt.

“Được. Tôi rất ổn.” Cô lẩm bẩm, âm lượng rất thấp, giống như nói cho chính mình nghe.

Tà Tu Nhiên không lên tiếng.

Lúc vào thang máy, anh đứng ngoài cùng, qua cửa thang máy bóng loáng anh nhìn thấy cô dựa vào tường, mắt nhìn thẳng, hai tay chấp lại để trước người rất tự nhiên chính thống.

Thang máy từ từ đi xuống, đến bãi đậu xe, hai người cùng nhau lên xe.

Anh lại lần nữa ngoái đầu nhìn cô, “Không sao thật chứ?”

Cô miễn cưỡng mỉm cười với anh, khê gật đầu.

“Cô còn nợ tôi một cái đập đấy! Hối hận rồi chứ gì, nếu sớm nói chúng ta quen nhau thì lúc cô bị người khác bắt nạt, tôi đã có thể quang minh chính đại bảo vệ cô rồi. Đùng không nào?”

Cô cười nịnh nọt, “Đúng!” Mồm miệng sắc sảo của Kinh Nghệ nhất định sẽ không quên báo cáo lại với Hoa Diệp, những chuyện này không là gì cả.

Chỉ là nghĩ không ra điều gì khiến Hứa Mộc Ca cười tự tin đến như thế?

Thật ra cũng chẳng có gì, không làm được người yêu, cũng có thể làm bạn thân. Bạn bè với nhau quen thân là chuyện bình thường, cô nghĩ nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nghi Ngờ

Phần lớn nhân viên công ty Đăng Diệu đều lái xe đi làm, chỗ đậu xe ở bãi đậu xe dưới tầng hầm không được chia cho từng người, đến sớm thì chiếm được chỗ, đến muộn thì chỉ có thể đậu xe ở bên đường ngoài công ty, mặc cho nắng cháy mưa sa. Tất nhiên, cấp quản lý của công ty là ngoại lệ.

Long Tiểu là một người thận trọng, đã đăng ký ở phòng Hậu cần cho Tà Tu Nhiên một chỗ đậu xe chuyên dụng.

Hai người đến công ty hơi muộn, xe trong bãi đã đậu chật kín. Nhưng Tà Tu Nhiên lại làm như nơi không người, chạy thẳng, quẹo trái, de xe... trong chớp mắt, rất nhanh nhẹn, tự nhiên chen vào trong đồng xe một cách vững vàng.

“Thế nào?” Anh đặc ý nhướn mày với Đào Đào.

“Ồ, rất ngẫu!” Đào Đào hồ hững mở cửa xuống xe, đứng bên cạnh xe đợi anh.

Tà Tu Nhiên nghe câu này của cô xong, tâm trạng cực tốt, hai tay thọc vào túi quần, đá lông nheo với cô.

“Thầy Tà, anh học ở Trung Quốc à?” Đào Đào hít vào một ngụm không khí se lạnh, hỏi.

“Chỉ học đến cấp hai, sau đó sang Đức. Sao, có hứng thú với tôi rồi à?”

“Có một chút. Ở Đức mua bằng cấp có tiện bằng Trung Quốc không?” Đào Đào rất nghiêm túc nhìn anh. Cô rất nghi ngờ năm tháng thanh xuân của người này là sống ở nước ngoài, nếu không sao lại ấu trĩ như vậy chứ?

Tà Tu Nhiên nghiêng đầu, nhìn cô thăm dò, anh biết câu này của cô có ý sâu xa, nhưng nhất thời không thể lĩnh hội.

“Không đi sao? Đồng nghiệp có lẽ đợi sốt ruột rồi đấy.” Cô đi về phía thang máy trước, bỏ anh lại đằng sau.

Tà Tu Nhiên đang định đi lên thì điện thoại reo. Đào Đào thấy anh nói chuyện biểu cảm liền trở nên rất nghiêm túc, còn quay người sang một bên, giọng nén xuống rất thấp, cô ngậy ra một lúc, cửa thang máy đã khép lại.

Đào Đào đi ngang qua phòng Kỹ thuật, nhìn vào trong. Trên tay đồng nghiệp đang cầm sổ tay, tụ tập cùng nhau, anh một câu, tôi một câu, thảo luận rất gay gắt.

“Thầy Tà đâu?” Phi Phi nhìn thấy cô trước, chạy ra.

“Lên ngay bây giờ. Có chuyện gì vui à?” Đào Đào hỏi.

“Cậu đó cả ngày chỉ biết có chơi, có chút tiền đồ đi được không hả? Cầm mấy nghìn tiền lương mà đi xe BMW cả triệu, không thấy hổ thẹn à?” Phi Phi chế nhạo liếc xéo cô.

“Hổ thẹn thì không có, nhưng tự hào thì có thừa. Ai bảo mình có bố mẹ tốt như thế chứ?” Đào Đào nói dối.

“Coi cái bộ dạng đặc ý của cậu đó.” Phi Phi cười đánh cô một cái, “Tối qua cậu đưa thầy Tà về, có nhân cơ hội sàm sỡ một chút không?”

“Nếu cậu mà nhìn thấy anh ta như thế, có muốn sàm sỡ không ra tay được.”

Phi Phi mở to mắt, “Anh ấy say rượu xong hư lắm hả?”

“Để mình cho cậu xem.” Đào Đào nhớ đến tấm ảnh say rượu của Tà Tu Nhiên chụp tối qua, cúi đầu lục túi xách, phòng Tài vụ sát vách “rầm” một cái đóng cửa lại, nhân viên trong phòng tay cầm sổ tay, lăm bằm bước ra cửa thang máy.

“Hôm nay còn cuộc họp gì nữa à?” Cô dừng động tác lại hỏi.

“Chính là cuộc họp đào tạo và huấn luyện kỹ thuật của thầy Tà đó.”

Đào Đào ngây người, “Cuộc họp này không phải chỉ có phòng Kỹ thuật và nhân viên kỹ thuật của xưởng chế tạo tham gia thôi sao?”

“Vậy nên mọi người mới cảm thấy kỳ lạ đó! Bảo là tổng giám đốc Tăng yêu cầu, hôm nay ngoài công nhân bận việc ở xưởng sản xuất không đi được ra thì tất cả những người khác đều phải tham gia.”

Hình như khoa trương quá rồi đấy! Đây chỉ là một lần huấn luyện kỹ thuật, các phòng ban khác có cần thiết phải tham gia không? Đào Đào cảm thấy Tăng Trí Hoa có hơi chuyện bé xé ra to.

“Đào Đào, cô đi tìm thầy Tà, mọi người đã ở phòng họp đợi rồi, vốn dĩ đã rất nhiều ý kiến, giờ càng cãi cộ dữ hơn nữa, tôi không giải quyết được.” Long Tiểu đầu đầy mồ hôi vội vàng chạy từ cửa thang máy tới.

“Lát nữa nói tiếp.” Đào Đào chào Phi Phi một tiếng, vội quay về phòng làm việc, vừa bước vào cửa, suýt thì đụng phải Tả Tu Nhiên.

“Theo tôi đến văn phòng tổng giám đốc Tăng.” Tả Tu Nhiên nói.

Đào Đào lấy sổ tay từ trong túi ra, vội vàng theo sau.

Văn phòng của Tăng Trí Hoa nằm cùng tầng với phòng Kỹ thuật, hai người đi lên từ cầu thang an toàn, tới chỗ rẽ, liền nghe thấy một tiếng đồ vật thủy tinh rơi vỡ dưới đất thật to, tiếp đó, Tăng Trí Hoa gào lên như sấm: “Kỳ Kỳ, rốt cuộc con muốn hành bố thế nào đây? Mẹ con chưa nói xong một câu, con liền quay đầu, cả đêm không về. Bây giờ lại đòi mở studio gì đó, nói cho con biết, đừng có hòng!”

“Tăng Trí Hoa, con hỏi lại bố lần nữa, bố có đồng ý hay không?” Đáp lại là một giọng nữ chói tai, sắc bén.

“Sao bố có thể đồng ý được chứ? Con tưởng mở studio giống như mua một cái áo trên đường sao? Con nhìn lại mình thử xem, con chẳng qua chỉ học thiết kế thời trang bốn năm, chưa một lần nhận được giải thưởng, chưa từng bán một cái áo nào, con thiết kế cho ai xem hả?” Tăng Trí Hoa nổi trận lôi đình.

“Không thử làm sao biết kết quả, chẳng qua là bố đau lòng cho mấy đồng tiền của bố mà thôi. Được, nếu bố không đồng ý, vậy con sẽ không bao giờ gọi bố, cũng sẽ không bao giờ về nhà nữa.”

“Rầm” một cái cửa mở ra, một bóng người từ bên trong xông ra như một quả bom.

“Kỳ Kỳ...” Tăng Trí Hoa lớn tiếng gọi.

“Quả bom” không ngờ bên ngoài còn có hai người đang đứng, dừng chân lại, lạnh lùng nhìn hai người.

“Nghe vui lắm đúng không?”

“Cũng không vui lắm.” Tả Tu Nhiên nhún nhún vai, rồi lại đứng sang một bên nhường đường, khóe miệng nhếch lên vẻ nghiền ngẫm, trong đôi mắt là sự chế nhạo không hề che giấu.

Thế giới thật quá nhỏ bé, Tăng Kỳ vậy mà lại là viên minh châu trong tay Tăng Trí Hoa, tính tình nóng nảy.

“Sao anh lại ở đây?” Tăng Kỳ xấu hổ trừng to mắt.

“Cô cho rằng tại sao?” Tả Tu Nhiên cong cong khóe miệng.

Đào Đào thức thời trốn mình sau lưng anh.

Tăng Kỳ híp mắt lại, “Trình độ theo dõi của anh cao thật nhì? Lần sau sẽ không bắt cóc tôi đấy chứ!”

“Kỳ Kỳ, phải lịch sự.” Tăng Trí Hoa chạy ra, cười khan với Tả Tu Nhiên, “Thầy Tả, để cậu chê cười rồi. Đây là con gái tôi Tăng Kỳ, vừa mới tốt nghiệp.”

“Anh ta làm việc ở Đảng Diệu?” Tăng Kỳ há hốc mồm không dám tin.

Tăng Trí Hoa trừng cô ta, “Thầy Tả là chuyên gia công ty mời đến. Con về nhà trước đi, chuyện đó tới chúng ta bàn tiếp.”

Tăng Kỳ làm như không nghe thấy, nhìn chằm chằm Tả Tu Nhiên, con người chuyển tới chuyển lui. “Bố, con nghe lời bố, studio tạm thời không mở nữa, con vào công ty làm được rồi.”

“Con học thiết kế thời trang, vào công ty có thể làm được sao? Con tránh sang một bên, không thấy bố đang bận ư?”

“Việc con có thể làm rất nhiều đấy chứ, vô ô tô không phải cũng cần tô màu hay sao? Trong công ty còn ai có thể hiểu về phối màu hơn con chứ?”

Tăng Trí Hoa phì cười, bắt lực nhìn con gái, khóe không ra nước mắt.

Tả Tu Nhiên sờ sờ mũi, mỉm cười sâu xa, quay mặt nhìn Tăng Trí Hoa. “Tổng giám đốc Tăng, cuộc họp hôm nay chỉ là một vài huấn luyện kỹ thuật về dây chuyền sản xuất mới, không cần thiết phải bắt toàn thể nhân viên đều đến tham gia?”

“Không, không, hiếm khi thầy Tả đến Thanh Đài chỉ đạo, đây là cơ hội quý giá biết mấy, sao có thể bỏ lỡ được chứ? Hôm nay tôi biết thầy Tả còn là...”

“Tổng giám đốc Tăng... Khụ... Những việc ngoài lề không cần nói nhiều.” Tả Tu Nhiên ngăn không cho Tăng Trí Hoa nói tiếp.

Tăng Trí Hoa ngây người, lập tức hiểu ngay cười rằng, “Được, được, tôi hiểu, không chuyển chủ đề, không làm ầm ĩ. Thầy Tả, cậu thật là quá

khiểm tốn rồi. Lát nữa trước khi huấn luyện kỹ thuật, có thể nói về quy hoạch vài năm tới của Đảng Diệu và xu hướng phát triển của ngành ô tô nước ta hiện nay, được không?”

“Tổng giám đốc Tăng, những việc này hình như không nằm trong phạm vi công việc của tôi.” Về mặt Tả Tu Nhiên có hơi cứng nhắc, giọng nhàn nhạt.

“Nói một chút thôi cũng được. Thầy Tả, mời cậu lên trước, tôi nói con gái vài câu, rồi sẽ lên ngay.” Tăng Trí Hoa cung kính tiễn Tả Tu Nhiên đến cửa thang máy.

Tả Tu Nhiên quét mắt nhìn Tăng Kỳ đang vô cùng kinh ngạc, bắt đầu đi thờ dài.

“Sao không nói gì?” Đi được vài bước, anh nghiêng mặt qua nhìn Đào Đào vẫn luôn im lặng.

“Muốn nghe gì?” Đào Đào dường như sợ bước nhầm bậc thang, cúi đầu, giữ khoảng cách hai bậc thang với anh.

“Nói gì cũng được, ví dụ như Tăng tiểu thư.”

“Tôi không có hứng thú với cô ấy.” Cô nhìn ra, hình như Tăng tiểu thư có hứng thú với Tả Tu Nhiên, hai người tình cờ gặp gỡ, nhìn thế nào cũng thấy hợp.

“Vậy còn tổng giám đốc Tăng?”

“Hôm nay dường như tổng giám đốc Tăng trúng giải độc đắc trăm triệu, có hơi vui quá đà.” Lần đầu tiên cô nhìn thấy Tăng Trí Hoa lộ ra biểu cảm vừa mừng vừa lo như vậy, cô cảm thấy Tả Tu Nhiên hình như còn có một thân phận khác, có điều, cô không tò mò chút nào.

Tả Tu Nhiên cười lớn, “Nếu như cô trúng một trăm triệu thì sẽ như thế nào?”

Cô cười cười, không tiếp lời.

Bởi vì người đông, nên cuộc họp được tổ chức ở hội trường của công ty. Nơi này, chỉ được dùng khi mở đại hội nhân viên toàn công ty, liên hoan nhân viên lúc đón Tết hay chiếu phim cuối tuần, bình thường rất ít khi có người lên đây. Mỗi lần mở cửa, bụi bặm đều bám rất dày, nhân viên vệ sinh phải quét dọn rất lâu, căn phòng mới thông thoáng sạch sẽ.

Tả Tu Nhiên đi đến bục diễn thuyết, trên bàn đã đặt sẵn máy chiếu và sổ tay, Đào Đào nhìn thấy Phi Phi vẫy tay với mình, vội chạy qua.

“Thầy Tả mặc đồ gì cũng đều rất đẹp trai.” Phi Phi nghiêng đầu, nhìn Tả Tu Nhiên một cách thâm tình.

“Này, nước miếng chảy dài ba trượng rồi kìa!” Đào Đào bị bộ dạng đó của cô ta chọc cười, dùng khuỷu tay huých Phi Phi mấy cái.

“Đừng quấy rầy mình, để mình nhìn cho đã một lần.”

Đào Đào bật cười lắc đầu, bỗng nhớ lại lần đầu tiên mình nhìn thấy Hoa Diệp, hình như cũng với bộ dạng như vậy.

Hoa Diệp, sao lại nhớ đến Hoa Diệp chứ? Bây giờ anh đang ngồi trong nhà hàng nào đó ăn sáng với Hứa Mộc Ca? Họ sẽ nói những gì? Ánh mắt khi họ nhìn nhau sẽ là cảm xúc gì?

Cô ti cầm, thần trí ngẩn ngơ.

Dường như Tả Tu Nhiên không nghe thấy tiếng ồn ào phía dưới, cũng không chú ý một đôi mắt đang soi mói, giống như anh thường xuyên trải qua trường hợp như thế này, sớm đã bình tĩnh để giải quyết vấn đề.

Anh chỉ lo cúi đầu, mở laptop ra.

“Phiền tắt đèn giùm cho.” Anh lịch sự mỉm cười với nhân viên bụng trà lên cho mình.

Trong phòng bỗng chốc tối đen, anh ấn bàn phím một cái, trên màn hình lớn xuất hiện một hình ảnh giống như phân xưởng sản xuất ô tô của nước ngoài, công nhân đeo khẩu trang đang hàn cái gì đó, trên hình ảnh lửa bắn tứ phía, sau đó đổi sang một phân xưởng khác, tiếng máy móc kêu ầm ầm, dòng nước không ngừng chảy.

“Đây là đoạn băng ghi lại quá trình chế tạo cả một chiếc ô tô mà trụ sở chính hãng xe hơi Volkswagen của Đức công bố ra ngoài, sản xuất một chiếc ô tô, phải trải qua bốn quá trình: dập, hàn, sơn, lắp ráp.” Trong hội trường yên tĩnh vang lên giọng nói của Tả Tu Nhiên, “Thân xe đã được sơn xong sẽ được lắp ráp các bộ phận bên trong xe tại bộ phận Nội sức, ví dụ như máy đo, kính, ghế ngồi, đường dây... Bộ phận Sơn xe sẽ lắp ráp động cơ, máy biến tốc, ổ trục, bánh xe lên sàn xe, rồi ráp thân xe đã lắp ráp xong lên sàn xe cho chạy thử, chạy thử xong thì đó sẽ là một chiếc ô tô hoàn chỉnh.”

Hình ảnh đột nhiên vụt qua thương hiệu của tập đoàn lớn “Nhất Khí”, sau đó là phân xưởng cực lớn, chiếc ô tô bán thành phẩm đang dựng đứng trong xưởng.

“Đây là phân xưởng lắp ráp của tập đoàn Nhất Khí. Chỉ nhìn từ hình ảnh, dường như xe trong nước ta đã đạt đến trình độ tiên tiến thế giới. Thật ra không phải vậy, so với ngành chế tạo xe hơi của các nước Âu Mỹ, Nhật Bản, Hàn Quốc thì vật liệu thép mà ô tô trong nước sử dụng cơ bản cần phải nhập khẩu, linh kiện ô tô cần phải nhập khẩu, độ tỉ mỉ trong việc gia công máy móc rất kém, quản lý chất lượng không đủ. Trung Quốc đang tiến bộ, đặc biệt là lĩnh vực ô tô, nhưng Trung Quốc không thể chế tạo ra được dây chuyền sản xuất ô tô cho riêng mình, đây là điều đáng tiếc của chúng ta. Dây chuyền sản xuất mới lần này chính là kỹ thuật của Đức, nhưng không phải đã có kỹ thuật nước ngoài rồi thì sẽ có nghĩa là ô tô mà chúng ta sản xuất chính là thương hiệu của Đức, mà một vài chỗ, chúng ta cần phải có đặc sắc của riêng mình...”

“Chúa ơi, anh ấy là một kỹ sư thật sao?” Phi Phi hít thở sâu, chấp hai tay lại, lăm lăm cảm thán, “Đào Đào, cậu không thấy anh ấy hiểu biết rất rất nhiều sao?”

Không ai tiếp lời.

Phi Phi ngoái đầu lại, dùng chân đá Đào Đào, “Cậu đang thất thần à?”

“Hả?” Đào Đào rung mình một cái, hoàn hồn trở lại, mắt nhìn bốn phía, hội trường huyền ảo không một tiếng động, người nghe nếu không phải chuyên chú ngắm Tả Tu Nhiên thì vùi đầu múa bút thành văn. “Nghe hiểu không?” Cô hỏi nhỏ.

“Cậu đúng là hết thuốc chữa rồi.” Phi Phi liếc cô một cái.

Đào Đào vội ngồi ngay lại, nhìn về phía Tả Tu Nhiên trên sân khấu, anh lăm lăm như vô tình lướt qua hội trường một lượt, ánh mắt dừng lại trên người cô hai giây rồi từ từ dời đi.

Cuộc họp lại kéo dài đến trước giờ nghỉ trưa mới kết thúc, Tăng Trí Hoa bước lên sân khấu cảm ơn Tả Tu Nhiên, đột nhiên xoay người lại, “Lắng nghe một tiết học của thầy Tả, quả là như đọc sách mười năm. Sau khi tan họp, các phòng ban đều phải chăm chỉ giao lưu, thảo luận, viết điều tâm đắc. Đào Đào, cô chỉnh sửa lại nội dung cuộc họp, sau đó in ra, phát cho công ty mỗi người một bản.”

Đào Đào đang vịn mép bàn từ từ đứng dậy, bỗng lại té xuống ghế, cô nhìn quyển sổ của mình ngoài vẽ mấy vòng tròn, với viết mấy chữ Hoa Diệp ra, thì những chỗ khác đều trống không.

“Của cậu đâu?” Cô giật sổ của Phi Phi về, ngơ ngác. Trong sổ của Phi Phi là từng quả tim đỏ bị tên bắn xuyên qua, đến một chữ cũng không có.

Phi Phi cười hi hi, “Mình không cần chỉnh sửa ghi chép, nên không nhất thiết phải quá chăm chỉ.”

Cô còn đá Phi Phi một cái, cụp vai quay lại phòng làm việc.

Một lúc sau, Tả Tu Nhiên đã xuống trở lại trong sự vây quanh của đám đông. Đội đám người a dua nịnh hót đó đi rồi, cô rất khiêm tốn đi đến bên cạnh Tả Tu Nhiên, rót cho anh tách trà trước, rồi dè dặt mở miệng nói: “Thầy Tả, anh... anh có thể cho tôi mượn bài phát biểu đó của anh chép chút không?”

Tả Tu Nhiên thông thả ngược mắt lên, “Bài phát biểu?”

“Chính là tài liệu phát biểu lúc nãy đó.” Cô âm thầm nuốt nước miếng.

“Cô không tham gia cuộc họp sao?” Anh nhìn cô như đang suy nghĩ điều gì, đáy mắt đen lầy u tối như vực thẳm.

“Tôi không nhớ được hết, để cho mọi người thu hoạch được sâu sắc hơn, tôi quyết tâm sẽ chỉnh sửa tài liệu thật hoàn hảo.”

“Ồ, vậy cảm ơn nhiều nhé. Nhưng tôi thuyết trình từ trước giờ không có chuẩn bị bài, nghĩ tới đâu nói tới đó.”

“Coi như tôi chưa nói gì vậy.” Đào Đào bóp trán, xoay người bỏ đi.

“Có điều...”

“Điều gì?” Cô vui mừng quay đầu lại.

Tả Tu Nhiên cười khẽ một tiếng, “Có điều tôi có thói quen mở bút ghi âm khi đang họp.”

“Thầy Tả, thói quen này của anh thật là tốt quá, nhất định phải duy trì đấy nhé. Bút ghi âm đâu, cho tôi mượn nghe thử?”

“Tại sao tôi phải cho cô mượn?”

Khóe miệng cô xệ xuống, “Bây giờ chúng ta là chiến hữu cùng chung một phòng làm việc!”

“Hình như cách đây mấy tiếng đồng hồ còn có người nói tôi là một con ma men xa lạ? Ồ, cô đoán thử xem, ở Đức mua một tấm bằng tiền sĩ thì mất bao nhiêu Euro?”

Tiểu nhân! Đào Đào chửi thầm.

“Tôi... đó là đùa với thầy Tà thôi! Hi hi!” Cô ngại ngùng cười xòa.

“Trò đùa của cô thật tổn thương người khác. Làm sao đây, hôm nay cô đá tôi một cái, rồi làm tổn thương lòng tự trọng của tôi, nhưng bây giờ lại muốn tôi giúp cô, cô nói xem tôi có nên đồng ý hay không?”

“Đương nhiên, anh là thầy Tà tài đức vẹn toàn, cũng không phải phụ nữ so đo tính toán.”

Tà Tu Nhiên hơi nhướn mày, chớp chớp mắt, “Sao tôi nghe lời khen này kỳ cục quá vậy!”

“Có khen là tốt rồi.”

“Được, tôi có thể cho cô mượn, nhưng không thể cho mượn không.”

“Được, là mời ăn cơm hay là mua quà, tùy anh chọn.” Đào Đào gật đầu giống như gà mổ thóc.

“Tôi nay hẹn hò với tôi!” Anh dịu dàng nói.

“Hả?” Đào Đào rút tay ra sau lưng, hai mắt ngậy dại.

Tà Tu Nhiên cảm thấy biểu cảm ngốc nghếch này của cô vô cùng thú vị, khóe mắt để lộ ý cười nhàn nhạt, “Biết ngay là cô keo kiệt mà, bỏ đi, tối nay mời tôi ăn một bữa bình dân ở Thanh Đài được rồi. Đây!” Anh móc chiếc bút ghi âm trong túi áo ra đưa cho cô.

“Cảm ơn thầy Tà.” Cô khúm na khúm núm cúi người, thầm thở phào. Vừa rồi thật sự bị anh dọa cho gần chết.

Tài liệu buổi họp này Đào Đào ngồi trước máy tính nguyên cả buổi chiều mới chỉnh sửa xong, sao chép in ra, còn chưa đóng tập, nhìn thời gian thì đã sắp đến giờ tan làm, vội thu dọn đồ, chạy đến phòng Kỹ thuật gọi Phi Phi và mấy đồng nghiệp khác, tối nay cùng đến phố ẩm thực Đài Bắc ăn vặt.

“Đèn đường bên ngoài rất sáng, không cần phải thêm vài cái bóng đèn đâu.” Tà Tu Nhiên bực bội làm bầm.

“Đồng người ăn mới ngon.” Đào Đào cười đáp trả. Không biết sao, cô cảm thấy ở riêng với Tà Tu Nhiên, dường như có một loại cảm giác căng thẳng khiến cô không thở nổi.

Người có xe đến bãi đậu xe dưới tầng hầm lấy xe, Đào Đào và Phi Phi ở dưới lầu một, đến cổng chính đợi.

Vừa ra khỏi thang máy, Phi Phi bỗng kêu lên: “Oa, nữ sĩ quan kia! Màu xanh này, là không quân hay hải quân vậy?”

Tim Đào Đào bỗng thất lại, ngẩng đầu lên, ngay cổng chính là một nữ đại tá tóc muối tiêu đang đứng, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người mảnh khảnh, khí chất lạnh lùng mang lại cảm giác xa cách. Bà ta cũng nhìn thấy Đào Đào, khẽ mỉm cười.

“Hôm nay có lẽ mình không thể mời mọi người ăn cơm được rồi, lần sau mời lại nhé!” Đào Đào cười xin lỗi, không đợi mọi người trả lời, đã vội vàng chạy đến chỗ nữ sĩ quan.

“Đào Đào, bà ta tìm cậu à?” Phi Phi vặn hỏi.

Đào Đào vẫy vẫy tay, bước chân chạy càng thêm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nữ Thần

Nữ sĩ quan người mặc quân trang cho dù ở tình huống nào cũng đều là đối tượng của sự chú ý. Quý Mạnh Nhân quen với ánh mắt hiếu kỳ mang theo vẻ thăm dò này, nhưng không có nghĩa là bà thích.

“Tiểu Đào, xe con đâu?” Bà hồ hững nhìn Đào Đào đang chạy tới mức thở hồng hển.

“Xe gặp chút sự cố, mang đi sửa rồi ạ. Mẹ, sao mẹ lại đến đây?” Đào Đào quá kinh ngạc. Quý Mạnh Nhân rất ít khi đến nhà họ, cô nghĩ rằng công ty Đăng Diệu nằm ở số mấy đường nào Quý Mạnh Nhân nhất định không biết.

“Hôm nay không bận, mẹ gọi điện cho Hoa Diệu, tìm con cùng ăn tối, chúng ta đã lâu rồi không gặp nhau, đúng lúc nó đang có tiệc.” Quý Mạnh Nhân cau mày, “Chúng ta bắt xe đi!”

Tháng trước Quý Mạnh Nhân dẫn đoàn tới căn cứ nào đó biểu diễn, Hoa Diệu thỉnh thoảng có gọi điện hỏi thăm, nếu đúng lúc Đào Đào đang ở bên cạnh thì anh sẽ đưa điện thoại cho Đào Đào nói vài câu. Đào Đào gần như hít lấy một hơi, thông thường là chào hỏi trước, báo Quý Mạnh Nhân chú ý nóng lạnh, sau đó chủ động nói tình hình của mình, báo cáo hoàn tất, Quý Mạnh Nhân sẽ ừ một tiếng, rồi hai bên tạm biệt nhau.

Là mẹ chồng, Quý Mạnh Nhân có thể gọi là rất dễ chung sống. Bà chưa bao giờ dùng cái danh mẹ chồng để khoa chân múa tay, kén cá chọn canh với Đào Đào, cũng sẽ không vì là mẹ góa con côi mà có ý muốn độc chiếm theo bản năng. Giữa họ không tồn tại khoảng cách thế hệ, bất đồng, va chạm, càng không thể có bất cứ cái vĩa nào. Sau khi Đào Đào và Hoa Diệu kết hôn, Quý Mạnh Nhân dường như đã hoàn thành xong sứ mạng, từ từ rút khỏi sân khấu lui về sau cánh gà.

Quý Mạnh Nhân đối với bất cứ ai cũng đều nhân nhật, kể cả Hoa Diệu.

“Mẹ, tối nay mẹ muốn ăn gì ạ?” Đào Đào và Quý Mạnh Nhân cùng ngồi ở ghế sau taxi, lơ mơ cảm thấy Quý Mạnh Nhân liếc mắt qua, chốc chốc lại đánh giá mình, cô cụp mắt, giả vờ không phát hiện ra.

Trận gió to đầu tiên của mùa thu này, cuối cùng sẽ thổi đến những gì.

“Mẹ giống con.” Lời của Quý Mạnh Nhân cũng luôn ngắn gọn như trước. Trước đây bà là diễn viên ca sĩ hạng nhất của quốc gia, đặc biệt chú trọng chăm sóc giọng nói, trước giờ chưa từng đụng vào thức ăn chua cay, dầu mỡ, mấy chục năm như một ngày. Bây giờ tuy đã rất ít lên sân khấu biểu diễn nhưng thói quen này vẫn luôn không thay đổi. Buổi tối, Quý Mạnh Nhân chỉ uống ít canh và sữa.

“Vậy chúng ta đi ăn món hải sản.” Đào Đào khom người nói địa chỉ với tài xế.

Tên của nhà hàng là “Đình Tự Gian”, quán giống như tên, rất nhỏ, nhưng tinh tế mát mẻ, nằm ở cuối đường Phúc Châu.

Khách của nhà hàng không nhiều, họ chọn một bàn nằm trong góc, bị một tấm bình phong cao một mét che khuất, chẳng khác nào là một không gian riêng tư để một mình suy nghĩ thông suốt, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách và tiếng sáo trúc khe khẽ ở phía sau, không khí vô cùng yên tĩnh.

Chỉ có Đào Đào ăn là chính, hai người chỉ gọi những món đặc sắc của nhà hàng là “nhất đồng tiên”, cá vược rọ tre và hai đĩa rau xào, trong nhà hàng có nước ép trái cây, Đào Đào gọi một bình sữa đu đủ.

(Nhất đồng tiên là một món ăn đặc sản vùng Nam Kinh, một loại canh hải sản được nấu trong nồi làm bằng tre trúc)

Quý Mạnh Nhân không thích người khác gấp thức ăn cho, Đào Đào cũng không có biểu hiện sự nhiệt tình, hai người giống như ăn cơm ở nhà, thỉnh thoảng nói về mùi vị thức ăn, sau đó tự ai người nấy ăn.

Ăn được một nửa, Đào Đào thấy nước hoa quả trong ly của Quý Mạnh Nhân đã hết, liền đặt đĩa xuống lại rót đầy cho bà.

“Tiểu Đào, Hoa Diệu dạo này gầy quá, có phải uống nhiều rượu quá không? Dạ dày nó không tốt, con phải quản chặt nó, đừng để mặc cho nó quen thói.” Quý Mạnh Nhân đón lấy ly nước, nhìn cô.

Đào Đào sững sờ, “Dạ!”

Quý Mạnh Nhân nhíu mày, trên khuôn mặt dịu dàng lộ ra ý cười, “Tháng sau mẹ định về hưu, sau này sẽ có nhiều thời gian ở Thanh Đài hơn, cũng có thể quản Hoa Diệu giúp con.”

“Hình như mẹ chưa đến tuổi nghỉ hưu mà?” Đào Đào ngạc nhiên hỏi.

“Mẹ muốn nghỉ rồi, không muốn chạy ngược chạy xuôi nữa. Tiểu Đào, con và Hoa Diệu tính khi nào thì có con?” Quý Mạnh Nhân hỏi.

Con sò trên đĩa Đào Đào đang gấp bỗng run, rồi lại rơi vào trong bát canh, cô lúng túng ngước mắt lên, ánh mắt hoảng loạn.

“Hoa Diệu đã ba mươi hai tuổi rồi, con cũng đã hai mươi lăm, làm bố mẹ chắc cũng không gọi là sớm. Đừng lo em bé sẽ ảnh hưởng đến công việc của hai đứa, sau khi sinh xong, mọi việc cứ giao hết cho mẹ. Mẹ nghĩ bố mẹ con còn sót ruột hơn mẹ nữa đấy!”

Chủ đề này quá đột ngột cũng quá bất ngờ, Đào Đào nhất thời không biết ứng phó thế nào, Quý Mạnh Nhân cũng không đợi câu trả lời của cô,

tiếp tục nói: “Hai hôm nữa cùng Hoa Diệp đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, chú ý thời gian làm việc và nghỉ ngơi, rồi đặt ra thực đơn bồi bổ, điều dưỡng sức khỏe cho tốt.”

“Mẹ, tại sao?” Đào Đào cắn môi, vẫn hỏi ra nghi hoặc ở trong lòng.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng làm mẹ chưa? Cô có thể đảm nhận trách nhiệm này không? Lúc này có thích hợp có con không?

Quý Mạnh Nhân nhú mày, cười như không cười, “Lẽ nào con không muốn có con?”

Cô gật đầu, những đôi vợ chồng khác vẫn có thể sống kiểu vợ chồng son một cách thoi thọt, nhưng cô và Hoa Diệp thì không thể. Không phải vì Hoa Diệp là con một, mà Hoa Diệp là đứa con mồ côi cha của Quý Mạnh Nhân, có một đứa con để phụng dưỡng cha mẹ, sẽ có thể bù đắp cho hơn ba mươi năm lạnh lẽo của nhà họ Quý.

Vợ chồng Đào Giang Hải kể từ ngày cô kết hôn, đã giục có con rồi.

Đối với chuyện con cái, cô có hơi sợ hãi. Cô sẽ làm mẹ, nhưng không phải bây giờ.

“Văn phòng của Hoa Diệp gần đây hình như rất bận.” Cô cười một cách kín đáo.

“Có thể bận đến đâu? Nó không phân biệt rõ được công việc và gia đình đâu là chính đâu là phụ sao?” Sắc mặt Quý Mạnh Nhân trầm xuống, tuy giọng nói vẫn đều đều.

Đào Đào không còn muốn ăn nữa, trong lòng bỗng giống như có một hòn đá to đè lên, vừa sâu vừa nặng, khiến cô khó mà thở nổi.

Com xong, Quý Mạnh Nhân nói con đường này rất yên tĩnh, đi dạo một lát!

Đào Đào đi cùng bà một lúc, hai người không nói chuyện với nhau nữa.

Bắt xe đưa Quý Mạnh Nhân về doanh trại quân đội, cô mới về nhà. Trong xe nhận được điện thoại của Tả Tu Nhiên, không biết đang ở đâu, vừa là tiếng xe vừa là tiếng người, rất ồn ào.

“Nghe nói cô bị tướng lĩnh của quốc dân đảng bắt đi rồi, không phạm pháp gì chứ?”

“Trước mắt vẫn chưa.” Nghe giọng điệu hồ hững của anh, Đào Đào bật cười.

“Vậy thì tốt, món nợ cô nợ tôi vẫn còn cơ hội để trả.”

“Xin lỗi nhé, hôm nay thật sự có việc, có điều com tôi nhất định sẽ bù sau.”

“Đương nhiên phải bù rồi, tôi đã hi sinh cho cô nhiều thế cơ mà. Giờ đang ở đâu?”

“Đang trên taxi.”

“Giao thế à, còn sớm mà đã về nhà ngủ rồi?”

“Đúng vậy, hôm nay mệt cả ngày, mai còn phải cùng anh xuống xưởng nữa.”

“Xe của cô vẫn chưa sửa xong, sáng mai tôi có thể tiện đường cho cô đi nhờ.”

“Thầy Tả, anh phải làm quen với đường ở Thanh Đài nhiều hơn, từ Hải Tinh đến công ty, sẽ không đi ngang qua nhà tôi. Tôi ngồi xe buýt vậy!”

“Vậy sao? Tôi còn tưởng là cùng một đường cơ đấy, cuối tuần này, người gốc Thanh Đài là cô phải dẫn tôi đi dạo một vòng, đừng để tôi làm trò cười như thế này nữa. Đi dạo một rồi thì mời tôi ăn một bữa hoành tráng.”

Anh căn bản không phải đang trung cầu ý kiến của cô, mà là trực tiếp đưa ra mệnh lệnh, Đào Đào bật cười, nhìn thấy cửa lớn của Thính Hải Các qua cửa xe, “Cuối tuần rồi nói, tôi xuống xe đây.”

“Đừng để quên túi xách đấy.”

Đào Đào gấp điện thoại lại, ngay sau đó liền cười thành tiếng, Tả Tu Nhiên hình như còn rất chu đáo.

Dưới bóng cây, lá rơi đầy mặt đất, giẫm lên nghe xào xạc, giống như một cơn mưa phùn vừa lướt qua, đèn kiềng Anh bật sáng, tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt, cô nhìn bóng mình kéo dài dưới ngọn đèn đường, khẽ thở dài.

Mở cửa ra, rất bất ngờ, đèn sáng, nhưng không thấy người đâu. Ấm đun nước trong bếp đã sôi, hơi nóng lan tỏa đến tận phòng khách, cô vội chạy

qua rút điện ra. Trên bàn ăn đặt một bát mì, chỉ ăn được một nửa, nửa còn lại đã nát nhừ, trương lên đầy bát. Cô đổ mì vào thùng rác, cúi đầu, nhìn thấy trong thùng rác có một điều thuốc còn nguyên và mấy gói đồ lặt vặt.

Hoa Diệp không nghiện thuốc nặng lắm, đôi lúc mang vại án về nhà, tối đến sẽ hút vài điếu. Thuốc của anh đều là đám bạn Trương Hoàng cho, rất ít khi tự mua. Những khi tụ tập, mấy người đàn ông ngồi cùng nhau, mới nhả khói dày đặc.

Những sợi mì nhừ nát rơi trên điều thuốc, thuốc đã tắt ngấm, nhìn thêm nữa, ngay cả bật lửa cũng vút ở trong đó. Đào Đào nhú mày, treo túi xách lên cửa chính, ra sân thượng xem thử trước, không có ai, rồi đi vào trong lại, nghe thấy trong thư phòng có tiếng động, cô đứng ở ngoài cửa.

“Kính Nghệ, mình gọi điện cho chủ tịch Nhạc của Thái Hoa rồi, Thái Hoa có vài căn hộ độc thân ở gần trường đại học Thanh Đài, mình bảo chủ tịch Nhạc giữ lại một căn hộ tầng trên cùng, rất yên tĩnh, thích hợp để cô ấy luyện đàn, viết nhạc, cũng sẽ không ảnh hưởng đến người khác, phía sau là núi Bút Phong, phía trước có thể nhìn thấy biển, tiền thuê nhà cũng coi như rất rẻ, địa chỉ và thông tin mình đã gửi vào hộp thư của cậu rồi, mai cậu đưa cô ấy đến xem thử! Minh? Mai mình có việc, không đi được, ha, không phải cố ý, là có việc thật. Ủ ừ, lần sau tụ tập, mình nhất định sẽ có mặt. Cái gì...”

Đào Đào không nghe tiếp nữa, xoay người bước vào phòng khách, thay bộ đồ mặc ở nhà. Sáng ra phải làm bữa sáng, giặt đồ, nên việc dọn dẹp nhà cửa cô thường hay làm vào buổi tối. Vừa dọn dẹp xong phòng khách và phòng ăn thì Hoa Diệp từ thư phòng bước ra.

“Về rồi à!” Anh nhướn mày.

“Ừ, mẹ nói tối nay anh có tiệc.” Cô bước tới, ngửi ngửi, không có mùi rượu.

“Anh từ chối rồi. Kể từ hôm nay anh phải cai rượu.” Anh đứng tại chỗ, chỉ là hơi cụp mắt xuống liền nhìn thấy chiếc cổ trắng nõn trơn bóng của cô đang lấp ló trong những kẽ hở của mấy sợi tóc đen nhánh, độ cong xinh đẹp. “Anh cũng cai thuốc rồi.”

Cô cau mày nhìn anh, nói: “Ừ, thuốc và rượu quả thật không tốt cho sức khỏe, cai là tốt.”

“Sau này buổi tối em cũng bớt lên mạng chơi game đi, anh sẽ giảm bớt tiệc tùng, chúng ta có thể đi xem phim, nghe nhạc, hoặc là xuống dưới đi dạo, bây giờ Thanh Đài vẫn chưa gọi là lạnh.” Khóe miệng Hoa Diệp hiện ra ý cười nhàn nhạt, nhưng nơi đáy mắt lại là một vùng u tối.

Cô ngoáy ngoáy lỗ tai, vô cùng hoài nghi thánh giác của mình đã bị hỏng.

“Em có muốn đi tắm không?”

“Anh làm việc của anh đi, em dọn dẹp nhà cửa thêm một chút rồi đi tắm.” Hoa Diệp dịu dàng như vậy khiến cô khó mà đón nhận, trong lòng có hơi hoảng sợ.

“Trong nhà đã rất sạch sẽ rồi, đừng dọn nữa, chúng ta... cùng nhau tắm đi!” Hoa Diệp thấp giọng, mang theo sự mê hoặc không nói nên lời.

Cô bị dọa bay mất hai phần hồn, không phải ngại ngùng mà là bị dọa thật. Họ là vợ chồng, đương nhiên sẽ làm chuyện thân mật, sẽ khóa thân tiếp xúc với nhau, nhưng trong tuần trăng mật, hai người ở Hải Nam, cũng chưa từng phóng túng như vậy, hôm nay Hoa Diệp làm sao thế?

Cô chớp chớp mắt, kiễng chân lên, sờ trán anh, rồi lại sờ trán mình, đâu có sốt!

“Chồng ơi, có phải bát mì đó bị hư rồi không?” Cô thật sự nghĩ không ra, ăn đồ hỏng sẽ ảnh hưởng đến sự hoạt động bình thường của não ư?

Hoa Diệp khẽ khép mắt lại, cúi đầu xuống, dán mặt mình vào mặt cô, một tay kéo cô vào trong lòng, “Tiểu Đào, em không muốn tắm cùng anh sao?”

“Muốn chứ!” Cô giống như bị thôi miên vậy.

Lời vừa nói xong, Hoa Diệp liền bế cô dậy đi vào nhà tắm trong phòng ngủ. Cô vẫn chưa hoàn hồn trở lại, thì quần áo trên người cả hai đã rơi tứ tung xuống nền nhà từng cái một.

Dòng nước ấm từ vòi sen phun ra, đồng thời đôi môi nóng hổi của Hoa Diệp cũng dán lên môi cô.

Đào Đào hơi hoảng hốt, hơi nước ngăn cản tầm nhìn của cô, làm mờ đôi mắt cô, cô đành phải nhắm hai mắt lại, cảm nhận được cơ bụng rắn chắc và vật cứng rắn nóng rực kia của Hoa Diệp đang dán chặt vào người mình, cô bất giác há miệng, cùng môi lưỡi anh triền miên. Không biết có phải là do hơi nước trong phòng tắm quá nóng hay không, mà đầu cô càng ngày càng choáng váng, dần dần không thể suy nghĩ được nữa, không thể không giao cả toàn bộ sức lực cho anh.

Anh mạnh mẽ giữ chặt gáy cô, thêm vào đó là nụ hôn này, cả người cô giống như đang đi trên mây, chỉ nghe thấy anh nói bên tai: “Anh không ngủ ở phòng dành cho khách nữa. Tiểu Đào, chúng ta sinh em bé đi!”

Cô hơi ngậy người, cơ thể cứng ngắc.

Anh căn bản không cho cô cơ hội suy nghĩ, cánh tay ôm chặt cô, càng dán chặt cô vào người mình không một kẽ hở. Cô sắp không thở nổi nữa, anh mới buông cô ra, mặc cho cô nhào người trên vai anh thờ đốc. Anh dành ra một tay kéo chiếc khăn bông xuống, lau qua loa cơ thể cả hai, rồi ôm cô đi thẳng vào chiếc giường lớn của phòng ngủ.

Anh đè cô lên giường, ngón tay và môi lưỡi di chuyển từ trên xuống dưới, Đào Đào cảm thấy máu trong người như sắp bốc hơi, miệng lưỡi khô khốc, cô vươn tay ra ôm lấy cổ anh, đáp trả nụ hôn của anh.

Từ cơ thể đến trái tim của cô đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận sự tấn công của anh, sẵn lòng để anh áp bức.

“Chồng ơi?” Cô đột nhiên cảm thấy cơ thể lạnh đi, Hoa Diệp trượt xuống khỏi người cô, thờ đốc.

Dưới ánh sáng màu cam dịu dịu, cô nhìn thấy vật cương cứng lúc này vẫn còn nóng bỏng giờ đã mềm lả và biến thành một vật thể cong cong mềm nhũn, trái tim cô đập “thịch” một cái.

Hình như vẫn chỉ mới ở màn dạo đầu mà!

“Anh không biết sao nữa, bỗng nhiên...” Hoa Diệp nhắm mắt, vẻ mặt ủ rũ, “Vừa rồi trong phòng tắm vẫn còn rất ổn cơ mà.”

“Ừm, có thể là do anh mệt quá đấy, chồng à, không sao đâu.” Cô che giấu nỗi hoảng sợ của mình, dịu dàng kéo chăn qua, kéo lên đắp tới cổ cho anh, ngọt ngào hôn anh, “Thật ra ôm như thế này cũng rất hạnh phúc. Chồng ơi, hôm nay anh mạnh mẽ quá, làm em sợ hết hồn.”

“Lát nữa chúng ta thử lại.” Hoa Diệp xoay người qua, tay ở trong chăn vuốt ve cơ thể cô.

“Để sau đi, hôm nay em cũng mệt lắm.” Cô ôm anh thật chặt, không biết sao, có chút muốn khóc.

“Không, nhất định phải thử. Sức khỏe anh không có bất cứ vấn đề gì cả.”

Nhưng tới hôm nay, dù Hoa Diệp có cố gắng thế nào, Đào Đào phối hợp ra sao, anh vẫn không thể thành công tiến vào cơ thể cô, hai người vật vờ tới mức người đầy mồ hôi, cơ thể mệt lả, ngay cả tâm lý cũng giống như bị tổn hại nghiêm trọng.

“Chồng à, không cần vội đâu, mai em đi mua vài bộ nội y quyến rũ mặc cho anh xem, nhất định sẽ khiến anh kích thích đến chảy máu mũi.”

Hoa Diệp thở dài thườn thượt, mày nhíu lại.

“Anh nghĩ anh vẫn nên ra ngủ ở phòng dành cho khách thôi!” Anh đứng dậy.

“Đừng, em muốn ôm anh ngủ.” Đào Đào chu môi, kéo anh lại.

Anh nằm xuống trở lại, vuốt lại tóc cho cô, “Được thôi!”

“Chồng ơi, ngủ ngon!” Cô thom chọt vào môi anh, đổi sang tư thế thoải mái nằm trong lòng anh, một lúc sau đã không lên tiếng nữa.

Anh mở mắt cho đến khi trời sáng, thở dài từng đợt.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Năng Âm (1)

Từ cửa sổ phòng nghỉ của tòa án thành phố nhìn ra là một góc trời xanh hơi âm u. Là kiểu vô cùng nhạt, giống như màu xanh của quần jean bị nước giặt tẩy. Đây chính là thời tiết của Thanh Đài, cho dù hôm qua gió thổi điên cuồng, sau một đêm, được gió biển tắm gội, bầu trời lại khôi phục lại vẻ trong vắt vốn có.

Giống như sợ mình không nhìn rõ, Hoa Diệp lại đi về trước thêm mấy bước.

Bây giờ sáng anh đã ra khỏi nhà, hôm nay công ty kiến trúc Cửu Châu và Viện hải dương học Thanh Đài có phiên tòa xét xử vụ án khất nợ khoản tiền còn lại của công trình khuôn viên trường mới, anh phụ trách đơn tố tụng của Viện hải dương học. Vụ án này văn phòng đã thụ lý cách đây hai tháng. Mới bắt đầu, luật sư hai bên cố gắng hòa giải, tranh thủ đạt được thỏa thuận ngoài tòa, nhưng người phụ trách của hai bên đều không chịu nhượng bộ, không thể không đưa ra tòa xét xử. Công trình khuôn viên mới đã hoàn thành sắp được một năm, dựa theo hợp đồng, Viện hải dương

phải thanh toán hết khoản tiền ba triệu còn lại, nhưng Viện hải dương học vì thời hạn công trình của công ty Cửu Châu kéo dài thêm một tháng, một tòa lầu giảng dạy không phù hợp với tiêu chuẩn thiết kế, nên chỉ đồng ý trả một triệu. Số tiền nợ quá nhiều nên dẫn đến tranh chấp.

Thể loại án này, Hoa Diệp đã nhận vài trăm vụ, những văn bản, trình tự đó cũng không biết anh đã nhắm mắt luyện tập trong đầu bao nhiêu lần. Có lúc cảm thấy công việc của luật sư phụ trách các vụ án kinh tế thật sự là đánh trận bằng nước bọt, không thể dùng khía cạnh đúng sai về mặt pháp luật để đánh giá chính xác bất cứ bên nào, những tranh chấp, tranh cãi không có hồi kết, thua thì tâm trạng buồn bực, thắng thì cũng mệt mỏi không kém. Thông thường anh đều kiến nghị giải quyết ngoài tòa.

Mấy năm nay, sự nghiệp của văn phòng luật ngày một phát triển, danh tiếng của anh cũng ngày càng vang xa. Rất nhiều công ty lớn đều mời anh làm cố vấn pháp luật. Khi đồng nghiệp gặp nhau, trong lời nói đều đề lộ sự ngưỡng mộ dành cho anh.

Nhưng anh không mấy may cảm thấy có chút cảm giác thành tựu nào. Lúc nhỏ, mơ ước của anh là trở thành người giống như bố.

Tính một đằng ra một nẻo.

“Luật sư Hoa, chúng ta nên vào trong thôi.” Thư ký Tiểu Trâu bước tới nói với anh.

Anh gật đầu, nhìn Tiểu Trâu một cái. Tiểu Trâu tốt nghiệp Học viện chính pháp Tây Nam vào năm kia, năm ngoái thi đậu vào tư pháp, hiện tại bằng luật sư đang treo ở văn phòng để kiến tập, vẫn chưa có tư cách một mình nhận án riêng, anh bèn để anh ta đi theo sau mình làm thư ký.

“Chủ tịch Nhạc của Thái Hoa vừa gọi điện, nói di động của anh tắt máy, chị ta hỏi anh có thể lập giúp một bản thỏa thuận trước khi kết hôn được không?”

“Chị ta sắp kết hôn?” Hoa Diệp nhíu mày. Chủ tịch Nhạc Tinh Phân của Thái Hoa sau khi ly hôn với chồng vào mấy năm trước thì vẫn luôn độc thân, có một cô con gái đang học ở nước ngoài, anh và chị ta từng ăn cơm cùng nhau vài lần, không nhìn thấy bên cạnh chị ta có “hộ hoa sứ giả” nào. Thật ra thì hộ hoa cái nổi gì, một người phụ nữ năm mươi tuổi, sớm đã là hoa tàn của ngày hôm qua rồi.

(Hộ hoa sứ giả: ý chỉ người theo đuôi)

Tiểu Trâu cười, ghé sát tai anh, “Hình như vẫn là người ban đầu, là bị con gái ép. Con cái đều muốn có một gia đình hoàn chỉnh.”

“Ồ!” Anh ngây người, “Mai tôi sẽ liên lạc với chị ta, những việc này phải nói trực tiếp mới lập thỏa thuận được. Cậu cũng tắt di động đi.”

“Vâng!” Tiểu Trâu kẹp tài liệu giữa cánh tay, tay còn lại móc di động trong túi quần ra tắt máy.

“Không còn cuộc gọi nào khác tìm tôi sao?” Di động của anh đã tắt máy ở trên xe rồi.

Tiểu Trâu lắc đầu.

Anh khẽ nhắm mắt, hít vào thật sâu, gật đầu mỉm cười với thẩm phán đang ngồi ở trên, rồi bắt tay chào hỏi với luật sư của công ty kiến trúc Cửu Châu.

Lúc anh thức dậy, Đào Đào vẫn còn ngủ, mái tóc dài xổ trên gối, gương mặt nhỏ nhắn hồng hào, hàng mi dài vừa đen vừa dày, giống như một chiếc quạt che mắt đôi mắt to tròn của cô. Anh đứng bên giường ngắm cô rất lâu, sau đó mới khẽ khàng ra khỏi phòng ngủ.

Lại một ngày không tập thể dục buổi sáng. Anh rót một ly sữa từ trong tủ lạnh, cho vào lò vi sóng quay một phút, uống xong liền xuống lầu.

Có thể đi muộn một chút, nhưng đột nhiên anh không biết phải đối mặt với khuôn mặt xinh đẹp ngày thơ trong sáng của Đào Đào như thế nào.

Biểu hiện tối qua, khiến anh có cảm giác chán chường nói không ra lời. Là một người đàn ông, nếu không thể mang đến cho vợ mình khoái cảm trong chuyện ân ái, thì thật sự là một loại thất bại khó mở miệng.

Sau khi Đào Đào ngủ say, anh xuống giường đi tắm. Lúc trở ra không vội lau khô người, mà đứng trước gương thật lâu để đánh giá chính mình.

Tuy không có cơ bắp cuộn cuộn như vận động viên thể hình, nhưng vóc người của anh vẫn duy trì rất tốt. Cơ ngực rõ ràng, vòng eo thon gầy, dáng người hình tam giác ngược khiến anh trông rất thanh mảnh.

Anh không hề già, cũng không phải cơ thể mang bệnh. Chỉ là khi dục vọng cháy đến đỉnh điểm, trong đầu anh bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt dịu dàng mà buồn thương của Mộc Ca, giống như đang giữa trưa hè, bỗng một cơn mưa kéo đến, nhiệt độ giảm xuống, dù anh có ra sức cố gắng, cũng không thể lấy lại nhiệt độ.

Anh nhắm mắt lại, không muốn nhìn mặt cô, nhưng gương mặt của cô lại như được điêu khắc ở đây, bất kể là mở hay nhắm mắt, đều rõ ràng đến thế.

Đầu anh đầy mồ hôi, cắn chặt răng, lý trí dù có tỉnh táo đến mấy, nhưng cơ thể anh lại không chịu nghe theo sự chỉ huy của anh.

Dư vị khó nói nên lời nơi đáy lòng này, thật không dễ hình dung.

Vội vàng cầu hôn Đào Đào ở quán bar, lúc đó Đào Đào đã từ chối anh. Anh cười nhàn nhạt, lịch sự đưa cô về nhà.

Đào Giang Hải mua một căn biệt thự ở đường Quê Lâm, một nhà ba người, hẳn là rất rộng rãi. Đào Đào ở lầu hai, ngoài phòng ngủ có một sân thượng nhỏ, đứng trên sân thượng, có thể nhìn rõ tổ chim trên cây ngô đồng.

Họ chia tay xong, cô trực tiếp vào nhà. Anh quay đầu xe, lúc lái ra ngoài, anh quay đầu lại, vẫn nhìn thấy một người đang đứng trên sân thượng, trong lòng từ từ dâng lên một nỗi đáng ghét.

Anh hiểu suy nghĩ của Đào Đào, không có cô gái nào đồng ý yêu một người đàn ông trong lòng đang chứa đựng một người con gái khác, cô có quyền có được tình yêu trọn vẹn. Anh không thể lừa dối cô, chỉ có thể buông tay cô ra.

Anh và Mộc Ca yêu nhau bốn năm, sau khi quen được nửa năm thì dắt cô vào trong nhóm bạn của mình. Mộc Ca là một viên minh châu dù ném ở đâu cũng đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Những người bạn của anh, mắt đều mọc trên đỉnh đầu, con gái bình thường rất ít lọt vào mắt, Mộc Ca tham gia hai lần tụ tập, liền rất nhanh hòa nhập cùng họ. Thỉnh thoảng anh không tham gia, không ai hỏi gì nhiều, nhưng tới khi Mộc Ca không đến thì sẽ có rất nhiều người nhớ cô ấy. Ngay cả người hay bắt bẻ nhất là Kinh Nghệ, cũng bị Mộc Ca khuất phục.

Mộc Ca bỏ anh đi Pháp học, kết hôn, bạn bè đều rất ít chỉ trích cô, Kinh Nghệ thì luôn nói Mộc Ca có ước mơ của cô ấy, đừng dùng những thứ của thế tục để trói buộc cô ấy, cô ấy đã định sẵn không phải là một cô gái bình thường.

Còn ánh mắt đám bạn nhìn Đào Đào, giống như nhìn thấy một đứa trẻ không cẩn thận đi nhầm cửa, mỉm cười bao dung, khách sáo đưa mắt tiễn cô rời đi.

Có lẽ anh và Đào Đào thật sự không hợp nhau.

Lại qua hai tháng nữa, anh và Đào Đào không liên lạc. Có một trưa nọ đi ngang qua nhà hàng Hàn Quốc bên cạnh bách hóa Đại Dương, nhìn thấy cô và Diệp Thiếu Ninh cùng vài cô cậu bằng tuổi nói cười vui vẻ từ trong đi ra. Nắng rất gắt, cô đưa tay che nắng, trên mái tóc đen nhánh là ánh vàng rực rỡ, mắt hí lại giống như đang nhắm nhỏ.

Mãi cho tới khi chiếc xe đằng sau bóp còi, anh mới thu lại tầm mắt.

Dạ dày, một lần nữa bị xuất huyết vì kích thích của còi, anh được đưa vào bệnh viện. Quý Mạnh Nhân đã đi Bắc Kinh biểu diễn, Trương Hoàng ra nước ngoài, những người bạn khác đều bận việc không thể dứt ra, một mình anh nằm trên giường bệnh truyền dịch. Sát vách là một đôi vợ chồng trung niên, người chồng bị ung thư dạ dày, bị cắt mất hai phần ba ruột, ngày nào người vợ cũng nấu thức ăn lỏng, đút từng muỗng cho chồng uống. Mỗi ngày anh đều nuốt cháo loãng không mùi vị ở bệnh viện, nhìn mặt trời mọc từ phía đông rồi lặn xuống.

Mỗi lần đến đúng giờ, trong lòng anh đều sẽ tự động đổi sang giờ Paris. Lúc này, Mộc Ca đang làm gì nhỉ?

Tim đau như bị rạn nứt.

Bạn bè tranh thủ thời gian đến thăm anh, mang theo hoa tươi và giỏ trái cây, màu sắc sắc sỡ chất đầy nửa phòng bệnh. Đào Đào không biết nghe ai nói anh bị bệnh, cầm một chậu lan trắng đang nở hoa đến thăm anh. Anh đã vô nước biển của ngày xong, đang định xuống lầu mua bữa tối.

Cô xưng phong đi mua giúp anh, lúc bùng lên, anh phát hiện là một bát cháo bí đỏ đặc quánh, còn có một đĩa chà bông vàng uôm.

Anh ngược mắt nhìn cô.

Cô nhún vai, “Không cần phải cảm ơn em nhiều đâu, cũng là mua ở dưới đây, có điều phải bỏ thêm vài tệ, hi hi, anh ngốc quá, không biết hỏi thêm một câu, nhà ăn người ta đều cung cấp bữa ăn dinh dưỡng đặc biệt mà.

Anh cười cười, cúi đầu ăn cháo. Anh biết cô đang nói dối, cháo trong nhà ăn anh đều mua hết rồi, loại cháo này chỉ có tiệm cháo bên ngoài nấu mới có. Nhưng anh không muốn vạch trần cô.

Sau đó mỗi ngày cô đều đến, giờ giấc không ổn định, sáng đến thì sẽ mang cho anh một ly sữa đậu, trưa thì sẽ mang đến một ly nước ép hoặc sữa và điểm tâm để tiêu hóa, tối thì sẽ là canh hầm.

Có lúc anh tưởng sáng cô sẽ đến, trời vừa sáng liền ngóng chờ, kết quả phải đến tối cô mới đến. Có khi tưởng tối cô sẽ đến, đặt sẵn bữa tối ở nhà ăn, muốn ăn cùng cô, kết quả sáng cô đến trình diện rồi chạy mất.

Một tuần sau, anh ra viện, lúc về đến nhà thông báo cho cô biết, điện thoại của cô luôn ở chế độ máy bận, gọi liền ba cuộc, vẫn đều như vậy.

Trương Hoàng tặng anh hai vé xem phim “Đại nghiệp dựng nước”, tình tiết bình thường, nhưng có rất nhiều diễn viên nổi tiếng, được quảng cáo thành phim bom tấn. Trương Hoàng bảo anh hẹn Thư tiểu thư đã đi xem mắt đi cùng. Thư tiểu thư có ấn tượng về anh rất tốt, không chỉ một lần

thông qua Trương Hoàng muốn tiếp tục với anh.

Anh nhắn tin cho Đào Đào, đắn đo rất lâu, rồi gửi đi một dòng chữ, nói anh có vẻ xem phim “Đại nghiệp dựng nước”, hỏi cô có muốn xem không?

Cô trả lời rất nhanh. “Em xem hai lần rồi, rất bình thường.”

Anh vò tấm vé xem phim, cười. Cũng không chào hỏi, giờ tan làm trực tiếp lái xe đến công ty Đặng Diệu. Cô tan làm rất đúng giờ, không để anh đợi lâu, đã nhìn thấy cô ngay.

Anh dựa cửa xe hút thuốc, tay áo sơ mi trắng xắn lên nửa cánh tay, khe khẽ nhìn cô từ trong làn khói màu trắng nhạt, cánh môi mang theo ý cười.

Đồng nghiệp đi cùng cô nhìn thấy anh, nháy mắt đầy mờ ám với cô, cô đỏ mặt, đẩy đồng nghiệp, “Đừng nói lung tung, không phải đâu!”

Cô tự nhiên lên xe của anh, cùng anh đi xem “Đại nghiệp dựng nước” lần thứ ba, rồi cùng nhau ăn khuya.

“Sáng thứ Bảy anh đến đón em.” Anh kéo cửa xe ra, cùng cô đi đến sân nhà.

“Có chuyện gì sao?”

“Hẹn hò!” Ngữ điệu vô cùng nghiêm túc.

Cô sững sờ, chớp chớp đôi mắt trắng dã, giọng hơi run run, lại tựa như khô khan trầm trầm, “Hoa Diệp, đừng đến gần hơn nữa. Em không muốn thích anh đâu, không phải anh không tốt, mà là... em rất sợ.”

Anh giờ tay lên xoa đầu cô, “Chín giờ được không?”

“Em...”

Anh dùng ngón tay ngăn cản lời cô muốn nói, “Mau vào đi, đừng đứng trên sân thượng, sương nhiều lắm, sẽ bị cảm lạnh đó.”

Cô ngẩng người nhìn anh, bỗng kêu lên một tiếng, quay đầu chạy vào trong.

Tám giờ bốn mươi phút sáng thứ Bảy, anh lái xe đến đường Quê Lâm, cô mặc một chiếc váy màu hồng xanh, yên lặng đứng dưới gốc cây. Ánh nắng buổi sáng chiếu xuống người cô qua khe hở của tán cây, trông cô như đứng trong tia sáng ngũ sắc.

“Em mới ngủ dậy, chúng ta đi KFC ăn sáng đi!” Cô lên xe nói.

Họ ngồi trong quán KFC đối diện với thủy cung, cuối tuần, người lớn đưa trẻ nhỏ ra ngoài chơi rất đông, họ chen được một chiếc bàn nhỏ, cùng uống coca bằng ống hút, ánh nắng giữa trưa mạnh mẽ chiếu xuống qua cửa kính, cô ngồi đối diện cứ cười mãi, nói không ngừng nghỉ, ánh mắt sáng rực, mặt tươi như hoa.

Anh nhìn cô không chớp mắt, váy áo cô dường như được mạ một lớp vàng mờ nhạt, lông mi cũng mang theo một lớp vàng, lông tơ mềm mại trên má đón lấy thứ ánh sáng bóng loáng và trong suốt.

Trong lòng anh bỗng nhiên dâng lên một tia ấm áp, dường như nhìn thấy rất rất nhiều năm về sau, anh nắm tay cô, cô nắm tay con, ngồi trong quán KFC huyền ảo, con đòi ăn khoai tây chiên giòn, hamburger, đùi gà, anh đành mặt nói không có dinh dưỡng, cô trừng anh, nói cũng đâu phải ăn thường xuyên, hãy đồng ý đi!

Anh nhìn cô cung chiều, bắt lực móc ví tiền ra đi thanh toán.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nắng Ấm (2)

Thời tiết hôm ấy thật sự rất đẹp, Hoa Diệp cảm giác giống như mặt đất mùa xuân mọc lên một lớp cỏ non, xanh tươi mon mơn. Đào Đào kể chuyện cùng bạn đến thủy cung khi còn đi học, anh không nghe vào được bao nhiêu, chỉ ngắm cô thôi.

Anh vốn muốn cùng cô đi mua sắm, sau đó cùng nhau ăn trưa, cơm xong sẽ uống cà phê nghe nhạc, tới đến lái xe tới bờ biển ngồi.

“Đã đến đây rồi, chúng ta vào trong chơi đi!” Cô chỉ cánh cổng lớn của thủy cung nói.

Anh đi mua vé, vừa quay đầu thì nhìn thấy cô đang chen chúc giữa một đám trẻ con, vây quanh một ông già làm kẹo bông. Loại vật thể trắng như tuyết, bông bênh giống như sợi bông ấy, cô ăn rất ngon lành, anh lắc tay không dám nhận lấy.

“Không phải đồ ngọt thì em không thích.”

“Không sợ béo à?”

“Ngược lại em còn sợ gầy cơ, hể có chút tâm sự gì là em liền giảm cân ngay, trước đây mỗi lần đến kỳ thi là mẹ lại tắm bỏ cho em, em có thể gầy tới mức như lột bỏ một lớp vỏ.”

Trong thủy cung âm u, tối đen, mặt đất còn hơi trơn. Hai người dọc đường đi vai kề vai, đi xem cá nhiệt đới trước. Cá nhiệt đới nhiều màu sắc lại xinh đẹp vui mừng bơi lội trong nước, cô nhào người lên mặt tường kính, mở mắt thật to. Sau đó hai người lại đi xem rùa biển, sao biển, cá mập, sứa. Lúc đi vào nhà Nam Cực, hai người không kìm được rung mình một cái. Thủy cung vì để thu hút du khách, đã đặc biệt mang hai chú chim cánh cụt từ Nam Cực về đây, người xem rất đông. Chim cánh cụt mập mạp dường như không mấy thích ứng với môi trường thoải mái kiểu này, ỉu xiu chen chúc trước một hòn giả sơn, không hề nhúc nhích.

“Đáng thương quá.” Cô nhìn anh một cái.

Anh đã N năm rồi không đến thủy cung, luôn cảm thấy đây là chuyện con nít mới làm. Cô muốn xem thì anh đi cùng, loài vật nào cũng không bằng được nụ cười của cô.

“Bên kia có cá tầm, có muốn đi xem không?” Anh đi hơi mệt, nhìn thấy trong phòng triển lãm cá tầm có chiếc ghế dài để cho du khách nghỉ ngơi.

“Được thôi! Cá tầm to quá, nó thay đổi theo mùa, từ sông ra biển, rồi từ biển vào sông, di chuyển không ngừng, thật sự rất chăm chỉ.” Hai người cùng ngồi xuống, cô bóp chân, mỉm cười nói với anh.

“Nếu nó nghe hiểu lời em nói, trong lòng nhất định sẽ rất vui.” Anh nhìn hồ cá mặt kính cực lớn phía trước. Những chú cá tầm đang nhàn nhã bơi qua bơi lại, cơ thể to lớn uy nghiêm như rồng đang không ngừng càn quét cả một vùng nước.

“Chúng không cần quyết định của em, thì cũng rất vui rồi.”

“Anh cần em.”

Anh vừa nói xong thì cô liền im bặt. Có một loại hơi thở đang dập dờn quanh quẩn giữa hai người, tồn tại một cách vi diệu mà không chân thực, không thể nói, hể nói thì sẽ sai.

Anh lặng lẽ đưa tay ra, nắm lấy tay cô.

Tay cô rất lạnh, lòng bàn tay mỏng manh nhưng mềm mại.

Cô khẽ giãy ra, anh nắm càng chặt hơn, nghiêng người qua nhìn cô. Cô nhìn thẳng đằng trước, môi đang run run, một sợi tóc đen nhánh rơi xuống che khuất má bên phải cô. Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt cô trở nên bé nhỏ mà yếu ớt, dường như có thể nói là mong manh tinh tế.

Cách nhau vài centimet, cách một lớp áo và không khí, anh cũng có thể cảm nhận được hơi ấm và sự run rẩy đến từ cơ thể mềm mại bên kia, dường như cả chiếc ghế dài cũng rung rung theo.

Tim anh hoảng loạn, nghiêng mặt qua, hôn lên môi cô.

Cô mở to mắt, hai cánh tay cứng ngắc lơ trong không trung. Cánh môi mới đầu có hơi cứng nhắc, hơi khô khan. Ngay sau đó liền trở nên ẩm ướt, hơn nữa còn vô cùng mềm mại. Anh nhiều lần thử tiến vào bên trong, đồng thời dùng đầu lưỡi cảm nhận được hàm răng trắng như sứ sạch sẽ trong bóng của cô. Cô ngai ngừng đến thế, ngọt ngào đến thế, tươi mới đến thế.

Anh dùng tay nâng mặt cô lên, nhìn cô không chớp mắt, khàn giọng nói: “Đào Đào, anh không muốn sống trong đau khổ, cũng không thể nhanh chóng xóa sạch những chuyện trước đây. Anh cũng không biết đó gọi là gì, chỉ là khi ở bên em, anh dường như có thể được tự do hít thở, em có thể thích anh được không?”

“Chỉ là em sao?” Cô rất mâu thuẫn hỏi anh.

“Đúng vậy.”

“Còn anh, có thích em không?”

“Anh sẽ trân trọng, dùng cả đời này.” Anh trịnh trọng trả lời.

Cô khẽ thở ra, “Em sợ em sẽ khiến anh thất vọng, bạn gái trước đây của anh rất ưu tú, tình cảm của anh dành cho cô ấy lại sâu đậm đến thế, có lẽ anh nên tìm một người tốt hơn, xuất sắc hơn, cũng sống trong môi trường giống các anh để làm bạn, vết thương của anh sẽ mau lành hơn.”

“Anh chỉ muốn ở bên em, ngọc ạ.” Anh buông cô ra, ngồi thẳng người dậy. “Vết thương của anh, chỉ có vị thuốc là em mới có thể chữa lành.”

“Không phải đang dỗ em đấy chứ?”

Anh gật đầu, khoe môi mang theo một nụ cười.

Anh nhìn thấy đôi mắt to tròn của cô đang từ từ đỏ lên, một màn sương mù lan tỏa trong ấy, anh đưa tay kéo cô vào lòng, hôn lên tóc cô, nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Đây mới là chân thực.”

“Em thích anh.” Cô vui đùa vào lòng anh, ngại ngùng nói, “Trên thuyền đi cắm trại, lúc anh nhìn em, em đã thích anh rồi, nhưng em sợ anh không có cảm giác ấy với em, nên em đã che giấu, không muốn để anh biết. Bây giờ em đã hiểu được tấm lòng của anh, em sẽ, em sẽ chăm chỉ thích anh, yêu anh, sẽ không để anh nhớ đến người và những chuyện trước kia nữa, trong lòng anh sau này sẽ chỉ có một mình em.”

“Anh đợi.” Anh gác đầu lên bờ vai mỏng manh của cô.

Một tháng sau, cô đưa anh về nhà gặp vợ chồng Đào Giang Hải.

Hai tháng sau, Quý Mạnh Nhân nhận nhặt với hai người, đi mua căn nhà, chuẩn bị kết hôn đi!

Cô là cô dâu tháng Ba. Người ta nói tháng Ba hoa đào nở, không thích hợp kết hôn. Anh và cô đều không theo chủ nghĩa duy tâm, tiệc mừng mời tất cả bạn bè thân thiết, cô được gả cho anh một cách vẻ vang.

Thật ra anh cũng không có cơ hội để nhớ chuyện và người trước kia, việc ở văn phòng nhiều, bây giờ lại thêm một đứa trẻ cần phải chăm sóc, bận rộn bù đầu, nửa năm đã trôi qua.

Anh tưởng rằng cuộc sống sẽ tiến về phía trước một cách bình lặng như vậy, nhưng không ngờ Mộc Ca lại đột ngột trở về.

Anh tưởng rằng có rất nhiều thứ đã bị năm tháng vùi dập, nhưng không ngờ một trận gió thổi đến, mọi thứ đều rõ ràng trở lại như mới hôm qua.

Nhưng dù có rõ đến mấy, thì vẫn là hôm qua, bây giờ anh là chồng người ta, đã hoàn toàn khác trước rồi.

Trái tim ần náu trong cơ thể, người khác không thể nhìn trộm, nhưng lý trí vẫn còn.

Hoa Diệp, mảy phải tỉnh táo lại. Anh nói với chính mình.

Anh dùng cả đời để trân trọng Đào Đào, nói được thì phải làm được. Anh biết bị người mình thích vứt bỏ có mùi vị thế nào, anh không thể để Đào Đào nếm trải lại mùi vị ấy.

Đào Đào yêu anh, giống như anh yêu Hứa Mộc Ca, anh biết rất rõ.

Ghế ngồi đằng sau kêu bộp bộp, anh ngẩng đầu lên, thẩm phán đã tuyên bố dừng phiên tòa, thứ Năm tuần sau tái thẩm. Tiểu Trâu thu dọn tài liệu xong, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Lúc xuống bậc thềm, anh móc điện thoại trong túi áo ra, mở máy. Có hai tin nhắn rác, còn có hai cuộc gọi nhỡ.

Đang mở ra xem thì điện thoại bỗng reo vang trong lòng bàn tay, anh giật mình, là số lạ.

Ban đầu tưởng là điện thoại quấy rối, nên không nghe, chuông reo một lúc lâu, anh mới nghe máy.

“Diệp, là em.” Hứa Mộc Ca thở dài thườn thượt, “Điện thoại của anh khó gọi thật!”

Anh trầm mặc hồi lâu, mới hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Gọi điện cảm ơn anh, Kinh Nghệ dẫn em đi xem căn hộ rồi, thật sự rất đẹp, không cần phải động tay làm gì, em chỉ cần mang quần áo vào là có thể ở được rồi.”

“Em thích thì tốt.” Anh ngẩn người.

“Đám Kinh Nghệ kêu gào đòi mở tiệc mừng em dọn nhà, thứ Bảy này đến ăn cơm, anh cũng đến nhé, đến cùng vợ anh.”

“Anh... anh không biết hôm ấy có rảnh không nữa, đến lúc đó hãy nói!”

“Diệp,” Hứa Mộc Ca cười cay đắng. “Ít nhất cũng cho em một cơ hội nói lời cảm ơn anh chứ, cảm ơn anh đã cho em một chốn dung thân! Nếu anh xa cách như vậy, em nào dám đón nhận sự giúp đỡ của anh?”

Anh hít một hơi thật mạnh, ngẩng đầu nhìn mặt trời rực rỡ trên bầu trời, hít thở lại, ừ khẽ một tiếng.

“Vậy anh làm việc đi, em phải đi ký hợp đồng với chủ nhà, thứ Bảy gấp.”

Anh vắn vò chiếc điện thoại trong tay, cho đến khi đồ mờ mờ mới chậm chậm buông ra. Tiểu Trâu thấy sắc mặt anh mệt mỏi, chủ động đón lấy chìa khóa xe trong tay anh, ngồi vào ghế lái.

Cửa sổ xe đóng rất chặt, không khí rất yên tĩnh, phong cảnh bên ngoài dần dần lùi về phía sau, những tòa nhà cao tầng, dòng người qua lại, cùng với bên đường tựa như kết thành một đường sáng.

Anh bỗng có một ảo giác, dường như đang ngồi trên cỗ máy thời gian, thời gian ào ào chảy lùi lại, những thứ anh muốn và không muốn thấy, đều liên tục biến đổi chớp lóe trước mắt anh.

Anh ra sức lắc đầu, mở điện thoại ra, bấm một dãy số.

Đợi một lúc, đầu bên kia truyền đến một tiếng than kéo dài xa xăm, “Không thèm quan tâm đến anh nữa, đồ chồng xấu xa.”

Anh nhú mày, “Sao thế?”

“Đều tại anh cả đấy, sáng nay thức dậy cũng không gọi em, còn ấn tắt chuông báo thức, hại em ngủ quên, em đến trễ, tiền thưởng chuyên cần tháng này bay mất tiêu rồi, anh đền em đi.” Đào Đào hồn đổi.

Anh nhắm mắt lại, bóp trán, “Được, được, anh đền.”

“Còn nữa...” Âm lượng của Đào Đào bỗng nhiên thấp xuống, anh phải dán sát điện thoại vào mới nghe thấy, “Tối qua em không mặc đồ ngủ, hôm nay bụng... đau quá, đồ chồng tồi...”

Anh che ống nghe, âm thầm liếc Tiểu Trâu một cái, khuôn mặt đẹp trai ửng đỏ, “Anh biết rồi, không sao chứ?”

“Có sao thì phải làm sao đây, em đi vệ sinh hai lần rồi đấy. Nhà vệ sinh của nhà xưởng đó xa lắm, em chạy qua đó với tốc độ chạy nước rút, anh không biết xấu hổ đến thế nào đâu. Công nhân trong xưởng đều là đàn ông, cái... cái người thầy đó cũng là nam, cứ một mực hỏi em có phải muốn tham gia thể vận hội mùa đông hay không.”

“Được rồi, em uống nhiều nước sôi vào, tan làm anh đến đón em.”

“Thật chứ? Vậy anh mang đồ ăn ngon cho em, sau đó đưa em đi mua nội y, em muốn mua đồ lót quyến rũ...”

“Khụ... khụ... khụ...” Anh bắt gặp ho dữ dội, nhìn thấy Tiểu Trâu đang mím miệng cười khế.

“Chồng ời, anh cũng không mặc đồ ngủ, nhất định là bị cảm rồi đúng không? Anh cũng phải uống nhiều nước... Này, anh đừng đụng vào máy tính của tôi...”

Đột nhiên Đào Đào cao giọng hét lên, anh nghe thấy một người đàn ông lạnh lùng đều giọng hỏi: “Sao phải căng thẳng như vậy, có phải cô đang xem thứ gì mà trẻ nhỏ không nên xem hay không?”

“Không phải, không phải, không phải... Anh đứng lại cho tôi...”

“Tút TUT TUT...” Bên phía Đào Đào cúp điện thoại rồi.

Anh nhìn màn hình không ngừng nhấp nháy, ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Yếu Đuối

Màn hình máy tính rộng hai mươi hai inch, hai bàn tay xòe rộng hết cỡ, cũng không che được một nửa, huống hồ Đào Đào đang đứng ở mặt sau máy tính, còn Tả Tu Nhiên đang đứng đối diện với máy tính, ngó một cái là nhìn thấy tên mấy trang web đang hiển thị trên thanh địa chỉ.

“Dùng thuốc Viagra cần phải biết...”

(Viagra là tên hiệu của thuốc Sildenafil dùng để giúp chứng liệt dương ở nam giới, do công ty Pfizer Inc. sản xuất)

“Liệt dương có những triệu chứng nào...”

“Bách khoa chế độ ăn uống tằm bỏ vào mùa thu dành cho đàn ông...”

Tả Tu Nhiên ra sức nhắm mắt lại, rồi lại cố gắng mở mắt ra, không thể tưởng tượng được há miệng thành nửa hình tròn, “Cô...”

Mặt Đào Đào đỏ như tôm luộc, ngay cả tai cũng đỏ bừng, tới mức muốn chết quách đi cho xong, cụp mắt xuống, thò người qua, “cách” một cái rút nguồn điện ra, màn hình tối đen.

“Tránh ra, tránh ra, tôi phải làm việc rồi!”

“Cô... sao lại xem những thứ đó?” Đầu óc đáng thương của Tả Tu Nhiên không thể làm việc bình thường được nữa rồi. Con bé ngốc này đầu óc bị bệnh sao!

“Tôi bấm nhầm web thôi.” Đào Đào lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên.

“Tần suất bấm nhầm của cô cao quá.” Một nơi rất sâu rất sâu trong mắt Tả Tu Nhiên dường như có hai ngọn lửa màu cam đang mơ hồ nhảy múa.

“Tôi... hiểu kỳ không phạm pháp chứ?” Cái người này không thể làm bộ như không nhìn thấy hay sao, sao cứ tóm mãi không tha vậy chứ, Đào Đào tức giận trừng anh.

“Việc này không liên quan đến pháp luật, nhưng cái này...” Tả Tu Nhiên chép miệng, “Tư tưởng của cô có vấn đề nghiêm trọng, tôi nói cô nghe, đây không phải là chuyện cô nên quan tâm đâu, cô có thể hiểu kỳ giữa đàn ông và phụ nữ có gì khác nhau, tôi biết vài trang web nước ngoài có clip về phương diện này...”

“Hai người đang làm gì vậy?” Long Tiểu cầm một tờ giấy từ bên ngoài bước vào, ngạc nhiên nhìn hai người.

“Tôi đang giảng cho cô ấy... Ừm...”

Đào Đào bỗng đưa tay bịt miệng Tả Tu Nhiên lại, xoay người qua cười he he với Long Tiểu, “Tôi... tài liệu huấn luyện đó viết không được tốt, thầy Tả đang sửa lại giúp tôi! Phải không, thầy Tả?”

Cô xoay người vừa nháy mắt vừa chu môi với Tả Tu Nhiên, thấy anh nghiêng đầu, vẻ mặt nghiêm túc, cái miệng chu lên một cách đáng thương.

Một lúc lâu sau, Tả Tu Nhiên mới nhú mày, chậm rãi gỡ tay cô ra khỏi miệng, “Làm nũng cũng vô dụng, sai chính là sai, đừng mong được qua cửa.”

“Vâng, vâng!” Cô cắn môi, vâng dạ lia lịa.

“Tài liệu viết tệ lắm sao?” Long Tiểu đi tới thò người qua xem, màn hình đang tối đen, ờ?

“Tôi bất cẩn làm tắt nguồn điện, tài liệu chưa được lưu lại, một lát... một lát tôi sẽ viết lại...” Đào Đào gấp tới mức trán đầy mồ hôi. Chẳng trách người ta bảo không được nói dối, một câu nói dối phải dùng một trăm câu để lấp liếm.

“Đào Đào, vì bình thường cô làm việc cẩn thận, tỉ mỉ, nên tôi mới đặc biệt điều cô đến làm trợ lý cho thầy Tả, cô thế này là sao hả? Ngay cả chuyện kịp thời lưu tài liệu cũng làm không xong sao?” Giọng nói dịu dàng của Long Tiểu khi giáo huấn người khác không hàm hồ một chút nào.

“Lần sau tôi sẽ chú ý.” Đào Đào cúi đầu, mười ngón tay đan vào nhau.

“Lần sau, lần sau, cô còn dám nói nữa, may mà đây là tài liệu, còn có thể viết lại, nếu là bản vẽ thiết kế, loại cảm hứng buông ra là mất ngay đó, cô bất cẩn xóa mất, vậy thì phải làm sao hả?” Âm lượng của Long Tiểu càng ngày càng cao, còn chê không đủ mạnh, vừa nói vừa đập bàn.

Thiết kế lại chứ sao, nếu không thì đi chết, Đào Đào lăm lăm trong lòng.

“Khụ... trưởng phòng Long, anh tìm tôi có chuyện à?” Vai Tả Tu Nhiên rung khễ, trong mắt lấp lánh ý cười lấp lánh.

“Ha, thầy Tả, đây là fax nhanh do tổng công ty gửi đến, là hóa đơn thiết bị, anh xem thử.” Long Tiểu đổi sang một gương mặt tươi cười, đưa tờ giấy trong tay cho Tả Tu Nhiên.

“Ừ, làm phiền trưởng phòng Long rồi.” Tả Tu Nhiên đón lấy, đặt lên bàn làm việc, quay đầu nói với Đào Đào, “Không cần căng thẳng quá, lần trước lúc cô đưa tôi xem, tôi đã photo ra một bản rồi.”

“Còn không mau cảm ơn thầy Tả đi. Ày!” Long Tiểu đầy vẻ áy náy, giống như tại mình dạy dỗ không tốt.

Đào Đào trợn mắt một cái, không tình nguyện từ trong kẽ răng rít ra một câu, “Cảm ơn!”

Cô và Tả Tu Nhiên vừa từ nhà xưởng trở về, Tả Tu Nhiên nằm bò lên bàn xem bản vẽ, cô lặng lẽ lên mạng lướt web, điện thoại reo, vừa thấy là “đầu heo”, cô liền che điện thoại chạy ra ngoài nghe máy, đang nói chuyện, mắt đảo một cái, bỗng nhìn thấy Tả Tu Nhiên đứng dậy đi về phía bàn làm việc của cô, lắc lắc con chuột, khom người xuống, cô vội tới mức suýt thì ngất đi.

Người này đúng là ở nước ngoài một thời gian dài ư, không phải bảo là người nước ngoài đều rất biết tôn trọng đời tư người khác hay sao, sao anh ta có thể tùy tiện như thế chứ?

“Không có gì.” Tả Tu Nhiên cười khiêm tốn.

Long Tiểu lại hàn huyên với Tả Tu Nhiên vài câu, rồi đi mất.

“Lần này lại muốn cảm ơn tôi thế nào đây?” Tả Tu Nhiên hơi cúi đầu, thăm thì bên tai cô. Âm lượng đó trầm thấp, giọng điệu biếng nhác, hơi thờ ảm áp, toàn bộ phả lên cổ cô, giống như rất nhiều lông mao quét qua, ngứa ngáy khó chịu.

Đào Đào bắt gặp cứng người, “Cảm ơn? Cảm ơn anh khiến tôi bị giáo huấn?”

“Nếu như tôi nói thật, cấp dưới của trưởng phòng Long trong giờ làm việc quan tâm đến nỗi niềm khó nói của đàn ông, tôi e là anh ta sẽ xấu hổ và giận dữ tới mức nhảy xuống biển luôn đấy.”

“Ồ!” Đào Đào nhả mặt thành một đồng, biết mình nói không lại anh ta, dứt khoát ngậm miệng, đi vượt qua anh, muốn ngồi lại chỗ của mình.

“Đề tài của chúng ta vẫn chưa nói xong mà?” Tả Tu Nhiên kéo cô lại.

“Rốt cuộc anh còn muốn nói gì nữa?” Đào Đào mất kiên nhẫn nhìn anh.

Anh chậm rãi choàng qua vai cô, khẽ than một tiếng đầy vẻ sâu xa, “Nền giáo dục của Trung Quốc ở một vài phương diện nào đó thật sự rất thất bại. Đào tiểu thư, thật ra, đàn ông không yếu đuối như cô tưởng đâu, nếu không thì cũng sẽ không bị chụp cho cái mũ động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Trong tình huống bình thường, không cần đến thuốc hoặc sự trợ giúp của chế độ ăn uống, đàn ông đều có thể mang đến niềm vui tột đỉnh cho bạn gái của mình trong chuyện ân ái, hơn nữa không chỉ một lần, cho nên lo lắng của cô là rất dư thừa.”

Anh nghiêng mặt, trong mắt là vẻ trêu đùa nồng đậm, giống như một luồng sáng đang chậm chậm di chuyển.

Đào Đào hận không thể có cái lỗ nào để cô chui vào trong đấy cho rồi, xấu hổ đến độ lồng ngực nhấp nhô lên xuống tới mức có thể nhìn thấy sự dao động của áo, “Còn trong tình huống không bình thường thì sao?” Cô tức giận hỏi.

Ai ngờ Tả Tu Nhiên không nói tiếng nào, chỉ cúi đầu xuống chút nữa, ngử ngử, “Trừ phi lấy một ông già, hoặc là...”

Trong lòng cô bỗng nhiên hoảng sợ một cách khó hiểu, cơ thể cứng ngắc đứng ngay tại chỗ.

“Hoặc là cô gái đó vô cùng xấu xí, hoặc là khẩu vị của cô gái đó khá đặc biệt, hoặc là người đàn ông đó khá chính thống, vừa hay trong lòng đang có một người phụ nữ khác.”

Bỗng nhiên, giống như tên giám ngục trong “Harry Potter” từ trên trời rơi xuống, nhiệt độ đột ngột giảm xuống điểm đông, tất cả niềm vui đều giống như bốc hơi khỏi cơ thể, tay chân lạnh cóng, mặt trắng bệnh như mộ tờ giấy.

“Đào Đào?” Tả Tu Nhiên cảm thấy bờ vai dưới tay mình đang run rẩy, đứng thẳng người dậy, hoảng sợ.

Cô hít mạnh một hơi, hồi lâu mới lên tiếng, “Những điều này thật là nhàm chán, rất buồn nôn... Anh là chuyên gia ô tô, cũng đâu phải là chuyên gia sinh lý.”

“Tôi không phải chuyên gia, nhưng tôi có kinh nghiệm phong phú, ít ra tôi cũng từng có hơn một tá bạn gái, kiểu rất đặc biệt đó, cô thì từng có cái gì?” Anh nhún vai, cười rất xấu xa. “Con bé ngọc, cả nước hoa cũng không dùng, làm sao mà thu hút đàn ông cơ chứ, chưa từng nắm tay đàn ông bao giờ đúng không? Như thế này, tim có đập nhanh hơn không?”

Anh nắm lấy đôi bàn tay đang không ngừng run rẩy của cô.

Hai má Đào Đào bỗng nhiên nóng hổi, giống như máu huyết đột nhiên chảy ngược, bên tai kêu ong ong, “Từng nắm rồi thì sao, chưa nắm bao giờ

thì sao? Đây mà gọi là vốn liếng gì chứ, có gì đáng khoe khoang đâu. Mỗi người đều có cách sống riêng của mình, anh dựa vào cái gì mà dùng tiêu chuẩn của anh để khoa chân múa tay với tôi?”

Tả Tu Nhiên nhưong mày, Đào Đào nói xong, viền mắt lại dâng đầy nước mắt, nhưng cô cố gắng mở thật to, không chịu để nước mắt rơi xuống.

“Tôi nói nặng lời lắm sao?” Anh nhìn cô thăm dò, giọng ôn hòa. Trái tim của cô bé ngốc này thật yếu đuối!

“Tôi phải đi làm việc rồi.” Đào Đào không thèm ngó ngang đến anh nữa, rút tay mình về, nhưng anh lại càng nắm chặt hơn, cười khế, đáy mắt đen như mực vô cùng sâu xa, tựa như có thể hút người ta vào trong đấy. “Tôi không có chuẩn bị bài, nói không hay lắm, yêu cầu đừng cao quá mà, cười cái nào.”

Đào Đào nói không ra nổi phiền muộn trong lòng, bĩu môi đáp trả.

“Trưa nay tôi mời cô ăn món ngon.” Tả Tu Nhiên thấy vẻ mặt cô vẫn còn ủ rũ, đành buông tay ra.

“Không cần đâu, hôm nay dạ dày tôi không được tốt.” Cô chỉ muốn yên tĩnh một mình, không muốn cực quây.

“Đừng làm mất hứng chứ, hiếm khi tôi hào phóng như vậy, đừng có cau mày, vậy tôi mời tất cả nhân viên phòng Kỹ thuật ăn cơm, cô đi theo, được chưa?”

Cô khoát tay, đi vượt qua anh.

“Nếu cô không đi thì họ sẽ thật sự tưởng rằng quan hệ của chúng ta rất tệ, như vậy sẽ rất bất lợi đối với hình tượng của công ty sau này. Vào nhà vệ sinh dặm thêm phấn, mắt đỏ như thỏ rồi, hại tôi cảm thấy tội lỗi quá.”

Cô bắt lực bị anh đẩy ra ngoài. Đứng trước gương trong nhà vệ sinh, trái tim chua xót, cô từ từ nhắm mắt lại, nhớ đến biểu cảm dằn vặt đau khổ của Hoa Diệp tối qua.

Hoa Diệp là vì trong lòng có Hứa Mộc Ca nên mới không thể sinh hoạt vợ chồng cùng cô sao?

Kết hôn nửa năm, giữa họ không phải vẫn luôn rất tốt đó sao? Lúc đó Hứa Mộc Ca đang ở Pháp, là vợ của người khác, trái tim Hoa Diệp đã chết. Khi cô ta khôi phục lại sự tự do, quay về bên cạnh anh, phần đã chết kia của anh lại một lần nữa nở ra sinh mạng mới.

Cơ thể của anh thật sự rất thành thực.

Cô lại cười cay đắng, sau đó nước mắt như chuỗi ngọc đứt dây, lau thế nào cũng không hết.

Khó khăn lắm mới ổn định được tâm trạng, dặm thêm phấn, nhưng không che được dấu vết đã khóc, cô than ra.

Tả Tu Nhiên âm thầm đánh giá cô vài cái, bĩu môi, bật cười lắc đầu, thì ra cô bé ngốc cũng có giới hạn, có vài trò đùa không được quá tùy ý.

Hai người cùng đến phòng Kỹ thuật, Đào Đào nhìn thấy đằng sau bàn làm việc của mình có một người đang ngồi, cô ngây người.

Là Tăng Kỳ, người mặc đồ đi làm bó sát, làm nổi bật đường cong lung linh, đôi mắt đẹp liếc hai người một cái, cuối cùng rơi xuống người Tả Tu Nhiên, cong khóe miệng khiêu khích.

Tả Tu Nhiên hờ hững mỉm cười đáp trả, “Trưa nay cùng đi ăn món Nhật, tôi mời.”

Phi Phi vênh môi lên, chua xót nói: “Thầy Tả là đặc biệt mời người khác, chúng ta được thom lây thôi!”

Tăng Kỳ đưa tay ra, ngắm nhìn bộ móng tay xinh đẹp vừa mới làm của mình, cười như không cười, “Tôi thật may mắn, ngày đầu tiên đi làm đã có người mời, tôi không hề bụng được thom lây nhờ người khác đâu. Bây giờ đi luôn à?” Cô ta ồng ẹo xoay người, là loi muốn phần đi về phía Tả Tu Nhiên.

Lúc đến gần, cô mỉm cười với anh, “Có lúc, không thể không tin vào duyên phận, thầy Tả, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.”

Tả Tu Nhiên mỉm cười, “Duyên phận, quả thật vô cùng tuyệt diệu!”

Hai người đối mắt nhìn nhau ý vị sâu xa, kẻ vai đi về phía thang máy.

Đào Đào tự giác lùi về sau mấy bước, đợi Phi Phi ra.

“Đúng là không có thiên lý mà, chúng ta vào công ty, vừa phải thi viết, vừa phải phỏng vấn, thẩm tra, còn phải bắt đầu làm từ em gái bung trà, tại sao cô ta vừa vào là được vô phòng Kỹ thuật, lại còn học thiết kế thời trang nữa chứ.” Phi Phi lẩm bẩm không dứt.

Đào Đào cố nén giọng, “Cậu tranh giành gì với người ta chứ, công ty Đăng Diệu đều là người nhà cả. Cô ta có thể làm việc là tốt lắm rồi, ngồi nhà lấy tiền cũng là điều hợp lý.”

“Cô ta có thể làm gì chứ, ai có mắt cũng đều nhìn ra cô ta nhắm vào thầy Tả Tu Nhiên nên mới đến.” Phi Phi thật sự quá bức bối, “Cậu xem bộ dạng vênh vào khi nói chuyện của cô ta đi, thật đáng ghét.”

Đào Đào cười cười.

Nhà hàng nằm ở đối diện công ty, buổi trưa khách không đông lắm, Tả Tu Nhiên gọi một cái bàn lớn, từng bàn nhỏ ghép lại thành, trên sàn gỗ láng bóng có trải thảm nhung, bên cửa kéo dán giấy treo vài bức tranh thủy mặc có hình Geisha Nhật Bản, tiếng nhạc như có như không.

Tăng Kỳ gọi sashimi và nhím biển, Đào Đào gọi sushi, chiều còn phải đi làm, cánh đàn ông chỉ gọi một chai sake và vài đĩa bạch tuộc với ramen.

Tả Tu Nhiên mới đến Đăng Diệu được mấy ngày, họp với người của phòng Kỹ thuật hai lần, các đồng nghiệp biết trông anh có vẻ hiền lành, nhưng thực tế là một nhân vật lợi hại, lúc ăn cơm khó tránh khỏi đôi chút dè dặt.

Phi Phi bình thường riu ra riu rít, hôm nay không biết sao lại đặc biệt im lặng, trong cả bàn, người nói chuyện chỉ có Tả Tu Nhiên và Tăng Kỳ. Chỗ ngồi của hai người lại gần sát nhau, thỉnh thoảng đầu kê sát đầu thủ thi, nói gì mà Tăng Kỳ cười vô cùng xinh đẹp.

Đào Đào ngồi đối diện với anh, yên lặng ăn đồ ăn trước mặt.

Tăng Kỳ nói cô ta không thích ăn ramen và sushi, chỉ thích ăn sashimi và nhím biển. Cô ta dùng một tờ khăn giấy nhẹ nhàng lau son môi trên miệng, liền bắt đầu vui đùa khỏ chiến với sashimi, một miếng, hai miếng, ba miếng, lúc ăn nhím biển mím miệng hút một cái là sạch sẽ một con, rồi lại chấm vào nước sốt kiểu mạch nặng mùi.

Tả Tu Nhiên đang nhàn nhạt liếc xéo cô ta, son môi của cô ta chưa được lau sạch, hòa lẫn với cá hồi màu cam vô cùng tươi đẹp.

Anh ngược mắt lại nhìn Đào Đào, dung mạo thanh tú mờ nhạt như ngọn núi xa xa, lông mi vẫn còn ướt, đang cẩn thận gấp một miếng sushi, dồn hết tâm trí để nhai.

Anh bất giác vui vẻ, cũng là phụ nữ với nhau, nhưng từ cách ăn uống có thể nhận ra được sự khác nhau về tính cách.

“Tôi từng đọc được một câu trong một quyển sách,” anh nhấp một ngụm sake, chậm rãi mở miệng, tầm mắt gần như vô tình lướt qua Tăng Kỳ.

Những người khác vừa ăn vừa nhìn về phía anh.

“Người nào nói thích ăn sashimi thường dục vọng đều rất mạnh, không biết có phải thật hay không, đặc biệt là phụ nữ.”

Trong phòng vô cùng im lặng.

Tăng Kỳ đang ngậm một miếng sashimi, một nửa trong miệng, một nửa ngoài miệng.

Đào Đào chậm chậm ngẩng đầu lên, đột nhiên bị sặc, “phụt” một tiếng, những hạt cơm trong miệng phun lên mặt anh một cách chuẩn xác.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Kê Hở

Khuôn mặt tuần tú rạng ngời của Tả Tu Nhiên, thoáng chốc biến thành một tấm bảng màu.

Những người có mặt đều tro ra như tượng gỗ. Thời gian và không gian dường như dừng lại, ngay cả hô hấp cũng nhỏ như tơ nhện, im lặng đến độ khiến người ta sờn cả tóc gáy.

Ngược lại Tả Tu Nhiên không có bất cứ thay đổi nào, tư thế ngồi vẫn ung dung tao nhã như cũ. Tựa như những hạt cơm này là phun lên mặt người khác vậy.

“Tôi... lau cho anh.” Đào Đào hoàn hồn lại trước tiên, giọng hơi lúng búng, cầm một tờ khăn giấy thò người qua đưa cho anh.

Tăng Kỳ đã đặt tờ khăn giấy ở cạnh tay vào lòng bàn tay Tả Tu Nhiên, yêu kiều khẽ nhắm mắt lại, nuốt miếng sashimi xuống, “Mùi vị sushi thế

nào?”

“Rất tươi mới.” Tả Tu Nhiên cười híp mắt, tao nhã lau mặt.

“Bên này còn có một hạt.” Tăng Kỳ nghiêng người qua, nhón lấy một hạt cơm trên má anh xuống, đưa đến trước mặt anh, anh dùng khăn giấy lau đầu ngón tay cho cô ta, hai người nhìn nhau cười.

Đào Đào cúi người, vò viên tờ khăn giấy trong lòng bàn tay.

“Bài báo liên quan đến sashimi đó anh đọc được ở đâu vậy, tôi cũng muốn xem thử, thật sự có chức năng đó sao?” Đôi mắt của Tăng Kỳ giống như hai giọt nước nhảy múa trên lá sen mùa hạ, lấp lánh sắc màu, khiến người ta tim đập loạn xạ.

“Cô tin?” Tả Tu Nhiên dịch cái đĩa đựng sashimi khác đến trước mặt Tăng Kỳ.

“Lời của thầy Tả, tôi đều coi là chân lý.”

Tả Tu Nhiên cười nhạt, sau đó không động đũa nữa.

Mọi người trao đổi ánh mắt, vội vàng ăn hết thức ăn trước mặt. Đào Đào chỉ uống vài ngụm nước để thông giọng, Phi Phi cứ ở bên cạnh dùng cùi chò huyếch cô, nháy mắt ra hiệu về phía Tăng Kỳ.

Đào Đào coi như không thấy.

Ăn cơm xong, Tăng Kỳ vẫn cùng với Tả Tu Nhiên thành đôi bạn thân nhiều năm không gặp, bạn thân cùng nhau đến quầy thanh toán, những người ăn chưa uống chưa kịp về trước, đứng ở cổng đợi.

“Cậu làm sao vậy, tạo cơ hội cho người ta sao? Thầy Tả chỉ là kể một câu chuyện cười nhạt nhẽo, cậu kích động cái gì chứ?” Phi Phi thấp giọng nói.

“Mình cũng đâu có cố ý.” Đào Đào than thở, Tả Tu Nhiên sẽ không tưởng cô là kiểu người có dục vọng rất đặc biệt chứ!

Chia tay Phi Phi trước cửa phòng Kỹ thuật, Tả Tu Nhiên không về lại phòng làm việc, Tăng Kỳ kéo anh lại, nói có vài chuyện về kỹ thuật muốn thỉnh giáo anh, đồng thời muốn anh giới thiệu cho vài cuốn sách chuyên ngành để tầm bổ, không muốn bị người khác nói mình đi cửa sau.

Đào Đào bĩu môi, cười lạnh.

Phân loại chỉnh sửa lại những công văn mấy ngày nay trong phòng làm việc, chủ nhiệm phân xưởng gửi đến bản vẽ và tài liệu giấy về việc cải tạo mạch điện phân xưởng dây chuyền sản xuất mới, cô ngó thử, rồi đặt lên bàn Tả Tu Nhiên. Tăng Trí Hoa gọi điện đến tìm Tả Tu Nhiên, cô nói thầy Tả đang ở phòng Kỹ thuật, Tăng Trí Hoa phá lệ hỏi thêm một câu, cô trả lời thầy Tả đang phụ đạo cho nhân viên mới đến.

“Thật sao?” Giọng nói kích động của Tăng Trí Hoa chấn động tới mức làm đau màng nhĩ Đào Đào.

Điện thoại vừa đặt xuống, lại vang lên, một giọng nữ rất dịu dàng, “Tu Nhiên có ở đây không?”

Đào Đào cảm thấy giọng nói này hình như đến từ một nơi rất xa, cúi đầu âm thầm quan sát màn hình điện thoại, là số mã vùng thành phố của tổng công ty.

“Cô đợi một lát, tôi đi gọi anh ấy.”

“Không cần đâu, nó quay lại thì bảo nó gọi lại cho tôi được rồi, tôi phải đi ra ngoài, bảo nói gọi vào di động của tôi, tôi là mẹ nó.”

“Chào Tả phu nhân ạ.” Đào Đào vội chào hỏi.

Người phụ nữ thấp giọng cười khê, “Chồng tôi họ Mao, Tu Nhiên theo họ tôi. Cô là trợ lý của Tu Nhiên à?”

Đào Đào đỏ mặt, “Vâng ạ, Mao phu nhân.”

Mao phu nhân tùy ý lại nói thêm vài câu, rồi cúp điện thoại.

Đào Đào nghĩ bụng: Mẹ của Tả Tu Nhiên giống như con nhà danh giá, ăn nói tao nhã, thái độ thân thiết, sao Tả Tu Nhiên lại không có một chút di truyền nào hết vậy nhỉ, đi tới đâu cũng xoe đuôi công, nhất định khiến mẹ anh ta nhọc lòng không ít.

Tả Tu Nhiên mặt mày vui vẻ từ ngoài bước vào, đối diện với ánh mắt của cô, mắt anh lạnh lại.

“Mẹ anh bảo anh gọi lại vào di động của bà ấy.” Đào Đào đứng dậy nói.

Tà Tu Nhiên nhìn cô từ trên xuống dưới mấy cái liền, rồi đứng tại chỗ xoay một vòng, vừa hay đứng trước mặt cô, “Cô không còn điều gì khác muốn nói với tôi sao?”

Đào Đào khẽ cắn môi, “Ngày mai tôi sẽ tặng anh một chai sữa rửa mặt.”

“Ha, như vậy là có thể bù đắp cho việc cô phun đầy nước miếng lên mặt tôi sao? Đào Đào, tôi thật sự có chút sợ cô rồi đấy, cô đúng là giống như địa điểm thường xuyên xảy ra tai nạn mà, cho dù kỹ thuật lái xe của tôi tốt đến mấy, cũng không thể tránh khỏi sự cố.”

“Sau này tôi tránh xa anh ra là được chứ gì. Thật ra nếu không phải tôi phun vào mặt anh thì lúc đó Tăng tiểu thư căn bản không thể thoát được, đắc tội với Tăng tiểu thư, chính là đắc tội tổng giám đốc Tăng, như bây giờ thì tốt biết mấy, anh và Tăng tiểu thư mà hoàn toàn sụp đổ...” Cô nhìn thấy khuôn mặt anh càng ngày càng lạnh thì giọng nói bất giác nhỏ lại.

Anh chậm chậm cúi người xuống, yên lặng nhìn cô, tựa như rất chăm chú, một lúc sau mới nghiêng răng nói một câu: “Cô đang ghen?”

Cô vội vàng che miệng lại, sợ mình phụt cười thành tiếng, lại phun vào mặt anh.

“Rất lạnh, rất thú vị.” Cô học theo anh nhún vai, ngồi lại xuống ghế, cúi đầu làm việc của mình.

Tà Tu Nhiên nhíu mày, khó hiểu nhìn cô.

Chiều tối, lúc Hoa Diệp xuất phát từ văn phòng thì gọi cho Đào Đào, Đào Đào không còn tâm trạng đâu mà làm việc, thu dọn túi xách từ sớm, nhìn chăm chăm đồng hồ đợi.

Số lần Hoa Diệp đến công ty đón cô rất ít, có một lần bị Phi Phi bắt gặp, hỏi cô có bạn trai ngẫu nhiên như vậy từ bao giờ, cô cười nói đó là chồng mình.

Miệng Phi Phi há to đến độ có thể nhét lọt một quả trứng.

Vừa đến giờ tan làm, Đào Đào hận không thể chân đạp phong hỏa luân bay ra, là người đầu tiên xông vào thang máy, Tà Tu Nhiên kinh ngạc nhíu mày. Vừa ra khỏi cổng lớn liền nhìn thấy xe của Hoa Diệp đang đậu ở phía đối diện, cô chạy qua, kéo cửa xe ngồi vào, đưa hai tay ra, “Chồng ơi, em đói quá, đồ ăn ngon đâu?”

Hoa Diệp hơi nhăn mày, cầm một túi giấy ở ghế sau đưa cho cô, sau đó khởi động xe.

“Cảm ơn chồng nhé.” Cô thò người qua hôn lên má anh, rồi vội vàng mở túi giấy ra, bánh mì lúa mì thanh khoa, trà sữa không đường.

Cô cầm túi giấy, nụ cười trên mặt dần lạnh đi.

“Sao không ăn?” Lúc tan làm, xe trên đường rất nhiều, Hoa Diệp chuyên chú nhìn phía trước, tai nghe người bên cạnh đột nhiên yên lặng khác thường.

“Bánh mì vẫn còn nóng, vừa mới ra lò à?” Cô quay mặt đi, nhìn từng ngọn đèn đường từ từ sáng lên bên ngoài cửa sổ.

“Ừ. Mau ăn khi còn nóng đi!”

“Vâng!” Cô xé một mẫu bánh mì, nhét vào trong miệng, dùng sức nhai, rồi nỗ lực nuốt xuống.

Cô hào ngọt, đến Quý Mạnh Nhân cũng biết, cô cũng không chỉ một lần nói với anh. Anh còn hỏi cô có sợ mập không, cô nói không sợ. Đến cửa hàng bánh ngọt, luôn thích bánh donut, bánh hình bánh xe nhân đậu đỏ, nếu không thì sẽ mua bánh Schwarzwälder rất ngấy. Trà sữa thì phải uống hương khoai môn hoặc đu đủ, đặc biệt bảo nhân viên bán hàng cho thêm vài viên đường.

(Schwarzwälder: một loại bánh ngọt của nước Đức)

Kinh Nghệ nói với cô rằng, Hứa Mộc Ca vì hình tượng sân khấu nên ăn gì cũng thanh đạm, mà đồ ngọt thì lại càng không đụng đến, Hoa Diệp chiều cô ta, yêu nhau mấy năm cũng thay đổi thói quen ăn uống theo luôn.

Bánh mì này, trà sữa này, chắc chắn là loại Hứa Mộc Ca thích, Hoa Diệp không phải cố tình khiến cô giận, đây chỉ là một hành động hết sức tự nhiên mà thôi.

Bánh mì lúa mì thanh khoa cảm giác nuốt xuống đắng như hoàng liên.

Cô im lặng nhai vài miếng, rồi đặt xuống, thật sự không thể nào ăn thêm được nữa.

“Muốn đi cửa hàng nào?” Hoa Diệp nhớ chuyện cô muốn mua nội y, anh cho rằng không cần thiết, nhưng không muốn cô mất hứng. Tối qua, cứ

cảm thấy hổ thẹn với cô.

“Em hơi mệt, không muốn đi nữa.” Hai tay khép lại đặt trên đầu gối, đầu ngón tay trắng bệch. Vấn đề giữa hai người họ đã không phải là một bộ nội y sexy là có thể giải quyết được nữa rồi.

“Hôm nay ở công ty bận lắm à?”

“Ừm, đi rất nhiều đường, viết tài liệu, ồ, em có lên mạng xem một chút “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

“Bản mới hay bản cũ?” Anh nghe Tiểu Trâu nói Cao Hy Hy làm lại “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, trong phim có rất nhiều trai đẹp, nhưng lời thoại có vài chỗ khiến người xem rất bất ngờ.

“Bản cũ. Cảnh giữa Tào Tháo và Quan Vũ, Quan Vũ dẫn theo hai vị phu nhân của Lưu Bị đi lưu vong, được Tào Tháo giữ lại, đối đãi như khách quý, ăn cùng bàn, ngủ cùng giường, hận không thể móc tim ra cho Quan Vũ xem, hi vọng có thể giữ ông ta ở bên cạnh.”

“Thân ở Tào doanh lòng ở Hán, Quan Vũ là tráng sĩ trung nghĩa, sẽ không dao động vì ông ta.”

“Tào Tháo thật sự là một người rất rộng rãi độ lượng, ông ta biết sau này Quan Vũ sẽ trở thành kẻ thù của mình, nhưng ông ta trân trọng người tài, vẫn tiễn Quan Vũ đi. Em có thể hiểu được tâm trạng vừa bất lực vừa thê lương đó của ông ta, nhìn thấy kết quả nhưng lại không muốn thay đổi. Nếu Quan Vũ có một chút lơ lửng thôi, anh nói xem ông ta sẽ tha Quan Vũ chứ?”

“Đương nhiên là không.” Phía trước là đèn đỏ, Hoa Diệp dừng xe, quay đầu lại. “Tào Mạnh Đức là người thấy kẻ hờ là có thể thọc kim vào, tâm kẻ thâm sâu, thật sự gặp phải nghĩa sĩ như Quan Vũ, nếu không ai có thể không dao động vì ông ta?”

Đào Đào gật đầu, “Quan Vũ đáng để ông ta tranh thủ, chưa đến cuối cùng sẽ không tùy tiện từ bỏ.”

“Em muốn sửa lại lịch sử?” Hoa Diệp mỉm cười.

“Không phải.” Đào Đào hít thở sâu, cười xinh đẹp, “Trời lạnh rồi, có chút muốn đi Phố ẩm thực ăn lẩu, canh bốc khói nghi ngút, trong phòng hơi nóng hầm hập, nếu bên ngoài trời mưa hoặc có tuyết rơi thì cảm giác sẽ càng thích hơn.”

Đèn xanh đã sáng, xe chạy về phía trước. Hoa Diệp nhanh chóng nhìn cô một cái, rồi lại dời tầm mắt về phía trước, yết hầu bất giác khẽ động vài cái, “Tiểu Đào, thứ Bảy này nghỉ chứ!”

“Nghỉ chứ!” Cô cảm thấy ngữ điệu của anh có hơi kỳ lạ, nghiêng người qua nhìn anh.

“Bạn bè tụ tập, cùng đi nhé!”

“Vẫn ở bar Cầu Vòng à!” Những buổi họp mặt bạn bè, lúc thì lái xe lên núi chơi, lúc thì đi hóng gió biển, còn phần lớn là ở bar Cầu Vòng uống rượu, đánh bài.

“Không phải, là... ở căn hộ của Hứa Mộc Ca, cô ấy vừa dọn nhà, mọi người cùng đến chúc mừng.”

Đào Đào ngây người, tim lạnh giá. Đúng vậy, Hứa Mộc Ca vẫn là bạn của họ, chúc mừng dọn nhà là điều nên làm, sao có thể sót Hoa Diệp cơ chứ?

Hoa Diệp và cô ta vẫn luôn giữ liên lạc!

Ngoài cửa xe, xe ngựa như nước, hết chiếc này tới chiếc khác vụt qua, tâm tư cô cũng nhanh chóng chuyển động theo.

“Lâu rồi không về nhà thăm mẹ, em hứa với mẹ thứ Bảy về rồi.” Cô nói.

“Anh sẽ gọi điện cho mẹ, chủ nhật chúng ta qua. Khách hàng tặng anh mấy chai Vodka, anh đang định mang sang biếu bố.”

Cô khẽ nhắm mắt, “Hoa Diệp, em không muốn đi.”

Anh sững sờ, nhân nhặt ừ một tiếng, không khí trong xe lập tức trở nên đông cứng.

“Em... cũng không muốn anh đi.” Đôi mắt to đen trắng rõ ràng thẳng thắn nhìn anh.

“Tại sao?” Anh là biết rõ còn hỏi, nhưng anh vẫn hỏi, tâm trạng tự nhiên buồn bực khó hiểu, “kít” một tiếng, bánh xe phát ra âm thanh chói tai, chiếc xe phanh gấp dừng lại ở bên đường.

“Em không muốn anh gặp cô ấy. Em không phải người rộng lượng, anh từng nói sẽ để em giúp anh quên đi chuyện trước kia, em đang kéo anh về phía trước, nhưng anh hết lần này tới lần khác quay đầu tìm kiếm dấu vết của quá khứ, sao em có thể không để ý cơ chứ? Ví dụ này tuy rất không

thỏa đáng, nhưng em vẫn muốn nói, khả năng chống cự của con người là có hạn, vì không thể bản thân bị ma túy cám dỗ, vậy thì phải tránh xa ma túy.” Cô nói từng câu từng chữ cực kỳ chậm rãi.

Mặt Hoa Diệp vẫn luôn nhìn về phía trước, khuôn mặt nghiêng rất lạnh lùng, đường nét khuôn mặt dường như căng cứng, hai tay nắm thành quả đấm đặt trên vô lăng. “Đào Đào, em đã không còn là trẻ con nữa, nói chuyện phải dùng đại não.”

“Em rất tỉnh táo, rất lý trí.” Trái tim cô đau đớn dữ dội, ngẩng đầu lên.

“Có một vài lời anh không muốn lặp lại. Trước khác nay khác, chúng ta đã là vợ chồng, em còn có điều gì để mà để ý chứ? Mộc Ca chỉ là một người bạn, một đám bạn tụ tập cùng ăn bữa cơm, anh không có được tự do này luôn sao?”

Giọng anh còn lạnh hơn cả mùa đông.

Trong lòng cô không nói ra được cảm giác gì, rất nhiều cảm xúc quấn chặt lấy nhau, rất mệt mỏi, rất bất lực, rất buồn, “Biểu đạt suy nghĩ trong lòng của mình ra ngoài, là tự do của em. Có lẽ em đã lo nghĩ nhiều rồi.”

Rất nhiều lời đã ra đến miệng, nhưng cô không thể nói, hậu quả của việc nói ra là làm tổn thương anh và cả chính mình.

“Bất kể đến khi nào, anh đều sẽ tuân thủ nguyên tắc và chừng mực mà một người chồng nên có, không cần người khác tận tâm chỉ bảo, nhưng anh cũng sẽ không dung túng cho vợ mình ăn không nói có, vô cớ gây chuyện.” Giọng nói lạnh lùng truyền đến, đầu anh vẫn không quay lại, chỉ có hô hấp hơi gấp gáp.

Không khí trong xe quá đè nén, khiến cô cảm thấy khó thở, cô cúi đầu mở dây an toàn, tay trượt xuống chỗ van cửa.

“Em muốn làm gì?” Anh giận dữ quay người lại.

“Em muốn xuống đi bộ, dạo chợ đêm.” Cô cup mi mắt, mở cửa xe ra, một cơn gió lạnh xộc vào, anh hít một hơi thật sâu.

“Đào Đào!” Hoa Diệp nghiêm khắc nhìn bóng lưng cô. Họ chưa từng cãi nhau, lần giận dữ nặng nhất là cô bị tai nạn xe mà không gọi được cho anh, sáng sớm đóng sập cửa trước mặt anh. “Đừng quá tùy hứng.”

“Thình thoảng tùy hứng một lần ông trời cũng sẽ không sập xuống.” Cô đóng cửa xe lại, theo dòng người, đi về phía đường kẻ vạch.

Cô không quay đầu lại, biết anh không đuổi theo, đương nhiên anh sẽ không đuổi theo. Anh chưa bao giờ dỗ cô, nhiều lắm là đợi cô tự mình âm thầm tiêu hóa, tất cả nhiệt tình của anh đã cháy hết từ trước đó, đến chỗ cô, chỉ còn là một nắm tro tàn nguội lạnh.

Một nắm tro lạnh sao có thể ủ nóng?

Nhưng cô lại nắm rất chặt, không chịu từ bỏ.

Hôn nhân cũng phải dùng rất nhiều dũng khí: không bỏ cuộc, không vứt bỏ!

Gió đêm mang đến hơi lạnh của sóng biển, giữa kẽ răng có vị mặn lan tỏa, cô hít một hơi, cười tự giễu.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tin Tức

Ao hồ cần lượng mưa bốc hơi hoặc nước mưa chảy đi để cân bằng dung lượng.

Đào Đào đột nhiên rất nhớ Đỗ Tinh đeo cặp kính dày cộm, cô ấy cũng đi Paris, học ngành Công nghệ sinh học kinh dị. Lúc này, thật sự cần có một người lắng nghe tâm sự của mình để giảm bớt đau khổ ở trong lòng.

Trước đây, khi cô giận dữ thường thích kéo Đỗ Tinh đi, tiêu hết thời gian vào cửa hàng, đi khắp nơi điên cuồng quẹt thẻ phụ Đào Giang Hải làm cho cô, khiến cho từng cô nhân viên hưng phấn cười tươi như hoa. Đỗ Tinh giống như một cô hầu gái trung thành, luôn ôm chặt những thứ cô muốn mua ra nhét lại vào tay nhân viên bán hàng, sau đó cười hi hi xin lỗi: “Kệ cậu ấy đi, cậu ấy bị bệnh đó, bệnh ám ảnh cưỡng chế mua sắm.” Cô xoay người bóp cổ Đỗ Tinh, Đỗ Tinh vừa né vừa nói mau đi thôi, đằng kia có đồ ăn miễn phí kia.

Khi hai người ra khỏi cửa hàng, trong tay đang cầm một que kem, trong bụng nhét đầy những thứ. Chậm chậm men theo đại lộ ở giữa tròng đầy

những bụi hoa màu tím, đi đến cuối đường, con giận cũng tan biến hết.

Đi lang thang không mục đích trên đường hơn một tiếng đồng hồ, chân đã tê cứng, nhưng con giận trong bụng chỉ có tăng chứ không giảm. Đào Đào ngẩng đầu lên, chú ý thấy mình đang đi trên con phố thời trang phồn hoa nhất Thanh Đài, hai bên đèn neon lấp lánh, vô cùng náo nhiệt.

Hoa Diệp không gọi điện cho cô.

Cô mua một ly trà sữa đường mía ngọt đến phát ngấy ở tiệm trà sữa bên đường, rồi lại ăn một miếng bánh Schwarzwälder thật lớn. Thích ăn ngọt, nhưng tối cũng sẽ không buông thả bản thân như vậy. Cô giận dữ, nuốt từng miếng thật lớn, uống sạch trà sữa không còn một giọt. Em gái bán hàng trong tiệm thấy đáng ăn hào phóng của cô, ngưỡng mộ cảm thán.

Ăn xong bước ra, ợ một cái, đi thẳng đến một cửa hàng lớn sạch sẽ sáng sủa hoành tráng.

Tiền tiêu tuyệt đối là linh đan thần dược làm giảm áp lực.

Mua xong vài chiếc áo mùa đông mới, một chiếc khăn quàng cổ giới hạn số lượng, dạo một vòng trong cửa hàng nội y, trẻ môi, không thêm để mắt của ai đó được lợi đâu, xoay người bước ra.

Trong tủ kính cửa hàng đồ nam đối diện treo một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt điểm chút hồng phấn, vừa nhìn chất liệu là biết hàng cao cấp, đi qua, phát hiện giá tiền cũng rất phải chăng. Da Hoa Diệp đen nên màu hơi sáng một chút thường không thể mặc, sơ mi trong tủ đồ không phải đen thì là trắng. Anh thường xuyên phải ra tòa, một năm bốn mùa đều cần mặc sơ mi, Đào Đào nghĩ chiếc áo sơ mi này Hoa Diệp mặc vào nhất định trông sẽ rất trẻ.

Cô đẩy cửa tiệm, nhân viên bán hàng chào đón. Cô chỉ chiếc áo sơ mi muốn hỏi có size Hoa Diệp mặc hay không, lời ra đến miệng, cô lại nhắm mắt, quay đầu bỏ đi.

Anh trông trẻ quá chẳng phải càng khiến người khác mong nhớ hay sao? Cô không có một chút tinh thần Lôi Phong nào.

Túi giấy đang cầm trong tay nhiều đến mức không đành ra được một tay để bắt xe, may mà tài xế đợi khách tinh mắt, chủ động lái xe đến bên cạnh cô, lúc hỏi cô đi đâu, cô trực tiếp nói “Đường Quế Lâm”.

Lên xe, thở ra thật khẽ.

Lạc hậu biết mấy, vô tích sự biết mấy, phụ nữ cãi nhau, thì chỉ có chạy về nhà mẹ đẻ. Nếu bố mẹ không ở Thanh Đài, lẽ nào cô muốn đi máy bay về.

Chưa bao giờ giận dữ với Hoa Diệp, lần giận này thật sự rất khó bình phục.

Xách túi lớn túi nhỏ xuống xe, dùng chân đá mở cửa ngoài sân, nhìn vào bãi đậu xe trước, không có xe của Đào Giang Hải, có lẽ vẫn chưa về nhà. Đèn trong phòng khách còn sáng, có người đang nói chuyện. Đào Giang Hải tuyển từ công ty gia chánh về một người giúp việc, nhưng người đi này rất nhiều việc, hở ra là xin nghỉ phép. Đào Giang Hải đòi đổi người, nhưng mẹ không chịu, bảo người làm thêm ở ngoài có một công việc không dễ dàng gì, có một vài việc tự bà có thể làm được.

“Mẹ!” Đào Đào không có tay để gõ cửa, thẳng giọng ở bên ngoài gọi.

Người mở cửa là bạn học Diệp Thiếu Ninh, Đào Đào sững sờ, “Sao cậu lại ở nhà mình?” Diệp Thiếu Ninh đã làm trợ lý đặc biệt bên cạnh Nhạc Tinh Phân, thường xuyên bay khắp nơi trong nước, hai người rất ít khi gặp nhau.

“Mình không thể đến sao?” Diệp Thiếu Ninh nhìn phía sau cô, đón lấy túi giấy trong tay cô.

Đào Đào đi vào nhà, nhìn thấy mẹ đang nằm trên sofa, đắp một tấm chăn mỏng nhỏ, sắc mặt trắng bệch. “Mẹ, mẹ sao vậy?” Cô hoảng hốt chạy đến.

“Lúc chơi bài với mẹ Thiếu Ninh cảm thấy tim hơi ngột ngạt, đúng lúc Thiếu Ninh vừa về, liền đưa mẹ về nhà. Không sao, bệnh cũ thôi, uống thuốc rồi, nằm chút là khỏe. Thiếu Ninh không yên tâm mẹ ở nhà một mình nên ở lại đợi bố con về.” Mẹ Đào nói được vài câu, đã thở không ra hơi.

Đào Đào cúi người xuống, “Bảo mẹ đừng đánh bài mà mẹ không nghe, mẹ thua không được mà thắng cũng không được, giữ tâm trạng bình ổn mới được, sau này không được đánh bài nữa. Có biết mẹ như thế này khiến người khác sợ lắm không?”

Mẹ Đào cười, “Đừng có nói mẹ kém cỏi như thế chứ, mẹ đâu có để ý đến tiền, chỉ là thú vui nho nhỏ, bệnh cũ này là do khí hậu ẩm lạnh, khí áp thấp tạo thành, không liên quan đến tiền. Thiếu Ninh, có Tiểu Đào ở đây, cháu về nhà đi!”

“Vâng, đi nghỉ ngơi cho khỏe nhé.” Diệp Thiếu Ninh gật gù đầu.

Đào Đào tiễn anh ta ra ngoài, đi cùng anh ra sân, đi thẳng đến bên cạnh xe anh.

“Sao về có một mình? Xe đâu? Hoa Diệp đâu?”

Đào Đào chớp chớp mắt, cúi đầu, “Anh ấy có việc, xe đang bảo dưỡng. Hôm nay thật sự rất cảm ơn cậu, bệnh tim của mẹ mình thật khiến người khác sợ hãi.”

“Đừng nghĩ ngợi lung tung, mấy chục năm nay chẳng phải đều sống rất tốt hay sao?” Diệp Thiếu Ninh nhìn sâu xa Đào Đào mặt nhăn mày nhí ở trước mặt, cười cười.

“Mình cũng đâu có muốn nghĩ lung tung. Đạo này cậu thế nào?”

“Này, gái đã có chồng quan tâm đến một chàng trai độc thân không tốt lắm đâu!” Diệp Thiếu Ninh nháy mắt trêu.

Đào Đào cũng cười, “Đây không phải quan tâm, chỉ là hàn huyên, chúng ta trước giờ cũng chẳng có quan hệ mờ ám gì, người khác nghe thấy, cũng sẽ không nghĩ sâu xa hơn đâu.”

“Chỉ có cái đầu ngốc nghếch của cậu mới nghĩ nông cạn thôi.” Diệp Thiếu Ninh lắc lắc đầu, mở cửa xe, “Mau vào trông đi đi, về nhé!”

Đào Đào đưa mắt tiễn cho đến khi xe anh ta rẽ đi mới vào nhà. Lấy nước cho mẹ rửa mặt chải đầu xong, trải giường, để mẹ nằm nửa người.

“Bố đâu ạ?”

Mẹ Đào nhắm mắt, “Chắc là ăn cơm với khách hàng, bảo sẽ về muộn. Mẹ không sao, con cũng về nhà sớm đi.”

“Đây không phải là nhà con sao?” Đào Đào kéo chăn ra, cũng lên giường.

Mẹ Đào mở mắt ra, đánh giá cô mấy cái, rồi cười, “Cãi nhau với Hoa Diệp à?”

Đào Đào mím chặt môi, ôm mẹ không nói, chỉ là hô hấp hơi nặng nề một chút.

“Mẹ cứ tưởng thằng bé Hoa Diệp đó quá thận trọng, khiến người khác không nhìn thấu tâm tư chứ. Vợ chồng với nhau, cãi cọ là chuyện tốt.” Mẹ vuốt mái tóc dài của Đào Đào, giọng an ủi, “Vậy gọi điện cho Hoa Diệp, nói hôm nay con ở nhà.”

“Con không gọi.” Đào Đào tức giận nói, chẳng phải anh cũng không gọi cho cô lấy một cuộc sao?

Mẹ Đào không tán đồng trùng mắt với cô, “Cãi nhau thì cãi nhau, nhưng phải có chừng mực. Chồng là kẻ thù của con sao? Khiến nó lo lắng, sốt ruột, trong lòng con yên tâm sao? Trong tivi không phải tất cả đều là diễn, khi vợ chồng cãi nhau, có thể bỏ nhà đi, nhưng không được đi xa, hơn nữa không được đi vào buổi tối, địa điểm phải nổi bật, như vậy khi chồng đuổi theo vừa nhìn cái là có thể thấy ngay. Cũng đâu phải là trốn tránh kẻ thù, trốn triệt để như thế làm gì. Con không gọi thì mẹ gọi.”

“Mẹ, sao mẹ lại bênh vực anh ấy như thế, anh ấy thì có gì tốt chứ?” Đào Đào ngồi thẳng người dậy, giận dỗi gào lên.

“Nó tốt hay không, con là người rõ nhất, nếu không sao cứ khẳng định gả cho nó! Tiểu Đào à, hai người khi đang giận đều sẽ rất nặng lời, đừng để trong lòng làm gì. Người cúi đầu trước không mất mặt, cũng không phải cúi đầu với người khác, nó là chồng con mà. Mẹ nhìn người rất chuẩn, thằng bé Hoa Diệp này khả năng tự kiểm soát rất mạnh, gia giáo lại tốt, sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với con đâu. Con không hạnh phúc sao?”

Đào Đào khẽ thở ra, lại im lặng nằm trở về bên cạnh mẹ.

Mẹ Đào cầm điện thoại lên, bấm số, “Hoa Diệp, đang ở nhà à, mẹ không được khỏe, bố Tiểu Đào không có nhà, mẹ bảo Tiểu Đào sang ở với mẹ. Ừ ừ, nó đang ở bên này, con không cần đến đâu, không có chuyện gì lớn cả, ngủ sớm đi nhé.”

Đào Đào quay người sang hướng khác.

“Nghe chưa, nó quan tâm đến con biết mấy, thật là không biết thỏa mãn gì hết.” Mẹ Đào cười, “Đừng yêu cầu quá cao đối với đàn ông.”

Mẹ Đào dừng lại, rồi tiếp tục nói: “Tiểu Đào, con thấy bố con có đủ tiêu chuẩn làm chồng không?”

“Ừ, bố đối với mẹ rất tốt.” Đào Đào sững sờ, vội quay người lại, “Mẹ, mẹ đừng nghe người khác nói mò, bố ở bên ngoài làm ăn, đôi lúc phải tiệc tùng xã giao, khách hàng loại người nào cũng có, nhưng bố giữ mình trong sạch.”

Mẹ Đào cười, “Mẹ không lo bố con sẽ nuôi tình nhân hay vợ bé ở bên ngoài, thật ra như thế ngược lại mẹ sẽ không lo lắng, bỏ ra vài đồng bạc là có thể tổng cổ được hết. Bọn họ ngoài trẻ trung ra, thì còn gì có thể so với mẹ, mẹ đã sinh cho ông ấy một cô con gái bảo bối cơ mà!”

“Những người phụ nữ khác không biết sinh sao?” Đào Đào cảm thấy logic của mẹ rất kỳ lạ.

“Biết chứ, cũng biết sinh con trai cũng biết sinh con gái, nhưng mà đều không phải là con. Bố con coi con như tâm can bảo bối, đụng phải đầu ngón tay thôi cũng sẽ đau lòng nửa ngày, chứ đừng nói gì khác. Haiz, Tiểu Đào, thật ra trong lòng bố con có một người phụ nữ.” Mẹ Đào thở dài thườn thượt.

Một hồi lâu Đào Đào vẫn chưa thể hoàn hồn. “Sao... sao có thể chứ, mẹ là thanh mai trúc mã của bố, mấy chục năm đều không rời xa một ngày, bố... có thể có ai được chứ?”

Mẹ Đào cười nhạt, “Vợ chồng mấy chục năm, sao lại không rõ lòng ông ấy chứ? Ông ấy đúng là chưa từng làm chuyện có lỗi với mẹ, cũng không thể có chuyện gì với người phụ nữ đó. Nhưng có lúc ông ấy sẽ ngồi một mình trên sân thượng cười ngầy ngỗ, lúc gọi điện cho người đó, ngữ điệu cũng khác hẳn. Người khác đều cảm thấy ông ấy giống một ông già cục mịch, nhưng trước mặt người đó, ông ấy sẽ cố tỏ vẻ rất nhã nhặn, tay chân vụng về, nói chuyện còn lắp bắp nữa.”

“Mẹ...” Đào Đào thật sự không biết nên nói gì mới tốt, “Người đó là ai?”

“Đây là chuyện của bố mẹ, con đừng vặn hỏi. Đừng ép đàn ông quá đáng, chỉ cần anh ta lo cho gia đình, thương vợ con, những chuyện khác cứ tùy anh ta đi!”

Mẹ Đào nói xong, bảo Đào Đào tắt đèn. Trong bóng tối, đôi mắt to của Đào Đào luôn mở, cô từng lo sợ bố ở bên ngoài không vượt qua được cám dỗ, sẽ có dính líu với mấy cô gái lẳng lơ đó, từ đấy làm mẹ tổn thương. Cô chưa từng nghĩ rằng bố cô hơn năm mươi tuổi lại có thể có một loại tình cảm ngây thơ như vậy, mà mẹ phát hiện nhưng lại không vạch trần.

Hiện tượng này có tính là ngoại tình không?

Dường như chỉ vừa nhắm mắt, đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, mơ màng mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong phòng trước đây của mình, ngày người một lúc lâu, mới đứng dậy đi rửa mặt.

Lúc đi ra, nhìn thấy Đào Giang Hải đeo tạp dề đang làm bữa sáng trong bếp, nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, “Người đẹp, khí sắc không tệ nha! Mau, mau ngồi xuống, bữa sáng sẽ có ngay bây giờ, là bánh canh bí đỏ con thích ăn.”

“Mẹ đâu?” Đào Đào nhìn cánh cửa phòng ngủ chính.

Đào Giang Hải giơ ngón tay, “Suyt! Nhỏ tiếng thôi, mẹ đem qua ngủ không ngon, để bà ấy ngủ thêm một lát.”

“Bố về nhà lúc nào?” Đào Đào ngồi xuống bên cạnh bàn.

Đào Giang Hải bụng chén đặt xuống trước mặt cô, yêu thương thổi hơi nóng trên chén cho cô, “Bố về muộn một chút, mẹ con nói con đang ở nhà, nên bố muốn nấu món bánh canh này cho con, ngon không?”

Đào Đào nhìn bố, vì ngủ không đủ giấc mà mặt hơi sưng, trong mắt vẫn tia máu, nhưng trên mặt ông lại tràn đầy ý cười vui vẻ, ông yêu vợ thương con gái như vậy, thật không thể thuyết phục được bản thân tin ông chứa đựng người phụ nữ khác ở ngăn nào của trái tim.

Hôm nay là thứ Sáu, trong phòng làm việc mới sáng đã thấp thoáng mùi vị nhàn hạ.

Đào Đào nhìn thấy trên bàn làm việc của mình một ly sữa đậu và hai cái bánh bao nhân sữa trứng, trên bàn Tà Tu Nhiên thì là một ly cà phê hương thơm ngào ngạt và một cái bánh sandwich được làm rất kỳ công, còn có một chén cháo trứng muối thịt nạc.

“Đừng tưởng đây là phúc lợi của công ty, cậu chẳng qua là được thơm lây thầy Tà thôi.” Phi Phi cầm một xấp tư liệu từ bên ngoài đi vào, trên miệng trắng trắng, hiển nhiên là vừa mới uống sữa đậu.

Đào Đào trề môi, chuyển sữa đậu và bánh bao nhân trứng sữa đến bàn Tà Tu Nhiên, rồi ngồi xuống.

“Cậu không ăn à?”

“Hôm nay mình ăn sáng rất no.” Đào Đào cười, đón lấy tư liệu, “Là gì vậy?”

“Bảo cáo kiểm nghiệm máy móc của các phân xưởng tháng này, trước đây là cậu bảo quản, bây giờ vẫn để chỗ cậu nhé!” Phi Phi thần thần bí bí ngó ra ngoài, hạ thấp âm lượng, “Tối qua tổng giám đốc Tăng xuống mời thầy Tà đến nhà ăn cơm, nói là để cảm ơn sự giúp đỡ của anh ấy với Tăng Kỳ, nhìn ra rồi chứ, tổng giám đốc Tăng là muốn tuyển phò mã đấy. Nhìn đi. Một đêm trôi qua, Tăng tiểu thư mắt cao hơn đỉnh đầu lập tức biến thành mẹ hiền vợ ngoan, chuẩn bị bữa sáng tình yêu cho thầy Tà, sợ quá lộ liễu, nên mới mua luôn cho cả chúng ta đấy.”

“Có ăn không phải rất tốt sao, cậu có ý kiến gì?”

Phi Phi trừng cô một cái, “Đàn gầy tai trâu, không nói với cậu nữa.”

Đào Đào cười làm mặt quỷ.

Phi Phi vừa đi ra, Tà Tu Nhiên người mặc âu phục trắng thớm, phong độ hiên ngang đi vào phòng làm việc, “Điên rồi, cô tưởng tôi là thùng com sao?” Anh chỉ bữa sáng trên bàn hỏi Đào Đào.

Đào Đào đứng dậy rót cho mình ly trà, nhàn nhạt nói: “Anh là thùng hay là nồi thì tôi không rõ, đây là tấm lòng của Tăng tiểu thư.”

Tà Tu Nhiên nghiêng người qua, nhú mày thăm dò, lăm lăm: “Đây hình như không phải phong cách của cô ta! Không có lý do gì thích mình đến vậy chứ!”

Đào Đào lắc đầu, móc điện thoại trong túi xách ra nhìn, rồi nhét vào trong ngăn tủ, mở máy tính lên, kiểm tra mail.

Cà phê hơi nguội, Tà Tu Nhiên uống một hớp liền đẩy ra, tay chống cằm, háng giọng, “Khụ... khụ... Hôm nay là thứ Sáu nhỉ? Tôi đến Thanh Đài vào thứ Hai, đã được bốn ngày rồi, nhanh thật, ngày mai thứ Bảy, có dự định gì không?”

Anh ngó Đào Đào, ánh mắt Đào Đào đang chuyên chú tập trung vào màn hình, không tiếp lời.

“Người gì vậy chứ, giả câm giả điếc.” Anh lăm lăm.

Giờ nghỉ trưa, anh và Đào Đào cùng đến phòng Kỹ thuật, anh lại hỏi: “Hôm nay là thứ mấy nhỉ?”

“Thứ Sáu!” Long Tiểu tiếp lời.

“Ngày mai thứ Bảy, công ty có cần tăng ca gì không?” Lúc nói, anh luôn quét mắt nhìn Đào Đào.

“Công ty chúng ta rất ít khi tăng ca, thầy Tà có thể ngủ nướng một giấc thật đã.” Phi Phi cười nói.

Đào Đào dựa bàn làm việc, hai mắt u tối nhìn hành lang bên ngoài, giống như đã đi vào cõi tiên.

Trước khi tan làm, Tà Tu Nhiên cuối cùng không nhịn được lại mở miệng lần nữa, “Đào Đào, ngày mai thứ Bảy đúng không?”

Ánh mắt Đào Đào u tối, “Chắc vậy!”

“Cô có...”

“Thầy Tà, tôi về trước đây.” Đào Đào tắt nguồn điện cái tách, cầm túi xách lên.

Tà Tu Nhiên nhìn chằm chằm bóng lưng cô, mắt mở to, “Cái người này là thật hay giả vậy, đã hẹn với người ta, sao lại không nhắc đến chứ?” Lẽ nào là xấu hổ?”

Một ngày trời Hoa Diệp không gọi điện, Đào Đào cũng không gọi, tan làm không đi dạo phố mà về thẳng nhà mẹ đẻ ở đường Quế Lâm.

Hôm nay Đào Giang Hải về sớm với vợ, sắc mặt mẹ Đào đã khá hơn, cả nhà ba người ra ngoài ăn cơm tối. Vợ chồng Đào Giang Hải thấy vẻ mặt Đào Đào nghiêm trọng, không nhắc đến Hoa Diệp.

Ăn cơm xong về nhà, mẹ Đào xem tivi một lúc, Đào Đào tắt điện thoại, lên giường ngủ. Vốn tưởng sẽ trằn trọc không ngủ được, không ngờ giật quá, đầu vừa chạm gối là ngủ rất sâu. Chỉ là sáng sớm bị giấc mơ làm cho tỉnh, gọi tên Hoa Diệp ngồi dậy, bên tai nghe thấy tiếng sóng biển từ ngoài cửa sổ vọng đến, ôm gối viên mắt đỏ hoe.

Sau đó cố gắng ngủ lại, mắt mở ra lần nữa, đã chín giờ sáng. Mở điện thoại trên tủ đầu giường ra xem, điện thoại liên reo tính tang.

Đào Đào ngó nhìn, là số của Tà Tu Nhiên.

Ngày nghỉ cũng phiền phức như vậy, Đào Đào cực kỳ không tình nguyện nhận điện thoại.

“A lô, tôi đã đến cổng lớn Thánh Hải Các rồi, cho cô mười phút trang điểm, tôi rất ghét chờ đợi.”

“Anh... ở cổng Thánh Hải Các làm gì?”

Tà Tu Nhiên giận dữ nói: “Không phải cô nói thứ Bảy đưa tôi đi dạo Thanh Đài và ăn vặt sao?”

Đào Đào vỗ đầu, hình như cô có nói như vậy, nhưng đó là nói đùa thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Mơ Màng

Đã rất lâu rồi Hoa Diệp không trải nghiệm cuộc sống một mình.

Bất kể là đi công tác về nhà, hay là tiệc tùng kết thúc. Màn đêm buông xuống, anh đậu xe dưới nhà, từ thang máy bước ra, là sẽ nhìn thấy ánh đèn nhàn nhạt lọt ra từ khe cửa.

Anh đứng bên ngoài một lúc, rồi gõ tay gõ cửa.

“Chồng à!” Đào Đào giống như mấy trăm năm rồi chưa được gặp anh, khoa trương đang rộng cánh tay, nhào vào lòng anh giống như một viên đạn lạc, đôi khi trên người vẫn còn đeo tạp dề. Trên tạp dề dính đầy nước, cô cũng không màng đến.

“Quần áo bẩn cả rồi này.” Anh quở trách.

Cô ngẩng đầu lên, hùng hồn trả lời: “Bẩn thì em sẽ giặt mà.” Nói xong, lại giống như gấu Koala treo lên vai anh, đôi môi mềm mại nhanh chóng chạm nhẹ vào khóe môi lạnh lạnh của anh, miệng gào lên, “Trời ạ, nổi sôi rồi, sôi rồi...” Lật đặt quay đầu chạy vào bếp.

Lần nào, anh cũng lắc đầu than khế.

Thứ Sáu tan làm rất sớm, bước ra thang máy giống như mọi ngày, gõ cửa theo thói quen, một hồi lâu không có động tĩnh gì, Hoa Diệp cau mày, mới nhớ ra Đào Đào về nhà mẹ đẻ rồi.

Cửa mở ra, căn nhà lạnh lẽo. Anh ngậy người vài giây, mới thay dép mở cửa sổ.

Cây cối giữa thu trải qua một ngày hè nóng bức, lá cây có mùi hơi khét, theo gió xộc vào mũi, rất dễ chịu. Ánh chiều tà màu vàng từ sân thượng chiếu vào, bóng hoa trên rèm cửa bị gió lay động, càng thêm vụn vỡ.

Hoa Diệp là người thích yên tĩnh, nhưng hôm nay trong nhà tĩnh lặng tới mức khiến anh cảm thấy bất an.

Hôm qua sau khi Đào Đào xuống xe, anh muốn xuống kéo cô lên xe lại, nhưng anh đã nhận, anh không thích có một cô vợ bất bóng bất gió. Vợ chồng với nhau trung thành là lẽ đương nhiên, không phải ngày nào cũng phải treo trên miệng. Suy đoán, vô cớ gây chuyện, anh cảm thấy như vậy là sỉ nhục nhân cách của anh. Huống hồ vì để xóa bỏ nghi ngờ của cô, anh đã phá lệ bày tỏ tâm lòng của mình với cô.

Cô không tin anh, điều này khiến anh cảm thấy giận dữ và thất vọng.

Một mình lái xe về nhà, tưởng một lát là cô sẽ về. Nhưng thứ anh đợi lại là điện thoại của mẹ vợ, anh không tin là trùng hợp như vậy, chắc chắn là Đào Đào về nhà tố cáo, lửa giận trong lòng càng cháy dữ dội, lẽ nào là cô còn có lý?

Bực bội đi tắm, uống hai hộp nước rồi lên giường. Ngủ đến nửa đêm, dạ dày đau đến mồ hôi nhễ nhại. Tìm hai viên thuốc uống với nước trà để nguôi, mới cưỡng ép mình đi ngủ.

Ngày hôm sau, tinh thần không tốt, bữa sáng cũng không ăn. Lúc khiêu nại với thẩm phán ở tòa, trước mắt nổ đom đóm, anh vịn bàn mới đứng vững. Không dám qua quýt, buổi trưa nghiêm túc đi ăn cơm, uống một chén canh nóng lớn, cái dạ dày hành hạ kia mới dễ chịu đôi chút.

Đào Giang Hải gọi điện tới, cười mím chỉ bảo anh tới ghé ăn cơm. Giữa anh và Đào Giang Hải trước giờ nói chuyện không được bao nhiêu, ngoài việc chào hỏi theo lễ tiết ra. Việc làm ăn của Đào Giang Hải, anh cũng chưa bao giờ hỏi đến, công việc của anh, Đào Giang Hải không hiểu cho mấy.

Bình thường, có lẽ anh sẽ đồng ý ngay. Lần này không được. Anh buộc phải khiến Đào Đào đón nhận bài học, phụ nữ cũng phải có phong độ và khoan dung, vợ của anh không thể bụng dạ hẹp hòi giống như đàn bà phố chợ được.

Anh khéo léo từ chối Đào Giang Hải, Đào Giang Hải cười hề hề hai tiếng, rồi cúp điện thoại.

Hôm nay, anh và Đào Đào không có bất cứ liên lạc nào.

Sắc trời cuối cùng đã u ám trở lại, phòng khách giống như biến thành một mặt nước lạnh lẽo, cái bàn bằng nhựa FRP xanh biếc, sofa màu vàng nhạt cũng trở nên xanh biếc.

Hoa Diệp lặng lẽ xoay người, đi vào bếp nấu cơm cho mình. Trong tủ lạnh đầy ắp đồ ăn, anh ngậy người đối mặt với tủ lạnh hồi lâu, cuối cùng chỉ

lấy từ ngăn lạnh ra một khay sứ cao để lạnh. Lấp đầy bụng là được rồi.

Sùi cao để lạnh liệu có phải đã hết hạn, nhai trong miệng cứ là lạ thế nào, miễn cưỡng ăn vài cái, anh vứt chén vào trong bồn rửa, rồi vào thư phòng.

Điện thoại đang reo, chủ tịch Nhạc Tinh Phân của công ty bất động sản Thái Hoa gọi đến. Đó là một người phụ nữ mạnh mẽ không khác gì đáng mây râu, trong giới bất động sản giỏi tới mức khiến đàn ông đều phải kính nể. Lúc anh kết hôn phải mua nhà, chị ta biết được, liền đặc biệt giới thiệu một căn nhà có cảnh đẹp nhất ở Thính Hải Các cho anh, chỉ lấy giá thành phẩm. Lần này Hứa Mộc Ca muốn thuê chung cư, cũng là chị ta tìm cho.

“Luật sư Hoa, ngày mai cùng nhau ăn trưa nhé?” Nhạc Tinh Phân đã ngoài năm mươi, nhưng giọng nói vẫn ngọt ngào giống như con gái mới lớn. “Tôi kín lịch hết rồi, thật sự không dành ra được vài tiếng để nói chuyện của tôi với cậu, nhưng chuyện này lại có hơi gấp, chúng ta vừa ăn vừa nói nhé! Tôi sẽ mang theo giấy tờ tài sản của tôi qua, thật là ngại quá, cậu có tiện không?”

“Tệ, chủ tịch Nhạc, để tôi mời chị ăn cơm”

“Được thôi.” Nhạc Tinh Phân phóng khoáng đồng ý.

Cúp máy xong, trong nhà tĩnh lặng trở lại. Sự yên tĩnh khiến cho ngôi nhà trở nên trống rỗng. Ánh trăng từ cửa sổ rọi vào thư phòng, chiếu lên vách tường, càng thêm cô quạnh và lạnh lẽo.

Hoa Diệp không còn tâm tư đâu mà xem hồ sơ nữa, tắt đèn lên giường ngủ, là chiếc giường ở phòng dành cho khách.

Nhạc Tinh Phân là một người rất cẩn trọng, chuyện chị ta muốn nói với Hoa Diệp liên quan đến đời tư của chị ta, Hoa Diệp xác định địa điểm ăn cơm ở câu lạc bộ U Lan, rồi gọi điện tới đó, quản lý giữ cho anh sánh “Lập Hạ”.

Anh đến trước giờ hẹn mười phút, vừa cầm thực đơn lên thì Nhạc Tinh Phân bước vào, gọi món xong, nhân viên phục vụ rót trà cho hai người, thức thời đóng cửa lại.

Nhạc Tinh Phân cười ngại ngùng, “Đã năm mươi tuổi rồi mà còn làm thỏa thuận trước kết hôn, khiến người khác cười muốn rụng răng rồi!”

Anh lật xem chứng minh tài sản của chị ta, có cổ phiếu, chứng khoán, sổ tiết kiệm và cả giấy tờ nhà, cười cười, “Không đâu, bây giờ những việc này đều rất bình thường”

“Bình thường là những người đàn ông ‘mai nỏ lần hai’ kia, tôi... đây vẫn là người cũ, đúng là chạy theo một mà. Thật ra tôi không muốn đâu, nhưng mà Xa Thành kiên trì.” Nhạc Tinh Phân bung tách trà lên, thờ dãi yếu ớt.

Hoa Diệp nhàu mày, mỉm cười nhìn chị ta. Khi đương sự dốc bầu tâm sự, luật sư chỉ cần chăm chú lắng nghe là được, không cần phát biểu bất cứ ý kiến gì.

“Có thể là sợ đi theo vết xe đổ, anh ấy lo trong lòng tôi có vương mắc, nên mới yêu cầu như vậy. Không sợ luật sư Hoa chê cười, quan hệ của chúng tôi trước khi ly hôn giống như kẻ thù vậy, anh ta vì một người đàn bà mà không ngại trộm con dấu của tôi, cùng với trường phòng tài vụ, cuỗm đi mười triệu tiền vốn của công ty Thái Hoa, may mà phát hiện sớm, mới không tạo thành lỗi lầm lớn.”

“Ồ!” Hoa Diệp gật gù đầu, phát ra một từ cảm thán.

“Tôi niệm tình con gái, không báo án với cơ quan công an. Anh ta tịnh thân ra khỏi nhà, sống cùng người đàn bà đó.” Nói đến đây, trên gương mặt được chăm sóc vừa phải của Nhạc Tinh Phân lộ ra một tia mỉa mai, “Hai người mở một quán mì nhỏ trên đường quốc lộ, Xa Thành làm mì, người đàn bà đó phục vụ bàn, ở bên nhau chưa được một năm, hai người đã chia tay. Người đàn bà đó là bạn gái trước đây của anh ta, anh ta vẫn luôn tiếc nuối người có tình không thể thành vợ chồng. Nhưng không ngờ thật sự ở bên nhau rồi, cái gọi là tình yêu đó, không có vật chất sung túc làm nền, còn mỏng hơn cả giấy. Tình yêu đều là thứ do người giả vờ giả vịn tưởng tượng ra mà thôi, giống như gió vậy, có thể sống qua ngày sao?”

Hoa Diệp nhướn mày, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn người phụ nữ mạnh mẽ trước mắt. Sau khi chịu sự bạc tình của chồng như vậy, sao chị ta vẫn có thể chấp nhận anh ta?

Nhạc Tinh Phân cười, nhìn thấy sự nghi hoặc của anh, “Xa Thành trải qua vụ này, từ trong ra ngoài giống như đã thay đổi thành một người khác. Trước đây anh ta kinh doanh vài tiệm sửa xe hơi thương hiệu nước ngoài nhiều năm, kinh nghiệm rất phong phú, sau đó cửa hàng bị tôi chuyển nhượng cho người ta, bây giờ anh ta đang làm giám đốc tiêu thụ trong cửa hàng của người khác, thành tích rất cao. Vì con gái nên chúng tôi phải gặp nhau thường xuyên. Anh ta xin con gái giúp đỡ, muốn tái hôn. Tôi hết cách với con gái, nó ở nước ngoài, chỉ huy chúng tôi từ xa, nếu chúng tôi mà không tái hôn thì nó sẽ không bao giờ về nước nữa. Tôi là bị ép buộc thôi.”

“Chủ tịch Nhạc là người yếu đuối như vậy sao?” Hoa Diệp nói đùa.

Khuôn mặt trắng nõn của Nhạc Tinh Phân ửng đỏ, “Có thể là đến cái tuổi này của tôi, đã không còn quá tính toán với rất nhiều chuyện! ‘Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng’, không phải sao? Điều quan trọng nhất là, anh ta đã giúp tôi tìm lại được Trì Linh Đồng.”

Hoa Diệp biết Trì Linh Đồng, nhà thiết kế thiên tài, Thính Hải Các, Phòng hòa nhạc Thanh Đài, chung cư “Thư Hương Môn Đệ”, biệt thự sân golf trên đỉnh núi đều là những tác phẩm của cô ấy. Nhà chồng cô ấy là hàng xóm của nhà Đào Giang Hải, ban nhạc của chú út Tiểu Tử Hoàn hàng năm đều biểu diễn ở quán bar Cầu Vòng của Kinh Nghệ.

(Thư Hương Môn Đệ: chỉ gia đình có truyền thống học hành, gia đình trí thức)

“Tiểu Trì là ngôi sao may mắn trong cuộc đời tôi, tuy bây giờ cô ấy không ở Thanh Đài, nhưng chỉ cần là dự án lớn, cô ấy đều sẽ giúp đỡ. Cho dù là vì con gái, hay là vì Tiểu Trì, tôi đều muốn cho Xa Thành một cơ hội. Đàn ông mà, tưởng rằng những thứ mình không có được đều là tốt cả, nhưng cho anh ta thật rồi thì mới phát hiện không phải như thế. Haiz, chưa đi hết đường chưa từ bỏ. Vì vậy đàn ông thật sự có suy nghĩ như thế thì cứ để mặc anh ta đi, đợi anh ta mặt mũi bầm dập rồi ắt sẽ quay về thôi. Ừ, mời vào!” Nhân viên phục vụ khẽ gõ cửa ở bên ngoài, thức ăn lần lượt được bưng lên.

Về việc nhà của Nhạc Tĩnh Phân, Hoa Diệp không tiện đưa ra bình luận, chỉ hỏi chị ta có yêu cầu gì khác không, đồng ý với chị ta thứ Ba sẽ làm xong thỏa thuận, gửi vào hộp thư cho chị ta, không còn ý kiến gì khác, thì sẽ ra văn kiện chính thức, sau đó hai người ký tên.

Lúc ăn cơm, Nhạc Tĩnh Phân nhận điện thoại không ngớt, chị ta đúng là một người bận rộn. Ăn xong ra, tài xế đã đang ở bên ngoài đợi, chị ta phải tham gia một cuộc hội nghị bất động sản.

Buổi chiều Hoa Diệp không có lịch trình gì, lái xe đi dạo thành phố hai vòng, không biết sao lại đến tiểu khu Thư Hương Môn Đệ.

Bất động sản bây giờ đều rất văn hóa rất nghệ thuật, tên gọi các tiểu khu được khởi công xây dựng ngày càng đẹp hơn. Vì ở sát trường đại học Thanh Đài nên tiểu khu này được đặt cho cái tên là “Thư Hương Môn Đệ”. Trong tiểu khu phân thành khu chung cư và khu nhà riêng. Mảnh đất này, Chính phủ đã trích một vài khoản tài trợ, giá đất thấp hơn những khu cùng loại, nhưng chỉ ưu tiên bán cho các giáo viên ở Thanh Đài. Diện tích nhà riêng đều không nhỏ, còn chung cư thì nhỏ hơn một chút, phần lớn đều là những giáo viên độc thân sống ở đó.

Căn hộ của Hứa Mộc Ca nằm ở lầu mười tám tòa nhà số mười khu A.

Hoa Diệp đã đến đây một lần, bãi đậu xe ở đâu, thang máy nằm chỗ nào, anh đều rất rõ. Yên lặng ở trong xe hút hai điếu thuốc, ngồi ngây ra một tiếng đồng hồ, trong đầu trống không. Mộc Ca hẹn giờ cơm tối, hình anh đến sớm quá thì phải. Cười tự giễu, khởi động xe, đang định lái ra thì một chiếc taxi chạy đến.

Làn xe hơi hẹp, anh lái xe sang một bên nhường đường, vô ý ngó chiếc taxi.

Người xuống xe là Hứa Mộc Ca, đang khó nhọc xách hai túi đồ lớn từ trên xe xuống, một vai cao một vai thấp, chậm rãi kéo tới cửa thang máy, đi được mấy bước lại nghỉ lấy hơi, mái tóc dài rối tung trong gió.

Hoa Diệp nhắm mắt lại, đột nhiên đẩy cửa xe nhảy xuống.

“Ơ? Diệp!” Hứa Mộc Ca cảm thấy túi đồ nhẹ bẫng, quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Hoa Diệp, mỉm cười.

Trong túi đồ đựng rèm cửa sổ và vài miếng vải nhỏ, rất nặng. “Sao không tìm người giúp?” Anh nhú mồm, không vui hỏi.

Hứa Mộc Ca vẫy vẫy cánh tay đau nhức, trên trán đầy mồ hôi, thở hổn hển cười, “Em đâu có yếu ớt như vậy, chuyện nhỏ thôi mà, một mình em làm được. Lúc em vừa ra nước ngoài, vất vả hơn thế này nhiều, thế này không gọi là gì cả.”

Anh sa sầm mặt, cầm hai túi đồ đi xăm xăm về hướng thang máy, trong lòng dâng lên một tia chua xót.

Hứa Mộc Ca trước đây, ăn một con tôm cũng cần anh bóc vỏ, trái cây không gọt thì sẽ không ăn, Trương Hoàng luôn cười cô là nha đầu xuất thân mạng công chúa.

Vào nhà, trong nhà được quét dọn rất sạch sẽ, Hứa Mộc Ca chỉ cho anh để túi đồ lên ghế, vội vàng lấy đồ ra, đặt ngay ngắn từng thứ một.

“Vốn tưởng chỉ cần mang hành lý vào là xong, không ngờ trong nhà phải thêm rất nhiều thứ. Rèm cửa sổ cũng phải treo chứ, tuy lâu cao, nhưng ở một mình vẫn sẽ sợ, đồ dùng trên giường phải mua, em đã chạy ra phố ba chuyến rồi. Còn nữa, một lát còn phải đi mua chén đĩa, ly tách, nếu không đám Kinh Nghệ tối đến phải ăn bốc mắt. Ngại quá, Diệp, trong nhà bây giờ đến nước cũng không có.”

Hứa Mộc Ca ôm rèm cửa sổ đi vào phòng ngủ, trước cửa sổ chồng hai cái ghế, cô hất tóc, trèo lên trên.

Anh ở phía sau nhìn mà toát mồ hôi lạnh, “Để anh.” Anh kéo cô lại.

“Diệp, không sao đâu, em có thể làm được.”

Anh lạnh mặt, kiên quyết kéo rèm cửa sổ về, “Em đi sắp xếp thứ khác đi, treo rèm cửa xong, anh đưa em đi mua chén bát.”

Hứa Mộc Ca không nhúc nhích, đứng một bên giữ ghế, khi anh treo được nửa tấm, cô nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn!”

Anh cúi mắt xuống, nhìn thấy cô quay người lại, đang lau nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hẹn Hò (1)

Đào Đào cầm chiếc áo khoác, chạy ra ngoài, khó khăn lắm mới bắt được một chiếc taxi, trên đường giục tài xế lái nhanh một chút.

Tài xế từ kính chiếu hậu nhìn lướt cô một cái, nhàn nhả cười, “Tiểu thư à, hôm nay hình như là thứ Bảy.”

Đào Đào bực bội trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời e ấp trốn sau tầng mây, cây cối bên đường bị gió thổi đến cúi đầu khom lưng, người đi đường trùm khăn kín mặt như ăn trộm. Giữa thu rồi, nhiệt độ ngày một lạnh dần, chim nhận bay về phương nam, trăm hoa điều tàn, trong một ngày nghỉ buồn thương vắng lặng như thế này, không nên nằm trên giường hẹn hò với Chu Công sao?

Cô rất chu đáo ngẫm ra hiệu với Tà Tu Nhiên, trong điện thoại cô có lưu rất nhiều cách thức liên lạc với Phi Phi, điện thoại bàn, di động, email, còn có tài khoản game Nông trại vui vẻ nữa, chỉ cần Phi Phi đang ở Trái Đất, sẽ luôn có thể liên lạc được bất cứ lúc nào. Nếu anh ta muốn số của Tăng Kỳ, cô cũng sẽ tìm đủ mọi cách lấy cho anh. Cô nghĩ nếu bọn họ nhận được điện thoại mời của anh, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ mà chấp nhận. Và anh có được ai trong số họ làm bạn đồng hành, thì ngày thứ Bảy không mấy nắng ráo này đều sẽ vô cùng đặc biệt.

“Đào Đào, nếu cô muốn quyết nợ thì nói thẳng ra là được, tôi ghét những ai vòng vo tam quốc. Còn tám phút nữa.” Âm sắc dịu dàng ôn hòa như thế, nhưng ngữ khí lại âm u lạnh giá.

Thật sự không hiểu, thanh niên tốt đẹp trải qua ngày cuối tuần cùng một cô gái đã có chồng thì có gì vui, mà lại còn là gái đã có chồng đang giận dỗi chồng bỏ nhà ra đi nữa chứ.

Cô nợ thầy Tà quá nhiều, chỉ còn cách làm theo mệnh lệnh của thầy Tà mà thôi.

Xe chạy như ốc sên bò, Đào Đào than thở, “Bác tài ơi, có thể nhanh hơn được không?”

“Nếu tất cả tiền phạt đều do cô gánh, thì không thành vấn đề.” Tài xế nhún vai, đầu lắc lư theo điệu nhạc.

Đào Đào dựa người ra ghế, gài nút áo khoác vào, trước khi ra khỏi nhà, chỉ vội vàng rửa mặt bằng nước lạnh, vẫn chưa bôi nước hoa hồng, chưa tô son, bữa sáng cũng chưa ăn, lời gương trang điểm ra ngó thử, tóc tai bù xù như một con ma nữ.

Đến Thính Hải Các, tổng cộng mất mười sáu phút, Đào Đào đẩy cửa xe, chào đón thầy Tà đang một mặt giận dữ.

Hôm nay thầy Tà ăn mặc rất giản dị, áo thun xanh đen, quần bò xanh nước biển, áo vest đơn giản màu gạo, mặt mày tuấn tú, bưng bưng khí thế, nếu biểu cảm ôn hòa một chút thì sẽ càng đẹp hơn.

“Tiểu thư...” Tài xế ở đằng sau kêu một tiếng.

Cô quay đầu lại, tài xế cười mỉm chỉ giờ hai ngón tay về phía cô, làm tư thế đếm tiền, mặt cô ửng đỏ, vội cúi đầu lấy ví tiền ra.

Đã có người giành đưa một tờ tiền in hình ông lão qua trước cô.

“Ha ha, thì ra là vội đi gặp người yêu, không nói sớm, tôi sẽ hoàn thành ước nguyện cho.” Tài xế nháy mắt đầy mờ ám với Đào Đào, rồi đưa tiền lẻ qua.

“Chúng tôi không...” Đào Đào đang muốn thanh minh thì Tà Tu Nhiên kéo cô nhét vào chiếc Honda màu xám bạc, “Người ta vội đi kiếm cơm, không rảnh nghe chuyện lăng mạn của cô đâu.”

Đào Đào chớp chớp mắt, nghĩ cũng phải, giải thích với một người xa lạ làm chi chứ. Cài dây an toàn, ném túi xách ra ghế sau, ngồi ngay ngắn, giải quyết việc chung: “Thầy Tà, chúng ta đi dạo một vòng quốc lộ chính trước, hay là đi ngắm cảnh quan trọng ở Thanh Đài trước?”

Tà Tu Nhiên không lên tiếng, đôi mắt hoa đào nhìn cô chằm chằm, trực tiếp đến thế, chuyên chú đến thế, nhìn đến độ khiến lỗ chân lông toàn thân cô đều run rẩy, “Tôi... không phải có ý đến trễ đâu, chỉ là ngủ hơi ló một chút.”

“Đào Đào, rốt cuộc cô có biết tôn trọng người khác không vậy?” Khuôn mặt đẹp trai của Tả Tu Nhiên thoáng hiện một tia giận dữ.

Một hồi lâu cô cũng không hiểu lời anh ta nói, nếu như cô không tôn trọng anh ta thì sao phải hi sinh ngày nghỉ quý báu như vậy chứ?

“Ra ngoài gặp một người đàn ông tuấn tú hơn người như vậy mà cũng không trang điểm, quần áo thì ăn mặc như thế này? Cô ở bên cạnh tôi, không thấy mất mặt ư?”

Đào Đào thật sự tức đến cạn lời, “Tôi như vậy là do ai gây ra hả? Anh biết gió biển Thanh Đài dữ như thế nào không, xong một ngày hôm nay, khuôn mặt này của tôi nhất định sẽ già thêm mười tuổi, nhưng tôi đâu còn cách nào khác, không thể để thầy Tả kính yêu đợi được!” Bất giác, âm lượng nâng lên quãng tám, gào lên với anh.

“Viện cớ, trước giờ không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười.” Anh trợn mắt với cô, khởi động xe.

Cô quay người đi, đặt tay lên chốt cửa, thật muốn kích động đập cửa mà xuống quá. Chỉ là tốc độ xe của Tả Tu Nhiên không thấp, cửa sổ không đóng, gió vũ vào từ bên ngoài ập vào, cô khẽ nhắm mắt, từ từ kéo cửa sổ xe lại.

Tả Tu Nhiên liếc nhìn cô, khẽ nhếch khóe môi, đôi mắt dài hẹp thoáng qua ý cười.

Hình như anh vẫn không gọi là xa lạ với Thanh Đài, không cần cô chỉ điểm, rẽ hai ba lần, xe dừng lại trước trung tâm thương mại lớn nhất Thanh Đài, rút một tờ tiền in hình ông lão ra trả tiền giữ xe, phóng khoáng đi vòng tới đầu xe, mở cửa giúp Đào Đào.

Đào Đào đã tự mình đẩy cửa xuống xe, đánh giá tú kính lộng lẫy của trung tâm thương mại, tuy nay là thứ Bảy, nhưng vào giờ này, trung tâm thương mại vừa mới mở cửa, khách ít vô cùng.

Cô nghĩ anh ta muốn mua gì, vì để không làm mất mặt thầy Tả nên giành đi vào trung tâm thương mại trước.

“Này...” Tả Tu Nhiên giữ cánh tay cô, cô rụt lại theo bản năng, “Làm gì vậy?”

Tả Tu Nhiên trừng cô, miệng chu về phía hòn đá, cong cánh tay, “Giữ lấy, đi bên trong.”

Đào Đào thật sự sắp điên rồi, “Thầy Tả...”

“Cô không phải thực nữ, nhưng tôi là quý ông. Bộ đồ này của tôi đã được ủi ở nhiệt độ cao, không có vi khuẩn. Phụ nữ phải biết quý trọng bản thân, khi ở cùng đàn ông, đi đường phải đi ở bên trong, giữ lấy cánh tay đàn ông, nắm tay là mờ ám, như vậy chỉ là một kiểu lễ tiết. Lúc xuống xe, phải đợi đàn ông đi qua mở cửa xe rồi mới được xuống. Lúc dùng bữa, đợi đàn ông kéo ghế ra mới được ngồi xuống. Nếu ăn đồ Tây, thịt hay gì đó tương tự thì đợi đàn ông cắt xong đưa cho rồi cô mới được bắt đầu ăn. Hiểu không?”

Cô không hiểu, cô thấy hôm nay không phải nào cô bị bệnh thì chính là nào Tả Tu Nhiên bị bệnh, “Thầy Tả, sau khi nghe anh nói xong, tôi vô cùng vô cùng đồng tình với đàn ông.” Ra sức giật khỏi tay anh, lười không thêm nói chuyện, xoay người đi.

“Thì ra cô muốn nắm tay.” Tả Tu Nhiên cười xấu xa, lòng bàn tay di chuyển, nắm lấy cổ tay cô một cách chính xác, mười ngón tay đan vào nhau.

Đào Đào ra sức giãy giụa như bị bóng.

“Cô muốn tiếp tục lôi kéo với tôi ở đây sao?” Tầm mắt Tả Tu Nhiên chậm rãi quét một vòng, về mặt bình thường xáp đến bên tai cô, nhắc nhở Đào Đào rằng hai người họ đã trở thành tiêu điểm để người khác nhìn vào, “Phối hợp một chút, lát nữa sẽ cho cô bắt ngờ.”

Đào Đào đỏ mặt tía tai, tay có rút thế nào cũng không ra, kiềm nén hô hấp, xấu hổ để mặc anh kéo vào trung tâm thương mại, đi về phía một quầy mỹ phẩm mang thương hiệu quốc tế.

Cô nhân viên bán hàng vừa mới lau chùi quầy tủ sạch bóng, ngẩng đầu lên, đứng trước mặt là một anh chàng đẹp trai, đang mỉm cười với cô ta, tìm cô ta chấn động kịch liệt, “Thưa anh, anh cần gì ạ?”

“Gần đây có mẫu mới nào mới ra không?” Tả Tu Nhiên nhướn mày, chậm rãi đánh giá sản phẩm được bày trong tủ.

“Có ạ, có ạ.” Cô bán hàng vội vàng lấy từ trên giá hàng xuống một đồng chai lọ, “Những loại này là hàng vừa mới đến hôm kia, loạt mỹ phẩm dưỡng da mùa thu, thích hợp cho mọi loại da.”

“Ồ,” Tả Tu Nhiên kéo dài ngữ điệu, cầm một chai lên đọc hướng dẫn bên ngoài bao bì, mặt trước tiếng Trung, mặt sau tiếng Anh, “Trông có vẻ rất tốt, không biết dùng vào hiệu quả như thế nào?”

“Chúng tôi có hàng dùng thử ạ.” Cô bán hàng đã nhìn thấy cô gái thanh tú đang đứng phía sau trai đẹp, hai người giống như đang đối nhau, cô gái cứ quay đầu nhìn về chỗ khác.

“Vậy à?” Tả Tu Nhiên xoay người, chơ vơ vai Đào Đào, ấn cô ngồi xuống chiếc ghế trang điểm bên ngoài, “Vậy thì xem hiệu quả dùng thử đi!”

“Tôi không muốn.” Đào Đào ra sức trừng mắt với anh.

“Muốn hay không không đến lượt cô nói.” Tả Tu Nhiên rất dịu dàng rất dịu dàng cúi người xuống, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đanh lại ở trong gương, thối một hơi nóng, mặt gương tức thì mờ ảo, khàn giọng nói, “Người có quyền phát ngôn là tôi.”

Nhân viên bán hàng che miệng cười khê, “Tiểu thư, bạn trai cô nói rất đúng, phụ nữ làm đẹp để mình được vui mà!”

Đào Đào làm gì có cơ hội phát ngôn. Cô bán hàng nhanh nhẹn cột tóc cô thành kiểu đuôi ngựa, nhanh chóng làm sạch mặt, thuận tiện sửa lại lông mày, sau đó bôi nước hoa hồng, rồi tới kem dưỡng ẩm, kem dưỡng da... Mỗi một lớp, đều sẽ nhỏ nhẹ giảng giải một hồi.

Đào Đào nhắm mắt, xấu hổ tới mức muốn độn thổ cho xong.

Tuy mặt cô không giống như một số ngôi sao, sự khác biệt trước và sau khi trang điểm rất lớn, nhưng phụ nữ trang điểm là chuyện riêng tư, lộ liễu trước mặt một người đàn ông khác giữa ban ngày ban mặt thế này, thật sự rất khó chịu, ngay cả Hoa Diệp cũng chưa từng nhìn thấy.

Ngược lại Tả Tu Nhiên nghe rất hứng thú, vừa chơi game trên điện thoại, vừa xen vào phát biểu ý kiến.

“Đa cô đẹp thật, dùng mỹ phẩm của dòng này là thích hợp nhất đó.” Cô bán hàng mắt sáng lấp lánh, nhìn hai người mong đợi, trong lòng nghĩ hôm nay mở hàng sớm thật, nếu có thể bán được cả bộ thì tiền hoa hồng tháng này sẽ tăng rất nhiều.

Đào Đào nhìn mình trong gương, má đỏ hây hây, da dẻ hồng hào, trong suốt tựa như thối cái là rách, đôi môi anh đào mềm mại, lông mày như lá liễu, không kìm được than khê, chuyên nghiệp với nghiệp dư đúng là khác xa nhau.

Đâu ngờ Tả Tu Nhiên chậm chậm nhú mày, “Trăm nghe không bằng một thấy, quảng cáo quả thật là lừa đảo, đi tẩy trang, chúng ta đến chỗ khác dạo thử.”

Cô bán hàng ngẩn tò te, “Thưa anh... anh không hài lòng chỗ nào ạ?”

“Loại mỹ phẩm này có lẽ thích hợp với nhân viên văn phòng xinh đẹp, một học sinh như cô ấy, dùng không hợp, quá quyến rũ, hoàn toàn che mất khí chất thanh thuần của cô ấy.” Ngón tay Tả Tu Nhiên gõ nhẹ lên mặt kính, nói giọng đều đều.

Nhân viên bán hàng sắp khóc đến nơi, “Vậy anh... lúc này sao không nói sớm, tôi có thể giới thiệu mẫu khác.”

“Chuyện này mà còn phải nói sao? Nhân viên chuyên quầy các cô không phải nhìn một cái là có thể nhận ra nhu cầu của người tiêu dùng sao?” Tả Tu Nhiên cười nhạt, “Không cần quá nản lòng, coi như là một tiết học, lần sau nhìn cho chuẩn rồi hãy giới thiệu. Đi thôi, em yêu.”

Cánh tay dài tự nhiên ôm lấy vai cô, ánh mắt nhìn cô tựa như mặt hồ khẽ động, nhẹ nhàng dập dòn.

Đào Đào nhìn khuôn mặt ủ dột của cô nhân viên, có hơi mềm lòng, muốn móc tiền ra mua một lọ mỹ phẩm để an ủi, nhưng Tả Tu Nhiên dùng sức quá mạnh, lời cô đi rất nhanh.

“Nhà vệ sinh ở bên trong ạ.” Cô ta ngược mắt lên, phát hiện hai người đã ra khỏi trung tâm thương mại.

“Cô muốn đi toilet?”

“Không phải cần tẩy trang sao?”

“Sao phải tẩy trang, trông rất vui mắt mà, rất xứng với tôi.”

“Thế vừa rồi anh...” Đào Đào nhìn ý cười dần dần lan rộng của anh, đột nhiên hiểu ra, “Anh đê tiện.”

Tả Tu Nhiên tao nhã nhún vai, “Mỹ phẩm dùng thử vốn dĩ là để dùng thử, chúng ta quảng cáo miễn phí cho cô ta, cô ta nên cảm ơn chúng ta mới đúng.”

Nhấc tay lên, cửa xe tự động khóa mở ra, anh kéo cửa xe ra giúp cô, đuôi mày khẽ nhướng, “Tóc đã làm rồi, cũng đã trang điểm xong, các tiết mục tiếp theo đều do cô thanh toán.”

Đào Đào dùng một ánh mắt mới mẻ nhìn Tả Tu Nhiên, “Thầy Tả, coi như tôi nhìn anh bằng một con mắt khác.”

Anh cười biếng nhác, “Cô nhận thức muộn màng, tôi không để bụng.”

“Có phải thường xuyên đưa phụ nữ đi chơi trò này không?”

“Thường xuyên hay không thì liên quan gì đến cô?”

Cô bị ghen, thu mất về, nhìn thẳng phía trước, “Xin hãy bỏ qua câu hỏi của tôi, tiếp theo chúng ta đi ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hẹn Hò (2)

Nhà hàng nhỏ Đào Đào chọn có hơi khiến người ta không dám lấy lòng.

Không có bảng chỉ đường, không có biển hiệu, xuống xe còn phải đi thêm một đoạn đường dài, đường không rộng, chỉ đủ cho hai người lướt vai nhau đi qua, hai bên là rừng thông dày đặc, giữa rừng, cỏ dại đã khô vàng. Đi được một lúc, trước mắt bỗng sáng, đằng trước là một vùng biển mênh mông, bãi cát trắng mịn hiếm thấy, nhìn mà khiến lòng người mềm mại ngửa ngáy. Mấy hòn đá ngầm to lớn sừng sững bên bờ biển, gió biển thổi và sự bào mòn của sóng biển quanh năm để lại trên mặt đá không biết bao nhiêu dấu vết loang lổ.

Giáp ranh giữa đá ngầm và khu rừng, có vài gian nhà gạch, trước cửa là một khoảnh sân rộng được lát Amiăng, trong sân bày mấy cái bàn gỗ, ghế gỗ thô kệch, đi vào trong mấy bước, có thể chính là nhà hàng, trên tường giống như bị hun khói, đen sì, chiếc đèn chiếu sáng treo bên trên bị che bởi một tầng mạng nhện chằng chịt, mặt bàn ghế không biết vốn dĩ đã vậy, hay là chưa được lau sạch, sờ lên thì trơn bóng. Hai nhân viên phục vụ chạy ra chạy vào, tuổi không lớn, đầu tóc bù xù, eo quần tạp dề nhìn như N năm chưa giặt, nhìn thấy khách vào, chỉ nhàn nhạt lướt qua, rồi lại xoay người làm việc của mình.

Chỉ có vài người khách, chiếm mấy cái bàn ở đối diện cửa, nhìn cách ăn mặc, cử chỉ cũng giống như những người chín chắn, dường như thức ăn rất ngon, người nào cũng cười nói râm ran.

“Thầy Tả, anh thật may mắn, hôm nay không phải đợi.” Đào Đào vui mừng chấp hai tay lại, mặt tươi như hoa.

Đào Đào hiển nhiên là khách quen ở đây, rút khăn giấy ra lau ghế, rồi lại lau mặt bàn trước mặt mình, Tả Tu Nhiên nhìn tờ khăn giấy đen thui, tim bỗng tắc nghẹn, anh không thấy anh có bao nhiêu may mắn cả.

“Vệ sinh thực phẩm ở đây có bảo đảm không vậy? Tôi rất ít khi ăn món lẻ đường.” Tả Tu Nhiên ngó khách ở bàn bên cạnh, âm lượng ép xuống rất thấp.

Đào Đào giống như chịu phải nỗi nhục nhã gì ghê gớm lắm, đôi mắt to mở thật tròn, “Trời, lần đầu tiên tôi nghe có người hỏi như vậy đấy. Bây giờ đang là mùa ít khách, mà cũng có khách từ phương xa lái xe đến đây. Nếu là mùa du lịch thì khách có thể xếp hàng từ chỗ bãi đậu xe đây, phải đợi những hai tiếng đồng hồ, nhưng mà không có lấy một ai kêu ca.”

Tả Tu Nhiên bị cô nói đến độ mang cảm giác tội lỗi đầy mình, “Nhà hàng này rất nổi tiếng?” Trước khi đến Thanh Đài, anh đã xem lướt qua những trọng điểm du lịch của Thanh Đài, nhưng không nhìn thấy giới thiệu về nhà hàng này. Thật ra anh nghi ngờ nhà hàng này liệu có tồn tại trên bản đồ du lịch của Thanh Đài hay không.

“Đến Thanh Đài mà không tới quán này thì chẳng khác nào không đến. Đừng thấy những nhà hàng treo món chính cống này món đặc sắc nọ ở ngoài kia, hải sản và đồ ăn vặt Thanh Đài chính gốc, ngoài ở đây ra, không quán nào có cả.”

Tả Tu Nhiên rất biết điều giữ im lặng, thôi miên chính mình như đang ngồi nhà hàng năm sao thanh lịch sạch sẽ âm nhạc du dương, không để ý tới cái bàn đầy dầu mỡ và chén đĩa xù xì trước mắt.

Nhà hàng gọi món cũng rất đặc biệt, không phải nhân viên phục vụ cầm thực đơn đến, mà là khách phải chạy tới nhà bếp, đứng trước cái hồ nước to nuôi đủ các loại hải sản, lựa chọn thứ mình muốn.

Đào Đào đã mời khách thì ăn gì đương nhiên là Đào Đào làm chủ, cô cũng không cho anh cơ hội phát ngôn, một mình chạy vào nhà bếp.

“Cua hôm nay vừa to vừa tươi.” Cô khua khoáng hai tay, khoe mắt cong như trăng lưỡi liềm.

“Hôm nay chúng ta... uống chút rượu trắng đi!” Tả Tu Nhiên dùng giọng điệu thương lượng nói với Đào Đào. Rượu trắng tuy có hại cho dạ dày nhưng uống một chút có thể giết vi khuẩn.

“Ăn hải sản, uống rượu trắng đương nhiên là ngon rồi, nhưng mà ai sẽ lái xe đây?” Đào Đào nhướn đôi mày thanh tú.

Tả Tu Nhiên sờ sờ mũi, có một sự bất lực như lên phải tàu hải tặc.

Thật sự không phải đợi lâu, món ăn được mang lên rất nhanh. Mực nướng, nghêu biển xào, cua, cá vược nguyên con mỡ bụng, cắt bỏ đầu, quán với hành lá đem chiên, thịt cá non mềm, canh nghêu với nấm rơm và đậu hũ, trong vắt, rất vừa miệng, món chính là một đĩa bánh rán thật lớn, tôm chiên bột, cắn vào vừa thơm vừa rít cả răng.

Tà Tu Nhiên thật sự đã bị khuất phục.

Lúc tính tiền, chủ nhà hàng chủ động trừ đi số lẻ, tặng hai cái khăn ướt, nhân nhạ nói tiếng “Về nhé”, chứ không phải “Hẹn gặp quý khách lần sau”.

“Những nhà hàng khác đều tập trung chăm chút cho hình ảnh và bộ đồ ăn, còn ở đây chỉ chú trọng vào thức ăn, nên đồ ăn mới ngon như vậy.” Đào Đào nói.

Tà Tu Nhiên hoàn toàn tán thành, “Chúng ta xuống dưới đi dạo nhé!” Anh thật sự là ăn quá no, bây giờ lên xe lại, căn bản không thể nào ngồi xuống.

“Anh ổn chứ?” Đào Đào kéo mũ áo khoác đội lên, nhìn áo vest gài một nửa cúc của anh, hỏi.

Tà Tu Nhiên gật đầu tỏ vẻ đương nhiên.

Hai người đi xuống men theo dốc núi, cát rất mềm, sóng biển rất lớn, nhưng đá ngầm đã che chắn sự bào mòn của nước biển, bọt sóng khi đến gần bờ thì chậm dần, chỉ lưu lại tiếng va đập vỗ vụn.

“Ở đây cách xa nội thành, không phải bãi tắm mờ, nhưng mùa hè vẫn đầy ắp người, vừa có thể bơi lội, vừa có thể ăn hải sản, nhất cử lưỡng tiện, còn có rất nhiều gia đình đến đây cắm trại vào buổi tối, tôi và bạn học từng đến một lần, ngồi trên bãi cát lắng nghe tiếng sóng, ngắm sao trời, có vẻ rất lãng mạn, nhưng mà muỗi nhiều lắm, cả đêm chẳng ngủ được, trở về thì bị cắn, truyền nước biển đúng một tuần.”

Đào Đào khom lưng, vốc một nắm nước biển, “Oa, nước lạnh quá.”

“Bạn nam hay bạn nữ?” Mùa này mà dạo bước trên bãi cát thật sự không phải hưởng thụ, anh dựng cao cổ áo, gài nút áo lại, nhưng vẫn cảm thấy gió biển giống như mọc chân, chui vào trong kẻ áo, lòng ngực lạnh căm căm.

“Là bạn nam hay bạn nữ, liên quan đến anh sao?” Cô hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là có rồi! Bạn nữ thì tất nhiên là không cần phải hỏi nhiều, nếu là bạn nam, hừ hừ, bố mẹ cô không nói cho cô biết là nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Nghe một cô nhóc nói những chuyện như đi cắm trại, đêm sao, dường như là chuyện cách đây rất nhiều năm rồi vậy. Một người đàn ông giống như anh, đã quen ở quán bar hoặc quán cà phê, chậm rãi lắc lư chất lỏng trong ly, chơi trò bốn mắt nhìn nhau với phụ nữ, một loại tình cảm nào đó chỉ cần hiểu ngầm không cần nói ra.

Đào Đào bật cười, “Anh là bố hay là mẹ tôi?”

Tà Tu Nhiên liếc xéo cô, “Tôi quên mất một chuyện, đêm qua cô qua đêm ở đâu? Nhà cô ở Thịnh Hải Các, tại sao lại bắt xe từ bên ngoài đến?”

Đào Đào ngây người, ý cười cứng ngắt, “Tôi thích qua đêm ở đâu là tự do của tôi.”

“Con gái thì phải giữ mình trong sạch, nếu không sau này không tìm được nhà chồng tốt đâu.” Anh hừ lạnh một tiếng, mũi ngửa quá, giống như sắp hắt xì.

“Con gái?” Đào Đào phụt cười thành tiếng, “Tôi đã không còn là con gái từ lâu lắm rồi.”

“Hắt xì...” Hít mạnh một hơi gió biển, tai ong ong, anh hắt xì từng cái rõ to. “Cô vừa nói gì cơ?”

“Thầy Tà, anh lạnh lắm đúng không!” Đào Đào chú ý thấy môi miệng anh đã lạnh đến tím tái. “Hay là chúng ta về lại xe đi.”

Anh gật đầu, không dám ra về nữa. Nếu biết đến bờ biển, anh đã mặc thêm áo rồi.

Lên xe, đóng chặt cửa lại, sắc mặt mới từ từ quay trở về. Đào Đào nhìn điện thoại, hai giờ chiều, còn hơi sớm, cô đảo mắt, “Thầy Tà, tiếp theo chúng ta đi dạo nội thành nhé, đường ở Thanh Đài rất dễ nhận biết, đi hai vòng, anh sẽ thuộc ngay.” Bỏ nhà đi hai ngày, hình như nên về nhà xem thử. Đấu võ mồm hay chiến tranh lạnh, mặt đối mặt vẫn tốt hơn.

“Cái đó để sau hẵng đi dạo, bây giờ tôi muốn đến một nơi ấm áp uống tách cà phê nóng.”

Đào Đào vò tóc sau gáy, “Trong khách sạn rất ấm cũng cung cấp cà phê nữa.

Tà Tu Nhiên chớp chớp mắt, “Có chủ nhà nào đãi khách giống như cô không? Một bữa cơm là đã đuổi tôi đi? Nợ trả hết rồi, sau này sẽ không phiền tôi nữa?”

Đào Đào âm thầm hít vào một hơi, cười một cách dè dặt, “Vậy thầy Tà, tiếp theo đây anh muốn làm gì?”

“Tôi vừa nói rồi đấy thôi.” Anh cup mắt trùng cò.

Đào Đào mím chặt môi, im lặng hồi lâu, “Biết rồi, lái thẳng về trước, đến cuối đường rẽ trái.”

“Đồ gốm DIY!”

Tà Tu Nhiên đứng trong một phòng gốm nhỏ bốn mặt lát gạch đỏ, ngập tràn mùi đất, nhếch khóe miệng dào dạt hứng thú, đôi mắt đẹp sâu thẳm sáng rực.

Đồ gốm DIY, bây giờ đã không còn là chuyện gì mới mẻ, phòng gốm ở Bắc Kinh lớn nhỏ cộng lại không dưới mười cái, làm đồ gốm chính là đặt tâm trạng và bản thân vào môi trường nhân nhả trở lại nguyên trạng, giảm bớt áp lực công việc, rất nhiều phiên muộn sẽ dễ dàng bị gột đi. Địa điểm này đặc biệt được giới tiểu tư sản lãng mạn ưa chuộng, có thể là chịu ảnh hưởng bởi Demi Moore trong “Ghost”, chế tạo một tác phẩm độc nhất vô nhị trên thế giới làm quà cho người mình thích, cho dù là xấu xí, nhưng đó là cả tấm lòng.

Không ngờ Thanh Đài cũng có nơi như thế này.

Giai điệu của “Ghost” đang phiêu du trong không trung, dưới ánh đèn dịu nhẹ, mười mấy đôi trai gái đang vây quanh bàn gốm, hoàn toàn tập trung chế tạo tác phẩm, lúc thì hạ giọng thì thầm, lúc thì ôm bụng cười to. Cũng có vài người yên lặng ngồi trên sofa một bên, chậm rãi nhâm nhi cà phê, đọc sách tóm tắt các loại đồ gốm.

“Anh ở đây hay ở kia?” Đào Đào ngẩng đầu hỏi.

“Trình độ của cô thế nào?” Anh hỏi nhỏ.

“Tôi là gà mờ, đến giờ vẫn chưa thành công hoàn thành một thành phẩm nào.”

Tà Tu Nhiên thất vọng bĩu môi, “Cô ngốc nghếch, nhìn cũng không phải kiểu làm nghệ thuật. Làm ra một món đồ gốm cần phải trải qua một loạt quy trình rất phức tạp là chọn đất, lên màu, đồ bùn, tạo hình, tạo phối, rất khó, nhưng nếu có chuyên gia hướng dẫn, thường thì nửa tiếng là có thể tạo ra được một tác phẩm.”

Đào Đào kinh ngạc chớp chớp mắt, “Ồ Đức, trong chuyên ngành chế tạo ô tô cũng bao gồm cả môn này sao?” Oa, mắt hoa đào này nói cũng đâu ra đấy ghê...

Tà Tu Nhiên cốc trán cô một cái, “Là tôi không học mà tự biết.”

“Khoác lác. Chứ không phải là để lấy lòng cô gái nào đó nên mới theo học cái này sao?”

Tà Tu Nhiên không nói phải cũng không nói không, chỉ cười hi hi, “Có muốn tôi trở tài cho cô xem không?”

“Không muốn!” Đào Đào không thèm ngó ngang đến anh ta, tự mình đi mở tủ lấy tạp dề đeo vào, tìm một vị trí ngồi xuống. Tà Tu Nhiên kéo ghế ngồi phía sau cô.

Hai người ngồi rất gần nhau, hơi thở nóng hổi của anh phả vào cổ cô, ngứa ngứa. Cô không tự nhiên nghiêng người ra ngoài, anh cũng nghiêng theo. Mới nhào một cục bùn, anh đã chê cô dùng không đủ lực, từ đằng sau nắm lấy tay cô, “Nhào bùn, cũng cần phải có kỹ thuật, dùng lực quá mạnh, bùn sẽ bị nhão, quá nhẹ thì lại không có tác dụng.”

“Tiểu Đào...” Một bạn làm gốm từng gặp vài lần nháy mắt với Đào Đào với vẻ sâu xa, ánh mắt hờ hững ngó về phía Tà Tu Nhiên.

“Anh làm đi! Tôi ở bên cạnh xem.” Tư thế hiện giờ của họ, trong mắt người khác, giống như một đôi tình nhân thân mật, Đào Đào vội đứng dậy, còi tạp dề ra, ném cho anh.

“Cái này phải tự mình trải nghiệm, xem sẽ không biết được đâu.”

Đào Đào ngoảnh mặt đi, không để anh phát hiện ra vẻ xấu hổ của cô, “Tôi không muốn trở thành đề tài để anh chế nhạo, hôm nay cho anh biểu hiện đó!”

Tà Tu Nhiên khẽ cau mày, “Không tự tin thế ư, vậy được thôi!”

Anh đeo tạp dề vào, đổi vị trí với cô, cầm một cục bùn qua.

Đào Đào rửa tay sạch sẽ ngồi một bên.

Bóng đèn màu cam treo trên cao chiếu xuống, ánh sáng từ chụp đèn tỏa ra xung quanh, có vẻ như cực kỳ ấm áp. Đôi chân dài của Tả Tu Nhiên tách ra, mở một cúc áo thun, vài cọng tóc rũ xuống trán, tâm tình dường như rất tốt, khóe mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, ngay cả đáy mắt sâu thẳm cũng đầy ánh sáng, nổi bật đến thế, cô bất giác thất thần.

Nói thật, Tả Tu Nhiên thật sự thuộc tuýp trai đẹp, bất kể nhìn từ mặt nào, bất kể đứng hay ngồi, đều tỏa ra khí chất biêng khác tùy hứng. Nếu anh ta híp nửa mắt liếc nhìn bạn, ánh mắt mê người ấy không mấy cô gái có thể kháng cự.

Tăng Kỳ, Phi Phi đều rung động với anh ta, cũng không lạ một chút nào, huống hồ trong ngoài anh ta đều là vàng là ngọc.

Nếu yêu phải người đàn ông này, sợ rằng sẽ rất mệt lòng.

“Thế nào?” Tả Tu Nhiên đang đúc khuôn, cục bùn trong tay dần dần hiện ra hình thù.

“Ừm, rất đẹp!”

Cô là bị Phi Phi kéo đến đây học làm gốm, Phi Phi chỉ đến có hai lần, ngồi không nổi liền bỏ cuộc, ngược lại cô thích sự yên tĩnh này. Có lúc thấy chồng của bạn làm gốm chung theo đến đây ngồi, chủ nhật cô cũng lười Hoa Diệp đến.

“Đó là chỗ dành cho đàn ông sao?” Hoa Diệp không thèm ngước cả mắt.

Đào Đào thờ dài, nếu Hoa Diệp nhìn thấy Tả Tu Nhiên làm gốm thành thạo như thế này, thì sẽ nói gì đây?

Tả Tu Nhiên tuy không phải người trong nghề, nhưng cũng chế tạo thành công một cái bình nước giống trong phác thảo tĩnh vật, “Tặng cô này, độc nhất vô nhị đó.” Anh cười tủm tỉm, chớp mũi sắp chạm tới chớp mũi cô, “Sau này nhìn thấy nó, thì phải nhớ đến tôi.”

“Được được, khắc cốt ghi tâm.” Đào Đào sợ anh ta rồi, cúi người xuống, vội vàng chạy đi thanh toán.

Ra khỏi phòng gốm, Tả Tu Nhiên đi lấy xe, Đào Đào đứng bên đường đợi, vừa nghiêng người, phát hiện trong tủ kính ở góc đường đối diện treo một chiếc áo sơ mi dường như đã từng nhìn thấy, đến gần, mới biết thì ra là một chi nhánh khác của nhãn hiệu đồ nam mà cô nhìn thấy lúc đi mua sắm tối hôm đó.

Đây cũng coi như một loại duyên phận nhì! Đào Đào cười tự giễu, do dự một lúc, vẫn đi vào, mua chiếc áo sơ mi này. Lúc quẹt thẻ, điện thoại reo vang, lấy ra nhìn thử, là Phi Phi.

“Đào Đào...” Phi Phi giống như vừa mới vận động kịch liệt, thở hổn hển, “Cậu đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Cô buột miệng đáp, không muốn để Phi Phi biết mình đang ở cùng Tả Tu Nhiên, nếu không Phi Phi lại kêu thất thanh nữa.

“Chồng cậu cũng ở nhà à?”

Đào Đào sững sờ, nhân viên bán hàng bảo cô ký tên, tay cầm bút của cô run run, “Không có. Tìm anh ấy kiện cáo gì à?”

Phi Phi dừng lại hồi lâu, “Không phải, các cậu... gần đây tình cảm vẫn tốt chứ?”

“Tốt chứ!” Đào Đào cảm thấy hơi lạ, trái tim soạt một cái chạy lên tới cổ họng.

“Ừ, vậy có thể là mình nghĩ nhiều rồi. Mình vừa nhìn thấy chồng cậu cùng với một cô gái khí chất thanh cao mua bộ đồ ăn ở tiệm đồ sứ, họ mua một cặp ly tình nhân. Biết ly có ý nghĩa gì không?”

“Ly tách... bị kịch.”

(Từ “ly tách” và “bị kịch” phát âm tương tự nhau)

“Không phải, tặng ly cho đối phương có nghĩa là ở bên đối phương cả một đời. Ánh mắt chồng cậu nhìn cô ta...”

“Thế nào?”

Phi Phi nói nhỏ: “Rất dịu dàng rất đau buồn.”

Cũng không biết làm thế nào ra khỏi tiệm, thần thờ đi về phía đường đối diện. Tả Tu Nhiên mở cửa xe, nhìn chằm chằm túi giấy trong tay cô, huyýt sáo một cái, “Chúa ơi, là quà đáp lễ tặng tôi?”

Mắt cô mờ to, không có bất cứ tiêu cự nào, giống như đang nhìn anh, lại giống như đang nhìn chân trời.

Anh đón lấy túi giấy, xé ra, “Chất liệu không tệ, chỉ là màu sắc nghiêm túc quá, không thích hợp với tôi lắm... Đây...”

Đào Đào bỗng giắt lại chiếc áo sơ mi trong tay anh, vội vàng đi tới thùng rác bên đường, ném vào, sau đó chẳng quay đầu mà đi thẳng về phía trước.

“Không hợp, cũng không có nghĩa là tôi không thích, người gì đâu mà...” Tả Tu Nhiên trân trối nhìn Đào Đào, con bé ngốc này đúng là nóng tính, cũng không thèm nói lấy một câu.

Anh ngậy người hồi lâu, rồi thờ dãi đánh thượt, bước vội mấy bước, xắn tay áo lên, cẩn thận nhón lấy chiếc áo sơ mi từ bên trong ra, ủa, trên áo dính thứ gì đó nhom nhóp.

“Haiz, bây giờ kiếm việc khó thật đấy!” Đôi diện có một đôi vợ chồng già đi đến, nhìn qua một cái, “Ông xem đến lượm ve chai cũng đẹp trai như vậy!”

Chân Tả Tu Nhiên lao đảo, suýt thì lọt vào trong thùng rác.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Gương Ma (1)

Bước chân là hư không, rõ ràng là nền gạch cứng chắc, nhưng lúc này lại lúc nông lúc sâu giống như đi trên bông vải. Cô giống như đã dùng rất nhiều sức lực, tìm đập rất nhanh, thở không nổi, sắc mặt trắng bệch, cô nghĩ nếu cứ tiếp tục thì bản thân sẽ ngất xỉu mất, ngay sau đó cánh tay bị một người giữ lại từ phía sau.

“Lên xe!” Tả Tu Nhiên hơi nhui mày, đầu tóc phủ một tầng nước.

Sắc trời cuối cùng cũng không chịu nổi, bắt đầu đổ mưa. Trước tiên là mưa từng hạt từng hạt, sau đó hạt mưa dần to và dày đặc hơn. Mưa lạnh mùa thu, kèm theo gió giật, còn sắc bén hơn cả lưỡi dao, cô không kìm được rung mình một cái, bấy giờ mới nhớ ra bên cạnh còn có một người nữa.

Ngoan ngoãn lên xe, Tả Tu Nhiên rút mấy tờ khăn giấy ném cho cô, khom lưng cầm túi giấy đựng áo sơ mi giờ về phía cô, “Nhìn thấy chưa hả, tôi rất trân trọng đấy, về khách sạn sẽ đưa người ta giặt, thứ Hai sẽ mặc cho cô xem. Giờ thì vui rồi chứ?”

Cô cau mày, dòi tằm mắt ra ngoài cửa sổ, mưa lạnh dày đặc đập vào cửa xe, nơi ánh mắt đang dừng bỗng chốc mơ hồ.

“Cũng là tính khí đại tiểu thư.” Tả Tu Nhiên lầm bầm một tiếng, nhìn nhìn cô, khởi động xe, “Được rồi, được rồi, nghe cô cả, cô nói làm gì thì làm đó, cô nói đi đâu thì đi đó?”

“Tôi muốn về nhà.” Cô dán mặt lên mặt kính lạnh lẽo, nhanh chóng cảm thấy khóe mắt ươn ướt, càng tuôn càng nhiều, nhưng dường như không còn sức lực để gĩa tay lau đi, cũng không muốn ngăn cản bản thân khóc một lần cho đã.

Những hồi ức chừng như xa vời nhưng thực ra cũng không xa lắm ấy giống như dây leo im hơi lặng tiếng quấn lấy, dần dần siết chặt khiến cô không thể hít thở.

Còn một tuần nữa là kết hôn, cô chuyển hết quần áo bốn mùa, những quyển sách hay đọc và một vài món đồ trang sức, đồ làm bằng vải mình thích đến phòng tân hôn. Đồ gia dụng và đồ điện đã đâu vào đấy từ sớm, Hoa Diệp cũng không vào ở, căn nhà trông rất trống trải. Một ngày trước đó, cô đã cùng với người của công ty vệ sinh vào quét dọn sạch sẽ trong nhà, tủ đồ đặt một cầu hoa oải hương, giỏ hoa quả trên kỷ trà đựng đầy trái cây, cô còn đặc biệt mua một bó bách hợp cắm vào bình, bình hoa đặt bên cạnh tivi, cửa mở ra là sẽ ngửi thấy hương hoa thoang thoảng.

Cô đứng trong phòng khách, nhìn khắp bốn phía, cảm thấy như vậy sẽ có cảm giác của “nhà”.

Thu dọn đồ đạc của mình xong, cô gọi điện cho Hoa Diệp. Hôm nay Hoa Diệp cũng phải dọn đồ và sách của mình vào nhà mới, cô muốn qua giúp anh.

Hoa Diệp nói một mình anh làm được, bảo cô không cần qua.

Cô vẫn bắt xe tới, xếp quần áo, xếp vớ cho chồng, là nghĩa vụ và cũng là hạnh phúc của người vợ.

Cô bảo taxi dừng trước cổng doanh trại quân đội, cậu lính đứng gác có hơi quen biết cô, mỉm cười với cô.

Nhà của Quý Mạnh Nhân ở tầng hai, nhà ở kiểu cũ, nhưng chất lượng rất tốt, lối đi được quét dọn không còn hạt bụi, ho khẽ một tiếng, tiếng vang rất lớn. Cô gõ cửa, người mở cửa là Quý Mạnh Nhân.

“Mẹ, con đến rồi.” Gợi một người phụ nữ khác là “mẹ”, có chút hơi ngại, nhưng cô đã đăng ký kết hôn với Hoa Diệp, có ngại cũng phải khắc phục.

Quý Mạnh Nhân hơi ngạc nhiên, cô rất ít khi không chào hỏi trước mà đã chạy đến, thật ra số lần cô đến nhà Hoa Diệp chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Quý Mạnh Nhân mỉm cười nhân nhặt, khom lưng lấy dép cho cô, “Hoa Diệp đang ở trong phòng đấy!” Nói xong, bà liền xoay người đi vào phòng mình.

Không thăm hỏi ân cần, cũng không rót trà, lấy hoa quả để tiếp đãi, đến ý cười cũng rất nhạt, đây chính là phong cách của Quý Mạnh Nhân.

Cửa khép hờ, cô đẩy nhẹ, liền mở ra.

Trên sàn nhà đặt mấy thùng giấy, vẫn chưa đóng nắp, nhìn ra bên trong đều là sách, hai vali hành lý to to dựa vào góc tường. Hoa Diệp đứng bên bàn sách, trước mặt là một chiếc hộp giấy nửa mở, anh rất chuyên chú, không phát hiện ra là cô đến.

Cô mỉm cười tình nghịch, che miệng, rón ra rón rén đi vào, muốn cho anh một bất ngờ.

Nín thở đứng sau lưng anh, khẽ khàng thò đầu qua, nụ cười của cô đông cứng nơi khóe miệng. Đồ trong hộp giấy rất hỗn tạp, có khăn choàng cổ, gang tay, đĩa CD, đủ các loại bút, móc chìa khóa, dây đeo điện thoại, trên mỗi vật đều có phụ kiện hình đàn cello. Còn có vài cuốn album to dày. Hoa Diệp đang lật một trong những cuốn album, mỗi tấm đều là ảnh chụp chung của anh và Hứa Mộc Ca, có nắm tay, ôm nhau, nhìn nhau, hôn nhau, các địa điểm khác nhau, các tư thế khác nhau, nhưng biểu cảm đều là kiểu viết hai chữ hạnh phúc trên mặt.

Cô nghe thấy mạch máu nơi hai cổ tay mình đột nhiên đập rất có tiết tấu, giống như sắp phá vỡ lớp da mà tuôn ra, tay bắt giác cong lên, ngón tay cắm sâu vào lòng bàn tay, đau tới mức cả người đều run rẩy.

“Đào Đào?” Hoa Diệp phát hiện bên cạnh có người, bỗng quay đầu qua, giật mình.

Cô nhìn thấy một tầng hơi ướt còn sót lại nơi đáy mắt anh.

Một người đàn ông lạnh lùng mà khóc còn đau đớn hơn cả khiến anh ta chảy máu.

Chiếc hộp giấy này giống như một tấm gương ma, từ trong tấm gương cô nhìn thấy rất rõ trên trái tim anh viết chữ gì.

Anh vội đóng album, đẩy nắp hộp giấy lại, chớp chớp mắt, vẻ mặt nhanh chóng hồi phục lại bình thường, “Sao lại đến đây?”

“Em... đi ngang qua nên vào... xem thử anh có cần giúp gì không? Ha, không có gì đâu, anh cứ làm việc đi, em... về đây.”

Cô vội xoay người, động tác rất nhanh rất mạnh, bất cẩn đụng phải thùng giấy ở phía sau, đau tới mức cô khẽ kêu một tiếng. Không chào Quý Mạnh Nhân, cô hoảng loạn trốn ra khỏi nhà anh, chạy một hơi ra cổng doanh trại, vừa hay bắt được một chiếc taxi, lên xe, nước mắt tuôn chảy không thể ngăn cản.

Cô ở bên ngoài đến khi trời tối mịt mới về nhà, trong sân có xe của Hoa Diệp, cô ngây người.

“Sao đến bây giờ mới về?” Mẹ Đào làm mặt lạnh hỏi.

“Đi dạo.”

Hoa Diệp ngồi trong phòng khách, uống trà cùng Đào Giang Hải, trên bàn trong phòng ăn đặt rất nhiều chén đĩa, họ đã ăn tối rồi.

Mẹ hâm thức ăn lại cho cô, cô ăn rất chậm, cảm giác Hoa Diệp luôn nhìn về bên này, cô không nhìn lại.

Ăn cơm xong, cô lên lầu trở về phòng mình, nghe có tiếng bước chân đi lên, cô thò ra. Sân thượng đối diện với đường Quế Lâm, không cần mở đèn, cũng có thể nhìn thấy mọi thứ trong phòng. Cô đứng trên sân thượng, Hoa Diệp đứng bên cạnh cô, rất lâu, hai người đều không nói gì.

“Hoa Diệp, hôn sự của chúng ta... anh suy nghĩ thêm đi! Cho dù anh đưa ra quyết định gì, em đều có thể hiểu được. Bố mẹ em và mẹ anh đều là người bảo thủ, có thể yêu nhiều lần, nhưng hôn nhân cả đời chỉ được có một lần. Vẫn còn bảy ngày nữa, mọi thứ đều vẫn còn kịp.” Lúc nói, cô giơ tay ra che lấy mí mắt, nước mắt thấm vào kẽ tay, rơi vào lòng bàn tay.

“Đã đến lúc này rồi mà em còn nói vậy?” Hoa Diệp nhắm mắt lại, đưa tay muốn choàng qua vai cô.

Cô đẩy tay anh ra, cổ chấp không chịu quay đầu.

“Em suy nghĩ rất nghiêm túc. Tuy em rất bình thường nhưng em muốn lấy một người đàn ông mà trong lòng anh ấy chỉ có một mình em. Không phải em chỉ trích anh, vì người anh gặp đầu tiên không phải em. Em không muốn đi so sánh với người khác, cũng không muốn làm một vật thay thế.”

Mấy câu này một lần nữa được nói từ miệng cô ra, không giống với mẫu thuẫn, mơ màng của trước đây, mà là đau lòng.

Hoa Diệp không lên tiếng, cô chỉ nghe thấy anh hít thở một tiếng rất nặng nề.

Sắc trời u tối, không khí nặng nề.

“Anh nghĩ chắc em mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi!” Rất lâu sau, giọng anh vang lên đằng sau cô.

“Đừng đến đây nữa...” Cô rất hi vọng lúc này đây anh có thể dỗ cô, cho dù là nói dối, hoặc là giải thích vài câu, cô chỉ là đang đổ kỵ, đang ghen mà thôi.

Hoa Diệp cười, trong nụ cười mang theo cay đắng không thể nói ra. “Đào Đào, em đúng là một đứa trẻ. Không biết rằng về mặt pháp luật, bây giờ chúng ta đã là vợ chồng rồi hay sao?”

“Pháp luật được đặt ra là để người ta lật đổ, nếu không thì cần luật sư các anh làm gì?” Quay đầu lại, thản nhiên trừng anh.

Đau khổ trong mắt anh sâu nặng đến thế, khuôn mặt cũng méo mó, cô cũng sờ.

Anh từng bước đến gần cô, nắm lấy tay cô. Đầu ngón tay anh lạnh lẽo, lòng bàn tay ẩm ướt, anh nhìn cô thật sâu, mắt không chớp, “Hai năm trước, cô ấy cũng đứng trước mặt anh như thế này, nói với anh rằng, chúng ta chia tay đi! Ngực khí bình thường, biểu cảm lạnh lùng, mấy chữ này đã vẽ dấu chấm hết cho tình cảm bốn năm của bọn anh. Đào Đào, em cũng muốn giống cô ấy sao?”

“Nhưng mà anh vẫn sẽ nhớ cô ấy?” Cô khóc. Thấy vật nhớ người, lúc anh nâng niu chuối hồi ức ấy, trong lòng là yêu hay là hận?

“Chỉ là nhớ mà thôi, không có nghĩa là anh muốn quay trở lại quá khứ.” Anh giờ tay lên, vuốt ve gò má ướt rượt của cô, “Anh chỉ là sắp xếp lại những món đồ trước đây, tình cờ giờ tới, trong lòng khó tránh khỏi một chút xúc động, đây có lẽ không phải là lỗi làm to lớn, có thể tha thứ, đúng không?”

“Em không tha thứ.” Cô nhào vào lòng anh, khóc bù lu bù loa.

Anh ôm cô thật chặt, khẽ thở ra, “Sẽ không rời xa anh nữa, đúng không nào?” Giọng anh run run, tựa như có một chút hoảng hốt.

Cô cắn vật áo của anh, thật lâu thật lâu sau mới gạt đầu.

Cô yêu anh, rất yêu, rất yêu, yêu tới mức không nỡ đi so đo tính toán với những chi tiết không vui vẻ, không quan trọng này.

Sông suối tụ thành biển lớn, mưa rơi tích tụ thành đại dương mệnh mông.

Chi tiết nhiều rồi, sẽ lộ ra chân tướng của sự việc.

Đào Đào vẫn nhắm chặt mắt, không nhúc nhích, chỉ có đôi mi dài khẽ run run.

“Sao cô lại trẻ con như vậy chứ, hại tôi mang cảm giác tội lỗi quá.” Giọng Tả Tu Nhiên vang lên bên tai, mang theo một chút trêu chọc, song trong buổi chiều mờ tối, trong tiếng mưa thu lất phất, lại thể hiện một sự dịu dàng vô cùng trầm ấm, lại tựa như đang than thở khe khẽ.

Xe từ từ dừng lại, ngón tay anh dừng lại trong không trung nửa giây, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng lau đi chỗ dính nước mắt.

Cô không nhìn anh, tay nắm chặt tay nắm cửa, khẽ nói một tiếng, “Không liên quan đến anh.” Lẽ ra cô nên nhẫn nhịn, sao có thể khóc trước mặt anh ta cơ chứ?

“Không phải lỗi của tôi à, vậy cô giận cái gì chứ?” Bóng dáng cô đổ dài trên cửa kính, có một chút mờ hồ, nhưng đường nét lại mềm mại.

Trái tim anh đập “thịch” một cái.

“Lẽ nào là mấy ngày đặc biệt của mỗi tháng?”

Đào Đào cắn môi, thở dài, “Thầy Tả, kiến thức của anh đúng là quá toàn diện rồi. Tôi xuống xe đây, tạm biệt!”

“Cô vẫn chưa mời tôi ăn tối mà?” Anh khẽ nhướn mày, khóe mắt như mang theo ý cười.

“Anh muốn ăn món gì thì đi ăn món đó, thứ Hai đưa hóa đơn cho tôi.” Cô đẩy cửa xe, một bàn tay chặn cô lại, cô quay đầu, “Thầy Tả?”

“Về tắm nước nóng, sấy khô tóc, ăn no rồi lên giường, ngủ một giấc dậy, trời đã nắng đẹp. Tôi rất thích chiếc áo sơ mi này, mặc dù là nhạt từ

trong thùng rác về. Đây!” Anh cởi áo khoác ra, khoác lên đầu cô.

Anh phóng khoáng quay đầu xe, bánh xe bắn lên một chuỗi bọt nước.

Đào Đào đứng trong mưa, chiếc áo vest trên đầu nhanh chóng bị mưa thấm ướt. Cô hít một hơi thật sâu, xoay người đi vào cổng chính, bảo vệ đang dựa trước phòng bảo an cầm một hộp com to tướng nhai nuốt ngấu nghiến.

Đã đến giờ com tối rồi ư? Đào Đào chậm chậm bước đi, nhìn thấy đèn trong mỗi nhà đều đang sáng, chỉ có cửa sổ nhà họ là tối đen.

Lúc này, có lẽ Hoa Diệp đang ngồi trong phòng khách nhà Hứa Mộc Ca, mỉm cười nâng ly.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Gương Ma (2)

Khói thuốc trắng lượn lơ bay lên, Hoa Diệp khẽ ngó ra ngoài cửa sổ sau làn khói, trời mưa rồi, anh nhíu mày.

Trong phòng khách rất náo nhiệt.

Căn hộ không lớn, bạn bè đến cũng không nhiều, trong đám bạn bè có Hoa Diệp đó, cũng có đồng nghiệp trước đây của Hứa Mộc Ca, tất cả bàn ghế đều được mang ra dùng. Thức ăn gọi nhà hàng mang tới, rượu là anh và Hứa Mộc Ca mua từ siêu thị về. Chén đĩa, ly tách mới mua được rửa sạch, khử trùng, tất cả đều được dùng đến, trừ cặp ly tình nhân.

Đồ sứ Hàn Quốc tinh xảo, thân ly sạch bóng như ngọc, hoa văn hơi giống hình hoạt họa, là một chiếc dếp theo hình bướm, hai chiếc ly để cùng nhau, vừa vặn là một đôi dếp, và một đôi bướm. Hứa Mộc Ca vừa vào tiệm đồ sứ, nhìn một cái là thích ngay, giục nhân viên bán hàng lấy cho hết như một đứa trẻ.

“Ly này của em uống trà, ly kia uống cà phê. Nếu bạn thân đến, em có thể nén đau thương mà chia sẻ với anh ấy.” Cô bung ly lên, mỉm cười bày tư thế uống nước làm mẫu.

Tình tình Mộc Ca vẫn như trước, nhìn thấy món đồ chơi hay dụng cụ nhỏ thì chân liền không nhúc nhích, mấy năm yêu nhau, anh cũng nhận được không ít món quà nhỏ như vậy.

Khi dọn vào nhà mới, những món quà đó và hình chụp chung của họ anh đều đóng gói cho vào phòng chứa đồ dưới lầu.

Hứa Mộc Ca không chỉ mua ly, còn mua mấy cái chén đựng canh tinh xảo, mỗi lần chọn được một cái, cô đều thao thao bất tuyệt.

Anh lắng nghe, khoe miệng mỉm cười, dường như quay về trước đây, hai người tay nắm tay đi mua sắm, nhìn thấy sản phẩm trưng bày trong tủ kính, đều sẽ thảo luận một hồi.

Tối nay Mộc Ca mặc một chiếc áo lông màu tro, quần bò màu đen, tóc quần tùy ý sau gáy, dáng người cao gầy, mảnh khảnh. Nhạc đang mở là bản ghi âm độc tấu trong buổi hòa nhạc giao hưởng của cô ở Paris, cô vừa rót rượu cho khách, vừa kể lại cảnh tượng lúc biểu diễn.

Nếu không phải bạn bè biết họ từng là người yêu, thì tối nay, nhìn từ bên ngoài, Mộc Ca đối với anh không khác gì so với những người khách khác. Thậm chí họ còn rất ít khi đối mắt với nhau.

Anh bung ly rượu đi ra sân thượng, trong lòng mang theo dư vị không thể nói ra.

Hứa Mộc Ca mãi mãi là tiêu điểm của buổi tiệc, khí chất, trình độ và sắc đẹp của cô luôn khiến người khác không thể xem nhẹ, huống hồ cô còn thân thiện như thế.

Không biết ai nói câu gì hài hước mà trong phòng khách cười hòa theo một tràng.

Anh khẽ nhắm một ngụm rượu, trông xuống đèn đường, mưa như hàng nghìn hàng vạn sợi tơ, lất phất bay nghiêng, trên đường ô tô vội vã lao vút.

Anh móc điện thoại trong túi áo ra, thời gian trôi qua rất nhanh, đã chín giờ rồi, không có tin nhắn, không có cuộc gọi đến, anh thở ra một hơi, khoe môi hiện lên một tia cười khổ, Đào Đào cứng đầu hơn anh tưởng.

Hôm nay là ngày thứ ba cô bỏ nhà ra đi.

“Anh đang đợi điện thoại à?” Hứa Mộc Ca cầm chai rượu đi tới, giọng điệu nhàn nhạt không mang theo bất cứ cảm xúc nào.

“Ồ, không phải, anh xem giờ thôi.” Anh quay đầu lại, đưa ly cho cô, nhìn cô rót rượu, tay hai người đều run run.

“Sao hôm nay vợ anh không đến?”

“Mẹ cô ấy không được khỏe, cô ấy về nhà mẹ đẻ rồi.”

“Trời, không có gì nghiêm trọng chứ?” Hứa Mộc Ca quan tâm hỏi.

“Không sao, bệnh cũ thôi.”

“Vậy anh ở một lát rồi về sớm đi, nên qua đây thăm hỏi. Có gọi điện cho vợ chưa? À, uống ít rượu thôi, còn phải lái xe nữa đấy! Em đi lấy nước hoa quả cho anh.”

Anh cười cười, gọi cô lại, “Không sao đâu, từ lượng của anh em còn không rõ sao.”

Lời vừa dứt, cả hai người đều ngơ ngàng, ánh mắt đang nhìn nhau vội vàng nhìn ra làn mưa bên ngoài.

“Lúc em mới đến Paris, Paris cũng cứ mưa mãi, một mình ở trong căn phòng dưới tầng hầm lạnh lẽo, quần áo cái chân cũng không thể nào ngủ được, thế là trở dậy luyện đàn, không muốn bị hàng xóm phàn nàn, trên đường đến học viện, ví tiền lại bị trộm mất, ngôn ngữ bất đồng, kêu rất cô hống, cũng không ai thèm ngó tới. Nhưng em đã gắng gượng được, vì em đã từ bỏ mọi thứ mà em trân trọng nhất, đã đến đây rồi, em không thể quay đầu được nữa, em cần rằng cũng phải bước về phía trước.” Khóe miệng Hứa Mộc Ca hiện ra nỗi cay đắng mờ nhạt.

“Nếu đã đi về phía trước rồi thì tại sao còn muốn quay về?” Anh vô cảm hỏi.

Hứa Mộc Ca cười yếu ớt, đi đến một góc sân thượng, né tránh những ánh mắt từ phòng khách nhìn qua, “Em nghĩ chắc dì Quý chưa nói cho anh biết, là dì đưa em đến bệnh viện phá thai.”

Hoa Diệp kinh ngạc nhìn cô, tim như ngừng đập, “Mẹ anh biết...”

Cô khẽ gật đầu, “Em vừa biết mình mang thai là nói cho dì biết ngay, em nói em muốn đi Pháp, buộc phải bỏ đứa bé. Dì Quý không đồng ý, dì yêu cầu em phải kết hôn. Em nói đợi hai năm sau em về nước, em sẽ lập tức kết hôn, sau đó sinh con. Dì Quý nói vậy thì cháu chia tay Hoa Diệp đi, dĩ viễn viễn không đồng ý cho hai đứa đến với nhau. Hai năm, thật ra rất ngắn.”

“Vậy tại sao em không nói thật với anh, anh có thể thuyết phục mẹ, cũng có thể đợi em?” Anh đau khổ gào khê.

“Dì Quý ngầm đáng nuốt cay nuôi anh khôn lớn, em không muốn vì em mà hai mẹ con anh bất đồng. Hơn nữa em cũng quá ích kỷ, không nghĩ đến cảm nhận của anh, đến Pháp rồi mới biết ước mơ đôi khi không quan trọng đến thế, nhưng... ha, con người ta một khi đã sai, thì quả thật phải trả giá, may mà anh sống hạnh phúc hơn em. Vợ anh rất xinh đẹp rất dễ thương.” Cô nhún nhún vai, giọng điệu chua chát thâm thúy.

“Em gặp cô ấy rồi?” Anh nuốt trở lại nỗi đau vừa dâng lên trong lòng, cố gắng bình tĩnh.

Thật ra bối rối chuyện cũ ra đọc lại đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa, cô quả thật quá ích kỷ, hoàn toàn coi thường tình cảm giữa họ, khiến cho phương hướng cuộc đời anh lệch sang một góc. Mẹ nói những lời đó là rất đương nhiên, đó là con của anh, trong lòng mẹ không biết vui mừng biết nhường nào, bảo cô chia tay anh, chẳng qua là đang đánh cược xem trong tận đáy lòng cô sự nghiệp của anh và cô bên nào quan trọng hơn.

Cô lựa chọn sự nghiệp, đây là vết thương anh mãi không thể nào chữa lành.

“Gặp rồi.” Người nói là Kinh Nghệ, đã uống hơi say, đi không vững, “Sáng hôm thứ hai bọn mình làm tiệc đón Mộc Ca, ở... khách sạn, không biết là theo dõi Mộc Ca hay là cùng với người ta... hẹn hò bí mật, hi hi, đang ôm chặt cứng một chàng công tử đào hoa, trên hành lang... quần một cái khăn lụa, lén lút lút lút...”

“Kinh Nghệ, chị uống say rồi, sao cứ nói bậy bạ vậy chứ.” Hứa Mộc Ca hoảng hốt bịt miệng Kinh Nghệ lại, Kinh Nghệ đẩy ra, “Vốn dĩ là vậy mà, bọn mình... còn nói chuyện nữa, cô ta... nói cô ta đi nhầm lầu, nghe là biết nói dối, sợ cô ta khó xử, bọn mình mới không... vạch trần... Hoa Diệp, cô vợ nhà cậu...”

Hoa Diệp sững sờ, bình tĩnh sau vài giây, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt Hứa Mộc Ca, sáng hôm ấy, Đào Đào đi rất sớm, nói là đi đâu nhỉ? Bỗng nhiên, anh không nhớ ra gì cả, tim đập điên cuồng, tự nhiên rung mình một cái.

“Diệp, anh đừng nghe Kinh Nghệ nói lung tung, đó là hiểu lầm, chỉ là tình cờ gặp thôi.”

“Anh phải đi rồi.” Hoa Diệp đặt ly rượu lên bệ cửa sổ.

“Sao phải đi rồi, Mộc Ca dọn nhà, là nhờ cậu giúp đỡ, cậu mà đi thì mất hứng lắm! Nào, chúng ta cạn ly.” Kinh Nghệ kéo Hoa Diệp lại.

“Để Diệp đi đi, anh ấy còn phải đi đón vợ nữa.”

“Đã cưới cô ta rồi, lẽ nào còn phải xin lỗi cô ta, sao phải căng thẳng như vậy. Không phải bố cô ta có tiền sao, xin lỗi nhé, mình tài trợ được chưa.”

“Đủ rồi.” Hứa Mộc Ca quát Kinh Nghệ, dùng ánh mắt ra hiệu cho Hoa Diệp ra về, dịu giọng dặn dò, “Trời mưa đường trơn, lái xe chậm chút.”

Hoa Diệp chào hỏi mọi người, xuống lầu lái xe thẳng đến đường Quế Lâm. Di Trần mở cửa, nói Đào Đào đã về nhà từ sớm rồi, anh lại vội vàng lái xe về nhà.

Ngoài cửa sổ gió giật mưa đông, lạnh tới mức cắn răng rùng mình, nhưng trong lòng anh lại giống như một đồng lửa.

Anh không gõ cửa mà trực tiếp móc chìa khóa ra mở cửa, trong nhà rất yên tĩnh, nên một tí tiếng động trong nhà tất đều nghe rõ mồn một.

“Không sao thật mà, ừm, tâm trạng đỡ hơn rồi, đi tắm ngay đây. Mai? Mai tôi không muốn ra ngoài, chỉ ở nhà thôi. Ừm, ừm, cảm ơn thầy Tà.” Cô giống như đã bị cảm lạnh, giọng mũi rất nặng.

Sau đó là tiếng mở cửa phòng tắm, tiếp đến là tiếng nước chảy rào rào vang lên.

Hoa Diệp khẽ đóng cửa lại, đi thẳng vào phòng tắm. Đào Đào đang tắm, sợ lạnh, mở điều hòa, trong phòng tắm ấm áp tựa mùa xuân, cô đắm mình vào trong bồn nước, mặc cho dòng nước gội rửa, không phát hiện ra anh đã vào.

Trong giỏ đồ vứt đầy quần áo, một chiếc áo vest nam giới lộ ra một góc, Hoa Diệp từ từ ngồi xuống, kéo ra từng chút một, tim như ngừng đập.

Chiếc áo ướt nhẹp, màu sắc hơi thay đổi, nhưng anh nhìn ra đây không phải áo của anh. Anh giống như một con robot, từ từ quay đầu lại, nhìn điện thoại cô để trên bồn rửa tay, ngây người, làm một việc mà anh cho rằng cả đời này anh sẽ không bao giờ làm.

Mở danh sách cuộc gọi ra, cái tên xuất hiện nhiều nhất trong mấy ngày nay là “Thầy Tà”, cái tên này cô vừa nhắc tới trong điện thoại một phút trước, điều kỳ lạ là trong danh sách có một cái tên “Đầu heo”, anh ấn vào xem, số điện thoại là của anh, anh suy nghĩ nửa thì tắt thở. Tiếp đó anh mở coi một lượt hình ảnh và clip trong thẻ nhớ điện thoại cô, một tấm hình người đàn ông đang ngủ say say thì chiếm lấy hô hấp của anh. Ánh đèn rất tối, hiệu quả chụp không tốt, nhưng vẫn nhìn ra người đàn ông đang nhắm nghiền mắt rất đẹp trai, phong nền giống như là phòng trong khách sạn.

Anh muốn đứng dậy, nhưng xương cốt toàn thân dường như đã dùng cạn, giống như đã mọc rễ, không thể nhúc nhích.

Anh vịn bồn rửa tay mới đứng dậy được, bước chân như nặng nghìn cân.

Những việc này xảy ra từ bao giờ, mà sao anh không hề hay biết. Anh quay đầu nhìn Đào Đào đang tắm, tim giống như bị xé nát, đau đớn tới mức từ chỉ tê dại.

Đào Đào lau tóc, bước ra khỏi phòng tắm, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Hoa Diệp đang ngồi thẳng lưng trên sofa, giặt mình suýt kêu thành tiếng.

“Anh về lúc nào vậy?” Cô nhìn cửa chính, rồi lại nhìn cửa sổ, chớp chớp mắt.

Ánh mắt Hoa Diệp lạnh như mưa rơi ngoài cửa sổ, “Anh ta là ai?” Anh cầm điện thoại lên cho cô nhìn rõ tấm ảnh bên trong.

Đào Đào bước lại gần, ngó một cái, rồi nhìn anh chằm chằm, lông mày từ từ nhui lại, “Anh hi vọng anh ta là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chiến Tranh

“Đây là đâu? Tại sao em phải chụp bức ảnh này? Là vì để giữ làm kỷ niệm hay là vì điều gì khác? Đào Đào, em không thấy em nên cho anh một lời giải thích sao?” Hoa Diệp bỗng đứng dậy, câu hỏi bắn về phía Đào Đào giống như pháo liên hoàn.

Đào Đào thật sự muốn cười phá lên với trời cao, coi như cô đã lĩnh hội được vừa ăn cướp vừa la làng rồi cuộc là loại cảnh giới nào rồi. Đầu ngón tay cầm khăn lông không kìm được mà run rẩy, dạ dày dường như hơi đau, rồi lan dần từng chút một, thậm chí từ từ dâng lên, đến lồng ngực cũng đau nhói.

“Lúc anh hỏi những điều này tâm trạng anh như thế nào? Có một chút nào cười thầm hay vui mừng hay không? Nếu điều này trở thành một chứng cứ, một cái thóp một sự thật, thì có phải là anh có lý do quang minh chính đại để đến với một người khác?”

“Đào Đào!” Hoa Diệp cầm điện thoại lên ném mạnh vào tường, phút chốc, liền vỡ tan tành. “Em đừng có đánh trống lảng.”

Đây hình như là lần đầu tiên hai người khai chiến thật sự sau khi kết hôn, Đào Đào nhìn chăm chăm xác chiếc điện thoại dưới chân, trong lòng liên tục lẩm bẩm: Hôm nay không nên về, hôm nay không nên về...

Cô dừng lại một lúc, giọng điệu cứng nhắc, “Anh có thể cho em một nhắc nhở không, anh muốn câu trả lời như thế nào, em sẽ phối hợp.”

Hoa Diệp trừng trừng nhìn cô, lửa giận trong mắt bốc cháy dữ dội, anh đến gần cô, “Anh chỉ muốn biết sự thật, bức ảnh đó, chiếc áo vest nam giới đó, người đàn ông thường xuyên giữ liên lạc với em đó, em và anh ta rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Không phải anh yêu cầu vợ chồng phải tin tưởng nhau sao, anh không tin em ư?”

Cô ngẩng đầu lên, hai mắt mở to.

“Mọi việc em làm, bảo anh làm sao mà tin em được?” Hoa Diệp thật sự sắp điên rồi.

“Còn anh thì sao, mọi việc anh làm, đã mang lại cho em cảm giác an toàn sao?”

Thoảng chốc toàn thân Hoa Diệp mướt mồ hôi. “Anh đã làm gì sao? Em đừng nói với anh là vì hôm nay anh đi tham gia tiệc liên hoan nên em cố ý tạo ra mọi chuyện này để trả thù anh?”

Đào Đào không kim được cười lạnh, cười tới mức bả vai cũng run lên, “Em không có rảnh đến vậy, cũng không trẻ con đến thế.” Mẹ luôn nói trong hôn nhân khi gặp phải hổ, thì tuyệt đối phải dằn xuống, không được nói lời giận dữ, không được làm chuyện kích động, như vậy sẽ sụp bẫy của người khác, ngữ khí hiện giờ ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy chạnh chua, rất giống một cô vợ ghen tuông, nhưng cô vẫn cứ không nhận được, “Bất kể hôn nhân của chúng ta đi được bao lâu, chỉ cần đi được một ngày, em cũng có thể giữ vững trái tim và thân thể em, nên anh hãy xóa bỏ suy nghĩ của anh đi, đừng hòng nhận được sự giải thoát cho anh từ em.”

Hoa Diệp nắm mạnh tay cô, khóa miệng căng cứng, trên mặt là bóng râm mờ nhạt, đáy mắt u tối sâu xa. “Đào Đào, em điên rồi...” Anh không nói rõ được dư vị trong lòng mình là gì, tóm lại là rất tức giận, rất nóng, tốc độ nói cũng nhanh hơn trước, còn nâng cao âm lượng nữa, “Đừng, anh và Mộc Ca từng yêu nhau, nhưng anh đã nói với em từ sớm rồi, mọi chuyện đều đã là quá khứ, tại sao em cứ muốn níu chặt không buông vậy chứ? Bất kể làm gì cho cô ấy, anh đều chưa từng giấu em. Thật ra anh cũng không làm gì cho cô ấy cả, chỉ là giúp cô ấy tìm một căn hộ mà thôi.”

Đào Đào cảm thấy trái tim mình như sắp bị con tức làm cho xoắn lại vì đau đớn, “Ha, chỉ là... người đàn ông đưa cô ta đi mua ly tình nhân và dùng ánh mắt dịu dàng đau buồn nhìn cô ta nhất định không phải anh, đúng không?”

“Em theo dõi anh và Mộc Ca!!” Hoa Diệp bỗng nhiên dùng thêm sức, làm Đào Đào đau đến co rút. “Em... không tin tưởng anh như vậy?”

“Buông tay... buông tay...” Đào Đào giận dữ vùng vẫy, Hoa Diệp không buông, “Đào Đào, lần này thật sự không thể nào tha thứ cho em được nữa rồi.”

“Tha thứ?” Nước mắt vô tích sự phút chốc dâng đầy viền mắt, “Em không bẽ cong sự thật có đúng không? Em đã chọc vào chỗ đau của anh? Hoa Diệp, đừng tưởng anh là luật sư thì những lời nói ra chính là luật pháp, em không cần sự tha thứ của anh. Thật ra người cần tha thứ thật sự là anh. Lúc anh bỏ rơi vợ anh, đưa bạn gái cũ của anh đi mua sắm, trong lòng anh có một chút nào gọi là áy náy hay không? Khi anh ở căn hộ của cô ta, nâng ly cùng cô ta, anh có từng nghĩ đến cảm nhận trong lòng vợ anh hay không? Em không muốn suy đoán, càng không muốn chơi trò ghen tuông, mong anh đừng khiến em trở thành một oán phụ. Thế nào gọi là chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em, khi anh đang ân ái cùng em, anh buột miệng gọi tên Hứa Mộc Ca, đó gọi là vinh hạnh của em sao?”

Não Hoa Diệp bất giác “ong” một tiếng, mặt bỗng nhiên không còn giọt máu, anh kinh ngạc nhìn Đào Đào, môi miệng đều đang run rẩy, “Em... nói gì cơ?”

“Anh muốn em lặp lại lần nữa không?” Nước mắt giống như chuỗi ngọc đứt dây, rơi tuột xuống dưới, “Em muốn giả vờ như không có chuyện như vậy, đó chỉ là một con ác mộng, hi vọng anh có thể ủ ấm được trái tim lạnh giá của mình. Nhưng anh không, anh khiến em cảm thấy em chỉ là một vai phụ rất nhỏ trong lúc nghỉ giải lao giữa hai người. Em thừa nhận anh có khả năng tự kiểm soát rất mạnh, anh sẽ thực hiện được nguyên tắc và trách nhiệm của một người chồng, vậy thì sao chứ? Ngoại tình trong tư tưởng thì không phải là ngoại tình sao?”

Cô thấy anh trầm mặc, hít vào một hơi không khí lạnh lẽo, một môi cúi đầu, trong lòng dâng lên một sự tủi thân rất lớn, không nơi bộc bạch, cô muốn khóc thật to thật đã, nhưng lại bị thứ gì đó chặn lại, “Em rất không muốn nói những lời này, anh là chồng em, không phải kẻ thù của em. Em tưởng em có thể giúp anh xóa đi dấu vết trước kia, xem ra năng lực của em thật sự có hạn. Bức ảnh là một trò chơi khăm, áo vest là anh ta cho em mượn để che mưa, thường xuyên liên lạc là vì bây giờ em là trợ lý của anh ta, em xin lỗi, sự thật như vậy khiến anh thất vọng rồi. Hoa Diệp, em muốn về nhà bố mẹ ở một thời gian. Bây giờ, chúng ta không thích hợp ở chung một mái nhà.”

Lời cô vừa nói xong, khuôn mặt đối diện dưới ánh đèn yếu ớt trắng như giấy, đáy mắt là một vùng tối đen không bờ bến.

Lần đầu tiên trong đời, anh cảm nhận được một cảm giác nhức nhối chưa từng có giống như một ngọn núi đè xuống khiến anh không thể hô hấp, sao có thể... sao lại mất kiểm soát như thế chứ? Gương mặt khóc sướt mướt của Đào Đào giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào trái tim anh, vẫn luôn cho rằng cô là một đứa trẻ ngang bướng, anh là một người đàn ông chín chắn lý trí, bao dung cô nhẫn nhịn cô mọi mặt, nhưng lúc này, mọi việc làm của anh lại khiến cho một đứa trẻ phải bao dung.

“Không cần, anh đi.”

Anh từ từ buông tay cô ra, không có dũng khí nhìn thêm cô một lần nữa, gần như là hoảng hốt lo sợ, nhếch nhác thăm hại xoay người bước nhanh về phía cửa chính, tiếng đóng cửa đánh rầm vang vọng khắp phòng khách, mang theo một trận gió lạnh tê tái, cuốn bay tóc và vạt áo cô, nhẹ nhàng tung bay.

Hai tay Đào Đào ôm vai, chậm rãi ngồi xuống, khóc thật to.

Đêm nay, Hoa Diệp không về.

Chủ nhật tĩnh lặng, Đào Đào phát hiện mình đã bị cảm, tìm thuốc viên từ trong hộp thuốc, nuốt vài viên, rồi lại hôn mê ngủ một ngày, tối dậy nấu cho mình chút đồ ăn, ăn xong lại nằm.

Cô không xem điện thoại, cũng không vênh tai lên nghe tiếng chuông cửa. Cô rất yên lặng, vừa đặt đầu xuống gối là ngủ say.

Không có mong đợi, tim sẽ như ao tù nước đọng, không có lấy một gợn sóng nào, chỉ cần yên lặng chờ đợi ngày khô cạn.

Thứ Hai bị đồng hồ báo thức làm cho tỉnh giấc, mở tủ tìm đồ mặc, nhìn một tủ đầy quần áo, thờ dãi, có lẽ không lâu nữa sẽ dọn sạch rồi.

Cô không muốn nghĩ đến kết cục như thế, nhưng không thể không đối diện. Cô không phóng khoáng, cũng không rộng lượng, bây giờ, cô thật sự không tìm được một chút tự tin nào để cho rằng mọi thứ đều hoàn hảo như lúc ban đầu.

Cô cũng không phải một người thông minh, có thể nghĩ ra cách kéo anh trở về. Thật ra anh không hề di chuyển nửa bước, vẫn còn đang ở nguyên chỗ cũ, nhưng gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Nếu hôn nhân là một cuộc chiến tranh, cô và Hứa Mộc Ca là hai bên giao chiến, vậy thì ngay từ đầu, đã định là cô sẽ thất bại.

Nếu Hứa Mộc Ca sống ở Pháp rất tốt, hôn nhân rất hạnh phúc, thì cô và Hoa Diệp còn có thể sống đến đầu bạc răng long.

Đào Đào cười tự giễu, thế gian này làm gì có nếu như?

Cô là con ngốc, nên mới tin lời Hoa Diệp, cô sẽ giúp anh bước ra khỏi hồi ức.

Xuống lầu sớm hơn nửa tiếng, hôm nay có thể đến tiệm sửa xe lấy xe rồi. Mưa đã ngừng rơi, trong không khí mang theo một mùi hương đến từ bùn đất, khiến người ta khoan khoái nhẹ nhàng.

Ở dưới lầu gặp người hàng xóm cùng lầu đang đi lên, là quản lý khách hàng ở khách sạn, thường hay trực ca đêm, hai người gật đầu chào nhau.

“Tiểu Đào, cãi nhau với luật sư Hoa à?” Hàng xóm lớn hơn cô hai tuổi, ở trước mặt cô có hơi già.

Cô ngây người, lúng túng nói: “Không có ạ!”

“Cãi vài câu rồi thôi, đừng nghiêm trọng quá. Đêm lạnh, cứ ngủ trong xe sẽ bị cảm đấy.”

Trong đầu cô vang ầm, một lúc lâu sau, mới tìm được giọng nói, “Ai đang ngủ trong xe?”

“Luật sư Hoa chứ ai, hai đêm đều ở trong xe, có thể muốn cô tha thứ đấy, xuống gọi anh ấy về nhà đi! Cô đó, không cho anh ấy bạc thang để xuống gì hết. Giờ thì mới lái xe đi rồi.” Hàng xóm cười khoát tay, rồi lên lầu.

Cô biết anh sẽ không về nhà Quý Mạnh Nhân, anh chưa bao giờ khiến Quý Mạnh Nhân lo lắng. Văn phòng luật sư có một căn phòng, anh có thể ở bên đó, cũng có thể đến chỗ Hứa Mộc Ca, không phải sao?

Vừa đi làm là có cuộc họp sáng thường kỳ. Cô ngơ ngẩn bần thần, không nghe vào bất cứ điều gì. Tả Tu Nhiên bảo cô chuẩn bị tài liệu, cô cũng làm không xong. Tả Tu Nhiên gõ bàn kêu ầm ầm, “Người đẹp, hội chứng thứ Hai của cô cũng nặng quá rồi nhỉ?”

Cô liên tục nói xin lỗi. Tả Tu Nhiên đưa mắt trừng cô, cúi người xuống, nhỏ tiếng hỏi: “Nhìn thấy chưa?”

Cô ngẩng đầu lên, anh phanh áo khoác ra, để lộ chiếc áo sơ mi hai màu xanh hồng ở bên trong, lông mày rung rung nhìn cô.

“Xấu chết đi được.” Cô lại cúi đầu xuống.

“Vậy mới nói mất thẩm mỹ của cô kém quá, nhưng tôi cũng chỉ có thể hi sinh mà thôi, nếu không cô lại khóc nhè nữa.” Anh cười tủm tỉm tôn trọng cô. “Lần sau tặng quà cho tôi, có thể ra ám hiệu trước được không, tôi sẽ cho cô đáp án để tham khảo.”

“Không có lần sau đâu.” Cô đứng dậy, vào nhà vệ sinh, gặp Tăng Kỳ ngay cửa.

“Thầy Tà, tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo anh.” Tăng Kỳ đứng là dám mặc, vì để lộ đôi chân thon dài, bên trong chiếc váy da siêu ngắn là một đôi vớ đen, hiện đang là cuối tháng mười một đấy, Đào Đào lẽ lười.

Phi Phi từ trước mặt đi tới, cẩn thận đánh giá cô, “Cậu... vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn.” Cô cười như không có chuyện gì, chuyển chủ đề, “Tăng Kỳ đang ở văn phòng của chúng ta, trông rất xứng với thầy Tà.”

Phi Phi bĩu môi, “Trông xứng thì ích gì chứ, cô ta thích thầy Tà, nhưng chưa chắc là thầy Tà thích cô ta. Thầy Tà là quý ông, đối với cô gái nào cũng đều rất quan tâm, chu đáo, dịu dàng, kể cả gái đã có chồng là cậu đây, vậy nên cô ta tuyệt đối đừng hiểu sai ý, đến cuối cùng chỉ uống công thích mà thôi.”

Cô cười cười, đi qua Phi Phi.

“Đào Đào, có chuyện gì đừng kìm nén ở trong lòng, gọi điện cho mình.” Phi Phi ở đằng sau lên tiếng.

“Ừ!” Cô vẫy vẫy tay, nếu cô thật sự có chuyện gì, nói cho Phi Phi nghe, đồng nghĩa với việc gọi điện cho đài phát thanh, nhân dân cả nước Trung Quốc đều sẽ biết.

Đột nhiên giống như mất đi động lực, tan làm cũng không biết nên làm gì, đứng giữa các đồng nghiệp, ủ rũ chen vào thang máy xuống bãi đậu xe, thậm chí hay là đi tắm sauna cho ra mồ hôi. Vừa lái xe đến cổng lớn thì một người từ phòng bảo vệ đi ra, giơ tay với cô.

Cô ngây người, suýt thì xoay nhầm vô lăng.

“Đợi em một lúc rồi, xuống xe đi, để anh lái cho.” Hoa Diệp vòng qua thân xe, mở cửa xe, ánh mắt nhìn cô nhàn nhạt giống như mọi ngày.

Cô véo mình một cái, đau, không phải đang mơ.

Sao anh lại ở đây? Xe anh đâu? Anh muốn đùa bỡn với cô sao?

Xe chặn trước cổng, ảnh hưởng đến xe đằng sau, cô có nghi hoặc đến mấy cũng đành phải đợi lát nữa mới hỏi, đẩy cửa xuống xe, Hoa Diệp lịch sự cúi đầu với một hàng người đang đứng trên bậc thềm, “Là đồng nghiệp của em hả? Có cần qua chào một tiếng không?”

Cô ngoảnh đầu lại, thấy là mấy người Phi Phi, Tăng Kỳ và Tà Tu Nhiên. “Để sau đi!”

“Ừ, khi nào mời họ đến nhà mình ăn bữa cơm được rồi.” Hoa Diệp lên xe, cài dây an toàn cho cô.

“Anh chàng đẹp trai lạnh lùng đó là bạn trai của Đào Đào?” Tăng Kỳ hí hóp mắt, nhìn chiếc xe chạy ngày càng xa, “Rất ra dáng.”

Phi Phi ở một bên cười lớn, “Bạn trai gì chứ, đó là chồng cậu ấy.” Cô đứng là nghĩ nhiều rồi, vợ chồng người ta ân ái thế cơ mà.

“Chồng?” Tà Tu Nhiên hít một ngụm lớn khí lạnh, miệng hơi lắp bắp, “Cô ấy... kết hôn rồi?” Không phải chứ, trông cô ta rất ngu ngốc, thẳng đàn ông nào mà thêm chứ?

“Ừ, kết hôn nửa năm rồi. Chồng là luật sư, rất ưu tú.”

Rất thích những câu Đào Đào chửi Hoa Diệp!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bất Lực

Nhiệt độ rất thấp, để giữ ấm, cửa sổ xe đóng chặt, không gian nhỏ hẹp, vì hai người không nói gì, nên càng thêm chật chội.

Giữa hai người chỉ cách nhau một cái cần gạt, đưa tay là chạm tới, nhưng lại tựa như rất xa, xa tới mức khuôn mặt cả hai đều dần dần mờ hồ.

Đào Đào nghiêng người qua, ôm túi xách, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, bất giác nắm chặt hai tay, cô đợi Hoa Diệp mở miệng trước.

“Người vừa rồi chính là thầy Tã?” Hoa Diệp nhú mày, bàn tay nắm vô lăng hơi mở ra. Do vì ánh đèn mờ tối, người lại đang nằm nên ảnh chụp bằng điện thoại không được rõ nét, khi nhìn thấy người thật, vẻ điển trai hơn người của thầy Tã làm anh bất ngờ, lúc ánh mắt quét qua, tìm đánh cộp một cái theo bản năng.

Ánh mắt thầy Tã nhìn qua, dường như rất kinh ngạc.

Đào Đào khẽ cự mình, mắt nhìn về phía anh, bấy giờ mới nhìn rõ bóng tối mờ nhạt dưới viền mắt anh, dưới cằm lún phún râu. Trước giờ anh rất sạch sẽ gọn gàng, nhưng khuôn mặt lúc này lại tiêu tụy, đầu tóc rối bời, ngay cả áo cũng có rất nhiều nếp nhăn lớn nhỏ.

Là kết quả của hai đêm ngủ trong xe sao?

Cô rất muốn mặc kệ, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, “Xe anh đâu?”

“Ở văn phòng. Không phải bây giờ đang thực hiện cuộc sống carbon thấp sao? Vì để giảm thiểu ô nhiễm nên anh bắt taxi đến đón em.”

Đào Đào mặt không cảm xúc lại xoay người qua.

Hoa Diệp hơi ngậy người, cười tự giễu nói: “Câu chuyện cười này có phải rất nhạt không?”

“Nhạt bình thường.”

Hoa Diệp khẽ thở dài, trong xe lại yên tĩnh trở lại.

Đào Đào cụp mắt, giống như đang chuyên chú nghiên cứu dây đeo túi. Số lần Hoa Diệp đến công ty đón cô không nhiều, vậy nên mỗi lần cô đều cảm thấy vui mừng khôn xiết, vừa lên xe, cô luôn mèm meo nũng nịu, giống như một đứa trẻ đòi anh mua này mua kia, ánh mắt Hoa Diệp nhìn cô không kiên nhẫn nhưng luôn đáp ứng yêu cầu của cô. Trên đường đi, chỉ nghe thấy tiếng cô nói không ngừng nghỉ như chim Hí Thước, đến mức thỉnh thoảng Hoa Diệp chen vào một câu: Có cần xuống mua ly trà sữa không?

Không phải cô giả nai, cũng không phải trẻ con, càng không phải gây chuyện, chỉ là thích nhìn dáng vẻ anh dung túng cô, vẻ ngoài giống như là bỏ tay với cô, bắt buộc dĩ phải thỏa hiệp với yêu cầu vô lý của cô, nhưng thật ra trong lòng rất là thương yêu.

Hôm nay Hoa Diệp không nói anh sẽ đến, đương nhiên cũng không thể nói, điện thoại bị anh đập nát rồi, điện thoại bàn của văn phòng cô, anh chưa bao giờ gọi. Nhìn thấy anh, có hơi kinh ngạc, không một chút vui mừng, về mặt pháp luật mà nói, anh là chồng cô, là người thân thiết nhất trên thế giới ngoài bố mẹ ra, nhưng giờ đây cô không biết nên dùng thái độ nào để đối xử với anh nữa.

Người bên gối bỗng dung thành người qua đường xa lạ, nũng nịu, giận hờn, ngang bướng, cãi cọ đều đã không còn thích hợp.

Chỉ còn lại sự trầm mặc.

Đào Đào chớp chớp mi mắt, cảm thấy xe chậm dần, ngẩng đầu lên nhìn, bên đường là một tiệm bán điện thoại.

Cô hơi sững sờ, quay đầu nhìn anh.

Hoa Diệp là một người rất rất ghét đi mua sắm, quần áo của cô có thể không cần anh đưa đi mua, nhưng khi đổi mùa muốn mua cho anh một cái áo, kéo anh ra phố, anh ném cho cô cái áo trước đó, mua theo kích cỡ này đi! Chứ đừng nói đến việc đi siêu thị hay chợ nông sản gì.

Chính thức quyết định hẹn hò tới khi kết hôn, thời gian không quá nửa năm, hai người đi xem phim bốn lần, ăn cơm mười lần, lái xe đi du lịch một lần, đi thủy cung một lần, chỉ là không có lần nào cùng đi mua sắm.

Khi cô nghe từ miệng Phi Phi nói Hoa Diệp đưa Hứa Mộc Ca đi mua bộ đồ ăn, cả người cô giống như bị đâm thật mạnh, vỡ vụn thành từng mảnh.

Trên diễn đàn hôn nhân có một bài viết rằng: Một người đàn ông yêu bạn, bất kể bạn đến mấy, cũng sẽ có cách bỏ ra thời gian để ở bên bạn. Cái gọi là tiệc tùng không thể thoát thác hay công việc làm không xuê đều là viện cớ mà thôi. Khi yêu nhau, không chỉ là bạn muốn nhìn thấy anh ta, mà anh ta cũng hận không thể dính lấy bạn bất cứ lúc nào.

Do vậy có thể suy luận, trên đời này căn bản không có đàn ông ghét đi mua sắm, sở dĩ ghét, là vì đối tượng đi cùng không giống mà thôi.

Ra sức ần túi xách lên ngực, Đào Đào hít thật sâu, ánh mắt nhìn Hoa Diệp giống như một người xa lạ đang bắt chuyện.

“Có mang theo chứng minh thư chứ?” Ngờ ngác của Hoa Diệp hơi mất tự nhiên.

Không phải anh muốn đưa cô đi mua sắm, chỉ là muốn đèn điện thoại cho cô mà thôi.

Không có điện thoại quả thật rất bất tiện, sau khi anh tông cửa xông ra, cô quét dọn sạch sẽ mảnh vỡ điện thoại, phát hiện thẻ sim không bị sao, liền cẩn thận nhặt lên, định hôm nay ra phố mua một cái điện thoại.

Cô không tiếp lời anh, tự mình đẩy cửa xuống xe. Hoa Diệp cắn môi, vội rút chìa khóa ra, theo cô cùng đi vào tiệm bán điện thoại. Tủ đựng Sam Sung, Motorola, Nokia, Apple luôn là vị trí nổi bật nhất trong cửa hàng điện thoại, cô chậm rãi dạo một vòng, thỉnh thoảng dừng lại bảo nhân viên lấy ra một mẫu xem thử, cầm lên ngắm nghía cả nửa ngày, rồi lại trả lại cho nhân viên.

Đợi mãi đến lúc cô xem tới chiếc điện thoại thứ sáu nhưng vẫn không hài lòng, Hoa Diệp ở đằng sau đằng hắng một tiếng, trán hơi nhăn lại, “Anh nhớ điện thoại của em là Sam Sung nắp bật, cam trắng đan xen.”

Cô xoay người lại, lạnh lùng hỏi: “Thì sao?”

Hoa Diệp chỉ liếc cô một cái, có thể nhận ra cô đang giận, khẽ nhún mày, “Lần này đổi cái đẹp một chút, chức năng nhiều hơn.”

“Ừ!” Hàng mi dài sụp xuống, khóe miệng nhếch lên, xoay người nhìn thấy trong tủ có một mẫu điện thoại đỏ chót, giá cả không nhỏ. “Lấy cái này tôi xem thử.” Cô không thích màu đỏ, nhưng không có tâm trạng đi dạo thêm nữa.

“Thưa cô, đây là mẫu 3G mới nhất vừa lấy về, chụp hình rất nét, có thể lướt web nhanh chóng, có thể nghe nhạc, xem phim trực tuyến.” Cô nhân viên nhiệt tình giới thiệu, sợ Đào Đào sẽ nuốt lời.

“Trông có vẻ không tệ.” Hoa Diệp ở bên cạnh nói.

“... Ừm...” Cô buột miệng đáp một tiếng, kết quả Hoa Diệp rút thẻ đưa cho cô nhân viên, “Phiền cô nhanh giùm cho, chúng tôi đang vội.”

“Em cũng đâu nói là muốn mua chiếc này.” Cô trẻ môi, lâu bàu.

Hoa Diệp không quan tâm đón lấy hộp điện thoại, kéo tay cô, bước nhanh ra khỏi cửa tiệm, “Nhanh lên, chắc mẹ đợi sốt ruột rồi.”

Cô đứng bên cạnh xe nhìn anh dò hỏi.

“Hôm nay mẹ chính thức lùi về tuyến hai, công việc đã bàn giao xong rồi, bảo chúng ta qua ăn tối.” Hoa Diệp mở cửa xe, đẩy cô lên xe.

Đây chính là nguyên nhân tại sao anh đến đón cô tan làm ư?

Cô còn tưởng... còn tưởng...

Âm thầm mĩa mai mình một hồi, tìm sim điện thoại trong túi xách, lắp vào điện thoại mới, mở ra, có mấy tin nhắn, đều là của ngày chủ nhật, đều cùng một người gửi, cô mở ra xem, sau đó xóa đi, gọi điện cho mẹ mình.

Cô đang giận anh, mẹ vợ đại nhân không chọc tới cô, lễ tiết nên có vẫn phải tuân thủ.

“Tiểu Đào, tan làm rồi à?” Mẹ Đào đã lên giường, nằm trong chăn xem tivi.

Đào Đào nghe giọng mẹ rất yếu, “Vâng, tan làm rồi. Mẹ, có phải mẹ vẫn còn mệt không? Bố đâu ạ?”

“Già rồi nên sợ lạnh, trên giường ấm áp, không phải không khỏe. Bố con đang ở nhà, lát nữa sẽ cùng đi chiến thị viên, bên trong cho rất nhiều gạch cua, mai mẹ mang qua cho con, con thích ăn nhất mà. Hoa Diệp có nhà không?”

“Có ạ.” Đào Đào ngó Hoa Diệp một cái.

Mẹ Đào cười an ủi, “Bảo nó cuối tuần này qua ăn cơm, lâu rồi không gặp nó, mẹ và bố con đều rất nhớ nó.”

Đào Đào vâng một tiếng, yếu ớt nhìn về phía trước, từ từ gấp điện thoại lại.

Hai người vừa lên thang máy, Quý Mạnh Nhân đã mở cửa ra.

Vừa vào nhà, đã ngửi thấy một mùi cháo nóng hổi.

Quý Mạnh Nhân tuy ra ngoài biểu diễn quanh năm, nhưng tuyệt đối là một người nội trợ không thể bắt bẻ, không chỉ biết thổi nấu, cắm hoa, đan áo len, mà còn nấu ăn rất ngon.

Nghĩ cho dạ dày của Hoa Diệp, bữa tối Quý Mạnh Nhân cũng chuẩn bị cả cháo. Có điều, là cháo mực đặc biệt rất khó nấu. Nguyên liệu là mực tươi, tàu hũ ky, gạo tẻ, gia vị có gừng xắt sợi, rau thơm, hành băm, muối, tiêu, nếu nấu không ngon thì cháo này sẽ rất tanh và khó nuốt, độ lửa không đúng thì cháo sẽ thành nồi canh loãng. Nhưng cháo này giàu protein, rất tốt cho dạ dày.

Vì để không ảnh hưởng đến vị ban đầu của cháo, Quý Mạnh Nhân kết hợp với điểm tâm là bánh bao mềm, thức ăn kèm đều rất thanh đạm vừa miệng.

“Văn phòng dạo này bận lắm hả?” Lúc ăn cơm, Quý Mạnh Nhân nhìn nhìn Hoa Diệp, hỏi.

“Con đang có mấy vụ án sắp ra tòa, vẫn ổn ạ.”

“Dù bận đến mấy cũng phải chú ý đến dáng vẻ.” Quý Mạnh Nhân nói chuyện trước giờ vẫn luôn ngắn gọn súc tích, chứ không hề cảm ràm không dứt.

Hoa Diệp cười cười, “Dạ.”

Cháo rất ngon, nhưng Đào Đào nuốt không trôi, sợ Quý Mạnh Nhân nghĩ nhiều, cố ép mình ăn một chén, rồi đặt đĩa xuống ngồi yên. Dư quang nơi khác mắt nhìn thấy chiếc đàn piano để trong phòng Hoa Diệp đã được dời sang phòng khách. Phòng khách nhà Quý Mạnh Nhân rất lớn, lại thông với một phòng đi đến sân thượng, nên càng thêm rộng rãi. Lần đầu tiên Đào Đào đến đây, chiếc đàn piano được đặt trong phòng khách, bên cạnh đặt một chiếc micro đứng, thỉnh thoảng Quý Mạnh Nhân sẽ luyện hát ở nhà. Sau khi hai người kết hôn, phòng của Hoa Diệp để trống, Quý Mạnh Nhân bèn chuyển đàn vào đó.

“Ừ, mẹ có dọn dẹp lại trong nhà, bên trong thêm vài dụng cụ, bố con mới cho người mang đến sáng nay.” Quý Mạnh Nhân nhìn về phía Đào Đào, cũng đặt đĩa xuống. “Vào xem thử đi.”

Bây giờ Đào Đào mới đứng dậy, theo Quý Mạnh Nhân đi vào. Tủ đồ, giường và giá sách vốn trống không lại đều được quay trở lại chỗ cũ, có điều đã đổi thành gỗ tếch mới tinh, kích thước giường từ một mét rưỡi thành một mét tám. Mùi gỗ thoang thoang lan tỏa khắp phòng, đồ ngủ trên giường cũng giống như là mới mua.

“Đồ gia dụng đã mua từ sớm rồi, mãi vẫn chưa dọn trở lại, sợ mùi sơn chưa bay đi hết. Bố con nói loại sơn này rất thân thiện với môi trường, không cần lo lắng nhiều. Không nghĩ thấy mùi gì lạ chứ?”

Đào Đào lắc lắc đầu, nghe tiếng Hoa Diệp kéo ghế, có lẽ cũng đã ăn xong rồi, xoay người đi ra dọn chén đĩa.

Cô cúi đầu chongoi từng cái chén lên, Hoa Diệp đứng đối diện cô, cô không ngẩng đầu, anh đợi một lát rồi đi vào phòng.

Quý Mạnh Nhân cũng là người rất sạch sẽ, lúc nấu ăn đã dọn nhà bếp ngăn nắp rồi, Đào Đào chỉ cần rửa mấy cái chén ba người ăn tối, một lát là rửa xong, lau sạch, đặt vào trong tủ. Khi cô ra khỏi bếp, nghe thấy tiếng Hoa Diệp vọng ra từ trong phòng: “Mẹ, mẹ không cần phải như vậy đâu.”

“Không phải mẹ nề tính hai đứa trước đây, sự thật là trong đoàn vừa hay thiếu nhân tài như vậy, nên mẹ giới thiệu thôi. Lúc ra nước ngoài nó nghĩ làm trong đoàn nhạc, bây giờ đoàn nhạc đã bị tư nhân thầu rồi, âm nhạc tao nhã hiện cũng không còn thị trường gì nữa, nó nói muốn mở lớp dạy, dẫn dắt vài đứa trẻ, rồi đến Học viện âm nhạc nhận làm giáo viên thỉnh giảng. Mẹ cảm thấy sẽ khiến nó bị mai một, vào đoàn văn công quân đội, cơ hội biểu diễn sẽ nhiều hơn, cơ hội được đào tạo chuyên sâu cũng nhiều, hơn nữa lương bổng phúc lợi đều rất tốt.”

Hoa Diệp dừng lại giây lát, “Con thay mặt cô ấy cảm ơn mẹ, ngày mai...”

Hai mẹ con nhìn thấy Đào Đào, thì đồng thời im lặng. Sự tĩnh lặng kỳ lạ này khiến Đào Đào cũng ngẩng người một lát trước cửa phòng. Trong phút chốc, cô cảm thấy mình giống như một người đi nhầm cửa.

“Mẹ, mai còn phải đi làm, con... phải về rồi.” Cô nói, có chút khó xử, có chút khó chịu.

“Tối nay đừng về.” Quý Mạnh Nhân đi ra.

Đào Đào sững sờ, kinh ngạc nhìn Quý Mạnh Nhân, Hoa Diệp cũng đầy vẻ ngạc nhiên.

“Mẹ đã bốc số cho hai đứa ở bệnh viện quân đội, sáng mai hãy đến đó kiểm tra sức khỏe, phải kiểm tra chức năng gan, không được ăn sáng, ở đây gần bệnh viện, sáng mai từ nhà tới đó thì sẽ trễ giờ đi làm. Giường đã dọn xong rồi, mẹ đã chuẩn bị đồ ngủ cho hai đứa ở trong tủ, lát nữa đi tắm, nghỉ ngơi sớm chút. Sau này thứ Sáu về nhà ở, mẹ có thể nấu ít món ăn kết hợp thuốc, giúp hai đứa điều dưỡng sức khỏe, Tiểu Đào gầy quá rồi.”

“Con... có thể dậy sớm.” Đào Đào sốt ruột. Cô chưa bao giờ ở lại đây qua đêm, cô là người lạ giường, hơn nữa lúc này cô và Hoa Diệp vẫn còn đang trong cục diện bế tắc.

Khóe mắt Hoa Diệp nhướng lên, đi tới một góc mà Quý Mạnh Nhân không nhìn thấy, nháy mắt với cô, “Bây giờ trời đang lạnh, dậy sớm khổ lắm, ở lại đây đi!”

Sắc mặt Quý Manh Nhân không có gì thay đổi, nhưng ánh mắt lại lạnh đi vài độ.

Cô há miệng, rồi từ từ khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 28: Đêm Dài

Ga giường trang nhã, nhìn hai chiếc gối được xếp ngay ngắn, Đào Đào ngán ngẩm không nói lời nào.

Quý Manh Nhân đi tắm trước, sau đó liền trở về phòng mình viết bài. Một tập san văn nghệ quân khu mời bà viết một bài về lịch sự phát triển của đoàn văn công trong hai mươi năm nay, mãi mà bà vẫn không có thời gian cầm bút, bây giờ coi như đã tranh thủ được thời gian rồi. Đào Đào cứng đờ ngồi trong phòng Hoa Diệp, môi cắn chặt, rất muốn kích động tìm một lý do để về nhà, nhưng miệng lại giống như bị dán giấy niêm phong, đến há cũng không ra. Có đường sự của một vụ án gọi điện cho Hoa Diệp, anh ra sân thượng nghe máy, nói gần nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa có ý định cúp máy, cô đành phải cầm đồ ngủ đi tắm trước.

Phòng tắm rất nhỏ, Đào Đào có chút không quen. Không gọi đầu, miễn cưỡng xối ấm người, rồi ôm đồ đi ra. Gặp Hoa Diệp ở cửa, cô trừng anh một cái, không nói gì, đi vượt qua anh vào trong phòng.

Trước mắt chỉ có một cái giường, mẹ chồng đại nhân ngủ ở phòng bên cạnh, hiệu quả cách âm của tường dường như không được tốt, thế này làm sao mà ngủ đây?"

"Sao còn chưa lên giường, nhiệt độ thấp lắm đấy!" Đang ngán người, Hoa Diệp đẩy cửa đi vào, tóc ướt nhẹ dính lên trán, khẽ nhướn mày nhìn cô.

Cô không lên tiếng, tay nắm góc áo, đứng cứng đờ ở bên giường, trong đầu là một mớ hỗn loạn, hai bên huyết thái dương bỗng nhiên giật giật, giống như có ngàn con ngựa đang chạy giẫm đạp lên, không có lấy một phút giây yên ổn.

Một đôi nam nữ nằm chung một giường, có hai tình huống, hoặc là vì yêu nhau, hoặc là vì dục vọng.

Cô và anh lúc này dường như chẳng giống với tình huống nào, nhưng họ vẫn là vợ chồng hợp pháp, điều này thật sự khiến cô rất chán nản.

"Anh ngủ sofa." Cô dùng khẩu hình miệng nói với anh.

"Anh đã ngủ sofa hai đêm rồi." Ánh mắt anh long lanh nhìn cô, "Cột sống vừa mỏi vừa đau."

"Vậy đêm nay em ngủ ở đó." Cô ôm gối lên, làm động tác muốn đi ra ngoài.

Tiếp theo cánh tay cô bị giữ chặt, sức lực không lớn, nhưng đủ để khiến cô không thể gỡ ra. "Em muốn kinh động đến mẹ sao?" Anh ép âm lượng xuống rất thấp, như rủ rỉ bên tai.

Cô phớt lờ khóe miệng anh đang trĩu xuống, "Em sẽ im lặng không tiếng động."

Hoa Diệp khẽ nhắm mắt, ép mình nuốt nỗi buồn bức nơi lồng ngực xuống, bình tĩnh nhìn cô, "Tiểu Đào, đừng quấy nữa, được không? Hôm nay anh rất mệt." Nói xong khom lưng bế cô lên, đến gần giường, đặt cô nằm ngay ngắn ở bên phải giường, tiếp đó tắt đèn ở đầu giường, cũng lên giường theo.

"Tóc anh chưa khô." Lời vừa nói ra, Đào Đào giận đến suýt thì cắn đứt lưỡi mình.

Khô hay không thì liên quan gì đến cô, người bị lạnh là anh cơ mà.

"Kệ đi, mai phải dậy sớm đấy!" Anh lăm bằm ừm một tiếng, xoay người qua đặt chuông báo thức trong điện thoại, sau đó không lên tiếng nữa, một lúc sau, giống như đã ngủ say, hô hấp rất nhẹ nhàng đều đặn.

Tuy là giường một mét tám, rất dài rất rộng, nhưng Quý Manh Nhân chỉ chuẩn bị có một cái chăn, cựa một tí là sẽ đụng phải người đối phương.

Đào Đào thích nhất là ôm Hoa Diệp ngủ từ phía sau, đầu dán lên tấm lưng rộng của anh, tay vòng qua ôm eo anh, chân gác giữa hai đùi thon dài của anh, giống như dây leo quấn lấy một thân cây. Lúc đầu Hoa Diệp không quen, nói anh không thờ nổi, nhưng lần nào vừa tách tay cô ra, thì một lúc sau cô cũng quấn lên lại. Dần dà, anh cũng không nói gì nữa, mặc cho cô quấn, ngủ rất ngon.

Đào Đào nằm ngửa, không nhúc nhích, hơi ấm của cơ thể Hoa Diệp từng đợt ập đến, hô hấp đều là hơi thở của anh, cô xoay người vào trong, kiềm chế kích động tới gần anh.

Thói quen, đôi khi thật là một việc khiến người ta bất lực.

Cửa phòng sát vách mở ra, có thể là Quý Mạnh Nhân vào nhà vệ sinh, tiếng dép lê đi lại đặc biệt to trong bóng tối, ánh đèn bỗng sáng chiếu vào qua khe hở ở cửa, Đào Đào có thể nhìn rõ hoa văn trên giấy dán tường. Hoa văn rất rối, cô nhìn đến đau cả mắt. Cô lật người qua, đối diện với tấm lưng rộng của Hoa Diệp. Cô im lặng than thở, hai tay ôm trước ngực, hai chân cuộn lại, cách anh một chút khoảng cách. Quý Mạnh Nhân tắt đèn, mọi thứ yên tĩnh trở lại, cô ép mình nhắm mắt lại, âm thầm thờ ra, trong lòng trượt qua một cơn đau xót dữ dội.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều không phải là một người rất xuất sắc, học hành cũng vậy, công việc cũng vậy, xem ra hôn nhân cũng thế.

Cô thật sự đã dùng hết sức lực để yêu Hoa Diệp, nhưng tại sao lại đi đến tình cảnh này chứ? Hứa Mộc Ca mới quay về có được mấy ngày, cuộc sống của họ đã thay đổi. Trước đây, cho dù Hoa Diệp có mất kiên nhẫn đến mấy, cho dù lạnh nhạt thế nào, cô cũng đều sẽ không để trong lòng, luôn có thể không cần tôn nghiêm mà làm nũng, giở trò với anh. Còn bây giờ mỗi một ánh mắt, một câu nói của Hoa Diệp cô đều sẽ suy nghĩ lung tung cả nửa ngày.

Là cô không tự tin? Là cô quá nhát gan? Hay là cô đã quá nhạy cảm?

Trong tiểu thuyết, điểm thu hút người đọc nhất chính là sự khác biệt về thân phận giữa nam chính và nữ chính, hai cuộc đời giống như hai đường song song, bỗng nhiên có giao điểm. Nhưng chuyên gia hôn nhân cho rằng, tình yêu không cần môn đăng hộ đối, song hôn nhân thì cần. Hai người đến từ hoàn cảnh sống khác nhau, giá trị quan và văn hóa gia đình sẽ tồn tại điểm khác biệt khá lớn, cuộc hôn nhân như vậy mà đem đi kinh doanh thì sẽ vô cùng khó khăn. Tình yêu có sự khác biệt khiến người ta cảm thấy rất tốt, nhưng sau khi bước vào hôn nhân thì sẽ khiến cho việc giao tiếp trở nên khó khăn.

Hôn nhân mà chỉ có tình yêu thì không đủ.

Nếu không phải Quý Mạnh Nhân và bố là người cùng quê thì có lẽ Hoa Diệp và cô cũng không thể quen biết nhau. Cho dù là quen biết, cũng không nên tiếp tục. Nếu không thì tại sao kết hôn nửa năm mà cô vẫn không bằng một bóng hình trong lòng anh?

Có lẽ đã cưới nhầm thật rồi???

Khóe mắt ướt đầm, cô lặng lẽ lau đi.

Lăn qua lăn lại mấy lần, vừa mới mơ màng buồn ngủ thì chăn bông bị kéo một cái, hơi thở nóng hổi phả lên cổ, dày đặc triền miên, cô bỗng chốc mở mắt.

“Tiểu Đào, anh xin lỗi.” Cánh tay thon dài đặt bên hông cô, cơ thể ấm áp dán lên lưng cô, giọng nói trầm thấp, khàn khàn.

Nước mắt không mong muốn tuôn trào từ đáy mắt, cô cắn chặt môi, không muốn để anh phát giác, sợi dây đàn căng chặt nơi đáy lòng run rẩy.

“Cô ấy đột ngột về nước, đúng là đã khiến trái tim anh xao động, sự xao động ấy không phải xuất phát từ tình yêu, mà là bất lực. Dù sao cũng đã từng yêu nhau mấy năm, chăm sóc cô ấy đã thành một kiểu tự nhiên, anh xin lỗi, anh đã không để ý đến cảm nhận của em, khiến em tổn thương. Sau này, anh sẽ không gặp riêng cô ấy nữa, tiệc tùng có cô ấy tham gia, anh cũng sẽ không đi.”

Vài giọt nước mắt chạm đến khóe môi, mặn mặn, tim bỗng khó chịu.

Mỗi lần giận dỗi nhỏ nhất, đều là cô cúi đầu trước. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ xin lỗi cô, anh biết anh làm sai, anh nói xin lỗi, nhưng tại sao trong lòng lại không có cảm giác vui vẻ, ngược lại càng thấy tủi thân hơn, nước mắt không ngừng rơi, cuối cùng khóc đến không thở nổi.

Cô không biết cô muốn anh phải làm thế nào, thật ra không phải vấn đề gặp hay không gặp.

Hoa Diệp thờ ra, kéo góc chăn lau nước mắt giúp cô, lại gần hôn lên mi mắt ướt đầm của cô, “Một đứa trẻ ngoan như em, hóa ra một khi thật sự giận cũng không hàm hồ chút nào.”

Trong phòng đen kịt, một chút ánh sáng cũng không lọt, giọng anh gần kề bên tai, khẽ vang vọng trong phòng, “Hai chúng ta đều đừng để bố mẹ hai bên lo lắng, hôm ấy thấy em khóc như thế, cảm thấy bản thân anh giống như mang tội nghiệt rất nặng nề.”

Anh choàng qua vai cô, để cô gồng lên cánh tay anh, vỗ nhẹ lưng cô, bỗng nhiên cười cười, “Cảm giác ngủ trên giường thích thật.”

Cô giận dữ cầm tay anh cắn một cái thật mạnh, thật sự đã hận anh đến đỉnh điểm, không chỉ không kiểm điểm hành vi của mình, mà còn xuyên tạc

cô.

Cô đẩy cánh tay anh ra, anh lại đưa qua, cô lại đẩy, anh lại đưa qua. Cô vùng vẫy rất bướng bỉnh, anh ôm càng mạnh hơn, ga giường phát ra tiếng ken két. Trong phòng Quý Mạnh Nhân truyền đến một tiếng ho khê, hai người sững sờ, bốn mắt nhìn nhau trong đêm tối, cười khe khê. Cô không cựa quậy nữa, để mặc cho anh ôm. Cơ thể cứ như vậy mà được ủ ấm, nhiệt độ này xuyên thấu qua da in lên mạch máu, tuy không khiến máu huyết dâng trào kêu réo, nhưng lại ấm áp tự nhiên.

Chút hiềm khích nhỏ nhoi trong lòng ấy, lượn lờ như mây khói, rồi tan đi trong không khí.

Yêu cầu của cô không cao, rất nhiều chuyện không thể nào truy đến cùng.

Không bao lâu, cô khép mắt lại, bò vào lòng anh ngủ say.

Trong đêm tối yên tĩnh, Hoa Diệp vuốt tóc cô hết lần này tới lần khác, “Cứ như vậy đi...” Anh buồn rầu nhả ra một câu, tự nói một mình.

Khi chuông báo thức kêu, Đào Đào vẫn còn đang ngủ say, vừa giật mình mở mắt, không biết đã xảy ra chuyện gì. Hoa Diệp đã ăn mặc chỉnh tề đứng bên giường, đưa quần áo cho cô, “Mẹ đã dậy đi tập thể dục buổi sáng rồi, anh nhanh lên.”

Cô vội vàng mặc đồ xuống giường, rửa mặt xong thì vội vã theo Hoa Diệp ra khỏi nhà.

Bên ngoài vẫn chưa gọi là rất sáng, phương đông chỉ mới hơi ửng xám, trong đại viện chỉ có vài cụ già tập thái cực quyền, những người khác hẳn vẫn còn nằm trong nhà! Ra khỏi đại viện, đi tới năm mươi mét, chính là bệnh viện quân đội. Đã lấy số trước, hai người trực tiếp đi lấy máu.

Đào Đào gầy, y tá xắn tay áo của cô lên, nhìn tay trái trước, lắc lắc đầu, bảo cô xắn tay áo bên phải lên, bóp bóp cánh tay, dùng ống da nhỏ xíu bóp lại, Đào Đào nhắm mắt theo bản năng, rất lâu, cô mở mắt ra đúng lúc nhìn thấy nửa ống tiêm máu, đỏ thẫm đặc quánh, từ từ rút ra khỏi mạch máu tĩnh mạch trên tay phải của cô, trái tim cô run rẩy, chân đã mềm nhũn. Tiếp theo, siêu âm, chụp X-quang, điện tâm đồ, đo huyết áp... đều là Hoa Diệp diu cô. Làm xong tất cả hạng mục kiểm tra sức khỏe, còn nửa tiếng nữa thì đến giờ làm. Hoa Diệp là sếp, đến muộn một chút không sao, nhưng Đào Đào thì không được.

“Không ăn sáng đâu, em đến công ty rồi nghĩ cách.” Đào Đào giục Hoa Diệp mau lái xe.

“Xin nghỉ nửa ngày đi!” Sắc mặt Đào Đào trắng đến đáng sợ, Hoa Diệp hơi không yên tâm.

“Cũng đâu có bệnh gì, sao phải xin nghỉ. Hôm nay lô thiết bị đầu tiên đến, em phải đi ghi chép.” Lúc Tả Tu Nhiên làm việc, rất là nghiêm khắc.

Hoa Diệp nhìn nhìn cô, “Thầy Tả cũng sẽ qua đó sao?”

“Anh ta phải có mặt chứ!” Đào Đào nhắm mắt nghỉ ngơi, “Tổng công ty cũng có kỹ sư và thiết kế cùng đến, không biết tối nay có cần đi ăn cơm cùng không nữa.”

“Nếu phải đi thì gọi điện cho anh.”

Văn phòng gần bệnh viện hơn, hai người đến văn phòng trước, sau khi đến, Hoa Diệp xuống, để Đào Đào tự lái xe. Đào Đào gần như đi vào công ty vào giây cuối cùng. Rất bất ngờ, Tả Tu Nhiên đã đến trước. Mặc âu phục anh tuấn, cà vạt, sơ mi gọn gàng sạch sẽ như vừa mới xé bọc, tóc đường như vuốt không ít keo, chải ngược ra sau không rời một cọng, rất có phong độ của cấp lãnh đạo văn phòng.

Dường như anh rất bận, mắt chuyên chú nhìn vào màn hình máy tính, vẻ mặt nghiêm túc, cô vào, anh cũng không ngẩng đầu lên.

“Chào buổi sáng thầy Tả.” Chân Đào Đào vẫn còn rất yếu, lão đảo đi tới sau bàn làm việc, lịch sự chào Tả Tu Nhiên.

Không biết có phải Tả Tu Nhiên không nghe thấy hay không, mà không đáp lấy một tiếng.

Đào Đào không để ý, đặt túi xách xuống, ổn định lại hô hấp, cảm ly lên đi rót trà, mắt quét qua túi đồ đặt trên bàn Tả Tu Nhiên, trông có vẻ không ít, có lẽ là do Tăng Kỳ mang đến. Tăng đại tiểu thư ra tay rất hào phóng với thầy Tả, chỗ đồ ăn này nhất định xuất xứ từ cửa hàng nổi tiếng, mùi vị rất ngon.

Đào Đào đang đói là người, bụng ly nước chậm rãi đi đến trước bàn của Tả Tu Nhiên, đưa tay nhón lấy một miếng bánh mì sừng bò mềm trong túi giấy như đúng rồi.

“Phạch”, mu bàn tay bị Tả Tu Nhiên đánh một cái, bánh mì sừng bò rơi trở lại túi giấy.

“Của tôi.” Tả Tu Nhiên đập chặt túi giấy, lạnh lùng liếc cô.

Đào Đào chớp chớp mắt, “Rất nhiều mà, một mình anh ăn hết không? Để đến mai, sẽ không còn ngon nữa.”

“Không ngon thì có thể vứt đi.”

“VẬY... vậy thì phung phí của trời quá.”

“Liên quan gì đến cô?” Tả Tu Nhiên nhắm mắt, lạnh lùng hỏi ngược lại.

Đào Đào ngậy người, gật gật đầu, thu tay về, “Đúng là không liên quan đến tôi.” Trong lòng chửi một câu “Đồ nhỏ nhen”, không cam tâm xoay người, trước bàn làm việc, cô quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy Tả Tu Nhiên đứng dung ném túi giấy vào sọt rác.

Cô đau lòng đến thở dài.

Không đợi cô hoàn hồn trở lại, Tả Tu Nhiên nhanh chóng tắt máy tính, kẹp tài liệu lên, đi ra ngoài.

“Thầy Tả, bây giờ đến nhà xưởng hả?” Cô còn chưa kịp uống nước, vội vàng cầm sổ ghi chép đi theo phía sau.

Bước chân Tả Tu Nhiên rất dài, cô theo không kịp, không thể không chạy lên phía trước, nhẹ nhàng kéo góc tay áo anh, “Thầy Tả, anh đi chậm chút.”

Anh bỗng xoay người lại, ánh mắt lạnh thấu xương, nhếch khóe miệng châm biếm, “Một người phụ nữ đã có chồng, lôi kéo cùng một người đàn ông độc thân, thú vị lắm sao?”

Cô giật mình rút tay ra sau lưng, lắc đầu nguầy nguậy, “Tôi không... có ý đó. Thầy Tả, anh tiếp tục đi... Tôi theo kịp.”

Trời, hôm nay mất hoa đào ăn phải thuốc nổ sao?

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Lừa Đảo

Thời tiết đẹp một cách lạ thường, không có lấy một chút gió, bầu trời trong vắt như một dải lụa xanh biếc, ánh nắng chiếu thẳng xuống, sáng đến độ mắt mở không ra. Nắng xuân tháng mười một, giống như ánh sáng phản chiếu trước khi cận kề cái chết, trước cái lạnh, vẫn quay đầu nhìn lại, khoe mấy phần phong tình.

Tất cả nhân viên phòng Kỹ thuật đều đã đến, Tăng Trí Hoa và mấy vị phó giám đốc cũng đến. Long Tiểu và chủ nhiệm nhà xưởng trong tay cầm một dây pháo, chỉ đợi xe vào là bắt đầu đốt pháo. Tăng Kỳ đứng giữa Tả Tu Nhiên và Tăng Trí Hoa, trông rất giống như đang khiêm tốn trung cầu ý kiến, nhưng thật ra là đang khoe khoang địa vị nổi bật của mình trong công ty. Phi Phi chịu không nổi, quay đầu lại lườm bầu với Đào Đào. Đào Đào lấy tay tỉa tóc, dựa vào tường, đứng cách xa đám đông.

Tâm trạng Đào Đào tệ đến đỉnh điểm, vốn dĩ đã bị hạ đường huyết, lấy một ống tiêm máu nhiều như vậy, lại không ăn sáng, dưới ánh nắng trắng kóa, đầu óc choáng váng. Cô đứng cũng không vững, xe vẫn chưa đến, cảm thấy sao mà thời gian trở nên giày vò quá.

“Sao cậu ừ ừ quá vậy? Tôi qua ân ái với chồng dữ lắm hả?” Phi Phi đi qua nói cười.

Đào Đào xệ khóe miệng xuống, mỉm cười cứng nhắc, nhìn thấy Tả Tu Nhiên lạnh lùng lướt nhìn cô một cái, cô cụp mắt, “Đừng nói bậy.”

“Thầy Tả,” Long Tiểu đang cầm sách hướng dẫn dây chuyền sản xuất tổng công ty gửi đến mấy hôm trước, bỗng nhiên kêu lên như phát hiện ra đại lục mới, “Sao sản lượng tháng của máy biến tốc và động cơ lại hạn chế trong hai nghìn chiếc vậy?”

Tất cả mọi người đều ngưng thảo luận, đồng loạt nhìn về phía Tả Tu Nhiên.

Tả Tu Nhiên nhướn mày, “Trưởng phòng Long, vậy anh muốn sản lượng tháng bao nhiêu chiếc?”

“Sản lượng thiết bị mới không nên thấp như vậy chứ, trong ‘Tin tức ô tô’ mùa trước có nói, sản lượng tháng của công ty chế tạo ô tô trong nước là mười nghìn chiếc, thiết bị của chúng ta là hàng nhập khẩu.” Anh ta gào to, rất phần nộ bất bình.

“Ồ, vậy có phải anh cảm thấy đã bị lừa không?” Khóe miệng Tả Tu Nhiên hiện vẻ mỉa mai, “Xin hỏi trưởng phòng Long, cùng là xe trong nước với xe nhập khẩu có cấu hình tương tự, về mặt giá cả có giống nhau không?”

“Có khác một chút.” Long Tiểu nhìn biểu cảm nghiêm túc của Tả Tu Nhiên, có hơi ngán ngời.

“Một chút hay là rất nhiều?” Âm lượng của Tả Tu Nhiên bỗng cao lên quăng tám.

Người đàn ông ôn hòa cả ngày cười như hoa đào nở rộ, một khi đánh mặt, toàn thân sẽ tỏa ra khí chất u ám lạnh lùng khiến người khác không rét mà run.

“Rất... nhiều.”

“Tại sao lại khác rất nhiều? Tôi không sinh ngoại, mà là nhìn nhận vấn đề từ góc độ khách quan. Về sự khác biệt giữa xe trong nước và xe nhập khẩu, tôi đã giảng giải cho mọi người rồi. Chế tạo ô tô không phải trồng rau xanh, sản lượng càng cao thì lợi ích càng lớn. Yêu cầu của việc chế tạo ô tô là chất lượng, an toàn và tính ổn định. Nếu một mực tham lam về số lượng mà lơ là chất lượng, thì một chiếc ô tô đủ để hủy hoại một thương hiệu. Chắc mọi người có nghe sự kiện hãng xe Toyota của Nhật bị triệu hồi rồi chứ nhỉ, Toyota là thương hiệu cũ, lượng tiêu thụ trên toàn thế giới đều rất lớn, nhưng giờ thì sao? Giá cổ phiếu và danh tiếng tụt dốc không phanh, muốn ngóc đầu dậy, phải bỏ ra cái giá rất lớn. Trưởng phòng Long, tôi giải thích như vậy, anh nghe hiểu không?”

Long Tiểu cười xấu hổ, lau mồ hôi trên trán, vội vàng gạt đầu, “Hiểu rồi, hiểu rồi, tôi... đúng là ếch ngồi đáy giếng. Ha ha!”

Tăng Trí Hoa vỗ vỗ vai anh ta, chớp mắt, “Lãnh đạo phòng Kỹ thuật phải mở rộng tầm mắt ra thế giới, sau này không được hỏi những vấn đề ấu trĩ như vậy nữa.”

“Vâng, vâng...” Long Tiểu hổ thẹn đến độ muốn đập đầu.

Phi Phi kinh ngạc mở to mắt, tuy cô ta rất không quen nhìn dáng vẻ đàn bà của Long Tiểu, nhưng hôm nay cô ta thật sự có chút thông cảm với anh ta, “Hôm nay thầy Tả làm sao vậy, không nề mặt trưởng phòng Long một chút nào, có cần thiết hung dữ như vậy không?”

Đào Đào cau mày dưới ánh nắng, dường như ngay cả khuôn mặt cũng nhăn lại, một lần nữa cô khẳng định sáng nay Tả Tu Nhiên không phải ăn com mà là ăn thuốc nổ.

Chỉ có Tăng Kỳ nhìn Tả Tu Nhiên chăm chú bằng biểu cảm tự hào, cô ta cảm thấy anh giống như rượu ủ trăm năm, chung sống lâu dài, sẽ càng phát hiện được nội hàm phong phú.

Ngoại hình tuần tú, nói chuyện hài hước, tùy ý nhưng không mất đi phần tao nhã, lười nhác nhưng không mất đi vẻ chín chắn.

“Thầy Tả, bên ngoài nắng quá, chúng ta vào trong xưởng một lát đi!” Cô ta kề sát tai Tả Tu Nhiên, dịu dàng tỏ vẻ.

Tả Tu Nhiên nghiêng mặt qua, nhú nhú mày, sau đó thọc tay vào túi quần, khẽ gạt đầu với cô ta.

Hai người một trước một sau đi vào phân xưởng, những người khác vẫn còn ở nguyên chỗ cũ. Lúc ở cửa, Tả Tu Nhiên giống như không nhìn thấy Đào Đào và Phi Phi, cầm túi đi về phía trước.

“Đồ hám trai!” Phi Phi trừng Tăng Kỳ với vẻ đố kỵ.

Đào Đào lại đổi tư thế, nhìn thẳng cửa chính, sao xe vẫn chưa đến vậy?

Tất cả người trong xưởng đều đang ở bên ngoài, trong không gian rộng lớn chỉ có tiếng bước chân của Tả Tu Nhiên và Tăng Kỳ. Tả Tu Nhiên chậm rãi bước, Tăng Kỳ cũng bám sát theo đuôi.

Bỗng Tả Tu Nhiên quay người lại, nhìn chằm chằm Tăng Kỳ, Tăng Kỳ cười duyên, “Thầy Tả, tôi có đẹp không?”

“Cô rất thích tôi?” Khóe miệng Tả Tu Nhiên lộ ra ý cười nhàn nhạt, nhưng ngữ khí lại vô cùng từ tính, mỉa mai.

Tăng Kỳ ngây người, con ngươi đảo mấy vòng, “Không được sao?”

Tả Tu Nhiên nhún nhún vai, “Được chứ, nhưng đừng thích nhiều quá, tôi là đàn ông đã có vị hôn thê.”

Biểu cảm của Tăng Kỳ rất tự nhiên cười nói: “Vị hôn thê, vị hôn thê, chuyện tương lai ai nói rõ được.”

“Đúng, không nói rõ được, nhưng bây giờ tôi là người đã có hôn ước, làm sao đây, cô nhiệt tình như lửa thế này, nếu tôi phụ lòng thì nhất định cô sẽ đau lòng. Xem ra, chúng ta chỉ có thể lên lút vụng trộm thôi!” Tả Tu Nhiên mỉm cười đáp lại.

“Được thôi, vậy thầy Tả phải giữ mình cẩn thận, tuyệt đối đừng để thua tôi đây.”

Tả Tu Nhiên khẽ nhắm mắt, cầm tay cô ta đặt lên môi hôn nhẹ, nói khe khẽ: “Cô biết tôi ở đâu mà, tối gặp!”

Tăng Kỳ kinh ngạc mở to mắt, đôi gò má xinh đẹp đỏ ửng.

“Còn nữa, đánh răng cho kỹ, tôi ghét mùi thuốc lá.” Tả Tu Nhiên véo má cô ta, rồi buông ra, đi ra ngoài.

Bên ngoài, tiếng xe ầm ầm đang từ đằng xa chạy sang bên này. Đào Đào không biết làm sao, ho đến độ gấp cả lưng. Mặt Phi Phi trắng bệch, nhìn thẳng về phía trước, như một con cóc.

Tả Tu Nhiên hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng đi vào đám đông.

Tiếng pháo lớn đến mức sắp điếc tai, Đào Đào không thể không bịt tai lại.

Tổng cộng có năm chiếc container, đến cùng với xe có năm nhân viên lắp ráp của tổng công ty và một người đàn ông trung niên, Tăng Trí Hoa gọi ông ta là giám đốc La.

Rõ ràng giám đốc La là khách quý đường xa đến đây, nhưng ông ta lại đi về phía Tả Tu Nhiên trước tiên. Hai người mỉm cười bắt tay nhau, cách biệt mười mấy tuổi nhưng biểu cảm trên mặt lại rất giống nhau, đều có vẻ tự tin hàm súc và thâm trầm, ngay cả ánh mắt cũng kiên định giống nhau, đang nói cười tự nhiên vô cùng rạng rỡ.

Khí chất của hai người chồng lên nhau vô cùng lớn mạnh, những người khác bao gồm Tăng Trí Hoa đều trở thành vai phụ.

Khi giám đốc La nhìn Tả Tu Nhiên, trong mắt còn thêm một chút cung kính.

Lần đầu tiên Đào Đào nhìn thấy Tả Tu Nhiên hào hứng như vậy, hoàn toàn là một người khác so với Tả Tu Nhiên cười nói ầm ĩ cùng cô mấy ngày trước.

Cô nghĩ liệu có phải là hiệu quả của bộ âu phục thương mại trên người anh ta hay không, đúng là người đẹp vì lụa lụa tốt vì phân.

Dỡ thiết bị xuống cần không ít thời gian, Tăng Trí Hoa bảo Long Tiểu đưa công nhân lắp ráp đến khách sạn nghỉ ngơi, uống trà, còn ông ta thì vừa dẫn giám đốc La và Tả Tu Nhiên trở về văn phòng của mình. Người của phòng Kỹ thuật ôm một chồng sách hướng dẫn quay về phòng làm việc nghiên cứu.

Đào Đào cầm kẹp tài liệu, nhìn nhìn Tả Tu Nhiên, rồi lại nhìn nhìn container, cuối cùng chạy theo Tả Tu Nhiên. Cô là trợ lý của Tả Tu Nhiên, đương nhiên anh ta đi đâu thì cô ở đó.

“Cô đến đây làm gì?” Tả Tu Nhiên như mọc mắt sau gáy, đột nhiên đảo mắt nhìn qua, “Cô ở lại đây, đăng ký tất cả các thiết bị, sau đó đưa danh sách cho tôi.”

Đào Đào dừng bước, nhìn năm chiếc container to đùng, yếu ớt hỏi: “Tất cả đều phải đăng ký sao?”

“Tất nhiên.” Giọng điệu nghiêm khắc quả đoán.

Nói xong, Tả Tu Nhiên không thèm quay đầu bỏ đi thẳng.

Đào Đào nhún vai, thờ dãi, cúi đầu đành phải quay trở lại.

Thiết bị là máy móc rất nhỏ, dỡ xuống phải cực kỳ thận trọng, lúc xé bao bì lại càng phải cẩn thận. Trưa Đào Đào ăn cơm hộp cùng công nhân nhà xưởng, ở đến hai giờ chiều, mới đăng ký được hai container, cô vừa mệt vừa đuối, sắc mặt vàng vọt, rất muốn tìm một cái ghế ngồi xuống nằm một lát.

Tài xế giao cơm thấy bộ dạng mệt mỏi của cô, tốt bụng bảo cô về văn phòng trước. Chủ nhiệm nhà xưởng đều ghi chép rất tỉ mỉ đối với mỗi một thiết bị, trên mỗi xe cũng có hóa đơn vận chuyển thiết bị, họ đưa cô giữ một bản.

Đào Đào cảm ơn, chạy trở về phòng làm việc, vừa ngồi xuống uống ly trà thì Tả Tu Nhiên từ ngoài đi vào với sắc mặt cứng ngắt.

“Nhanh vậy?”

Đào Đào đặt hóa đơn lên bàn anh, lén đánh giá anh, nhỏ tiếng nói: “Đều ở đây cả.”

Tả Tu Nhiên không chút cảm xúc cầm hóa đơn lên, không thèm nhìn lấy một cái, liền ném thẳng xuống đất, “Những thứ này mấy ngày trước đã chuyển fax nhanh đến rồi, cô muốn tôi xem cái gì?”

Đào Đào bị anh gào tới mức không dám thở mạnh, chột dạ cụp mắt xuống. “Các bác tài nói lúc chất hàng lên đều đã kiểm tra kỹ càng rồi, không có một chút sai sót. Hôn nữa... hôn nữa...”

“Hôn nữa trong xưởng cũng sẽ có người ghi chép?” Tà Tu Nhiên cười lạnh.

Đào Đào kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Họ là họ, làm gì tôi không quan tâm, còn cô, có tận mắt nhìn thấy mỗi một thiết bị hay chưa? Kích cỡ là bao nhiêu, linh kiện có mấy loại? Hình vuông hay hình tròn? Có chỗ nào đặc biệt phải chú ý không? Nếu tôi không thể hiểu được cận kề thì làm sao giảng giải, phụ đạo cho người khác? Cô tưởng tôi là thần thánh, những thiết bị này, tôi nhắm mắt cũng đều có thể miêu tả từng thứ một hay sao?”

Đào Đào nuốt nước bọt, “Xin lỗi, thầy Tà, tôi... sẽ qua lại đó ngay. Tôi có hơi khó chịu, quay về uống chút nước.”

“Không khỏe thì xin nghỉ về nhà, hoặc có thể nghỉ việc không làm nữa, chẳng phải chồng cô rất giỏi hay sao, lẽ nào không nuôi nổi cô?”

Đào Đào nghe câu này thấy rất khó chịu, không nhịn được cũng phát cáu, “Thầy Tà, công việc là công việc, anh lôi chồng tôi vào làm gì?”

“Đồ lừa đảo!” Tà Tu Nhiên trừng cô đầy vẻ miệt thị.

“Tôi lừa anh cái gì?” Đào Đào khó hiểu.

Tà Tu Nhiên nhắm mắt một lúc lâu, “Tự cô suy ngẫm đi.”

“Anh nói rõ ràng có được không, tự tôi nghĩ thì sẽ nghĩ rất nhiều.”

“Tôi không cần thiết phải lãng phí lời nói với một kẻ lừa đảo.” Anh kiêu ngạo hếch cằm, nhìn xuống cô, “Hôm nay không đăng ký xong thì đừng tan làm”

Lúc Đào Đào tan làm đến phòng đã tắt hết, bảo vệ nội cô biết là người của phòng Kỹ thuật đều cùng người của tổng công ty đến khách sạn ăn cơm rồi. Đào Đào đứng nguyên ngày, cả người như bị hư thoát.

Hoa Diệp gọi điện cho cô, “Đang ở đâu?”

Đào Đào trông ra màn đêm dày đặc ở bên ngoài, thở dài, “Đang trên đường. Còn anh?”

“Anh vừa về đến nhà. Tiểu Đào, tủ lạnh trống trơn, có phải cần mua chút gì đó về không?”

Vốn dĩ định chủ nhật sẽ bổ sung vật tư, kết quả là cãi nhau với Hoa Diệp, ngủ hai ngày, thứ Hai lại đến chỗ Quý Mạnh Nhân, Đào Đào bắt lực bóp trán, “Anh nấu chút mì ứng phó trước đi, em đi siêu thị mua ít đồ rồi về nhà.”

“Có cần anh đi cùng em không?”

“Không cần đâu, em đi nhanh thôi.” Cô không muốn lãng phí thời gian đợi tới đợi lui, bây giờ cô chỉ muốn mau chóng về nhà tắm rửa, sau đó lên giường ngủ một giấc thật đã.

Trên đường về nhà, có siêu thị Đại Nhuận Phát, bên cạnh siêu thị là một rạp chiếu phim, buổi tối rất đông người, Đào Đào dạo một lúc, mới tìm được một chỗ đậu xe.

Mua một đồng trái cây và nguyên liệu nấu ăn, rồi mua đồ dùng vặt thường dùng trong nhà, xách hai cái túi to tướng, mở cốp xe, cho túi vào trong, nghe thấy đằng sau có người gọi: “Tiểu Đào?”

Cô quay đầu lại nhìn, là Diệp Thiếu Ninh, có một cô gái đang đứng bên cạnh, vẻ mặt hai người trông kỳ kỳ.

“Đến xem phim cùng bạn à?” Đào Đào cười cười với hai người.

“Hoa Mộc Lan, Triệu Vy đóng, nghe nói hay lắm, cậu xem chưa?” Diệp Thiếu Ninh tiến lên đóng cốp xe giúp cô.

“Chưa.” Đào Đào nhìn cô gái nghiêng ngẫm, hỏi nhỏ, “Bạn gái à?”

“Không phải.” Diệp Thiếu Ninh quay lưng lại với cô gái, nháy mắt với Đào Đào, “Chưa xem thì cùng xem đi! Minh đi mua vé cho cậu.”

Đào Đào không kịp kêu, anh ta đã quay đầu chạy mất.

“Tôi... vẫn chưa ăn cơm!”

Cô gái hơi áy náy, “Bên trong có hotdog, ăn một chút trước, xem xong rồi đi ăn khuya.”

Đào Đào cười khan, “Về nhà muộn, chồng tôi sẽ có ý kiến.”

“Cô... kết hôn rồi?” Cô gái rất ngạc nhiên.

“Ừm ừm Diệp Thiếu Ninh, mình vẫn nên về thôi!” Cô rất khó hiểu tại sao Diệp Thiếu Ninh lại lôi cô đi làm bóng đèn, nhìn biểu cảm của cô gái, hình như rất muốn ở riêng với Diệp Thiếu Ninh.

Động tác của Diệp Thiếu Ninh rất lẹ, đã mua xong vé trở lại, “Gọi điện cho Hoa Diệp, còn mười phút nữa là bắt đầu rồi.”

Đào Đào chần chừ nhìn Diệp Thiếu Ninh, Diệp Thiếu Ninh đá cô một cái, “Nhanh lên.”

Cô bất đắc dĩ móc điện thoại trong túi xách ra, còn chưa bấm số, điện thoại đã reo.

Danh bạ ban đầu của Đào Đào lưu trong điện thoại, không phải thẻ nhớ, đổi số nên số điện thoại trước đó đã mất hết. Điện thoại gọi đến hình như có quen, nhưng không nhớ ra.

Ấn phím nghe, “A lô!”

Đối phương rất yên lặng, nửa ngày không lên tiếng.

Đào Đào lại a lô mấy tiếng, vẫn không có ai trả lời, cô nổi cáu, chửi một câu: “Đồ thần kinh!”, khép điện thoại “tạch” một cái.

Một lúc sau, điện thoại lại reo tít tang, cô nhìn, vẫn là số cũ, không thèm nghe mà nhấn tắt luôn.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Vô Sĩ

“Shit!”, Tà Tu Nhiên nhìn sắc đêm ngoài cửa sổ rửa thảm, đầu ngón tay cầm điện thoại đã trắng bệch.

Ngoài trời đã tối hẳn, chỉ có một vài tia sáng hiếm hoi xuyên qua cửa kính, từ xa len lỏi vào, hòa với ánh đèn vàng dịu nơi hành lang, đứng bên cạnh cửa sổ, thật ra không nhìn rõ cảnh quan bên ngoài.

Trong phòng bao phía sau, ly tách giao thoa, nói cười không dứt, đám người phòng Kỹ thuật đó bình thường nói ra thì cũng qua lại rất tốt với cô, từng người một ngồi quanh bàn, nâng ly lên, liền hoàn toàn quên đi sự tồn tại của cô, ngay cả Tạ Phi Phi cũng không nói tiếng nào, liếc mắt đưa tình với anh giống như một kẻ hám trai. Quan hệ của cô đúng là tệ thật.

Anh ngồi ở vị trí khách quý, lại giống như tối hôm tiệc chào mừng, từng người lần lượt mời rượu anh, nhưng anh không hào phóng giống hôm ấy, nhiều nhất cũng nhấp môi mà thôi.

Anh cứ canh cánh trong lòng, không biết cái đồ ngốc đang ở phân xưởng lắp ráp đó đã đăng ký xong chưa? Đã tan làm chưa? Đã ăn cơm chưa?

Cô nói không khỏe, trông đúng là có vẻ không khỏe thật, lúc sáng vào phòng làm việc, mặt cô trắng bệch, giống như quỷ hút máu vậy, đứng im bất động dưới ánh mặt trời.

Nhưng anh không muốn có một chút thương hương tiếc ngọc nào. Hương và ngọc này, ý chỉ những cô gái chưa có gia đình, một người đã có chồng như cô, xứng hay sao?

Chưa từng có kinh nghiệm thất bại như thế này. Anh thật sự được gọi là đã kinh qua tất cả xuân sắc nhân gian, mỗi người một vẻ, quốc sắc thiên hương, thực nữ danh môn, con gái rượu, có loại nào mà chưa gặp qua. Anh từng nói đùa với bạn bè rằng, phụ nữ lượn trước mắt anh một cái, anh không chỉ có thể đoán được số đo ba vòng mà còn bói được chính xác phẩm chất của cô ta. Tất nhiên, cũng rất ít có cô gái nào thoát khỏi đôi mắt hoa đào phóng điện của anh.

Cô không phải mẫu người anh thích, ngoại hình cũng lắm chỉ là thanh tú, vóc dáng chẳng có điểm nào đáng khen, quá gầy, kỹ thuật lái xe quá tệ, người thì ngốc nghếch, hờ ra là khóc, nhưng hễ bước lên là lại giống như một con nhím mình đầy gai. Nếu không phải cô được phân làm trợ lý của anh thì anh tuyệt đối không thèm nhìn thẳng cô lấy một lần.

Anh đến Thanh Đài để chỉ đạo công việc, ắt phải tạo mối quan hệ tốt với người của bên này, nên đi đâu cũng chăm sóc bảo vệ cô. Ưu điểm duy nhất của cô chính là không tự nhiên mà mê muội anh giống những cô gái khác, điều này khiến anh có một cảm giác thoải mái, đồng thời lại có một cảm giác mới mẻ, không nhìn được thường hay trêu chọc cô. Cô hai mươi lăm tuổi, nhưng trông có vẻ chỉ mới hai mốt hai hai, đôi mắt trong veo không lẫn chút tạp chất, vẫn còn giữ lại rất nhiều vẻ ngây thơ thời đi học, sẽ lái xe rất lâu đến bờ biển cắm trại ăn hải sản, những ngày đẹp trời sẽ bỏ rất nhiều thời gian đối mặt với một đồng bùn đất ở phòng gốm, không trang điểm để ra ngoài gặp đàn ông, hại anh lo lắng cô như vậy liệu sau này có người đàn ông nào thích hay không?

Lần đầu tiên thất bại thảm hại, anh đã bị lừa, thì ra cô mới là cao thủ thật sự, đã khóa chặt một người đàn ông chất lượng cao từ sớm.

Bao nhiêu phụ nữ, ban ngày làm thực nữ, ban đêm hóa thân thành yêu tinh, giỏi đủ các kỹ năng, nhưng đến độ tuổi ba mươi, vẫn chưa tóm được một người đàn ông nguyện ý hứa hẹn cả đời với mình.

Cô làm được như thế nào vậy chứ?

Anh không có hứng thú với câu trả lời này, chỉ là nghĩ đến cô gái nhỏ mà mình trêu đùa hả hê bấy lâu nay lại là vợ người ta, trong lòng rất khó chịu. Càng khó chịu hơn nữa là không thể trách tội cô được, cô kết hôn hay chưa, là tự do của cô, cô chưa bao giờ có một tí ám thị mờ ám nào với anh.

Dường như là do anh tưởng bỏ rồi. Ngay khi anh vẫn kim lòng không đầu tư tâm đến cô, không nhìn được mà bấm số gọi cô, cô lại không nhớ số điện thoại anh, còn chửi anh là đồ thần kinh, cuối cùng trực tiếp cúp máy.

Đúng là giận không để đâu cho hết.

Fuck! Tà Tu Nhiên lại bực bội lâu bầu một câu.

“Cậu Tà, sao còn không vào?” Cánh cửa phòng bao phía sau mở ra, giám đốc La bước ra, rồi lại nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tà Tu Nhiên xoay người lại, “Ồ, ra ngoài hít thở không khí, bên trong mùi thuốc nồng quá.”

Giám đốc La cười cười, mặt ửng đỏ, “Người bên này tửu lượng thật đáng nể, chịu không nổi. Lô thiết bị tiếp theo phải đến tuần sau mới tới được, thời gian này không có việc gì, cùng tôi trở về Bắc Kinh đi!”

“Thôi đi, không muốn chạy đi chạy về.” Tà Tu Nhiên nhả ra một làn khói trắng với cánh cửa sổ.

“Không ai hiểu con bằng mẹ, phu nhân có thể đoán ra cậu Tà sẽ không về Bắc Kinh một thời gian ngắn, khí hậu mỗi ngày một lạnh, bảo tôi mang đến cho cậu Tà vài chiếc áo mùa đông.”

Tà Tu Nhiên nhún nhún vai, “Bà ấy tưởng tôi bị điều đến biên cương à, còn mang áo lạnh nữa, thật khiến người ta cười đến rụng răng.”

Giám đốc La sờ sờ mũi, mỉm cười kín đáo.

“Bà ấy... không phải muốn đi Tokyo tổ chức triển lãm gốm sao, chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Chuyện này tôi không rõ lắm, cậu Tà tự mình gọi hỏi phu nhân đi. Phu nhân nói hai người đã mấy ngày rồi không liên lạc.”

“Tôi cũng không còn nhớ nữa, còn phải báo cáo với bà ấy mỗi ngày sao, tôi bận lắm, tôi đang đi công tác...” Tà Tu Nhiên nhìn thấy Tăng Kỳ kéo cửa ra ngoài, vội ngậm miệng lại.

“Thầy Tà, bố tôi đang tìm anh.” Tăng Kỳ lắc lư đôi khuyên tai to bằng chiếc vòng trên lỗ tai, mới hót tóc tét, tóc mái gọn gàng, kẻ màu mắt rất đậm, nổi bật trong đêm tối, vô cùng xinh tươi, cô ta thân mật khoác tay Tà Tu Nhiên.

Tà Tu Nhiên hất tay cô ta ra, cau mày, “Có chuyện gì?”

Tăng Kỳ ngó giám đốc La một cái, cười không đáp.

“Tôi vào trước.” Giám đốc La rất biết điều, gạt đầu với hai người.

“Sao không vào với người ta?” Cô ta nhõng nhẽo hờn dỗi.

“Cô cần người ở bên sao?” Viên minh châu trong lòng bàn tay của Tăng Trí Hoa, ai mà không tranh giành bọ dờ.

“Mấy người đó đâu phải là thầy Tà. Tôi cũng không muốn uống qua uống lại với họ, hay là đổi địa điểm, hai chúng ta uống thôi?” Đầu ngón tay ngọc ngà, nhẹ nhàng lướt qua mu bàn tay anh, cô ta chậm rãi hỏi.

Tà Tu Nhiên nhướn mày, “Được thôi!” Anh xòe hai tay.

“Tôi biết có một nơi rất hay.” Tăng Kỳ kéo anh, mỉm cười duyên dáng chạy ra ngoài, không đợi Tả Tu Nhiên mở cửa xe, tự mình giành lên xe trước.

Tả Tu Nhiên cười lạnh.

Địa điểm mà nam nữ chốn đô thị thích đến vào ban đêm không phải là quán cà phê thì là quán bar, cà phê cũng được, nước ngọt cũng được, rượu cũng được, chất lỏng ấm áp trơn tuột xuống dạ dày, bối cảnh là đêm tối, thêm vào đó là ánh nến lập lờ, ba phần chân tình bảy phần màu mè, có lẽ rất nhiều chuyện cũng là nước chảy thành sông.

Tăng Kỳ quả thật rất quen với đạo lý này.

“Quán bar Cầu Vòng là quán bar cao cấp nhất Thanh Đài, ở đây có Whisky nồng độ cao nhất Thanh Đài và rượu bạc hà được pha chế ngon nhất cả Thanh Đài. Nghe người ta nói chủ quán là con gái một tư lệnh hải quân, kìa, chính là cô ta.” Tăng Kỳ kéo Tả Tu Nhiên ngồi xuống quầy rượu, chỉ vào người phụ nữ cắt đầu đính mặc áo khoác da với quần da màu đen ngồi ở bàn trong. “Ở đây thỉnh thoảng sẽ có biểu diễn, có một người đàn ông tên là Tiểu Tử Hằng chơi trống rất hay, lại ngầu nữa, hôm nay hình như không đến thì phải. Thầy Tả, anh xem, anh xem... Nữ sĩ quan cũng đến đây uống rượu.”

Tả Tu Nhiên nhìn theo ánh mắt của Tăng Kỳ, một cô gái mảnh mai thanh tú mặc trang phục hải quân đang từ ngoài bước vào, trực tiếp đến bên cạnh bàn của bà chủ quán bar. Bà chủ quán bar kích động kêu lên một tiếng, nhảy lên ôm cô gái, “Trời, Mộc Ca, bánh quá đi.”

“Có không?” Nữ sĩ quan cười nhàn nhạt, lấy mũ xuống, mái tóc dài bồng bềnh thả sau lưng, động tác ấy nhuần nhuyễn như quay quảng cáo đầu gối đầu.

Những ánh mắt trong quán bar không hẹn mà gặp cùng nhìn về phía cô ta.

“Thời trang chính là mặc sao cho khác người, sau này nếu tôi mặc đồ tu nữ đến quán bar, nhất định sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt.” Tăng Kỳ bĩu môi.

Tả Tu Nhiên thu ánh mắt lại, búng ngón tay cái tách, ra hiệu bartender làm hai ly Whisky trà xanh.

“Được chứ?”

“Ừm!” Tăng Kỳ xoay ghế, sắp tới gần anh, khẽ mỉm cười, khoa trương nhắm mắt lại, đôi môi đỏ chót, bóng loáng như thạch dưới ánh đèn treo.

Cô ta ở gần như vậy, dường như có thể đếm được số lông mi của cô ta, Tả Tu Nhiên bật cười.

Tăng Kỳ một hơi uống cạn, uống xong ưỡn ẹo trên ghế, đôi mắt mông lung, “Thầy Tả, hình như tôi hơi đau đầu...”

“Chúng ta vừa mới đến thôi đây?” Tả Tu Nhiên nghiêng đầu sang, mắt thoáng chút mơ màng.

“Anh cố ý, rượu này mạnh quá, tôi... ời, nhà đang quay rồi...”

“Về nhà?” Tả Tu Nhiên nhướn mày.

Tăng Kỳ thổi hơi nóng vào tai anh, “Đến chỗ thầy Tả...”

Tả Tu Nhiên cảm thấy hormone adrenaline dâng trào, anh đẩy ly rượu ra, đứng dậy dìu vai cô ta. Anh nghĩ họ vốn cùng một loại người, rượu vào là chẳng được cái tích sự gì, xảy ra chuyện gì thì có gì mà không thể?

Chạy xe về khách sạn nhanh như chớp, cửa vừa đóng lại, cơ thể uyển chuyển của Tăng Kỳ liền dán đến gần.

Cô ta ôm lấy cổ anh, kiễng chân cắn nhẹ môi anh, nhiệt tình lại mạnh bạo, lược bỏ cả giai đoạn ve vãn, Tả Tu Nhiên cũng không khách sáo, thuận thế ngấm môi cô ta, tặng cho một nụ hôn sâu triền miên đến ngạt thở.

Khi cô ta ngẩng đầu lên lại thì đã yêu kiều thờ đóc, miệng nói anh xấu quá, nhưng tay thì đã nói lòng cả vạt của anh...

Khi đang cả hai đều đang hỗn loạn, không biết là ai chạm phải công tắc trên tường, đèn bật lên, ánh sáng rực rỡ, Tả Tu Nhiên híp mắt lại, cúi đầu xuống, nhìn thấy bờ môi đã bị ăn mất một nửa son của cô ta.

Bỗng nhiên, anh mất hết hứng thú.

Cảm nhận được anh đã hết kích thích, cô ta ngây người, nhìn anh dò hỏi.

“Tôi... vẫn không được... đối với mùi thuốc lá... xin lỗi!” Anh đẩy cô ta ra, cười cười xin lỗi.

“Tôi đã... đánh răng rồi.” Tăng Kỳ mở to mắt không dám tin, trong lòng đã vô cùng xấu hổ.

“Tôi... khá nhạy cảm với vấn đề hôi miệng.” Sự thật là anh nhớ lại tình cảnh cô ta ăn sashimi hôm đó, đôi môi đỏ chót, cá hồi màu cam, một nửa trong miệng, một nửa bên ngoài, bỗng nhiên muốn nôn.

Tăng Kỳ căng mặt, giận sôi gan, chỉ nghe một tiếng “chát” giòn tan vang lên, cô ta giơ tay cho anh một bạt tai, trên mặt anh từ từ nổi lên dấu tay, “Anh vô sỉ!” Cô ta hung dữ trừng anh một cái, xông cửa đi ra.

Tà Tu Nhiên sờ cái má nóng rát, bật cười khanh khách.

Vô sỉ! Lần đầu tiên anh nghe thấy lời nhận xét như vậy từ miệng một cô gái, có điều, quả thật là vô sỉ, vậy mà lại tìm một lý do sát seọ như thế.

Cởi áo khoác ra, đầu choáng váng nằm xuống giường. Tối hôm tiệc chào mừng, anh uống không ít, Đào Đào đưa anh về, nhưng anh không hề say khướt, chỉ là muốn hưởng thụ đáng về chăm sóc anh của cô. Cô cởi áo khoác, giày, nói lòng cà vạt, dùng khăn nóng lau mặt giúp anh, sợ dính ướt tóc anh, bàn tay còn lại cẩn thận vén tóc lên. Anh nhắm mắt, nghe cô chạy tới chạy lui trong phòng, cảm thấy vô cùng yên tĩnh, ngay cả ngọn lửa nóng rực nơi lồng ngực cũng giảm xuống vài độ. Trong đêm yên tĩnh, bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng chói, anh nhắm chặt hai mắt theo bản năng, “Anh cũng là đầu heo.” Cô cười khê, hình như rất vui, sau đó đắp chăn cho anh, tắt đèn, rón ra rón rén đi ra ngoài.

Cô vô sỉ chụp lên anh lúc say rượu?

Tà Tu Nhiên ngồi bật dậy, đưa tay sờ điện thoại trong túi, động tác vừa gấp vừa mạnh.

Điện thoại gọi được rất nhanh, âm thanh vang lên đều đều, thật lâu sau vẫn không có ai nghe máy, Tà Tu Nhiên sốt ruột tới mức đi vòng vòng trong nhà, hận không thể gào to ba tiếng.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Cuối cùng, một giọng nói vô cùng bức bối truyền đến.

Anh bỗng ghen lời.

“Tiểu Đào, mình tiễn cậu.” Lại có một giọng đàn ông trong trẻo vang lên.

“Không cần đâu. Diệp Thiếu Ninh, lần sau cậu còn bảo mình làm chuyện thất đức như vậy nữa, mình sẽ tuyệt giao với cậu, lại còn chọn một bộ phim dở tệ như thế, hành hạ mình những hai tiếng đồng hồ, mình hận cậu tới chết. A lô, rốt cuộc anh là người hay ma vậy, lên tiếng đi chứ!”

Anh không biết rốt cuộc là cô đang nói chuyện với ai mà thờ ơ hì hục như vậy.

“Điện rồi, điện rồi...” Cô lại có thể cúp điện thoại lần nữa.

Anh gọi lại, cô đã tắt máy.

Tà Tu Nhiên trừng nhìn điện thoại, nửa ngày trời không nhúc nhích.

Cô đi xem phim cùng một người đàn ông khác? Không phải người chồng ưu tú đó của cô? Cô... có tình nhân?

Anh há to miệng hít thở, cảm thấy trong đầu như một đồng hồ nhảo nhoẹt, điên rồi, anh nghĩ có thể anh cũng điên rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ân Tình

Cả một ngày nay, Hoa Diệp luôn bồn chồn bất an.

Lúc sáng khi chụp X-quang, bác sĩ thông qua micro cách một bức tường kính bảo anh xoay tới xoay lui trước một cái máy to tướng, mắt gấp đôi thời gian của người khác mới cho anh xuống. Anh chạy qua hỏi phải chăng có điều gì khác thường không, bác sĩ liếc anh một cái, khê lắc đầu, lúc anh đi ra, áo lót đã ướt đầm.

Hôm nay vụ án công ty kiến trúc Cửu Châu đâm đơn kiện Đại học Thanh Đài khất nợ khoản tiền công trình cuối sẽ ra tòa lần hai, trước khi anh vào tòa án, đã phá lệ cài điện thoại sang chế độ rung, chứ không phải tắt máy. Hôm nay Mộc Ca đến đoàn văn công trình diện, việc này, Quý Mạnh Nhân đã giúp đỡ rất nhiều, có thể cô đã gọi điện cảm ơn bà. Nhưng anh lo tắt máy sẽ khiến cô tưởng rằng anh cố tình vạch ra giới hạn với cô, nếu cô gọi đến, anh sẽ nói chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, ngữ khí phải bình tĩnh, dừng dừng.

Tối qua khỏi băng giữa anh và Đào Đào gần như đã được rã đông, nhưng ánh mắt Đào Đào nhìn anh đã thêm một phần xa cách, giống như đang phòng bị gì đó.

Anh vừa lắng nghe luật sư đối phương biện hộ, vừa không thể không chế được mà thất thần. Cụ thể đang nghĩ gì ngay cả bản thân anh cũng không biết, tóm lại là đại não giống như một đồng cỏ, rối loạn quần vào nhau.

Phiên tái thẩm kết thúc, thẩm phán phán theo kiểu năm mươi năm mười, Đại học Thanh Đài sẽ trả trước một nửa món nợ, đội công ty kiến trúc Cửu Châu giải quyết xong vấn đề thi công, được sự khẳng định của Đại học Thanh Đài, sẽ trả nốt nửa còn lại. Đây coi như là một kết luận vô thưởng vô phạt, lúc bước ra, đại diện pháp nhân của hai bên đều có chút mất hứng.

Hoa Diệp móc điện thoại từ trong túi đựng công văn ra, Hứa Mộc Ca không gọi đến, cũng không gửi tin nhắn, anh ngây người, trong lòng bỗng nhiên trống rỗng. Anh nhìn bầu trời xanh ngắt hít vào một hơi, trầm nghĩ, có lẽ như vậy sẽ rất tốt.

Cố tình tan làm sớm, muốn ăn cơm ở nhà cùng Đào Đào, sau đó đi dạo. Nhưng Đào Đào lại gọi điện, bảo phải cùng Diệp Thiếu Ninh và bạn gái cậu ta đi xem phim.

Hoa Diệp gấp điện thoại lại, đáy lòng dâng lên một vòng gọn sóng, khóe môi hiện ra tia cười khổ.

Dường như những chuyện thử thách hôn nhân của anh và Đào Đào lặng lẽ kéo đến hết chuyện này tới chuyện khác trong cùng một lúc. Mộc Ca đột ngột về nước, khiến anh có cảm giác sức cùng lực kiệt. Cái người gần gũi với Đào Đào tên là thầy Tà đó, anh không biết tại sao lại nghĩ thấy mùi bất thường. Còn Diệp Thiếu Ninh...

Không ai biết được, khi anh và Đào Đào xác định quan hệ yêu đương thì Diệp Thiếu Ninh từng đến tìm anh. Diệp Thiếu Ninh được Nhạc Tĩnh Phân cử đi quản lý công trường ở Thượng Hải, ba tháng không về nhà, bỗng nhiên vào một buổi chiều, xuất hiện ở phòng làm việc của anh, tóc dài đến mang tai, phong trần bụi bặm, người vừa đen vừa gầy.

“Anh với Đào Đào hẹn hò thật rồi sao?” Diệp Thiếu Ninh hỏi.

Anh nghiêm túc gật đầu.

“Buông Đào Đào ra, anh và cô ấy không hợp nhau.” Hoa Diệp nhìn thấy hai bàn tay của Diệp Thiếu Ninh từ từ nắm lại, biểu cảm căng thẳng, mặt đỏ bừng.

Tuy tuổi hai người chênh nhau vài năm nhưng cùng là đàn ông, từ trong ánh mắt của Diệp Thiếu Ninh anh phát hiện ra Diệp Thiếu Ninh thích Đào Đào, nhưng Đào Đào lại coi Diệp Thiếu Ninh là Đồ Tĩnh phiên bản khác giới.

“Trong mắt người ngoài, Đào Đào giống như là treo cao với anh. Thật ra không phải treo cao, mà là Đào Đào quá ngây thơ, hoàn toàn không thể đạt được yêu cầu của anh.” Diệp Thiếu Ninh lại nói.

Anh cười, “Chúng tôi có yêu cầu gì?”

“Mẹ anh, bạn bè anh, nhân viên của anh, anh có thể khẳng định họ đều thừa nhận Đào Đào là người yêu lý tưởng của anh không? Anh nói cũng không phải cậu ấy kết hôn với họ, mà là kết hôn với anh. Thế nhưng, anh cũng thuộc về họ mà. Hoàn cảnh trưởng thành, sở thích, người quen, lời ăn tiếng nói của các người đều rất xa lạ với Đào Đào. Cô ấy ở cùng với các người, rõ ràng không hề hài hòa, anh cho rằng cô ấy sẽ vui vẻ? Hướng hồ trong lòng anh vẫn còn yêu một người khác.”

“Đào Đào nói cho cậu biết?” Ánh mắt anh bỗng lạnh đi.

“Anh nói xem cô ấy sẽ nói với tôi hay không?” Diệp Thiếu Ninh hỏi ngược lại, “Tình yêu của anh với Hứa Mộc Ca ở quán bar Cầu Vòng giống như một câu chuyện cổ tích không trọn vẹn, ai mà không biết?”

“Trừ phi cậu đưa ra một đồng chứng cứ, nếu không đừng hòng dùng suy đoán, giả thiết để thuyết phục một luật sư thay đổi chủ trương.” Anh lạnh lùng nhìn Diệp Thiếu Ninh, “Còn Đào Đào cũng không phải cô gái mà cậu cho rằng không có khả năng phân biệt đúng sai, cô ấy rất rõ mình đang làm gì.”

“Nếu tình yêu cũng giống như kiện cáo, có thể dùng pháp luật để phân định trắng đen thì tốt rồi. Nếu anh thật sự có một chút quan tâm và thương Đào Đào, thì đừng đùa giỡn cậu ấy.”

Diệp Thiếu Ninh thở dài, ánh mắt vừa đau khổ vừa bất lực.

Lúc anh và Đào Đào kết hôn, Diệp Thiếu Ninh cùng người nhà đến tham gia hôn lễ. Cậu ta nắm tay anh, chân thành nói: “Chúc mừng!”

Đào Đào đứng một bên cười đùa vô tư, “Diệp Thiếu Ninh, sang năm đến lượt cậu đấy nhé, lát nữa lúc mình ném cầu hoa, cậu phải giành cho được đó.”

Diệp Thiếu Ninh cười nhạt, “Hi vọng vậy!”

Cơm tối chỉ đối phó qua loa bằng một bát mì, rửa bát xong, Hoa Diệp vào thư phòng lên mạng kiểm tra mail, tiện tay mở MSN. Anh không thích những cách thức liên lạc như MSN và QQ, anh thích nói chuyện trực tiếp hoặc gọi điện hơn, nhưng đám Trương Hoàng lại hay dùng, nên anh cũng đăng ký một tài khoản.

Một Ca đang online, cô lấy nickname là “Tôi điên vì ca”, chữ ký phía dưới là: Em sẽ không nói cảm ơn với anh, như thế rất cứng nhắc, em sẽ chỉ cất giữ mọi thứ tại một góc trong đáy lòng, mãi sẽ không nhắc đến với bất cứ ai.

Hoa Diệp gần như tắt MSN ngay giây sau đó, cảm thấy ngạt thở khó kìm nén, anh đứng dậy, ra sân thượng hút một điếu thuốc, mới hơi bình tĩnh trở lại.

Hon chín rưỡi, Đào Đào xách hai túi giấy to mở cửa đi vào. Anh nghe thấy động tĩnh bèn đi ra, giúp cô nhét đồ trong túi giấy vào tủ lạnh.

“Phim thế nào?” Anh hỏi.

Đào Đào ngáp một cái, trông có vẻ rất mệt mỏi, mi mắt rũ xuống, “Phim lằng xẹt, tình tiết rời rạc, bắt ngờ, cảnh phim cũng khá hoành tráng, không biết quay ở đâu, mà người nào cũng bị bụi thổi đầy mặt, giống như đồ cổ mới được khai quật vậy. Biểu cảm của Triệu Vy từ đầu đến cuối đều một màu, nghiêm túc mà lại thâm trầm, Hồ Quân thì hết như một tên thổ phỉ, Trần Khôn đẹp thì có đẹp, nhưng cuối cùng lại lòi ra thân phận hoàng tử gì đó, đúng là quá bắt ngờ luôn. Ca sĩ giọng cá heo nước Nga đó, hình như đạo diễn vì anh ta mà nhét nhân vật này vào, chả ăn nhập gì với tình tiết phim cả. Điều khiến em bất lực nhất là em gắng gượng hai tiếng đồng hồ coi đến cuối cùng, nhưng kết phim vẫn là bi kịch. Em còn không hơi sức nói chuyện với Diệp Thiếu Ninh nữa.”

Hoa Diệp cười, “Diệp Thiếu Ninh thấy hay không?”

“Cậu ta ném bạn gái cho em, em lúc thì đưa coca cho cô ấy, lúc thì cầm bóng ngô, cậu ta ngồi ở hàng ghế khác, ngủ liền hai tiếng.” Đào Đào lắc đầu lia lịa, “Thật chịu không nổi cái tính không nóng không lạnh đó của cậu ta, bị bác Diệp ép đi xem mắt, con gái người ta thì vừa ý, còn cậu ta không có cảm giác nhưng lại không nói ra được, lại sợ quá gần gũi với cô gái, sẽ khiến người ta chìm đắm thì sẽ mang cảm giác tội lỗi, nhìn thấy em liền kéo em đi làm bóng đèn, anh không thấy mặt cô gái đó dài như thế nào đâu.”

“Vậy thì đêm nay cậu ta đã đạt được mục tiêu rồi.”

“Có thể! Ưm... buồn ngủ quá! Ó, mẹ ghé nhà à?” Lúc Đào Đào đóng cửa tủ lạnh lại, nhìn thấy thịt viên được gói trong túi giữ tươi.

“Bỏ đến, ngồi một lúc rồi đi.”

“Nhất định lại nói xấu em rồi, hèn gì lúc xem phim tai cứ ngứa ngứa.” Đào Đào lườm bâu.

“Làm gì có? Chuyện lần này... là lỗi của anh.” Hoa Diệp hơi bối rối.

“Anh là con đẻ của bố mẹ, em là con họ bao nuôi, sao nỡ trách anh được chứ!” Đào Đào khẽ nhắm mắt, lại ngáp thêm cái nữa.

“Tắm sớm lên giường ngủ đi, anh cũng tắt máy tính đây.”

Đào Đào ừm một tiếng, cúi đầu đi vào phòng lấy đồ ngủ. Vừa quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc áo vest đàn ông treo trên giá đồ. Cô nghĩ người, đây là áo Tà Tu Nhiên đưa cô che mưa hôm thứ Bảy, cô đã giặt ủi xong xuôi, thứ Hai đi vội quá nên quên mang cho anh ta.

Tà Tu Nhiên hôm ấy, vui tươi dí dỏm, ôn hòa thân thiết, chủ nhật còn nhắn tin hỏi thăm, chỉ cách có một ngày mà trở nên nghiêm khắc như biến thành người khác.

Con người quả thật rất giỏi thay đổi.

Cô trẻ môi, lấy áo vest xuống cho vào bọc, đặt chỗ cửa chính, đề phòng ngày mai lại quên mất.

Hoa Diệp tắm trong nhà tắm ngoài phòng dành cho khách, hai người lên giường gần như cùng lúc. Đã qua giờ ngủ hàng ngày, cả người mệt mỏi, nhưng thần kinh lại rất hưng phấn. Hoa Diệp bật tivi xem tin tức, cô lại lấy cuốn “Tuyển tập Trương Á Linh” trên tủ đầu giường ra xem.

Hoa Diệp quay đầu ngó Đào Đào một cái, từ khi vào phòng đến giờ, cô không hề trao đổi ánh mắt với anh, thậm chí nhìn còn không nhìn thẳng, cũng không gọi “chồng ơ” nhao nhọt như mọi ngày. Tình huống này có hơi khiến anh không mấy thích ứng, nhưng lại không nhìn ra một chút khác thường nào trên mặt cô.

“Tiểu Đào, thứ Sáu này chúng ta đi xem kịch đi, “Mẫu đơn đình” bản của Bạch Tiên Dưng.

Mất cô không dời khỏi quyển sách, “Còn khúc à, chắc em xem không hiểu đâu.

“Cũng đâu bắt em đi bình luận, trang phục trong vở kịch rất đẹp, coi như đi thưởng thức thôi trang được rồi.”

“Ừ, mua vé chưa?”

“Mai anh bảo thư ký Trâu lên mạng đặt.” Anh đưa tay ôm eo cô, để mặt cô đối diện với mắt mình.

Đào Đào nhoen miệng cười, khẽ gật đầu.

“Đừng đọc sách nữa, chúng ta ngủ sớm đi.” Anh lấy quyển sách trong tay cô ra đặt lên tủ bên mình, tắt tivi. Ánh mắt sâu thẳm tình mịch rơi trên người cô, khẽ di chuyển.

Anh cảm thấy cơ thể trong cánh tay bỗng cứng đờ.

Thật không biết phải làm sao mới tốt. Thật ra vợ chồng lên giường không nhất định đêm nào cũng phải làm chuyện thân mật, nhưng trước đó, cô bỏ nhà đi ba ngày, anh ngủ trong xe hai đêm, tối qua lại ngủ nhà mẹ chồng, họ đã gần một tuần không thực hiện nghĩa vụ vợ chồng rồi, trong đêm khuya thanh vắng, băng tan gối võ này, dường như nên làm gì đó.

Nhưng mà... Đào Đào nín thở, nếu lại xuất hiện tình huống lừa biến thành băng như hôm sau khi hai người tắm chung, vậy thì sự khó xử của Hoa Diệp há chẳng phải là bị ai của cô hay sao.

“Ngủ ngon!” Cô hoảng hốt vội chui người vào chăn, quay lưng lại với anh, quán mình thành một cái kén.

Khoe miệng Hoa Diệp giật giật, ánh mắt như mang tâm sự, nhưng thần sắc lại hơi kỳ quái.

Anh tắt đèn, chậm rãi nằm xuống, nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, kéo cô vào ngủ trong vòng tay anh, “Ngủ ngon, Tiểu Đào.”

Đào Đào khép mắt lại, lén thở ra, bắt mình chìm vào trạng thái ngủ say.

Ngày hôm sau, Đào Đào còn đang mơ màng, trở mình, đưa tay sờ thì thấy trống không, giật mình mở mắt ra, phát hiện trời đã sáng tỏ, Hoa Diệp không còn trên giường. Cô vội vàng ngồi dậy, cầm điện thoại lên xem, trời, cô ngủ say quá, không nghe thấy chuông báo thức luôn.

Mặc đồ chạy ra khỏi phòng, không khí thoang thoảng mùi cháy khét.

“Tuồng đầu đơn giản, không ngờ khi làm lại rất khó.” Hoa Diệp nhún nhún vai, bắt lực nhìn đĩa trứng chiên đen sì trên bàn.

Cô chớp chớp mắt, hồ hấp chậm dần. Cô không nhìn lầm, Hoa Diệp đang làm bữa sáng?

“Bỏ đi, chúng ta ra ngoài ăn! Hôm nay trời mát, gió rất to, có thể sắp mưa, em đừng lái xe, anh đưa em đi.”

Đưa cô đi làm? Không phải vì có chuyện bất ngờ xảy ra hay vì cô ngủ quên, mà chỉ là đưa cô đi làm thôi.

Cô hít thở sâu, cẩn thận dùng tay đặt lên trán, nhiệt độ hình như rất bình thường.

“Mau đi lấy áo khoác, anh xuống khởi động xe.”

“Không cần.” Cô kéo anh lại, “Trứng cháy rất thơm, em thích ăn.” Cô rót hai ly sữa, nhanh chóng nướng bánh mì, cho trứng cháy vào trong, cắn từng miếng thật to, mặt mày rạng rỡ, giống như đang ăn món ngon đệ nhất thiên hạ vậy.

Anh đưa cô thẳng đến trước cổng chính công ty, chứ không phải ở đường đối diện. Cô đẩy cửa xuống xe, đột nhiên quay người lại, vòng tay ôm cổ anh, đôi môi anh đào mềm mại dán lên môi anh, “Chồng ơi, em yêu anh!”

Anh vuốt tóc cô, “Tối anh đến đón em.”

“Ừm!” Kết hôn đã nửa năm, hôm nay, đối diện với ánh mắt khẽ cười của anh, cô lại cảm thấy xấu hổ.

Đứng trên bậc thềm, cho đến khi xe anh biến mất khỏi tầm mắt, mới xoay người lên lầu, bước chân nhẹ nhàng như đang đi trên mây. Cô cho rằng Hứa Mộc Ca là cái hồ đó, và cô đã vượt qua được rồi.

“Đào Đào, mau vào đi.” Phi Phi từ trong văn phòng xông ra, nắm lấy cô ra về thần bí.

“Mình đang định tìm cậu đây, cho mình mượn điện thoại cậu một chút, mình vừa đổi điện thoại, mất hết số rồi.” Đào Đào đi đến trước bàn làm việc ban đầu của mình ngồi xuống.

Phi Phi ném điện thoại cho cô, âm thầm liếc nhìn đồng nghiệp, rồi sấn tới bên tai cô, nói khẽ: “Tối hôm qua, Tăng Kỳ và thầy Tả lên giường rồi.”

Đào Đào gật đầu thật mạnh, đụng phải cằm Phi Phi, Phi Phi đau tới mức chảy nước mắt. “Điên rồi, không phải anh ấy đùa giỡn với cô ta sao?” Tả Tu Nhiên và Tăng Kỳ trong nhà xưởng nói chuyện, cô và Phi Phi đứng ở ngoài tường, nghe không sót một chữ.

Cô nghĩ nếu thật sự có chuyện đó, nhất định sẽ là âm thầm trao đổi riêng với nhau, chứ không thể nào dang hoàng như mời ăn cơm hay gì đó.

“Làm thật đó. Họ vốn dĩ cùng ăn cơm với bọn mình, giữa chừng, thầy Tả ra ngoài trước, sau đó Tăng Kỳ đi theo, lúc ăn xong, hai người đều không xuất hiện, dùng đầu gối để nghĩ, cũng biết là đi đâu, đúng là đồ đàn bà không biết xấu hổ.” Phi Phi bẽ cảm, nhắm mắt lại, giống như phụ nữ bất gian thành công, mặt mày đen thui. “Đội cô ta đi làm, cậu nhất định sẽ thấy cô ta mặt mày hơn hờ quá độ cho xem.”

Đào Đào nuốt nước bọt, thầm nghĩ Tả Tu Nhiên hái bông hoa Tăng Kỳ này rồi, hôm nay nhất định sẽ hồi phục lại bình thường chứ nhỉ!

Cô khẽ cười thành tiếng, nhưng nụ cười vẫn chưa hoàn toàn nở hết, thì một ánh mắt lạnh lẽo như mũi tên đã bắn tới.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Nói Chuyện

Nếu ánh mắt có thể giết người thì Đào Đào sớm đã đi đời nhà ma, không biết siêu độ đến ngày trùng thứ mấy rồi.

Đào Đào nhìn Phi Phi đột nhiên nín thinh, bộ dạng này của Tăng Kỳ là hơn hờ quá độ? Có điều, thật sự giống như mắc bệnh truyền nhiễm vậy, y hết Tả Tu Nhiên, bữa sáng không ăn bánh mì mà là ăn thuốc nổ.

“Lỡ tai nào của cô nghe thấy tôi nói chuyện thị phi vậy?” Cô chậm rãi đứng dậy, trên mặt còn kèm theo nụ cười.

“Nếu là về công việc, thì có cần phải đầu kè sát đầu, âm lượng ép xuống thấp như thế không? Rõ ràng là nói xấu sau lưng người khác, sợ người ta nghe thấy.” Tăng Kỳ nhướn mày, hỏi một cách gượng gạo.

“Công ty quy định phụ nữ với nhau thì không thể nói thầm sao?” Đào Đào khẽ nhắm mắt, trong lòng hơi tức giận, Tăng Kỳ có phần quản nhiều quá rồi.

“Muốn nói thì đừng có nói trong phòng làm việc của tôi, biến đi chỗ khác. Loại người như các cô, nhận lương cao, mới sáng sớm đi ngồi lê đôi mách, tán dóc, đánh rắm, không thấy hổ thẹn sao?” Cậy thế Tăng Trí Hoa, sau khi vào công ty, Tăng Kỳ đã quen được người khác a dua nịnh hót, không ngờ Đào Đào sẽ cãi lại, vốn dĩ đã đầy một bụng tức, giờ lại càng thêm dầu vào lửa nữa.

“Những lời lẽ hùng hồn này, Tăng tiểu thư đứng trên lập trường nào để nói vậy?” Giọng Đào Đào đều đều, nhưng rõ ràng mang theo một vẻ mỉa mai. “Cô thì là loại người nào, học thiết kế thời trang, không cần phỏng vấn, trực tiếp đi cửa sau để chế tạo ô tô?”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, được rồi đấy!” Phi Phi xoa dịu, dùng cùi chỏ huých Đào Đào, nháy mắt, cho dù thế nào, Tăng Kỳ cũng gọi là càng vàng là ngọc, làm âm ỉ lên sẽ bắt lợi cho Đào Đào.

Những nhân viên khác của phòng Kỹ thuật nhìn qua, ngay lập tức thì thầm nhỏ to.

Mặt Tăng Kỳ lúc đỏ lúc trắng, đứng như chôn chân ở đó, dưới con mắt của bao người, khí huyết dâng lên, đỏ mặt tía tai, nhất thời bị Đào Đào hỏi vặn, không có lời nào để phản bác, giận dữ cùng cực trút lên hai chiếc điện thoại ở trên bàn. Tay vung lên, hai chiếc điện thoại kêu “xoảng” một tiếng, bay đi rất xa.

“Đó là điện thoại của tôi.” Phi Phi gào khóc, muốn đi lên nhặt.

Đào Đào đưa tay cản cô ta lại, mắt hạnh to tròn, “Nhặt lên.” Cô nói với Tăng Kỳ.

Cô không phải người so đo tính toán, cũng rất ít khi dùng lời lẽ độc ác với đồng nghiệp, nhưng hôm nay đã thật sự chọc tức Tăng Kỳ, phát huy sức chiến đấu hơn ngày thường.

Tăng Kỳ ngẩng đầu lên, cười lạnh: “Đừng nói là một chiếc điện thoại, khiến cô bị sa thải ngay lập tức, cũng không phải không thể.”

“Lời này của Tăng tiểu thư thật thú vị.” Một giọng nói lạnh lùng kéo dài ngữ điệu từ bên ngoài vọng vào, tất cả nhìn qua theo giọng nói tìm kiếm, Tả Tu Nhiên nhướn mày với mọi người, khóe miệng hiện lên ý cười nghiền ngẫm. Áo vest bằng ni lông màu xanh, áo sơ mi màu tím đậm, quần dài màu khói, ăn mặc thời thượng, cao quý, cùng với biểu cảm biếng nhác, hết như người mẫu nam chuẩn bị lên sàn diễn.

Tăng Kỳ bỗng mặt cắt không còn giọt máu, cô ta cắn môi thật chặt, ánh mắt ấy không giống nhìn một người tình, mà giống như đang lên án một người đàn ông phụ bạc.

“Anh tưởng tôi không làm được sao?” Âm lượng giống như chẻ tre trong gió lạnh, sắc bén đến chói tai.

Tà Tu Nhiên nhìn cô ta chăm chăm, vừa đủ mười giây, “Cô làm được hay không, tôi không có hứng thú. Chỉ là Đào Đào hiện tại là cấp dưới của tôi, nếu Tăng tiểu thư muốn đuổi việc cô ấy, liệu có phải thông báo với tôi một tiếng, theo trình tự hay không?”

“Tà Tu Nhiên...” Tăng Kỳ tức đến độ toàn thân run rẩy.

Tà Tu Nhiên nhấc tay lên, “Tôi có nghe nói, Tăng tiểu thư, phụ nữ tức giận sẽ già rất nhanh đấy, đừng chau mày nữa.” Anh mỉm cười đi đến bên cạnh cô ta, nói bằng âm lượng chỉ có cô ta nghe thấy, “Tôi biết tối qua tôi có lỗi với Tăng tiểu thư, có giận thì cứ trút vào tôi, đừng mang cấp dưới của tôi ra xả giận, như thế rất không tốt. Nếu mà tổng giám đốc Tăng biết cô vênh vang hống hách dưới cái mác của ông ấy thì sẽ đau lòng lắm, đừng cho những kẻ nhiều chuyện có đề tài xuyên tạc. Nhé?”

“Anh đi chết đi!” Tăng Kỳ then quá hóa giận, giơ tay lên, lần này, đã bị Tà Tu Nhiên bắt lấy giữa không trung, anh cười, dường như rất vui vẻ.

“Con người tôi trước giờ thương hương tiếc ngọc, để tôi nhặt cho.” Anh vung tay cô ta ra, chạy qua khom người nhặt hai chiếc điện thoại, từ từ giơ lên, “Mời nhận của roi!”

“Cái cũ là của tôi.” Phi Phi lên trước, cười e thẹn nói.

“Hiệu này tốt đấy, rất bền.” Tà Tu Nhiên đánh giá chiếc điện thoại, đưa cho Phi Phi.

“Vậy còn cái này là của cô?” Anh quan sát chiếc điện thoại thật kỹ, hơi chau mày, không chút khách sáo mở điện thoại, mở danh bạ ra, không có lưu một số điện thoại nào, anh khẽ mỉm cười.

Đào Đào quay đầu sang một bên, lồng ngực nhấp nhô dữ dội.

“Được rồi, trước khi Long Đầu đến, chúng ta ai về chỗ người nấy, dọn dẹp sạch sẽ chiến trường thôi.” Anh cầm túi xách và túi giấy của Đào Đào, vỗ lên vai Đào Đào.

Mọi người bật ra vài tiếng cười khẽ.

Tăng Kỳ phản nộ trừng theo bóng lưng anh, anh ở cửa quay đầu lại, trong mắt mang theo vẻ dịu dàng, nhưng nhiều hơn là chế giễu.

“Thầy Tà,” sau khi ra ngoài, Đào Đào bình tĩnh trở lại, cũng cảm thấy mình có hơi kích động, may mà có Tà Tu Nhiên cứu cánh, nếu không hôm nay không còn chỗ dung thân thật. Vừa vào phòng làm việc, cô liền vội ngẩng đầu lên.

“Không cần phải nói cảm ơn.” Tà Tu Nhiên thu mắt về, vẻ mặt bỗng lại âm u lạnh lẽo, “Đánh chó còn phải ngoáy mặt chủ, tôi chỉ bảo vệ lợi ích của mình mà thôi.”

Đào Đào suy nghĩ không thờ nổi, chút cảm kích vừa rồi với anh ta đã hoàn toàn chết yểu, cái người này ở nước ngoài lâu quá, ngay cả tiếng Trung cũng không nói cho từ tế.

“Tăng tiểu thư nói ra cũng là thiên kim của tổng giám đốc Tăng, cô làm việc ở đây, ít nhiều cũng phải nể mặt cô ta. Nể mặt cô ta, chính là nể mặt tổng giám đốc Tăng, nhìn một chút, khó lắm sao? Đây là xã hội, không phải tháp ngà đẹp đẽ. Đương nhiên cô có thể phóng khoáng không quan tâm đến công việc này, cũng không muốn nhìn sắc mặt người khác, vậy thì nghỉ việc về nhà, sẽ không cần phải chịu những áp lực này nữa.”

“Anh căn bản không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, không cần phải tự ti mặc cảm như vậy. Nếu anh đã sợ cô ta như thế, lúc này tại sao còn ra tay, cứ để tôi tự sinh tự diệt, không phải càng có thể khiến cô ta vui hơn sao?” Đào Đào vốn dĩ đã hết giận, bị anh nói như vậy, thì ngọn lửa đã tắt ấy lại bùng cháy trở lại.

Tà Tu Nhiên hít mắt lại, cười lạnh, “Cô thật khiến người khác thất vọng hết sức.” Anh ném túi xách và túi giấy lên bàn cô, không thèm nhìn cô nữa, quay về sau bàn làm việc của mình, cầm sổ đăng ký cô để trên bàn hôm qua, cau mày.

Đào Đào ngây người đứng đó, tim đập thình thịch, cảm thấy có một cơn giận đang chạy tán loạn trong cơ thể, nếu không nói ra, cô sợ cô sẽ ngạt thở mà chết mất.

“Thầy Tà,” cô hít sâu một hơi, đi đến trước bàn anh, nhìn anh chăm chú.

“Còn chuyện gì nữa?” Tà Tu Nhiên nhướn mày.

“Tôi cảm thấy giữa hai chúng ta hình như cần phải nói chuyện một chút, trước đây, tôi tưởng là chúng ta làm việc với nhau rất tốt. Tại sao thái độ

thầy Tà đối với tôi bỗng nhiên thay đổi lớn như vậy? Nếu tôi đã làm gì sai, chỗ nào không đạt được yêu cầu của thầy Tà thì thầy Tà cứ nói ra, tôi sẽ sửa chữa. Hoặc là thầy Tà thật sự cảm thấy tôi không thích hợp làm trợ lý của anh, thì có thể tìm trường phòng Long đổi người, tôi không có ý kiến.”

Tà Tu Nhiên chống khuỷu tay lên bàn, bình tĩnh đón ánh mắt cô, gần đến thế, lại trực tiếp đến thế, ánh mắt ấy tựa như có sinh mệnh, có thể tóm lấy người ta, khiến họ không thể cự quấy.

Cô bị anh nhìn làm cho hoảng loạn, hai tay yếu ớt vịn tới vịn lui.

Một lúc lâu sau, anh nhún nhún vai, ngả người ra ghế, hai tay khoanh lại, “Thái độ của tôi có gì thay đổi sao? Vậy thì, cô hi vọng tôi đối xử với cô như thế nào?”

“Đừng...” Đào Đào khề thở dài, thật ra cô cũng không thể nói ra được điều gì, nhưng hễ hai người ở cùng nhau là cô liền khó chịu.

“Không được quá nghiêm khắc với cô? Không được yêu cầu cao với cô? Đào Đào, cô là trợ lý của tôi, không phải là ai khác của tôi, thái độ của tôi đối với cô có điểm nào không thuộc phạm trù bình thường đâu. Nếu cô muốn chơi trò mờ ám với tôi, để sau đó được tôi đối xử với thái độ đặc biệt, xin lỗi nhé, cô không thích hợp, trước giờ tôi không chạm vào phụ nữ đã có chồng.”

Đào Đào lặng thinh nhìn đôi mắt sâu thẳm đen láy của anh, không nói gì, xoay người rời đi.

Cả ngày hôm ấy, cô không nói với anh một câu nào ngoài công việc, công việc anh giao phó, cô đều hoàn thành vừa nhanh vừa tốt.

Có vài lần, cô cảm nhận được anh đang nhìn cô, nhưng cô không ngẩng đầu lên.

Lúc ăn trưa ở nhà ăn, Tà Tu Nhiên và người của phòng Kỹ thuật ngồi cùng nhau, cô ngồi bàn khác, cách họ vài dãy, Tăng Kỳ không xuất hiện.

Long Tiểu nghe nói chuyện ban sáng, giống như sứ giả hòa bình kiến nghị tối nay phòng Kỹ thuật liên hoan, com tối xong sẽ cùng nhau đi KTV hát hò, thúc đẩy hài hòa, đồng nghiệp phòng Kỹ thuật vui đến độ vỗ tay khen hay.

“Đào Đào, cùng đi chứ?” Phi Phi vẫy vẫy tay với Đào Đào.

“Xin lỗi, tối nay mình có việc không đi được, nhưng mình sẽ góp tiền.” Phòng làm việc liên hoan trước giờ đều theo hình thức AA.

“Làm gì, cả ngày không ở cùng chồng nên trong lòng hoảng hốt?” Long Tiểu nói đùa.

Tà Tu Nhiên ở một bên hời hợt nói: “Thật ra tất cả phụ nữ đều nghi ngờ lòng trung thành của chồng!”

“Tại sao?” Cả đám trầm miệng một lời hỏi.

“Không tại sao cả, bệnh lo được lo mất của phụ nữ trong hôn nhân, chỉ một ngọn gió lướt qua, là thần hồn nát thần tính, gặp đâu đi đó, cho nên tôi cảm thấy những người kết hôn đều rất ngu xuẩn, người kết hôn quá sớm lại càng ngu hơn, loại người này căn bản không có trách nhiệm đối với hôn nhân của mình, bản thân vẫn còn giống như một đứa trẻ, có hiểu đối phương không, có thể đón nhận và chung sống hòa hợp với người ta được hay không? Sau đó mọi vấn đề đều xây đắp, nhưng chỉ biết khóc mà không có bất cứ năng lực giải quyết nào cả. Vậy nên xã hội mới nhiều người ngoại tình, ly hôn như thế đó.”

“Thầy Tà hiểu biết nhiều thật đấy!” Long Tiểu nhếch mép.

Tà Tu Nhiên tao nhã bung ly nước lên, ngẩng đầu, ờ, Đào Đào đã đi mất rồi.

Lúc tan làm, trời quả thật đổ mưa. Tăng Kỳ được Long Tiểu khuyên nhủ, cuối cùng cũng đồng ý cùng tham gia tiệc liên hoan. Máy người chia nhau ngồi mấy chiếc xe đi, lúc ra cổng chính, Tà Tu Nhiên nhìn thấy Đào Đào dùng túi xách che đầu, đứng bên đường trông về phía xa.

“Đồ ngốc!” Đeo cái túi lớn như thế mà không biết bỏ ô vào trong. Anh hừ lạnh một tiếng rồi lái xe chạy lướt qua cô.

Đào Đào ngóng trông đến đau cả mắt, mới nhìn thấy xe Hoa Diệp xuất hiện trong tầm mắt.

“Đến bệnh viện lấy giấy kiểm tra sức khỏe nên đến muộn. Sao không trú mưa?” Hoa Diệp vừa rút khăn giấy ra lau mặt cho Đào Đào, vừa chỉnh lớn điều hòa.

“Mọi thứ đều bình thường chứ?”

“Hai chúng ta đều không gọi là quá bình thường, bác sĩ nói các chỉ số của em hơi thấp, cần tăng cường tắm nắng. Còn anh, vẫn là bệnh cũ, dạ dày với phổi không được tốt, bác sĩ hạn chế anh hút thuốc uống rượu.” Hoa Diệp quay đầu xe.

“Chồng ơi, anh nói xem mẹ đột nhiên bảo chúng ta đi kiểm tra sức khỏe, không có ý gì khác chứ?” Cô bòn chòn hỏi.

Hoa Diệp mỉm cười, “Em nói thử xem?”

Đào Đào quay mặt hướng ra cửa sổ, “Chồng à, em ấy mà, kết hôn đã thuộc hàng sớm, có người nói kết hôn sớm thì sẽ không đủ tôn trọng hôn nhân. Em thấy cũng có lý, hôn nhân là sự nghiệp phải kinh doanh cả đời, các phương diện đều chín chắn rồi mới kết hôn, thì có thể hai bên đều sẽ rất thoải mái. Em nghĩ em bé... có phải đợi thêm ít lâu?”

Hoa Diệp dành một tay ra nắm tay cô, “Thuận theo tự nhiên đi! Những việc này mà làm giống như lên kế hoạch thì không còn là thú vui cuộc sống nữa. Bây giờ đừng nghĩ nhiều, hai chúng ta điều tiết sức khỏe cho tốt trước đã.”

“Ừm!” Cô tựa đầu lên vai anh, nhắm mắt lại, trầm nghĩ tuy cô kết hôn sớm, nhưng gả cho người chồng chín chắn và chu đáo như Hoa Diệp, thật là quá may mắn. Nếu đổi lại là cái tên mất hoa đào Tả Tu Nhiên đó, sợ là...

Ó? Sao lại nghĩ đến người này chứ, phì, phì, Đào Đào nhú mồm, cắn môi về chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Kinh Mộng

Đào Đào cảm thấy cuộc sống hiện giờ của cô và Hoa Diệp còn ngọt ngào hơn cả tuần trăng mật.

Chỉ cần không có việc gấp, Hoa Diệp đều sẽ đưa đón cô đi làm, nếu buổi tối có tiệc tùng, kiểu gì cũng gọi điện báo cáo từ sớm, còn luôn miệng dặn dò cô một mình phải ăn uống đàng hoàng, không được đối phó bằng mì gói, mà cô cũng sẽ hờn dỗi uy hiếp anh, nếu anh uống rượu thì sẽ không mở cửa cho. Nói được làm được, tối Hoa Diệp về nhà, cô chặn ngay trước cửa, ngửi tới ngửi lui trên người anh giống như chó con, không có mùi thuốc lá và rượu, mới mở cửa cho. Thỉnh thoảng hai người có thời gian rảnh, sẽ cùng nhau ra ngoài ăn tối, sau đó xem phim, cuối cùng, trên đường về nhà sẽ bàn luận tình tiết phim, đêm nào không quá lạnh thì cô dắt anh đi dạo ở bờ biển nửa tiếng đồng hồ, sau đó, anh vào thư phòng xem hồ sơ, cô làm ổ trên tấm thảm trải nền dưới chân anh đọc “Tuyển tập Trương Ái Linh”, “Hoa hồng trắng và hoa hồng đỏ” đã đọc xong, bây giờ cô đang đọc “Hoa rơi”, thi thoảng còn than thở vài tiếng cho số phận nữ chính, lúc này, Hoa Diệp luôn lắc đầu, nói cô đúng là một đứa trẻ. Khi cô nấu cơm trong bếp, Hoa Diệp cũng không ở trong thư phòng giống như trước đây nữa, anh hoặc là làm phụ bếp cho cô, hoặc là đứng một bên, nói chuyện với cô, cô nấu gì, anh cũng đều khen ngon.

Điều khiến người ta đỏ mặt là, vào một đêm mưa lạnh, cô dùng một chiếc áo ngủ sexy siêu ngắn cùng Hoa Diệp trải qua một đêm kích tình cuồng nhiệt. Đêm đó, hai thân thể nóng rực, tựa như cổ nhân đã lâu không gặp, đều có hơi mất kiểm soát. Khi cô lên đỉnh, đã cào rách lưng anh. Anh ngâm tai cô, trầm khàn hỏi cô có phải là đệ tử của Mai Siêu Phong hay không? Cô cầu nhàu: Không, em là sư tỷ của bà ấy.

(Mai Siêu Phong hay Mai Nhượng Hoa, là một nhân vật không có thực trong Xạ Điều Tam Bộ Khúc, nổi tiếng với công phu Cửu âm bạch cốt thảo luyện từ Cửu âm chân kinh.)

Những ngày tháng như vậy, giống như ngâm mình trong mật ngọt, tâm trạng Đào Đào làm sao mà không tốt cơ chứ? Tâm trạng tốt nên việc gì cũng nghĩ thoáng. Tả Tu Nhiên có yêu cầu khắt khe đến mấy, cô cũng có thể đạt được. Cái liếc mắt của Tăng Kỳ, cô xem như không khí. Phi Phi chưa xót hỏi cô, rõ ràng gió bắc lạnh cắt da cắt thịt, da dẻ ai cũng vừa khô vừa nóng, còn da cô sao mà mềm mại thế kia? Cô mỉm cười ra vẻ thần bí, đây là bí mật.

Lúc này Tả Tu Nhiên luôn lạnh lùng liếc cô, lạnh lùng hừ một tiếng, giống như châm biếm, cũng giống như mỉa mai.

Có điều, Đào Đào đâu thèm để ý làm gì, cô chỉ coi như họ đang đổ kị.

Thứ Sáu, như thường lệ đến chỗ Quý Mạnh Nhân ngủ. Tuần trước chưa đặt được vé “Mẫu đơn đình”, tuần này cuối cùng đã có. Hoa Diệp gọi điện cho Quý Mạnh Nhân, nói tối nay đi xem kịch trước, cơm tối sẽ ăn ở ngoài. Nhưng hôm nay, Đào Đào lại vô cùng mệt mỏi. Lô thiết bị thứ ba của dây chuyền sản xuất cuối cùng đã đến nơi, kể từ hôm nay sẽ chính thức bắt đầu lắp ráp. Buổi sáng Tả Tu Nhiên tiến hành đào tạo huấn luyện về thao tác công việc, buổi chiều thì ở lại nhà xưởng, giám sát quá trình lắp ráp. Đào Đào bị anh sai bảo tới quay mòng mòng, đến thời gian thờ cũng không có.

Vở diễn này hai người đều xem một cách chẳng có hứng thú. Đào Đào hoàn toàn nghe không hiểu Côn khúc Tô Châu, cũng hoàn toàn không xem phụ đề. Chốc chốc lại lén che miệng, ngáp. Hoa Diệp thường hay đưa Quý Mạnh Nhân đi xem kịch, cũng gọi là một nửa am hiểu hí khúc, nhưng bên cạnh có người ngồi ngáp không ngừng, dù hát có hay đến mấy hay hát kèm với nhạc cụ cũng đều trở thành vật trang trí mà thôi. Hơn nữa thật ra anh đã xem “Mẫu đơn đình” từ trước rồi, Côn khúc Thượng Hải và Côn khúc miền bắc anh đều đã xem qua, phiên bản của Bạch Tiên Dững này ngoài diễn viên trẻ với phục trang đẹp ra, những thứ khác cũng chỉ có thể thôi.

Dễ dàng chịu đựng hết “Du viên”, “Kính mộng” mới đến một nửa, nghỉ giữa giờ, anh kiên quyết đứng dậy, kéo Đào Đào đi ra ngoài.

(Du viên, Kính mộng: là những màn nhỏ trong vở “Mẫu đơn đình”)

Nghỉ ngơi ở ngoài phòng, hai người nhìn thấy Trương Hoàng ở đối diện đi đến, không mặc quân phục, mà mặc âu phục với vẻ phong lưu phóng khoáng, nhìn thấy hai người thì hơi giật mình, liền giơ tay lên chào, “Hi, Hoa Diệp, em đang định gọi điện tìm anh đây.”

“Một mình?” Hoa Diệp quét mắt nhìn xung quanh.

“Kia, đang ở đằng kia!” Trương Hoàng héch cằm về phía trước.

Đào Đào ngoảnh đầu lại, một cô gái xinh đẹp thời thượng đang nhìn qua bên này cười rất dịu dàng. Cô nhớ mấy tháng trước, cô gái Trương Hoàng dắt đi mà cô nhìn thấy trên phố là mẫu người nhỏ nhắn thanh tú, xem ra lại đổi nữa rồi.

“Thứ Tư tuần sau sinh nhật em, đừng nói với em là anh không nhớ đấy, quà sinh nhật thì miễn đi, nhưng người nhất định phải đến. Anh đã từ chối mấy lần tụ tập rồi, cái đám đó rất có ý kiến với anh đấy. Chỉ có mấy người chúng ta hay chơi với nhau cùng uống rượu, ăn lẩu, anh mà không đến thì em giận anh đó.”

“Hôm ấy tôi có việc, lần sau tôi mời lại mọi người được rồi.” Hoa Diệp dường như lập tức tiếp lời khi Trương Hoàng vừa nói xong, giống như đã chuẩn bị sẵn từ trước

Trương Hoàng nhướn mày, khoát tay, “Người anh em, dờ quá rồi đấy! Chuyện lớn gì cũng từ chối hết cho em”

“Nếu có thể từ chối thì tôi sẽ không nói ra đâu.” Hoa Diệp cười cười, vỗ vai anh ta, “Có điều, tôi sẽ chuẩn bị một món quà sinh nhật.”

Trương Hoàng sa sầm mặt, phúi tay anh xuống, trong mắt đầy bất mãn và quở trách, “Bớt giùm đi, chút trò khôn vặt đó, đừng tưởng là em không biết.”

“Nói bậy gì đó.” Hoa Diệp không vui trừng anh ta.

Trương Hoàng đảo mắt vài vòng, chậm rãi roi về phía Đào Đào đang đứng bên cạnh, “Chị dâu, chị có thể nể mặt em không?”

Đào Đào ngây người, trong số mấy người bạn mà Hoa Diệp chơi, Hoa Diệp lớn tuổi nhất, họ đều rất tôn trọng anh, có thể vì cô nhỏ tuổi hơn họ nhiều nên ai cũng chỉ gọi cô là Tiểu Đào, rất ít khi gọi “chị dâu” trịnh trọng như vậy.

“Sao cơ?” Cô khó hiểu chớp chớp mắt.

“Cho đại ca nghỉ phép một tối, không, chỉ vài tiếng thôi, em bảo đảm trả anh ấy về cho chị không chút sút mẻ, sẽ không xảy ra chuyện gì hết.” Trương Hoàng vỗ ngực nói.

“Hà?” Đào Đào càng nghe không hiểu, Hoa Diệp nói có việc, cũng đâu phải cô níu kéo anh, sao lại nói với cô như vậy chứ. Cô quay mặt nhìn Hoa Diệp.

Hoa Diệp lạnh lùng nhìn Trương Hoàng, kéo tay cô, “Chúng tôi đi trước.”

“Hoa Diệp, có cần phải tuyệt tình như vậy không?” Trương Hoàng ở đằng sau truy hỏi.

Hoa Diệp nhắm mắt, không trả lời, kéo Đào Đào ra khỏi rạp hát, bên ngoài, là buổi đêm Thanh Đài se lạnh đầu đông, đèn điện sáng trưng, ánh sao nhàn nhạt.

“Trương Hoàng nói thế là có ý gì?” Lúc lên xe, Đào Đào hỏi.

“Chắc là uống say nói lung tung thôi!” Hoa Diệp bảo cô cài dây an toàn, sa sầm mặt.

Trở về doanh trại quân đội, Hoa Diệp sợ quấy rầy Quý Mạnh Nhân viết bài, tự mình cầm chìa khóa mở cửa. Cửa vừa mở, Quý Mạnh Nhân liền từ trong phòng bước ra, “Nhanh vậy à?”

“Tiểu Đào mệt lắm rồi.” Hoa Diệp cởi áo khoác vắt lên giá áo.

Quý Mạnh Nhân nhàn nhạt nhìn Đào Đào, Đào Đào cười cười ngại ngùng.

“Mẹ có hầm ít canh hạt sen ngân nhĩ, có muốn ăn một chút không?”

Đào Đào lắc đầu, Hoa Diệp cũng ra về không có hứng thú, “Con đi tắm trước, sáng mai con phải đến thành phố Tân Giang một chuyến, đưa đương sự đi lấy chứng cứ.”

Quý Mạnh Nhân khẽ gật đầu, “Vây đi nghỉ sớm chút, Đào Đào, con gọi điện cho bố mẹ con, ngày mai chúng ta cùng đi ăn trưa.”

Quý Mạnh Nhân tuy tính tình dửng dưng nhưng lễ tiết thì lại không chút thiếu sót, chỉ cần bà ở Thanh Đài thì sẽ đều mời vợ chồng Đào Giang Hải cùng ăn bữa cơm, mà vợ chồng Đào Giang Hải cũng làm rất tốt, mỗi dịp lễ tết đều sẽ đặt nhà hàng từ sớm, hoặc là tự chuẩn bị, rồi đón Quý Mạnh Nhân qua đón lễ.

Đào Đào vâng một tiếng, lập tức gọi điện cho bố mẹ. Cúp máy xong, cô đi vào phòng chuẩn bị đồ cho Hoa Diệp thay khi tắm xong, “Tiểu Đào, mai có thể nhiệt độ sẽ giảm, con chuẩn bị cho Hoa Diệp một chiếc áo len dày vào nhé.” Quý Mạnh Nhân nói.

“Mẹ, giảm mấy độ ạ?”

“Mẹ không rõ lắm, điện thoại Hoa Diệp chẳng phải có thể lên mạng được sao, con lên tra thử xem.” Nói xong, Quý Mạnh Nhân lại đi vào phòng.

Đào Đào vào phòng, lấy điện thoại trong túi áo của Hoa Diệp ra, mẫu điện thoại này là điện thoại 3G hiệu mới nhất, màn hình rất lớn, chức năng cũng nhiều. Đào Đào tìm một lúc, mới vào được giao diện, khi vừa mới đăng nhập vào trang web, thì trên giao diện đột nhiên nhảy ra một biểu tượng như một bức thư, cô tiện tay mở ra, phát hiện thì ra là một email.

Cô muốn tắt đi, nhưng lúc lướt mắt qua, cô ngây người.

“Diệp, trong lòng em hơi buồn. Nếu biết vì em về nước mà quấy nhiễu anh nhiều như vậy thì em sẽ lựa chọn lang thang nơi đất khách. Làm bạn với họ là vì anh. Nhưng bây giờ anh lại vì em mà xa lánh họ. Diệp, không cần thiết phải như vậy, sau này chỉ cần là tình huống có mặt anh, em nhất định sẽ tìm lý do từ chối. Đàn ông mà, sao có thể không có bạn bè được chứ? Huống hồ họ đều là bạn từ thuở nhỏ của Diệp. Trương Hoàng quan tâm đến tình bạn với Diệp nhiều thế nào, Diệp không biết sao? Không có ý oán hận đâu, em chỉ thành tâm muốn làm bạn của Diệp, có thể em đã suy nghĩ quá đơn giản, bất kể Diệp làm gì đối với em, em đều có thể hiểu được. Em đã tổn thương Diệp, không muốn lại vì em mà khiến Diệp mất đi thứ gì nữa. Ngủ ngon!”

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng của màn hình máy tính đập vào mặt không chút nể nang, cô thấy chói, nên híp mắt lại, nhưng vẫn cảm thấy đau. Đường như có một con đau nhói từ mắt vào trong cơ thể, rồi dọc theo tứ chi lên đến tim, khiến cô hơi choáng váng.

Không phải Trương Hoàng nói lung tung, họ đều biết là vì cô mà Hoa Diệp có ý xa lánh họ, nên Trương Hoàng mới nói với cô mượn Hoa Diệp mấy tiếng đồng hồ, bảo đảm không sút mẻ, bảo đảm không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Hoa Diệp quả thật đã làm được, không gặp Hứa Mộc Ca nữa, nhưng mà... cục diện này tại sao lại khiến cô cảm thấy thấp thỏm lo âu vậy chứ?

Trong mắt đám bạn đó của anh, có phải cô rất tùy hứng, rất ngang ngược đoạt lấy niềm vui của anh ở bên họ? Trong những ngày yên bình và ngọt ngào này, thật ra anh không hề vui vẻ, chỉ là nỗ lực vượt qua? Vì anh đã hứa với cô.

“Sao không bật đèn?” Trong phòng bỗng nhiên có ánh sáng, cô không thích ứng được nhắm mắt lại. Hoa Diệp mặc áo ngủ từ ngoài bước vào. “Có ai gọi đến à?” Anh nhủ mảy mngó chiếc điện thoại trong tay cô.

“Ừ,” cô đặt điện thoại xuống, ngẩng đầu lên nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy gương mặt đưa tay là có thể chạm tới này mơ hồ hết như ở tận chân trời, “Mẹ bảo anh mai mặc nhiều một chút, nói là nhiệt độ sẽ giảm.” Cô nói một cách máy móc, xoay người lấy áo ngủ của mình từ trong tủ ra.

“Không sao, anh không thích mặc quá dày. Phòng tắm đang rất ấm, em mau đi tắm đi!” Hoa Diệp khom người cầm điện thoại lên.

Cô đi đến cửa, ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Hoa Diệp nghiêng người đối diện cô, tay nhanh chóng bấm phím điện thoại, anh chuyển chú tới mức không để ý thấy cô vẫn còn đang đứng ở ngoài cửa.

Giống như một cái gai vô hình bỗng chốc đâm vào da, cô đau đến co rút, cắn chặt môi.

Cô bỗng nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ: Đây không phải là email đầu tiên Hứa Mộc Ca gửi cho anh? Thời đại bây giờ, không phải cứ mặt đối mặt mới là có liên lạc, email, QQ, MSN, điện thoại... đều có thể để đối phương biết tin tức của mình chỉ trong phút chốc.

Nhưng việc này thì có thể đại diện cho điều gì chứ?

Email đó không có một chút gì gọi là tình cũ cháy lại, mà nhiều hơn là sự bất đắc dĩ và thỗn thức. Nếu đã lựa chọn tôn trọng hôn nhân, tin tưởng Hoa Diệp, vậy thì cứ yên tâm mà sống. Không có phát hiện mang tính thực chất, không cần phải suy đoán lung tung.

Đào Đào tự nhủ với lòng, bước nhanh vào phòng tắm, mở vòi sen, mặc cho dòng nước ấm từ trên xối xuống, làm ướt chính mình.

Ngày hôm sau, Hoa Diệp lái xe đi Tân Giang từ sáng sớm. Đào Đào dọn dẹp nhà cho Quý Mạnh Nhân xong, giặt đồ, rồi cùng Quý Mạnh Nhân đến nhà hàng sớm đợi bố mẹ. Chưa đợi được bao lâu, vợ chồng Đào Giang Hải đã đến. Đào Đào phát hiện sắc mặt mẹ rất tiêu tụy, môi miệng cũng hơi tím tái, không yên tâm hỏi mẹ có phải đánh mặt chụa lâu quá hay không. Mẹ Đào cười nói, thời gian này rất chú ý dưỡng sinh, ăn ngon, ngủ ngon, đã rất lâu rồi không gặp bạn chơi bài.

Đào Đào chu môi, nói không tin, yêu cầu bố sau này giảm bớt tiệc tùng, về nhà với mẹ nhiều hơn.

Đào Giang Hải cười khà khà, nói biểu hiện bây giờ của ông còn hơn là ông chồng hoàn hảo nữa.

Đào Đào trợn mắt nhìn trần nhà, Quý Mạnh Nhân nhìn họ, tao nhả cong khóe môi.

Ăn cơm xong, Quý Mạnh Nhân trở về ngủ trưa, bảo Đào Đào đưa bố mẹ đi mua sắm. Vẫn chưa dạo được một cửa hàng nào, Đào Giang Hải đã nhận được điện thoại của khách hàng, rồi bay ra xe như lửa cháy đến nơi. Đào Đào muốn mua cho mẹ vài chiếc áo mùa đông mới, nhưng đi được một lúc, mẹ Đào đã than mệt, thở hắt hắt đòi về nhà.

Đào Đào nhìn mẹ, bắt taxi đi đón xe đưa mẹ về đường Quế Lâm, vừa xuống xe, liền nhìn thấy mẹ Diệp Thiếu Ninh đang mặt nhăn mày nhíu đứng trong sân nói chuyện với đi ở nhà.

“Mẹ Đào Đào, chị nói xem sao số tôi lại khổ như vậy chứ? Thiếu Ninh khó khăn lắm mới chịu yêu đương, đối phương trông cũng là một cô gái tốt, đáng người đẹp, công việc cũng tốt, nhưng hôm qua nó về nói với tôi là hai đứa chia tay rồi. Tôi hỏi sao lại chia tay thì nó không nói một tiếng.” Mẹ Diệp sốt ruột đến độ nước mắt tràn ra cả viền mắt.

“Chị đừng vội, vào nhà từ từ nói.” Mẹ Đào kéo tay mẹ Diệp an ủi.

Đào Đào trộm lẻ lười, sợ mình ở lại thì sẽ bắt cần nói ra chuyện đi xem phim mát, nên chỉ chào một tiếng rồi nói phải về với mẹ chồng, vội vàng lên taxi.”

“Vẫn đến chỗ lên xe à?” Tài xế hỏi.

Đào Đào ngây người, buột miệng nói: “Không, đến bar Cầu Vòng.”

“Giờ này?” Tài xế trông có vẻ bằng tuổi Đào Đào, ăn mặc rất trào lưu, hình như có chút quen thuộc với quán bar Cầu Vòng, “Giờ này uống rượu liệu có sớm quá không?”

Đào Đào cười cười, “Không phải tôi đến uống rượu, tôi đi tìm một người.”

Tài xế huýt sáo một cái, chân đạp phanh, xe bay nhanh lên đường.

Bốn giờ chiều, đối với khách đến quán bar quả thật có hơi sớm, trong đại sảnh tối đen, chỉ có lác đác vài người khách đang nhâm nhi. Đào Đào rất thân với người giữ cửa, khẽ mỉm cười gật đầu ra hiệu.

“Bà chủ đang ở đây, cả anh Tiêu nữa.” Anh chàng giữ cửa thấp giọng nói với cô.

Cô cười cười, đi vào, ngược mắt lên, liền phát hiện ra người đàn ông đang ngồi trong góc là Tà Tu Nhiên, đối diện anh ta là một cô nàng cao gầy sắc nước hương trời, không phải Tăng Kỳ, nhưng nhìn cũng rất xứng đôi, đầu gối rất gần.

Ánh mắt cô chỉ dừng lại nửa giây, liền chậm rãi dời đi, đi thẳng về phía quầy bar. Trong tình huống này, người có tư duy bình thường, giả vờ như không quen biết, có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Một Mỗi

Trên ghế ở quầy rượu đã có một người đàn ông đang ngồi, mái tóc dài cột sau gáy, đeo bông tai sáng lấp lánh, áo khoác da màu cam, quần bó sát màu đen, biếng nhác bưng một ly rượu rum, mắt nửa nhắm nửa mở với Kinh Nghi ở quầy rượu.

Tuy người giữ cửa đã thông báo trước nhưng nhìn thấy Tiêu Tử Hoàn vào giờ này, Đào Đào vẫn rất ngạc nhiên. Tiêu Tử Hoàn là ca sĩ nghiệp dư điên cuồng của một ban nhạc rock, chơi trống rất giỏi, giọng khàn, ánh mắt quyến rũ, khiến cho biết bao người hâm mộ mê mẩn. Bản thân anh ta thật ra là ông chủ của quán lẩu “Mỹ thực phủ” và quán hải sản “Giang nam xuân” kinh doanh đắt đỏ nhất Thanh Đài, tối đến, anh ta sẽ cùng với vài ca sĩ rock nghiệp dư biểu diễn ở các quán bar lớn, bar Cầu Vòng là một trong số đó.

Quán bar Cầu Vòng nổi tiếng trang nhã tuyệt đẹp nhưng lại có thể chấp nhận cho ban nhạc nghiệp dư của Tiêu Tử Hoàn đến biểu diễn, khiến rất nhiều khách phải rơi mắt kính.

Thật ra đây không phải là một bí mật.

Cocktail “Cầu vồng nửa đêm” ngon nhất ở bar Cầu Vồng, là tuyệt kỹ của bà chủ Kinh Nghệ. Rượu cô ta pha chế giống như độ tuổi và giới tính của cô ta vậy, khiến người khác không thể nào đoán ra. Lúc pha chế rượu, cô ta giống như một tín đồ, có linh tính thần ban cho, bao nhiêu vodka, bao nhiêu gin, bao nhiêu nước trái cây, bao nhiêu nước ngọt, mọi thứ đều kết hợp dựa theo giai điệu của thơ ca, cảm giác hoang mang đó rất tuyệt vời. Nhưng không phải khách đến đều có thể hân hạnh được uống “Cầu vồng nửa đêm”, ngay cả đám bạn Hoa Diệp cũng đều rất ít khi được tận hưởng vinh dự như vậy. Nhưng chỉ cần Tiêu Từ Hoàn đến, Kinh Nghệ chắc chắn sẽ vào quầy rượu pha chế một ly cho anh ta.

Sự mê muội của Kinh Nghệ đối với Tiêu Từ Hoàn trước giờ không hề che giấu, viết ở trong mắt, nhỏ vào trong rượu. Tiêu Từ Hoàn đã kết hôn ba năm, vợ là người mẫu xe hơi, cao gầy xinh đẹp, năm ngoái sinh cho anh ta một đứa con trai. Rất nhiều fan hâm mộ nữ say mê anh ta, đối với ánh mắt lộ liễu của Kinh Nghệ, anh ta chỉ cười cho qua, coi như không có chuyện gì.

“Anh hai, hôm nay sớm vậy!” Đào Đào giả vờ như là tình cờ, chào một tiếng, rồi ngồi xuống ghế bên cạnh Tiêu Từ Hoàn. Vào giờ này, Tiêu Từ Hoàn nên đang giám sát ở hai nhà hàng mới phải, sao lại xuất hiện ở đây, về mặt lại còn u ám như vậy?

Tiêu Từ Hoàn nghiêng đầu, nhìn thấy Đào Đào, cười, “Tiểu Đào, cô nói xem hôm nay anh hai có đẹp trai không?”

“Anh hai trước giờ đều rất đẹp trai, chị Yên Nhiên không nói cho anh biết sao?” Vợ Tiêu Từ Hoàn cũng họ Đào, tên Đào Yên Nhiên, tên ở nhà của con trai họ là Đào Đào, đồng âm với tên của Đào Đào.

“Cô ấy?” Tiêu Từ Hoàn lắc đầu, mắt híp lại thành một đường, “Cô ấy nói anh cũng không chịu soi gương, nhìn xem bộ dạng mình như thế nào, chỉ biết tự luyến thôi.”

“Một người đàn bà ngu ngốc bán sắc đẹp thì có thể nói ra lời gì tốt đẹp chứ?” Về mặt Kinh Nghệ vốn dĩ dịu dàng như nước, nhìn thấy Đào Đào, trên mặt lập tức bao phủ một tầng sương lạnh, “Cô đến làm gì? Kiểm tra đột xuất? Nhờ cô ban cho, Hoa Diệp đã rất lâu rồi không đến đây.”

Đào Đào hờ hững ngoác cô ta một cái, “Đây là quán bar, cũng không phải là cục công an, đến đây đương nhiên là để uống rượu rồi.”

“Đừng, đừng, uống rượu.” Không biết Tiêu Từ Hoàn đã uống mấy ly mà đầu lưỡi đã cứng đờ, nhả chữ không rõ ràng, anh ta giờ một ngón tay lên hươu trước mặt Kinh Nghệ, “Hòa khí sinh tài, làm bà chủ sao lại hung dữ như vậy chứ? Huống hồ cô còn là phụ nữ, phụ nữ phải dịu dàng thì đàn ông mới thích.”

Kinh Nghệ nghiêm mặt bỗng chốc ửng đỏ, hờn dỗi nhắm mắt, “Vợ anh hung dữ như thế, sao anh không bỏ cô ta đi?”

Tiêu Từ Hoàn gật gật đầu y như thật, mày chau lại, “Quả thật là nên trừng phạt cô ấy một chút, gần đây rất đáng ghét.”

“Anh hai, anh uống nhiều rồi, em gọi điện cho chị Yên Nhiên!” Đào Đào ngoác thấy khóe miệng Kinh Nghệ lộ ra ý cười, sốt ruột, vội cắt lời Tiêu Từ Hoàn.

“Ai cần cô lo lắng chứ?” Kinh Nghệ ghét cô gây cản trở, trừng cô, khom người sấn đến trước mặt Tiêu Từ Hoàn, “Phía sau có phòng dành cho khách, anh vào nghỉ chút đi, khi nào diễn em gọi anh đây.”

“Không được, anh hai say rồi, đêm nay không thể diễn được.” Đào Đào không nhìn biểu cảm tức giận của Kinh Nghệ, kéo tay Tiêu Từ Hoàn, “Số điện thoại chị Yên Nhiên là bao nhiêu?”

Tiêu Từ Hoàn đập xuống quầy tủ một cái “phạch”, hai tay hươu lên, “Anh không muốn nghe thấy cái tên đó, cũng không muốn nhìn thấy cô ta. Tiểu Đào, hôm nay cô ta gào lên với anh, nói... anh không có trách nhiệm, không xứng làm một người cha. Thế nào gọi là... xứng? Cả ngày bị cô ấy trói một bên chân, xoay quanh cô ấy mới là xứng sao? Anh... là đàn ông, đàn ông sao có thể cứ ở trong nhà được, quán quít bên vợ con, đó là chuyện chỉ mấy thằng không có tiền đồ mới làm. Đàn ông đàn ông thì phải có nhóm bạn riêng, có không gian độc lập, có sự nghiệp, biết kiếm tiền, có đúng không?”

Đào Đào vẫn chưa tiếp lời thì Kinh Nghệ đã mở miệng: “Phụ nữ không tự tin thì mới cả ngày đa nghi. Đàn ông nếu đã có ý muốn ngoại tình thì dù có trói được thể xác, vậy có trói được trái tim không? Khiến chồng mình sống một cách âm ức như vậy, thì có thể chứng minh được điều gì?”

Đôi mi dài của Đào Đào run run, sắc mặt tái nhợt.

“Cô... không có quyền nói những lời này, cô lại chưa kết hôn, không biết được ngọt bùi cay đắng trong hôn nhân đâu.” Tiêu Từ Hoàn đẩy Kinh Nghệ một cái, đột nhiên lại cười ha hả, đặt tay lên vai cô ta, “Có điều, cô là anh em tốt, tôi thích cô.”

“Anh hai...” Đào Đào níu góc áo anh ta, anh ta không biết nói như vậy Kinh Nghệ sẽ nghĩ nhiều sao?

“Thích là được, em không để bụng làm anh em của anh, hay là gì khác.” Kinh Nghệ nhướn mày, cười đắc ý với Đào Đào. “Cô tưởng kết hôn rồi thì đàn ông sẽ hoàn toàn thuộc về cô sao?”

“Đàn ông... chỉ thuộc về bản thân họ, sẽ không thuộc về bất cứ ai.” Tiêu Tử Hoàn vỗ ngực, gật gù đắc ý, gục xuống quầy rượu một cái “rầm” không nhúc nhích nữa.

“Tư Hoàn, sao có thể ngủ ở đây được?” Kinh Nghệ đi ra khỏi quầy rượu, đặt tay anh ta lên vai mình, dìu anh ta đi về phía sofa ở trong cùng, để anh ta nằm xuống, sau khi lấy một tấm thảm nhỏ ở bên trong ra đắp cho anh ta, thì ngồi xuống, ngắm nhìn đầy tình tứ...

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì Đào Đào tuyệt đối sẽ không tin rằng một người đàn ông hơn cả đàn ông như Kinh Nghệ lại có mặt dịu dàng tinh tế như vậy.

Kinh Nghệ thật sự đã động lòng với anh hai, nhưng sao có thể làm như lẽ đương nhiên như vậy chứ, anh hai là đàn ông đã kết hôn mà! Lẽ nào hôn nhân thật sự mỏng như một tờ giấy, bất cứ lúc nào, bất cứ ai cũng đều có thể chọc thủng mà không tốn chút công sức?

Cô bỗng cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực, mơ màng và lo sợ vô hạn.

Tà Tu Nhiên cách đó không xa mắt vụt qua tia sáng, con người tối dần, đôi môi mỏng cong lên ý cười nhạt.

“Anh ơi, tôi đã tự giới thiệu rồi, tiếp theo đến lượt anh?” Sắc nước hương trời phía đối diện dịu giọng nói.

“Gặp gỡ nhau có chi phải để ý từng quen biết hay không?” Anh ngó bóng dáng bé nhỏ cạnh quầy rượu, nhướng mày.

“Tiểu Đào, muốn uống gì không?” Batender kéo cửa tủ, đi vào quầy rượu.

“Tôi...” Đào Đào nhìn những chai rượu bày la liệt trong tủ rượu, không biết chọn gì. Tủ rượu cô tốt nhưng rượu gì uống vào miệng cũng đều chỉ có một vị.

“Cho cô ấy một ly nước chanh.” Một giọng nữ trong trẻo truyền đến từ nơi cửa chính.

Đào Đào chậm rãi xoay người từng chút một giống như một thước phim quay chậm, Hứa Mộc Ca mặc áo khoác len màu đen, da trắng hơn tuyết, đeo đàn cello, phong thái thướt tha bước đến gần cô.

Đại sảnh âm u, vì sự xuất hiện của cô ta mà bỗng nhiên bừng sáng.

Một cô gái như vậy, sao có thể khiến người ta không ghen tỵ không ngưỡng mộ cơ chứ?

“Hai ngày trước, mang đàn đi bảo dưỡng, vừa đi lấy về, oa, ngành đàn bây giờ thật giống như ăn cướp vậy, giá bảo dưỡng một lần còn đắt hơn cả nước ngoài.” Hứa Mộc Ca mỉm cười đặt đàn xuống, vẫy tay với Đào Đào, “Chúng ta ngồi xuống đi!”

Ngữ khí nói chuyện của cô ta, giống như Đào Đào là em gái đặc biệt thân thiết của cô ta vậy, nếu không thì là người bạn chơi rất thân.

Họ chỉ từng vô tình gặp nhau một lần ở khách sạn Hải Tinh, không phải sao?

Đào Đào ngây người, nhưng vẫn bước tới, sánh vai cô ta cùng ngồi xuống một chiếc bàn cạnh cửa sổ.

“Tôi một ly bạc hà, cô ấy uống nước chanh.” Hứa Mộc Ca vẫy tay với Kinh Nghệ đang ở bên trong, ngẩng đầu lên nói với nhân viên phục vụ đang đi tới, đôi chân tao nhã xếp chồng lên nhau.

“Tôi cũng uống rượu!” Đào Đào nói.

Hứa Mộc Ca nắm lấy tay cô, vẻ mặt không tán đồng, “Em và Diệp vừa mới kiểm tra sức khỏe, di Quý nỗ lực giúp hai người điều dưỡng cơ thể, lúc này sao có thể uống rượu được? Đừng để di Quý lo lắng, ngoan!”

Ngữ điệu dịu dàng, giống như bậc trưởng bối nuông chiều con trẻ. Cả người Đào Đào cứng đờ, ý muốn nói nghẹn trong cổ họng, không lên được mà cũng không xuống nổi, mặt cô đỏ bừng.

“Chị... làm sao biết được?” Rất lâu sau, cô mới tìm được giọng nói của mình. Chuyện giữa cô và Hoa Diệp, Hứa Mộc Ca còn biết được gì nữa?

Hứa Mộc Ca cười cười, “Chị không nói sai đúng không! Di Quý muốn ôm cháu quá đấy, một người coi trọng sự nghiệp như thế, vì chuyện này mà đặc biệt lùi về tuyến hai sớm, lãnh đạo trong quân đội chúng tôi níu kéo đi ấy, nhưng đi ấy cũng không chịu.”

Lãnh đạo quân đội chúng tôi? Hai tay đặt trên đầu gối của Đào Đào run run.

“Tiểu Đào, nói cho chị biết, em muốn con trai hay con gái?” Nhân viên phục vụ mang nước với rượu lên, cô ta mỉm cười gật đầu, đẩy nước chanh cho Đào Đào, nhỏ giọng hỏi.

“Tôi...” Đào Đào há miệng, trong đầu bỗng chốc trống rỗng, chỉ nhìn cô ta chằm chằm.

“Chị rất hi vọng hai người có thể sinh một đứa con trai, nghiêm túc đứng đắn giống Diệp.” Hứa Mộc Ca chấp hai tay lại, ngẩng đầu lên, hàng mi xinh đẹp chớp chớp, giống như đã nhìn thấy có một bé trai như thế đứng trước mặt. “Thật ra di Quý là một người truyền thống, trong lòng di ấy chắc chắn cũng muốn hai người sinh con trai. Tiểu Đào, đừng lo làm mẹ thì sẽ mất đi tự do, em là con gái một, Diệp là con trai một, gia đình hai bên sẽ tranh nhau chăm em bé thôi. Có thể sinh con cho người đàn ông mình yêu sâu đậm, là hạnh phúc lớn nhất của người phụ nữ.”

Viên mắt cô ta dần dần ửng đỏ, bên trong hơi ươn ướt, nhưng một lúc sau, cô ta lại cười, trong mắt không còn gì cả.

“Chị... thật sự hi vọng tôi và chồng tôi có con?” Đào Đào cảm thấy đại não đáng thương của cô thật sự không thể hoạt động bình thường được nữa. Một người phụ nữ bình thường, đối với việc người đàn ông mình yêu có con với người phụ nữ khác, không phải nên đau như cắt da cắt thịt sao? Có con rồi thì cơ hội tái hợp sẽ gần như không còn. Kiếp này, nói không chừng đã thật sự bỏ lỡ nhau.

Hứa Mộc Ca nghiêm túc nhìn vào mắt cô, “Đương nhiên. Em không cho rằng chị vẫn còn có ý nghĩ gì với Diệp đấy chứ?”

Đào Đào không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào mắt cô ta.

Hứa Mộc Ca bùng ly rượu lên, nhấp một hớp, người dựa ra sau, thờ dài cay đắng, “Em thật không hiểu Diệp gì hết. Thật ra cho dù có con hay không, Diệp cũng sẽ không quay trở về bên chị. Duyên phận của chúng tôi đã tận cách đây hai năm rồi. Em biết tại sao Diệp làm luật sư không?”

Đào Đào kinh ngạc mở to mắt, tim đập thình thịch.

“Trên đời này, có lẽ không còn người đàn ông nào có trách nhiệm hơn Diệp, cho dù phải hi sinh tính mạng, từ bỏ tất cả, anh ấy đều sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Mơ ước từ bé của Diệp chính là muốn trở thành người giống như cha anh ấy. Chị và anh ấy quen nhau khi còn học cấp ba, giáo viên dạy đàn của chị sống ở gần doanh khu quân đội. Bọn chị thường hay gặp nhau ở trên đường. Đàn cello rất nặng, từ trạm xe buýt đến nhà thầy giáo phải đi bộ con đường rất dài, lúc đó chị rất gầy, đeo đàn đi bộ vô cùng vất vả. Có một hôm gặp Diệp, anh ấy nhìn nhìn chị rồi lấy đàn từ trên vai chị xuống, không nói gì hết, chỉ cười cười. Bọn chị đã quen nhau như vậy, sau đó chỉ cần chị xuống xe buýt là sẽ nhìn thấy Diệp đứng ở trạm xe. Bỏ chị cũng mở công ty, vì có vài chi tiết không cần nhắc kỹ khi ký hợp đồng, nên bị đối phương hãm hại, trong lúc tức giận đã bị trúng gió, trong một đêm, nhà chị giống như từ giai cấp trung sản biến thành giai cấp bần cùng. Chị không chịu học đàn nữa, chị muốn thi Học viện luật, nhất định phải giúp bố trả con nợ này. Hôm ấy đến nhà thầy giáo nộp học phí, lại gặp Diệp, chị nói sau này chị sẽ không đến nữa. Anh ấy hỏi tại sao, chị nói ra hết mọi chuyện. Anh ấy nói em kéo đàn hay như thế, từ bỏ thật đáng tiếc, thế này đi, anh sẽ học luật thay em. Chị khó hiểu nhìn anh ấy, anh ấy cười nói, đợi em tốt nghiệp đại học anh sẽ nói cho em biết đáp án. Anh ấy vốn dĩ đã được cử đến Học viện quân sự, nhưng anh ấy đã trúng tuyển khoa luật của Đại học luật Nhân Dân, chị học Học viện âm nhạc Bắc Kinh. Bốn năm ấy, vừa làm thêm vừa đi học, sống rất vất vả, sức khỏe bố đã dần dần hồi phục, lại bắt đầu kinh doanh, nhưng mẹ thì... đã rồi bỏ bố con chị, dẫn theo em trai đi lấy người khác. Nếu không phải có Diệp ở bên cạnh, thật không biết phải sống như thế nào. Lúc chị tốt nghiệp, anh ấy đã vào làm ở văn phòng luật sư, anh ấy đến Bắc Kinh đón chị, nói với chị rằng anh ấy yêu chị.”

Hứa Mộc Ca thờ dài một hơi, nhắm mắt lại, giống như đã rơi vào đường hầm thời gian.

“Chị chẳng qua chỉ là bạn gái của anh ấy mà anh ấy đã ra sức che chở như vậy. Em là vợ anh ấy, anh ấy chắc chắn sẽ dùng hết sức mình để bảo vệ em không phải chịu bất cứ tổn thương nào. Em có gì mà phải lo lắng chứ? Di Quý có ơn tri ân với chị, còn Diệp, đã cho chị những hồi ức đẹp đẽ ấy, chị có thể tổn thương chính mình, nhưng sao có thể tổn thương người mà họ quan tâm nhất là em được chứ?”

Cô ta nói đến chân thành, lay động lòng người như thế, nhưng Đào Đào lại nghe đến run rẩy hoảng sợ, song lại không nói được chỗ nào không đúng.

Trai đã có vợ, gái đã có chồng, tuy kiếp này không thể ở bên nhau, nhưng mọi thứ nên có đều vẫn còn rõ ràng như mới hôm qua. Hồi ức chung, nụ cười ấy, ánh mắt thấu hiểu, tình cảm chôn sâu... .

Cô thì có gì? Một tờ giấy chứng nhận hôn nhân đóng dấu đỏ.

Hoa Diệp trước giờ chưa từng nói với cô một chữ “yêu”, anh nói đó là việc làm của những thi nhân giả vờ giả vịt.

“Chị về nước, là vì không yên tâm về bố, hơn nữa một mình ở nước ngoài thật sự quá cô đơn, chứ không phải vì Diệp. Thật ra chị có thể về nước sớm hơn, nhưng chị mong Diệp được hạnh phúc, chị đợi hai người kết hôn được nửa năm, mới quyết định hành trình. Bây giờ, nhìn thấy Diệp cưng chiều em như thế, chị thật sự mừng thay hai người. Yêu, không phải chiếm hữu, mà là hi sinh!”

Đào Đào cúi đầu, bùng ly nước lên, rột rột vài ngụm hết sạch, “Chị... tại sao lại ly hôn?” Cô quay đầu lại nhìn Hứa Mộc Ca.

Ánh mắt Hứa Mộc Ca tối đi, “Đây là chuyện đau lòng của chị, có thể không nói không?”

Đào Đào sưng sờ, “Nếu tôi bỏ Hoa Diệp, chị có đến với anh ấy không?” Cô biết mình như một con ngốc, nhưng vẫn không nhịn được muốn hỏi.

Hứa Mộc Ca kiên quyết lắc đầu, “Bây giờ, chị không thể ở bên Diệp được nữa rồi. Em đừng nói những lời ngốc nghếch, Diệp nghe được sẽ đau lòng đấy. Em phải quý trọng vì anh ấy đối tốt với em.”

Cô ta mở miệng ra là Diệp, gọi tự nhiên, phóng khoáng đến thế, dường như cô ta và Hoa Diệp đã hợp thành một, là một thể thống nhất, Đào Đào không kim được muốn cười, cô không phải gả cho một người, mà là gả cho hai người, như vậy, bảo cô làm sao mà ghen tuông đây?

Biết rõ không có nỗi lo về sau, hôn nhân của cô vô cùng kiên cố, nhưng tại sao lại mệt mỏi, bất lực như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ánh Sao

Ra khỏi quán bar, tâm trạng Đào Đào có thể gọi là uể oải.

Hứa Mộc Ca nói, cô ta từng giống như em gái Tây Đơn kéo đàn cello ở ga tàu điện ngầm, người lên xuống xe điện đi ngang qua, phần lớn đều nhìn cô ta với ánh mắt hiếu kỳ, có người thì ném cho cô ta vài đồng tiền lẻ, đôi khi là tiền xu. Tiền xu cũng không nghe lời, lăn qua lăn lại, cô ta đang kéo đàn, không thể dừng lại để nhặt, khi đàn xong một bài chuẩn bị nhặt đồng xu lên thì đồng xu đã bị từng đôi chân giẫm đạp đầy bùn, cô ta thổi lớp bụi trên bề mặt đi, cẩn thận cho đồng xu vào túi áo.

(Em gái Tây Đơn: tên thật là Nhậm Nguyệt Lệ, một lần hát ở ga tàu điện ngầm Tây Đơn ở Bắc Kinh, sau đó được lên chương trình “Đêm mùa xuân” mà nổi tiếng sau một đêm)

Đêm mùa đông, gió từ ga tàu điện ngầm hất vào, tay kéo đàn đông cứng. Hoa Diệp mua bánh nướng và cà trà sữa cho cô ta, để giữ ấm, anh còn nhét túi giấy vào trong áo lông. Có lần, ly trà sữa bị rách, trà sữa thấm ướt cả áo len và áo lông, nhưng anh không nói tiếng nào, cứ mặc áo lông ướt như thế, ở bên cô ta cho đến cuối cùng.

Lúc nói lời này, cô ta đang ngồi quay lưng lại với cửa sổ bằng kính ở quán bar, ánh chiều tà chiếu lên đường nét bên má phải cô ta tạo thành một đường dài. Mái tóc dài đen nhánh hơi đong đưa theo từng lời nói, tia sáng lập tức bị chia thành rất nhiều mảnh vụn lấp lánh.

Đào Đào tin rằng tình yêu giữa Hứa Mộc Ca và Hoa Diệp rất đẹp, vẻ đẹp này sẽ ngày càng nồng nàn hơn theo năm tháng. Từ nay về sau cho dù yêu bao nhiêu người, đều không có gì đáng nói, không thể so sánh. Dù Hứa Mộc Ca có đầu bạc răng long với Hoa Diệp hay không, cô ta vẫn luôn là duy nhất của anh. Hoa Diệp kết hôn với ai, thì có gì khác biệt đâu chứ?

Màn đêm buông xuống, tấm màn đêm kích thích của bar Cầu Vòng từ từ hé mở, cậu em đậu xe ở ngoài cửa bận rộn đến toát mồ hôi hột, Đào Đào đứng trong dòng xe qua lại, ngửi mùi xăng nồng nặc trong không khí, nhớ đến khoảng thời gian ngọt ngào trước đây, bỗng nhiên cảm thấy giống như một câu chuyện cười lừa mình dối người.

Thế nhưng, cô không thể oán trách Hoa Diệp, cũng không trách được Hứa Mộc Ca, muốn trách thì chỉ có thể trách ông trời đã cho Hoa Diệp gặp Hứa Mộc Ca trước! Nếu Hoa Diệp gặp cô trước, liệu cô sẽ được khắc cốt ghi tâm giống như Hứa Mộc Ca? Cô không chắc chắn.

Cô không lái xe đến, đêm nay còn phải quay về lại chỗ Quý Mạnh Nhân, Hoa Diệp nói phải đến nửa đêm mới về được. Cô ngẩng đầu lên, ngắm xem thử có chiếc taxi nào chạy đến hay không.

Toàn thân cô chấn động, Tả Tu Nhiên không biết đứng ở bên cạnh từ lúc nào, nhìn cô chăm chăm không nhúc nhích, ánh mắt giống như đang đánh giá, lại giống như khó hiểu. Cô lướt mắt qua, không nhìn thấy cô gái sắc nước hương trời chơi trò liếc mắt đưa tình cùng anh ta khi nãy như dự đoán. Cô không lên tiếng, anh cũng không. Cậu em đậu xe đã lái chiếc Honda màu xám bạc của anh đến, anh rút một tờ tiền đưa qua, nhưng ánh mắt vẫn không dời đi: “Lên xe.” Ngữ khí kiên định không cho từ chối.

Họ đã không còn liên lạc nhiều với nhau ngoài công việc, cuối tuần được nghỉ cũng không nhắn tin hay gọi điện. Phi Phi nói bây giờ anh không ở khách sạn nữa, mà dọn đến một căn hộ độc thân của một tiểu khu cao cấp, thỉnh thoảng cùng người của phòng Kỹ thuật ra ngoài đến hộp đêm. Hoạt động này, cô không tham gia một lần nào.

Cô hoàn hồn trở lại, cười cười, lắc đầu: “Thầy Tả, không cần đâu, chúng ta không cùng đường.” Anh giống như không kiên nhẫn được nữa, “Có phải tôi bế cô lên thì sẽ càng thêm vinh dự không?”

Cô thật sự mệt lòng, tư duy của mắt hoa đào này trước giờ luôn khác người. Khách bên trong có rất nhiều người biết cô, cô không muốn trở thành đề tài bàn tán của người khác, khẽ nhắm mắt lại, kéo cửa xe ở ghế sau ra.

“Này, cô coi tôi là taxi thật đấy hả? Ngồi đằng trước.” Tả Tu Nhiên gào lên rất cao.

Cô trừng anh một cái, cam chịu ngồi vào ghế lái phụ. Anh đi một vòng, rồi lên xe từ bên kia, chu môi về phía đây an toàn, “Cài vào!”

Cô thở dài, “Đến đại viện quân khu.”

Anh nhúm mày chuyên chú nhìn về đằng trước, cô quay đầu về phía khác. Hôm nay thật sự không còn hơi sức đâu mà tranh hơn thua với anh, cô biết trông mình rất nhếch nhác, nhưng cô không màng che đậy.

“Bị người ta cướp mất búp bê rồi? Cái mặt thảm quá!” Anh liếc cô một cái, không cảm xúc.

Cô chỉ phát ra một thán từ, biểu thị rằng cô đã nghe thấy, nhưng không tiếp lời.

Anh tiện tay bật radio, một giọng nói trẻ trung vang lên trong xe, đau thương không che đậy, dường như không phải cố tình thể hiện ra, hờ hững kể một câu chuyện, một người, một mối tình nào đó, nhạc nền là một bản guitar acoustic. Nhắm mắt lại, giống như ca sĩ đang ngồi trên sân thượng lúc hoàng hôn, chậm rãi nhìn về ngọn núi xa xa vừa ngậm nga.

Em yêu xin đừng hoài nghi

Những lời anh nói đều là thật lòng

Lẽ nào em không biết mọi điều anh làm đều vì em

Có thể đôi khi anh không tốt

Có thể anh sẽ làm em khóc

Nhưng anh muốn nói xin lỗi em

Anh muốn nói với em rằng

Khi ánh sao màu xanh che phủ gương mặt anh

Chỉ em có thể vỗ về nỗi buồn của anh

Để anh vút nổi cô đơn lên bầu trời đầy sao

Em là tình yêu duy nhất của anh

Em yêu em đừng lo lắng

Anh sẽ vì em mà khép kín

Chỉ có em mới có thể lay động được ánh mắt anh

Anh từng nghe em gọi anh trong mơ

Tình yêu anh dành cho em vĩnh viễn không đổi thay

Em là tình yêu duy nhất của anh

Để anh vút nổi cô đơn lên bầu trời đầy sao...

Trong xe quá yên tĩnh, ngay cả tiếng thở của ca sĩ cũng nghe rõ mồn một. Đào Đào chớp mắt, ngồi thẳng dậy, “Thầy Tả, có phải đối tượng mỗi tình đầu của đàn ông đều là duy nhất?” Sau này yêu người nào đó, chỉ là lặp lại một quá trình mà thôi.

Anh hơi kinh ngạc với câu hỏi của cô, hàng mi khẽ động, “Chín người mười ý, đàn ông với đàn ông cũng khác nhau.”

“Còn thầy Tả thì sao?”

Anh nhún vai, “Đối tượng tình đầu của tôi có ba người.”

Cô ngậy người.

“Vốn dĩ là tôi nhận được ba lá thư tình cùng một ngày.”

“Thế là anh liền đồng ý hẹn hò cùng lúc với họ?”

Anh liếc cô một cái, khóe miệng nhếch lên một nửa, “Tôi đâu có tùy tiện như thế, ba người họ trông có vẻ không thể phân ra trước sau, tôi lại

không biết ai có thể khiến tôi động lòng, thế nên tôi đã chọn lá thư không có lỗi chính tả trước, kết quả phát hiện không biết có sao khi nói chuyện với tôi cô ta hơi bị cá lăm, sau đó tôi lại hẹn hò với người cao nhất, cô ta ăn nhanh và nhiều hơn tôi, như vậy đâu có giống con gái, tôi liền trực tiếp PK cô ta. Người cuối cùng, thuộc phong cách văn nghệ, nói những danh từ mà tôi nghe không hiểu một chút nào, tôi cảm thấy chúng tôi không ở cùng một thế giới. Bây giờ, tôi đã không còn nhớ họ trông như thế nào nữa rồi. Khi tôi mới về nước, ở ZOL Mobile, có một cô gái đứng ở bên đường nhìn tôi cười ngây ngô, tôi rất khó hiểu, cô ta nói cô ta là bạn gái trước đây của tôi, hỏi tôi dạo này khỏe không? Tôi nói cô ta, nhìn thế nào cũng giống như một người xa lạ.”

Đào Đào không nhịn được nữa, bật cười khanh khách, “Tình sử của thầy Tả thật là quá hoành tráng, vậy anh có người bạn gái nào yêu đến vô cùng đau khổ hay không?”

“Xì,” Tả Tu Nhiên bĩu môi, “Yêu thì phải vui vẻ, chứ yêu mà đau khổ thì việc gì phải yêu, không có.”

“Người bạn gái khiến anh vui nhất là?”

“Không tiện nói, tôi không biết sau này tôi sẽ còn gặp người con gái như thế nào.”

Đào Đào nhăn mũi, “Thầy Tả đúng là đa tình mà!”

“Tôi như vậy là có trách nhiệm với tình cảm, không đưa ra được lời hứa cả đời thì tôi sẽ không nói bất cứ điều gì, hợp thì ở bên nhau, không hợp thì chia tay.”

Trong thế giới của cô, một mối tình nặng tựa núi Thái Sơn, khiến cô mệt chết đi sống lại, tại sao anh lại có thể xử lý giống như một con mưa bụi vậy? Đào Đào nhìn về mặt phản khởi của Tả Tu Nhiên một cách sâu sa, không biết là ngưỡng mộ hay là gì khác? Chỉ có thể nói rằng cách sống của mỗi người khác nhau.

“Làm bạn với thầy Tả, chỉ cần không quá nhập tâm thì sẽ có thể rất thoải mái.” Cô nói một cách chân thành.

“Hừ, mắt nhìn của tôi rất cao đấy, người bình thường không lọt vào mắt tôi được đâu.”

“Tôi biết, tôi biết...” Cô che miệng cười, cảm thấy hai người lại giống như quay trở về bầu không khí hài hòa khi anh vừa mới đến. “Nhưng mà yêu cầu của phụ nữ rất đơn giản, cả đời được ngủ bên cạnh một người đàn ông, cùng anh ấy đi thật nhiều nơi, ồ, giống như Tam Mao và Jose vậy.”

(Tam Mao là nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc, Jose là chồng bà)

Đàn ông khi yêu, cả đời một người chung chăn gối, là đủ.

Một người đàn ông, giống như một ngôi nhà, bạn có nhiều ngôi nhà tốt không có nghĩa rằng đóng cửa từ đây, mà là mở ra rất nhiều khung cửa sổ.

Kiểu hạnh phúc này yêu cầu rất đơn giản, cũng rất xa xỉ, cần một người đàn ông, anh ta yêu bạn, và còn nguyện ý đưa bạn đi rất nhiều nơi.

Phụ nữ không có nhớ quê nhiều, ở bên người mình yêu, anh ta ở đâu, thì nơi đấy chính là nhà.

Tả Tu Nhiên xem thường nhấm mắt lại, “Sao cô biết lúc kết hôn với Jose, Tam Mao vẫn là gái trinh? Trong sách có viết sao?”

Đào Đào cam chịu âm thầm thở dài, nếu Tả Tu Nhiên không phải đến từ sao Hỏa thì chính là cô đến từ sao Hỏa, hai người họ không nói chung một ngôn ngữ.

Nói chuyện không hợp thì nửa câu cũng dư thừa, dứt khoát im miệng cho xong.

“Ồ, sao lại dừng xe?”

Dòng người tấp nập, đèn điện sáng trưng, từng cửa tiệm từ trong ra ngoài đều tỏa ra mùi thơm thức ăn nóng hổi, Đào Đào nhìn kỹ xung quanh, thì ra là con phố ẩm thực gần Đại học Thanh Đài.

“Ăn lẩu hay mì?” Tả Tu Nhiên nhảy xuống xe, nghiêng đầu qua hỏi ý kiến cô.

“Tôi...” Cô muốn nói là cô phải về ăn cơm tối với mẹ chồng, nhưng ánh mắt ác liệt của Tả Tu Nhiên đã chặn đứng lời cô, “Không còn nhiều thời gian nữa, ăn xong chúng ta còn có tiết mục khác.”

Cô chớp chớp mắt, bàn tay lúng túng kéo dây túi xách.

“Cứ không tham gia hoạt động của phòng làm việc cũng không tốt đâu! Sao, không mang theo ví tiền? Không sao, lát nữa tôi cho cô ứng trước, thứ Hai trả tôi được rồi.” Tả Tu Nhiên không đợi cô trả lời, thẳng thừng quay người, giống như chắc chắn rằng cô nhất định sẽ đi theo.

Tối nay Đào Đào quả thật không muốn về chỗ Quý Mạnh Nhân sớm cho lắm, rốt cuộc là Hoa Diệp hay Quý Mạnh Nhân tiết lộ chuyện giữa cô

và Hoà Diệp cho Hứa Mộc Ca biết. Tuy không là gì cả, nhưng lời được nói ra từ miệng Hứa Mộc Ca, trong lòng cô vẫn có một chút khó chịu.

Cô không chần chừ quá lâu, liền đuổi theo.

Tà Tu Nhiên chỉ hỏi cô theo phép lịch sự, nhìn thấy một quán lẩu có mặt tiền rất sạch sẽ, quay đầu nháy mắt với cô, rồi đi vào trước.

Nhà hàng gần trường học từ sáng đến tối đều có tiếng người huyền ảo, nhưng cô cậu học sinh tràn trề tinh lực tụ tập hết tốp này đến tốp khác. Hai người đi qua một khe hở nhỏ hẹp, tìm được một cái bàn nhỏ ở trong góc. Đêm đông lạnh lẽo ẩm ướt, ăn lẩu có một cảm giác ấm áp lạ kỳ. Nồi lẩu ở giữa hai người không ngừng bốc khói, liên tục có hơi nóng như sương mù tụ lại rồi tản ra trước mắt họ, từng đĩa thức ăn sạch sẽ ngay ngắn đầy đủ sắc màu cuối cùng tạo thành một nồi lẩu màu sắc ấm đậm, tiếng huyền ảo xung quanh át đi âm thanh đang sôi của nồi lẩu.

Giữa chừng, hai người không hề nói chuyện, dường như chỉ một lòng đến đây để ăn lẩu. Đào Đào ăn rất no, còn uống một chai nước ô mai, Tà Tu Nhiên thì ăn không nhiều. Sau khi tắt lửa, anh móc điện thoại trong túi áo ra nhìn giờ, “Cô tính tiền, tôi qua đó một lát.”

“Anh đi đâu?”

“Toilet.” Không quay đầu lại, giọng nói rất lớn.

Đào Đào đứng dậy, cầm túi xách đến quầy thu ngân thanh toán. “Tiền lẻ không tính, đưa năm mươi tệ được rồi.” Ông chủ là một người đàn ông trung niên mập mạp, cười híp mắt nhìn Đào Đào, “Mới kết hôn không lâu đúng không?”

Đào Đào kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Hi hi, nếu đang hẹn hò thì sao lại bắt con gái người ta bỏ tiền cơ chứ. Nhưng mà kết hôn rồi thì người nắm đại quyền đều là cô vợ nhỏ cả.”

Đào Đào bật cười, cũng không biện minh, đưa tiền rồi đi ra. Tà Tu Nhiên đã đứng bên cạnh xe rồi, vẻ mặt không chút kiên nhẫn, “Như ốc sên vậy, sao chậm thế?”

“Kì kèo trả giá chứ sao!” Đào Đào không nhìn anh, tự mình kéo cửa lên xe, đuôi mắt ngó thấy Tà Tu Nhiên cong cong khóe môi, vẻ mặt giống như rất vui vẻ.

Tiết mục tiếp theo là hát karaoke, đây là loại hình giải trí rất thịnh hành thời nay, trai thanh gái lịch, dù có hiểu về âm nhạc hay không, ai cũng đều coi mình là ca sĩ nổi tiếng. Cậu nhân viên phục vụ ồm nồm dẫn hai người đi trên một hành lang tối đen rồi hai bận rồi dừng lại trước một cánh cửa kính in hoa, đẩy cửa ra, một hàng người gồm Long Tiểu đã đến nơi, Phi Phi cầm micro, đang hát bài “Hai chú bướm”, một tay giả làm cánh, vậy không ngừng.

Phòng bao hơi nhỏ, trên sofa chật ních người.

“Sao không chọn phòng lớn?” Tà Tu Nhiên nhú mày hỏi Long Tiểu.

“Bỏ tay rồi, lúc anh gọi điện đã muộn, hôm nay là thứ Bảy, kinh doanh đắt đỏ, vì là khách quen, nên ông chủ mới dành ra một phòng nhỏ, dùng tạm thôi! Thầy Tà, anh hát bài gì, tôi chọn cho.” Long Tiểu nói.

Phi Phi hát xong một bài, cười duyên dáng chạy đến, “Đúng đó, thầy Tà hát một bài đi.” Cô ta bỗng nhìn thấy Đào Đào đang đứng sau cửa, ngạc nhiên, “Đào Đào?”

Đào Đào khẽ vỗ tay, “Hát hay lắm, thêm bài nữa đi!”

Phi Phi nhét micro cho Tà Tu Nhiên, kéo Đào Đào sang một bên, hỏi thầm: “Thầy Tà cũng gọi điện cho cậu hả?”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Kinh Ngạc

Đào Đào sững sờ, hỏi ngược lại: “Anh ấy gọi điện cho cậu à?”

“Đúng vậy, hôm thứ Sáu cũng đâu có nói gì, tối nay đột nhiên nói là muốn tụ tập, mình còn đang đi xem mắt nữa chứ, đành phải tìm lý do chạy đến, không thể đắc tội với thầy Tà được. Ô, không thông báo cho Tăng Kỳ à! Oa, mình biết rồi, là sợ có cô ta cậu sẽ không vui!”

“Đừng nói bậy!” Đào Đào lắc đầu, kéo Phi Phi ngồi xuống sofa, không nhắc đến việc mình đến cùng Tả Tu Nhiên.

Cậu em quản lý phòng karaoke đi vào, Phi Phi gọi bóng ngô và trái cây, Tả Tu Nhiên gọi bia, những đồng nghiệp khác thì gọi rượu Baileys.

Đào Đào thật sự đã quá no, lắc đầu, không gọi gì, chỉ bung ly trà xanh phòng karaoke tặng trong tay, thường thức nhiều hơn là nếm thử.

Tả Tu Nhiên đưa tay đón lấy một ly rượu, một hơi uống cạn, “Anh đưa tôi con dao đi!” Anh ném micro lại cho Long Tiểu, một mình chiếm một cái ghế sofa lớn, hai chân bắt chéo. “Bảo tôi hát, chỉ bằng đâm một nhát giết chết tôi cho rồi.”

Cả đám cười hùa theo, “Vậy thầy Tả giục chúng tôi đến phòng karaoke làm gì?”

“Tôi muốn nghe mọi người hát mà! Mau, chọn bài đi!”

“Không được, đến phòng karaoke mà không hát, vậy thì phải chịu phạt.” Phi Phi giờ tay kiến nghị, nhận được sự nhất trí, giữa chừng còn kèm theo vài tiếng huýt sáo.

“Được, phạt đi!” Sắc mặt Tả Tu Nhiên không đổi.

“Tôi trước cho,” Phi Phi đẩy đám đông ra, bước đến trước mặt Tả Tu Nhiên, “Thầy Tả... đến giờ anh đã có tổng cộng bao nhiêu người bạn gái rồi?”

“Bạn gái à, nhiều lắm, cô hỏi loại nào? Chỉ ăn cơm? Chỉ nắm tay? Hay là kiểu có thể chơi trò hôn hít?” Tả Tu Nhiên mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm không thể dò đoán.

Cả đám nhìn nhau, câu trả lời này dường như có chút ngoài dự liệu.

“Bỏ qua câu này, đổi câu khác, đối tượng nụ hôn đầu của thầy Tả là ai? Lúc ấy anh bao nhiêu tuổi?” Một đồng nghiệp nam giành hỏi.

Tả Tu Nhiên không chút ngập ngừng, đôi môi mỏng cong lên rất đẹp, “Lúc một tháng tuổi, một cô bé ngủ bên cạnh tôi, mẹ tôi nói tôi xoay người một cái vừa vịn chạm vào môi cô ấy.”

Trong phòng bao cười muốn sập trần nhà, người nào người nấy giống như cần thuốc, cực kỳ hưng phấn.

“Vậy người con gái mà thầy Tả muốn hôn nhất lúc này là ai?” Có lẽ là do rượu nên sắc mặt Phi Phi vô cùng kiêu kiêu, đôi mắt long lánh như sắp chảy nước, nhìn chăm chăm Tả Tu Nhiên.

Tả Tu Nhiên không ngốc, ày, đành phải giả ngu, khước mắt liếc thấy Đào Đào đang ngồi trước máy chọn bài hát, vội đứng dậy, “Yên lặng, yên lặng, nghe Đào Đào hát kìa.”

Anh khom lưng cúi đầu xuống, cảm gần như dán lên đầu Đào Đào, hương nước hoa của đàn ông thoang thoảng trên người, như ẩn như hiện phả vào mũi Đào Đào.

“Muốn hát bài gì?” Giọng anh bỗng trở nên trầm thấp.

“Tùy thôi.” Đào Đào bối rối ngả người về sau, rồi đi ra từ bên khác, đúng lúc trên màn hình phát bài “Tình yêu như thủy triều” của Trương Tín Triết, cô nói, “Bài này đi!”

Trương Tín Triết thuộc kiểu hoàng tử ballad, rất ít người hát ra được giai điệu các ca khúc của anh, nhưng Đào Đào lại hát ra được ý vị thanh nhã hờ hững của một cô gái nhỏ. Dưới ánh đèn mờ ảo, cô nhìn lời bài hát trên màn hình, thần thái chuyên chú mà yên bình, trên gương mặt thanh tú tỏa ra ánh sáng.

“Tình yêu của em tựa như thủy triều, tình yêu như thủy triều đẩy em về phía anh...” Âm cuối kéo dài uyển chuyển ngân vang trong không gian bé nhỏ, phút chốc nhận được sự tán thưởng của cả phòng. Đặt micro xuống, nhìn thấy trên bàn chất đầy đồ ăn thức uống, nghĩ bụng không biết phải chơi đến mấy giờ mới về nhà, không thể để Quý Mạnh Nhân đợi cửa được, tối nay vẫn nên ngủ ở nhà mình thôi!

Cô ra ngoài gọi điện cho Hoa Diệp, rồi bảo Hoa Diệp chuyển lời cho Quý Mạnh Nhân. Nói chuyện với Quý Mạnh Nhân, tuy bà sẽ không ngăn cản, cũng sẽ không hỏi nhiều, nhưng cô không lên tiếng, trong lòng Đào Đào bòn chòn, giống như mình đã làm chuyện gì không thích hợp vậy.

Điện thoại thì đã gọi được, nhưng reo ba bốn tiếng vẫn không có ai nghe máy, cô tắt, bấm gọi lại. Lần này thì có người nghe rất nhanh, “Hoa phu nhân, chào chị!”

Giọng của thư ký Trâu, hô hấp rất nặng nề, Đào Đào chớp chớp mắt, “Hoa Diệp đâu?”

“Lúc trưa uống với khách hàng vài ly, đang ngủ ở ghế sau, chúng tôi vừa xuất phát khỏi Tân Giang, có thể phải tới sáng sớm mới đến Thanh Đài.”

Anh lại uống rượu? Đào Đào im lặng một lát, “Không cần vội, lái xe chậm thôi.”

Thư ký Trâu cười cười, sau đó cúp điện thoại.

Đào Đào ngẩn ngơ nhìn điện thoại hồi lâu, tiếng nhạc ồn ào từ các phòng bao tranh nhau truyền ra ngoài, nốt nhạc đẹp đến mấy cũng trở thành một nỗi cháo nóng. Hình như để tiết kiệm điện, hành lang còn tối hơn cả trong phòng bao, phải híp mắt lại mới có thể nhìn rõ bảng chỉ dẫn bên trên.

Đào Đào bị tiếng nhạc như mưa đập làm cho hơi chóng mặt, cô nhìn thấy bảng chỉ dẫn trên đỉnh đầu có mũi tên hướng đến toilet nữ, phân biệt được phương hướng rồi đi qua đó. Rửa tay xong, dùng nước lạnh vỗ lên trán, hít thở sâu, cảm thấy đỡ chóng mặt hơn chút đỉnh, lúc này mới đi ra.

Bỗng trước mặt xuất hiện một bóng người, làm cô giật mình.

“Đi đâu vậy?” Mặt Tà Tu Nhiên bị bóng tối che phủ, nhìn không rõ bất cứ biểu cảm gì.

Đào Đào vỗ vỗ ngực, “Đi rửa tay.”

“Ừ!” Tà Tu Nhiên dựa vào tường, không có ý muốn động đậy, không biết bị chuốc mấy ly rượu mà mùi rượu trên người rất nồng.

“Thầy Tà, anh thế này chốc nữa không thể lái xe được đâu.”

Anh nghiêng đầu qua, “Cần cô đến làm gì?”

Đào Đào cạn lời.

“Ồn quá, chịu không nổi, chúng ta ra ngoài đi hóng gió!” Nói xong, anh đi thẳng về phía trước, làm như đây là nhà mình, nhắm mắt cũng đi ra ngoài được.

“Thầy Tà, có cần vào chào họ một tiếng không?” Đào Đào đau quá, cái tên mất hoa đào này rốt cuộc có biết phép lịch sự không vậy, người là anh ta hẹn tới, nhưng giờ lại muốn đánh bài chuẩn giữa chừng.

“Không nhìn thấy người, tự nhiên họ sẽ biết thôi.” Lúc nói, người đã đi rất xa, không nhìn kĩ thì sẽ không tìm thấy bóng dáng đâu.

Đào Đào nhớ ra Phi Phi từng kể chuyện anh ta và Tăng Kỳ biến mất giữa chừng trong bữa trưa, không muốn mình cũng bị hiểu lầm như vậy, vẫn nên quay lại phòng bao.

“Thầy Tà uống say rồi, vừa mới nôn, tôi... đưa anh ấy về chung cư.” Cô là trợ lý của anh, đưa anh về là việc nên làm.

Phi Phi nhú mày, lâu bầu, “Mới uống có mấy ly mà, sao có thể say được?”

“Có thể là người cũng không được khỏe!” Đào Đào không dám nói nhiều, nói xong, cầm túi xách lên đi ra ngoài.

Tà Tu Nhiên đợi đến mất hết kiên nhẫn, mở cửa xe, trùng mắt với cô, “Cô có gì phải lo lắng chứ, trên mặt cô dán chữ “gái đã có chồng”, sẽ không ai thèm ngó đến cô đâu.”

Đào Đào nhận lấy chìa khóa xe trong tay anh, trừng anh một cái, “Lúc đầu, ai hỏi tôi đã từng nắm tay đàn ông bao giờ chưa?”

“Ai mà không có lúc bị hỏng não chứ.” Cửa xe đóng rầm một cái rõ to, kéo ghế ngồi ra sau, để tiện duỗi thẳng đôi chân dài, “Đến bờ biển hóng gió đi!”

“Bờ biển nào?” Thanh Đài là một bán đảo, ba mặt là biển, đường bờ biển rất dài.

“Nghe theo sự chỉ huy của tôi được rồi.” Anh mở cửa sổ ra một nửa.

Gió đêm ùa vào, mang theo sự ẩm ướt của biển. Ánh đèn lấp lánh, các tòa nhà bên đường lần lượt lùi về đằng sau, lúc này đang là khoảnh khắc hấp dẫn nhất của Thanh Đài.

Càng đi về hướng ngoại ô, đường càng thông thoáng, hơi thở của biển cũng càng nồng đượm, thỉnh thoảng có chiếc tàu neo gần bờ mở còi hơi, phát ra tiếng u u nặng nề.

“Ồ Đức và Bắc Kinh, đều không ngắm được cảnh đêm như thế này đúng không?” Không khí trong xe quá im ắng, Đào Đào nhìn Tà Tu Nhiên vẻ mặt trầm tư, lên tiếng.

“Không có gì lạ cả, lạnh lẽo ướt át, mặt đường thì ướt nhẹp.” Tà Tu Nhiên chớp mắt.

Đào Đào sờ mũi, nhìn thấy sắp đến cuối đèn đường, “Thầy Tà, có phải chúng ta nên quay đầu xe hoặc tìm một nơi để dừng lại không?” Kỹ năng

lái xe của cô không tốt, trước mặt là đường lớn thông đến khu nghỉ mát trên núi, mấy chục cây số đen kịt, lại quá nhiều khúc cua, một bên là sóng biển cuộn cuộn gào thét, cô sợ không cẩn thận sẽ khiến hai người làm mồi cho cá.

“Cửa hàng đằng trước đang sáng đèn, rẽ vào đó đi!” Tả Tu Nhiên chỉ một siêu thị nhỏ mở cửa hai bốn tiếng ở cuối đường nói.

Đào Đào cười cười, khoảng cách mười mấy mét, chẳng mấy chốc là tới, cô hạ cửa sổ xe xuống, nhìn thấy trước cổng siêu thị rất rộng, tiện để đỗ xe. Cẩn thận quay được một nửa, bất cẩn đụng phải đồng hồ giấy phế liệu ở trước cổng, cô giật mình là lỗi, quay đầu nhìn siêu thị, để xem người chủ có phát hiện ra hay không.

Vừa nhìn, thì ánh mắt dường như dính chặt.

Siêu thị không lớn, các kệ hàng dựa vào tường, bên cửa là quầy hàng, quầy hàng rất dài, vừa có thể tính tiền, vừa có thể làm bàn ăn cho chủ. Bên cạnh bàn ăn có hai người đàn ông đang ngồi đối diện nhau uống rượu, trên bàn là hai đĩa đồ nhắm bình dân, không hề thịnh soạn, rượu cũng là rượu nồng độ cao mà nhà bình thường uống. Một người đàn ông tuổi khoảng hơn năm mươi, hơi mập, sắc mặt hồng hào, một cây gậy đặt dưới chân ông ta, người đàn ông còn lại... chính là Hoa Diệp mà lúc này lẽ ra đang trên đường đi.

Đào Đào khẽ nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra. Cô tin Hoa Diệp không có anh em sinh đôi, mà nếu có thì trên người cũng không thể nào trùng hợp mặc áo khoác bông màu tro cô chuẩn bị cho anh tối qua. Kiểu áo khoác bông này là bản giới hạn số lượng của một cửa hàng đồ nam, Thanh Đài chỉ có một chiếc này là đúng size mà Hoa Diệp mặc.

Anh là một người ít nói, nhưng lúc này lại cười rất tươi, ý cười lan đến tận mang tai, biểu cảm rất vui vẻ, thoải mái, tự nhiên hơn nhiều so với khi ở bên cô hay ở cùng Quý Mạnh Nhân, là cảm giác hoàn toàn mở lòng, giống như ở bên người nhà vậy.

Đào Đào thật sự ngỡ ngàng.

Một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi bưng một bát canh cá còn bốc khói đặt lên bàn, nhiệt tình mời Hoa Diệp ăn, con cá rất to, đuôi cá vươn cả ra ngoài bát. Hoa Diệp uống một ngụm lớn, liên tục gật gù. Người phụ nữ và người đàn ông nhìn nhau cười.

Trong sắc đêm, bỗng nhiên bay bay vài bông tuyết, từng mảng, từng mảng, nhẹ nhàng rơi khẽ ngoài cửa kính.

Người phụ nữ ngẩng đầu lên, kêu: “Tuyết rơi rồi.” Vội vàng chạy ra, chuyển những đồ vật bên ngoài vào trong nhà.

“Để cháu làm cho!” Hoa Diệp đi ra, đón lấy cái thùng trong tay người phụ nữ, ngẩng đầu lên, một chiếc Honda màu xám bạc chạy vụt qua trước mặt anh.

Ừa, trông quen quen. Anh nhìn biển số xe, chắc không quen đâu!

“Hoa Diệp, mau vào đi cháu, canh cá sắp nguội rồi.” Giọng người phụ nữ rất to, lái xe đi xa rồi mà vẫn nghe rõ mồn một.

Tả Tu Nhiên cảm thấy xe rung lắc rất dữ dội, hơi hé mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn Đào Đào, “Sao trông cô hốt hoảng như trông thấy ma vậy, cẩn thận chút, tuyết rơi rồi!”

Cô không lên tiếng, chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch rất mạnh. Nhà Hoa Diệp không có bà con, bên bố phần lớn đều ở Đông Bắc, lễ tết gọi điện thoại là coi như xong, còn bên nhà Quý Mạnh Nhân thì lúc Đào Đào đến nhà bà nội có ghé thăm, coi như cũng có chút quen biết, bạn bè của Hoa Diệp, cô cũng biết rõ từng người, người đàn ông này là ai nhỉ? Tại sao Hoa Diệp lại phải nói dối cô là đến Tân Giang lấy chứng cứ? Nếu là nhân chứng thì sao anh lại nhân hạ ôn hòa ngồi ở đây như vậy, dường như rất hưởng thụ?

Quá nhiều kinh ngạc, quá nhiều nghi vấn, nhưng lại không có một ai có thể nói cho cô biết đáp án.

Cô lại nảy sinh cảm giác ấy, người chồng đầu ấp tay gối của mình lại giống như một người xa lạ. Rốt cuộc anh có bao nhiêu chuyện đang giấu cô?

Lái xe rất nhanh, vài lần đèn vàng vừa tắt, đèn đỏ sáng lên, cô cũng chạy cái vèo qua, trong đầu như nước đang sôi sục, mơ mơ màng màng, không nghĩ ngợi được gì.

“Điên rồi, sẽ chết người đó! Dừng xe!” Tả Tu Nhiên gào lên, giành lấy vô lăng tạt vào lề đường.

Xe từ từ dừng lại, cả người Đào Đào giống như nằm sóng soài trên ghế. “Được thôi, anh lái đi.” Cô không màng đến việc anh đã uống rất nhiều, cô mà còn lái nữa thì hai người sẽ phải xuống biển làm mồi cho cá mất, “Có thể đưa tôi về Thính Hải Các trước không?” Cô không muốn ở bên ngoài thêm một giây nào nữa, thật sợ nếu còn ở ngoài, cô sẽ lại bắt gặp chuyện không nên nhìn thấy gì nữa.

Thế giới cũng không phải là một cái tổ, sao có thể nhỏ như vậy chứ?

Ngày hôm nay, cô ngạc nhiên vẫn còn ít sao?

“Đào Đào, muộn mấy bay thì có thể đổi chuyến bay khác, thua cổ phiếu thì có thể đổi sang kiểu đầu tư khác, đi nhầm đường thì dừng lại nghỉ ngơi

một lát, rồi xuất phát lại, trái đất hình tròn, luôn có thể tới được đích đến của cô. Yên tâm, mấy trăm năm tới, sẽ không tồn tại ngày tận thế đâu. Cô thả lỏng chút đi. Nhé?”

Tà Tu Nhiên nhủ vậy, choàng vai Đào Đào, nói một cách chân thành.

Anh chộp mắt một lát, mở mắt ra, cô đã coi đường núi thành đường cao tốc, đập ga đến một trăm hai mươi cây số giờ, mặt trắng như một tờ giấy A4 vừa mới bóc tem, không biết bị điều gì làm cho sợ đến như vậy.

Cô cười đến run rẩy, “Sao lại nói những lời này, cũng không có xảy ra chuyện gì mà.”

Anh trừng cô, “Cô ra ngồi ghế sau, cô ở bên cạnh làm tôi căng thẳng.”

Cô ngoan ngoãn đẩy cửa bước vào ngồi ở ghế sau, sau đó cuộn người lại, không lên tiếng.

Lúc xuống xe, tuyết đã rơi rất nhiều, bay là tả, như hoa lê ngợp trời.

Tà Tu Nhiên đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô, thở dài, đêm nay, dẫn cô đi ăn, đi hát, xe không biết nhận bao nhiêu giấy phạt, anh còn đích thân lái xe đưa cô về, vậy mà cô không thêm nói tiếng tạm biệt, cứ thế bỏ đi.

Còn nói không sao, có ma mới tin!

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Choáng Váng

Thời tiết rất lạnh, trên tường kính thang máy quan sát động một lớp sương mờ, Đào Đào hà hơi, chậm rãi dùng tay vẽ thành một vòng tròn, thang máy đi lên, ánh đèn thành phố nhìn không thấy chân trời đang sáng lấp lánh trong những bông tuyết dần dần hiện ra trong tầm mắt, giống như phao nổi trên biển đêm, chỉ điểm phương hướng cho tàu thuyền đi lạc.

Lúc này, trong lòng cô cũng rất cần có một ngọn đèn sáng như vậy!

Mở cửa ra, bật đèn chùm pha lê trong phòng khách lên, ánh đèn sắc sỡ chiếu sáng mọi góc ngách, dường như như vậy sẽ ấm cúng hơn. Tòa nhà này nằm bên trong cùng của tiểu khu, yên tĩnh đến tiếng tuyết rơi cũng nghe thấy rất rõ. Một mình ngồi ngầy người giữa căn phòng rộng lớn, tự nhiên nảy sinh cảm giác cô đơn.

Trong đầu Đào Đào vẫn rối rắm, trăm mối tơ vò quấn chặt lấy, không tìm được một chút manh mối. Cô muốn tìm chuyện gì đó để làm, có lẽ sẽ có thể đi chuyển được mục tiêu.

Cô lấy một miếng giẻ lau từ trong nhà vệ sinh, đi từ nhà bếp đến sân thượng, từ phòng ngủ đến thư phòng, đứng giữa thư phòng, Đào Đào thở dài, lau bàn làm việc, ngồi xuống, ngầy người thất thần.

Thứ Sáu trước khi đến nhà Quý Mạnh Nhân, đã quét dọn nhà xong tươm tất, ngay cả ga giường, chăn mền, áo gối đều đã giặt sạch và đem phơi ngoài sân thượng, trong chiếc lọ thủy tinh cao cổ cạnh máy tính có trồng một cây xanh, dưới đáy mọc một chùm rễ màu trắng, cành lá xum xuê, xanh tươi mon mọn.

Cô cầm điện thoại bàn trong thư phòng lên, gọi cho Hoa Diệp lần nữa.

Thật là may mắn, rất nhanh đã có người nghe máy, hơn nữa còn là đích thân Hoa Diệp nghe.

“Tiểu Đào, sao không ở chỗ mẹ?” Ngủ một giấc xong, giọng anh nghe có vẻ rất tỉnh táo, không có gì gọi là mệt mỏi sau khi ngồi xe đường dài.

Đào Đào cười khê, “Đi ăn cùng đồng nghiệp, sau đó đi hát, không muốn để mẹ chờ cửa, không ngờ bên ngoài tuyết rơi lớn quá, nên em về nhà sớm một chút. Còn anh, đến đâu rồi? Dạ dày có đau không?” Cô thật sự khâm phục bản thân mình có thể nói ra những lời này một cách trôi chảy, hơn nữa hình như còn rất chu đáo.

Thật ra khi đứng trước siêu thị nhỏ đó, có một giây phút cô rất muốn kích động chạy xuống bóc trần lời nói dối của Hoa Diệp, nhưng cô đã nhẫn nhịn. Dù sao thì ở cùng Hoa Diệp cũng không phải người đẹp nào, cũng không phải đang làm chuyện đáng xấu hổ gì, đàn ông nên có không gian để tự do hít thở, có lẽ hai hôm nữa, anh sẽ chọn thời cơ thích hợp để giải thích với cô chăng. Cô đi xuống như thế, anh sẽ dùng một cái cơ khác để bịt miệng cô, còn chân tướng, cô vẫn sẽ không biết. Hà tất phải khiến cả hai người đều rơi vào bước đường khó xử! Trong lòng Đào Đào còn có

một suy nghĩ khác, đó chính là không thể khiến Hoa Diệp mất mặt trước Tà Tu Nhiên.

Cô nhẫn nhịn rất vất vả, nên trên đường đi mới mất kiểm soát đến suy sụp như thế.

Trong hôn nhân, cô vẫn chỉ là một người mới, không khéo ton hót nịnh bợ.

“Dạ dây vẫn ổn, đã vào địa phận Thanh Đài rồi.”

“Ừ, Tân Giang có tuyết rơi không?”

“Lúc ra ngoài thì chưa rơi, giờ thì trên đường tuyết cũng rất nhiều, không sao, thư ký Trâu lái xe rất giỏi, em không cần lo lắng.”

Cô nhắm mắt lại, chuyên chú lắng nghe, trong điện thoại thấp thoáng truyền đến ca khúc chủ đề trong một bộ phim dài tập, “Vậy chắc còn lâu lắm anh mới về đến nhà, hi vọng đường cao tốc không bị phong tỏa, nếu không kẹt xe trên đó, sẽ lạnh lắm! Bài hát gì mà hay thế?”

Hoa Diệp cười khẽ, “Địa của thư ký Trâu, anh không rõ lắm. Em ngủ sớm đi, không cần đợi anh đâu.”

Cô trầm mặc một lúc, sau đó ừ một tiếng, đặt điện thoại xuống. Suy cho cùng anh là luật sư, nói dối cũng giống như trần thuật vụ án, không nghe ra một chút manh mối nào. Nếu không phải cô vô tình bắt gặp cảnh đó thì liệu cô có nghi ngờ anh không?

Đào Đào bật cười, nói không chừng chuyện như vậy trước đây đã từng xảy ra rất nhiều lần, chẳng qua là cô không biết mà thôi. Không, cô lắc lắc đầu, không cho phép mình ghen bóng ghen gió như vậy, nếu không cô sẽ cảm thấy cô thật sự điên mất.

Thư phòng là lãnh địa cá nhân của Hoa Diệp, trừ phi cô vào quét dọn, bình thường rất ít khi vào đây. Trong phòng khách có một giá sách làm bằng cây mây, để mấy quyển sách mà cô thường hay đọc, sách chuyên ngành đều ném ở công ty, cô thà tăng ca, cũng không muốn mang việc về nhà làm. Máy tính xách tay của cô, là dùng để lên mạng xem phim, chơi game, có lúc ở phòng ngủ, có lúc để ở phòng khách. Như vậy, thư phòng đã hoàn toàn thuộc về một mình Hoa Diệp. Hai tủ sách to dựa đứng vào tường, bên trong phần lớn là sách quân sự và pháp luật còn có rất nhiều hồ sơ vụ án, bàn làm việc của Hoa Diệp gần như tương đương với phòng làm việc cỡ nhỏ dành cho một người, máy tính, máy fax, máy in đều có cả, tất cả mọi thứ đều được sắp xếp rất ngay ngắn.

Đào Đào nhìn khắp bốn phía, cẩn mồi, ngo ngắn một lúc, cúi đầu kéo ngăn tủ đầu tiên của bàn sách ra. Đồ bên trong được đặt ngay ngắn giống như thiết bị trong thư phòng, bên trên công văn tư liệu đặt một quyển sổ bìa da màu đen, cô cầm ra lật xem, phát hiện là sổ mà Hoa Diệp dùng để ghi chép, mỗi một trang chữ đều đánh dấu ngày tháng, trang đánh dấu hôm nay viết: Đã hứa với chú Hứa rất nhiều lần, lần này không thể thất hứa nữa, nhất định phải đến thăm.

Đào Đào bĩu môi, thì ra mình thật sự không nhìn nhầm, chú Hứa là người đàn ông mập mạp bên cạnh đặt chiếc ghế đó!

Cô lại kéo ngăn tủ thứ hai ra, không có gì khác biệt so với ngăn đầu tiên. Ngăn thứ ba, là một sổ thiệp mừng, thư từ, phần lớn đều là lời hỏi thăm qua lại giữa khách hàng, bây giờ giữa bạn bè với nhau, ai còn truyền thống như vậy? Đào Đào lật xem vài tấm, toàn là những lời lẽ y hệt nhau, cô không còn tâm tư xem tiếp nữa, ném thư từ vào bên trong. Lúc đóng tủ, cô dừng lại, ban đầu thư từ được xếp ngay ngắn, đã bị cô làm cho rối tung, cô khom người cảm hết thư lên, muốn sắp xếp lại.

“Phạch” một tiếng, có vài bức thư từ trong tay trượt xuống đất. Cô nhặt lên, tìm đập dừ dội, rơi xuống đất còn có một cuốn sổ tiết kiệm của ngân hàng Trung Quốc.

Hoa Diệp khá là theo chủ nghĩa gia trưởng, vừa kết hôn, anh nói với Đào Đào, không được phép lấy một đồng nào từ nhà họ Đào nữa, tiền lương của cô giữ lại cho mình dùng là được, muốn mua quần áo gì đắt đỏ thì lấy thẻ của anh mà quét. Mọi chi tiêu trong nhà đều do anh lo. Anh đặt hết mấy tấm thẻ vào trong một ngăn tủ đầu giường ở phòng ngủ, mặt khẩu thẻ là sinh nhật Đào Đào. Thu nhập của Hoa Diệp rất khả quan, anh cũng có lương năm giống những nhân viên khác, nhưng anh còn có hoa hồng từ văn phòng. Mỗi lần đầu tư gì lớn, anh cũng sẽ nói với Đào Đào một tiếng. Trước giờ Đào Đào chưa từng nghĩ rằng Hoa Diệp sẽ giấu tiền riêng, vì không cần thiết, anh tiêu tiền, tiêu vào đâu, dùng vào việc gì, cô chưa từng hỏi đến.

Bàn tay nhặt quyển sổ tiết kiệm run rẩy, cảm giác giống như bệnh tim phát tác đó lại đến nữa. Đào Đào hít thở từng hơi thật lớn, khó khăn lắm mới trấn tĩnh được. Cô từ từ mở sổ tiết kiệm ra, thời gian làm sổ là hai năm trước, là một tài khoản ngoại tệ, chủ tài khoản là Hoa Diệp, loại tiền là đồng Franc của Pháp. Hôm làm sổ, đã nộp vào mười nghìn Franc trong một lần, sau đó vào một ngày mỗi tháng sẽ rút ra năm nghìn, cho đến nửa năm trước, gần như cùng lúc cô và Hoa Diệp quyết định hẹn hò, thì đã ngừng chuyển tiền, sau đó thì không còn phát sinh những giao dịch gửi, rút, chuyển tiền nữa, số dư còn lại cô đơn lẻ loi nằm giữa sổ tiết kiệm.

Đào Đào ngây người một lúc, đặt sổ tiết kiệm về chỗ cũ, rồi đóng ngăn tủ lại.

Nghe nói trong “Luật hôn nhân” mới, tài sản trước khi cưới của hai bên vợ chồng không thuộc tài sản chung, nên cô không có quyền, cũng không có lý do hỏi sổ tiền này dùng vào đâu.

Thật ra không cần phải hỏi, đáp án đã rất rõ ràng. Có một thứ gì đó chạy từ cổ họng lên não, chặn cứng ở đấy, khiến người ta hô hấp ngày càng khó khăn.

Lúc đó họ đã chia tay, một cách dứt gan dứt ruột. Một người kiên quyết ra đi, người còn lại thì lưu luyến không quên, còn dùng cách như thế này âm thầm tài trợ cho cô ta.

Cô ta có biết không?

Có thể anh không muốn để cô ta biết.

Đào Đào biết anh yêu cô ta sâu đậm, nhưng không ngờ lại đậm sâu đến mức này.

Tình yêu sâu sắc như vậy, sẽ dần dần phai nhạt theo tháng năm hoặc chuyển đến một người khác sao?

Cô đứng dậy, đèn trong thư phòng, đèn trong phòng khách đều tắt hết. Đi vào phòng ngủ, không bật đèn, cũng không rửa mặt chải đầu, cởi áo ra, cứ thế mà ngủ.

Ngoài cửa sổ, gió thổi vù vù, hình như tuyết lại rơi nhiều hơn nữa.

Đêm tối như vậy, chắc sẽ chìm vào giấc ngủ nhanh thôi. Đào Đào dường như đã ngủ say, lại hình như đang tỉnh, lớp da đầu của đại não vô cùng hưng phấn, bao nhiêu chuyện không ngừng chọt lóe như đèn kéo quân, một chút động tĩnh cô cũng vô cùng cảnh giác mở mắt. Khi cô mở mắt ra lần nữa, đập vào mắt là mép giường trống không ở bên cạnh.

Cô vội vàng ngồi dậy, Hoa Diệp chưa về? Hoa Diệp cả đêm không về?

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nhượng Bộ

Rèm cửa sổ dày nặng che đi giá lạnh, cũng che khuất tia sáng ở bên ngoài. Trong phòng đèn kịt, Đào Đào nghe thấy tim mình đập nặng thêm, cùng với hơi thở gấp gáp.

Hoa Diệp đi đâu rồi? Ở lại nhà chú Hứa? Hay là đi gặp người phụ nữ họ Hứa khác, sau đó ở lại cùng trải qua đêm đông lạnh giá? Hay là đêm tuyết đường trơn xe xảy ra vấn đề gì?

Cô vội vén chăn lên, cầm điện thoại bấm gọi, tiếng chuông vang lên từ phòng dành cho khách sát vách. Cô nhảy xuống giường, chân trần chạy nhanh ra khỏi phòng ngủ, vừa kéo cửa ra, phát hiện vẫn còn rất sớm, trời vẫn chưa sáng hẳn, trong phòng khách cũng tối đen, duy chỉ có một tia sáng dịu dịu lọt qua khe hở của cánh cửa phòng khách, chiếu lên đôi chân trắng nõn như ngọc của Đào Đào.

“Này, này...” Giọng Hoa Diệp trầm khàn như bị thức tỉnh khỏi giấc mộng.

Đào Đào che miệng, cảm thấy trái tim như bị thứ gì đó châm một nhát, đau đớn vô cùng. Con người run rẩy dữ dội, mắt ầng ậng nước, cô cắn răng, không muốn để nó chảy xuống.

“Ai đấy? Sao không lên tiếng?” Hoa Diệp nói lúng búng không rõ ràng, dường như rất mệt mỏi.

Cô khẽ đẩy cửa phòng khách ra. Hoa Diệp đang nửa nằm trên giường, gối đầu lên gối, mùi rượu xộc vào mũi.

“Là em.” Cô nuốt nước miếng, cũng nuốt luôn nước mắt trở vào. Cô đi đến bên giường, vì trời lạnh nên môi răng run cầm cập. “Em tưởng anh... vẫn còn đang trên đường...”

“Anh về đến nhà lúc một giờ hơn, thấy em đang ngủ say, sợ làm em tỉnh giấc nên ra phòng khách ngủ.” Anh nhàn nhạt giải thích, thấy cô vẫn còn đứng bên giường không nhúc nhích thì hỏi, “Sao vậy?”

Đào Đào lắc lắc đầu, “Công việc giải quyết suôn sẻ không?”

Một cái ngáp dọc theo cằm lên đến đầu mày của Hoa Diệp, vẻ mệt mỏi đã rồi dần lan trên cả khuôn mặt anh, “Rất thuận lợi... À, em đi chân trần, mau lên đây.” Anh dịch người vào bên trong, kéo chăn ra.

Cô chậm rãi trèo lên giường, rồi từ từ nằm xuống, Hoa Diệp cảm lấy mấy ngón chân lạnh cóng của cô, thở dài yếu ớt, “Tiểu Đào, sao em cứ giống như trẻ con vậy? Không có tí thương thức nào hết, sau này nếu anh không ở bên cạnh, thì em phải làm sao đây?”

“Sau này anh định đi đâu à?” Cô tắt đèn tường, khiến căn phòng quay trở lại bóng tối, cũng không để Hoa Diệp nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô.

“Đi công tác!” Hoa Diệp cảm thấy người cô căng cứng, giống như đang cật lực kìm nén điều gì, trong lòng rung động, “Tối qua rất lo cho anh hả?”

“Vì tuyết rơi nhiều quá.” Nỗi trống trải và hoảng sợ trong lòng khiến cô càng thêm cảm thấy người đàn ông bên cạnh, người đàn ông mà cô tưởng như hiểu rất rõ, vào lúc này, lại xa lạ đến thế. Ngoài nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh ra, mọi thứ khác của anh, cô đều không biết.

Cô xoay người lại, đối diện với cánh cửa. Hoa Diệp ôm cô từ phía sau, mơ màng buồn ngủ nói: “Anh xin lỗi, Tiểu Đào...”

Anh ngủ rồi, xin lỗi cô chuyện gì, là khiến cô lo lắng như vậy, hay là đã nói dối cô... Anh không nói.

Đào Đào nhắm mắt lại, một dòng nước ấm nơi đáy mắt vẫn chậm rãi chảy xuống, đến khóe miệng, cô hít vào một hơi, nuốt xuống vài giọt, mặn thật.

Lại là chủ nhật, lại là ngày tuyết rơi, Hoa Diệp ngủ mãi đến giờ cơm trưa mới dậy, tắm nước nóng đi ra, nhìn thấy Đào Đào đã đang bận rộn trong bếp. Nghe thấy âm thanh, quay đầu lại, bông mắt có quầng đen nhàn nhạt, giống như không ngủ ngon. “Tuyết dày quá, không đi siêu thị mua thức ăn được, em nấu đại chút gì đó.”

Anh bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy tuyết dày từng lớp trên các nhánh cây, khiến cho thân cây cong xuống, các khóm cây thấp bé bên dưới hoàn toàn không nhìn thấy sắc xanh nào, người lao công đẩy xe xúc tuyết bận rộn trên con hẻm nhỏ, tốc độ xe hơi chậm hơn bình thường rất nhiều, giống như đang bò vậy. Chỉ có sóng biển là vẫn cuộn cuộn như thế, có điều, hôm nay tuyết trắng chiếu xuống, dường như xanh và sâu hơn mọi ngày.

Đào Đào làm món cơm trộn, hấp gạch cua và thịt viên Đào Giang Hải mang đến, luộc một đĩa rau xanh, rồi nấu một nồi canh nấm đậu hũ.

Hoa Diệp không biết là đói thật hay là tay nghề nấu nướng của Đào Đào càng ngày càng ngon, mà ăn liền hai chén cơm, cũng ăn rất nhiều thức ăn. Đào Đào chỉ xới cho mình nửa chén cơm, lúc anh thêm chén thứ hai, cơm trong chén cô mới vui đi được vài hạt.

“Ăn sáng nhiều rồi à?” Anh hỏi.

“Pha một ly yến mạch.” Cô cắn đũa, ngược mắt nhìn anh, nhú mày, “Em... hôm qua gặp anh Từ Hoàn, anh ấy cãi nhau với chị Yên Nhiên, hình như cãi nhau rất dữ. Thật ra cũng không phải vấn đề nguyên tắc gì, chỉ là anh ấy chê chị Yên Nhiên trói buộc anh ấy quá nhiều, anh ấy cảm thấy ngột thở, cần không gian độc lập thuộc về riêng mình. Hoa Diệp, anh ở bên em, cũng có cảm giác ngột thở đó sao?”

Hoa Diệp kinh ngạc nhìn cô, “Không có!”

Cô cười cười, đẩy đĩa rau xanh đến trước mặt anh, “Đừng chỉ ăn thịt viên không, coi chừng béo lên đó, có bụng là em không thích đâu. Ăn rau xanh này.”

Hoa Diệp cũng vui vẻ, “Gần đây đúng là có một dạo anh không tập luyện, bụng hình như hơi có thịt hơn, bắt đầu từ ngày mai, mọi thứ sẽ khôi phục lại bình thường.” Ngoan ngoãn gấp một đũa rau to cho vào chén.

“Chồng ời,” Đào Đào nhắm nghiền hai mắt.

“Hả?”

“Kể từ ngày mai, anh... cũng không cần phải cố tình xa lánh bạn bè mình nữa đâu, chỉ cần thời gian thuận tiện, nếu có tụ tập gì thì cứ tham gia đi!”

Hoa Diệp đặt chén xuống, vẻ mặt dần dần nghiêm túc, “Có ai nói gì với em à?”

“Không có,” cô vội xua tay, “Là tự em nghĩ như vậy, đàn ông quả thật cần một không gian độc lập thuộc về riêng mình, để họ thoải mái hít thở. Em tin tưởng anh, sẽ không vì anh có gặp người nào hay không mà sẽ thay đổi điều gì. Ha ha, em khá là tin vào số mạng, nếu thật sự là thứ thuộc về anh thì người khác tranh giành thế nào cũng không được, còn nếu không phải thì có giữ cũng không xong.”

Để mọi thứ đi dưới ánh mặt trời, xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không quá bàng hoàng. Nhưng trong đêm tối không thể dự liệu được việc gì, thật sự vượt quá khả năng chịu đựng của cô.

“Không phải, chồng à, chỉ là em không muốn để bạn bè anh cho rằng em là một người phụ nữ nhỏ nhen, em cũng rất biết điều chứ bộ. Người ta nói phụ nữ không có bạn bè thật sự, trước khi kết hôn đúng là có vài đứa bạn thân, nhưng khi kết hôn rồi thì trong mắt trong tim đều chỉ có chồng mà thôi, dần dần xa cách bạn thân, ngược lại bạn của chồng thì trở thành bạn của mình. Cái nghề luật sư này, bình thường áp lực rất lớn, tụ tập cùng bạn bè, cũng có thể giúp anh được thoải mái, nhưng mà chồng à, em có môn lệnh, không được về nhà sau mười hai giờ. Anh làm được không?”

Cô bĩu môi tinh nghịch, làm bộ nếu anh không đồng ý thì em sẽ khóc cho anh xem.

Hoa Diệp nhìn cô chăm chăm, không có biểu cảm gì.

“Mau ăn đi, chiều nay anh đưa em đến trung tâm thương mại mua quà sinh nhật cho Trương Hoàng, đến lúc đó nhất định phải nói là anh chọn đây.” Cô nhướn mày, đứng dậy thu dọn chén đĩa. Anh cầm tay cô, “Nếu đã là em chọn thì hôm ấy chúng ta cùng đến nhé.”

Cô chớp chớp mắt, nghiêng đầu, “Oa, vậy thì phải thông báo cho Trương Hoàng mua trước mấy chai rượu, chuyện kể rằng tử lượng của em rất đáng gờm đó.”

Hoa Diệp cười, đứng dậy vuốt má cô thật dịu dàng

Cô bung chén đi vào bếp, đến cửa bỗng lại quay đầu lại, “Chồng ơi, anh có... bao giờ nói dối em chưa?”

Hoa Diệp đứng phía sau cô, mắt khẽ động, “Đương nhiên không có.”

“Ừm. Nếu có thì nhất định phải làm tốt công tác bảo mật, đến khi em chết cũng đừng để em biết được.” Cô nhoen miệng cười với anh, đôi mắt to tròn lấp lánh ánh sáng.

Ánh mắt cô nhìn chăm chú xuyên qua mắt anh, anh dời tầm mắt sang chiếc đồng hồ trên cổ tay, “Hai giờ chúng ta đi nhé!”

Đây là lần đầu tiên Hoa Diệp đưa Đào Đào đi dạo trung tâm thương mại, dường như anh không có một chút khó chịu nào. Trương Hoàng là người theo chủ nghĩa hàng hiệu, quà cáp bình thường sẽ không lọt vào mắt anh ta, hai người đi dạo trong một cửa hàng cao cấp, bên trong tập trung những thương hiệu hàng đầu có trụ sở ở Thanh Đài, môi trường yên tĩnh, không nghe thấy nhân viên bán hàng cao giọng quảng cáo, chỉ có nhạc nền nhẹ nhàng du dương, khiến cho hết thấy trang sức đều trở nên dè dặt, không có khách hàng xô bồ, khách tới lui thong thả ung dung.

“Đồ nam ở lầu ba, lầu hai là đồ nữ, lầu bốn là trang sức.” Lúc lên thang máy, Hoa Diệp cúi đầu xuống, nói với Đào Đào.

Anh thông thuộc nơi này như vậy, trước đây nhất định thường xuyên đến mua sắm! Đào Đào nghĩ trong bụng, không kìm được thở dài, bây giờ, mỗi một câu nói, một ánh mắt của Hoa Diệp đều có thể khiến cô nghi ngờ, rốt cuộc là làm sao vậy chứ? Ánh mắt vô thức nhìn ngó lung tung, mấy chữ tiếng Anh trên một quầy chuyên bày mỹ phẩm nữ đập vào mắt, chính là nhãn hiệu có mẫu mới mà mới sáng sớm Tả Tu Nhiên đã dắt cô đi thử lần trước, nghĩ tới chuyện một người cao quý tao nhã như thế mà lại khiến nhân viên quầy hàng phải ghen hờn, cô bật cười thành tiếng.

Hoa Diệp liếc cô một cái, “Nhìn thấy người quen à?”

Cô cười đến độ hai vai run run, “Không có, không có. Anh biết size của Trương Hoàng không?”

Hoa Diệp sững sờ, “Cậu ấy hơi mập, vòng eo hơi rộng, là quần áo size gì?”

Đào Đào tròn mắt nhìn cầu hoa treo trên trần nhà, “Chúng ta lên lầu bốn, xem thử có trang sức gì cho nam giới? Cà vạt, khuy măng sét, hay là ví?”

(Khuy măng sét: một món đồ trang sức dành cho nam giới khi mặc sơ mi, được đính ở cổ tay áo)

“Khuy măng sét! Bình thường cậu ấy phải mặc quân phục, không có cơ hội đeo cà vạt, nhưng khuy măng sét thì có thể dùng lên được, ví đã có người tặng rồi.”

Đào Đào bĩu môi, “Nếu như tất cả quân nhân đều giống như anh ấy, khi kẻ thù đến xâm lược, chúng ta chỉ có nước giơ tay đầu hàng mà thôi. Anh ấy có vượt qua môn chạy một trăm mét không vậy?”

Hoa Diệp cười to, “Tuyệt đối đừng hỏi cậu ta chuyện này, đó là cái gai trong lòng cậu ấy đấy.”

“Ồ, thật sự không hiểu, anh ấy không cao, người lại mập, mà vẫn có thể thi đấu trường quân sự, chồng ơi, anh đẹp trai phong độ thế này, lại là đời sau của tướng tài, tại sao không kế nghiệp cha?”

“Anh bây giờ như thế này không tốt sao?” Hoa Diệp hỏi ngược lại.

Đào Đào mím môi, ngẩng đầu lên, hít thở sâu, “Tôi lầu bốn rồi.”

Trước đây, anh nói với cô rằng, anh từng yêu Hứa Mộc Ca sâu đậm, nhưng anh chưa từng nhắc đến những hồi ức, những vụn vặt, chi tiết giữa mình với Hứa Mộc Ca.

Không nhắc, là vì chuyện xưa đau khổ hay vì quá đổi ngọt ngào?

Khuy măng sét ở quầy đá quý, Hoa Diệp sai nhân viên chọn một bộ bằng kim cương và một bộ bằng bạch kim, bảo Đào Đào chọn. Đào Đào cũng là con gái rượu, được Đào Giang Hải cưng chiều nên mua đồ rất ít khi nhìn giá, nhưng giá của khuy măng sét vẫn khiến Đào Đào giật mình. Trương Hoàng chỉ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật nhỏ bình thường mà Hoa Diệp đã ra tay hào phóng như vậy, có thể thấy tình bạn giữa hai người

thăm thiết nhường nào. Nhưng anh lại từ chối lời mời của Trương Hoàng, nghĩ kỹ thì, hình như thật sự có hơi cố ý.

“Cái này đi!” Cô chỉ bộ bằng kim cương nói.

Hoa Diệp cảm hóa đơn đi thanh toán, vừa xoay người thì nhìn thấy Nhạc Tĩnh Phân và chồng chị ta Xa Thành vai kề vai đi đến, vội vàng chào hỏi.

Thỏa thuận trước hôn nhân của vợ chồng Nhạc Tĩnh Phân, Hoa Diệp đã xong sẵn từ sớm, chị ta không có ý kiến gì, thấy hai người như vậy, chắc đã chính thức đăng ký kết hôn rồi.

“Mua trang sức à, chủ tịch Nhạc?”

Mặt Nhạc Tĩnh Phân hơi ửng đỏ, có vẻ ngại ngùng, “Thật ra trang sức đã nhiều lắm rồi, nhưng ông ấy cứ nói muốn mua một chiếc nhẫn kim cương, ý nghĩa không giống nhau.” Ngờ khí mang theo chút nhõng nhẽo của cô gái nhỏ.

Hoa Diệp bắt tay Xa Thành, cười nói, “Tôi đồng ý với quan điểm của giám đốc Xa, ngày đặc biệt nên có món quà đặc biệt.”

“Cậu cũng đưa vợ đến mua quà đặc biệt?” Nhạc Tĩnh Phân có tham gia hôn lễ của Hoa Diệp, nhận ra Đào Đào, hai người phụ nữ nhìn nhau cười.

Hoa Diệp ngây người, ngoài sinh lễ lúc kết hôn, do Quý Mạnh Nhân tặng Đào Đào một bộ đồ nữ trang, anh vẫn chưa từng mua cho cô món trang sức hay quần áo nào, đương nhiên, anh cũng không giỏi việc này.

“Không phải, đến chọn quà cho bạn.”

“Như thế này được không, luật sư Hoa, cậu đi thanh toán, vợ cậu ở lại đây làm tham mưu cho tôi, tôi gọi thêm vài người, chúng ta cùng ăn tối, có được không?”

Đào Đào cười nhàn nhạt, đưa mắt nhìn Hoa Diệp.

Hoa Diệp chỉ chần chừ giây lát, rồi gật đầu, “Cung kính không bằng tuân lệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tiến Bước

Nhà hàng vợ chồng Nhạc Tĩnh Phân mời khách trùng hợp là Giang Tiên Quán của Tiêu Từ Hoàn.

Thanh Đài là thành phố biển, không chỉ có bãi cát đẹp, mà hải sản cũng vô cùng nổi tiếng. Nhưng Tiêu Từ Hoàn lại đi ngược lại, mở Giang Tiên Quán, toàn bộ nguyên liệu đều là ngày đêm vận chuyển từ miền nam đến. Giang Tiên Quán nằm gần quán lẩu Mỹ Thực Phủ, không giống với không khí huyền ảo, tạp nham ở Mỹ Thực Phủ, nơi đây từ cách trang trí đến cách điệu đều giống với nhà hàng Tây cao cấp hơn, nhạc nền du dương như nước, tường màu tím nhạt làm chủ đạo, treo những bức tranh phong cảnh nổi tiếng của các nơi trên thế giới, chỗ ngồi là ghế lưng cao mang phong cách nước Anh vừa dày vừa nặng in hoa, giữa các bàn được ngăn cách bằng tấm màn màu đỏ tía, ánh đèn pha lê tỏa ra chiếu lên bộ đồ ăn sáng lấp lánh. Phòng ăn càng được bố trí khiến bạn như đang ở trong thời đại Victoria xa xưa.

Đào Đào và Hoa Diệp quyết định chính thức hẹn hò, bố mẹ hai bên gặp mặt chính là tại Giang Tiên Quán này. Hôm ấy, Tiêu Từ Hoàn còn đặc biệt tặng một chai rượu vang thượng hạng, cùng Đào Yên Nhiên đến mời rượu, chúc mừng.

Đào Đào bước vào nhà hàng, trước hết nhìn về phía quầy thu ngân, em gái thu ngân mỉm cười với cô, chỉ văn phòng phía sau.

“Em qua đó chào một tiếng.” Hoa Diệp đang nói chuyện điện thoại với khách hàng, cô sấp đến bên tai anh nói một câu, anh quay đầu lại, chớp chớp mắt, tỏ ý anh nghe thấy rồi.

Đào Đào gõ cửa, bên trong truyền đến tiếng trả lời một mồi của Đào Yên Nhiên: “Vào đi!”

Đào Yên Nhiên ngẩng đầu lên khỏi sổ sách, vốn dĩ chị ta là người mẫu ô tô, cao một mét bảy mươi tám, vốn đã cao gầy, sau khi sinh Đào Đào thì càng gầy thêm, Đào Đào cảm thấy trước mặt giống như một cây sào đang đứng, vẻ tiêu tụy và phiền muộn của Đào Yên Nhiên viết hết lên mặt, da dẻ cũng không còn sáng bóng, trắng trẻo như trước đây, cả người giống như viên ngọc bị phủ bụi, tối tăm không chút ánh sáng.

“Tiểu Đào,” nhìn thấy Đào Đào, Đào Yên Nhiên khẽ lộ ý cười chân thành, vội đứng dậy, “Cùng bố mẹ đến ăn cơm à?”

“Là khách của Hoa Diệp mời. Đào Đào đâu ạ?”

Ánh mắt Đào Yên Nhiên tối lại, “Được mẹ chị đón về rồi. Không còn cách nào khác, chị thật sự không rảnh mà chăm thằng bé nữa. Hết tới mùa đông là Mỹ Thực Phù thường xuyên phải kinh doanh đến sáng, ngay cả thời gian thờ cúng cũng không có. Trạng thái tinh thần của mẹ chồng chị em cũng biết rồi đấy, vốn dĩ đã không tốt, bố chồng phải ở nhà chăm bà, không thể mong chờ gì ở hai người họ. Từ Hoàn... Ày, đừng nhắc đến anh ta nữa... Có thể đến tám mươi tuổi, vẫn là một đứa trẻ to xác không có quan niệm về gia đình, thật không biết lúc đó tại sao lại thích anh ta nữa, nhìn nhầm người rồi...” Chị ta miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Hôm nay có cua và cá chép sông cao cấp mới về, bảo nhà bếp làm cho em một phần nhé?”

“Em chỉ muốn uống canh cá mặn mà nóng hổi thôi, không muốn ăn gì khác, để họ gọi món đi.” Đào Đào nhớ đến sự mờ ám lộ liễu của Kinh Nghiê đối với Tiểu Từ Hoàn, nhìn Đào Yên Nhiên mặt mũi rã rời, lòng bỗng nặng nề.

“Chị Yên Nhiên, thật ra anh Từ Hoàn chỉ là chơi hơi quá đà, chị nói chuyện tử tế với anh ấy, anh ấy sẽ bình tâm lại thôi.” Cô nói.

Khóe môi Đào Yên Nhiên hiện lên một vẻ cay đắng, cầm sổ sách trên bàn lên, “Anh ấy có tài kinh doanh thiên phú, lại mang vẻ phóng túng, tùy ý của người nghệ sĩ, hai thứ này mâu thuẫn với nhau, chị còn coi bên nào chiếm thế thượng phong thôi. Nói thật, chị không hề thích làm những việc này, nhưng chị không làm được sao? Nếu như chưa kết hôn, chị hoàn toàn có thể xách hành lý lên, đến Bắc Kinh hay Thượng Hải, Quảng Châu, làm người mẫu xe hơi, để bản thân sống thoải mái, trên đời này sẽ không còn ai đó, mà đôi mới từng ngày. Nhưng hiện giờ chị đã có Đào Đào, mọi thứ đều đã khác... Tiểu Đào, chẳng trách người ta nói hôn nhân là nấm mồ của tình yêu, mà hôn nhân có con rồi thì càng là nấm mồ trong số những nấm mồ, chị đã không còn nhớ lần trước chị và Từ Hoàn hôn nhau, nắm tay là khi nào rồi, chứ đừng nói đến làm chuyện khác, ha ha, hai người chị bây giờ hề gặp nhau là như hai chiếc máy bay chứa đầy thuốc nổ, hai bên luôn bị nổ đến sứt đầu mẻ trán, đều bị thiệt hại, không giống vợ chồng, mà giống kẻ thù.”

“Chị Yên Nhiên...” Đào Đào thông cảm nhìn đôi mắt ngấn lệ của chị ta, không biết nên an ủi thế nào.

“Ày, sao chị lại nói với em những điều này không biết, hiếm khi em đến ăn cơm, đúng là. Tiểu Đào, Hoa Diệp là người đàn ông tốt có trách nhiệm hiếm có, em đừng bị những lời chị nói làm ảnh hưởng, em may mắn lắm đó.” Đào Yên Nhiên ngai ngừng lau nước mắt.

Đào Đào cười cười, vội chuyển chủ đề sang Đào Đào, nói đến con trai, Đào Yên Nhiên mới để lộ ý cười vui vẻ.

Chưa trò chuyện được mấy câu, Hoa Diệp đã gọi điện giục, Đào Yên Nhiên tiễn Đào Đào đến cửa phòng ăn, nói lát nữa sẽ qua mời rượu, rồi lại vào trong chào hỏi.

Đào Đào quay đầu nhìn bóng lưng gầy gò, thờ dãi.

Mấy người khách khác của Nhạc Tĩnh Phân là hai vị phó tổng của công ty và người nhà, còn có một người là Diệp Thiếu Ninh.

Hoa Diệp rất ít khi nói chuyện khách hàng ở nhà, tuy đã gặp Nhạc Tĩnh Phân một lần ở hôn lễ, nhưng hôm ấy khách khứa quá nhiều, Đào Đào không còn nhớ rõ. Cô tưởng hôm nay là kỷ niệm bao nhiêu ngày cưới của Nhạc Tĩnh Phân và ông xã, sau đó hai vợ chồng lãng mạn đi mua trang sức làm quà, ngồi xuống vừa nghe lời mở màn của Nhạc Tĩnh Phân, mới biết hai người họ tái hôn mà âm thầm kinh ngạc.

“Đã rất nhiều năm rồi tôi không nghỉ phép, đột nhiên buông bỏ mọi thứ, trong lòng vẫn có chút kích động.” Đôi mắt sắc bén của Nhạc Tĩnh Phân hôm nay đặc biệt dịu dàng, giống như nước hồ đập dềnh, chị ta đứng dậy, nâng ly rượu với hai vị phó tổng và Diệp Thiếu Ninh, “Nếu không có các vị ủng hộ thì tôi thật sự không dám buông thả bản thân như thế này.”

Chuyến bay sáng mai của chị ta và Xa Thành đến Thượng Hải, sau đó từ Thượng Hải bay đến đảo Phuket ở Thái Lan, coi như là tuần trăng mật.

“Việc nên làm mà, việc nên làm thôi.” Hai vị phó tổng và Diệp Thiếu Ninh vội đứng dậy. “Chủ tịch Nhạc yêu tâm đi hưởng thụ thế giới hai người, chụp nhiều hình vào, sau đó quay về mang cho chúng tôi ít đặc sản là được, việc công ty chị cứ yên tâm.”

Chủ tịch Nhạc mỉm cười, đưa ly rượu đến bên miệng, Xa Thành ngăn chị ta lại, cười cười với mọi người, “Tư lượng của Tĩnh Phân thấp đến đáng thương, tôi uống thay cô ấy, các vị không có ý kiến chứ?”

“Được!” Mọi người thấy hai vợ chồng tân hôn ân ái như vậy, sao có thể không thuận nước giòng thuyền được chứ?

Xa Thành cầm ly rượu của Nhạc Tĩnh Phân, một hơi uống cạn.

Nhạc Tĩnh Phân yêu kiều nhắm mắt lại, trước đây, hai người cùng nhau ra ngoài ăn cơm, Xa Thành luôn cảm thấy vợ mình quá mạnh mẽ, là việc khiến đàn ông rất mất mặt, nhưng có một số trường hợp, cần phải vợ chồng cùng tham gia, anh ta đứng bên cạnh vợ, mặt lúc nào cũng dài ra, có lúc còn giận dữ bỏ đi giữa chừng.

Nhân viên phục vụ mang cá chép sông hấp lên, Xa Thành gấp một miếng, gỡ đi xương cá, bỏ vào đĩa chị ta, “Món em thích ăn này, ăn lúc còn nóng đi.”

Chị ta gật đầu, trong lòng giống như nôi lullaby đang sôi. Có lẽ hôn nhân giữa chị ta và Xa Thành đã đi được một đoạn đường vòng, nhưng vì

khoảnh khắc này, ngựa tốt phải ăn cỏ gần máng rồi.

Hôn nhân không phải dùng để tính toán thiệt hơn, mà là nắm tay cùng nhau tiến bước.

Chị ta cười chậm rãi, nuốt một miếng cá, gật gù, “Tuổi quá.” Cong khóe mắt, liếc nhìn, thấy Đào Đào ngồi bên cạnh đang uống sữa chua, trước mặt Hoa Diệp là một ly trà xanh, ngây người.

“Luật sư Hoa, sao không uống rượu?” Chị ta nhắc tay, ra hiệu cho nhân viên phục vụ đến.

Hoa Diệp xua tay, “Không cần đâu, tôi... gần đây cai rượu. Tôi dùng trà thay rượu mời chủ tịch Nhạc và giám đốc Xa, Tiểu Đào, em cũng mời cùng đi.”

Nhạc Tĩnh Phân đảo mắt, nhìn Hoa Diệp, rồi lại nhìn Đào Đào, giơ tay lên, “Lẽ nào hai người gần đây đang có kế hoạch trọng đại gì đó cho cuộc đời?”

Mặt Đào Đào bỗng chốc đỏ bừng, Hoa Diệp cầm lấy tay cô ở dưới bàn, “Đúng là có một dự định, nhưng vẫn còn đang nỗ lực.”

Nhạc Tĩnh Phân ra vẻ người từng trải chu đáo hiểu ý cười, “Được, hiểu, hiểu rồi, vì hạnh phúc của thế hệ sau, tôi sẽ không yêu cầu luật sư Hoa nữa.” Chị ta hóp một ngụm rượu, Xa Thành thì phóng khoáng uống cạn ly.

Hai vị phó tổng nhìn họ giống như cử chỉ của người câm, không hiểu lắm, hai vị phu nhân thông minh, ghé tai ông xã thì thầm to nhỏ, Diệp Thiếu Ninh ngồi bên cạnh cũng nghe thấy một đôi câu, cậu ta nhìn chăm chăm ngọn lửa cồn màu xanh đậm dưới nồi lẩu hải sản, bỗng nhiên thất thần.

Chỗ ngồi của Đào Đào cách cậu ta hai cái ghế, vừa vào liền bắt đầu ăn com, hai người không nói được với nhau câu nào, có điều, ánh mắt cô nhìn cậu ta không mấy thân thiện, vẫn còn ghi hận chuyện bắt cô làm bóng đèn hôm ấy! Ăn vài đĩa thức ăn, liền trưng mắt với Diệp Thiếu Ninh.

Cậu ta cụp mắt, không nhìn cô thêm một lần nào, dường như hai người là người cùng bàn xa lạ.

Nhân viên phục vụ mang lên một khay đồng to canh cá hoành thánh, coi là điểm tâm, cũng coi như là canh, để người uống rượu lót dạ, đây cũng là món Đào Đào thích nhất, đợi nồi canh sôi ừng ực, cô liền cầm muống lên mức cho mình một chén, lúc bung về, không ngờ đúng lúc nhân viên phục vụ mang thức ăn lên từ bên chỗ cô, khuỷu tay giơ lên, nhìn cô, nói: “Xin lỗi.”

Đã không kịp nữa rồi, cái chén Đào Đào đang bung trong tay nghiêng xuống, nước canh nóng khiến cô thả tay theo bản năng, một nửa canh cá đổ lên cổ tay, da lập tức đỏ ửng, bắt đầu đau rất.

Đào Đào không nhịn được hít vào một hơi, mặt nhân viên phục vụ tái mét, cô cắn môi, cố gắng cười cười, “Là tôi không cẩn thận, không sao đâu, phiền cô mang vài tờ khăn giấy lại đây lau nước canh, rồi giúp tôi đổi cái chén khác.”

“Cậu có bị bỏng không?” Diệp Thiếu Ninh vội vàng đứng dậy, sốt ruột hỏi, “Mau dùng khăn lạnh chườm tay!”

“Ừ!” Bây giờ cô mới nhớ đến việc cần phải xử lý cái tay của mình, ngay sau đó, Hoa Diệp đã cầm cổ tay cô, kéo cửa, vội vàng đi vào nhà vệ sinh, vịn vòi nước, để cho nước lạnh xối ào ào vào vết đỏ trong lòng bàn tay.

Đào Đào có chút bất lực, “Em thật sự không phải cố ý.” Ăn com với khách hàng của Hoa Diệp, lại xảy ra tình huống như thế này.

“Nói em là trẻ con, bây giờ nên thừa nhận rồi chứ!” Hoa Diệp cũng bất lực, ngữ khí không tránh khỏi nặng thêm.

Hai người đi ra, Đào Yên Nhiên nghe nói liền đích thân mang thuốc mỡ đến. Nhưng chị ta bận quá, thay phục vụ xin lỗi, đi vào mời rượu, lại vội vàng đi mất. Thuốc mỡ hơi có mùi, Đào Đào lo lắng sẽ ảnh hưởng đến việc ăn uống của người khác, bảo Hoa Diệp vào trước, còn mình đứng ở bên ngoài một lúc, đợi mùi bay hết rồi mới vào.

Hoa Diệp nhìn cô sâu xa, dặn dò: “Không được chạy lung tung.”

Đào Đào thở dài, vừa đứng được một lúc, một bóng người che khuất hết ánh sáng trên đỉnh đầu cô, ngẩng đầu lên, cô nhắm mắt lại, “Thấy trò cười của mình chưa?”

Diệp Thiếu Ninh bĩu môi, “Cũng đâu phải lần đầu, trước đây khi tụ tập, cậu cũng thuộc phần tử nguy hiểm mà. Quen rồi.”

Cô nhún vai, “Hôm qua mình về nhà bố mẹ, đúng lúc gặp mẹ cậu, di khóc, vì thằng con bất hiếu là cậu đấy, này, cô gái hôm đó vừa có ngoại hình, vừa có học vấn, lại đức hạnh, sao cậu không thích hả?”

Diệp Thiếu Ninh nhàn nhạt lướt qua cô, “Không phải gu mình thích.”

“Vậy gu của cậu như thế nào? Cậu cũng không còn nhỏ nữa rồi, đừng cứ khiến bố mẹ lo lắng thế.” Cô liếc mắt, làm ra vẻ bà cụ non nói.

“Minh...” Diệp Thiếu Ninh sa sầm mặt, “Sao hả, muốn giới thiệu cho mình?”

“Minh tiếp xúc với con gái độc thân không nhiều, bạn học phần lớn là hoa đã có chủ, còn chưa có chủ, nếu như cậu thích thì đã ra tay từ lâu rồi, à, công ty mình có hai người, có điều một người là thiên kim tiểu thư của sếp tổng, cậu không chịu nổi đâu. Người còn lại, ồ, hai người hình như rất hợp đây, tính cách cô ấy vừa vặn bổ sung cho cậu.”

“Không phải là cái cô bà tám đó chứ?” Diệp Thiếu Ninh hừ lạnh.

“Trời, cậu quen Tạ Phi Phi?”

“Không quen, lúc cậu mới vào công ty, thường hay kể về cô ta với mình.”

“Hi hi, trước đây mình đúng là cái gì cũng nói với cậu hết!” Đào Đào mím môi vui vẻ, hình như cô và Diệp Thiếu Ninh thật sự rất thân thiết, sau khi Đỗ Tinh đi Pháp, cô chuyển tình bạn với Đỗ Tinh sang người cậu ta, “Mình luôn hi vọng cậu và Đỗ Tinh có thể trở thành người yêu, như thế thì mình sẽ rất hạnh phúc.”

“Hay quá ha!” Diệp Thiếu Ninh mĩa mai cong khóe miệng, “Này, đừng chỉ lo cho hạnh phúc bé nhỏ của cậu, rảnh rồi thì quan tâm đến mẹ cậu nhiều một chút.”

“Hôm qua nhà mình mới ăn cơm cùng nhau, còn đi dạo phố nữa, mình rất hiểu thuận đây nhé.”

Diệp Thiếu Ninh trợn mắt, “Không biết xấu hổ còn nói nữa, cậu biết gần đây tần số phát tác bệnh tim của mẹ cậu rất cao không hả? Tối hôm kia, còn đưa đến bệnh viện cấp cứu nữa đây.”

Đào Đào kinh ngạc mở to mắt.

“Cậu không phát hiện thấy môi tím bầm tím, cử động một chút liền thở không ra hơi, người cũng càng ngày càng gầy sao?”

“Thật... sao?” Đào Đào ngây người, đầu ong ong, da đầu tê dại. Hôm qua lúc ăn cơm, đúng là cô có cảm giác mẹ ăn rất ít, nhưng mẹ vẫn luôn ăn ít nhưng chia thành nhiều bữa, cô đâu có có nghĩ sâu xa làm gì.

“Mình nói với chú Đào rồi, bảo chú ấy tìm một chuyên gia kiểm tra chu đáo cho tím, tuy lúc không phát bệnh, không khác gì người bình thường, nhưng với tần số phát tác này, sức khỏe con người sẽ chịu không nổi, ai biết lần nào là nhẹ lần nào là nặng chứ?”

Đào Đào thật sự rất hồ thẹn, Diệp Thiếu Ninh chỉ là bạn học của cô, nhưng lại quan tâm đến mẹ hơn cả cô. “Diệp Thiếu Ninh, cảm ơn cậu, mình biết rồi, tối nay mình sẽ về nhà thăm mẹ, không, sau này mình sẽ về thăm mẹ mỗi ngày, bố chỉ quen biết một đám những người làm ăn, nào có biết chuyên gia gì, mình bảo Hoa Diệp giúp. Nhưng Diệp Thiếu Ninh này, mình muốn nhờ cậu giúp một việc nữa.”

“Việc gì?” Diệp Thiếu Ninh nhú mày.

“Mình nhớ trước đây có một bạn nam rất thân với cậu tên là Chu Tử Kỳ, bây giờ cậu ta đang làm ở Phân cục Cảnh Khu Cục thuế Thanh Đài, đúng không?”

“Đúng!”

“Cậu nhờ cậu ấy điều tra giúp mình một cái siêu thị nhỏ trên con đường núi vào Cảnh Khu đó là do ai mở, trước đây làm gì, trong nhà còn có những ai. Người của cục thuế chắc sẽ rất tiện.”

“Đúng là tiện, chỉ là...” Diệp Thiếu Ninh có hơi khó hiểu.

“Không được hỏi nhiều, giúp thì giúp, không giúp thì không giúp, cậu nói một câu là xong. Nếu không giúp, sau này chuyện gì của cậu mình cũng sẽ mặc kệ.”

Diệp Thiếu Ninh dở khóc dở cười, làm như trước đây cô quản cậu rất nhiều vậy, “Sao cậu lại bày ra bộ dạng của một nữ thổ phi vậy, học ai thế hả?”

Cô không bị lời của cậu ta chọc cười, cúi đầu nhìn lòng bàn tay, mùi thuốc hình như không còn nồng nữa, “Chúng ta vào thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Khí Lạnh

Mùa đông ở Thanh Đài, tuyết vừa rơi, do vì nằm sát biển, nên đến đêm không khí liền trở nên cô cùng ẩm ướt, người đứng ở bên ngoài, gió từ biển thổi đến, thật giống như một nhát dao sắc bén đâm vào da thịt.

Đào Đào đứng ở bên đường, rung mình mấy cái liên tiếp, mới nhìn thấy Hoa Diệp lái xe đến, cô vội mở cửa xe chui vào. Ở bên kia, Xa Thành dựng cổ áo lên giúp Nhạc Tĩnh Phân, ôm eo chị ta, đứng bên cạnh xe vẫy tay chào tạm biệt mọi người.

“Nhìn họ âu yếm như vậy, ai mà tin họ đã từng ly hôn?” Đào Đào sờ nắn cái mũi đỏ ửng, một mình lẩm bẩm.

“Chồng ơi, anh biết trước đây tại sao họ ly hôn không?”

Hoa Diệp nhàn nhạt liếc cô một cái, chậm rãi nói: “Phải tôn trọng đời tư của người khác, đừng giống như mấy người đàn bà nhiều chuyện.”

“Sao phải chuyện bé xé ra to chứ, chỉ tò mò nên hỏi thôi mà, không nói thì thôi.” Cô nằm trở về trong ghế, bĩu môi, ngoái đầu ra ngoài xe.

Hoa Diệp nhận ra Đào Đào không vui, anh cau mày, chuyện này không phải là không thể nói, nhưng mà không biết sao anh lại không muốn nói cho Đào Đào nghe. Tình cũ cháy lại với bạn gái cũ, sau đó một lần nữa đường ai nấy đi, vì con cái, mọi thứ lại quay về điểm xuất phát, tình tiết như vậy, dường như là kinh điển trong cuộc sống, có thể xảy ra ở bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu. Đào Đào nghe được, liệu có mượn cớ để nói chuyện khác hay không, anh ngẫm nghĩ, về mặt trở nên u ám.

Thế nên, anh giữ im lặng.

Trong xe điều hòa mở rất lớn, Đào Đào cởi hết nút áo khoác ra, đổi tư thế ngồi, chần chừ một lúc, hỏi: “Bệnh viện quân khu có chuyên gia khoa ngoại tìm mạch nào giỏi không anh?”

“Chuyên gia tìm mạch nổi tiếng nhất Thanh Đài không ở bệnh viện quân khu, mà ở bệnh viện thành phố, là một bác sĩ họ Âu Dương.”

“Anh có quen không?” Ngực khí của Đào Đào có hơi gấp.

Đã vào đêm, mặt đường kết thành một lớp băng mỏng, lúc xe chạy qua, đặc biệt trơn trượt, Hoa Diệp phải tập trung hết sức chú ý để lái xe, “Lát nữa về nhà rồi nói chuyện này.” Anh cắt ngang sự tiếp tục của cô.

Đào Đào yên lặng trở lại, trong lòng tắc nghẽn, tâm tình bỗng nhiên phức tạp.

Lúc ra ngoài, cô nói với Hoa Diệp đến nhà ở đường Quế Lâm thăm bố mẹ, Hoa Diệp không lên tiếng, điều này có nghĩa là đã đồng ý. Làm con rể nhà họ Đào nửa năm, nhìn từ bên ngoài, biểu hiện của Hoa Diệp vô cùng hoàn hảo, nhưng trong lòng Đào Đào hiểu rõ, Hoa Diệp ở nhà cô, giống như cô ở chỗ Quý Mạnh Nhân, vô cùng không tự nhiên. Bình thường đến nhà họ Đào ăn cơm, anh đều tới đúng giờ, đến đó thì ngồi vào bàn, ăn cơm xong, anh sẽ vừa vặn có hẹn với khách hàng, tính toán thời gian rất đúng lúc. Thỉnh thoảng đến sớm một hai lần, cô ở trong bếp nấu cơm với mẹ, Hoa Diệp và Đào Giang Hải ngồi trong phòng khách uống trà, chỉ nghe thấy một mình Đào Giang Hải ở bên ngoài vừa nói vừa cười, Hoa Diệp nhiều nhất là “ừm” vài tiếng, không bao giờ nói xen vào. Đào Đào cảm thấy mình vẫn đang cố gắng khiến bản thân hòa nhập vào cuộc sống của Quý Mạnh Nhân, còn Hoa Diệp có thể ngay cả suy nghĩ như vậy cũng chưa từng hiện lên trong đầu anh.

Bố là người làm ăn cục mịch, có thể không cùng chung ngôn ngữ với anh, nhưng anh ngồi trong siêu thị nhỏ, lại uống rượu trò chuyện vui vẻ với tiểu thương đó, Đào Đào không biết dùng lý do gì để an ủi bản thân nữa.

Xe chậm rãi dừng lại ngoài sân, Đào Đào ngẩng đầu nhìn trước khi mở cửa, bố mẹ ngủ sớm, nếu đèn đã tắt hết thì cô không định đánh thức họ.

Ba tầng lầu, mỗi tầng đều đèn điện sáng trưng, Đào Đào bắt gặp khăn trang, lúc gõ cửa, tay cũng run lên.

Di giúp việc đến mở cửa, nhìn thấy Đào Đào thì ngây người, sau đó thấy Hoa Diệp đứng sau, mới thở phào, “Luật sư Hoa đến đúng lúc lắm, mau tới giúp một tay.”

Đào Đào vội vàng xông vào trong, mùi rượu rất nồng nặc lan tỏa khắp phòng. Chỉ thấy Đào Giang Hải say khướt nằm trên sofa, mặt đỏ bừng, miệng cứ lẩm bẩm, không biết là té ngã, hay là nằm nghỉ tạm nữa, trên đầu gối có vài bãi nôn mửa. Mẹ Đào đứng bên cạnh, kéo cánh tay ông, không ngừng thở dốc.

“Bố lại say nữa ạ?” Đào Đào bốc hỏa.

Mẹ Đào quay đầu lại, sững sờ, “Tiểu Đào, muộn thế này rồi, về nhà có chuyện gì ư?”

“Nhất định phải có chuyện mới được về sao?” Đào Đào nhìn mẹ gầy gò, âm lượng càng cao hơn, “Thật sự có chuyện, sợ là mẹ cũng sẽ không nói cho con biết. Bố cháu về nhà bằng cách nào vậy?” Cô quay đầu hỏi di giúp việc.

“Tiểu Đào, chú ý ngữ khí của em” Hoa Diệp nhíu mày.

Mẹ Đào muốn nháy mắt với dì giúp việc, nhưng dì ấy đã mở miệng, “Tự lái xe về, có thể là do trời lạnh nên cảnh sát giao thông đều ở nhà cả, ông ấy cũng cứ thế mà lái xe về, đèn sau bị va rớt một cái, son xe cũng bị tróc vài chỗ.”

“Mẹ...” Đào Đào giậm chân, ngón tay nắm chặt, “Tại sao mẹ không quản bố? Mẹ cứ dung túng cho bố như vậy, mẹ cho rằng đàn ông biết kiếm tiền và trong lòng có cái nhà này là được rồi, có phải không? Không cần phải bầu bạn, không cần phải chu đáo, không cần phải ấm áp...”

Đào Đào bỗng nhiên sức cùng lực kiệt, nếu như tối nay trên đường về nhà bố không chỉ bị trầy son, rơi đèn, mà là bị lật xe, nếu như mẹ nghe được tin gì, bệnh tim lại tái phát, nếu như... cô không dám nghĩ tiếp nữa.

“Bố tỉnh lại cho con... Bố tỉnh lại cho con...” Cô nhào mạnh lên sofa, tóm lấy vạt áo Đào Giang Hải, ra sức lắc.

Đào Giang Hải lăm bằm trong miệng, mơ màng mở mắt ra, rồi hít lại, cười ha ha, “Bố... nhìn thấy người đẹp rồi... Hi hi... Con gái nhà bố vẫn đẹp nhất...”

“Nếu bố còn say rượu, còn khiến mẹ lo lắng nữa thì bố chỉ là Đào Giang Hải, không phải bố của Đào Đào. Đừng làm chuyện hối hận, đừng khiến con hận bố...” Giọng cô tắc nghẽn, nước mắt tí tách rơi.

“Ngồi yên, ngồi yên... Người đẹp bé nhỏ...” Đào Giang Hải giờ ngón tay lên, nhướn mí mắt, “phịch” một cái, đầu lại vẹo sang một bên, lại ngáy khò khò.

Đào Đào che mặt, khóc nức nở.

“Tiểu Đào...” Mẹ Đào thở dài, đau lòng khom người, ôm Đào Đào.

“Không được đụng vào con, không được đụng vào con.” Đào Đào phui tay mẹ Đào ra, nước mắt lau thế nào cũng không hết.

Mẹ Đào nhắm mắt lại, lùi về sau vài bước, tựa bàn ngồi xuống nhìn Hoa Diệp, “Hoa Diệp, con giúp dì giúp việc một tay, đưa bố lên giường, ngủ ở ngoài sẽ bị lạnh.”

Đào Giang Hải dáng người cao to, lại say rượu nên thân thể nặng hơn bình thường mấy phần, Hoa Diệp và dì giúp việc đỡ đầy mồ hôi mới dìu được ông lên giường.

Đào Đào quay lưng lại với mẹ, tiếng khóc yếu dần, nhưng về mặt vẫn cứng ngắc.

“Cô ấy bị dọa cho sợ, nên khẩu khí mới nặng như thế, mẹ đừng để trong lòng.” Hoa Diệp nhìn nhìn Đào Đào, kéo ghế ngồi xuống đối diện mẹ Đào.

Mẹ Đào cười yếu ớt, “Con mẹ sinh ra, mẹ không biết tính của nó sao? Haiz, làm cha mẹ mà khiến con cái lo lắng, thật là khó chịu.”

“Đạo này sức khỏe mẹ thế nào ạ?” Hoa Diệp hỏi.

“Vẫn ổn.”

“Nói thật, sẽ chết người sao?” Đào Đào xoay người trừng mẹ.

“Tiểu Đào?” Mẹ Đào nghiêm mặt, “Sao lại ăn nói với mẹ như vậy?”

“Tim của mẹ gần đây rất nghe lời, không giãy vò mẹ? Cái sân này dạo này không có xe cấp cứu đến? Bây giờ mẹ ăn rất ngon, ngủ rất ngon?”

“Bệnh cũ mấy chục năm, cũng đâu phải bệnh cấp tính, không có gì đâu.” Mẹ Đào cười, “Hoa Diệp, có phải con chiều nó quá rồi không, sao tính khí nó lại xấu như vậy chứ?”

Ánh mắt Hoa Diệp bình tĩnh không gợn sóng, cười nhàn nhạt, “Mẹ, sau này có chuyện gì vẫn nên gọi cho chúng con đầu tiên, đây không phải là phiền phức, mà là chuyện trong bốn phận của chúng con.”

“Haiz, mẹ biết rồi, đại tiểu thư, sau này bất cứ chuyện to hay nhỏ đề sẽ bẩm báo với con.” Mẹ Đào cung chiêu nhìn Đào Đào, “Người già rồi, sẽ trở thành trẻ con, trẻ con thì ngược lại giống bậc cha mẹ vậy.”

Đào Đào tủi thân mếu máo, lầu bầu: “Đương nhiên con hi vọng bố mẹ không có chuyện gì, con cũng muốn mãi mãi làm trẻ con, nhưng bố mẹ thật khiến người ta không thể nào bớt lo lắng. Hôm nay không có phát bệnh chứ?”

“Không có, nhưng lại bị bố con chọc giận, có điều, có con chống lưng cho mẹ, mẹ sẽ quản ông ấy thật nghiêm. Không còn sớm nữa, mai còn phải đi làm, hai đứa về nhà sớm đi!”

Đào Đào không mấy tình nguyện đứng dậy, mắt vừa đỏ vừa sưng, “Dì, sau này con sẽ tăng lương cho dì, bố mẹ có chuyện gì, dì hãy gọi cho con.” Nói thật, vẫn không mấy tin tưởng bố mẹ.

Dì giúp việc gạt đầu, “Có lúc tôi cũng muốn gọi nhưng mà phu nhân không chịu.”

Đào Đào thở dài, chậm rãi đi đến trước mặt mẹ Đào, ôm thật chặt, “Con thích ăn cơm mẹ nấu nhất, có chuyện gì tủi thân con thích làm nũng với mẹ nhất, trong lòng không vui sẽ tìm mẹ nói nóng, ở bên ngoài bị người ta bắt nạt, mẹ sẽ là người đầu tiên đến giúp con. . . Mẹ, chúng ta giao hẹn trước nhé, đợi khi con của con được bốn mươi tuổi, mẹ mới có thể không thương một mình con, được không?”

“Đúng là tham lam!” Mẹ Đào cưng chiều vỗ vỗ cô, trong lòng bỗng nhiên rung động, bà có thể sống lâu như thế sao?

Trên đường về, Đào Đào luôn dùng tay chống cằm, ngây người thất thần.

“Đừng lo, em trai bác sĩ Âu Dương từng tìm anh kiện cáo, coi như là rất thân, mai anh sẽ nhờ anh ta liên lạc với bác sĩ Âu Dương, làm kiểm tra triệt để cho mẹ, nếu phải phẫu thuật thì cũng có thể chuẩn bị sớm.” Hoa Diệp nói.

“Chồng ơi, thật hi vọng em có thể sinh một đứa con trai.”

Đáy mắt Hoa Diệp có một tia chấn động, “Em cũng có tư tưởng trọng nam khinh nữ?”

“Tôi hôm nay, nếu không phải có anh thì ai sẽ có cách đưa bố lên giường? Con gái có gì tốt đâu chứ, chỉ biết tiêu tiền, làm nũng với bố mẹ, nói không chừng còn lấy chồng xa, muốn gặp cũng rất khó khăn. Hơn nữa một khi gặp chuyện thì chỉ biết khóc, sốt ruột, không bình tĩnh, không có một tí chủ trương nào.” Cô bắt lực cắn môi.

“Nếu sinh con trai, chắc là mẹ anh cũng sẽ rất vui, nhưng anh muốn có con gái, cho con đi học đàn, mặc váy công chúa xinh đẹp lên sân khấu biểu diễn, nhìn xem, sẽ vô cùng tự hào, giống như. . .” Anh bỗng im bặt, nhìn chằm chằm đèn đỏ phía trước, dần giảm tốc độ.

Hàng mi dài của Đào Đào chớp chớp hai cái, giống như một góc yếu ớt nào đó trong cơ thể bị đụng phải, đau nhói, “Giống như bà nội nó vậy.”

Hoa Diệp mỉm cười, âm thầm thở phào.

Lúc đi ngang qua hiệu thuốc mở cửa hai mươi tư tiếng gần Thính Hải Các, Đào Đào bảo Hoa Diệp dừng xe, “Chồng ơi, sức khỏe mẹ như vậy, tâm trạng em rất kiềm nén, lúc này mà có em bé có thể. . . không tốt lắm, anh xuống mua hộp bao đi!”

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chùng Mực (1)

Đối với căn hộ mới, Tà Tu Nhiên vô cùng hài lòng. Môi trường yên tĩnh, quản lý hoàn thiện, chỉ cách công ty có hai mươi phút đi xe, khi bạn vừa nảy sinh sự chán ghét đối với giao thông chen chúc vào sáng sớm, thì đã đến công ty rồi. Ra khỏi tiểu khu, đi về bên trái mười phút, là con phố hộp đêm của Thanh Đài, buổi tối có thể ra uống vài ly, uống xong, ra ngoài hóng gió biển, về đến chung cư thì sẽ tỉnh rượu. Nếu muốn đến nhà hàng ngon ăn món đặc sản gì đó thì rẽ phải.

Con gái Thanh Đài phần lớn đều cao gầy, trắng trẻo, khi bắt chuyện với người lạ thông thường đều sẽ trả lời rất lịch sự, khi nói chuyện hưng phấn rồi thì xin số điện thoại, họ cũng sẽ không khiến bạn rất khó xử.

Khi Tà Tu Nhiên lãng phí đêm dài ở quán bar, cũng đã quen vài cô gái Thanh Đài, có điều về ngoài như còi mở của họ nhưng trong xương tủy lại rất truyền thống, sau khi gặp hai lần liên tiếp, họ sẽ giống như cảnh sát đồn công an khu phố, hận không thể điều tra rõ ràng cả mười tám đời tổ tông của bạn. Những việc này Tà Tu Nhiên có thể tùy ý bịa ra vài câu để ứng phó, nghe xong, họ sẽ ồ ồ hỏi rằng: Trong lòng anh, có phải là em đặc biệt nhất không? Anh thật lòng yêu em sao? Anh có thể bảo đảm cả đời này sẽ chỉ yêu mình em không?

Trên đầu Tà Tu Nhiên có một đàn quạ đen kêu la bay qua, anh cảm thấy thành phố Thanh Đài này vẫn rất nhỏ, khác xa Bắc Kinh. Thực nam, thực nữ, trong đêm đông giá lạnh, cùng nhau chia sẻ một ly rượu ngon, rồi chia sẻ độ ấm cơ thể của nhau, là một chuyện tốt đẹp biết mấy, tại sao phút chốc lại muốn lùi kéo sâu xa như thế chứ?

Anh không muốn khiến một việc đơn giản lại trở nên phức tạp hóa, nên cuối tuần anh thà lựa chọn ở nhà xem đĩa rồi ngủ.

Rõ ràng tối qua ngủ không muộn nhưng sáng vẫn không dậy nổi, đồng hồ báo thức reo ba lần, anh mới không tình nguyện mà mở mắt. Trời nắng

lên rồi, ánh triều dương chiếu lên tuyết trắng, tia sáng rực rỡ đến khiến người ta híp mắt lại theo bản năng.

Anh lật người thức dậy, mơ màng mò vào nhà tắm.

Đứng dưới vòi sen, nước nóng ào ào đổ xuống người, hơi nóng bốc hơi tràn ngập bốn phía, anh miễn cưỡng nhắm mắt lại, nghĩ đến sắp xếp lịch trình tuần này... thiết bị cơ sở của dây chuyền sản xuất đã hoàn thành, phải chạy thử, kiểm nghiệm, sau đó tiếp tục đào tạo nhân viên, chuẩn bị lắp ráp thiết bị chính, đây là trọng tâm của cả công trình, không thể lơ là, tài liệu huấn luyện chắc Đào Đào đã chỉnh sửa xong rồi nhỉ!

Anh bỗng mở mắt ra, cô gái ngồi đó lái xe tệ như thế, lúc lái xe đặc biệt thích thất thần, bên ngoài trời lạnh cóng, có thể an toàn đến công ty không? Nếu xảy ra sự cố thì sẽ ảnh hưởng đến việc huấn luyện của anh.

Anh vội vàng tắm rửa xong, lau người, cũng không mặc áo choàng tắm, trực tiếp mở tủ lấy áo sơ mi, vừa dành ra một tay bấm điện thoại.

Điện thoại vừa gọi được, chỉ nghe thấy một tiếng hắt xì thật lớn, tiếp đó là giọng chảy nước mũi, “Thầy Tà, chào buổi sáng!” Âm mũi rất nặng.

Tà Tu Nhiên bĩu môi. Cũng coi như nhớ lưu số của anh vào điện thoại rồi. “Cô đang ở đâu?”

“Đang đợi xe buýt, hôm nay xe đến hơi muộn.”

“Trạm gần Thính Hải Các?”

“Ừm. Có chuyện gì à, thầy Tà? Nếu anh hỏi tài liệu đào tạo thì hôm thứ sáu lúc tan làm tôi đã lấy từ phòng in ấn về đóng lại xong rồi. Để ở trong tủ tài liệu ấy, chìa khóa thì trên giá bút trên bàn tôi... Thầy Tà?” Đào Đào nhìn nhầm chằm chiếc điện thoại đang kêu “tút tut”. Chớp chớp mắt. Sao tắt máy rồi?

Hôm nay Hoa Diệp phải ra tòa lúc chín giờ. Bây giờ sáng đã đến văn phòng rồi. Lúc đó cô vẫn còn chưa dậy.

Tối qua về đến nhà đã hơn mười một giờ, tắm xong lên giường, đầu vừa nặng vừa khó chịu, nhưng lại không buồn ngủ, kiểm chế không để mình nghỉ nhiều, đến sáng sớm mới mơ màng nhắm mắt. Sau khi tỉnh dậy, cảm giác giống như đã trải qua một đêm vất vả bồn ba vậy, không còn chút sức lực nào.

Có điều, cuối tuần này trải qua quả thật mệt mỏi chưa từng thấy.

Không dọn dẹp nhà cửa, không làm bữa sáng, rửa mặt rồi xuống lầu. Gió lạnh thổi đến, da khô căng khó chịu, mới nhớ ra còn chưa thoa kem dưỡng da.

Cô hiểu rất rõ kỹ thuật lái xe của mình, nên ngoan ngoãn đến trạm đợi xe buýt. Lúc đi qua tiểu khu, nhìn thấy vài người đi bộ giống như cô, té ngã sòng soài, trên người dính đầy bùn tuyết, vụn cỏ, rất nhếch nhác. Cô cẩn thận rồi lại cẩn thận, dè dặt rồi lại dè dặt, lúc đến được trạm xe, sau lưng đã đầy mồ hôi.

Xe buýt vẫn chưa đến, Đào Đào nhìn giờ, trán từ từ nhú lại.

Một chiếc Honda màu xám bạc chậm chậm dừng lại phía đường đối diện, cửa sổ xe trượt xuống, cô nhìn thấy Tà Tu Nhiên vẫy tay với cô, cô kinh ngạc chạy qua.

“Thầy Tà, khéo quá!” Cô mở cửa xe ngồi lên, đan mười ngón tay lạnh cóng.

Tà Tu Nhiên nhìn cô, không nói gì.

Đào Đào ngây người, ngại ngần sờ sờ má, “Tôi... ngủ dậy muộn, quên trang điểm...”

“Lần này không phải lỗi của tôi chứ?” Anh đóng chặt cửa sổ, khởi động xe.

Con gái gì vậy không biết, đã có chồng luôn rồi mà vẫn dễ mặt mộc giống như một nữ sinh. Ánh nắng từ cửa sổ xe chiếu nghiêng vào, vỗ nhẹ lên khuôn mặt tròn bóng của cô, dường như mỗi lỗ chân lông trên làn da trắng mịn đều trong suốt.

“Không phải, không phải, hội chứng thứ hai, vẫn chưa hết, haiz, nếu có thể đi làm hai ngày, nghỉ năm ngày chắc sẽ tốt hơn nhiều.” Cô một nửa là cảm thán một nửa là oán hận.

“Vội thực lực của chồng cô, nghỉ cả năm cũng được mà!” Khóe miệng cong lên, là lời nói đùa nhưng nghe lại có vài phần mỉa mai.

Đào Đào cười khan, không muốn mới sáng sớm đã đấu võ mồm với Tà Tu Nhiên, huống hồ còn đi nhờ xe người ta nữa!

“Ăn sáng chưa?” Anh mím đôi môi khô khốc, vội vàng ra ngoài, còn chưa uống được hớp nước nữa.

Đào Đào đang định tiếp lời, thì điện thoại reo, nhìn nhìn màn hình, trán cô hiện ra ba vạch đen.

“Làm gì?”

Tả Tu Nhiên bị âm lượng sắc bén của cô làm cho giật mình.

“Hi hi, người đẹp bé nhỏ, chào buổi sáng! Hôm nay trời đẹp quá!” Đầu bên kia điện thoại, Đào Giang Hải cười xòa hề hề.

“Ông gọi nhầm số rồi, chúng ta có quen nhau sao?” Đào Đào trề môi, hai mắt như ngọn đuốc, phẫn nộ trừng to mắt.

“Xin lỗi mà, người đẹp bé nhỏ, đừng giận, bố bảo đảm lần sau sẽ không uống rượu lung tung nữa.”

“Không, bố cứ uống, thỏa sức mà uống, uống xong, tông xe cho nát bét, sau đó tiền và nhà của bố sẽ trở thành của con, còn con, với danh nghĩa của bố, quyền hết chúng cho cơ quan từ thiện, sau đó dẫn mẹ đi ăn xin đầu đường xó chợ, giờ thì, chắc bố rất hài lòng nhỉ! Bây giờ bố lấy đầu ra mà nói chuyện với con vậy, mau đi kiếm tiền, mau đi tiệc tùng, bố kiếm nhiều thì con quyền được nhiều. Nhé?”

Một hơi nói xong, không đợi Đào Giang Hải đáp lời, “tạch” một cái điện thoại đóng lại, tiếp theo là tất máy, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Đúng là tức điên rồi, tưởng rằng xin lỗi một tiếng vậy là xong chuyện? Bảo đảm, bảo đảm, đã bảo đảm bao nhiêu lần rồi, có lần nào làm được đâu?

Cô tức giận quay đầu lại, nhìn thấy khóe miệng Tả Tu Nhiên chứa một nụ cười xấu xa.

“Tôi... bố tôi, ông ấy uống rượu say lái xe...” Gương mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ bừng như quả cà chua.

“Ông ấy rất thương cô?” Nếu không mà dám giáo huấn hùng hồn như vậy.

“Ha, đúng vậy, ông ấy rất cưng chiều tôi, tôi là con gái một của ông. Thầy Tả cũng là con trai một sao?”

“Tôi?” Tả Tu Nhiên lắc lắc đầu, “Tôi có hai chị gái, một người cùng cha khác mẹ, một người cùng mẹ khác cha.”

Đào Đào há miệng hình chữ o, Tả Tu Nhiên trông có vẻ không lớn hơn mấy tuổi, thời của họ bây giờ, gia đình giống như vậy hình như rất ít.

“Nghe rất trúc trắc đúng không? Vẫn ổn mà, ở nước ngoài tình huống này rất thường gặp. Có điều, tôi không dám nói chuyện với bố giống như cô. Người khác ở trước mặt ông cũng không dám thờ, còn tôi, thì có thể nói vài câu, nhưng không thể phát ra âm thanh.”

“Nghiêm khắc vậy sao?” Đào Đào cười, thầm nghĩ Tả Tu Nhiên nhất định giống mẹ, trên khuôn mặt điển trai hơn người của anh ta rất khó tìm được hai chữ “nghiêm khắc”. Bình thường lúc anh nghiêm mặt, là một kiểu đẹp trai chín chắn, mang lại cho người khác cảm giác tôn quý, nhưng lại khiến người ta tin tưởng.

“Ừm ừm”

“Các chị của anh có sợ ông ấy không?”

“Có một người đã lấy chồng, đang cùng chồng ở Quảng Châu, người còn lại... Muốn ăn mỳ không?” Tả Tu Nhiên chu miệng về phía bên phải.

Đào Đào xoay người lại, nhìn thấy là một siêu thị nhỏ, “Mua đến công ty ăn?” Mùi mỳ nồng, vừa mở ra, hương thơm bay xa, sẽ không ảnh hưởng đến hình tượng của công ty Đằng Diệu.

“Không.” Tả Tu Nhiên dừng xe lại, “Thời gian không còn nhiều, mau!”

Anh giành xuống xe trước, xông vào siêu thị, lấy hai ly mỳ trên giá hàng, nhanh chóng xé nắp ly, “Phiền cô cho chúng tôi ít nước sôi.” Anh nở nụ cười thương hiệu với cô gái quầy thu ngân.

Mặt cô gái thu ngân ửng đỏ, chỉ chỉ máy nước uống ở góc tường.

Đào Đào xé bao ly mỳ, luống cuống xé gói gia vị nặn vào, gói gia vị rau nhảy vào trong chén, phát ra âm thanh giòn tan gần như không nghe thấy.

“Cô đi rót nước, tôi thanh toán.” Tả Tu Nhiên nói.

“Tôi có tiền lẻ này.” Đào Đào cúi đầu lấy ví tiền.

“Để dành khi đi ăn xin dọc đường mua ly nước uống đi!” Tả Tu Nhiên nháy mắt.

Đào Đào cười khẽ thành tiếng.

Rót nước nóng vào, cả ly mỳ phát ra tiếng “tách tách” nho nhỏ.

Tả Tu Nhiên đưa cho cô một tờ khăn giấy lót dưới tay, sau đó đặt mỳ lên, “Nóng không?”

“Vẫn ổn.”

“Được, vậy lên xe.”

Hai người cẩn thận bung hai ly mỳ pha sẵn lên xe. Cô nhẹ nhàng tách cái nĩa dùng một lần rồi đưa thẳng cho anh.

“Ngon quá!” Tả Tu Nhiên hút một nĩa mỳ lớn, hạnh phúc nhắm mắt lại.

Cái nĩa nhỏ rất mềm, nước không nóng lắm, mỳ nửa sống, nhai hơi mất sức, nhưng Đào Đào lại cảm thấy rất vui.

“Xong chưa?” Tả Tu Nhiên ăn nhanh, chỉ một lát, ly mỳ đã thấy đáy.

Cô vội vàng uống một ngụm nước lớn, đập nắp giấy lại, “Đưa tôi, tôi đi vút.”

“Bên ngoài rất lạnh, tôi đi. Oa, mùi trong xe nồng thật, lát nữa đến bãi đậu xe phải mở cửa sổ xe ra.” Anh cầm lấy ly giấy trong tay cô, cả khăn giấy cô lau miệng nữa.

Đào Đào nhìn Tả Tu Nhiên, cảm thấy lúc này giống như có một viên đường ném vào ly cà phê, mặt nước trong ly nổi sóng rồi dần dần phẳng lại, vị ngọt từ từ hòa tan.

Thầy Tả, tuy rất đào hoa nhưng thật ra con người rất được.

Hai người vẫn đến muộn.

Bước ra khỏi bãi đậu xe, cửa thang máy đã không còn nhìn thấy người khác nữa rồi.

“Không sao, coi như chúng ta chạy việc bên ngoài, tôi sẽ giải thích.” Tả Tu Nhiên vỗ vỗ vai Đào Đào.

Đào Đào cười cười, ăn no quá, không cần thận ợ một cái.

“Toàn là mùi mỳ hải sản.” Tả Tu Nhiên khoác tay cười lớn.

“Mỳ hải sản là anh ăn, tôi ăn vị nấm hương.”

“Người thấy giống nhau cả mà.” Anh sờ lại gần cô, ngửi ngửi.

“Làm gì, làm gì vậy...” Đào Đào cười lùi lại, đụng phải một hàng người từ phía sau đi ngang qua, “Xin lỗi... tổng giám đốc Tăng...”

Tăng Trí Hoa mặt không biểu cảm nhìn hai người, thư ký và mấy vị phó tổng bên cạnh cũng mặt lạnh như nhau.

“Chào buổi sáng, tổng giám đốc Tăng, tuần tra phòng làm việc à?” Công ty Đăng Diệu có một quy luật bất thành văn là thứ hai các sếp lớn đều sẽ đến thăm các phòng ban, quy luật này xem ra cũng được Thanh Đài bắt chước rồi.

“Chào buổi sáng!” Tăng Trí Hoa nhàn nhạt gật đầu, mắt liếc Đào Đào một cái, rồi đi đến phòng ban tiếp theo.

Đào Đào tinh nghịch lè lưỡi với Tả Tu Nhiên, Tả Tu Nhiên sờ đầu cô, hai người nhìn nhau cười.

“Thu dọn đi, chúng ta đến xưởng trước.” Vào phòng làm việc, Tả Tu Nhiên nói.

“Thầy Tả, tổng công ty có một cuộc họp video, giám đốc Tạ muốn anh cùng tham gia.” Long Tiểu từ bên ngoài chạy vào, kéo Tả Tu Nhiên đi.

“Tôi đến xưởng trước sao?” Đào Đào đuổi theo hỏi.

Không nghe thấy Tả Tu Nhiên trả lời, nhưng lại nghe thấy tiếng điện thoại bàn reo.

“Xin chào, phòng kỹ thuật xin nghe!” Đào Đào cầm ống nghe lên.

“Cô Đào, tổng giám đốc Tăng bảo cô đến văn phòng ông ấy một lát.” Thư ký của Tăng Trí Hoa thông báo với Đào Đào mà không mang theo bất cứ cảm xúc gì.

Chương 42: Chùng Mực (2)

Tăng Trí Hoa không có trong phòng làm việc, thư ký dẫn Đào Đào đến một căn phòng nghỉ ngơi nhỏ bên cạnh. Nơi này rất yên tĩnh, bố trí giống như một phòng riêng nhỏ, màu cà phê đậm, làm nổi bật ánh sáng ấm áp dịu nhẹ, cao quý đơn giản nhưng lại không mất đi sự thoải mái.

Tăng Trí Hoa ngồi trên một chiếc sofa da thật lớn, thấy cô đi vào thì gật đầu. Thư ký bung lên hai tách trà, ông ta vẫy tay, anh ta đóng cửa lại đi ra ngoài.

“Cô Đào, mời ngồi.” Ông ta mỉm cười chỉ chiếc sofa phía đối diện.

Đào Đào có một chút dè dặt. Cô không biết được tổng giám đốc đích thân triệu kiến có gọi là một vinh hạnh hay không, cô chỉ là một nhân viên bé nhỏ, xảy ra chuyện tày trời gì cô cũng chỉ cần báo cáo với Long Đầu. Trên Long Đầu còn có phó tổng quản lý phòng ban, trên phó tổng là phó tổng thường vụ, rồi trên nữa mới là Tăng Trí Hoa, hôm nay cô đã nhảy mấy cấp vậy?

“Thả lỏng, thoải mái đi, không có chuyện gì khác đâu, chỉ là muốn tìm cô Đào nói chuyện thôi.” Tăng Trí Hoa nói, “Cô Đào vào công ty được bao lâu rồi nhỉ?”

“Một năm rưỡi.” Đào Đào khép hai đầu gối sát vào nhau, ngồi thẳng người, nhìn thẳng vào Tăng Trí Hoa.

Ngón tay Tăng Trí Hoa cong cong gõ nhẹ dọc theo mép ghế sofa, nhướn mày, “Công việc hiện tại, làm có quen tay không?”

“Hả? Vâng... Ồn!” Trong lòng Đào Đào không kìm được bồn chồn, không hiểu Tăng Trí Hoa hỏi vậy là quan tâm hay là nói bóng nói gió?

“Lúc đó trưởng phòng Long từng trưng cầu ý kiến của tôi về chuyện trợ lý của thầy Tà. Chúng tôi nhất trí cho rằng cô Đào làm việc chăm chỉ, tính tình thận trọng, thật thà, là ứng cử viên rất thích hợp. Thầy Tà, ở nước ngoài đã lâu, nói chuyện, làm việc đều có hơi Tây hóa, người bình thường có thể sẽ có thành kiến về một số phương diện, nhưng chúng tôi cảm thấy cô Đào sẽ không như vậy. Thầy Tà, là tinh anh của Đảng Diệu, chủ tịch vì dễ bồi dưỡng cậu ấy, đã bỏ ra cái giá rất lớn. Kỹ thuật tiên tiến của dây chuyền sản xuất lần này, nếu không phải có thầy Tà tham gia và nghiên cứu phát triển, thì người Đức sẽ không đồng ý hợp tác đầu tư với Đảng Diệu. Cho nên mới nói thầy Tà thật sự là nhân tài hiếm có.”

Tăng Trí Hoa bung ly nước trước mặt lên, uống từng ngụm nhỏ, khóe mắt vượt qua mép ly, nhìn về phía Đào Đào, giống như đang đợi cô tiếp lời.

Đào Đào chớp chớp mắt, vẫn không hiểu dụng ý của Tăng Trí Hoa, “Tôi... rất tôn trọng và kính phục thầy Tà.” Cô chọn câu trả lời cực kỳ bảo thủ.

Tăng Trí Hoa nhếch khóe miệng, “Chủ tịch đề thầy Tà đích thân đến Thanh Đài chỉ đạo và huấn luyện nhân viên, đối với chúng ta mà nói, thật sự là vừa mừng vừa lo. Nếu thầy Tà có sai sót gì đó ở Thanh Đài, thì tôi còn mặt mũi nào mà đi gặp chủ tịch đây.”

Trong mắt tổng giám đốc Tăng, Tà Tu Nhiên đồng nghĩa với gấu trúc cấp quốc bảo, không phải ông ta bắt cô làm vệ sĩ sát bên Tà Tu Nhiên hai mươi tư giờ đây chứ! Đào Đào kinh ngạc nín thở.

“Tổng giám đốc Tăng, ý ông là?” Cô không suy đoán, mà hỏi thẳng, để tiện cho việc trực tiếp từ chối.

“Công ty chúng ta là công ty lớn, chưa nói đến công việc trong xưởng, nhân viên làm việc đã có đến mấy trăm người, người đông phức tạp, miệng lưỡi con người rất đáng sợ. Cô Đào chỉ là trợ lý về mặt công việc của thầy Tà, sau khi tan làm, vẫn nên chú ý giữ chừng mực nhất định với thầy Tà.”

Tăng Trí Hoa đặt ly xuống, ánh mắt nghiêm túc không cho phép người khác coi thường.

Bấy giờ Đào Đào mới hơi hiểu được hàm ý trong lời nói của Tăng Trí Hoa, có điều, cô cảm thấy hơi buồn cười, “Tổng giám đốc Tăng, tôi... đã kết hôn được nửa năm rồi.”

“Tôi biết, nên tôi mới đích thân nói chuyện với cô. Nếu cô chưa kết hôn, quá gần gũi với thầy Tà thì người ta sẽ chỉ nói là cô có cảm tình với thầy Tà, làm ra chuyện gì quá đáng, cũng có thể hiểu được. Nhưng mà cô đã kết hôn rồi, việc này... nói ra có hơi khó nghe... Cô Đào, cô hiểu ý tôi không?”

Mặt Đào Đào bỗng chốc đỏ đến tận xuống cổ, “Nói thật, tổng giám đốc Tăng, tôi không hiểu lắm, ông có thể nói cụ thể một chút không, tôi đã làm gì khiến người khác có tưởng tượng như vậy sao?”

“Không có, tôi chỉ là nhắc nhở cô Đào sau này phải chú ý, không có việc gì thì ít tiếp xúc, đến cùng xe về cùng xe, thời gian làm việc thì đi ngoài hành lang nói cười ầm ĩ, các đồng nghiệp nhìn thấy tự nhiên sẽ nghĩ sai lệch. Đăng Diệu là công ty thị trường, chứ không phải một công ty nhỏ mà ai trên phố cũng có thể vào, chú ý ảnh hưởng một chút, nhé?”

Đào Đào thật sự vừa tức lại vừa buồn cười, tổng giám đốc ăn trên ngồi trước gì chứ, còn không phải là một người cha ngu xuẩn hùa theo cô con gái một, có điều, cô nghĩ thấy một mùi rằng Tăng Kỳ thật sự phải lòng Tả Tu Nhiên, mà Tăng Trí Hoa cũng thật sự muốn tuyển Tả Tu Nhiên làm chàng rể quý.

Tăng Kỳ đỏ kị, đỏ kị với cô, không ngại mời Tăng Trí Hoa xuống núi, thật là mỉa mai.

“Tổng giám đốc Tăng, thật ra thì, làm trợ lý của thầy Tả, tôi có hơi áp lực, tôi vẫn nên quay về phòng Kỹ thuật, tổng giám đốc Tăng chọn một nhân viên khác thích hợp lại có thể giữ được chừng mực đi!” Giờ thì toại nguyện các người rồi đấy!

Tăng Trí Hoa nhú mày, không vui nói: “Bây giờ công việc lắp ráp đang như nước sôi lửa bỏng, có một số việc đều do cô thực hiện, tôi không hề có ý chỉ trích cô làm việc sai sót, chỉ là quan tâm đến tác phong sống nên nhắc nhở vài câu, có cần thiết phải nói ra những lời thiếu trách nhiệm như vậy không?”

“Tôi cho rằng tác phong sống của mình không có bất cứ vấn đề gì.” Đào Đào cúi ròi, khẩu khí rất đanh thép.

“Đúng là không có vấn đề, nhưng phải chú ý chừng mực, tôi nói tiếng nước ngoài sao?” Ngờ kị Tăng Trí Hoa cứng nhắc từng Đào Đào, “Tuổi của tôi xấp xỉ tuổi bố cô, không thể nói những lời này với cô sao? Nửa đêm cô với thầy Tả ở cùng nhau, nếu chồng cô nhìn thấy, sẽ không suy nghĩ gì sao? Tôi như vậy là tốt cho cô thôi!”

Đào Đào sững sờ, ngây ngốc nhìn lại Tăng Trí Hoa.

Có người gõ cửa, thư ký thò đầu vào, “Thầy Tả gọi điện tới, hỏi cô Đào có ở đây không?”

“Xuống dưới đi, làm việc tốt vào.” Tăng Trí Hoa đứng dậy.

Hốt hoảng xuống lầu, lại còn ần nhảm lầu, xuống một tầng nữa, ra khỏi thang máy, đúng lúc gặp Tăng Kỳ ăn mặc rất thời trang.

Ánh mắt hai người giống như bị hồ dán dính lại với nhau, nhìn nhau rất lâu, Tăng Kỳ bữu môi, nhắm mắt lại, kéo ra một nụ cười lạnh.

“Không tự tin đến vậy sao?” Đào Đào hỏi.

Tăng Kỳ hừ một tiếng, “Phòng họa khi chưa xây ra, chỉ là một con muỗi cái bay qua trước mặt anh ấy, tôi cũng sẽ bóp chết nó. Thứ tôi muốn bắt cứ ai cũng không giành được.”

Đào Đào mỉa mai lắc đầu, “Bản lĩnh rất lớn đấy, tại sao còn phải tìm người giúp chứ? Có điều, cô vẫn chưa đủ ác, cô nên đuổi cùng giết tận cả những người đồng tính trong công ty, như vậy sẽ giữ lại cho cô một loài hoa lạ. Không còn gì để so sánh thì heo nái cũng giống Điều Thuyền.”

Thì ra Tả Tu Nhiên cũng chỉ là một món đồ mà thôi.

Ha! Nghênh ngang bỏ đi.

“Con đàn bà điên này...” Tăng Kỳ ở đằng sau nghiêm giọng khiển trách.

Cô giờ tay lên vẩy vẩy, không so đo với heo làm gì.

Hôm nay là giai đoạn cuối cùng của công đoạn lắp ráp thiết bị cơ sở, ngày mai nghiệm thu, việc phải làm rất nhiều. Lúc lắp ráp, rõ ràng đã nghiêm túc giám sát, nhưng nhìn kỹ lại thì vẫn còn rất nhiều chỗ thiếu sót. Cả một buổi sáng, Tả Tu Nhiên luôn nói mãi không ngừng, sắp khăn cà cổ, muốn uống chút trà, quay đầu tìm Đào Đào.

Cô đang đứng cách anh mười mét, tia lửa bắn bốn phía trước mặt một công nhân hàn đeo mặt nạ ở phía sau không xa.

Tả Tu Nhiên đỏ đầy mồ hôi, xông đến kéo cô đi, “Rốt cuộc cô có ý thức an toàn không vậy? Không nhìn thấy bên đó rất nguy hiểm sao?”

“Biết rồi, mau thả tay ra, tôi tự đi được.” Đào Đào giẫy cánh tay anh ra, xoay người, đứng đằng sau chủ nhiệm xưởng.

Mỗi một nơi trong xưởng không phải người thì là thiết bị, muốn giữ khoảng cách với một người, thật sự rất khó.

Tả Tu Nhiên nhú mày, đã xảy ra chuyện gì, cô đang tránh ánh mắt của anh sao?

“Thầy Tả, anh nói độ cao của thùng máy này phải chỉnh thấp xuống một chút?” Chủ nhiệm xưởng nhìn Tả Tu Nhiên.

Tả Tu Nhiên thu hồi ánh mắt, mím đôi môi khô khốc, “Phải, nếu không đợi thiết bị chính lên rồi, khi thao tác sẽ cảm thấy rất vất vả. Chúng ta đi tới phía trước xem thử.”

Đợi Tả Tu Nhiên một lần nữa nhớ đến phải uống trà thì đã đến trưa. Anh thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại. Ồ? Đào Đào đâu mất rồi.

Bước vào nhà ăn, vừa nhìn đã thấy cô đang kê đầu Phi Phi thì thắm to nhỏ. Phi Phi cười cười với Tả Tu Nhiên, đẩy đẩy Đào Đào, Đào Đào không quay đầu lại.

“Xin lỗi nhé, không phải mình cố ý nói cậu và thầy Tả đi trước đâu. Chỉ là mình nhìn không quen dáng vẻ chiếm thầy Tả làm của riêng đó của Tăng Kỳ, muốn đả kích cô ta thôi.” Phi Phi ngậm miệng cơm, chu miệng, rụt rè nhìn Đào Đào, “Mình không ngờ cô ta lại thêm dầu vào lửa nói với tổng giám đốc Tăng, khiến cậu chịu ảm ức rồi.”

Đào Đào trợn mắt với cô, “Cậu muốn đả kích cô ta, cũng phải tìm đối tượng mạnh chút chứ, kéo người đã có chồng là mình vào làm nền thú vị lắm sao?”

“Gi mà người đã có chồng chứ, cậu và mình bằng tuổi nhau, sinh nhật còn nhỏ hơn mình hai tháng. Hơn nữa, đàn ông bây giờ chỉ thích con gái nhà lành thôi.”

“Cộc!” Đào Đào gõ mạnh lên trán Phi Phi, “Cậu thật là mạnh miệng, cậu thích nhìn mình ngoại tình hả?”

Phi Phi lau bàu: “Nếu mình là cậu, đối tượng là thầy Tả, mình tình nguyện ngoại tình. Ha ha, có điều, Đào Đào, cậu không cảm thấy thầy Tả đối với cậu rất tốt sao?”

Đào Đào suy nghĩ thì cắn phải lưỡi mình, tim đập thình thịch, “Anh ta tốt với mình?”

“Không phải sao? Lần đó cậu và Tăng Kỳ cãi nhau, cậu thấy anh ấy ủng hộ cậu nhiều thế nào, cả lúc liên hoan nữa, anh ấy luôn thích gọi món cậu thích. Trong công ty còn có người nhìn thấy hai người cùng đi mua sắm, ăn cơm, lái xe đi hóng gió nữa!”

“Đó là... vì mình thân với anh ta nhất, ở cùng một phòng làm việc, cái đầu Trư Bát Giới của cậu chỉ biết nghĩ những chuyện này...”

“Mình còn chủ động hẹn anh ấy, chủ động bật đèn xanh với anh ấy, phòng làm việc thì ở sát bên, sao anh ấy không đối tốt với mình?”

“Ai ức hiếp người đẹp như vậy, tôi đập dẹp anh ta!” Tả Tu Nhiên bưng khay cơm, ngồi xuống cạnh Đào Đào.

Phi Phi liếc Đào Đào, cười hề hề.

“Hai người từ từ ăn nhé, tôi ra ngoài gọi điện thoại.” Đào Đào bỗng nhiên nhảy lên, mắt nhìn thẳng chạy ra ngoài.

Tả Tu Nhiên nghiêng đầu, cô đang tránh anh, không phải chứ!

Đào Đào gọi điện thật, là gọi cho Hoa Diệp, hỏi chuyện liên lạc với bác sĩ Âu Dương.

“Hôm nay phiên tòa kéo dài, anh vừa mới ra khỏi tòa án, chiều nay hãy liên lạc nhé!” Giọng Hoa Diệp nghe rất mệt mỏi.

“Vậy anh mau đi ăn đi, đừng ăn cơm quá cứng, cũng không được uống nước quá nhanh, như vậy đều không tốt cho dạ dày.”

“Ừ!” Hoa Diệp cúp máy.

Trở về văn phòng, Tả Tu Nhiên đã ngồi ở trước bàn làm việc, đôi mắt đẹp đảo liên tục vây lấy cô.

Buổi chiều là huấn luyện, cô giả vờ như không phát giác, đứng trước tủ tư liệu sắp xếp tài liệu. Ôm một xấp tài liệu dày cộp, xoay người, liền đụng phải Tả Tu Nhiên đang đứng sau lưng.

Cô cười cười xin lỗi, rồi rẽ trái, Tả Tu Nhiên theo sang trái, cô rẽ phải, Tả Tu Nhiên theo sang phải.

“Thầy Tả?” Trò chơi này, bố cô thích chơi, nhưng cô thì không.

“Cô đang trốn tôi?” Anh cúi đầu, quan sát ánh mắt cô.

“Anh cũng không phải kẻ ác, sao phải trốn? Tôi đang bận!”

Tả Tu Nhiên duỗi hai tay ra, đặt lên hai vai cô, cô giật mình lùi về sau, sau gáy “cộp” một tiếng, lần này thì đụng phải tủ tư liệu lạnh lẽo, cô đau đến nổi nước mắt chực trào. “Sao lại động tay động chân, chú ý chừng mực chút có được không?”

Cô tức giận gào lên.

Tà Tu Nhiên giờ hai tay lên, khó hiểu nhìn trái phải.

“Sau này thầy Tà... anh phải ra dáng một người thầy, đừng tùy tiện lôi kéo, có gì thì dùng miệng nói với tôi là được rồi, không cần phải thêm động tác đâu, tôi không ngốc, có thể hiểu được.”

Tà Tu Nhiên chau mày, ánh mắt sâu thẳm, nhìn cô rất lâu, gần như thế, lại trực tiếp đến vậy, ánh mắt ấy tựa như có sinh mạng, có thể bắt giữ người ta, khiến người ta không thể cự quạ.

Đào Đào bị anh nhìn đến sợ hãi trong lòng, nhưng không dám lên tiếng, cũng không thể né tránh, đành phải tròn mắt nhìn lại.

Một lúc lâu sau, thầy Tà cuối cùng đã nhìn đủ, nhún nhún vai, “Ok!”

Xoay người bỏ đi.

Phòng huấn luyện nằm trong một nhà xưởng đằng sau phân xưởng, để tiện cho việc mô phỏng một số cảnh tại hiện trường. Trong nhà xưởng không có máy điều hòa, ngồi yên không nhúc nhích, con người rất nhanh sẽ đông thành một tảng băng. Trời lại tối sớm, lúc tan tiết học, đèn đường bên ngoài đã lần lượt sáng lên. Nhân viên thao tác về trước, Đào Đào ở lại thu dọn tư liệu phía sau, chốc chốc thì đưa tay đến bên miệng, hà hơi.

Tà Tu Nhiên đang thu dọn máy tính và máy chiếu, không nhìn cô.

Hai người một trước một sau ra khỏi nhà xưởng, nhà xưởng âm u, tuyết rơi trước đó vẫn còn chất đọng nhiều nơi, có vài chỗ còn kết thành một lớp băng mỏng, đi bên trên, phát ra tiếng rắc rắc nho nhỏ. Đào Đào đi rất cẩn thận, chỉ nghe thấy tiếng vỡ rắc rắc, dưới chân trơn trượt, cô không giữ vững trọng tâm, kêu to và nhào về phía trước theo bản năng.

“Còn không ngốc!” Tà Tu Nhiên chửi thề một tiếng, vội bước tới, kịp thời đỡ lấy eo cô, tư thế đứng của hai người, giống như trượt băng cặp đôi, động tác tiếp theo có lẽ là anh dìu cô, cô bay lên giống như bướm bướm lượn vòng khắp sân.

Ánh sáng của đèn đường rất mờ, nhưng khuôn mặt đẹp trai ấy ở gần cô tựa như có thể nghe thấy tiếng thở, cô có thể đếm được lông mi anh có bao nhiêu sợi và dài bao nhiêu.

Hai cánh tay anh vòng lấy cô, mặt từ từ cúi xuống.

Trong thoáng chốc, tim đập dữ dội, đại não trống rỗng.

“Ha, ha, nguy hiểm quá, cảm ơn thầy... Tà...” Vừa mở miệng, giọng nói của cô liền run cầm cập.

“Ồ,” môi anh đã dán lên mặt cô.

“Phạch” một cái, tay anh đột nhiên buông lỏng, cô ngồi phịch mông xuống đất, đau đến độ xương cốt như sắp nứt.

“Anh làm gì vậy?” Cô tức giận kêu to.

“Cô nói, đừng có lôi kéo, phải chú ý chừng mực.” Anh giẫm tuyết, bước nhanh rồi đi, đầu cũng không thèm quay lại.

“Đồ thần kinh, người tốt cũng không làm đến cùng, trời, hu, hu, đau quá...” Cô gắng gượng mấy lần, khó khăn lắm mới bò dậy được, hận không thể ăn tươi nuốt sống Tà Tu Nhiên.

Anh nghe thấy tiếng cô lầu bầu, mày nhướng lên, mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Hòa Hoãn

Hôm qua nắng ráo, chẳng qua là một lần hòa hoãn xung đột trước khi lại có đợt hàn lưu Siberia ập đến. Ngày hôm sau, nhiệt độ lại lần nữa giảm mạnh, dưới bầu trời u ám, nước biển từ màu xanh thẫm biến thành màu xanh đen, dòng người trên phố tất cả đều thay sang áo lông dày cộm, bao bọc thật kỹ cúi đầu đi lại.

Nghiem thu thiết bị cơ sở là chuyện của các lãnh đạo, nghiệm thu xong, còn phải họp, cả ngày Tả Tu Nhiên đều ở trong phòng làm việc. Đào Đào hiếm khi được rảnh một ngày, nằm bò trước máy tính uống trà, nghe nhạc, lướt web.

Ca khúc là một bài hát tiếng Hàn, giai điệu nhẹ nhàng, êm dịu, có sức mạnh khiến lòng người yên bình, chỉ là dịch lời bài hát sang tiếng Trung có hơi buồn.

Có thể thích em như vậy không

Không biết tại sao anh lại cảm thấy bất an

Trước giờ anh chưa từng như vậy

Em rất đặc biệt

Anh không sợ tình yêu

Cho dù chia tay anh cũng sẽ theo sát sau em

Nếu như đến gần

Nếu như suy nghĩ

Nếu như yêu em

Liệu anh có thể giữ chặt tình cảm này không

.....

Cô bùng tách trà, nhìn hơi nóng bốc lên, không biết sao, lại liên tưởng đến cảnh ngộ hiện tại của mình, lòng cũng ưu tư. Thích một người rất dễ dàng, có thể kết hôn cũng rất dễ dàng, nhưng tiến hành một cuộc hôn nhân đến già, thật sự rất khó. Trong hôn nhân, có quá nhiều yếu tố không xác định, không có bất cứ ai dám chắc chắn dùng từ “vĩnh viễn”.

Chỉ là người bỏ ra nhiều sẽ vất vả hơn, bỏ ra ít thì sẽ thoải mái hơn.

Tối qua, Quý Mạnh Nhân đến ăn tối cùng họ, trên bàn ăn nói rằng gần đây bà có quen một bác sĩ khoa sản, nói chuyện rất hợp, lúc nào sẽ giới thiệu đưa Đào Đào đến kiểm tra thử. Đào Đào ngậm một miếng cháo, rất lâu sau mới nuốt xuống, cô quay đầu nhìn Hoa Diệp.

“Mẹ, sắp Tết rồi, con và Tiểu Đào đều rất bận, thật sự không còn hơi sức đâu mà có con.” Hoa Diệp giải vây giúp cô.

Quý Mạnh Nhân cụp mắt, nhàn nhạt nói: “Ừ, xem ra là mẹ nhiều chuyện rồi.”

Không khí trên bàn lập tức yên lặng.

Cháo dày công nấu ăn vào cũng không có mùi vị gì. Cơm tối vừa xong, Quý Mạnh Nhân liền ra về. Đào Đào gần như dè dặt tiễn bà ra đến cửa chính, dường như bản thân không muốn có con là chuyện có lỗi với bà nhiều lắm vậy, nhìn bà lên taxi rồi mới xoay người.

Quý Mạnh Nhân hạ cửa sổ xe xuống gọi cô lại, “Con biết con cái có tác dụng gì trong hôn nhân không?”

Cô đứng đón gió, mũi lạnh đến ửng đỏ, muốn nặn ra một nụ cười, nhưng khuôn mặt đông cứng không hợp tác.

Quý Mạnh Nhân thở dài, bảo tài xế chạy đi.

Đào Đào cảm thấy Quý Mạnh Nhân không phải kiểu bà nội vợ muốn bế cháu, từ trong lời bà mang máng nghe ra cần một đứa con, là để củng cố cuộc hôn nhân của cô và Hoa Diệp.

Giữa cô và Hoa Diệp cần phải như vậy sao?

“Này, này...” Cô nghĩ quá say mê, Phi Phi vào cũng không phát hiện ra.

Phi Phi giờ nắm ngón tay hươu qua hươu lại trước mặt cô, rồi lại hươu tới hươu lui, bấy giờ cô mới hoàn hồn, “Làm xong việc rồi à?”

“Việc của mình làm xong từ sớm rồi, có điều bây giờ mình còn phải giúp Tăng đại tiểu thư làm chút chuyện. Làm cái gì không biết, đến giờ mà ngay cả bản vẽ mặt phẳng ô tô cũng đọc không hiểu. Xí!” Phi Phi bĩu môi, kéo ghế ngồi xuống trước bàn làm việc của cô, “Đêm bình an mấy trung tâm thương mại giảm giá dữ lắm, chúng ta cùng đi mua sắm nhé?”

“Đêm bình an?” Cô mở lịch ra, “Còn những mười mấy ngày nữa mà, gấp cái gì?”

“Qua Đêm bình an là năm mới, sau năm mới, thầy Tả sẽ phải về lại Bắc Kinh rồi. Haiz, nếu mình nhớ anh ấy thì phải làm sao đây?”

Cô ngáy người, đúng vậy, thời gian trôi qua nhanh thật, lúc cô đến sân bay đón Tả Tu Nhiên, còn mặc đồ mùa thu, bây giờ đã áo lông, áo lót bông, áo len, nhiều hơn mấy lớp rồi. Lắp ráp thiết bị chính chỉ cần một tuần, cộng thêm những chuyện khác, dây chuyền sản xuất năm mới tương đối đã có thể hoạt động rồi, nhiệm vụ của Tả Tu Nhiên hoàn thành, đương nhiên sẽ rời đi.

“Mình nghe Tăng Kỳ nói, bỏ cô ta tìm người điều cô ta đến tổng công ty, như vậy là có thể thường xuyên nhìn thấy thầy Tả, nói không chừng hai người thật sự thành đôi nữa ấy chứ.” Phi Phi cong miệng, có hơi phần nộ bất bình.

“Tạ Phi Phi, điện thoại...” Bên ngoài có người gõ cửa gõ to.

“Lát nữa cùng nhau đi ăn cơm nhé.” Phi Phi nháy mắt, vội vàng chạy đi.

“Đến Bắc Kinh rất tốt nha!” Cô lẩm bẩm một mình, nếu không cô còn phải lo lắng quay lại phòng Kỹ thuật sẽ ngồi ở đâu đây!

Bốn giờ chiều, nhận được điện thoại của Diệp Thiếu Ninh. “Tiểu Đào, tối nay mình hẹn Chu Tử Kỳ cùng ăn cơm, cậu cũng đến đi! Mình còn có cuộc họp, không thể đến đón cậu được, cậu tan làm đến công ty mình nhé!”

Trái tim cô đánh cộp một tiếng, không ngờ hiệu suất làm việc của Diệp Thiếu Ninh lại nhanh như vậy, tách trà đang cầm trong tay, nước cũng sánh cả ra ngoài.

Bấm gọi cho Hoa Diệp, muốn hỏi chuyện bác sĩ, cũng nói chuyện ăn cơm tối nay.

“Anh đang định gọi cho em đây, tối nay anh có việc không về ăn cơm được, em về nhà sớm chút, đừng đi lung tung trên phố, buổi tối hình như lại có tuyết rơi đấy. À, liên lạc được với bác sĩ Âu Dương rồi, nhưng ông ấy hiện đang ở nước ngoài, nửa tháng nữa mới về. Nếu gấp thì chúng ta đổi bác sĩ khác?”

Đào Đào trầm ngâm giây lát, “Mấy hôm nay bệnh tình của mẹ cũng ổn, nếu đã liên lạc được với bác sĩ Âu Dương rồi thì chúng ta cứ đợi đi! Tối anh có tiệc với khách à?”

Một lúc sau, mới nghe thấy tiếng ừ khẽ của Hoa Diệp.

“Đừng uống rượu, tối phải lái xe nữa đấy!” Cô dặn dò.

Cúp điện thoại, mới nhớ ra mình chưa nói gì cả, có điều, không còn quan trọng nữa rồi, cô chắc chắn sẽ về đến nhà trước anh.

Lúc tan làm, Tả Tu Nhiên vẫn không quay lại văn phòng, cô không đợi anh nữa, bắt xe trực tiếp đến Thái Hoa. Tòa nhà Thái Hoa nằm ở trung tâm thành phố, trong sắc đêm, ngược mắt liền nhìn thấy hai chữ “Thái Hoa” rực rỡ lấp lánh.

Mang theo một luồng hơi lạnh đẩy cửa bước vào, cô lễ tân tiếp đón ở cửa đứng dậy nở nụ cười ngọt ngào. Cô nói tên Diệp Thiếu Ninh ra.

“Trợ lý Diệp có gọi điện đến hỏi mấy lần, bây giờ tôi dẫn cô đến phòng làm việc của anh ấy.” Cô lễ tân tiếp đón làm động tác tay xin mời.

“Quảng cáo bán nhà à?” Cô nhìn thấy trước bàn làm việc của cô lễ tân đặt một tờ báo in đầy những hình ảnh đặc sắc.

“Là poster biểu diễn của đoàn ca vũ quân khu, bạn tôi lấy được hai vé, lát tối chúng tôi sẽ cùng đi xem.” Cô gái ngược mắt nhìn Đào Đào, đưa tấm poster về phía Đào Đào, “Diễn viên chính đều có giới thiệu cả, cô ca sĩ hát hay này từng tham gia nhạc kịch ‘Đỏ Lan Đóa’ của đạo diễn Trương Nghệ Mưu, người này, cô quen chứ, năm ngoái từng lên chương trình Xuân Vãn. Người này...” Ngón tay son màu tím của cô gái chỉ về phía một cô gái với mái tóc dài đứng cạnh cây đàn cello nói, “Là nghệ sĩ kéo cello, vừa từ Pháp về, hôm nay bảo là buổi diễn đầu tiên trong nước của cô ấy, cô ấy sẽ là người ra sân khấu đầu tiên. Đẹp thật, khí chất cũng tốt, nhìn mà tôi ngưỡng mộ chết mất.”

Đào Đào cười cười, “Chúng ta nên đi lên thôi.”

Văn phòng của Diệp Thiếu Ninh nằm ở tầng hai, ra khỏi thang máy, đập vào mắt là đại sảnh rộng lớn, đặt mấy chiếc sofa da thật màu đen, kỷ trà thấp bằng gỗ đỏ, làm nổi bật đá cẩm thạch màu gạo, khí phái mà trang nhã. Trời đã tối rồi, tất cả đèn trên trần nhà đều bật sáng, phút chốc, rực rỡ đến chói mắt.

Diệp Thiếu Ninh bận một bộ âu phục màu đen, phối với cà vạt màu đỏ tía, đang nói chuyện với một người trông như cấp dưới của anh ta, nhìn thấy Đào Đào đứng ở cửa, anh mỉm cười, xoay người cầm áo khoác.

“Cậu đi nói chuyện trước đi, mình ngồi đây đợi.” Đào Đào nói.

“Sáng mai, văn bản đấu thầu đã sửa xong nhất định phải đặt trên bàn tôi, được rồi, đi làm việc đi!” Diệp Thiếu Ninh tiến cấp dưới đến cửa, xoay

người nhìn về phía Đào Đào, “Đã nói xong rồi.”

“Trợ lý đặc biệt có quyền rất lớn sao? Người đó hình như sợ cậu, khép na khép nép.”

Diệp Thiếu Ninh cười to, “Mình cũng giống bọn họ thôi, đều làm công cho chủ tịch Nhạc. Chủ tịch Nhạc đi nghỉ phép, mình không dám sơ suất. Giờ gói thầu xảy ra chút vấn đề, chiều nay tạm thời mở cuộc họp khẩn cấp, bây giờ cũng coi như có thể thở ra rồi.”

Đào Đào nhăn mũi, “Đừng khiêm tốn quá, mình biết cậu sống rất tốt. May mà mình là con gái, nếu không mẹ mình nhất định cảm thấy không thể ngẩng đầu trước mặt mẹ cậu mất, chúng ta lớn xấp xỉ nhau, mà mình vẫn chỉ là một nhân viên quen.”

“Cậu không cần phải gắng sức như vậy.” Diệp Thiếu Ninh vò tóc cô, “Có muốn mình dẫn cậu đi thăm quan tòa nhà chút không?”

“Không cần đâu, xem sẽ càng khiến mình tổn thương hơn.”

“Cũng được, cái thằng Chu Từ Kỳ đó là một đứa nóng vội, không chịu đợi người đâu.”

Hai người kẻ vai vào thang máy, gặp phải mấy nhân viên cùng đi xuống, liếc nhìn Đào Đào với ý vị sâu xa, cười nói: “Trợ lý Diệp, giới thiệu đi chứ, bạn gái hả?”

Diệp Thiếu Ninh lắc đầu, “Đừng có đùa vớ vẩn, bạn học thôi, đã là vợ người ta rồi, kiếp này không còn hi vọng.”

Có một nhân viên khề ngậm nga “Nếu kiếp sau anh còn nhớ đến em, chúng ta đến chết cũng phải ở bên nhau...”

Trong thang máy rộ lên một trận cười, Đào Đào cũng cười rất coi mở, “Mắt nhìn của trợ lý đặc biệt các anh rất kén chọn, người giống như tôi, không lọt được vào mắt cậu ấy đâu.”

Cả đám lại cười, duy chỉ có Diệp Thiếu Ninh là khề thờ dài.

Trong ấn tượng của Đào Đào, Chu Từ Kỳ có hơi mập mạp, vừa gặp mặt, liền phát hiện ra anh ta không phải hơi mà có thể gọi là hạng nặng. Đồng phục thuế vụ cỡ lớn mặc trên người chật cứng, khiến người ta cảm thấy anh ta hơi thở ra một chút thì bộ đồng phục này sẽ nát thành từng mảnh vụn.

“Quả nhiên không phải là truyền thuyết, dầu ăn của Đảng cộng sản đúng là bôi bỏ con người ta.” Đào Đào trêu.

Chu Từ Kỳ cười ha ha, vỗ vỗ cái bụng phệ, “Chủ yếu là chức năng hấp thụ của mình tốt, uống nước là cũng mập.”

“Rõ ràng là thành quả của việc cướp của tống tiền, còn không thừa nhận.” Diệp Thiếu Ninh liếc anh ta một cái, “Gọi món chưa?”

“Gọi rồi, đều là đặc sản cả, trước đây tôi từng ở khu này, có quen với ông chủ.” Chu Từ Kỳ nói.

“Quen à, vậy được, lát nữa cậu thanh toán.”

“Đương nhiên, đương nhiên, bạn học Đào là người mình muốn mời cũng mời không được mà. Hình như mấy năm rồi chúng ta không gặp nhau.”

Đào Đào cười cười, “Tốt nghiệp trung học xong thì không gặp nữa.”

“Lúc đó cậu là người đẹp nhất nhì lớp, rất nhiều người yêu thầm cậu đấy! Có một lần mình còn giúp một người đưa thư tình cho cậu, không ngờ, ở trước sân nhà cậu bị bỏ cậu nhìn thấy, cướp thư xé mất, còn nói sẽ đánh gãy chân mình nữa.”

“Ha ha, sao mình lại không biết chuyện này nhỉ, cậu đưa giúp ai thế?”

“Đừng tào lao, nói chuyện chính đi.” Diệp Thiếu Ninh lúng túng nói xen vào.

Chu Từ Kỳ cười hi hi, “Được thôi, Đào Đào, cậu muốn dò hỏi ông chủ của siêu thị nhỏ tên Hải Ngạn Tuyển đúng không?”

Đào Đào ngây người, tối hôm đó, cô vừa hoảng loạn vừa rối bời, chỉ nhìn ra là một siêu thị, không nhìn tên cửa hàng “Mình không rõ, tóm lại là cửa hàng cuối cùng ấy, đi qua là đường núi Cảnh Khu.”

“Đúng.” Chu Từ Kỳ vỗ đùi đánh đét một cái, “Siêu thị người ta thông thường đều đặt tên Vinh hay Phát gì đó, còn siêu thị kia lại đặt tên rất tao nhã, mình có ấn tượng rất sâu sắc, ông chủ là một người thật, chống gậy, đúng không!”

Đào Đào thở chậm dần, nhớ ra bên cạnh người đàn ông hơi mập mạp đúng là có một cây gậy chống, cô gật gật đầu.

“Ông chủ tên Hứa Kiệt, đừng thấy bây giờ ông ta khốn đốn, trước đây là nhân vật tiếng tăm, kỹ sư lão luyện trong ngành điện tử đó. Khi công khai ra thị trường, ông ta đầu tư cổ phần vào một công ty điện tử về phương diện kỹ thuật, sau đó không biết tại sao, người ta không thừa nhận,

chỉ trả cho ông ta lương của một nhân viên kỹ thuật, ông ta tức giận trợn mắt, bại liệt nằm trên giường mấy năm, sau khi hồi phục thì trở thành bộ dạng như bây giờ. Người phụ nữ sống cùng ông ta, là di giúp việc ông ta mời về, chăm sóc sinh hoạt thường ngày cho ông ta, cũng làm việc ở siêu thị, hai người cũng coi như là nửa sống chung, nhưng không đăng ký, ha ha, vợ trước của ông ta nghe nói bị ông ta đánh phải bỏ chạy, vì sống chung cùng người đàn ông khác sinh con ngoài giá thú, đến năm mười tuổi có lần truyền máu, nhóm máu không đúng, ông ta mới biết.”

“Điều này không đồng nghĩa với việc họa vô đơn chí sao?” Diệp Thiếu Ninh ngạc nhiên than thở.

“Ai nói không phải đâu. Ông ta vẫn gọi là kiên cường, phần chấn trở lại, mở một siêu thị nhỏ, nuôi dưỡng con gái thành tài. Bây giờ ông ta coi như đã hết khổ, con gái du học ở Pháp trở về, giờ đang kéo cello ở Đoàn văn công quân khu, coi như là nhà nghệ thuật, con rể tương lai thì mở văn phòng luật sư, rất hiểu thuận với ông ta.”

“Con gái... ông ta tên gì?” Đào Đào nghe thấy bản thân mình hỏi rất bình tĩnh.

“Ông ta cho mình xem giấy chứng nhận giải thưởng của con gái, tên cũng đẹp như người, Mộc Ca, vừa nghe là biết làm nghệ thuật rồi.” Dáng vẻ Chu Từ Kỳ khi cười, ngây ngô giống như Phật Di Lặc.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Về Già

Đào Đào chỉ cảm thấy hô hấp gấp rút, tim đập hình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, chán ghét muốn nôn... Cô không thể không cố gắng hít thở sâu, ngón tay nắm chặt, ra lệnh cho bản thân bình tĩnh trở lại.

Diệp Thiếu Ninh rất nhạy cảm, lập tức phát hiện ra tâm trạng cô có sự thay đổi, ngoái đầu lại, “Có phải nóng quá không?” Mặt cô đỏ đến khác thường.

“Không có, rất thoải mái.” Cô lắc đầu, cười cười.

Chu Từ Kỳ đặc biệt hay nói, nói đến những chuyện thú vị khi còn đi học trước đây thì không ngừng nghỉ, vừa nói vừa uống, bất giác uống quá đà. Diệp Thiếu Ninh gọi nhân viên phục vụ đến giúp, mới đưa được anh ta với thể hình như trâu lên xe. “Cậu ở đây đợi một lát, mình đưa cậu ấy về rồi đến đón cậu.” Cậu ta nói với Đào Đào.

“Không cần đâu, tự mình bắt xe về được.”

Diệp Thiếu Ninh chau mày, không kiên trì nữa, cậu bắt một chiếc taxi và mở cửa xe giúp cô, “Về nghỉ ngơi sớm đi, mình còn phải về lại công ty tăng ca. Về tới nhà thì nhắn tin cho mình. Ừm, có chuyện gì, gọi cho mình bất cứ lúc nào.”

“Được.” Cô ngồi vào trong xe, cúi đầu đóng cửa lại.

Trong xe đen kịt vang lên tiếng radio, là tấu hài anh một câu tôi một câu, thỉnh thoảng còn xen vào tiếng vỗ tay và tiếng cười, tài xế nghe đến vui vẻ. Đào Đào nhắm mắt lại nằm dựa ra ghế sau, cảm thấy bụng rất no, nhưng mãi vẫn không nhớ ra được tối nay đã ăn những gì.

Biểu cảm tươi cười của Hoa Diệp khi ngồi trong siêu thị nhỏ không ngừng xuất hiện trong đầu như một đoạn phim. Trong bốn năm anh và Hứa Mộc Ca yêu nhau, do vì mất cha từ nhỏ, yêu ai yêu cả đường đi, chắc hẳn đã gửi gắm rất nhiều tình cảm vào bố của Hứa Mộc Ca, nên ở bên nhau vui vẻ là điều đương nhiên. Sau khi chia tay, không cần thiết phải nịnh nọt giả vờ không quen biết, nhưng vẫn thân thiết như người nhà giống trước đây, ít nhiều có chút kỳ lạ.

“Con rể tương lai? Lễ nào bố của Hứa Mộc Ca không biết Hoa Diệp đã kết hôn? Hoặc là cuối cùng Hoa Diệp sẽ kết hôn với Hứa Mộc Ca?”

Đào Đào cau mày mở mắt ra, khẽ ấn lồng ngực, nơi đó rối bời, lại đau đến đứt ruột.

Lúc lên thang máy, cô gửi cho Diệp Thiếu Ninh một tin nhắn, nói cậu ta biết cô đã về đến nhà, Diệp Thiếu Ninh chỉ trả lời một chữ và sáu dấu chấm, “Haiz.....”

Cô đứng ngay chỗ cửa lớn, ngây ngốc nhìn điện thoại một hồi lâu, mới móc chìa khóa ra mở cửa, chào đón cô là một căn nhà lạnh lẽo và tối tăm.

Hoa Diệp đương nhiên chưa về. Cô nhìn thấy trên poster mà cô lễ tân công ty Thái Hoa đưa, buổi nhạc hội bắt đầu lúc tám giờ, dù thế nào cũng phải kéo dài hai tiếng, bây giờ mới hơn chín giờ, đang là lúc biểu diễn đặc sắc. Không biết Hoa Diệp có nhớ mua một bó hoa?

Thay giày, bật điều hòa, mở tivi, chỉnh âm lượng lên rất cao. Sắp sang năm mới, người dẫn chương trình ai cũng giống như cần thuốc, mở miệng là cảm xúc dâng trào.

Tại sao niềm vui của người khác đều đến dễ dàng như vậy?

Đào Đào đứng dưới vòi sen, nước mát và nước nóng thi nhau xối xuống.

Mặc áo choàng tắm đi ra, nghe thấy điện thoại trong túi xách kêu không ngừng nghỉ.

Tà Tu Nhiên vẫn còn ở văn phòng, giọng nói mệt mỏi, xung quanh rất yên tĩnh, ngay cả tiếng gõ bàn phím cũng rất rõ ràng, “Tôi vừa mới họp về xong, vẫn chưa ăn cơm, hít khói thuốc gián tiếp cả một buổi chiều.” Anh than thở với cô.

“Ừm” Cô cắn chặt môi, không dám nói nhiều, sợ ngay sau đó tâm trạng mà bản thân cố kìm nén sẽ đột nhiên tuôn trào, cô sẽ không kiểm soát được mà khóc to lên mất.

“Việc lắp ráp thiết bị cơ sở coi như đã kết thúc hoàn hảo, nhưng khâu lắp ráp thiết bị chính, hôm nay tôi đã xem kỹ, vẫn còn một số vấn đề, ngày mai tôi phải về Bắc Kinh một chuyến, thảo luận nghiên cứu với kỹ sư của Đức ở bên đó. Tư liệu tập huấn tôi gửi vào mail của cô, mai cô hiệu đính rồi in ra, phát cho nhân viên lắp ráp và nhân viên thao tác.”

“Ừm”

“Sao hôm nay thâm trầm thế?” Tà Tu Nhiên trêu, “Đang nằm trong chặn gọi điện cho tôi nên không tiện?”

“Không phải.”

Tà Tu Nhiên dừng lại một lát, cười khẽ, “Cái tật vụng về của cô khi nào mới sửa được đây? Máy tính cũng không tắt, cửa cũng không khóa. Lần này lại bắt đầu quan tâm đến vấn đề tìm mạch rồi?”

Chiều nay cô lên trang web về sức khỏe tìm hiểu triệu chứng phát bệnh và một số phương thức cấp cứu của bệnh tim, định in ra đưa cho đi giúp việc, nếu mẹ phát bệnh thì đi ấy cũng biết nên làm thế nào. Sau đó nhận được điện thoại của Diệp Thiếu Ninh, lòng liền hoảng loạn, nên chẳng làm xong việc gì.

“Tôi xin lỗi.”

“Này, cô đang chơi trò xếp gỗ với tôi đấy à, mỗi lần nhiều hơn một chữ. Tôi ngồi xuống rồi, cô nói đi, là tìm ai không khỏe?”

Có lẽ vì trời lạnh, có lẽ vì đêm quá yên tĩnh, có lẽ vì lúc này quá cô đơn, có lẽ vì đằng sau giọng điệu tùy ý của anh là sự quan tâm âm thầm, nên nước mắt, từng giọt, lại từng giọt, rồi từng giọt, sau đó kết thành chuỗi nhỏ xuống vạt áo, cuối cùng cô bật khóc nức nở.

Tà Tu Nhiên hiển nhiên đã nghe ra, bắt đầu trầm mặc, để mặc cho cô khóc đến không còn thở nổi.

Khó khăn lắm cô mới bình thường trở lại, “Tôi... mẹ...” Tốt thật, cuối cùng cô đã có lý do quang minh chính đại để khóc thật đã.

Anh ừ một tiếng, không hỏi gì thêm, sau đó cúp máy.

Lúc Hoa Diệp về, mắt cô sưng như một chú thỏ con, đang ngơ ngẩn trước màn hình tivi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hoa Diệp cũng không cởi áo khoác, vội bước đến vuốt má cô, cô phát hiện tay anh rất lạnh, trên người không có tí mùi thuốc hay mùi rượu, hương vị rất nhẹ nhàng.

“Em xem ‘Đồng mộng kỳ duyên’ Lưu Đức Hoa đóng, rất buồn.” Cô đứng dậy, treo áo khoác lên giúp anh.

Hoa Diệp nhũn mảy, đến nhà ăn rót cho mình một tách trà nóng, “Là phim bi à?” Hình như anh rất vui, khóe miệng cong lên, giữa trán có thứ gì đó dịu dàng phoi phoi.

“Ừm, một đứa bé uống một loại thuốc trưởng thành thần tốc, trong vòng một tuần biến thành một người già hơn tám mươi tuổi. Nó tưởng sau khi lớn lên thì sẽ không cần phải về nhà, không cần đi học, sẽ không bị người khác bắt nạt. Nhưng trong một tuần này, nó phát hiện thật ra không phải như vậy, người lớn cũng có phiền não của người lớn, người lớn cũng có rất nhiều chuyện giải quyết không được. Cái giá phải trả để lớn lên, là mất đi thứ mà trước đây anh cảm thấy không đáng lo lắng nhưng sau này sẽ không bao giờ có được nữa.”

“Ừ!” Hoa Diệp hờ hững nhún nhún vai, cảm thấy câu chuyện này có hơi thuyết giáo, chứ không buồn. “Muộn lắm rồi, lên giường sớm đi!”

Anh xoay người vào phòng ngủ lấy áo ngủ đi tắm.

“Chồng ơi, anh có từng nghĩ đến đáng về anh khi về già chưa?” Cô gọi anh lại.

Anh quay đầu nhìn cô, cười, “Không phải chỉ nhiều thêm ít tóc bạc, khóe mắt nhiều nếp nhăn hơn một chút thôi sao? Còn có thể như thế nào nữa chứ, nói không chừng anh sẽ trở thành một ông già xấu xí.”

Rồi có một ngày, tóc cô bạc trắng, bước chân loạng choạng, khi cười trên mặt toàn là nếp nhăn, anh sẽ nhìn thấy chứ?

Lâm Úc Liên trong “Ít nhất vẫn còn có anh” nói: Chúng ta thật không dễ dàng gì, chúng ta thân bất do kỷ, em sợ thời gian quá nhanh sẽ không đủ nhìn kỹ anh, em sợ thời gian quá chậm sẽ đếm ngày lo lắng mất anh, hận không thể tóc bạc chỉ sau một đêm để vĩnh viễn không chia lìa...

Lúc hát bài này, cô và Lý Tông Thịnh đã trải hết gian khổ, cuối cùng đến được với nhau, chắc hẳn lời ca khúc này cũng là lời thổ lộ tiếng lòng của cô ấy dành cho Lý Tông Thịnh, chỉ là hôm nay hai người sớm đã ến nhận chia lìa.

Nếu thật sự có thể bạc đầu chỉ trong một đêm, tuy tiếp sau đó sẽ là già yếu, chết đi, nhưng có thể có một người như vậy luôn nắm chặt tay bạn, đứng bên cạnh bạn, thì cũng không hối hận.

“Sao lại nhìn anh như vậy?” Đôi mắt to của cô mở thật tròn, cũng không chớp mắt, Hoa Diệp nhướn mày hỏi.

“Em không tưởng tượng ra được dáng vẻ ông già xấu xí của anh.” Cô chậm rãi đi đến gần anh, cô nghĩ có thể họ sẽ không đi được đến ngày ấy.

“Đồ ngốc, chuyện xa vời như thế việc gì phải lo lắng.” Anh vò rối mái tóc dài của cô, rất hiếm khi chủ động ôm cô, “Ngoan, đi ngủ đi, anh sẽ lên ngay! Đùng rồi, ngày mai là sinh nhật Trương Hoàng, buổi chiều anh rảnh, qua đó trước đánh bài với bọn họ, em tan làm rồi đến thẳng đó, quán bar chúng ta thường hay tụ tập ấy.”

Một số chuyện giấu kín giống như ngọn cỏ dại vàng đâm chồi vào mùa xuân, bùn đất sao có thể trở thành trở ngại của nó được chứ! Cô không còn sức lực đâu mà suy đoán, thăm dò, trông chừng, vậy thì ngẩng mặt lên đón lấy thôi!

Hôm nay, lời của Chu Tử Kỳ có thể chỉ là một cơn mưa bụi, sinh nhật Trương Hoàng, sẽ là mưa như trút nước.

Không sao cả, dù sao thì cũng đã ướt rồi.

“Vâng!” Cô gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Đêm Lạnh

Trong lòng phiền muộn, đến ông trời cũng không phối hợp. Tuyết rơi lớn từ sáng đến tối, nghe nói là chưa từng có trong lịch sử khí tượng Thanh Đài ba mươi năm qua, khiến cả thành phố một lần nữa chìm trong một vùng trắng xóa. Từ trên lầu cao nhìn ra, cả thành phố Thanh Đài tựa như một thế giới pha lê được chất thành từ bột bạc. Tin tức cho biết, đường cao tốc đóng kín, nhiều chuyến bay bị hủy, trên đường tỉnh nhiều nơi xảy ra tai nạn xe cộ.

Chuyến bay của Tả Tu Nhiên là vào sáng sớm, Đào Đào gọi điện cho anh, điện thoại nằm ngoài vùng phủ sóng, có lẽ đã đến Bắc Kinh rồi. Ngay góc cả một ngày, cũng không biết đã làm gì. Hơi hoàn hồn lại thì đã đến giờ tan làm.

Thời tiết giá rét, taxi làm ăn rất tốt. Đứng ở cổng công ty một lúc lâu, cũng không bắt được xe. Gió thổi xuyên qua khăn choàng vào trong cổ, cảm thấy ngực lạnh buốt, cúi đầu nhìn thấy bóng lông mi của mình trên mặt, không kim được thở dài.

Rất muốn rất muốn về nhà!

Nhưng khi một chiếc taxi dừng bằng “xe trống” đi ngang qua, cô vẫn giơ tay lên, nói với tài xế địa chỉ quán bar.

Ngoài cửa sổ đèn neon lấp lánh, cô nhìn từng chiếc xe vụt qua trước mắt với tốc độ ốc sên, tim cũng lên xuống theo. Rất giống như đến một nơi xa lạ, sẽ gặp ai, xảy ra chuyện gì, không dám suy đoán, chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Trương Hoàng là một gã cực đòi bại. Quán bar này giống bar Cầu Vồng, ở Thanh Đài cũng thuộc hàng cao cấp nhất. Bên trong có sân tennis trong nhà, bể bơi nước nóng, phòng tắm hơi, còn có phòng karaoke với hiệu quả âm thanh tốt nhất, ở đó, có thể ăn được đại tiệc kiểu Pháp chính cống nhất, cũng có thể thưởng thức cà phê Brazil chính gốc, nếu bạn là một người truyền thống, bạn cũng sẽ không thất vọng, món Tứ Xuyên và món Hoài Dương ở đây cũng rất có tiếng. Điều khiến hội viên tự hào nhất, không phải là bạn có tiền thì sẽ được ra vào quán bar, mà cần phải là nhân vật nổi tiếng của xã hội thượng cấp ở Thanh Đài mới có thể sở hữu tư cách hội viên.

Sau khi kết hôn, Hoa Diệp có đưa Đào Đào đến hai lần, sự tinh tế và xa hoa của quán bar khiến cô vô cùng ngạc nhiên. Cuối tuần về nhà ăn cơm, lên hỏi Đào Giang Hải có đến bao giờ chưa. Đào Giang Hải chớp chớp mắt, hỏi, Thanh Đài có nơi này sao?

Đám bạn của Hoa Diệp, là khách quen của quán bar. Có lần Hoa Diệp vọt ra một câu, hình như Trương Hoàng và Kinh Nghệ có cổ phần ở quán bar. Chuyện liên quan đến bạn bè, trước giờ anh rất kiệm lời.

Ánh sáng trên hành lang có hơi tối, ngọn đèn đỏ chói trên tường, chiếu sáng gạch nền bằng kính tinh tế càng thêm lung linh trong suốt. Bồi bàn mặc âu phục đen dẫn cô đến một phòng bao lớn, đẩy cửa ra giúp cô. Sau đó mỉm cười rời đi.

Hoa Diệp và mấy người đàn ông trong đó có Trương Hoàng đang vây quanh bàn đánh bài, hai người đàn ông còn lại đang hát với ba người phụ nữ, Kinh Nghệ ngồi một mình trong góc ngẩn ngơ, nghe thấy cửa vang lên, mọi người đều ngẩng đầu, nhìn thấy là cô thì lại phân ai người nấy đánh bài và hát, chỉ có Hoa Diệp hỏi một câu: “Đường đi dễ không?”

Cô cười cười, “Rất thuận lợi.” Đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, gật đầu với Trương Hoàng, “Sinh nhật vui vẻ!”

Trương Hoàng nhếch mép, “Cảm ơn quà của chị dâu, thật là tốn kém quá đi.”

“Đây gọi là thả dây dài câu cá lớn, sinh nhật Hoa Diệp năm sau, cậu phải trả lễ lớn đấy.” Một người đàn ông ngồi cạnh Hoa Diệp liếc nhìn Đào Đào.

“Điều đó là đương nhiên, tất nhiên phải vậy rồi.” Trương Hoàng biếng nhác nhướn mày.

Hoa Diệp không được hên cho lắm, cửa bài rất xấu, thẻ bạc trước mặt không còn bao nhiêu.

Trương Hoàng thắng không ít, cười híp mắt, anh ta ngẩng đầu lên nói với Đào Đào, “Chị đến chơi thay em vài ván đi, em còn có vài cuộc điện thoại phải gọi.”

Cô chơi bài rất giỏi, hơn nữa đều là người quen, nên cũng không từ chối, đổi chỗ với Trương Hoàng.

“Từ Hoàn, đến đâu rồi? Mọi người đều tới đủ cả rồi, chỉ còn thiếu mấy anh em trong ban nhạc của anh nữa thôi, làm gì, làm gì hả, vờ vịt gì chứ, nể mặt anh em đi, nhanh lên!” Trương Hoàng gấp điện thoại chắc lưỡi, “Thật chịu không nổi mấy người đã có vợ các người, bảo các người đến ăn bữa cơm giống như là trèo núi cao vậy, khó đến thế sao? Ồ, chị dâu, chị đừng để ý, em không nói bóng gió gì chị đâu, về phương diện này, chị dâu làm tốt nhất.”

Đào Đào cup mắt, cười cười, ngược lại Hoa Diệp trừng Trương Hoàng một cái.

Trương Hoàng nháy nháy mắt, đứng dậy, kéo cửa ra. Đúng lúc nhân viên phục vụ vào rót trà, cửa vừa đóng lại bị mở ra, giọng của Trương Hoàng vọng từ hành lang vào rõ mồn một.

“Tại sao không đến? Đây là sinh nhật của anh, liên quan gì đến người khác? Buổi diễn đầu tiên của em hôm qua, bạn bè đều gác lại mọi công việc, cỗ vũ, tặng hoa cho em, vậy mà em cũng chẳng mời bọn anh uống một tách trà. Sinh nhật anh, em không đến có phải là quá đáng không? Bạn bè rất nhiều, cũng đâu phải chỉ có một hai người, có gì mà không tiện? Ừm, bên ngoài tuyết đang rơi, không sao, anh tìm người đi đón em, giờ thì được rồi chứ? Không được nói không, lát gặp.”

Nhân viên phục vụ rót trà xong đi ra, Trương Hoàng kéo lại, “Thông báo cho phòng ăn, bây giờ chúng tôi qua đó.” Sau đó đi vào, giục cả đám ra khỏi phòng bao, chuyển sang phòng ăn.

Phụ nữ ít, đàn ông nhiều, thế là chia thành hai bàn. Đám đàn ông ngồi một chiếc bàn tròn lớn, còn phụ nữ ngồi quanh một chiếc bàn ăn dài. Phòng ăn đặc biệt làm mỳ trường thọ và bánh kem, Trung Tây kết hợp.

Không biết tại sao, Kinh Nghệ được xếp ngồi bên bàn tròn lớn.

Lúc nhân viên phục vụ châm nến thì bốn thành viên ban nhạc Tiêu Từ Hoàn đã đến. Nhìn thấy Đào Đào, anh ta nhếch miệng, coi như chào hỏi. Đào Đào cười vẫy tay. Phát hiện ra Tiêu Từ Hoàn vẫn luôn phong lưu đào hoa bây giờ vô cùng tiêu tụy, chắc là chiến tranh với Đào Yên Nhiên vẫn chưa kết thúc, nụ cười cũng rất cay đắng.

Về mặt Kinh Nghệ vừa rồi vẫn còn vô hồn bỗng nhiên phấn chấn tinh thần, đôi con ngươi lạnh lùng đã tỏa ra ánh nước.

Vừa ổn định chỗ ngồi xong, nhân viên phục vụ lại từ bên ngoài dẫn vào một người, trong phòng ăn lác đác vang lên tiếng vỗ tay.

Hứa Mộc Ca ôm một bó hoa, mỉm cười cúi đầu chào mọi người. Trương Hoàng đi tới, treo áo khoác giúp cô ta. Bên trong là một chiếc áo lông cao cổ màu trắng tuyết, làm nổi bật mái tóc dài đen nhánh, cả người tỏa ra khí chất cao quý lạnh lùng.

“Đột ngột quá nên em chưa chuẩn bị được gì. đành phải vội vàng đến đây thế này. Chúc anh sinh nhật vui vẻ!” Hứa Mộc Ca đưa bó hoa cho

Trương Hoàng

Trương Hoàng không chịu nổi nhún nhún vai, tùy ý ném bó hoa xuống ghế sofa, “Lại đi tặng hoa cho một người đàn ông, em không nhằm đâu chứ! Người đến muộn, phạt ba ly rượu.” Anh ta kéo Hứa Mộc Ca đi về phía chiếc bàn tròn lớn. Bên cạnh Kính Nghệ vừa khéo có một chỗ trống, vị trí đó ở giữa Hoa Diệp và Tiêu Tử Hoàn.

Hứa Mộc Ca cũng là người sáng khoái, một hơi uống cạn ba ly rượu trắng Trương Hoàng rót. Uống xong mới được phép ngồi xuống, những người có mặt nhao nhao khen buổi biểu diễn tối qua của cô rất đặc sắc, cô khiêm tốn nói: “Đã một thời gian không lên sân khấu, thật ra tối qua rất căng thẳng, hiệu quả không gọi là tốt. Haiz, vì buổi diễn này mà em luyện đàn đến ngón tay bị rách da luôn.”

Cô ta xòe mười ngón tay, đầu ngón tay rất nhỏ, thon dài, phần giữa ngón tay, quả thật có vài miếng da bị bong ra.

Từ đầu chí cuối, Hoa Diệp đều nhỏ giọng trò chuyện với người bạn bên cạnh, ai đi vào, ai ngồi xuống, anh cũng không chú ý. Hứa Mộc Ca thì thì thầm không ngớt với Kính Nghệ, không biết Kính Nghệ nói gì mà cô ta xoay người qua, cười cười với người phụ nữ ở chiếc bàn dài, khi ánh mắt rơi xuống người Đào Đào, ý cười của cô ta càng thêm khuếch đại.

Thức ăn lần lượt được mang lên, rất nhiều, sắc hương vị đủ cả. Đào Đào không muốn ăn, bung một đĩa bánh kem, và cứ ngồi như vậy. Mấy người phụ nữ bên cạnh, cô chưa từng gặp bao giờ, nên rất ít nói chuyện. Phòng ăn cũng không gọi là rất lớn, đảo mắt tới lui, liền nhìn về phía chiếc bàn tròn đối diện.

Lúc này, cô đã rất bình tĩnh rồi, không có một chút kích động. Giống như nhìn thấy sóng thần điên cuồng ập đến, quay đầu nhìn, đằng sau là bãi cát mờ mịt. Bất kể cô dùng sức đến thế nào cũng không tránh được kiếp nạn này, chỉ bằng cứ thản nhiên ứng phó.

Thọ tinh Trương Hoàng tối nay rất vui, ai mời cũng không từ chối, không lâu sau, đã uống đến mặt đỏ như Quan Công, lúc đứng dậy, gần như ngay cả ly rượu cũng cầm không vững.

Đào Đào thấy mọi người đều đã mời rượu, bàn này chỉ còn cô là vẫn chưa qua đó. Ban đầu cô chỉ uống nước trái cây, từng người một lúc, rồi cũng cảm chai rượu vang lên rót cho mình một ly, vừa định qua đó thì bỗng bàn đằng sau hoảng hốt nói: “Tiểu thư, phiền cô tránh ra giùm.”

Cô nghiêng người qua, chỉ thấy nhân viên phục vụ một tay bung một cái đĩa to, trong đĩa xếp ngay ngắn đầy tôm he. Loại tôm này, vào mùa này mà to như vậy, là cực kỳ hiếm gặp, cũng chỉ có Trương Hoàng mới dám phô trương cỡ này.

Đám phụ nữ không lo cho hình tượng, giờ đôi tay ngọc ngà nhỏ xinh ra, mỗi người nhón lấy mấy con tôm bỏ vào đĩa mình rồi bóc vỏ. Đào Đào nhìn thấy Hoa Diệp không thích ăn tôm cũng gấp vài con, còn Hứa Mộc Ca thì nhìn nhìn tay mình, lắc lắc đầu với Kính Nghệ với vẻ mặt dò hỏi, bụng ly sữa chua lên khê nhấm nháp, biểu cảm mang ý nghĩa sâu xa.

Đào Đào bỗng nhiên có chút căng thẳng, thậm chí cảm thấy hô hấp rất khó khăn.

Không có điều gì khiến cô thất vọng, gần như cùng lúc ấy, Hoa Diệp cảm tôm đã bóc vỏ xong ở trong đĩa, nhắc tay lên, anh vẫn đang nói chuyện với người bạn bên cạnh, đầu cũng không quay sang, thì Hứa Mộc Ca bên kia đã đưa tay đón lấy, tiếp theo, anh lại đưa chén giấm qua, cô nhận lấy, cầm đĩa lên, gấp thịt tôm tươi ngon, chấm giấm, ăn một cách tao nhã.

Tất cả đều vô cùng hài hòa, tự nhiên đến vậy, không chỉ là Đào Đào nhìn thấy, mà Kính Nghệ cũng nhìn thấy, Trương Hoàng cũng nhìn thấy, cả những người khác cũng đều ngẩng đầu lên, nhưng không một ai để lộ vẻ mặt khó hiểu, không có lấy một người thắc mắc gì đối với sự chăm sóc và chu đáo như vậy.

Giống như mùa đông, sông sẽ đóng băng, trời sẽ đổ tuyết, liệu bạn có ngạc nhiên hay không?

Có lẽ Hoa Diệp không phải cố ý, anh đã quen rồi. Bàn tay luyện đàn của Hứa Mộc Ca, cần phải giữ được sự nhạy cảm, trơn bóng của dầu vân tay, bất kể là ăn cá hay ăn tôm, ăn cua, trước giờ đều không động tay, đều là anh bóc xong đưa cho cô. Cô đón nhận cũng rất quen.

Chỉ là thói quen, không có hàm nghĩa gì khác.

Đào Đào định thần lại sau vài giây, nhìn thẳng về phía Hoa Diệp, lòng bỗng thất lại, vô cớ rung mình một cái, điểm tâm trên cái đĩa rơi thạch xuống bàn.

Điều hòa trong phòng ăn rất lớn, lòng bàn tay Đào Đào lại mơ hồ đổ một lớp mồ hôi mỏng. Cô cảm thấy ngột ngạt, không thở nổi, cô kéo ghế, ra khỏi phòng ăn.

Nếu còn ở lại, cô lo mình sẽ vì mấy con tôm đó mà gây ra thảm án gì mất.

Không khí trên hành lang vẫn rất ngột ngạt. Thật ra một nơi cao cấp như vậy, hẳn sẽ có điều hòa trung tâm, nhiệt độ ở bất cứ chỗ nào cũng đều ổn định, độ ẩm cũng được kiểm soát, không có lý nào lại ngột ngạt.

Cổ họng khô đắng, giống như đang bị thứ gì đó chặn lại, không lên được nữa, chỉ đi xuống, nhưng mà trái tim bỗng nhiên rơi xuống, lục phủ ngũ

tặng đều bị va chạm đến đầu âm i.

Vào toilet rửa mặt bằng nước lạnh ra ngoài mới cảm thấy dễ chịu hơn chút đỉnh, trên hành lang còn có một người đang đứng nữa. Tiêu Tử Hoàn bưng ly rượu, bước đi lảo đảo. Cô vội đi tới dìu anh ta, “Anh Tử Hoàn, anh lại uống say rồi.”

“Ai nói anh say chứ.” Anh ta cười ha ha với cô, “Yên Nhiên nói tử lượng của anh rất lớn, là cô ấy yêu tử lượng của anh trước, sau đó mới yêu anh. Anh thì thích đôi chân dài của cô ấy, sau đó mới thích cơ thể cô ấy.”

“Anh Tử Hoàn, đừng nói bậy.” Có hai cô nhân viên bưng thức ăn đi đến, cúi đầu cười khúc khích, Đào Đào vội bịt miệng Tiêu Tử Hoàn lại.

Tiêu Tử Hoàn đẩy tay cô ra, chỉ nghe một tiếng “rắc”, là tiếng kính vỡ, cô cúi đầu nhìn, chiếc ly để cao kiêu Âu lấp lánh trong suốt bị Tiêu Tử Hoàn bóp nát, rượu rơi vãi dưới thảm, tức thì nhuộm đỏ một mảng. Có một vài mảnh thủy tinh nhỏ đâm vào thịt, máu chảy ra từ vết thương, không nhiều, chắc bị thương không sâu, nhưng vẫn đỏ đến giật mình. Anh ta nhìn chăm chăm lòng bàn tay, giống như người bị thương là người khác, không chút liên quan gì tới anh ta.

“Anh Tử Hoàn, tay của anh...” Đào Đào hoảng hốt cầm lấy tay anh ta, vội tìm người giúp đỡ.

“Không đau, chỗ này... mới đau!” Tiêu Tử Hoàn đập vào lồng ngực thỉnh thoảng.

“Tử Hoàn, anh đi đâu rồi?” Kinh Nghệ từ phòng ăn chạy ra, đẩy Đào Đào, ôm lấy Tiêu Tử Hoàn, “Sao lại bất cẩn như vậy chứ, phục vụ đâu, mau lấy vải gạc, thuốc khử trùng. Không, em vẫn nên đưa anh đến bệnh viện băng bó.”

“Không cần cô lo... Cô là ai?” Tiêu Tử Hoàn vùng vẫy giật tay Kinh Nghệ ra, lùi về sau vài bước, mắt mờ màng.

Kinh Nghệ cười dịu dàng, lại đi tới trước, “Em không lo cho anh thì ai lo. Em thấy anh không uống bao nhiêu mà, sao mới đó mà đã say rồi. Đừng quấy, chúng ta đến bệnh viện nào.”

“Không đi bệnh viện.” Tiêu Tử Hoàn rất cố chấp giống như một đứa trẻ.

“Vậy thì đến căn hộ của em, em pha rượu cocktail mà anh thích nhé?” Kinh Nghệ khẽ dỗ dành, giống như cô vợ hiền lành đối với chồng vậy.

“Không cần đâu.” Người nói là Đào Đào, cô lạnh lùng tách Kinh Nghệ ra, giữ lấy cánh tay Tiêu Tử Hoàn.

“Đây là chuyện của tôi và Tử Hoàn, cô đừng có xen vào.” Kinh Nghệ bực mình trừng Đào Đào.

Đào Đào nhìn lại cô ta, “Chị là gì của anh Tử Hoàn?”

“Chúng tôi là bạn.”

Khóe miệng Đào Đào chậm rãi hiện lên một nụ cười lạnh, “Lĩnh vực bạn bè thật là rộng lớn. Giữa nam và nữ thật sự có thể làm bạn được sao? Không phải mượn danh bạn bè để tiện tăng tị đố kỵ chứ! Anh Tử Hoàn có vợ, có bố mẹ, còn có con nữa, anh ấy có chuyện gì, hình như không đến lượt chị quan tâm đâu!”

“Đào Đào!” Kinh Nghệ không ngờ Đào Đào trước giờ luôn dễ bảo sẽ nói ra những lời gai góc như vậy, tức giận trừng to mắt, “Vậy còn cô, bảo vệ anh ấy như vậy, không phải là đang nổi lòng đố kỵ hay sao?”

Đào Đào nhoen miệng cười, không tiếp lời, mà móc điện thoại trong túi Tiêu Tử Hoàn ra, lục tìm số của Đào Yên Nhiên bấm gọi.

“Chị Yên Nhiên sẽ đến đây ngay, anh Tử Hoàn, chúng ta ra đại sảnh đợi.” Cô nói với Tiêu Tử Hoàn đang gục đầu đã không còn tỉnh táo.

Về mặt Kinh Nghệ méo mó chắn ngay trước mặt cô, “Cô đang chỉ trích tôi đấy hả?”

“Chị là một cô gái chưa kết hôn lại nhiệt tình với chồng người ta như vậy, chị không cảm thấy không được bình thường hay sao? Đúng vậy, yêu một người là không sai, nhưng mà người đàn ông chị yêu này là chồng, là cha của người khác, trong lòng chị không có một chút trở ngại gì sao? Chị rắp tâm giữ anh Tử Hoàn ở bên cạnh mình như vậy, rốt cuộc là có dụng ý gì? Nói cho chị biết, anh Tử Hoàn không thể nào thích chị đâu, vì chị căn bản không hiểu thế nào là yêu.”

Kinh Nghệ tức giận đến cực điểm, “Cô tưởng cô thì tốt hơn tôi ư? Cô cướp bạn trai của người khác làm chồng, mà không có một chút cảm giác tội lỗi nào sao? Tôi nói cho cô biết, trước đây Hoa Diệp yêu Mộc Ca sâu đậm, bây giờ yêu sâu đậm, sau này cũng yêu sâu đậm, chỉ là với cô nhiều hơn một tờ giấy chứng nhận nên cả đời này cũng không thể ở bên Mộc Ca mà thôi, có phải cô rất đắc ý không? Cô có quan tâm đến Hoa Diệp, có từng hỏi cậu ấy hạnh phúc hay không? Cô đi hỏi những người bạn khác, Hoa Diệp trước kia như thế nào, còn bây giờ đã thành như thế nào? Cả đời này thất bại lớn nhất của Hoa Diệp chính là cưới cô. Cô có thể dùng giấy chứng nhận để khóa con người cậu ấy, nhưng có thể khóa được trái tim cậu ấy không?”

Đào Đào cố gắng hít thở sâu, kiềm chế sự kích động gần như muốn mặc kệ tất cả mà phát tác. Tiếng động bên này đã khiến những nhân viên phục

vụ đi ngang qua bắt đầu thì thăm to nhỏ, cô cụp mắt, không nhìn Kinh Nghệ nữa, dìu Tiêu Từ Hoàn đi về phía đại sảnh.

Chưa đợi được bao lâu thì Đào Yên Nhiên mình đầy gió tuyết từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Tiêu Từ Hoàn lòng bàn tay máu đỏ tươi thì sững người.

Đào Đào ra sức giúp chị ta dìu Tiêu Từ Hoàn lên xe, gió lạnh thổi đến, Tiêu Từ Hoàn có chút tỉnh táo, mở mắt ra, nháy nháy, “Sao mình... hình như nhìn thấy vợ mình, không đứng, không đứng... Cô ấy đâu có thêm quan tâm đến mình!”

Đào Yên Nhiên mở cửa xe, để anh ta ngồi vào ghế sau, lòng bàn tay đầy máu của anh ta giữ lấy Đào Yên Nhiên, “Bà xã... bà xã... chúng ta đừng cãi nhau nữa... Cãi một lần, trái tim sẽ đau một lần... Anh thật sự sợ anh sẽ không trụ nổi...”

“Anh làm gì vậy hả, người khác đang nhìn đây!” Đào Yên Nhiên mắt đỏ hoe, đẩy tay anh ta ra, đóng sầm cửa xe lại, xoay người cảm ơn Đào Đào.

Đào Đào vẫy tay, “Chị Yên Nhiên, lái xe cẩn thận. Anh Từ Hoàn thật ra vẫn giống như đứa trẻ chưa lớn, chị đừng so đo với anh ấy làm gì.”

Đào Yên Nhiên bất đắc dĩ cười cười, lên xe rồi đi.

Đào Đào ngây người đứng trên bậc thềm, những bông tuyết bay bay phút chốc liền nhuộm trắng đôi vai cô. “Chị ơi, mau vào đi!” Cậu bảo vệ chu đáo nhắc nhở.

Cô ngoảnh đầu lại, nhìn quán bar xinh đẹp xa hoa, dù có làm gì thì người cũng không thể nhúc nhích. Một dòng máu tanh ngọt chảy xuống đầu lưỡi, cô gạt mình, nhả mồi dưới đang cắn chặt không biết từ bao giờ ra, cười không thành tiếng, gật gật đầu với cậu bảo vệ đẹp trai.

Trong và ngoài cửa y hệt như hai mùa khác nhau, cô nhất thời không thể thích ứng.

“Đào Đào,” cánh tay đột nhiên bị ai đó nắm lấy, rất mạnh, mạnh đến độ cô có thể cảm nhận được một cơn đau nhói, thông qua mạch ở cổ tay chuyển đến tim. Cô không ngừng đầu, nhìn chăm chăm thăm trái nền hình hoa, “Em muốn về rồi.”

“Đi xin lỗi Kinh Nghệ.” Giọng Hoa Diệp lạnh lùng giống như bông tuyết bay bên ngoài.

“Em đã làm gì sai?” Về mặt cô bình tĩnh, giọng nói không chút sóng dậy.

“Cậu ấy là bạn từ bé đến lớn của anh, em có thể không thích cậu ấy, nhưng ít nhất cũng nên tôn trọng cậu ấy.” Hoa Diệp trước giờ luôn bình tĩnh lần đầu tiên xuất hiện tâm trạng nóng nảy.

Đào Đào nghiêng đầu, khóe môi lại hiện ra nụ cười lạnh ấy, “Em có không tôn trọng chị ta sao?”

“Vừa nãy em không có nói gì làm tổn thương cậu ấy? Cậu ấy thích ai là tự do của cậu ấy, ngay cả người nhà của cậu ấy cũng không có quyền chỉ trích, em thì dựa vào đâu mà khua chân múa tay?”

“Các người đúng là bạn tốt,” nụ cười lạnh ấy giống như đã cố định trên miệng cô, sự mỉa mai trong cô bỗng nhiên đến một cách mãnh liệt mà trực tiếp, “Ai nấy đều giống như một con diêm.”

Hoa Diệp không dám tin nhìn cô, lồng ngực phập phồng lên xuống, dường như đang cật lực kiềm chế, nhưng vẫn không nhịn được, gờ tay lên, “chát” một tiếng, trên mặt Đào Đào xuất hiện dấu tay ửng đỏ.

“Em quá đáng rồi đây...”

Lời chưa nói xong, tiếp sau đó là một âm thanh giòn tan, Đào Đào trả lại cho mặt Hoa Diệp một cái bạt tai trời giáng. Cô dùng sức rất mạnh, cánh tay cũng chấn động tới mức có hơi tê dại. Cô thờ rất nhỏ, tay chân không còn một chút sức lực.

Trên mặt Hoa Diệp càng là vẻ không dám tin.

“Anh thì đâu có quá đáng...” Cô nhắm mắt lại, đầu ngón tay vô cùng buốt lạnh, nhưng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bừng trên mặt anh, trong miệng, trong tim giống như nuốt một lát hoàng liên lớn.

“Chúng ta...” có hai chữ đã ra đến miệng, nhưng khi cô nhìn thấy Hứa Mộc Ca đang đứng ở cuối hành lang, thì lại nuốt trở lại xuống bụng từng chút một, yếu ớt nhắm mắt lại, xoay người, đẩy cửa, xông vào màn gió tuyết mờ mịt dưới cái nhìn trần trụi của cậu bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Choáng Váng

Anh đánh cô một bạt tai!

Cô trả lại anh một bạt tai!

Trong tất cả kỷ ức trưởng thành của anh dường như chưa từng xảy ra bất kỳ xung đột cơ thể nào với bất cứ ai, nghề nghiệp hiện tại càng nhấn mạnh đạo lý “đi khắp thiên hạ, quân tử động khẩu không động tay”. Anh từng sờ nhìn lòng bàn tay mình, anh làm sao thế này?

“Diệp,” bên cạnh có thêm một bóng người, anh quay đầu lại, Hứa Mộc Ca nhú mày, trong mắt tràn đầy vẻ quở trách vụn vặt, “Sao anh lại trở thành một người như vậy chứ?”

Anh không lên tiếng, chỉ bất động nhìn cô ta.

“Tiểu Đào chỉ là một đứa trẻ, giờ tính trẻ con, nghĩ sao nói vậy buông vài câu tức giận, tại sao anh không thể bao dung cô ấy một chút? Trước đây, anh chưa từng nói nặng lời, càng không thể ra tay đánh người, anh làm sao vậy hả?”

Khóe miệng cong lên, kéo ra một độ cong nửa mai, “Em cảm thấy trước đây anh rất tốt sao?”

“Diệp!” Sắc mặt cô ta hơi trắng bệch, để lộ một tia thương cảm.

“Tốt thì sao chứ, kết quả anh đã có được gì?”

“Có thể dừng bàn bạc chuyện này nữa không, em đã bị báo ứng rồi, vậy vẫn chưa đủ sao? Nhưng anh bây giờ rất tốt mà. Tại sao không trân trọng chứ? Bên ngoài gió tuyết lớn như thế, cô ấy còn không mang cả túi xách đi, anh không lo sao?”

“Vợ chồng anh chung sống thế nào thì liên quan gì đến em? Em đừng tự mình đa tình, tưởng bọn anh là vì em mà xảy ra tranh chấp. Ha, em không có sức ảnh hưởng lớn như vậy đâu!” Về mặt anh hùng hờn khoát tay, quay đầu đi về phía phòng ăn.

“Diệp, đừng làm chuyện khiến anh hối hận. Nếu Tiểu Đào ở bên ngoài gặp phải chuyện gì, anh có thể yên tâm mà ngồi đây không?” Cô ta ngẩng đầu lên, hít thở sâu, sau đó yếu ớt nhả ra một tiếng thở dài, “Em đã làm sai, thì phải trả giá. Còn anh thì không, anh nên sống hạnh phúc hơn bất cứ ai, đây là lời thật lòng của em.”

Cơ thể anh lắc lư, ngoảnh đầu lại, khuôn mặt điển trai dường như co giật, nỗi đau dồn nén, “Có cần anh nói tiếng cảm ơn em không?”

Cô mỉm cười cay đắng, “Đừng đâm thọc người ta như vậy, Diệp, đây không phải phong cách của anh. Người phải nói cảm ơn là em, bó hoa tối hôm qua rất đẹp, em cảm nó ở đầu giường của mình, sáng sớm mở mắt liền có thể nhìn thấy. Với em anh còn có thể khoan dung như vậy, tại sao lại phải so đo với Tiểu Đào chứ?”

Hoa Diệp không nói gì, nhìn cô ta với vẻ sâu xa. Bỏ đi.

Cô ta vẫn đứng nguyên tại chỗ bất động. Một lúc sau, chỉ thấy Hoa Diệp mặc áo khoác, tay cầm túi xách của Đào Đào, từ phòng ăn vội vàng đi ra.

Cô ta đợi nghe thấy tiếng động cơ ô tô khởi động, mới đi về phía phòng ăn.

Một lần khời từ phía sau cây cột bay đến, “Đầu em bị hồng rồi hả! Sao lại nhắc nhở cậu ấy, để cậu ấy nhìn xem cô vợ mà cậu ấy cưới về mất mặt như thế nào.” Kinh Nghệ nghiêm mặt, nhướn mày, hít một hơi thuốc lá thật mạnh.

Cô ta cười cười, nhả ra một chữ, “Ngốc!”

“Ý gì vậy?”

“Phụ nữ, vẫn phải có một vài mỹ đức, lúc nên lo cho đại cuộc thì lo cho đại cuộc, lúc nên lương thiện thì lương thiện, lúc nên rộng lượng thì rộng lượng. Con nhỏ đó điên khùng chạy ra ngoài, bị xe đụng hay lạnh chết, kết cục có lợi cho ai?”

Kinh Nghệ trừng to mắt, “Trời, chị thật sự không nghĩ được xa như thế. Cũng phải, con nhỏ đó gặp phải bất trắc, thì em càng không có cơ hội. Tính cách đó của Hoa Diệp, a... nóng” Điều thuốc cháy đến phần cuối, cô ta không phát hiện, hoảng hốt buông ra, đầu thuốc rơi xuống thảm trải nhà, nhanh chóng đốt thành một chấm đen.

“Bây giờ em cũng không còn cơ hội, cho nên...” Một bước cũng không thể đi nhầm được!

Hứa Mộc Ca nhìn chằm chằm chấm đen trên thảm, “Có điều, tối nay lại có chút thu hoạch bất ngờ.” Cô ta mỉm cười với Kinh Nghệ, “Chúng ta mau vào trong đi, nếu không Trương Hoàng lại không vui nữa.”

“Người không vui là chị, Tử Hoàn đi mất rồi.” Kinh Nghệ cắn răng thật mạnh, con nhỏ thối tha chết tiệt!

“Chị vẫn nên từ bỏ đi thôi, Tiểu Tử Hoàn không phải đĩa rau của chị đâu.”

“Tại sao?”

“Vì trong lòng anh ta không có chị. Nếu chị tìm đủ mọi cách dụ anh ta lên giường, em nói cho chị biết, sợ là sau này chị với anh ta đến bạn bè còn không làm được. Kiểu lãng tử chơi nhạc rock như Tiểu Tử Hoàn là loại lẩn lộn trong khóm hoa. Loại đàn ông này chịu kết hôn cùng một người phụ nữ và sinh con thì người phụ nữ này đối với anh ta mà nói, chắc chắn là khác với mọi người. Chị có tự tin sẽ thắng cô ta không?”

Kinh Nghệ bị cô ta nói cho cứng họng, “Điều kiện của chị không kém anh ấy. Bố chị... còn là cấp trên của bố anh ấy!”

Hứa Mộc Ca than thở, trợn mắt với cô ta, “Nếu anh ta thật sự vì điều này mà thích chị, e là chị cũng coi thường anh ta đấy! Chị thật là hết thuốc chữa rồi.”

Kinh Nghệ yếu ớt chớp chớp mắt, gật gật đầu, quả thật là như vậy.

Đối với cô ta mà nói, đàn ông thật sự là sinh vật quá phức tạp.

Tuyết, rơi quá nhiều, từng mảng thật giống như lông ngỗng, bay theo gió lạnh, mặc sức đập vào đôi gò má đã đông cứng đến tê dại. Đào Đào thử lau đi bông tuyết trên mi, cố gắng mở mắt ra, phát hiện mình đã đi đến một ngã tư. Những chiếc ô tô đang chậm chạp đi lại bên cạnh bị bông tuyết phủ đầy thân xe, nhìn không ra đâu là xe taxi. Cô cũng không còn tâm sức đâu mà dừng chân chờ đợi, cô cứ đi mãi, đi mà không có mục đích.

Rõ ràng là thành phố sống từ nhỏ đến lớn, mỗi một con đường, mỗi một con hẻm, lẽ ra đều phải rất quen thuộc. Hiện giờ đâu đâu cũng là một vùng trắng xóa, cô cảm thấy giống như mình đang ở một nơi nào đó rất lạ lẫm, nhưng lại không cảm nhận được nỗi hoảng sợ.

Gió mạnh đến mấy, cũng sẽ có lúc tan biến. Tuyết dày đến mấy, cũng sẽ có ngày tan chảy.

Đêm nay mặc kệ khó khăn thế nào thì ngày mai vẫn sẽ đến.

Thế lực đã cạn kiệt, chân vừa lạnh vừa tê, không còn chút cảm giác. Cô dựa trước một tấm biển quảng cáo son môi thờ đốc, lúc này, không thể về nhà được. Nhà này là chỉ ngôi nhà mà cô và Hoa Diệp sống chung trước đây, cũng bao gồm cả ngôi nhà cô và bố mẹ cùng sống trước đây. Cô thả cứ lang thang trên phố thế này, cũng không muốn đối diện với những người thân quen và môi trường quen thuộc.

Nhưng tuyết bay ngợp trời, đi lang thang hình như không ổn lắm. Có lẽ nên tìm một khách sạn ở một đêm, cô sờ túi xách theo thói quen. Ồ, không mang túi xách ra, trong túi áo chắc có một mớ tiền lẻ được thối lại khi bắt xe đến quán bar, lúc đó lòng dạ rối bời, không bỏ vào ví mà nhét hết vào túi áo khoác, chắc khoảng vài chục tệ, có thể làm gì đây?

Trong hoa tuyết, một tấm biển đèn LED đặc biệt sáng khiến mắt cô chớp chớp. Cô nhắm mắt lại, thở ra một hơi.

Trên cửa kính dày nặng ngưng tụ chỉ chít những giọt nước, đứng ở cửa, là có thể cảm nhận được thế khí ẩm áp từ bên trong tràn ra ngoài. Cô kéo cửa ra. Trong cửa còn có một tấm rèm bằng vải bông, vén lên đi vào trong. Dòng ẩm áp giống như thủy triều nhấn chìm cô từ đầu đến chân, cô giẫm giẫm chân, trên nền rơi xuống một lớp bông tuyết.

Trước quầy là một người phụ nữ hơi mập hờ hững ngược mắt lên, nói: “Tắm thường mười tệ, tắm hơi năm mươi.”

Bàn tay đông cứng nhất thời không thể duỗi ra, phải mất rất lâu, cô mới móc tiền từ trong túi ra, đưa cho người phụ nữ mập, “Đưa cho đi hết, cho tôi ở đến sáng mai.”

Người phụ nữ liếc mắt nhìn đồng tiền giấy nhàu nát, đánh giá cô từ trên xuống dưới, sau đó gật đầu, “Được, cô có thể tắm thường, cũng có thể đi tắm hơi.”

Cô chọn tắm hơi. Mặt tiền phòng tắm không gọi là bắt mắt, điều kiện phòng tắm ngược lại không tệ, khách cũng rất đông. Trước mắt, toàn là những người vóc dáng mập mạp, tựa như đều cùng một khuôn mặt, không phân biệt được ai là ai.

Cô ngồi xuống một góc, mắt dại ra.

“Gầy như một chiếc đũa mà cũng chạy đến đây góp vui.” Một giọng nói khàn khàn vang lên bên tai cô.

“Ồ đây ả.” Cô sờ sờ người mình cách một lớp khăn tắm, từng chiếc xương sườn rõ như phím đàn, hình như gầy hơn năm ngoái rồi.

“Phải nói rằng mùa đông, vẫn là thể hình như chúng ta chịu rét giỏi.” Trong hơi nước, người phụ nữ khác tiếp lời.

Giọng nói khàn khàn hừ một tiếng, “Chịu rét thì có làm sao, đàn ông vẫn thích tiểu yêu tinh gầy gơ xương sườn thôi, ôm vào cũng không chê đau

tay.”

“Sao vậy, người đàn ông của cô lại ra ngoài ăn vụng à?”

“Hừ, chó không thể bỏ ăn cắn được. Hôm qua tôi đi theo lão một ngày, cuối cùng đã bắt gian bọn họ tại giường. Tôi tiến lên nắm tóc con yêu tinh đó, cho nó mấy cái tát thật mạnh. Người đàn ông của tôi mừng cũng không dám đặt xuống, chỉ quỳ xuống trước mặt tôi xin tha, cũng không thêm léc tiểu yêu tinh, thế thốt với tôi lần sau sẽ không dám nữa.” Khẩu khí của người phụ nữ giọng khàn nghe có vẻ rất tự hào.

“Cô sinh cho lão một đứa con trai ưu tú như thế, đương nhiên lão không dám nữa rồi! Có điều, đàn ông nào mà không ngoại tình chứ, bọn họ cũng chỉ chơi bời bên ngoài thôi, nếu cô để bọn họ cưới tiểu hồ ly thì bọn họ lại không muốn nữa. Làm vợ, vẫn là phụ nữ nhà lành chúng ta.”

“Ha ha!” Đám phụ nữ cười phá lên.

“Cô lấy chồng chưa?” Giọng khàn quay đầu lại, nhìn về phía Đào Đào.

Từ cực lạnh đến cực nóng, vừa ngọt ngào vừa nóng. Đào Đào chỉ cảm thấy tứ chi mềm nhũn, đầu óc choáng váng. “Tôi muốn ra ngoài cho thoáng chút.” Cô đề phòng mình sẽ bị ngất, vội đứng dậy đi ra ngoài. Có lẽ động tác này quá mạnh mẽ, khiến cho đại não thiếu máu, cả người đổ thẳng xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đồ Sứ

Trong lòng Đào Đào vẫn còn có ý thức. Chỉ là cả người không còn một chút sức lực mà thôi.

Cảm thấy được người ta ba chân bốn cẳng khiêng đến ngồi trên chiếc ghế dựa bằng tre ở phòng thay đồ, một đám phụ nữ đang nói cô ngã xuống như thế nào, khiến những người ở bên cạnh hoảng sợ ra sao, vô cùng huyền ảo. Có một người hảo tâm, dùng khăn lông khô quạt trước mặt cô, cô nắm chặt khăn tắm quấn trên người theo bản năng, tránh để hoàn toàn lộ hết cả người.

Đợi khi Đào Đào có thể mở mắt ra, chậm rãi gắng sức ngồi dậy, thì ngoài một bà thím quét dọn phòng tắm ra, trong phòng không còn một ai. Thím quét dọn nói: “Tĩnh rồi!”

Cô cười cười ngại ngùng.

Bà thím không hề qua dúi cô, chỉ nói: “Mặc đồ vào ra ngoài uống chút trà nóng đi.” Trong giọng nói không có bao nhiêu thân thiện.

Cô dựa lưng ghế đứng dậy, đi đến tủ đồ của mình, trước mắt vẫn nổi đom đóm, không còn cách nào khác, đành phải lại từ từ ngồi xuống, “Mấy giờ rồi ạ?” Vừa mở miệng, mới phát hiện cổ họng khàn đặc.

“...” Bà thím không ngắt đầu, cũng không nói thêm câu nào.

..., nhà nhà lên đèn đều đang tĩnh lặng, vẫn còn ba tiếng nữa trời mới sáng. Và còn sáu tiếng nữa mới có thể đến công ty. Đào Đào đỡ ngực thờ dốc, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bà thím quét dọn xong, nhìn nhìn cô, tắt đèn, đi ra ngoài.

Bóng tối và yên tĩnh không giúp ích được gì cho cô, đại não sau khi tỉnh táo giống như một chiếc ô tô chạy điên cuồng trên đường cao tốc, đủ loại hình ảnh luân phiên vụt qua trong đầu, không có cái nào thành hình, nhưng cũng không có cái nào chịu tự động tắt đi.

Không biết đọc được ở đâu, nói phụ nữ trẻ giống như một món đồ sứ tinh xảo, nếu không tìm được một nơi ổn thỏa, một ngày nào đó lỡ tay thì sẽ tan xương nát thịt.

Hoa Diệp tuyệt đối là một nơi ổn thỏa, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh thì đã ý thức được, chỉ là nơi ổn thỏa đó không hề rộng rãi, chỉ có thể chứa được một món đồ sứ. Sau khi anh và Hứa Mộc Ca chia tay, cô tưởng nơi ấy đã trống, đủ để dung nạp món đồ sứ không đẹp đẽ là cô. Sai lại thêm sai, mỗi một nơi ổn thỏa đều được đo ni đóng giày cho món đồ sứ sẽ đặt ở đó, đổi thành món đồ sứ khác thì sẽ không còn ổn thỏa nữa.

Lại chậm rãi dịch chuyển về lại ghế, bây giờ, cả người cô không phải bị ngã đến tan tành rồi đây sao.

Kết quả như vậy, ngay từ đầu cô đã từng lo sợ, cũng từng nói với Hoa Diệp, Hoa Diệp nói cô nghĩ nhiều quá, nói cô quá đề ý đến quá khứ. Điều

quan trọng trong cuộc sống là tương lai, có ai nhìn thấy thời gian quay ngược đâu?

Những lời này là nói cho cô nghe, cũng là nói cho bản thân anh nghe. Lúc nói, có thể anh cũng không ngờ rằng có một ngày Hứa Mộc Ca sẽ quay trở lại thế giới của anh nhỉ!

Người tỉnh không bằng trời tỉnh.

Tình cảm không bị con người điều khiển, người có năng lực tự kiểm soát rất mạnh như Hoa Diệp cũng vậy. Tình cảm giống như giọt nước, từng giọt, từng giọt... rồi một ngày, cuối cùng sẽ thành sông, thành biển, sóng nước cuộn cuộn ập đến.

Cô chỉ là một viên đá nhỏ dưới sông, dưới biển, có thể thay đổi được hướng của dòng sông hay sao?

Tình yêu đích thực không có kẻ thù!

“Có điều đã nhận của cô sáu mươi tệ, cho cô tắm hơi, còn cho cô ở lại, còn bị cô làm cho sợ gần chết, thật là không đáng.” Bây giờ, cô bước ra khỏi phòng tắm, bà chủ từ sau quầy chạy ra, lầu bầu.

Cô nói tiếng cảm ơn.

“Cô như vậy có thể ra ngoài được không?” Bà chủ thấy sắc mặt cô xám xịt, môi trắng bệch mắt mờ màng, bước đi cũng lảo đảo, không kìm được hơi lo lắng.

Đào Đào sững sờ, “Bà chủ, có thể phiền bà trả lại cho tôi năm tệ để đi xe đến công ty không?”

Bà chủ chớp mắt liên tục, vô cùng nghi ngờ mình đã nghe nhầm.

“Nếu không thì cho tôi mượn, tối qua tôi đã đưa hết tiền cho bà rồi, tôi... quên mang theo ví.” Đào Đào xấu hổ cắn môi, nhìn bà chủ với vẻ khẩn cầu.

Bà chủ bĩu môi, “Thấy đồ trên người cô cũng là thương hiệu gì đó, sao lại lưu luyến thành thế này?” Bà ta lăm bắm một mình, xoay người lấy từ trong ngăn tủ ra mười tệ, “Còn có năm tệ mua cho mình cái bánh mì dọc đường mà ăn!”

Đào Đào cảm thấy mấy tờ tiền nhăn nhúm, lặng lẽ vén chiếc rèm bông lên.

Tuyết đã ngừng rơi, gió cũng đã ngừng thổi, phía chân trời dường như còn hiện ra một tia màu đỏ, nhưng tầng mây vẫn còn dày. Tuyết tích tụ dưới chân kêu rột rột, ghé ngồi ở trạm xe buýt đây tuyết, hàng người đợi xe ai nấy đều quấn kín người chỉ chừa lại đôi mắt.

Thời tiết như vậy, xe buýt hẳn sẽ phải đến muộn.

Đào Đào không vội, bây giờ vẫn còn rất sớm. Ra khỏi quán bar, không cầm theo túi xách, cũng không cầm khăn choàng và bao tay. Tối qua đến tham gia tiệc sinh nhật của Trương Hoàng, cô đặc biệt thay một chiếc áo lông cổ chữ V, từ đây có thể để lộ ra chiếc cổ thon dài của cô, từ đây có thể tự mình cảm thấy tốt hơn một chút. Trong tiềm thức của cô sợ bị so sánh với ai đó, bây giờ nghĩ lại thật là mỉa mai.

Gió lọt vào từ cổ áo không có gì cản trở, cả lồng ngực cũng lạnh cóng. Đôi tay để trần trong không khí, lập tức vừa đỏ vừa tím, cô đành phải không nhận được mà xoa tay, không nhận được mà hà hơi.

Phía đường đối diện có một cặp người yêu vừa đi qua, hai người ôm nhau thật chặt giống như đan móc, cô gái sợ lạnh. Tay thọc vào túi áo của chàng trai, chàng trai tì vào dưới nách cô gái, không biết là làm gì, cô gái cười khanh khách ngoảnh mặt lại với chàng trai, không nghiêng không lệch, chàng trai cũng ngoái đầu qua, thận trọng hôn lên môi, dưới chân vẫn liên tục bước đi, liên tục né tránh người xung quanh, giống như cả người họ đều có mắt vậy.

Những người đợi xe liếc nhìn một cái rồi vội vàng dời mắt đi, nhưng Đào Đào lại giống như bị họ dán chặt, con ngươi không hề động đậy, nhìn họ chăm chăm.

Trong lòng vụt qua một cơn chua xót dữ dội.

Đây mới gọi là yêu chứ! Niềm vui từ trong ra ngoài, sự tin tưởng từ thể xác lẫn tâm hồn, vui vẻ phơi bày niềm hạnh phúc trong lòng dưới ánh nắng, để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Hình như cô chưa trải qua hẹn hò, mà đã kết hôn rồi.

Kết hôn là kết cục cuối cùng của tình yêu, thật ra, thiếu đi quá trình hẹn hò thì cái kết này sẽ không còn thú vị nữa. Nhắm mắt lại hồi tưởng, những chuyện ngọt ngào trước đây giữa cô và Hoa Diệp giống như một tờ giấy trắng, nhưng quá khứ của anh và Hứa Mộc Ca, lại là một quyển sách to dày. Đọc mấy ngày mấy đêm cũng không hết.

Chẳng trách trong bài hát có đoạn: Chỉ quan tâm đã từng có được, không nghĩ đến lâu dài như trời đất.

Vì bát com, thời tiết có lạnh đến mấy, tầng lớp nhân viên văn phòng vẫn cứ từng người một đi vào công ty trước giờ làm việc. Không có chìa khóa mở cửa phòng làm việc, Đào Đào đến phòng Hậu cần trước tìm người lấy chìa khóa dự phòng, lúc trở về thì gặp phải Long Tiểu. Long Tiểu bị cảm, giọng nói oanh vàng thô thể vốn dĩ giờ đây mang theo vài phần khàn khàn, giống như một thân cây trúc nứt nở trong gió. “Đào Đào, tối qua bố cô không liên lạc được với cô à?” Anh ta hỏi Đào Đào.

Đào Đào giật mình. Lúc mới vào công ty, Đào Giang Hải sợ Đào Đào bị người ta ức hiếp, đặc biệt nhờ bạn mời tất cả thành viên phòng Kỹ thuật ăn com. Trong bữa com, nói chuyện với Long Tiểu rất vui vẻ, sau khi kết thúc, hai người đã trao đổi số điện thoại.

“Bố tôi gọi điện cho anh à?” Cô chột dạ hỏi.

“Ừ, đã nửa đêm rồi, điện thoại bỗng kêu, làm tôi hết hồn. Bố cô hỏi cô có tăng ca không. Tôi nói không có, hình như ông ấy rất sốt ruột, nói cô vẫn chưa về nhà, sau đó thì cúp máy, tôi còn tưởng mình nằm mơ chứ, rồi lại mơ màng ngủ say.”

“Ừ, tối qua... tối qua... không phải tuyết rơi lớn sao, xe hư, điện thoại lại hết pin... Ha ha, đến nhà là đã sáng sớm rồi.”

“Thảo nào sắc mặt tệ vậy, ngủ không đủ giấc đúng không! Vậy hôm nay về sớm một chút.”

Trước khi Long Tiểu xoay người, Đào Đào vội vàng vào văn phòng gọi điện cho Đào Giang Hải.

Điện thoại vừa kết nối, cô không đợi Đào Giang Hải mở miệng, căng thẳng hỏi: “Bố nói với mẹ chưa?”

“Chưa!” Giọng Đào Giang Hải ít nhiều nghiêm khắc, “Tiểu Đào, tối qua có chuyện gì vậy? Hoa Diệp tuyết rơi cả ngày mà chạy qua đây, sốt ruột sắp điên luôn.”

Đào Đào thở dài, ngồi sải lai trên ghế, “Không có gì đâu, con vẫn ổn mà!”

“Bố không ổn, tóc bố sắp bị con dọa cho bạc trắng rồi.” Đào Giang Hải rống lên như sấm.

“Bố lớn tuổi vậy rồi, tóc vốn dĩ nên bạc, đừng có đổ thừa cho con. Bố mà cũng biết dư vị bị dọa à, vậy sao bố còn lái xe sau khi say chứ?”

Đào Giang Hải muốn khóc mà không ra nước mắt, “Bà cô ơi, bố biết lỗi rồi, sau này không dám nữa. Con hãy nói cho bố biết, con và Hoa Diệp làm sao vậy, bố còn phải dỗ mẹ con, còn phải lo lắng cho con, bố của con già rồi, không chịu nổi bị giầy vò như vậy đâu.”

Giọng Đào Đào mềm lại, khẽ thở dài, nếu cô nói chuyện tối qua cho bố mẹ nghe, bố mẹ nhất định đều cho rằng cô đang vô cớ gây sự, Hoa Diệp lại không làm ra chuyện gì quá đáng, là cô quá nhỏ nhen, hơn nữa chuyện giữa vợ chồng Tiểu Tử Hoàn cũng không liên quan đến cô.

“Người đang ở đây, nhìn xem, cửa phòng làm việc đang mở này!” Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun và ngữ điệu thực nữ mà Phi Phi cố ý giả vờ, “Đào Đào, đoán xem ai đến này?”

Phi Phi đứng ở cửa, nháy mắt mờ ám với cô.

Đứng sau lưng cô ta là Hoa Diệp mặt không cảm xúc, trên tay anh cầm túi xách, khăn choàng và bao tay của cô.

“Thật là tình cảm quá đi, nói cậu để quên túi xách ở nhà nên đích thân mang đến cho cậu đấy.” Phi Phi nhu mì bĩu môi, ngốc nghếch để lộ vẻ mặt ngưỡng mộ.

“Bố, lát con gọi lại cho bố!” Đào Đào gác điện thoại, đứng dậy, không muốn bị Phi Phi nhìn ra vẻ gượng gạo giữa cô và Hoa Diệp, cố gắng nặn ra một nụ cười, đi tới phía trước.

“Sáng sớm nhận được điện thoại, việc phá bỏ di dòi của văn phòng đại diện ở Sơn Đông, lúc tiến hành, có hai luật sư bị hộ di dòi đánh bị thương, anh phải lập tức ngồi tàu qua đó xem thử.” Hoa Diệp nhìn cô.

Đào Đào gật đầu, đưa tay nhận lấy túi xách.

Anh nắm rất chặt, không có ý buông tay, trong mắt có thứ gì đó mà cô không thể phân biệt được.

“Luật sư Hoa, vậy tôi về phòng làm việc trước, hai người từ từ nói chuyện nhé.” Phi Phi cũng biết điều, nhìn nhìn hai người, rồi bỏ đi.

Đào Đào bước tới đóng cửa lại.

Hoa Diệp liếc mắt nhìn xung quanh, ánh mắt dừng trên bàn làm việc của Tả Tu Nhiên, anh cau mày, đôi con ngươi lạnh lùng, “Thầy Tả đâu?”

“Anh ấy về Bắc Kinh rồi.” Đào Đào khẽ nhắm mắt, “Nếu anh đã phải đi công tác thì em không nói nhiều nữa. Mọi chuyện đợi anh về rồi chúng ta

hãy nói kỹ sau.”

Hoa Diệp sa sầm mặt, “Tiểu Đào, rất nhiều lúc anh có thể tha thứ cho em giống như một đứa trẻ, nhưng có một số chuyện, em không được quá ngang bướng mà nói ra những lời không mang hậu quả.”

“Xem ra anh đã biết điều em muốn nói là gì, hoặc là anh đã mong đợi từ rất lâu rồi.” Đào Đào mỉm cười cay đắng, viền mắt hơi ướt, cô ra sức kiềm nén, mới nuốt được vào trong. “Sống với nhau lâu như vậy, chúng ta ít nhiều vẫn có một chút hiểu ý nhau.”

Hoa Diệp khó hiểu nhìn cô, “Tiểu Đào, em như vậy không đáng yêu chút nào. Anh xin lỗi, tối qua là anh kích động, không nên ra tay đánh em.”

“Đừng nói như vậy, em cũng đánh anh mà, rất công bằng.” Cô ngẩng đầu lên, ngữ khí bình tĩnh.

“Anh không biết anh đã làm gì khiến em giận nhiều như vậy, đến mức cả đêm không về nhà. Nếu em vẫn để ý việc anh gặp cô ấy, vậy thì, mọi thứ sẽ như cũ, anh hứa với em, anh sẽ tránh xa phạm vi cuộc sống có cô ấy.”

Trong thoáng chốc, Đào Đào thật sự nảy sinh cảm giác nản lòng, “Hoa Diệp, em mệt rồi, có thể đừng lôi em vào giữa hai người nữa được không? Em từng nói, nếu anh có chuyện gì giấu em thì nhất định phải làm cho triệt để, đến khi em chết cũng đừng để em biết. Cho dù cả thế giới đều cười nhạo em, em cũng tình nguyện là một kẻ ngốc bị bùng bít. Nhưng thế giới lại trong suốt như vậy, rất nhiều việc ép đến trước mặt em từng chút một, em nhắm mắt lại, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Thật ra, anh là một kẻ nhu nhược, rõ ràng anh yêu Hứa Mộc Ca, tại sao không dám thừa nhận chứ?”

“Tiểu Đào!” Hoa Diệp kêu lên thất thanh.

“Em biết, em biết, anh sẽ nói là em đã suy nghĩ quá nhiều, anh là chồng em, có trách nhiệm với em, sẽ không phản bội em. Ha ha, anh yêu chị ta nhiều thế nào, có cần chứng minh không? Hai người đã chia tay rồi, nhưng anh vẫn còn âm thầm tài trợ học phí cho chị ta, anh còn thay chị ta chăm sóc người nhà, còn giấu người nhà chị ta việc anh đã kết hôn, buổi diễn đầu tiên của chị ta, anh tặng hoa khích lệ, tìm căn hộ cho chị ta, đưa chị ta đi mua ly cặp đôi... Có cần em liệt kê tiếp hay không?”

Khuôn mặt căng cứng của Hoa Diệp bỗng chốc không còn giọt máu, một lúc lâu sau, anh cũng không thể há miệng nói chuyện, chỉ trừng to mắt, Đào Đào chăm chăm.

“Anh sẽ hỏi em làm sao biết được? Rồi thì có phải em theo dõi anh? Không có, không có, mọi thứ đều là ý trời cả. Có lẽ là ông trời có ý giúp người làm việc tốt cũng nên!” Cô cười khoác khoác tay, ngăn ngăn cặp mắt xuống, “Hoa Diệp, chúng ta đừng lừa mình dối người nữa, tôn trọng sự thật đi!”

Trong phòng làm việc phút chốc yên tĩnh.

Điện thoại Hoa Diệp bỗng reo, anh cầm lên nhìn, lặng lẽ ấn tắt. Điện thoại không bỏ cuộc lại reo lên, “Thư ký Trâu giục anh đến bến xe rồi.”

“Đi đi, thượng lộ bình an.” Cô lại đưa tay ra lấy túi xách.

Anh nắm tay cô, chặt tới mức khiến cô cảm thấy đau nhói, “Tiểu Đào, những việc này đều là sự thật, nhưng có lý do cả, đợi anh quay về, anh sẽ giải thích rõ ràng với em.”

“Không phải là anh sẽ nói với em rằng anh vốn không yêu Hứa Mộc Ca đấy chứ!” Cô cười tươi như hoa.

Anh không lên tiếng, một lúc sau, đưa tay sờ mặt cô, trên mặt vẫn còn dấu tay mờ mờ, trong lòng không kim được thất lại, “Sắc mặt rất kém, nghỉ ngơi cho khỏe, anh sẽ gọi cho em mỗi ngày.”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh như nhìn một người xa lạ, “Từ hôm nay trở đi, em sẽ dọn về nhà mẹ đẻ, em sẽ nói chuyện ổn thỏa với bố mẹ, phía mẹ anh, anh hãy đi mà giải thích.”

“Tiểu Đào,” Hoa Diệp nhắm chặt mắt lại, “Đừng giận dữ nữa, sự việc không tệ như em tưởng đâu.”

“Em biết ngày mai sẽ rất tươi sáng chứ không già, vẫn sẽ gặp được một người đàn ông trong lòng chỉ có mỗi mình em. Đi đi, bảo trọng nhé! Về rồi thì gọi cho em.”

Anh thất bại nắm chặt bàn tay, điện thoại trong tay lại kêu tinh tang không ngừng. Anh muốn ôm cô, cô né tránh, đi qua, mở cửa phòng làm việc giúp anh.

Anh đau khổ nhìn cô, bắt đầu dĩ thời dài, vội vàng bước ra ngoài.

Đào Đào dựa vào khung cửa, nước mắt như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Mèo Con

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

□

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Long Vũ

“Rắc,” trên đầu đột nhiên truyền đến một tiếng động khẽ. Đào Đào vội tránh sang một bên theo bản năng. Trong ánh sáng yếu ớt, trước mặt lại nổi lên một trận tuyết lớn bay là tả, mà trong bầu không lạnh lẽo, một vầng trăng sáng từ trong tầng mây lộ ra một nửa. Thật ra không phải tuyết rơi, mà là nhánh cây không chịu nổi trọng lượng của tuyết, vô ý làm gãy, tuyết mặc ý bay lượn trong gió lạnh.

Vạn vật trong trời đất, đều có một giới hạn chống đỡ, hướng hồ là con người?

Cô ngẩng đầu lên, ra sức hít thở. Ánh trăng trắng bạc chiếu xuống nền tuyết, nhanh chóng hòa thành một thể với mặt đất. Đây là trăng lạnh mùa đông ở Thanh Đài, khi cô còn nhỏ, cũng thuần mỹ, sâu thẳm như thế này, không hề thay đổi chút nào, hoặc là, trăng lạnh mãi mãi đều luôn thuần mỹ, sâu thẳm như vậy, vì cô sẽ không động tình trước ánh nắng hay sao sáng, mà luôn một mình treo nơi chân trời.

Không động lòng, cũng sẽ không tổn thương

Gió lạnh căm căm, cô không ngừng chà xát tay, giẫm chân chỉ sợ máu huyết bị đông cứng. Hai mươi phút sau, một chiếc taxi dừng ở bên cạnh cô, “Người đẹp, cần người đi cùng không?” Tả Tu Nhiên tỉnh ngịch nháy mắt với cô, xuống xe ôm vai cô.

Cô chậm rãi chớp mắt, che đi vẻ không vui trong giọng nói, cong cong khóe môi: “Rất cuộc anh có gì muốn dặn dò thì nói đi, tôi sắp đông thành tượng băng rồi đây này.”

Tả Tu Nhiên làm ra dáng vẻ bị tổn thương, “Cô đúng là đồ động vật máu lạnh, chúng ta tốt xấu gì cũng sớm chiều ở bên nhau mấy chục ngày rồi, đột nhiên ba ngày không gặp, tôi muốn đề hai chúng ta ở riêng bên nhau một lúc cũng cô không thể thỏa mãn tôi sao? Vì để được gặp cô sớm một chút, mà tôi ngày đêm thần tốc, ngựa không dừng vó đấy.”

Đào Đào nhướn mày, nhìn ngó xung quanh.

“Nhìn gì thế?” Anh vỗ đầu cô một cái.

“Ngựa của anh đâu?”

Anh cười to sảng khoái, tay dịch xuống một chút, ôm lấy cánh tay cô, “Đi thôi, tôi đi bộ tiễn cô về.”

Anh cố tình đi taxi quay lại là vì chuyện này? Đào Đào trừng to mắt, ngây người.

“Đêm đông đi đường rất ám. Đương nhiên tôi cũng có thể lái xe đến đón cô, nhưng tôi đã uống rượu, bây giờ Luật giao thông phạt rất nặng đối với trường hợp lái xe sau khi say, cô sẽ không hại tôi đấy chứ? Ngồi taxi thì chẳng có gì vui, nói chuyện lặng lẽ giống như ăn trộm ấy.” Hình như anh sợ cô từ chối, một hơi đặt ra rất nhiều lý do.

Trái tim băng giá của Đào Đào bỗng ấm lại một cách kỳ lạ. Nhà hàng này cách đường Quê Lâm không xa, đi bộ không quá hai mươi phút, chỉ là một mình ngây ngốc đi dưới nền tuyết lạnh này sẽ sinh ra cảm giác tê lương nhiều hơn, nên cô mới muốn bắt xe về. Nhưng cô lại sợ quay về như thế, lúc này, bố mẹ nhất định đang ngồi trong phòng khách đợi lời giải thích của cô!

Trên nền tuyết hai bóng người một cao một thấp, thể hình một mập một gầy.

“Thầy Tả, anh đúng là không sợ lạnh!” Cô mặc trông như một con gấu, còn anh chỉ khoác thêm một chiếc áo khoác bên ngoài áo lông.

“Nếu cô từng ở Đức vào mùa đông thì nhiệt độ này của Thanh Đài chỉ là mưa rào thôi!” Anh cười, nhấc tay vòng qua eo cô, chỉ là khẽ đụng vào áo khoác, không hề dính sát, sẽ không khiến cô cảm thấy mất tự nhiên.

Đào Đào che chiếc mũ đỏ ủng ngoái đầu nhìn anh, anh trông thì có vẻ rất đào hoa rất huỳnh hoang, nhưng khi ở cùng anh, thật ra anh là một người rất dịu dàng, không đáng ghét.

“Hôm nay lại khóc nữa à?” Ánh mắt anh vừa mềm mại vừa ấm áp, giọng nói trầm thấp.

Đào Đào bỗng dừng bước chân, rơi vào một khoảng trầm mặc. Mỹ phẩm đúng là người bạn tốt cả đời của phụ nữ, cô đã dày công trau chuốt cho khuôn mặt, ngay cả Phi Phi cũng không phát hiện ra, sao anh lại nhìn ra chứ? Mà khóc còn là chuyện của sáng sớm nữa. Bây giờ đã sắp giữa khuya rồi.

Không khí lặng yên, yên tĩnh tới mức có thể cảm nhận thấy cô đột nhiên suy sụp và thất bại.

Tà Tu Nhiên cười khẽ một tiếng, bỗng siết chặt cánh tay, ôm gọn cô vào trong lòng, nhướn mày rất rộng lượng, “Đừng buồn nữa, cho cô mượn vòng ôm để sưởi ấm đó.”

“Thầy Tà!” Cô đỏ mặt, đẩy người anh ra.

“Không cần phải dè dặt, cô không phải minh tinh, không ai chụp lên đâu. Hơn nữa giữa chúng ta rất trong sáng.” Anh thuận tay đội mũ áo khoác lên cho cô, rồi lại kéo cô qua.

Đào Đào kháng nghị hừ một tiếng, anh ôm lấy eo cô bước thật dài, cô đành phải đi theo bước chân của anh.

Cái ôm này vẫn như trước đây... rất ấm áp. Không chỉ ấm, mà cô còn cảm nhận được một sự trân trọng mờ ảo, vào lúc này, bỗng khiến mũi cô cay cay.

Cành cây khẽ lung lay trong gió đêm, lá khô và bông tuyết cùng nhau rơi xuống. Trăng lạnh, đèn đường, tiếng bước chân lạo xạo, mọi thứ kỳ lạ và hài hòa đến thế.

“Đào Đào?” Anh khẽ gọi cô ở bên tai. Giọng nói nhẹ đến độ khiến cô tưởng như này sinh ảo giác.

“Ừm!” Cô đáp một tiếng, chuyên chú nhìn mặt đường.

“Không chỉ là bệnh tim của mẹ đúng không!” Không phải anh đang hỏi, mà giống như một câu than thở.

Ngón tay đeo bao tay có hơi cứng đờ, cô há miệng rồi lại cong lên, “Thầy Tà, khi nào thì anh kết hôn?”

“Chuẩn bị tặng tôi phong bì?” Anh cẩn thận ôm cô, vòng qua một đồng người tuyết ở góc đường.

Cô cười, hà ra một hơi nóng, “Có chút tò mò không biết cái cây có thể khiến thầy Tà từ bỏ khoảnh rừng rậm kia trông như thế nào?”

“Tôi sẽ không kết hôn.” Tà Tu Nhiên nói, ngữ khí không giống như đang nói đùa.

“Tại sao?” Cô bỗng nhiên dừng bước, cả người tức thì ngã vào lòng anh. Cách một lớp áo lông cừu lạnh lẽo, có thể nghe thấy tim anh đập rất mạnh.

“Thầy Tà là người theo chủ nghĩa độc thân?”

Anh nhún nhún vai, cúi đầu nhìn chiếc mũ khảm một vòng da lông của cô, “Bởi vì bây giờ tôi vẫn chưa cho được một lời hứa và trách nhiệm của một người chồng. Không cho được, nên không muốn lừa dối. Hôn nhân là một chuyện thiêng liêng, không được tùy ý khinh nhờn. Sinh con cũng vậy, đừng tưởng con trẻ chỉ là một quả trứng thụ tinh, nó là một sinh mạng. Không cho con được một môi trường ổn định để trưởng thành khỏe mạnh, vậy thì đừng dễ dàng để nó đến với thế giới này, đây là sự tôn trọng đối với sinh mạng.”

“Ồ!” Cô lao đảo đứng thẳng người, tiếp tục bước về phía trước. Lời của anh nghe có vẻ rất khác người, rất bạc tình, nhưng mà lại có một phần đạo lý.

Nếu như không thể yêu nhau đến bạc đầu, thì hà tất phải kết hôn?

“Đào Đào, còn cô, tại sao lại lấy chồng sớm như thế?” Anh cảm nhận được thân thể trong lòng co lại, có một cảm xúc lạ lẫm, bỗng nhiên dần dần nảy sinh trong lòng anh, cả người anh bỗng chấn động.

Đào Đào khẽ nhắm mắt, “Nếu có một ngày anh gặp được một người mình yêu sâu đậm, thì anh sẽ không hỏi vấn đề này nữa. Tình yêu thì ngắn ngủi như vậy, hôn nhân thì lại vội vàng đến thế, bóng dáng trong lòng anh vẫn chưa phai nhạt. Nhưng vì thích, vì yêu, rất rất muốn ở bên anh ấy,

cho dù sau này có hối hận, vẫn bắt chấp tất cả mà cưới. Những khi đêm khuya thanh vắng, nghe thấy anh đang than thở, biết anh nhớ đến người và chuyện trước đây, nhắm mắt thật chặt, giả vờ đã ngủ rất sâu, không làm phiền anh, không ghen tỵ. Để lại cho anh một không gian độc lập. Trước mặt anh thì giống như một đứa trẻ nũng nịu, ấu trĩ, muốn được anh quan tâm nhiều hơn. Thỉnh thoảng anh sẽ để lộ một tia dịu dàng, một mình sẽ thầm vui mừng những mấy ngày. Anh làm việc khiến người khác đau lòng thì nghĩ mọi cách tìm cơ hội tội cho anh. Trái tim bị xé nát rồi lành lại hết lần này tới lần khác. Không cần người khác nhắc nhở, cũng biết được rằng yêu là hèn mọn, yêu là đáng thương. Nhưng mà yêu một người không phải chuyện gì khác, phát huy dũng khí nhất thời, thì cả đời thật sự đã bỏ lỡ dịp tốt. Vì tôn nghiêm, tôi có thể ngẩng cao đầu, làm thật phóng khoáng, bước đi thật lỗi lạc, mười năm sau, hai mươi năm sau... lớn thêm một chút nữa, khi tóc điểm hoa râm bước chân không còn linh hoạt, lại quay đầu, tôi có thể bảo đảm rằng tôi sẽ không hối hận vì đã đưa ra sự lựa chọn như vậy hay không? Không nữa, thật sự không nữa... Chỉ cần có một chút kẻ hồ đồ, tôi cũng sẽ dùng hết sức lực để giữ lấy, để tranh thủ, kết hôn sinh con cùng người mình yêu đậm sâu, là chuyện đẹp đẽ và hạnh phúc nhất trong cuộc đời, chỉ là...”

Dưới ánh trăng, một giọt nước mắt lấp lánh chậm chậm trượt xuống nơi khóe mắt cô.

Anh đưa tay gạt đi, nhìn nhìn hồi lâu mới nhả ra một chữ: “Ngốc!”

Cô ngại ngùng cúi đầu, hàng mi dài chớp chớp, vừa rồi hình như nói có hơi xúc động, lại để anh tìm được một cái thóp để cười nhạo nữa rồi.

“Đúng là có chấp, đàn ông tốt trên đời này cũng không phải đã chết sạch. Xem này, hiện giờ bên cạnh cô đang có một người đấy.”

Cô dùng cùi chỏ huych anh một cái, “Anh vừa là bướm vừa là chuồn chuồn, ong mật, còn ngấm đến cá trong lưới của người khác nữa, không mệt sao?”

“Mệt nhưng vui.”

“Xì!” Cô vùng ra khỏi lòng anh, nhìn thấy một quán cà phê nhỏ tỏa ra ánh sáng dịu dịu nơi góc đường, “Tôi đến rồi, thầy Tà, anh bắt xe về đi!”

Anh đánh giá hàng cây ngô đồng trợ trụ hai bên đường, rồi lại nhìn căn biệt thự nhỏ phong cách Âu hóa. “Rốt cuộc cô có mấy cái hầm vậy?”

“Nói bậy gì đó hả, đây là nhà bố mẹ tôi.”

“Ừ ừ, quả thật là thiên kim tiểu thư nhà giàu mới nổi, vừa xuân ngọc vừa ấu trĩ, ngoại trừ tình với yêu ra, những việc khác đều không cầu tiến.”

“Thầy Tà!” Cô tức giận nâng cao âm lượng.

“Tôi có nghe thấy, ôi, ngôi biệt thự này lưng dựa vào biển, cây mọc thành hàng, sống ở bên trong nhất định rất hưởng thụ. Nhà cô có phòng cho thuê không? Căn hộ của tôi so với nơi này, quả thật nhỏ giống như một cái ổ vậy. Thật không công bằng gì hết.”

Đào Đào bật cười, “Anh còn có mấy ngày nữa là về Bắc Kinh rồi, nhẫn nại chút đi!”

Anh cong cong khóe miệng, “Nếu như tôi ở lại, liệu cô có vui mừng như điên không?”

“Ha, tôi sợ có người sẽ phát rồ phát điên đấy.” Cô tưởng tượng ra khuôn mặt xinh đẹp phẫn nộ đến mức méo mó của Tăng Kỳ, phụt cười thành tiếng.

Về mặt anh khó hiểu nhưong nhưong mày, “Được rồi, được rồi, mau vào nhà đi!”

“Tôi còn mấy bước chân nữa thôi, thầy Tà, tạm biệt!” Cô mỉm cười vẫy vẫy tay với anh, đang định xoay người thì anh bỗng đưa tay ra níu lấy tay cô, cô trượt chân, anh nhanh nhẹn vòng lấy eo cô, thuận tay dọc xuống eo cô ôm thật chặt, toàn thân cô tê dại, cứng đờ giữa cánh tay anh, anh khẽ nhắm mắt, cúi người khẽ hôn lên cánh môi cô.

Giống như tuyết rơi xuống mặt hồ, tựa như lông vũ lướt qua da, giống như gió nhẹ lướt qua ngọn cây...

Không dùng một tí sức mạnh nào, không mang theo bất cứ tình cảm nào, chỉ là nhẹ nhàng đến mềm mại, nhẹ nhàng đến ám áp...

Cô sững sờ mở to mắt, nghe thấy anh cười khẽ, sờ má cô, “Điện thoại đang reo kia...”

Luống cuống mở dây kéo túi xách, sờ soạng một hồi cũng không sờ thấy điện thoại.

“Ngốc quá!” Anh cười lấy chiếc điện thoại đang nhấp nháy giúp cô, nhìn lướt qua màn hình, “Mai gặp!” Nói xong, xoay người rồi đi.

Máy móc mở điện thoại ra, nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh dần đi xa, tim đập thành thịch không ngừng...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thể Diện

“Tiểu Đào, vẫn chưa đến nhà à?” Giọng nói không còn quen thuộc hơn nữa. Không biết là do đêm quá yên tĩnh hay là tim đập quá nhanh mà nghe lại xa xôi đến thế.

Đào Đào hít thật sâu một ngụm không khí lạnh lẽo, đợi bình tĩnh lại một chút, nhìn cửa sổ phòng mình sống trước đây, mở miệng nói: “Em đang ở nhà.” Có điều, không phải nhà của cô và anh.

Hoa Diệp trầm mặc.

“Mọi chuyện đều thuận lợi chứ?” Cô bình tĩnh hỏi, đẩy cửa sân ra, tìm chìa khóa trong túi áo khoác ngoài, vừa đưa tới ổ khóa thì cửa đã mở. Đào Giang Hải lạnh mặt, trừng mắt quát trách cô. Mẹ Đào ngồi trên sofa đan một chiếc khăn choàng, dì giúp việc nhìn chăm chăm màn hình tivi, ngây ngô cười ha ha.

Cô chỉ chỉ điện thoại, cười cười, xoay người đi lên phòng mình, dường như cô chưa từng rời khỏi.

“Sự việc có hơi nan giải, anh đang tiếp xúc với bộ phận tư pháp. Bố, mẹ đều có nhà à?”

“Có này!” Đào Đào nhìn Đào Giang Hải đang chặn ở ngoài cửa phòng giống như môn thần, bĩu môi, đóng rầm cửa một cái, “Khoảng khi nào thì về được?”

“Sớm nhất là bốn ngày. Muộn nhất phải một tuần. Tiểu Đào...” Hoa Diệp dừng lại một lúc, dường như muốn nói lại thôi.

“Em biết rồi, anh làm việc đi, em phải đi tắm rồi ngủ đây.”

“Tiểu Đào, sức khỏe mẹ không tốt, em đừng nói gì với mẹ. Đợi anh về, chúng ta sẽ nói chuyện đàng hoàng.”

Cô ngây ngốc chớp mắt, “Hoa Diệp, em đã kiệt sức rồi.”

“Tiểu Đào, thật đấy, anh và Mộc Ca không thể nào quay trở lại quá khứ được nữa.” Hô hấp của Hoa Diệp có hơi nặng thêm, một lần rồi lại một lần lặp lại câu nói này, anh cũng cảm thấy rất bất lực, rất nhạt nhẽo.

“Là không thể, hay là anh không muốn?” Cô nhìn biến cả đen ngòm ngoài cửa sổ xa xăm, trong lòng buồn bã.

Cái gọi là không thể, chẳng qua là giữa anh và cô có nhiều hơn một tờ giấy hôn thú mà thôi. Một khi xé đi thì sẽ có thể rồi, sao anh lại không đồng ý ôn lại mộng ước ương cơ chứ?

Hứa Mộc Ca là tình yêu sâu đậm nhất chân thành nhất trong lòng anh cơ mà!

“Điều này có gì khác biệt sao?” Hoa Diệp thờ dãi, “Vợ anh là em.”

“Đúng vậy!” Cô mệt mỏi nhắm mắt lại. Thật ra vừa rồi chỉ cần anh kiên định nói với cô rằng anh không muốn quay trở về quá khứ, anh chỉ muốn ở bên cô, cho dù là lời nói dối thiện ý cũng được, cô đều sẽ quên hết tất cả những chuyện trước đây, để mọi thứ quay trở về điểm xuất phát.

Nhưng anh không nói.

Anh biết lúc này cô sẽ nghĩ nhiều, anh cũng không muốn phủ nhận vị trí của Hứa Mộc Ca trong lòng mình. Hứa Mộc Ca là duy nhất, là đặc biệt. Trước kia, bây giờ, sau này, không có bất cứ ai có thể thay thế, vì vậy, anh thà đóng băng quan hệ của hai người thành điểm đông.

Ngay cả lời tạm biệt cũng không nói, cô bất lực đóng điện thoại lại.

Nếu hôn nhân dùng thời gian để tính, thì họ chỉ vừa mới bắt đầu; nếu hôn nhân dùng khoảng cách để đo thì lúc này đây họ đã càng đi càng xa. Vì vậy rất nhiều chuyện không thể nào đo lường, ngoài mặt thì trông giống như ấm áp hạnh phúc, nhưng mùi vị trong đó thì chỉ có người trong cuộc biết mà thôi.

Cô hiểu và đồng cảm với Hoa Diệp, chỉ là không thể không oán hận. Anh không thể buông bỏ trước kia, hà tất phải đến chọc cô làm gì?

Ý nghĩa thực tế của cuộc hôn nhân giữa cô và anh lại là gì?

Cửa bị gõ vang ầm ầm, nếu còn không mở thì sẽ bị người ta đập mở từ bên ngoài.

Bình tĩnh lại tâm trạng, kéo cửa ra, mẹ Đào mỉm cười bung một chén canh ngân nhĩ hạt sen, Đào Giang Hải thì trừng mắt nhìn.

“Con nói tối nay về nhà, mẹ bảo đi giúp việc nấu từ sớm rồi cho vào bình giữ nhiệt, mau uống đi. Trời, tay chân giống như đá vậy.” Mẹ Đào ngồi ở bên giường, cung chiêu ủ ấm tay Đào Đào.

“Uống xong rồi về nhà cho bố.” Hai mắt Đào Giang Hải trừng to như chuông đồng.

“Khuya thế này rồi, bên ngoài lại lạnh, ở lại nhà đi!” Mẹ Đào không biết chuyện Đào Đào và Hoa Diệp cãi nhau, dịu giọng nói với chồng.

“Nhà nó ở Thính Hải Các.” Trong lòng Đào Giang Hải sốt ruột, lại không dám nói quá rõ ràng.

Đào Đào đang uống canh nóng bỗng ngẩng đầu lên, hỏi từng câu từng chữ: “Bố, bố lặp lại lời vừa nãy một lần nữa!”

Đào Giang Hải ngớ người, chưa từng thấy ánh mắt Đào Đào vừa lạnh lùng vừa đau buồn như vậy bao giờ.

“Nếu bố cho rằng nơi này không còn là nhà con nữa, vậy được, bây giờ con sẽ đi, vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không bước vào một bước nữa.” Cô đã không còn chịu nổi đã kích, nếu còn không được bố mẹ thương yêu, thì sẽ càng cảm thấy thế giới là một mảng đen kịt, trong lòng vừa tủi thân vừa tê lương, trong mắt phút chốc ngập tràn nước mắt.

“Tiểu Đào... Cục cưng...” Bây giờ Đào Giang Hải mới biết sự việc không hề đơn giản, sợ đến mức vội giảm âm lượng xuống thấp, rồi dịu giọng, cười hiền từ giống như ông già Noel, “Bố đùa với con thôi, nơi này đương nhiên là nhà con, con muốn ở bao lâu thì ở. Nhưng chúng ta gọi cho Hoa Diệp, có được không?”

“Anh ấy đi Sơn Đông công tác rồi.” Cô cúi đầu, một giọt nước mắt rơi vào trong chén.

Đào Giang Hải nhẹ nhõm trong lòng, “Vậy sao con không nói sớm! Ở đi, sáng mai bố dậy làm bữa sáng cho con, sau đó đưa con đi làm.”

Mẹ Đào nhìn chồng, rồi lại nhìn Đào Đào, cau cau mày, “Hai bố con có chuyện gì giấu tôi đúng không?”

“Không có!” Hai cha con đồng thanh.

“Thật sao?” Mẹ Đào hí mắt lại.

“Đương nhiên! Ô, sáng mai bố phải dậy sớm. Đi ngủ trước đây. Bà xã, bà đừng nói chuyện với người đẹp bé nhỏ lâu quá, cũng xuống sớm nhé.” Đào Giang Hải sợ vợ vặn hỏi, vội vàng xuống lầu.

Đào Đào im lặng uống hết canh, không biết tại sao chân tay vẫn cứ lạnh cóng.

Mẹ Đào không vội đi ra, nhìn Đào Đào cười cười, “Có phải đã cãi nhau với Hoa Diệp không?”

Đào Đào cúi đầu, yếu ớt xoa ngón tay, không lên tiếng.

“Hoa Diệp là một đứa bé có trách nhiệm, nhưng tính cách quá nghiêm túc, so với nó, con giống như một đứa trẻ chưa lớn vậy, mẹ vẫn luôn tưởng rằng hai đứa sẽ không cãi nhau. Thật ra vợ chồng giống như lưỡi với răng, cũng có lúc va chạm, cãi nhau là chuyện tốt, điều đó chứng tỏ nó quan tâm con. Nếu như thật sự không hỏi han gì con, lạnh như băng, vậy thì mới có vấn đề. Không biết cái thằng Hoa Diệp vẫn luôn hết sức bình tĩnh đó khi cãi nhau thì sẽ như thế nào?” Mẹ Đào ôm Đào Đào, nhẹ nhàng đong đưa giống như dỗ trẻ ngủ.

“Rất tổn thương người khác.” Đào Đào nhìn mẹ gầy tới mức để lộ xương gò má, nào dám nhắc đến những chuyện Hoa Diệp làm, chỉ là tủi thân mếu máo, nước mắt không ngừng rơi.

“Lời nói trong lúc tức giận đều rất nặng. Qua vài ngày rồi nghĩ lại cũng không có gì. Bố con từng tuổi đấy mà cũng vậy đấy thôi. Ồi, nếu như Hoa Diệp có thể học hỏi thương con nhiều hơn thì mẹ đã càng yên tâm hơn.”

Đào Đào sưng người, mắt ngấn nước khó hiểu nhìn mẹ.

“Con biết không, mẹ từng nói với bố con, không muốn con lấy Hoa Diệp. Nói chúng ta không xứng cũng được, hoặc là tuổi tác chênh lệch hơi nhiều, thật ra là mẹ cảm thấy đứa trẻ lớn lên trong gia đình đơn thân, về mặt tâm lý ít nhiều cũng có chút ám ảnh, con lại được bố mẹ nuông chiều hư rồi. Không thạo việc đời, hai đứa ở cùng nhau có hơi khó khăn. Nhưng thấy con vừa nhắc đến Hoa Diệp, hai mắt liền phát sáng, bố con lại rất coi trọng nó, nên mẹ không còn kiên trì nữa. Bây giờ xem ra mẹ không có nhìn lầm, phải không nào?”

Ánh mắt Đào Đào từ từ tối đi, khóe miệng khó khăn cong lên thành một nụ cười chua xót.

Nằm trong căn phòng đã ngủ hơn hai mươi năm, rõ ràng vừa mệt vừa mỏi, nhưng lại không buồn ngủ một chút nào.

Nếu như cô bày tình hình thật sự của hiện tại trước mặt bố mẹ, thì nhà họ Đào sẽ bị chấn động như thế nào? Cô tin rằng vì cô là con gái cưng của bố mẹ nên họ nhất định sẽ vì nghĩa quên mình mà ủng hộ cô, nhưng trong lòng họ nhất định sẽ rất bị ai rất thất vọng!

Căn phòng ngập tràn yên tĩnh đè ép khiến cô thở không nổi.

Mong rằng bác sĩ Âu Dương có thể về nước sớm một chút, chữa khỏi hoàn toàn cho mẹ, đợi sức khỏe mẹ có khởi sắc, rồi hãy nói những chuyện này, nỗi lo của cô cũng không cần phải nặng nề như vậy nữa.

Bây giờ tạm thời không nghĩ nữa, Hoa Diệp vẫn chưa trở về cơ mà! Cô gật gù tự an ủi mình.

Ngày hôm sau thức dậy, mang hai quầng mắt vừa đen vừa to, sắc mặt vàng vọt, bôi kem che khuyết điểm, trông mới đỡ hơn một chút. Lúc ăn sáng, Đào Đào hỏi đi giúp việc số lần phát bệnh tim của mẹ mấy hôm nay có nhiều không. Đi giúp việc nói bây giờ Đào Giang Hải biểu hiện rất tốt, vừa không uống rượu vừa không về khuya, mà về sớm ăn cơm, đưa phu nhân đi xem phim, trò chuyện, tâm trạng phu nhân tốt, sức khỏe cũng tốt theo.

Thì ra là tâm bệnh, Đào Đào cười cười.

Đào Giang Hải lái xe đưa Đào Đào đến công ty đi làm, Đào Đào khen ông ta vài câu, ông ta liền tròn mắt, “Đương nhiên rồi, đường đường một nam tử hán, nói được làm được. Tiểu Đào, bố muốn mở rộng tiệm nội thất, đổi thành quảng trường nội thất, bên trong không chỉ bán đồ nội thất mà cũng có thể bán các loại trang thiết bị giống như gạch men, sàn gỗ, vật dụng tắm rửa... thế nào?”

“Bố,” Đào Đào thờ dãi, “Tiền của bố không đủ dùng sao?”

“Đây không phải chuyện tiền hay không tiền, mà là chứng minh năng lực kinh doanh của bố, bố không muốn cứ mãi bị người ta nói là nhà giàu mới nổi.”

“Không nói thì bố không phải hay sao.”

Đào Giang Hải cười hi hi, “Trước đây phải, sau này thì không phải nữa. Yên tâm, sẽ không phải lo lắng nhiều đâu, bố vẫn còn giữ lại thời gian ở bên mẹ con mà!”

Đào Đào bắt đầu đi lắc đầu, bàn tay đặt trên túi xách bỗng bị chấn động, nhớ ra tối qua trước khi ngủ đã cài điện thoại sang chế độ rung, chắc là có điện thoại gọi đến.

Là số máy bàn của thành phố, nhưng rất lạ.

“Xin chào!” Đào Đào nhấn phím nghe, nghe điện thoại là một giọng nữ giòn tan, nghe có vẻ vẫn còn trẻ, “Xin hỏi là cô Đào Đào phải không ạ?”

“Vâng. Cô là?”

“Tôi là thực tập sinh của bác sĩ Âu Dương, tối nay bác sĩ đáp chuyến bay đến Thanh Đài, cô có hẹn với ông ấy chữa bệnh cho mẹ cô, mời cô sáng mai đến vào giờ làm việc nhé!”

Đào Đào vừa mừng vừa bất ngờ, “Không phải bác sĩ Âu Dương ra nước ngoài tập huấn sao? Tôi tưởng còn hơn một tuần nữa mới về được chứ!”

Cô gái cười cười, “Bác sĩ Âu Dương ra ngoài nghỉ ngơi, sợ bị quấy rầy nên mới nói với bên ngoài là đi tập huấn. Có điều, ông ấy quay về sớm.”

“Vâng, vâng, sáng mai tôi sẽ đưa mẹ đến đúng giờ. Cảm ơn cô!”

“Không có gì!”

“Bác sĩ về nước rồi?” Đào Giang Hải ở bên cạnh lơ mơ nghe thấy cũng tương đối.

“Ừm,” Đào Đào trút bỏ vẻ u ám trên mặt, cả người giống như đang bay vậy, “Về nước sớm, còn đặc biệt gọi điện cho chúng ta, oa, y đức siêu tốt luôn!”

“Con bé ngốc, y đức gì chứ, là thể diện của Hoa Diệp lớn. Nhìn đi, rốt cuộc là con rẻ để ý biết mấy chứ!”

Ý cười bỗng cứng đờ trên mặt, Đào Đào chậm rãi ngậm miệng lại, đúng vậy, nếu không sao người ta lại biết số điện thoại của cô chứ, anh quan tâm đến người nhà cô như vậy, là vì sự quan tâm dành cho cô sao?

Trái tim, là một mặt hồ phẳng lặng, một viên đá rơi tõm xuống nước, mặt hồ nhanh chóng lăn tăn gợn sóng.

Lão đạo xuống xe, quẹt thẻ, vào thang máy. Cửa phòng làm việc đã mở, cô ngừng đầu lên, Tả Tu Nhiên mặc áo khoác lông cừu màu xanh lục quân đang đứng sau bàn làm việc, mỉm cười với cô, “Chào!”

Cô nhìn anh chăm chăm, bỗng nhớ lại nụ hôn nhẹ tựa lông vũ tối qua, mặt ửng đỏ đến tận cổ.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Đỏ Mặt

Trong không khí, dường như có một chút không tự nhiên.

Nhưng Đào Đào đã quyết định lờ đi rất nhanh. Đối với Tà Tu Nhiên sống nhiều năm ở nước ngoài, nụ hôn đó có lẽ chỉ là một lời tạm biệt theo phép lịch sự, chứ không có bất cứ ý nghĩa sâu xa nào khác. Có lẽ là một lần va chạm chưa nắm được độ mạnh yếu, cô không cần thiết phải truy tìm căn nguyên.

“Chào!” Nhưng vẫn rất không có tiền đồ mà luống cuống tay chân, ngay cả dùng khí đối mặt cũng không có. Ngồi xuống một lúc lâu mà vẻ thẹn thùng trên mặt vẫn không phai nhạt.

“Tôi hôm qua ngủ ngon không?” Tà Tu Nhiên đã pha sẵn cho mình một tách cà phê, tao nhã khẽ nhấm nháp, bỗng nhiên hỏi một câu như vậy.

“Đương nhiên là ngon rồi!” Để chứng minh tính chân thực của câu nói này mà cô nâng âm lượng lên rất cao.

“Tôi tưởng cô sẽ mơ đến tôi chứ!” Anh hồ hững ngược mắt lên, cười, cười rất lười nhác, cười rất ung dung.

Câu này của anh giống như một que diêm bùng cháy trong đêm tối, thứ mà Đào Đào vừa cố ý lờ đi lại nảy lên. Giống như bị cao thủ võ lâm điểm huyệt, cô hoảng sợ trừng to mắt, không thể động đậy.

“Tôi qua chúng ta bàn về chủ đề tình cảm giàu triết lý như vậy, sao có thể không nghiền ngẫm lại được chứ?”

“Ồ!” Trái tim đang phiêu bạt trong nửa tầng không “phịch” một tiếng rơi xuống mặt đất, may quá, tổn thất không lớn, cô chậm chậm hít thở, thẹn thùng mỉm cười.

“Có một việc, tôi vẫn luôn cảm thấy nghi hoặc. Có lần cô lên mạng tra tác dụng phụ của việc uống Viagra, ban đầu tôi rất hiếu kỳ. Bây giờ nghĩ lại, không phải là cô...” Một quyển tài liệu huấn luyện ném về phía anh “phịch” một cái, giấy bay đầy đất như những cánh hoa.

“Thầy Tà!” Đôi mắt to trừng ra đến tận viền mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như máu, cô nghiêng răng nghiêng lợi nhắm mắt lại, “Có phải chúng ta nên đến nhà xưởng rồi không?”

“Ha ha, tôi không hỏi nữa. Không vội, đợi Allen đến rồi đi cùng luôn. Có điều, tôi thật sự tò mò đấy.” Anh chậm rãi nhặt một tờ giấy lên, kéo dài thanh âm, nghiền ngẫm cong khóe môi.

Cô bắt lực cúi đầu, thôi miên chính mình không nghe thấy gì hết.

Cuối cùng Allen đã đến, Tà Tu Nhiên liếc thấy Đào Đào lén thở phào, anh có hơi buồn cười. Nói ra thì, dù là ở nước ngoài hay trong nước, con gái phong tình kiểu gì mà anh chưa từng thấy qua, nhưng chưa có một người nào khiến anh cảm thấy buồn cười, cung chiêu giống như Đào Đào. Một người phụ nữ kết hôn nửa năm, mà trông còn không bằng sinh viên đại học, hở ra là đỏ mặt, một trò đùa thôi cũng có thể khiến cô luống cuống tay chân. Anh từng gặp được một cô gái ở quán bar, vóc dáng bốc lửa, nhìn ra vẫn còn nhỏ, nhưng uống rượu rất mạnh, chủ động tiến đến tìm anh bắt chuyện, lúc ve vãn thì càng lão luyện hơn. Anh bị cô ta trêu ghẹo tới mức không còn là chính mình. Khi hai người đang thảo luận đến bước tiếp theo sẽ đi đâu để tiếp tục thì bartender nghiêm mặt đến đòi cô gái đưa chứng minh thư ra, hỏi cô đã thành niên hay chưa, cô gái không tình nguyện móc ra, bấy giờ anh mới biết cô ta vừa tròn mười bảy tuổi, đang học lớp 11, thật sự hoảng sợ đến mồ hôi đầy mình, lần đầu tiên trong đời hốt hoảng bỏ chạy khỏi quán bar một cách nhếch nhác.

Đào Đào đã hai mươi lăm có lẽ, mà không bằng cả một học sinh cấp ba. Nên nói cô ngốc hay là nên khen cô giữ được sự thuần khiết rất tốt đây?

Tà Tu Nhiên bật cười lắc đầu.

Ba người xuống lầu đến nhà xưởng, sáng thì triệu tập công nhân lắp ráp nói những điều cần chú ý về việc lắp ráp trước, sau đó bắt đầu làm việc. Tăng Trí Hoa và mấy vị phó tổng cũng đưa phó tổng thường vụ của tổng công ty đến tham quan cùng. Tăng Trí Hoa lướt nhìn nhà xưởng, rồi lại xoay người nhìn từng phân xưởng san sát ở bên ngoài, mỉm cười lạnh nhạt. Tiếng máy móc trong xưởng rất lớn, phó tổng sấn đến bên tai ông ta nói chuyện, ông ta cũng người ngây ngốc mới rồi mở miệng tiếp lời.

Đề không cản trở công tác lắp ráp, hàng người tham quan chỉ ở có một lúc. Lúc sắp đi, phó tổng thường vụ bước lên, vỗ vỗ vai Tả Tu Nhiên, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Anh chỉ nhàn nhạt gật đầu, không tiến.

Hôm nay anh vừa phải giám sát việc lắp ráp, vừa phải phụ trách làm phiên dịch cho Allen, gần như không thể phân tâm. Khi anh thỉnh thoảng ngước mắt lên, thì nhìn thấy Đào Đào đang đánh giá anh với một ánh mắt nghiền cứu thâm sâu, nhưng vừa chạm phải tầm mắt anh, cô lập tức dời đi. Vì biên độ dời quá lớn nên có hơi kỳ lạ.

Anh khẽ nhắm mắt, độ cong của khóe môi được khuếch đại.

Allen chỉ ở Thanh Đài hai ngày, thời gian vô cùng quý báu, Tả Tu Nhiên yêu cầu công nhân lắp ráp hủy bỏ giờ nghỉ trưa, tăng ca lắp ráp, buổi huấn luyện hoãn đến tối.

Một chút thời gian nghỉ ngơi giữa trưa cũng chính là lúc ăn cơm trưa.

Vì để tiết kiệm thời gian, Đào Đào qua gọi món trước. Đến sớm, thức ăn vừa mới ra lò, màu sắc rực rỡ xếp thành hàng, tùy cô lựa chọn.

Hàng món chiên hôm nay trông rất cám dỗ, Đào Đào gọi sườn, nấm nướng, tôm viên chiên giòn, canh rong biển củ cải. Phi Phi từ ngoài đi vào, vừa nhìn liền thấy Đào Đào đang bụng khay cơm. “Ừa, không phải cậu không ăn canh rong biển sao?” Cô ấy ngạc nhiên chớp mắt.

Đào Đào mỉm cười, xoay người lại đi bụng một khay nữa, “Đó là của thầy Tả, của mình ở đây, anh ấy thích uống cái này.” Cô nhìn về phía bác lấy cơm gọi một đĩa cà chua bi, cái tên mất hoa đào đó ăn cơm xong thích nhai vài quả cà chua bi. Bảo là hiệu quả làm đẹp rất tốt.

Nhưng cô sợ nhất là ăn mấy loại trái cây chua chua kiểu này, bao gồm cà chua lớn, và cả họ hàng của nó là dưa chuột không có mùi vị.

Trái cây cô thích phải nhiều nước, vị ngọt, cắn vào còn giòn giòn. Tả Tu Nhiên nói sau này cô không cần phải đợi đến già, răng lợi nhất định sẽ sớm vì bị sâu mà rụng sạch.

“Cậu rất hiểu thầy Tả nhỉ!” Phi Phi bĩu môi.

Cô hoàn hồn, hình như là không lạ. Ở gần nhau hơn hai tháng, có chút ăn ý cũng là điều dĩ nhiên, lúc anh lên lớp, không cần đặc biệt dặn dò, cô sẽ chuẩn bị tư liệu, máy chiếu sẵn sàng, pha một tách cà phê nồng nàn cho anh từ sớm, trong xưởng, anh chỉ cần quay đầu lại là cô liền sẽ nói ra số liệu mà anh muốn biết, thậm chí bước vào nhà ăn, hai người đều sẽ đồng thời đi về phía một chiếc bàn...

“Hôm nay có chuyện gì vui à?” Ăn được một nửa, Tả Tu Nhiên đang nói cười ríu rít bằng tiếng Đức với Allen bỗng quay đầu lại, hỏi cô một câu.

Mặt bên của anh được ánh nắng ban trưa cách một lớp cửa kính chiếu vào khảm lên một lớp vàng ấm áp, cô nhìn sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng của anh, áo khoác cài một nửa, bên trong là áo lông đen cao cổ, bàn tay đang cầm muỗng canh bỗng run run.

“Thiết bị chỉnh bắt đầu lắp ráp, dây chuyền sản xuất sắp được đưa vào sản xuất rồi.” Cô làm bầm muốn nhảy sang vấn đề này. Sao tâm tư gì cũng đều không giấu được ánh mắt của anh ta vậy chứ?

“Cô đúng là nhân viên yêu công ty. Nhưng mà nghe lại có vẻ rất già.” Anh nháy mắt với cô mĩa mai, yét hầu tuần tú rung rung trong cổ áo.

Cô cụp mắt xuống, “Sáng mai tôi muốn xin nghỉ hai tiếng, tôi phải đưa mẹ đi khám bệnh.”

“Liên lạc được với bác sĩ rồi?” Anh nhướn mày.

“Ừm!” Cô bất giác nở ra một nụ cười, thông tin này đã che lấp nỗi phiền muộn mà Hoa Diệp mang đến cho cô, “Tối nay chắc tôi sẽ có một giấc ngủ ngon.”

Anh cười, đôi mắt đẹp sáng lấp lánh.

Cô bỗng hiểu ra điều gì đó, vội nói: “Tối qua tôi thật sự ngủ rất ngon, đến mơ cũng không có.”

“Tôi tin, gấu trúc.” Anh nhấc tay lên, ngón tay chọc vào quầng mắt đen sì dưới mắt cô.

Nhiệt độ ngón tay xuyên qua da. Độ ẩm cơ thể cũng bỗng tăng theo.

Cô cứng đờ như một pho tượng điêu khắc.

“Con gái đỏ mặt là đẹp nhất!” Allen mỉm cười nhìn hai người, nói bằng tiếng Trung vọng về.

“Đương nhiên. Trước mặt phụ nữ dám nói cô ta xấu, chẳng phải là tìm cái chết sao!” Tả Tu Nhiên tỉnh nghịch liếc cô một cái, vùi đầu tiếp tục ăn cơm.

Muỗng nước canh rơi vào trong tô canh một cái “cách”, cô phiến muộn tới mức không còn sức để nói chuyện.

Đấu võ mềm với Tả Tu Nhiên, trước giờ cô thua nhiều hơn thắng.

Huấn luyện kết thúc, đã là hơn tám giờ tối. Long Tiểu kiến nghị đưa Allen đến quán bar ngồi, Allen mệt mỏi cả ngày, vẫy vẫy tay, tạm biệt mọi người, về khách sạn nghỉ ngơi. Đào Đào quay về văn phòng lấy túi xách, tắt cả đèn trong tầng lầu làm việc đều đã tắt, thang máy không biết sao lại dừng ở tầng cao nhất, ắt thế nào cũng không xuống, cô đành phải chạy cầu thang bộ lên.

Cô nghe thấy tiếng giày cao gót của mình va vào bậc cầu thang, đèn ở lối đi đen kịt sáng lên từng tầng một. Cô chưa bao giờ chạy bộ lên lầu như thế này, trước đây lần nào cũng đều rất cẩn thận chỉ dùng chân trước chống đỡ, tránh phát ra âm thanh.

Mở cửa, vịn bàn làm việc, thở không ra hơi, Tả Tu Nhiên ung dung từ ngoài bước vào, sững người, “Không đi thang máy, leo thang bộ, sức lực dồi dào quá!”

“Thang máy... không phải bị hỏng rồi sao?” Cô vỗ ngực, hỏi.

“Có sao?” Tả Tu Nhiên cầm khăn choàng trên giá đồ khoác lên cổ, chớp chớp mắt, đột nhiên kéo tay cô chạy ra ngoài.

“Làm gì vậy?” Cô nắm lấy khung cửa, không biết sợi dây thần kinh nào của anh lại mắc sai nữa.

“Bất cóc cô bỏ trốn.” Anh xoay người lại véo chiếc mũi đầm đìa mồ hôi của cô.

“Gi cơ?”

“Ha ha, không phải cô cho là thật đấy chứ? Đi thôi, đưa cô đi vận động tiếp, như vậy thật sự có thể bảo đảm được tối nay cô sẽ ngủ rất ngon. Ngủ mỹ nhân, ngủ mỹ nhân, ngủ ngon mới có thể làm mỹ nhân được.”

Anh đưa cô đến một phòng tập gym, không ngờ, buổi tối lại đông người đến vậy. Đi một vòng, mới tìm được chỗ đậu xe.

“Hình như phải mua ít trang bị cho cô.” Anh cúi đầu nhìn giày cao gót của cô, cau mày. “Ở đây đợi tôi.” Anh cười giơ ngón tay vẽ một vòng tròn, “Chưa được tôi cho phép, không được vượt qua một bước.”

Cô giống như Đường Tăng ngọc trong “Tây Du Ký”, ngây ngô gật gật đầu, phục tùng sự sắp đặt của Tôn Hành Giả thần thông quảng đại.

Bên cạnh phòng tập gym có một chuỗi cửa hàng bán đồ thể thao, cô nhìn thấy anh đi vào một cửa hàng có logo một nam một nữ ngồi tựa lưng vào nhau, lúc vào cửa, còn không yên tâm ngoảnh đầu nhìn lại.

Tuyệt tan rừng lạnh, nhiệt độ giảm mạnh, mới đứng một hồi, chân đã lạnh cóng như mất hết cảm giác, cô che mặt, xoay người theo tiềm thức, đối diện phòng tập gym có quán trà, quán cà phê, còn có một quán bar, bên trong thưa thớt khách. Chiếc loa đặt ngoài quán bar đang phát một bản nhạc Jazz ban đêm thịnh hành ở các quán bar Thượng Hải cũ, nghe trong đêm lạnh rất gây nghiện. Trong cửa kính ở đường đối diện, ánh đèn gam màu ấm bật sáng, ánh sáng mờ ảo, một đôi nam nữ ngồi đối diện nhau, chiếc sofa lớn trông rất thoải mái, trên kỷ trà trước mặt họ đặt hai chiếc ly chân cao lấp lánh ẩm ướt, rượu vang nồng độ cao rót đến nửa ly, vô cùng hài hòa với ánh sáng của sắc đêm.

Tay cô gãi ti cầm, mái tóc dài thẳng thả tung bay, che khuất nửa khuôn mặt, chàng trai rất có phong độ, chỉ là quá thông minh, tóc có xu hướng bị hói, anh ta nhìn cô gái, trong mắt là sự tán thưởng và yêu thương không chút che giấu.

Đào Đào chán nản cắn môi, đúng là âm hồn không tan, người càng không muốn gặp thì lại càng dễ dàng gặp được như vậy.

Cô gái đó là Hứa Mộc Ca.

Người đàn ông nâng ly lên, khẽ chạm vào chiếc ly trước mặt Hứa Mộc Ca, cô ta ngẩng đầu lên, sửa lại tóc, ánh mắt chậm rãi nhìn ra bên ngoài.

Cô ta nhìn thấy Đào Đào, trên mặt cô ta thoáng sững sờ trong giây lát, rồi lại rất nhanh hiện lên vẻ nhiệt tình vui vẻ. Cô ta mỉm cười xin lỗi người đàn ông, cầm áo khoác lên, đứng dậy. Rất nhanh sau đó cô ta đã đứng trước mặt Đào Đào.

“Tiểu Đào, em vẫn khỏe chứ?”...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tập Gym

Im lặng, hít thở, bắt động. Mặt không cảm xúc, đây là Đào Đào.

Hứa Mộc Ca vẫn cười giống như nhìn thấy người thân cừu biệt trùng phùng, thậm chí còn nắm lấy tay Đào Đào, rất chặt, “Hôm đó, Diệp sốt ruột sắp điên luôn, em đã về nhà hả? Ừ, chị nói anh ấy vài câu, sao có thể đối xử với vợ như vậy chứ! Anh ấy có xin lỗi em không?”

“Tôi nói chúng tôi ân ái như keo với son, liệu chị có rất thất vọng không?” Tuy là vợ danh chính ngôn thuận trên pháp luật của Hoa Diệp nhưng đứng trước mặt Hứa Mộc Ca, luôn khiến cô nảy sinh nỗi bất lực và bí ai. Cô không có vốn liếng gì để khoe khoang giống như Hứa Mộc Ca, nếu lúc này có một chiếc ô tô chạy qua, đúng lúc Hoa Diệp đang đứng ở bên đường, cô có thể khẳng định, người mà Hoa Diệp xông đến trước chắc chắn sẽ là Hứa Mộc Ca, không phải anh cố ý, chỉ là xuất phát từ bản năng của nội tâm mà thôi.

Tình yêu của anh và Hứa Mộc Ca, đã tự nhiên tới mức hòa tan vào trong xương tủy của nhau rồi.

“Đồ ngốc, chị vui còn không kịp nữa là! Nào, chị em mình đứng bên này.” Cô ta niêm nở dắt Đào Đào đi. Đến dưới mái hiên quán cà phê, bên đường có tấm biển quảng cáo to to, che chắn gió lạnh từ phương bắc mặc ý thổi đến.

“Cảm thấy anh ấy thế nào?” Ngữ khí quen thuộc của cô ta, giống như Đào Đào và cô ta là bạn thân không có bí mật vậy. Người đàn ông uống nước cùng cô ta mỉm cười với cô ta qua lớp kính, cô ta vẫy tay đáp lại.

Đào Đào liếc nhìn người đàn ông, không hiểu cô ta muốn hỏi gì.

Hứa Mộc Ca cười khê, “Bạn của trưởng đoàn văn công, công tác ở bộ tác chiến quân khu, chuyên gia ngư lôi, quân hàm đại tá. Ngoại hình tạm ổn, chỉ tiếc là đầu hơi ít tóc, có thể là dùng não quá mức. Sau khi anh ấy xem buổi diễn đầu tiên của chị, đã nhờ trưởng đoàn giới thiệu giúp. Hôm nay là lần đầu tiên bọn chị gặp nhau, anh ấy rất hài hước, nói chuyện với anh ấy, cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh. Chị định qua lại với anh ấy thử.”

Đào Đào nhìn cô ta, buột miệng hỏi: “Tại sao?”

“Hà?” Hứa Mộc Ca nhướn đôi mày liễu xinh đẹp.

“Chị không yêu Hoa Diệp nữa sao?”

Hứa Mộc Ca nhìn cô chăm chăm một hồi, trong mắt thoáng qua tia cay đắng, “Tiểu Đào thật là ngây thơ, sao chị còn có thể yêu Hoa Diệp cơ chứ, anh ấy là chồng em.”

Nhưng mà... Đào Đào không hiểu, Hứa Mộc Ca chắc biết quan hệ hiện tại giữa cô và Hoa Diệp đã đến bên bờ, cô ta cố ý ly hôn về nước, nếu Hoa Diệp ly hôn rồi thì chẳng phải họ sẽ có thể được người có tình sẽ thành vợ chồng hay sao?

“Chị chưa nhìn thấy Hoa Diệp hưng dữ với ai như thế bao giờ, vì em là vợ của anh ấy, anh ấy càng mong em có được sự khẳng định và thừa nhận của bạn bè. Cho nên anh ấy nghe những lời Kinh Nghiê nói, mới mất kiểm soát như thế. Kinh Nghiê được ngài tư lệnh là bố chị ấy nuông chiều thành ra ngang ngược, làm việc luôn không nghĩ đến cảm nhận của người khác, đối với Tiêu Tử Hoàn, chị ấy lún quá sâu, bước không ra, người nào nói thì chị ấy cáu với người đó, bọn chị ở trước mặt chị ấy đều không dám nhắc đến, em nhỏ hơn chị ấy nhiều như thế, em nói chị ấy còn không nổi điên hay sao? Nhưng việc này, một lòng bàn tay vỗ không kêu, chỉ cần Tiêu Tử Hoàn lập trường kiên định, việc gì cũng đều sẽ không xảy ra. Tiểu Đào, Diệp thật sự rất quan tâm đến em, rất thích em, giận anh ấy vài ngày rồi cho anh ấy bậc thang để xuống nhé!”

Đào Đào nhìn khuôn mặt xinh đẹp cười tươi như hoa của Hứa Mộc Ca, bỗng cảm thấy khắp người giăng một sợi tơ vô hình, trói chặt tứ chi cô lại, miệng cũng bị chặn cứng, cô có thể nhìn thấy mọi thứ xảy ra nhưng không thể mở miệng phản bác, cũng không thể vùng vẫy.

Hứa Mộc Ca thật sự đã cắt đứt tình yêu với Hoa Diệp rồi? Đây là sự thỏa hiệp với số phận hay là sự từ bỏ bất đắc dĩ?

Vậy cô đau đến chết đi sống lại rốt cuộc là vì điều gì? Thật nực cười và cũng thật mỉa mai!

Tiến tới cũng không phải, lùi lại cũng không phải, dậm chân tại chỗ gần như lại không cam tâm.

Thật là khốn đốn.

“Em đến cùng bạn à?” Tà Tu Nhiên xách hai túi giấy to đứng trên đường nhìn dáo dác, nhìn thấy hai người dưới mái hiên, bước nhanh đến bên này.

“Là đồng nghiệp.” Trong lòng Đào Đào bức bối, giới thiệu đơn giản hai người với nhau, “Đây là Hứa Mộc Ca, đây là thầy Tà.”

Hứa Mộc Ca lịch sự gật đầu, “Tôi lạnh nhạt với bạn lâu quá rồi, phải vào thôi.”

“Ừm, tạm biệt!” Đào Đào đỡ đầu nói, nhìn Hứa Mộc Ca lướt qua, người đàn ông hỏi đầu chu đáo đón lấy áo khoác của cô ta, vẫy tay bảo phục

vụ đến, đại khái là gọi cho cô ta một ly nước nóng.

“Này, bảo cô đừng có tùy tiện bỏ đi mà. Sao không nghe lời gì hết vậy?” Tả Tu Nhiên trừng mắt nhìn cô.

Cô khẽ run rẩy, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm hai người trong cửa kính, “Chị ấy rất đẹp, có phải không?”

“Khí chất không tệ!” Tả Tu Nhiên bình luận đúng trọng tâm.

“Người đàn ông đó không xứng với chị ấy!” Nếu Hoa Diệp biết đối tượng hẹn hò của Hứa Mộc Ca là như thế này, sẽ có phản ứng gì?

“Cô và chồng cô có xứng không?” Tả Tu Nhiên hí mắt, khóe miệng hiện lên một tia mỉa mai.

Đào Đào chậm rãi xoay người như một pha chiếu chậm, không nói lấy một câu, thẳng lưng đi về phía đậu xe.

Tả Tu Nhiên thở ra một hơi khí nóng với bầu trời đêm, giành tiến lên trước, choàng qua vai cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, “Có muốn được ngủ một giấc thật ngon không? Muốn thì đi theo tôi.”

Cô từ từ nhắm mắt lại, gật gật đầu.

Cô gái tiếp đón trong câu lạc bộ tập gym mặc đồ thể thao đỏ tươi đứng ngay cửa mỉm cười nói với hai người: “Chào mừng quý khách!”

“Vào trong thay đồ đi.” Anh đưa túi giấy cho cô, đẩy cô vào phòng thay đồ.

Đồ thể thao sọc xanh trắng xen kẽ, giày cũng cùng kiểu, rất vừa người, rất vừa chân, cô chưa từng nói anh biết số đo, cô nhìn mình trong gương, sững sờ.

Anh cũng đã thay đồ, áo thun cộc tay, cơ bắp rắn chắc trên cánh tay lộ ra đẹp đẽ. Hình như anh là khách quen, máy nào nằm ở đâu đều rất quen thuộc, các huấn luyện viên của câu lạc bộ nhìn thấy cô, nháy mắt mờ ám với cô.

Anh dẫn cô đến trước máy chạy bộ, bảo cô đứng lên, chỉnh tốc độ và thời gian cho ô, “Mới bắt đầu thì phải chậm một tí, làm nóng người rất quan trọng.”

Cô gật gật đầu.

“Thả lỏng... thả lỏng...” Anh kéo nhẹ eo cô giúp cô làm động tác kéo duỗi, “Cảm giác được chưa? Tư thế này giúp cho cơ thịt phần mông được kéo giãn.”

Sự tiếp xúc thân thể như có như không như vậy khiến Đào Đào vô cùng mất tự nhiên, không kiểm soát được lại đồ mặt.

“Xóa sạch mọi suy nghĩ trong đầu đi cho tôi, chuyên tâm vận động.” Anh đập cô một cái.

Cô cúi đầu nhìn điểm đỏ nhỏ nhảy lên nhảy xuống trên bàn hiển thị trước máy chạy bộ, nghe tiếng ầm ầm mà máy chạy bộ truyền đến, suy nghĩ của cô bị đủ thứ lấp đầy.

Cô chạy được mười lăm phút. Anh lại dẫn cô đi chạy xe đạp, leo cầu thang.” Phụ nữ không phải gầy là đẹp, không có người đàn ông nào thích ôm một bộ xương ngủ cả. Lưng phải thẳng.” Anh ôm lấy eo cô từ đằng sau, “Nếu không lưng sẽ bị thương.”

Đào Đào đã mồ hôi đầm đìa, cảm thấy hơi thở từ mũi anh phả lên đằng sau cái cổ đầy mồ hôi của mình, cô bất giác đẩy tay anh ra, dưới làn da trắng nõn dường như hiện lên tia máu, cúi đầu xuống, “Tôi biết rồi, để tôi tự làm.”

“Ừ!” Bàn tay đặt trên sau eo cô khẽ buông ra.

Một sợi tóc rơi xuống trước trán, anh đưa tay lên, vén sợi tóc đó ra sau tai cho cô.

Toàn thân cô cứng ngắc. Suýt thì ngã khỏi xe đạp.

Anh lùi lại một bước, cong cong khóe miệng, “Tôi cũng đi chạy bộ một lát.”

Lần đầu tiên đến, huấn luyện viên nói không được vận động quá độ. Sau một tiếng rưỡi, cô xuống xe đạp, cảm thấy xương cốt toàn thân như rã rời. Tắm nước nóng đi ra, Tả Tu Nhiên đã đội đầu tóc ướt nhẹp đứng ngoài cửa đợi.

Cô tưởng họ sẽ trực tiếp về nhà, nhưng anh lại đưa cô đến một quán bar nhỏ, hai người không chọn bàn, mà ngồi trước quầy rượu, mỗi người một chai bia.

“Vận động xong, uống một ly bia, lỗ chân lông toàn thân đều được thoải mái.” Cơ ngực rắn rỏi đẹp đẽ dưới áo, nhấp nhô lên xuống theo hô hấp

của anh. Anh cầm chai bia lên uống một ngụm.

Cô, nhìn chất lỏng màu vàng trong chai, ngón tay gõ nhẹ giống như bấm đàn, dường như không để ý.

Anh cười cười, ngó nhìn tóc cô, thêm một lát nữa chắc sẽ khô thôi!

Uống bia xong, lái xe về nhà. Lúc xuống xe, cô đã ngáp lên ngáp xuống.

“Ngủ ngon!” Anh kéo cửa xe ra giúp cô, xoa xoa tóc cô.

“Thầy Tà...” Đi vào trong sân, cô ngoảnh đầu lại, bỗng gọi anh lại.

Anh hạ cửa xe xuống, nhìn cô.

Cô muốn nói “cảm ơn”, nhưng lại cảm thấy câu này rất giả tạo rất nhạt nhẽo, thế là vẫy tay, “Đi đường cẩn thận, mai gặp!”

Anh nháy mắt với cô, quay đầu xe lái đi.

Đêm nay, quả thật cô ngủ không mộng mị cho đến sáng, tỉnh dậy, tinh thần sảng khoái...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Gỡ Xuống

Điện thoại của Hoa Diệp gọi đến lúc mười hai giờ. Lúc đó, Đào Đào đang ngủ say, không nghe thấy. Khi ăn sáng, tiện tay mở điện thoại ra, nhìn thấy một cuộc gọi nhỡ, cô ngây người một lúc, gác điện thoại sang một bên, bụng sữa nóng lên, chậm rãi uống.

Lần này, anh đúng là nói lời giữ lời, làm được việc báo cáo mỗi ngày. Đào Đào cười tự giễu, chỉ là anh vẫn không thích gửi tin nhắn. Nếu không gọi được thì nhắn cái tin, để người không nhận được điện thoại nhìn thấy, cũng biết được lúc bấm số gọi tâm trạng anh thế nào, chuyện muốn nói là gì, có nhớ hay không, có bận lòng hay không...

Cô nhớ đến bức email Hứa Mộc Ca gửi đến điện thoại anh, có lẽ anh thích kiểu liên lạc đó hơn, có lẽ anh không biết số hộp thư của cô là bao nhiêu.

Đào Đào xóa hết toàn bộ danh sách cuộc gọi, trong tệp tin trống trơn, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mẹ Đào hình như hơi căng thẳng, cơm sáng cũng không ăn, nói bụng đói tiện cho việc kiểm tra. Đào Đào nói với bà là làm điện tâm đồ gì đấy, không phải là siêu âm, có thể ăn chút gì đó, trời lạnh như vậy, không ăn sẽ lạnh lắm. Mẹ Đào xua tay lia lịa, cần nhân, lúc thì không biết mặc đồ gì ra ngoài mới tốt, lúc thì nói có thể sẽ nhập viện, có cần phải mang theo vật dụng tắm rửa hay không. Lúc vào bếp, trán đụng phải cánh cửa trượt một cái đùng, tức thì sưng một cục to.

Đào Đào dịu giọng dỗ dành bà ngồi xuống, nắm tay bà, ngón tay lạnh cóng, “Mẹ, mẹ lo gì chứ, con và bố đều sẽ ở bên cạnh mẹ mà!”

“Mẹ sợ lần này đi mẹ sẽ không về nhà được nữa.” Mẹ Đào che ngực, hoảng sợ đến mặt trắng bệch.

Đào Đào cười, “Mẹ đúng là biết khoa trương, không nghiêm trọng đến thế đâu, chúng ta chỉ làm kiểm tra bình thường thôi.”

“Tối qua... mẹ ngủ đến nửa đêm, lại phát bệnh, may mà có bố con ở bên.” Viên mắt mẹ Đào đỏ ửng.

Đào Đào kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đào Giang Hải, hôm nay ông đặc biệt im lặng, trong mắt đầy vẻ lúng túng hoảng loạn, ông khẽ gật đầu với Đào Đào.

“Mẹ, không sao đâu, bác sĩ chúng ta tìm lần này là chuyên gia khoa ngoại tim mạch. Ông ấy nhất định sẽ chữa khỏi giúp mẹ.” Đào Đào che đậy nỗi thấp thỏm trong lòng, bình tĩnh cười.

Ngoài sân, có người bấm hai tiếng còi ô tô.

“Thiếu Ninh đến rồi.” Đào Giang Hải đứng dậy cài nút áo khoác.

Đào Đào khó hiểu, nhìn ra ngoài. Diệp Thiếu Ninh đóng cửa xe lại, cười vẫy tay với cô.

“Bố đang hoảng, trình lái xe của con lại chẳng ra làm sao, bố liền nhờ Thiếu Ninh đưa chúng ta đến bệnh viện, lúc về... chúng ta bắt taxi.” Đào Giang Hải nói.

“Bố, Thiếu Ninh phải đi làm mà!” Đào Đào rất áy náy, việc này theo lý mà nói phải là trách nhiệm của Hoa Diệp, nhưng mà...

“Minh không có nghỉ phép năm, xin nghỉ nửa ngày thì có gì to tát đâu.” Diệp Thiếu Ninh nghe thấy, trừng mắt với Đào Đào. “Không phải mình lo cho cậu, là vì chú Đào thương mình nên mới đến.”

Đào Đào hậm hực xệ khóe môi, không nói gì thêm nữa, ba người lên xe của Diệp Thiếu Ninh. Trên đường đi, thân thể mẹ Đào run cầm cập, mặc kệ Đào Đào an ủi thế nào, bà cũng không bình tĩnh lại được. Khó khăn lắm mới đến được bệnh viện, Đào Đào đi lấy số khám chuyên gia trước. Cô y tá nhìn cô ba giây, rồi lại cúi đầu, “Hôm nay không phải ngày khám chuyên gia của bác sĩ Âu Dương.”

Đào Đào sốt ruột, số máy bàn gọi thông báo cho cô hôm qua, sáng nay cô vừa xóa mất, cô phải liên lạc với ai đây? Co chân chạy đến khoa ngoại tìm mạch, đến sớm, người đến khám bệnh còn chưa nhiều, nhưng bắt buộc phải vào từng người một theo thứ tự. “Xin hỏi, bác sĩ Âu Dương có ở đây không?” Cô giữ một cô y tá đi từ phòng khám ra hỏi.

“Cô là cô Đào?” Cô y tá cười, giọng nói giòn giã nghe có hơi quen tai.

“Hả?”

“Hôm nay bác sĩ Âu Dương chỉ hẹn có một bệnh nhân, người khác vẫn chưa biết ông ấy về nước, mẹ cô đâu?” Cô y tá nhìn ra đằng sau.

Đào Đào âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, vội gọi cho Diệp Thiếu Ninh.

Diệp Thiếu Ninh dìu mẹ Đào lên lầu, Đào Giang Hải hình như cũng bị bệnh, níu tay mẹ Đào, sắc mặt trắng bệch, không mấy đi về phía trước, Diệp Thiếu Ninh không thể không đành tay còn lại giúp ông.

Bố mẹ già thật rồi, Đào Đào khẽ nhắm mắt, thờ dài.

Bác sĩ Âu Dương là một ông lão đáng người không cao, ông ta nhìn tựa lười, tròng mắt, màu môi, và cả móng tay của mẹ Đào, cười nói: “Không gọi là rất nghiêm trọng!” Kê đơn, bảo mẹ Đào đi chụp CT tìm.

Đào Đào cầm đơn định đi đóng phí, Diệp Thiếu Ninh giành lại, “Cậu ngồi nghỉ ngơi một lát đi, mình và chú Đào đưa đi đi.”

Mẹ Đào nghe lời bác sĩ Âu Dương nói, cả người đặc biệt yên tĩnh trở lại, Đào Giang Hải cũng hồi phục lại bình thường. Đào Đào nhìn nhìn họ, cảm thấy cơ thể mềm nhũn, không khách sáo, gật gật đầu.

Bác sĩ Âu Dương có văn phòng riêng, không khám cho người khác, không có người ra vào, trông rất yên tĩnh. Ông ta lấy từ ngăn tủ ra một cặp kính lão đeo vào, nhìn nhìn Đào Đào, cười nói: “Thật không nhìn ra, cháu thanh tú thôi mà lại có thể tóm được thằng nhóc lằng từ đó.”

“Sao ạ?”

“Nó không cho ta nói nhiều, ta không muốn nó hận ta đâu. Tiểu Đào, mẹ cháu có phải không thích vận động không?”

“Môn thể thao bà thích nhất là chơi mạt chược với mấy thím.” Đào Đào cười khổ, “Đi dạo cũng thở hổn hển không ngừng. Bác sĩ Âu Dương, mẹ cháu có phải làm phẫu thuật không ạ?”

Bác sĩ Âu Dương nhìn chằm chằm cô qua thấu kính, một lúc lâu sau mới đỡ mắt kính, “Hi vọng đây chỉ là suy đoán của ta, đợi có kết quả CT cụ thể mới đưa ra kết luận.”

“Rất nghiêm trọng ạ?” Đào Đào khẽ thở hắt một hơi.

“Bệnh nhân có bệnh tim bẩm sinh, kết quả như vậy rất bình thường. Phát bệnh, uống thuốc quanh năm suốt tháng, tim đã dần mất đi chức năng vốn có của nó, thêm vào đó mẹ cháu quá yên tĩnh, dinh dưỡng quá tốt. Nồng độ máu cao, tuần hoàn chậm, xung quanh tim có vài mạch máu bị tắc, nên bây giờ tần suất phát bệnh càng lớn hơn.”

Chân Đào Đào mềm nhũn không đứng dậy nổi, mặt trắng bệch như tuyết. “Có cứu được không ạ?”

Bác sĩ Âu Dương mỉm cười nhàn nhạt, “Phẫu thuật thôi! Có điều trước đó phải làm loãng máu, tăng cường thể chất một chút, sau đó đã thông những mạch máu bị tắc, chú ý điều tiết sức khỏe, sống thêm hai mươi năm nữa chắc không vấn đề gì. Nhưng phải nhớ kỹ. Tâm trạng không được quá dao động. Ta kê cho mẹ cháu ít thuốc điều dưỡng trước, qua Tết, ta sẽ sắp xếp phẫu thuật cho bà ấy.”

“Vâng ạ, vâng ạ!” Hòn đá treo giữa không trung của Đào Đào bấy giờ mới nhẹ nhàng được gỡ xuống, mũi bỗng cay cay, không kìm được bật

khóc vì quá vui.

Mẹ Đào chụp CT xong, vì nể mặt bác sĩ Âu Dương, rất nhanh đã có kết quả CT, ông ta nhìn nhìn rồi lại bảo mẹ Đào đi kiểm tra máu, làm điện tâm đồ, sau đó còn bảo y tá chuẩn bị máy theo dõi hai bốn tiếng cái trên người mẹ Đào.

Diệp Thiếu Ninh không biết mượn được ở đâu một chiếc xe lăn, bảo mẹ Đào ngồi lên, kiểm tra toàn bộ trên dưới, mà không mất chút sức lực. Đào Đào chuyển lời của bác sĩ cho Đào Giang Hải, Đào Giang Hải nắm tay mẹ Đào, cười ha ha giống như một kẻ ngốc.

Lãnh thuốc đi ra, mấy người cùng lúc đều thở phào. Đào Giang Hải đòi đến khách sạn ăn một bữa thật to để chúc mừng, “Bố, sau này mẹ phải ăn chay mới được, bác sĩ nói vậy.”

“Bố biết, là bố muốn mời Thiếu Ninh mà! Hôm nay lên lầu xuống lầu, vất vả cho thằng bé rồi.”

“Chú Đào, cháu vẫn luôn rất nhớ món tôm chú Đào làm.” Diệp Thiếu Ninh kéo cửa xe, nhanh chóng liếc Đào Đào một cái, “Tiểu Đào cũng thích ăn.”

Đào Giang Hải kích động vỗ đùi một cái rồi to, “Việc này thì có gì khó, hôm nay chú sẽ làm cho cháu. Đi, chúng ta về nhà chúc mừng cũng vậy.”

Đào Đào cau mày, cầm điện thoại ra xem giờ, thò đầu vào trong xe, không lên xe, “Diệp Thiếu Ninh, phiền cậu đưa bố mẹ về nhà giúp mình, mình vội đi làm.”

“Đã đến giờ cơm, không phải xin nghỉ rồi sao, ăn xong rồi hãy đi.” Đào Giang Hải nói.

“Công ty hình như có việc gấp.” Tả Tu Nhiên gửi liền mấy tin nhắn, đều chỉ một câu nói: “Kết quả kiểm tra thế nào? Nhanh về!”

“Vậy mình đưa cậu đến công ty trước nhé?” Diệp Thiếu Ninh nhìn về đằng sau. Chuẩn bị quay xe lại.

“Không cần đâu, ở đây bắt xe rất tiện. Diệp Thiếu Ninh, hôm khác mình sẽ cảm ơn riêng cậu sau.” Đào Đào nhanh nhẹn ôm mẹ Đào, thom lên má, mỉm cười đóng cửa xe.

“Đợi chút.” Diệp Thiếu Ninh bỗng xuống xe, chạy đến một tiệm bán nước nóng ở bên đường, mua một ly trà sữa, “Mời cậu khô rồi, uống chút nước giải khát, cũng để lót dạ, đến công ty vẫn còn một lúc nữa!”

“Diệp Thiếu Ninh, sao cậu không phải là con trai của bố mẹ mình nhỉ?” Đào Đào cầm ly trà sữa nóng hổi, dẫu môi hỏi.

“Cậu nói xem?” Diệp Thiếu Ninh nhắm mắt, “Lúc bắt xe thì đứng ở bên đường, đứng ra giữa đường.”

Đào Đào gật gật đầu, nhìn chiếc xe lái đi xa, rồi mới xoay người.

Đến công ty, đúng giờ cao điểm dùng cơm. Đào Đào vội vàng chạy đến văn phòng, Tả Tu Nhiên không có ở đấy, cô lại chạy đến nhà ăn, đầu người đen lúc nhúc, chỉ là không tìm được cái đầu của Tả Tu Nhiên.

Vai bị một người vỗ nhẹ, cô quay đầu lại, Tả Tu Nhiên và Allen đang đứng phía sau. “Thầy Tả, tôi về rồi.” Cô vội cười nói.

“Nói là xin nghỉ hai tiếng, bây giờ mấy giờ rồi hả!” Tả Tu Nhiên hờ hững cong cong khóe môi, dẫn đầu đi về phía nhà ăn nhỏ ở bên trong.

“Thầy Tả, anh nhỏ tiếng một chút!” Đào Đào xấu hổ cười khan với đồng nghiệp đang thi nhau nhìn qua.

“Dám làm còn không cho nói? Hừ, cũng không gọi lấy một cuộc.”

“Anh bảo tôi về nhanh, chẳng phải tôi đã quay về liền rồi sao.”

Tả Tu Nhiên xoay người thật mạnh, ánh mắt u ám nhìn cô hồi lâu, “Chúng ta đúng là không ăn ý một chút nào. Không nói nữa, tối nay tăng ca, bù vào thời gian bỏ việc lúc sáng.”

Đào Đào đứng im tại chỗ, thở dài, có một sự bất đắc dĩ của tú tài gặp binh, có lý mà nói không rõ.

“Cùng ăn cơm đi.” Allen ga lăng làm động tác tay mời với cô.

Tả Tu Nhiên khoát tay, hơi nhướng mày, “Kệ cô ấy đi, bây giờ cô ấy vui no rồi.” Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của đám đồng nghiệp, tao nhã xoay người.

“Tiểu Đào, đang bận à?” Điện thoại của Hoa Diệp gọi lại lần nữa vào buổi chiều, không biết là tính vào nhiệm vụ của hôm qua hay hôm nay. Tả Tu Nhiên lên sân khấu thuyết trình, Đào Đào che điện thoại, khom lưng đi ra khỏi xưởng.

Cô lúng búng “ừm” một tiếng.

“Anh đang ở công trường, ở đây tuyết rơi lớn lắm, rất lạnh. Có rất nhiều công an và người của Cục xây dựng thành phố đến, điều kiện phá bỏ di dời lại được mở rộng, nhưng công việc vẫn không dễ làm. Ngày kia anh về, em vẫn còn đang ở nhà bố mẹ à?”

“Vâng. À, Hoa Diệp, cảm ơn anh!”

“Cảm ơn chuyện gì?” Hoa Diệp hình như bị cảm, âm mũi rất nặng.

“Hôm nay bác sĩ Âu Dương đã kiểm tra cho mẹ rồi, tình hình vẫn ổn, sắp xếp qua Tết sẽ làm phẫu thuật.”

Hoa Diệp một hồi lâu không lên tiếng.

“Bố nói muốn bày tỏ lòng cảm ơn anh, ông ấy đã vì mẹ mà đặc biệt từ nước ngoài trở về. Việc cảm ơn đến lúc đó có thể còn phải làm phiền anh.”

“Tiểu Đào,” Hoa Diệp cười cười cay đắng, “Chúng ta là người ngoài sao? Nói xa cách như vậy.”

Không phải người ngoài, nhưng cũng không giống người thân. Mẹ nói trong lòng bố luôn có một người phụ nữ, nhưng hôm nay nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng đến mất kiểm soát vì bệnh tình của mẹ của bố, biết rằng người phụ nữ đó chỉ là hoa trong gương trăng trong nước mà thôi, mẹ mới là tình yêu thật sự của bố. Vợ chồng mấy chục năm, có thể sẽ không nói lời yêu thương sến súa, làm chuyện lãng mạn, nhưng khi mưa gió ập đến, họ vẫn sẽ ôm chặt lấy nhau.

Hứa Mộc Ca không phải là hoa trong gương trăng trong nước của Hoa Diệp.

Dáng vẻ thoải mái tự nhiên của Hoa Diệp ở siêu thị ven biển đó, giống như một vết dao khắc sâu tận đáy lòng cô, cô xóa thế nào cũng không hết...

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Món Quà

Lại một ngày nữa trôi qua.

Đào Đào dụi dụi mắt. Đi ra khỏi thang máy, thông tới bãi đậu xe dưới hầm có một hành lang lộ thiên, không biết sao mà đèn bị hỏng, một mảng đen kịt, cô ngược mắt lên, chỉ cảm thấy ánh sao đầy trời lúc sáng lúc mờ bao quanh mình, bầu trời đêm xa xôi hoàn toàn trong suốt trong ánh trắng, màu chàm, thâm trầm.

Mùa đông tuy rất lạnh, nhưng mà Đào Đào thích. Giống một đêm đông như thế này, tay trong tay cùng Đỗ Tinh ăn tô mì rau ở sạp hàng lề đường, hoặc là tô hoành thánh nóng hổi, đến nước cũng húp sạch, rồi men theo con phố đi vài trạm đường để tiêu hóa. Ngây ngô nhưng mà vui.

Bây giờ Đỗ Tinh đang ở Paris xa xôi uống sữa, ăn bánh mì, còn cô thì đang hưởng gió bắc, khoảng thời gian vô lo vô nghĩ ấy đã một đi không trở lại.

Con bé xấu xa, cũng không có lấy một tin tức, chỉ lo tiêu dao một mình. Đào Đào làm bầm, hà hơi nóng. Bãi đậu xe yên tĩnh chỉ có tiếng bước chân của một mình cô vang vọng trong không gian rộng lớn, nghe có hơi sợ. Cô quay đầu lại nhìn. Tả Tu Nhiên bảo cô xuống trước đợi, anh nói chút chuyện với Allen rồi sẽ xuống ngay.

Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, mỗi ngày đều trôi qua một cách thấp thỏm lo âu. Đào Đào đã quen với việc đến tối sẽ tĩnh tâm suy nghĩ lại những việc đã xảy ra trong ngày.

Hôm nay bệnh tình của mẹ coi như đã rõ ngọn nguồn, tiếp theo chính là đôn đốc bà điều dưỡng, uống thuốc, sau đó thì chuẩn bị phẫu thuật, có bác sĩ Âu Dương, cô không còn lo lắng nữa. Không gặp Hứa Mộc Ca, cũng không nghe thấy tin xấu nào từ người khác. Về công việc, vì đã lắp ráp thiết bị căn bản trước nên việc lắp ráp thiết bị chính rất thuận lợi, công tác huấn luyện của Tả Tu Nhiên tất nhiên nhẹ nhàng nhiều hơn, Allen cùng Tả Tu Nhiên thảo luận nghiên cứu một số vấn đề khó giải quyết còn sót lại, rồi giải quyết một lượt, ngày mai, anh định về lại Bắc Kinh, cùng hành trình với phó tổng thường vụ.

Cho nên, hôm nay thật sự là một ngày bình yên hiếm có, lẽ ra nên về nhà sớm, tắm rửa, ăn cơm cùng bố mẹ, lên giường sớm, chào đón một ngày mai chưa biết.

Nhưng cô lại tăng ca đến chín giờ, công ty không cung cấp bữa tối. Gọi điện cho nhà hàng gọi vài hộp cơm. Cơm đưa đến công ty thì đã nguội, hạt

com vừa lạnh vừa cứng, khó mà nuốt trôi. Cô không ăn được mấy miếng, bây giờ lại cảm thấy đói.

Đào Đào quay đầu lại một lần nữa, cũng coi như đã nhìn thấy bóng dáng thẳng tắp của Tả Tu Nhiên bước ra từ trong bóng tối.

“Allen đâu?”

“Ngồi taxi đến khách sạn dự tiệc rồi, tối nay tổng giám đốc Tăng tiễn cậu ta và người của tổng công ty.”

Anh bấm chìa khóa, khóa xe mở ra cái cạch, anh bước vào trong xe, mở cửa xe bên ghế lái phụ cho cô.

“Sao anh không đi?” Cô ngồi vào trong

“Lười pha trò cùng họ, phiền.”

Chiếc xe chạy một mạch ra khỏi công ty, vào giờ này, giao thông Thanh Đài rất thoáng, xe của Tả Tu Nhiên chạy rất nhanh, qua lại như con thoi giữa dòng xe.

“Đến ngã tư phía trước rẽ trái, cho tôi xuống xe bên đường, tôi đi xuyên qua một con đường nhỏ bên trong là đến được đường Quế Lâm.” Đào Đào nói.

Tốc độ xe của Tả Tu Nhiên không hề chậm lại, đèn xanh vừa bật là chạy thẳng về trước một cái vèo. “Anh lại đưa tôi đi đâu vậy? Hôm nay tôi đau nhức cả người, tôi không muốn đi vận động đâu.”

Anh nghiêng người qua, ngắm nhìn thật kỹ khuôn mặt cô, bên khóe môi vẫn mang theo ý cười, “Vậy chúng ta làm cái khác.”

“Thầy Tả,” Đào Đào lại thở dài, từ sau khi Tăng Trí Hoa nói chuyện với cô, khoảng cách giữa cô và anh không hề nói rộng mà ngược lại giống như ngày càng gần hơn, tản bộ trong đêm tuyết, cùng nhau đi tập gym, bây giờ lại chen chúc trong một chiếc xe, không biết là chạy đến ga nào. “Thời gian thật sự có hơi muộn rồi.” Cô vừa khéo léo vừa hàm súc nhắc nhở.

“Cô cũng nhìn thấy rồi đấy, việc lắp ráp thiết bị chính thuận lợi như vậy, nói không chừng tôi có thể về tổng công ty trước, sau này muốn nhìn thấy tôi khó lắm đấy! Không trân trọng khoảng thời gian hiện tại chúng ta ở bên nhau sao?” Anh khẽ nhướn mày, ý cười trên môi trong khoảnh khắc ấy mang vẻ dịu dàng.

Cô mà còn nói gì nữa thì dường như có hơi máu lạnh. Hơn hai tháng này, anh cũng chăm sóc cô rất nhiều. Cô xả thân ở bên quân tử vậy!

Anh dừng xe trước một nhà hàng Tây gia đình, lúc xuống xe, cầm túi giúp cô.

“Để tôi tự cầm!” Động tác quá thân mật lại tùy ý, cô cảm thấy không tốt.

“Ban đêm nhiều kẻ cướp túi xách lắm, tôi cảm an toàn hơn. Vào đi, tôi cũng chưa ăn no.”

Nhà hàng Tây, địa điểm nho nhỏ, lấy tên là Nhà Đỏ. Hai người tự gọi canh, salad và món chính mình thích. “Lâu lắm rồi cô không đến phòng groom!” Tả Tu Nhiên nói.

Đào Đào sững người, lần trước hình như vẫn là đi cùng với Tả Tu Nhiên. “Thời gian này hơi bận, làm groom cần phải tĩnh tâm.”

“Tôi thì có đến một lần, làm một món quà cho cô.” Không nhìn thấy anh cầm từ trên xe xuống, trong tay anh bỗng nhiên có thêm một túi giấy da. “Thứ này nếu dùng ruy băng hay giấy màu gói lại thì sẽ rất kỳ.”

“Bây giờ có thể xem không?” Cô không biết tại sao anh lại vô cớ tặng quà cho cô. Nhưng trông có vẻ không đắt lắm, liền tự nhiên cảm ơn và nhận lấy.

“Ừm!”

Là một chiếc hộp bằng gỗ màu trắng hình bầu dục, một bên vẽ một con cá có cái đuôi thật dài, một bên là một chiếc cần câu cong cong, hình dáng rất tinh tế, tinh tế hơn nhiều so với cái bình nước làm lần trước, lại còn có một chiếc hộp nữa, chỉ là không hộp mấy.

“Đáng yêu quá! Cái này dùng để gạt tàn thuốc hả?” Đào Đào rất vui, cầm trong tay, nhìn trái ngó phải.

Tả Tu Nhiên dừng ăn bánh mì tòi, “Mắt nhìn của cô làm sao vậy hả?”

“Nếu không thì còn có thể làm gì?”

Tả Tu Nhiên trợn mắt, “Bỏ đi, tôi tiễn Phật tiễn đến Tây, lát nữa sẽ cho cô đủ bộ.”

Thanh toán xong, anh đưa cô đến một cửa hàng xà phòng thủ công. Mùi hương của xà phòng và tủ hàng bằng gỗ khiến người khác cảm thấy rất dễ chịu, ánh đèn pha lê treo trên cao dịu dịu tỏa trên mặt tủ sáng loáng.

“Chào chị, da chị đẹp như vậy, dùng mẫu xà phòng dành cho em bé hương hạnh nhân là được rồi, rất ôn hòa, tinh dầu thực vật thuần tự nhiên, không thêm chất tổng hợp, tuyệt đối sẽ không gây khô da sau khi tắm, mùa đông dùng là tốt nhất. Nếu là mùa hè thì mẫu xà phòng rượu vang này cũng rất tốt.” Nhân viên bán hàng mỉm cười lấy từ trong tủ ra hai cục xà phòng đặt trước mặt hai người.

“Thơm quá!” Đào Đào lấy một cục đưa đến trước mũi ngửi ngửi, cảm thấy toàn thân đều bị một mùi hương thoang thoảng xâm chiếm. Cô có nhìn thấy loại xà phòng thơm như thế trong quầy vật dụng tắm rửa trong siêu thị, được gói rất đẹp đặt trên kệ hàng. Có điều, cô chưa mua bao giờ. Rửa mặt thì dùng sữa rửa mặt, tắm thì dùng sữa tắm, giặt đồ đã có nước giặt đồ và dầu xả, hình như không có cơ hội dùng đến xà phòng thơm.

Cô không biết còn có thứ xà phòng thủ công như thế này, tên gọi cũng hay như vậy, phút chốc khiến người ta có một mong muốn mua sắm mãnh liệt.

“Mùi hương rất được, có điều không biết độ tạo bọt thế nào?” Tả Tu Nhiên cũng sáp đến gần ngửi thử.

“Anh cứ yên tâm. Xà phòng làm lạnh bằng tay của chúng tôi có thêm dầu mỡ quý và tinh dầu thiên nhiên, tuyệt đối sẽ không có chất tổng hợp có hoạt tính làm sạch, độ tạo bọt đều rất mạnh.”

“Cái này thì tôi không nghi ngờ, phần lớn dầu mỡ đều sẽ nổi bọt. Nhưng chuyện liên quan đến khuôn mặt thật sự không thể tạm bợ, phải cảm nhận được bọt mới có thể biết chính xác là được hay không. Có sản phẩm dùng thử không?” Tả Tu Nhiên cười cười.

“Thầy Tả...” Đào Đào khẽ thở ra, nhìn anh với vẻ sùng bái, trong lòng vô cùng kính ngưỡng!

“Tôi rất bác học.” Anh đắc ý nhướn mày.

Nhưng câu tiếp theo của cô khiến mặt anh xanh lè, “Có nhiều bạn gái thì ra cũng có thể tích lũy được kinh nghiệm sống.”

“Tôi có một người mẹ sống rất tinh tế được chưa?” Tức giận cốc trán cô một cái, thật không phải ngốc bình thường mà.

“Giọng mẹ anh rất hay, người nhất định cũng rất đẹp nhỉ!”

“Đáp án chẳng phải đang ở trước mặt cô sao?” Anh xoay người, hếch cằm lên.

Cô che miệng cười đến chảy cả nước mắt.

Nhân viên bán hàng mang đến một cục xà phòng dùng thử, bảo Đào Đào đưa tay ra, thấm chút nước, chà nhẹ vài lần xà phòng thơm, Tả Tu Nhiên nhìn có vẻ rất hài lòng. “Được rồi, lấy cục này đi.”

Đào Đào muốn thanh toán, nhưng anh ấn tay cô lại, mở chiếc hộp gỗ trắng ra, đặt xà phòng thơm vào, đậy nắp lại.

“Là hộp xà phòng thơm!” Đào Đào tròn to mắt.

“Nếu không đựng xà phòng thơm, cũng có thể để cô đựng thẻ, hoa tai và một vài đồ trang sức nhỏ, tác dụng rất lớn, nên phải yêu quý nó đấy. Nhé?” Anh kéo cô ra khỏi cửa hàng, đi ngược trở về.

Cô cười, tâm trạng kích động vượt ngoài lời nói. “Cảm ơn thầy Tả, nhưng mà tại sao anh bỗng nhiên tặng cái này cho tôi?”

“Vì để cô nhớ tôi chứ sao! Ngốc! Vui như vậy, còn hỏi tại sao, bây giờ tôi không tặng, cô có chịu trả không?”

Đào Đào vội vàng cho chiếc hộp vào trong túi xách, “Tôi đã từng nhận vài món quà nhưng chưa từng nhận thứ quý giá như vậy, không phải nói giá trị của nó mà chỉ ý nghĩa của nó.”

“Ồ, nó có ý nghĩa gì?” Ánh mắt đen láy sâu như biển đêm.

“Chính là... Ha ha, đây là tâm huyết của thầy Tả. Rất đặc biệt.” Giọng cô dần dần thấp xuống, dưới cái nhìn của anh, mặt cô ửng đỏ.

Tả Tu Nhiên đứng trước mặt cô nhìn giây phút cô xuất thần, đột nhiên kéo cô vào lòng, chỉ là lòng, không phải ôm, vì cô rũ hai tay xuống cứng đờ, cả người đều đờ đẫn.

“Đào Đào,” anh than khẽ một tiếng, lùi về sau một bước, hai tay đặt trên vai cô, cúi đầu xuống, chăm chú nhìn vào mắt cô, “Tôi nói với cô vài chuyện, cô phải nghe nghiêm túc nhé.”

“Được!” Cô giống như bị thôi miên, máy móc gật đầu.

Anh chậm rãi dời tay xuống, bịt chặt hai tai cô, thế giới bỗng yên tĩnh trong phút chốc, cô nhìn thấy miệng anh hơi mở ra, môi mấp máy lên xuống.

Cô kinh ngạc mở to mắt, từ khẩu hình miệng của anh, lời mờ nhạt ra được anh vẫn luôn lặp đi lặp lại cô... cô...”

Cô bị biểu cảm trịnh trọng mà nghiêm túc của anh làm cho khiếp sợ.

Anh nói rất lâu, mới buông hai tay cô ra, tai được giải thoát, âm thanh hỗn tạp trên đường rót vào, nhất thời hơi bị ù tai.

“Cô có chấp nhận không?” Anh hỏi.

“Gi cơ?” Tai cô ơng ơng, cô nhủ mảy.

“Cô không phản đối, tôi coi như cô đã chấp nhận rồi nhé. Được rồi, giờ thì không còn việc gì nữa, tôi đưa cô về nhà. Oa, ánh trăng đêm nay đẹp thật. Tối mai liên hoan xướng, cô biết không?”

“Chủ nhiệm xướng thông báo cho tôi rồi. Thầy Tả, anh vừa nói gì vậy?”

“Tôi không thích lặp lại.”

“Nhưng mà anh bịt tai tôi, tôi không nghe rõ.”

“Vậy tại sao cô không kháng nghị? Điều đó chứng tỏ cô đã nghe thấy, cũng đã đồng ý.” Anh cười chum chim lườm cô một cái.

Cô há to miệng, ngây ngốc nhìn anh.

Rốt cuộc anh đã nói gì với cô?...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Duy Nhất

Đêm lạnh.

Tàu lửa xinh xinh xích xích giảm tốc độ. Hình như là dừng lại nghỉ ngơi. Đây là một trạm nhỏ, trên trạm nhân viên hướng dẫn mặc áo khoác quân đội thật dày, bàn tay gờ cò cứng đờ như khúc gỗ. Không có ai xuống xe, nhưng có vài người lên xe, xách túi to túi nhỏ. Trong toa tàu không lạnh, điều hòa rất đủ, trên cửa chính cửa sổ dày đặc nước mưa, nhìn ra ngoài giống như sương mù, Hoa Diệp neho mắt lại, cũng không nhìn ra tên trạm.

Vẫn chưa đến mùa xuân, vé tàu đã khó mua. Vốn dĩ đặt vé tàu siêu tốc vào ngày kia, không ngờ sự việc giải quyết được suôn sẻ, anh liền về Thanh Đài trước. Thư ký Trâu tốn mất nửa ngày ở ga, chỉ mua được hai vé tàu chậm.

Tàu lửa lại xinh xinh chuyển bánh.

Vừa qua chín giờ, vẫn chưa đến giờ nghỉ, trong toa hành khách đến từ những nơi khác nhau đang nói chuyện vui vẻ, trong loa phát thanh vẫn đang phát nhạc.

Hoa Diệp chưa bao giờ nghe nhạc thịnh hành, lúc này, anh vừa hay đứng trên lối đi, trên đầu chính là loa phát thanh. Ca khúc đó không được kiểm soát mà rót vào tai anh, lắng nghe. Anh lại cảm thấy bài hát này rất hay.

“Chuyển hơi ấm của một người đến ngực một người khác

Để cho những lỗi lầm phạm phải trước kia hối lỗi thành mộng ước

Mỗi người đều giống như vậy, từng hưởng thụ nỗi thấp thỏm lo âu

Mới từ chối làm kẻ chịu tội trong tình yêu

Hồi ức tựa như ánh trăng không thể cầm nắm

Nắm chặt thì sẽ trở nên tối tăm

Đội hình bóng giả tạo ấy biến mất trong nắng ráo

Ánh dương lưu chuyển trên người, đội mọi nghiệp chương được tha thứ

Tình yêu không dừng lại, muốn được thiên trường địa cửu

Cần phải có nhiều dừng cảm...

“Luật sư Hoa,” thư ký Trâu từ trong toa đi ra, đưa điện thoại cho anh, “Lúc này reo hai hồi, khi tôi bấm nghe thì đã cúp máy, tôi nhìn số điện thoại, là của giám đốc Âu Dương.”

“Chiều tôi gọi lại cho anh ta, anh ta đang họp, nói tôi nay sẽ gọi lại cho tôi, không sao, lát nữa tôi gọi lại được rồi. Thư ký Trâu, bài hát này tên là gì?” Hoa Diệp đón lấy điện thoại, nhìn về phía đài phát thanh.

Khóe miệng thư ký Trâu giống như bị chuột rút, co giật vài cái, “Ha, phẩm vị của luật sư Hoa giảm mất rồi! Đây là ca khúc chủ đề ‘Tình yêu chuyển dời’ trong bộ phim ‘Tình yêu kêu gọi chuyển dời’, do Thiên Vương Hồng Kông Trần Dịch Tấn hát, rất nổi. Tôi có đĩa của anh ấy, về công ty tặng cho anh nghe.”

“Không cần đâu.” Hoa Diệp nhú nhú mày, quay về hướng cửa xe, đèn trần nhàn nhạt chiếu sáng sau người anh, thành một cái bóng thon dài.

Tình yêu chuyển dời, nếu tình yêu có thể tùy tiện chuyển dời, vậy có còn gọi là tình yêu hay không?

“Luật sư Hoa, anh chưa ăn tối. Có cần đến toa ăn chút gì không? Hiện đang có cung cấp bữa khuya đấy.”

Anh lắc lắc đầu, “Cậu đi ngủ trước đi, trời sáng mới có thể đến được Thanh Đài! Lần này cậu vất vả rồi.”

Thư ký Trâu gãi đầu, cười khà khà, “So với luật sư Hoa thì tôi không dám nói vất vả. Anh đã mấy đêm liền không ngủ rồi, luật sư Hoa, sau này chúng ta có thể đừng nhận những vụ vừa xa vừa khó nhằn thế này được không, văn phòng của chúng ta rất có tiếng ở Thanh Đài.”

“Luật sư đều thích nhận những vụ nhiều tiền lại vừa dễ giải quyết, nhưng chúng ta không thể coi trọng lợi ích nhỏ trước mắt. Càng là những vụ khó nuốt, phiền phức, một khi đã giải quyết được thì mới có thể chứng minh năng lực của bản thân, như vậy sau này mới có thể có cơ hội nhận được nhiều vụ lớn hơn, mới có thể giữ được quan hệ hợp đồng lâu dài với khách hàng.

Khi đó anh lựa chọn ngành luật này, lúc bắt đầu cũng làm trợ lý luật sư, chịu rất nhiều khổ cực mới có được thành tựu như bây giờ. Nếu như sợ khổ thì anh có thể lựa chọn đi lính. Trong quân đội, bây giờ có lẽ anh còn có tiền đồ hơn Trương Hoàng ấy chứ!

Đôi khi, biết rõ con đường dưới chân rất gập ghềnh, nhưng vẫn lựa chọn bước tiếp. Rất lâu rất lâu sau đó, mới có thể biết được con đường này có đi đúng hay không.

Từ trước đến nay, anh nghĩ rằng anh luôn đưa ra sự lựa chọn lý trí và quả đoán, biết rất rõ bản thân mình đang làm gì, muốn gì, sẽ không bao giờ hối hận với lựa chọn đưa ra.

Thế nhưng, gần đây, anh lại hết lần này tới lần khác này sinh hoài nghi đối với sự tự tin của mình.

Nếu cuộc đời cũng là một chuyến tàu, thì anh từng khiến nó đi vào quỹ đạo ngay ngắn, đến ga nào hành khách như thế nào. Hứa Mộc Ca ra nước ngoài từng khiến cho quỹ đạo của anh xuất hiện sự rối loạn, khó khăn lắm anh mới điều chỉnh được phương hướng, cô đột ngột về nước, giống như con động đất cấp năm trở lên, quỹ đạo của anh bắt đầu lung lay, nhưng anh đã không còn là anh của hai năm về trước, anh nghĩ anh có thể nắm chắc phương hướng. Điều anh không ngờ là, trung tâm động đất không phải là Hứa Mộc Ca mà là người vợ tâm trí vẫn chưa trưởng thành của anh, Đào Đào.

Lúc chiều gọi điện cho cô, cô lại không nghe máy, tất nhiên, cũng sẽ không chủ động gọi lại. Cho dù có nhận, cũng là dùng ngữ khí vô cùng lạnh nhạt nói với anh: Mọi chuyện đợi anh về rồi nói!

Mọi chuyện này là gì, anh không muốn nghĩ tiếp.

Lúc bố anh qua đời, Quý Mạnh Nhân hai mươi sáu tuổi, anh nằm trong bụng bà sáu tháng. Năm nay, anh ba mươi hai, Quý Mạnh Nhân năm mươi tám. Kể từ khi anh có ký ức, không chỉ có các trưởng bối từng khuyên mẹ tái hôn, cũng có một chú thương bà chủ động cầu hôn với bà. Quý Mạnh Nhân đều từ chối họ với cùng một câu nói: Hôn nhân, một đời chỉ có một lần.

Câu nói này anh vẫn luôn ghi nhớ. Khi anh cầu hôn Đào Đào, anh cũng từng nghĩ như vậy, đồng thời đi thực hiện nó.

Anh thừa nhận, vị trí của Hứa Mộc Ca trong lòng anh không ai có thể thay thế, bây giờ cô cũng là gái chưa có chồng, nhưng anh thật sự không

còn một chút ý nghĩ nào muốn ở bên cô nữa.

Anh khắc chế đến mức sắp suy sụp, tại sao Đào Đào không tin anh chứ?

Thư ký Trâu nhìn anh giống như đang chìm vào trầm tư, không nói thêm nữa, xoay người vào trong toa.

Hoa Diệp bỗng nhiên thấy phiền muộn, rất muốn hút thuốc. Anh bị nghiện thuốc, lúc muốn có con, anh từng cai, nhưng được mấy ngày lại bắt đầu hút trở lại. Sờ sờ túi áo, không mang theo thuốc, nhìn toa tàu ồn ào, anh không muốn đi lấy, quay đầu đi về phía toa ăn. Ở đó có một quầy hàng nhỏ, đặt nhiều nhất là thuốc thơm và mì gói. Vào giờ này, đã không còn hành khách dùng bữa, nhân viên tàu hỏa đã thu dọn mọi thứ, trong toa trống không. Anh mua một gói Trung Hoa, rút ra một điếu, châm lửa, hít mạnh một hơi.

Làn khói thuốc anh nhả ra đập dềnh trong toa tàu không tan. Tìm đại một cái bàn ngồi xuống, anh bấm số gọi cho giám đốc Âu Dương.

Điện thoại gọi được, không đợi anh lên tiếng, đầu bên kia đã nói trước, “Luật sư Hoa, xin lỗi, tôi biết anh đang vội nhưng anh tôi tính tình nóng nảy, nói một là một, anh còn giục nữa thì anh ấy sẽ càng rề rà với anh, sẽ mất hết tính người.”

Hoa Diệp cau mày, cười cười, “Giám đốc Âu Dương, không phải tôi giục anh, chỉ là tôi nghe nói anh trai anh hình như đã về nước rồi.”

Đầu kia điện thoại bỗng im lặng, một lúc lâu sau mới truyền đến vài tiếng cười khẽ không được tự nhiên, “Nếu anh đã biết rồi thì tôi không giấu anh nữa. Anh tôi đúng là đã về nước, là vì một người bạn của chủ tịch tập đoàn Đằng Diệu. Nhưng trong thời gian nghỉ phép, anh ấy chỉ nhận một bệnh nhân, không hề nề mạt bất cứ người nào khác. Vị chủ tịch đó và anh tôi là bạn thân, vừa là bạn học. Trước đây nhà chúng tôi khá khó khăn, khi anh tôi học đại học y, vị chủ tịch đó đã giúp anh ấy không ít, cho nên... Anh hiểu mà. Xin lỗi nhé, luật sư Hoa.”

Hoa Diệp nuốt nước miếng trong tiềm thức, bên kia đã cúp máy.

Tập đoàn Đằng Diệu không phải là tổng bộ của công ty Đào Đào sao, họ chu đáo với việc riêng của nhân viên đến mức này? Không thể nào, vậy điều có thể là gì? Hoa Diệp nghĩ nát óc mà không ra.

Chắc là Đào Đào cũng không biết, nếu không cô ấy sẽ không tưởng là anh giúp. Nhưng thật sự là đã có người giúp.

Hoa Diệp bóp trán, đầu hơi choáng váng.

Điện thoại lại reo tíng tang, là Trương Hoàng.

“Người của văn phòng nói anh đi Sơn Đông công tác rồi, khi nào thì về?” Trương Hoàng như đã ăn uống không ít, không nhận được nắc cụt, nhả chữ cũng không rõ ràng.

“Đang trên xe về Thanh Đài, sáng mai tới.”

“Sao không đi máy bay?”

“Ở đó tuyệt lớn, sân bay bị phong tỏa, vé tàu siêu tốc cũng không mua được, tạm bợ một chút, chỉ cần có thể về. Cậu không bận à?”

“Bạn, phòng Hậu cần cả ngày bận ăn bận mặc, vừa nãy đã đặt một bộ quần phục quý mới với nhà máy, một đồng chuyện vụn vặt, em cũng vừa tới nhà. Hoa Diệp, có một chuyện cũng không biết nên nói cho anh nghe hay không, thật ra không liên quan đến anh là mấy, có điều, trong lòng em có hơi buồn phiền, haiz, bông hoa lải cẩm bãi phân trâu.” Trương Hoàng chép miệng liên tục, “thích” một tiếng, không biết va phải thứ gì.

Hoa Diệp im lặng hồi lâu, rồi nhả ra một làn khói, “Muốn nói thì nói đi!”

“Lúc ăn cơm em gặp Mộc Ca và một người đàn ông, người đàn ông đó là chuyên gia ngư lôi của quân khu, em có quen. Bốn mươi mấy, bị hỏi đầu, từng kết hôn, vì vợ ghét ở riêng nên hai người đã ly hôn. Hình như Mộc Ca với anh ta là thật, chỉ cần là buổi diễn của Mộc Ca, lần nào anh ta cũng đến, hai người đi đôi về cặp. Hoa Diệp, em thấy là Mộc Ca sợ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng anh, nên vội vàng gả mình đi, gọi là tìm một người không tệ để có cái nói với anh, chuyên gia đó nào có giống để làm chồng, rõ ràng là một ông chủ!”

Khói thuốc màu xanh nhạt vừa nhả ra, liền nhanh chóng tản đi. Anh búng tàn thuốc ở đầu điếu thuốc, khẽ nhắm mắt, vân vê điếu thuốc cầm trong tay, chán nản nhìn sắc đêm đen kịt ngoài cửa sổ.

“Em kéo cô ấy sang một bên, nói thẳng với cô ấy, cô ấy và người đàn ông đó không thích hợp. Cô ấy cười nói chỉ là đang làm bạn, có kết hôn hay không, vẫn chưa suy nghĩ! Hoa Diệp, anh biết trong quân khu kỉ luật nghiêm minh, gây ra tin đồn sẽ rất bất lợi cho bản thân. Cô ấy lại mới vào đoàn văn công, hơn nữa cô ấy ở nước ngoài đã từng kết hôn một lần, cứ tùy tiện khiến bản thân hao mòn như vậy, đồng nghĩa với việc kết án chính mình. Một người phụ nữ kết hôn hai lần đã rất đáng sợ, nếu như kết hôn ba lần thì sẽ không còn nhìn thấy mặt trời nữa.”

Anh ngẩng đầu lên, hít thở sâu, trong lòng rối rắm phức tạp.

“Em nghĩ có thể cô ấy sẽ nghe lời anh, anh khuyên cô ấy đi! Thật ra anh yêu thương che chở cho Đào Đào như vậy, cô ấy thì có thể ảnh hưởng

được gì chứ? Cô ấy nghĩ nhiều rồi. Có lúc em đoán, liệu có phải Đào Đào đã nói gì với cô ấy hay không?”

“Không thể nào, Đào Đào không phải người như thế.” Hoa Diệp buột miệng nói.

“Con nhà nghèo lớn lên, biết điều gì có thể nói điều gì không thể nói, không phải cô ấy còn chỉ vào mũi Kinh Nghệ khua chân múa tay đó sao? Hoa Diệp, vợ thương thì phải thương, nhưng không được quá dung túng. Mộc Ca theo anh bốn năm rồi, tuy rằng là cô ấy phụ anh nhưng thanh xuân đẹp nhất đã trao cho anh, chỉ ít anh cũng...”

Hoa Diệp bỗng cắt ngang lời anh ta, “Trương Hoàng, không phải cậu hi vọng tôi có thể tái hợp với Mộc Ca đấy chứ?”

Trương Hoàng thở dài, “Không phải em, là bọn em. Trong tình yêu cần khoan dung và tha thứ, anh và Mộc Ca giận dỗi, người đau khổ cả đời là hai người, không phải bọn em.”

“Các cậu quên là tôi đã kết hôn rồi sao?” Giọng Hoa Diệp bỗng nhiên lạnh lùng u ám.

“Hoa Diệp! Đó là một sai lầm.”

“Nếu là một sai lầm thì tôi cũng sẽ tiến hành sai lầm ấy đến cùng.” Anh nói từng chữ một.

“Đó là tự do của anh.” Trương Hoàng nổi cáu, cũng không thêm nói lời chào tạm biệt, đóng điện thoại cái “phạch”.

Hoa Diệp nghe tiếng “tút, tut, tut” trong điện thoại, một lúc lâu sau mới khép điện thoại lại. “Thưa anh, chúng tôi sắp nghỉ rồi.” Một nhân viên tàu hỏa bước tới uyển chuyển nói với anh.

Anh vội gạt gạt đầu, xoay người trở về toa tàu. Đèn trong toa giường mềm đã tắt, có người đang ngủ, tiếng rất vang, ồn ào khiến người khác lẩn qua lẩn lại trên giường, không nhận được dùng tiếng than vãn bày tỏ sự kháng nghị. Anh chỉ cởi áo khoác, nằm lên giường.

Toa tàu lắc lư tròn trĩnh, giống như chiếc nôi, anh gối tay dưới đầu, không buồn ngủ chút nào.

Mới rời khỏi Thanh Đài có mấy ngày, sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, đầu anh lại càng đau dữ dội hơn...

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Gánh Nặng

Do dự rất lâu, Hoa Diệp vẫn bấm số điện thoại đó.

“Rảnh không? Nếu rảnh, cùng nhau uống tách cà phê nhé?” Anh nói, ngữ khí bình thường, nhưng ít nhiều có chút căng thẳng. Anh cúi đầu nhìn bàn tay, đường chỉ tay quanh co khúc khuỷu. Đào Đào nói người có đường chỉ tay như vậy rất đa tình, anh bật cười. Từ “đa tình” này hình như vô cùng không hợp với anh.

“Hả?” Cô sững sờ, có thể là hơi bất ngờ, nhưng lập tức nói liền, “Có, em đã luyện đàn xong rồi, tối nay không có diễn.”

Anh nói địa điểm.

Anh đi đến cửa sổ, nhìn thấy hoa tuyết rơi xuống từ trên bầu trời. Những bông tuyết giống như chạy theo anh, ở Sơn Đông mấy ngày thì rơi mấy ngày. Sau cơn bão tuyết lần trước, Thanh Đài nắng mấy ngày liền, anh vừa đến Thanh Đài, thì tuyết lại rơi.

Anh kéo mạnh cửa sổ bằng kính, gió bắc lạnh căm thổi vào vù vù, đập lên mặt, đau lâm râm, nhưng không chỉ lạnh trên mặt, dường như đáy lòng cũng run rẩy. Tuy là lạnh, lạnh thấu xương cốt, nhưng cả người lại tỉnh táo lạ thường.

Tàu đến ga là sáu giờ sáng, trời âm ảm. Anh và thư ký Trâu tự ai người nấy bắt xe về nhà, lát nữa còn phải quay về công ty, mấy ngày đi công tác, công việc tồn đọng rất nhiều, cuối năm rồi, có một số việc không thể trì hoãn. Vừa mở cửa, không khí lạnh lẽo đọng lại trong nhà làm anh hắt xì liên tục mấy cái, trên vật dụng trong nhà, trên nền nhà phủ một lớp bụi mỏng, trên kệ bếp đặt một cái ly, vẫn là ly sữa anh uống trước khi công tác ở Sơn Đông. Lúc vội thu dọn hành lý, quên đóng ngăn tủ, bây giờ vẫn còn mở toang, thứ đầu tiên chiếu vào tầm mắt là một chiếc hộp vẫn chưa bóc, đó là hộp quà mua vào tối hôm tiệc tái hôn của Nhạc Tĩnh Phân tham gia cùng Đào Đào, vẫn chưa có cơ hội phát huy tác dụng.

Hiển nhiên, mấy ngày nay, Đào Đào vẫn chưa bước vào nhà một bước.

Trước đây, cô luôn tự gھi mình là trạch nữ. Ngoài đi làm, thời gian còn lại cô đều ở trong nhà, làm việc nhà, nghe nhạc, lên mạng, thời gian liền trôi qua trong phút chốc, cô cảm thấy rất vui rất đầy đủ.

Bây giờ cô không làm trạch nữ, đôi thành làm kẻ lang thang rồi.

Tối hôm ấy, thật không nên ra tay. Nếu kiềm chế được một chút thì bây giờ cô hẳn sẽ trừng mắt thật to, khoa trương nhìn anh và hình dung khi không có cô ở bên anh trông bản thân như thế nào, sắc mặt tiêu tụy bao nhiêu, sau đó đẩy anh vào nhà tắm, chuẩn bị nước nóng cho anh, tự nhiên nhìn anh cởi quần áo, ngồi xuống bên cạnh bồn tắm, đôi môi hồng hào chu lên, đợi anh rửa mặt xong, mới sắp đến bảo anh hôn một cái. Bữa sáng nhất định vừa phong phú vừa nóng hổi, anh quen ngồi đối diện với cô ăn cơm, nhưng cô nhất định phải kéo ghế đến bên cạnh anh, tay kê tay, chân kê chân, thỉnh thoảng nghiêng mặt qua, nhìn anh dịu dàng, ôn ền hỏi: Chồng ơi, có nhớ em không? Anh vui đầu ăn cơm, không tiếp lời. Trên mặt tuy hờ hững nhưng trong lòng lại vì cô mà nảy sinh một tia dịu dàng như nước. “Có biết thế nào gọi là tiểu biệt thắng ly hôn không hả?” Cô tròn mắt, làm bầm.

Anh biết, nhưng không trả lời cô.

Lần này, thứ cô cho anh là một căn nhà lạnh lẽo.

Thế nhưng, lúc đó anh thật sự tức giận đến cực điểm. Tại sao cô phải chỉ trích Kinh Nghệ, tại sao không suy nghĩ kỹ càng mà nói ra lời ngu ngốc “gái điểm” như thế? Sinh nhật Trương Hoàng, mỗi người đều mời rượu, nhưng cô lại ngồi đó không nhúc nhích. Anh quay lại nhìn cô thì cô xoay người, đuổi theo Tiêu Tử Hoàn ra khỏi cửa. Anh hi vọng cô có thể biểu hiện tốt trước mặt bạn bè anh biết bao nhiêu, huống hồ Mộc Ca cũng đang ở đó. Trên đời này chỉ có một Hứa Mộc Ca, anh không so sánh cô với Mộc Ca, nhưng chỉ ít không thể trẻ con, bướng bỉnh giống như một đứa trẻ.

Anh nhắm mắt lại, không thể nghĩ tiếp nữa. Cô là viên minh châu được nâng niu trong lòng bàn tay, không hiểu thế sự, có lẽ anh đã dùng sai cách.

Tắm rửa xong, quần áo ném vào giỏ đồ giặt, cũng không ăn sáng, nhìn lướt một vòng, thở dài, đóng cửa lại xuống lầu đến văn phòng.

“Đến rồi!” Anh gật gù đầu với cô. Hoàng hôn ngày đông, ở một quán cà phê vừa có không khí, vừa có tình cảm, nhìn người tới người lui, nghe độc tấu dương cầm du dương êm tai, thật là một loại hưởng thụ.

Cô mỉm cười nhã nhặn, ngồi xuống ghế sofa đối diện anh.

Vẫn giống như trước đây, ăn mặc giản dị, trang điểm nhạt, không đeo bất cứ trang sức nào, tóc dài thả sau vai, cười lên trong mắt tựa như có sóng nước dập dềnh. “Diệp, đây là lần đầu tiên anh chủ động gọi điện cho em, lúc đó em tưởng mình nghe nhầm chứ.”

“Ừ!” Anh bụng cá phê lên, nhìn chất lỏng màu nâu trong ly, dạ dày bỗng nhiên co rút. Sáng không ăn sáng, cả buổi sáng rất bận, uống rất nhiều nước, đến giờ cơm trưa, cũng không muốn ăn. Ở bên ngoài mấy ngày, cứ tiệc tùng liên miên, uống không ít rượu. Cái dạ dày yếu ớt này của anh, sợ là sắp biểu tình nữa rồi.

“Diệp, chỗ này của anh...” Cô chỉ chỉ bên trái cằm anh, ở đó có hai chấm đỏ nho nhỏ.

“Cao râu đụng phải bị rách, không có gì.” Anh sờ sờ, “Dạo này em vẫn khỏe chứ?”

“Không phải anh đều biết cả hay sao, buổi diễn đầu tiên tạm ổn, sau đó thì diễn liên tiếp, bây giờ trong đoàn đang tập chương trình thăm hỏi năm mới cơ sở, có hơi bận!”

“Các mặt khác thì sao? Có đi thăm bố em không?” Anh cau mày.

Cô ngoảnh mặt sang một bên, nhìn cô bé đang đàn piano ở giữa sân khấu, “Có thăm rồi. Bây giờ ông ấy đang bị người phụ nữ đó thuần hóa đến không còn góc cạnh nữa, có điều ông ấy rất hạnh phúc. Người phụ nữ đó cứ hỏi em một tháng được bao nhiêu tiền, quen biết những ai, bà ta có một cô con gái đang học sư phạm, muốn em giới thiệu cho một sĩ quan trong quân khu. Em nghe mà thấy phiền, ở nhà chưa đến một tiếng đồng hồ liền bỏ về.”

Anh khẽ nhắm mắt, dựa người lên sofa, “Sĩ quan được yêu thích như vậy?”

“Diệp,” cô nghe ra sự mỉa mai trong ngữ khí của anh, xoay người lại nhìn thẳng vào mắt anh, nhưng anh lại dời tầm mắt đi, “Mộc Ca, anh sống rất hạnh phúc nên mong em cũng có thể tìm được hạnh phúc thuộc về em.”

Cô ngẩng đầu lên, chớp mắt với chùm đèn trên trần nhà, khi cô cúi đầu xuống, anh nhìn thấy khóe mắt cô hơi ướt.

“Nhất định là Trương Hoàng nhiều chuyện. Diệp, em vì muốn hạnh phúc nên mới quyết định bắt đầu một tình cảm mới. Đại tá Bạch thật sự là một người rất tốt.”

“Em xứng đáng với người tốt hơn.” Anh hơi sót ruột.

“Người tốt hơn là chồng người ta.” Cô tiếp lời rất nhanh, “Diệp, có thể đừng quan tâm đến em nữa được không, anh như vậy, em sẽ có gánh nặng, em sẽ luôn lưu luyến quá khứ, làm sao mà bước tiếp được?”

Anh ngẩng người.

“Đại tá Bạch mặt mũi xấu xí, tuổi cũng hơi lớn, đã từng kết hôn, nhưng em cũng từng kết hôn, cũng không phải thiếu nữ mười tám. Đối với loại phụ nữ không biết quý trọng như vậy, bây giờ có thể gặp được một người đàn ông thích hợp đã là may mắn lắm rồi. Em không dám đòi hỏi gì hơn.” Cô che miệng đau khổ, nước mắt đã rơi không ngừng.

“Không được nói mình như vậy, cuộc hôn nhân đó của em chỉ là một thỏa thuận, không phải sự thật.”

“Ai mà tin chứ? Cho dù chứng minh thì lại thế nào? Lẽ nào cả đời này em còn có thể đợi được người em yêu sâu đậm hay sao?” Cô mỉm cười châm biếm.

Bốn bề yên tĩnh, chỉ có âm nhạc du dương. Là bản dương cầm được Richard cải biên từ bản nhạc violin “Lương Chúc”, cô bé đang đàn đến chương “Hóa điệp”, nốt nhạc đẹp đẽ vừa đau buồn, giống như mưa phùn, bay lả tả rơi đầy mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tiểu Biệt

Cũng không biết qua bao lâu, dường như trầm mặc đến thiên trường địa cửu thì anh đứng dậy, “Mộc Ca, nếu anh không thể thay đổi suy nghĩ của em, vậy thì anh chỉ có tôn trọng em thôi.” Câu nói này, hai năm trước, khi anh biết được cô âm thầm bỏ đi đứa con của hai người và quyết định đi Pháp, lúc anh đi ra khỏi căn hộ của cô, đã từng nói với cô như vậy.

Lặp lại lần nữa, trong lòng không tránh khỏi bi ai.

Từ trước đến giờ, chuyện mà cô đã nhận định, cho dù là con đường đen tối, cũng đều sẽ cố chấp đi đến cùng.

Cô không nhìn anh, nghiêng người qua nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, hình như tất cả tâm trí đều bị thu hút.

“Anh còn có việc, đi trước đây.” Anh cúi người cầm áo khoác vắt trên sofa lên.

“Được!” Cô không nhúc nhích, tấm lưng bé nhỏ yếu ớt thẳng tắp cứng đơ.

Anh cũng không cử động.

Nhân viên phục vụ tưởng anh cần gọi món, cầm thực đơn đi như chạy đến, anh lắc lắc đầu.

“Diệp, anh đi đi, em muốn ngồi thêm một lát nữa.” Cô chậm rãi ngoảnh đầu lại, cười cười với anh. Nụ cười ấy giống như một bông hoa điều tàn trong làn mưa. “Anh mau về nhà đi, chắc Tiểu Đào đang đợi anh đấy. Em có gặp cô ấy trên đường, cô ấy đã không còn giận anh nữa...”

“Anh có về nhà hay không, không cần em sắp đặt.” Anh buồn chán cắt ngang lời cô, mặc áo khoác vào, xoay người đi ra khỏi cửa.

Cô hít vào một hơi, khẽ than thở sau lưng anh: “Nghe lời Diệp, em sẽ từ chối đại tá Bạch, em không làm chuyện ngốc nghếch, cũng không tùy ý. Thật ra, không thể ở bên người mình thích, lấy ai cũng đều giống như nhau.”

Người lắc lư một cái, anh nhắm mắt lại, hít thở sâu, nhưng anh không quay đầu lại.

Không biết đi ra bằng cách nào, đến nơi góc đường, những bông tuyết lạnh lẽo đập vào bên má, anh nhìn bốn phía, phát hiện đã đi đến chỗ đậu xe, lại quay đầu, mở cửa lên xe, bật điều hòa.

Trời đã tối hẳn, tuyết rơi không lớn lắm, gió nhẹ nhẹ, có vài cặp tình nhân tay trong tay, cũng không bật ô, mà cứ chầm chậm bước đi trong tuyết.

Anh dụi dụi mắt, ngẩng đầu lên, vừa nhìn liền thấy cửa sổ mới ngồi uống cà phê, cô đang đứng trước cửa sổ, chăm chú nhìn xe của anh. Anh không bật đèn, từ góc độ đó của cô, sẽ không nhìn rõ bất cứ thứ gì, cô cũng không biết là anh đang nhìn cô.

Bóng cô mỏng manh đến vậy, biểu cảm của cô thất vọng, thảm thương đến thế. Cô như vậy, đã chạm đến sợi dây đàn mềm mại nhất nơi đáy lòng anh.

Anh nắm chặt vô lăng, rất lo lắng mình sẽ không kiểm chế được mà mở cửa xuống xe, điên cuồng chạy lên lầu, ôm chặt cô vào lòng, vì lúc này, anh thật sự rất rất muốn.

Nhưng mà anh không thể. Một khi lên lầu, anh sẽ phải đưa ra lời hứa gì với cô, anh đã không còn quyền lợi như vậy nữa rồi.

Tầm mắt giống như sợi tơ dài, anh thu lại từng chút một, sau đó khởi động động cơ, nhấn cần gạt nước mưa lau sạch bông tuyết trên cửa kính, rồi khỏi tầm nhìn của cô.

Tim. Giống như nhiệt độ không khí ngoài cửa sổ, lạnh giá như băng.

Thuận theo dòng xe giờ tan tầm, vòng hai vòng trên phố mộng lung, mới hơi bình tĩnh trở lại. Anh gọi điện cho Đào Đào, chiều nay lúc gọi qua, cô nghe máy, nói mấy hôm trước có chuyên gia người Đức đến, giám sát cô tăng ca, rất vất vả, bây giờ lấp ráp thuận lợi, mọi người nói muốn thả lỏng, tối nay liên hoan, đi ăn món nướng Hàn Quốc. Anh nói với cô, liên hoan xong gọi cho anh, anh đến đón cô. Cô không nói được cũng không nói không được, bây giờ mới bảy giờ tối, tiệc liên hoan có thể chỉ mới vừa bắt đầu, anh lại không muốn đi đâu, chỉ bằng trực tiếp qua đó cho rồi.

Trong lòng vụt qua một tia cay đắng, không biết lát nữa chào đón anh sẽ là điều gì. Hiện trạng của anh, thật sự có thể dùng từ “sứt đầu mẻ trán” để hình dung.

Vào cửa liền là một mùi khói cay nồng, thịt ba chỉ đang được nướng trên vỉ kêu xèo xèo, trên chiếc bàn dài bày đầy nguyên liệu và gia vị, rượu trắng chai này kề sát chai kia, người ngồi vây quanh hai bên, từng khuôn mặt tỏa ra một lớp bóng loáng dưới ánh đèn.

Anh có một nỗi sợ hãi kỳ lạ đối với đồ nướng, trong những ngày sa sút chán chường nhất, anh từng coi tay mình là đồ ăn trong khay mà đặt lên vỉ nướng.

Người trong công ty của Đào Đào anh không biết được mấy người, nhưng nhìn lướt qua liền có thể nhận ra một cách chính xác. Liên hoan hẳn sẽ đông người, mấy cái bàn dài ghép lại với nhau, nam nam nữ nữ, vừa nói vừa cười, cô bạn đồng nghiệp tên Phi Phi có hơi nhiệt tình quá mức cũng ở trong đó. Hoa Diệp cau mày, lạ quá, Đào Đào đâu?

“Luật sư Hoa!” Phi Phi cũng nhìn thấy anh, lập tức nhảy lên, “Trời, anh thật là chu đáo quá đi thôi, đến đón Đào Đào đúng không? Này này, giới thiệu một chút, vị này là luật sư Hoa ông xã yêu dấu của Đào Đào.”

Hoa Diệp lịch sự cúi đầu chào mọi người, Long Tiểu kéo một cái ghế qua, bảo anh ngồi xuống, vẫy tay kêu nhân viên phục vụ mang lên một cái chén một đôi đũa nữa.

“Đào Đào được các vị quan tâm chăm sóc, vẫn luôn muốn mời mọi người ăn một bữa để bày tỏ lòng biết ơn, ha, mà cứ bận mãi, không thể thực hiện được. Hôm nay coi như cho tôi một cơ hội đi, bữa này tôi mời. Mọi người cứ ăn thỏa thích.” Hoa Diệp bung ly rượu trắng lên, một hơi uống sạch.

“Oa, thì ra Đào Đào bảo anh đến thanh toán, vậy thì ngại quá.” Long Tiểu vỗ vỗ vai anh, “Chúng tôi nào có chăm sóc Đào Đào gì đâu, cô ấy làm việc rất tận trách, ngược lại là thầy Tà, lát nữa anh nên mời một ly.”

Hoa Diệp nhượng nhượng mày.

“Mọi người gọi một bình Hoa Điều, vừa mới sôi xong, mang lên bàn. Có thể Đào Đào đang thất thần, không nghe rõ, tưởng là bình trà, rót một ly, cũng không thèm nhìn thử, liền bung lên uống, làm cho môi bị bỏng rách da, thầy Tà đưa cô ấy đến phòng khám đối diện rồi. Ồ, về rồi kìa.” Long Tiểu chỉ cửa lớn.

Lại là thầy Tà!

Đây là lần thứ ba nhìn thấy thầy Tà, lần đầu tiên là trong điện thoại Đào Đào, lần thứ hai là ở cổng công ty, hai lần đó đều không thấy rõ, lần này coi như đã nhìn rõ được thầy Tà rồi.

Trong lòng Hoa Diệp hồi hộp, về diện trai và trẻ trung của Tà Tu Nhiên vượt ngoài dự liệu của anh. Tà Tu Nhiên ga lăng kéo cửa, đợi Đào Đào vào trước rồi bản thân mình mới theo vào sau. Vừa đi vừa hình như đang quở trách Đào Đào, trong mắt Đào Đào ngân ngấn nước, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, đầu cúi gằm, không chút tinh thần.

Nhìn thấy Hoa Diệp, Đào Đào sững sờ, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh đèn chiếu rọi trắng bệch như tuyết.

“Chào anh, tôi là Hoa Diệp. Tối nay cảm ơn anh nhiều.” Hoa Diệp đưa tay với Tà Tu Nhiên, đứng bên cạnh Đào Đào.

Tà Tu Nhiên ngược mắt lên, nơi sâu thẳm trong đáy mắt đen láy giống như có một đốm sáng, vụt qua dưới ánh đèn ảm áp sáng rõ, anh cong khóe miệng cười, bắt tay với Hoa Diệp, “Không có gì, quan tâm cấp dưới là chuyện trong bổn phận của cấp trên.”

“Anh xem thử nào.” Anh xoay người qua, bảo Đào Đào há miệng.

Đào Đào mím chặt môi, lắc đầu nguầy nguậy.

“Ngồi xuống đi, người ta đang nhìn kia!” Cô có chút không thích ứng với sự dịu dàng như vậy của anh.

Hoa Diệp ngồi xuống, thật trùng hợp, chỗ ngồi vừa hay kề sát Tả Tu Nhiên.

“Có sao không?” Phi Phi đứng dậy, quan tâm hỏi.

Người trả lời là Tả Tu Nhiên. “Xịt bột thuốc rồi, tối nay không thể ăn gì hết, cũng phải ít nói lại, ngày mai chỉ có thể uống chút chất lỏng mềm, bác sĩ nói tình huống này trẻ con thường hay phạm phải, không sao.”

Mọi người cười phá lên.

Đào Đào xấu hổ trừng Tả Tu Nhiên, giận mà không biết trút đi đâu, đá ghế một cái, một mình ngồi trong góc. Trong miệng vừa tê vừa đau, uống nhiều nước một chút thì liền đụng đến chỗ da thịt bị bỏng, đau đến thấu xương, chỉ có thể ngậm miệng lại, dùng ánh mắt thay lời nói.

“Mãi vẫn không lớn nổi, tay chân lỏng ngóng!” Hoa Diệp nhìn cô, trong ngữ khí có cảm giác nuông chiều yếu ớt.

Tả Tu Nhiên mím cười, lật lật con tôm he trên vỉ nướng, bỗng nhiên rất tùy ý quay đầu qua hỏi Hoa Diệp: “Người phụ nữ này ngốc đến như vậy, sao anh chịu được thế?” Câu hỏi này âm lượng không cao, vì Hoa Diệp ngồi gần, nên chỉ có anh nghe rõ.

Hoa Diệp sững người, sau đó là ánh mắt thâm trầm, hỏi ngược lại: “Vậy còn anh, sao có thể chịu được một cấp dưới ngốc nghếch như vậy?”

Tả Tu Nhiên tao nhã gấp con tôm he bỏ vào đĩa của Hoa Diệp, đưa nước tương qua, khẽ nhếch khóe môi, đáp lại bằng một nụ cười trầm thấp không rõ ý gì, “Tôi là một người thầy tốt, rất giỏi chỉ đạo!”

Hoa Diệp nhìn biểu cảm biếng nhác của anh bằng ánh mắt sáng quắc, bàn tay đặt trên đầu gối bất giác nắm lại thành nắm, “Vậy thì, hôm nay phải cảm ơn thầy tả thật đáng hoàng rồi.”

“Không dám, ngược lại tôi phải cảm ơn luật sư Hoa đã cho tôi cơ hội như vậy ấy chứ.” Tả Tu Nhiên bung ly rượu lên.

“Loại rượu trắng nồng độ thấp này chả mạnh gì hết.” Sắc mặt Hoa Diệp đen thui, gân xanh trên trán run run.

“Luật sư Hoa có kiến nghị gì hay?”

“Phục vụ, cho hai chai Ngũ Lương Dịch.” Hoa Diệp giơ tay lên.

“Hai vị, hai anh đều lái xe đến đây!” Long Tiểu nhìn nhìn hai người, nói.

Tả Tu Nhiên cười, “Tài xế taxi trên đường cũng đâu có đình công.”

Đào Đào giật giật khóe miệng, muốn phản bác, nhưng thấy bộ dạng mặt đầy khí phách của hai người, đành phải trơ mắt nhìn.

Hai người cũng không chịu ly nhỏ, trực tiếp dùng chén sứ uống trà, tự ai người nấy rót đầy, không phải nhấp môi mà giống như hảo hán vỡ lâm, cụng ly thật mạnh, rồi mỗi người đều uống cạn, tốc độ đồng nhất, sau đó tiếp tục rót đầy.

“Hai người điên rồi, đừng vội, đừng vội, ăn chút đồ nhắm đã.” Long Tiểu bung thịt đã nướng xong qua, gào lên.

“Họ đâu phải là uống rượu, rõ ràng giống như thi đấu, không, giống như đấu vật vậy.” Phi Phi đẩy đẩy Đào Đào.

Đào Đào cau mày, không nói gì. Cô cũng không biết hai người bị làm sao nữa, nếu cô bước lên ngăn lại, sợ là hai người sẽ liều mạng với cô. Dạ dày Hoa Diệp không tốt, Tả Tu Nhiên thì vừa nãy đã uống không ít, cứ tiếp tục như vậy, hai người có lẽ sẽ gục ngã rất nhanh thôi.

Hai chén rượu xuống bụng, sắc mặt đen thui của Hoa Diệp bắt đầu đổi sang trắng, Tả Tu Nhiên thì lại đỏ ngầu giống như tôm he trên vỉ nướng. Một chai rượu đã thấy đáy, hai người bốn mắt nhìn nhau, tuy ánh mắt rã rời, nhưng thần trí đều vẫn còn.

“Thêm một chai nữa.” Hoa Diệp khó khăn giơ tay lên, giọng không rõ ràng.

“Được!” Tả Tu Nhiên gật đầu như gà mổ thóc.

“Đừng nghe anh ấy, ha ha, uống say rồi.” Long Tiểu cười cười xin lỗi nhân viên phục vụ, “Mọi người đều ăn no uống đủ rồi, giải tán thôi! Đào Đào, tôi giúp cô diu luật sư Hoa lên xe.”

“Không vội, đi thanh toán đã.” Hoa Diệp sờ lấy ví tiền từ trong túi ra đưa cho Đào Đào.

Đào Đào trợn mắt một cái, rút ra hai tờ ông già đưa cho nhân viên phục vụ, “Long Đầu, thầy Tả làm sao đây?” Tả Tu Nhiên nheo mắt, cười đến híp mắt.

“Tôi sẽ không bỏ mặc anh ấy đâu. Hôm nay sao vậy nhỉ, hai người lại đầu rệu với nhau.” Anh ta bước qua đui Tả Tu Nhiên.

“Tự tôi đi được.” Tả Tu Nhiên lão đảo đứng dậy, vẩy tay liên tục. Luật sư Hoa, hôm khác chúng ta... chiến tiếp.”

“Được!” Mắt Hoa Diệp đã nhắm lại, lúc này lại vừa mở ra, tiếng trả lời rất lớn.

Từ phẩm của Hoa Diệp vẫn gọi là tốt, rất phối hợp lên xe, nằm lên ghế sau, cũng không nôn hay kêu la, mắt lại nhắm nghiền. Đào Đào quay đầu nhìn nhìn anh, mặt hình như gầy hơn một chút so với mấy ngày trước, nước da có vẻ mặt lại trơn bóng lạnh lẽo, lòng bàn tay đặt trước ngực, hơi khum.

Chính bàn tay này đã tát cô một bạt tay sau khi điệu dáng bóc tôm cho Hứa Mộc Ca.

Cô thở dài, nỗi đau tưởng chừng như đã áp chế được lại từ từ trỗi dậy. Cô muốn tối nay sau tiệc liên hoan sẽ nói chuyện với anh ở bên ngoài, và vẫn về nhà bố mẹ ở. Bây giờ, xem ra, chỉ có thể quay về nhà ở Thịnh Hải Các mà thôi.

Lúc đi anh xuống xe, lên thang máy, Hoa Diệp chỉ hừ vài tiếng, khi cô mở cửa ra, anh bỗng đẩy cô ra, chạy vào nhà vệ sinh. Cô nghe thấy tiếng nôn mửa từ bên trong vọng ra, giống như nôn cả mặt ra ngoài. Cô cau mày, đứng ở cửa nhà vệ sinh, khom người kéo giẻ đồ giặt ở trong ra. Bên trong chất đầy một giỏ quần áo, có áo khoác, cũng có đồ lót. Cô tự động phân loại quần áo, áo khoác phải giặt khô, đồ lót phải giặt tay. Mỗi túi áo đều lục theo thói quen, để phòng bên trong để quên đồ gì.

Ngón tay kẹp ra một mảnh giấy được gấp rất ngay ngắn từ trong túi quần của Hoa Diệp, mở ra xem, là một cuống vé xem nhạc hội của đoàn văn công quân khu, nói chính xác, là cuống vé buổi diễn đầu tiên của Hứa Mộc Ca.

Anh muốn giữ lại làm kỷ niệm sao?

Đào Đào cười tự giễu, tim, giống như mặt hồ sau trận gió lớn, sự yên tĩnh sau cơn sóng to gió lớn, đã đình trệ, tê dại, cho mảnh giấy vào lại túi quần, đứng dậy, mặc kệ phòng khách lộn xộn, đi vào bếp nấu nước.

Nước vẫn chưa sôi, Hoa Diệp đã tới, đầu tóc rối bời, ánh mắt vẫn tia máu, mặt ươn ướt, hình như đã tắm rửa xong. “Uống trà rồi lên giường ngủ sớm đi.” Cô mở tủ bếp, lấy từ bên trong ra một cái ly.

“Tiểu Đào...” Anh nhìn cô, từng bước từng bước đi tới. Cô né đầu đi, không muốn đối mặt với anh.

Anh chậm chậm bước tới gần, ôm chặt lấy cô. Cách lớp áo khoác dày cộp, anh cũng có thể cảm nhận được thân hình gầy gò của cô.

Không đợi cô kinh ngạc kêu lên, anh đã cúi đầu hôn cô. Hơi thở của anh vẫn như trước đây, mang theo mùi thuốc lá cay nồng, hôm nay lại xen lẫn mùi rượu. Người cô theo thói quen tìm kiếm điểm thích hợp trong lòng anh, ngẩng mặt lên chuẩn bị đồng ý.

Nhưng một giây sau, cô đã vùng thoát khỏi vòng ôm của anh, lạnh nhạt nói: “Hoa Diệp, khuya lắm rồi, ngủ đi!”

Cô không gọi anh là “chồng” nữa, đã sửa thành gọi tên trực tiếp, anh sợ hãi giữ chặt lấy eo cô, anh dùng sức rất mạnh, khiến cô co rúm lại dưới ánh mắt và lòng bàn tay anh. Anh lại điên cuồng hôn cô, cô liều mạng đẩy, cắn, nhưng anh lại càng ôm chặt hơn, ngay cả hô hấp cũng trở nên hỗn loạn, ngón tay xoa ngực cô từ dưới lớp áo, gấp rút và nóng bỏng đến thế, khiến cô nảy sinh một sự hoảng loạn.

“Tiểu Đào, tiểu biệt như...” Anh khàn giọng ní non, nụ hôn nóng bỏng đi từ trên xuống.

Cô thở dốc, tay chân lại không còn chút sức lực nào. Anh trừng mắt nhìn cô, trên mặt toàn là vẻ hoảng loạn, cúi người xuống, bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Đau đớn run rẩy một cái, tay buông lỏng, không dám tin nhìn một hàng dấu răng đều tấp trên cổ tay, cô vịn vách tường từ từ đứng dậy, thay anh đẩy cửa phòng khách, “Anh uống say thật rồi.” Cô nhìn anh, khẽ ngược mặt lên với vẻ chua xót.

“Tiểu Đào...” Anh muốn sờ mặt cô, cô nghiêng người né tránh, bàn tay anh nắm lấy một nắm không khí lạnh lẽo trong không trung.

“Ngủ ngon!” Cô đóng cửa phòng ngủ.

Anh ngậy ngốc nhìn cánh cửa gỗ rắn chắc, cả người như hóa đá...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Bình Minh

Đồng hồ sinh học rất chuẩn, hơn sáu giờ rưỡi, Đào Đào mở mắt ra. Căn phòng quen thuộc, bài trí quen thuộc, đồ ngủ quen thuộc, vì bên cạnh không có người nên có vài phần xa lạ.

“Tuyển tập Trương Ái Linh” vẫn còn đặt trên tủ đầu giường, trang sách vẫn gấp, nội dung đọc lần trước cô đã quên lâu rồi. Từ từ chống tay ngồi dậy, mặc áo, xuống giường, trong phòng có điều hòa nên không cần mặc quá nhiều. Cô kéo rèm cửa sổ, độ cao này không nhìn thấy màu xanh, chỉ có bầu trời đầy mây và khung cửa sổ mờ mờ trong tòa nhà đối diện. Bầu trời lúc bình minh, luôn khiến cô nhớ lại những mảnh giấy gói kẹo su su tầm lúc nhỏ. Trong suốt, đủ màu đủ sắc, cầm che lên mắt, sẽ nhìn thấy thế giới với một dáng vẻ khác.

Không dùng giấy gói kẹo để che, bây giờ, thế giới của cô cũng đã là một dáng vẻ khác rồi.

Dọn dẹp sơ qua căn phòng, ra khỏi phòng ngủ, cửa phòng khách vẫn đóng. Hoa Diệp vẫn còn đang ngủ. Cô bước thật khẽ, không muốn đánh thức anh, không phải là chu đáo, mà là không muốn vì anh mà phá hỏng tâm trạng bình tĩnh lúc sáng sớm. Xắn tay áo lên, múc một vá gạo từ trong tủ gạo, rửa sạch nồi, đổ nước vào, cắm điện bắt đầu nấu, trong tủ lạnh vẫn còn vài quả trứng, lát nữa có thể luộc cho mỗi người một quả làm bữa sáng, có hai túi cải bẹ, lấy ra xắt sợi, nhúng dầu mè làm món ăn kèm. Làm xong những việc này, cô tìm một miếng giẻ lau và máy hút bụi bắt đầu dọn dẹp.

Không có trẻ con đùa nghịch, căn nhà chỉ lộn xộn thôi chứ không bẩn lắm, một lúc đã khôi phục lại dáng vẻ sáng sủa sạch sẽ bình thường. Có lẽ tối nay cô sẽ không ở lại đây, nhưng cô đang ở đây, cô vẫn muốn nhìn thấy nơi này giống như một cái nhà.

Điện thoại trên cửa chính kêu ting ting như một cái cối xay không ngừng quay, cô lau sạch tay rồi chạy qua nghe. Sớm thế này, chỉ là điện thoại của Đào Giang Hải thôi.

“Người đẹp bé nhỏ, tối qua con không về nhà?” Vừa mở miệng đã rống lên.

Đào Đào nhú mồm, dịch điện thoại ra xa tai, “Về nhà rồi, là nhà ở Thính Hải Các. Khuya quá nên không gọi điện về làm ồn bố mẹ.”

“Hoa Diệp về rồi à?” Đào Giang Hải vui mừng hỏi.

Đào Đào cup mắt, “Vâng, về tối hôm qua.”

“Con bé này. Chuyện tốt như vậy cũng không nói một tiếng. Bố biết rồi, hôm nay không phải ngày nghỉ sao, không cần đi làm, bố bảo dì giúp việc đi chợ mua thức ăn, con và Hoa Diệp qua ăn cơm. Chỉ cho chúng ta ăn, không cho mẹ con nhìn thấy, ai bảo bà ấy dinh dưỡng tốt quá làm chi.”

“Bố, hôm nay...” Một bàn tay từ đằng sau thò tới, giành lấy điện thoại của cô, “Được ạ, bố, con cũng đang định đến thăm mẹ, con và Tiểu Đào sẽ qua sớm ạ.” Dáng vẻ Hoa Diệp rất thoải mái, ngoài quần áo hơi thâm đen, hoàn toàn không nhìn ra cảm giác mệt mỏi sau chuyến đi dài.

“Được, được, đừng mua gì hết, bây giờ mẹ con đang trong thời kỳ điều dưỡng, không thể ăn đồ ngon, bố cũng là người học cao đấy chứ.”

Hoa Diệp cúp điện thoại, mũi hơi nhăn lại. Anh đã tắm rồi. Mặc chiếc áo sơ mi cổ dệt màu đen, đó cũng là Đào Đào mua cho anh, anh nói mặc vào giống như ông già, Đào Đào nói rõ ràng trông giống học giả nho nhã, rất lịch sự.

Anh nhìn xung quanh, rồi lại ngửi ngửi, sờ đầu Đào Đào, “Tiểu Đào, em về nên nhà cửa khác hẳn.”

“Việc kiểu này, một nhân viên làm theo giờ đặt chuẩn sẽ làm tốt hơn.” Đào Đào quay đầu đi vào bếp.

“Tiểu Đào,” anh níu cánh tay cô, “Vẫn chưa hết giận sao?”

Cô quay đầu nhìn anh cao hơn cô cả một cái đầu, ánh nắng từ sau lưng anh chiếu đến, đường nét ở cổ và vai đều giống như được tô một lớp viền sắc nhọn và sáng rực.

Cô tuần tự trải qua hai mươi lăm năm, việc hạnh phúc nhất từ khi sinh ra đến giờ chính là làm vợ anh. Khi ý thức được anh bắt đầu theo đuổi cô, không ai biết được trong lòng cô hoang mang và hân hoan đến nhường nào. Người đàn ông như vậy, đối với cô mà nói, là xa không với tới, thậm chí cô cảm thấy ngay cả việc thích thăm cũng không được. Không phải dòng dõi, không phải tuổi tác, mà là cô cảm thấy bản thân mình quá bình thường, còn anh lại quá xuất sắc. Cô hết lần này tới lần khác bỏ qua sự mạnh động nơi đáy lòng, hết lần này tới lần khác hét lên với chính mình: Không được nằm mơ giữa ban ngày, hết lần này tới lần khác tỉnh khỏi giấc mộng, chạy đến phòng mẹ và hỏi: Con thật sự sắp kết hôn với Hoa Diệp sao mẹ?

Lần đầu hôn môi, lần đầu nắm tay, lần đầu ôm nhau. Lần đầu ân ái... cô đều âm thầm khắc sâu vào đáy lòng, sau đó hồi tưởng lại, cười như một

con ngốc.

Nhưng người đàn ông đã mang đến cho cô quá nhiều niềm vui này, lại cũng đem tới cho cô tổn thương không thể phòng bị.

Cô không muốn cãi nhau, thật ra cũng không có gì để cãi, chỉ là cô rất buồn mà thôi, “Hoa Diệp, em không có giận. Chúng ta ăn sáng trước đã, sau đó rồi nói.” Cô phải bình tĩnh, phải lý trí, không được mở miệng là khóc, như thế anh lại sẽ tưởng rằng cô tùy hứng, giận dỗi.

Biểu cảm trên mặt Hoa Diệp thoáng chốc giảm xuống mấy độ, “Tiểu Đào, trưa nay chúng ta sẽ về chỗ bố mẹ ăn cơm, anh không muốn bố mẹ lo lắng cho chúng ta.”

“Đây không phải là cái có, nếu sự việc đã xảy ra, em thà để bố mẹ biết sớm, chứ không phải bị bùng bít. Dư vị bị lừa gạt rất dễ chịu sao?” Cô hỏi ngược lại.

Không khí tĩnh lặng trong phút chốc, mùi bụi bặm, mùi cháo thoang thoang trong căn phòng.

“Được,” Hoa Diệp khẽ nhắm mắt, “Vậy bây giờ chúng ta nói chuyện.”

Anh kéo ghế ra, ngồi xuống, đồng thời, cũng kéo cho cô một cái.

Da thịt bị bỏng trong miệng vẫn còn hơi đau, Đào Đào nuốt nước bọt, chậm rãi ngồi xuống. Tuyết rơi xong trời lại nắng, ánh mặt trời hơi chói mắt, cô xoay người qua, đối diện với cửa sổ, trong lòng cảm thấy rất bất lực. Cuộc hôn nhân đã từng cho rằng sẽ đi đến cuối đời, có lẽ sau vài phút nữa, ở bên bàn ăn này, bên cạnh cửa sổ này, sẽ tan thành mây khói.

“Em muốn nói chuyện gì? Nói về cái bạt tay đó hay là sổ tiết kiệm, bố của Mộc Ca? Hay là chuyện khác?” Anh ngồi thẳng lưng, hai chân hơi mở ra, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt trong suốt.

“Em đã không còn quan tâm những chuyện đó nữa rồi. Chỉ là anh cho em một đáp án, Hoa Diệp, em cũng không thể nào thuyết phục được bản thân mình tin nó. Nói không chừng, qua mấy ngày nữa, lại sẽ lòi thêm một số chuyện, nặng nề đôn ngã em. Tiểu cường đánh không chết ở trên mạng, còn em chỉ là một người rất bình thường. Không phải em chưa từng nỗ lực, cũng không phải cam tâm muốn từ bỏ như thế, Hoa Diệp, dù có một tia khả năng thôi, em cũng không muốn chia tay với anh. Sự thực chính là sự thực, em không muốn chỉ trích anh làm sai chuyện gì, chỉ là một người rút lui còn hơn là ba người cùng vướng víu. Em cho rằng chúng ta đều cần thời gian để tĩnh tâm lại mà suy nghĩ, bây giờ nếu còn sống chung một mái nhà hình như không thích hợp, chúng ta ly thân trước đi! Sau đó sẽ như thế nào, em nghĩ em có thể thân nhiên đón nhận. Không thể rộng lượng chúc phúc cho anh, chỉ ít có thể cho anh được bình tĩnh.” Cô nhàn nhạt nói, nói vừa nhẹ nhàng vừa rõ ràng, dường như đã chuẩn bị từ rất lâu rồi.

Hoa Diệp nặng nề thở ra, lồng ngực dồn dập nhấp nhô lên xuống, đầu ngón tay cong lên trắng bệch dưới ánh nắng. Anh cố gắng không chế cảm xúc, nói: “Tiểu Đào, có một số chuyện anh giấu em, không phải cố ý lừa dối, mà là liên quan đến đời tư của người khác nên anh không tiện nói. Nhưng bất kể em có tin hay không, có vài chuyện anh vẫn phải nói cho em nghe, về anh, về Mộc Ca. Bắt đầu nói từ đâu đây, ừm, nói về sổ tiết kiệm trước đi, thật ra không phải anh tài trợ cho Mộc Ca, mà là anh được người khác ủy thác, rồi lấy danh nghĩa bố Mộc Ca chuyển khoản cho cô ấy. Mộc Ca là một người kiêu ngạo, nếu biết người tài trợ cho cô ấy là ai thì cô ấy sẽ từ chối.”

“Ồ!” Đào Đào đột nhiên đứng dậy, đầu cũng không quay lại đập cửa bỏ đi. Chuyện của Hứa Mộc Ca, cô không có hứng thú cũng không muốn nghe. Nghe càng nhiều, chỉ sợ càng bị tổn thương. Vì có Hứa Mộc Ca, tất nhiên không thể thiếu Hoa Diệp. Chuyện xưa nồng nhiệt của họ, cô không muốn tham dự vào việc nhớ lại.

Hoa Diệp bất lấy tay cô, “Người đó là mẹ của Mộc Ca.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Ly Thân

“Anh không cần phải làm trái đạo đức nghề nghiệp và lương tri của mình để nói với em những chuyện này đâu.” Không biết tại sao, phòng khách không gian rộng lớn nhưng cô lại thấy ngột ngạt, muốn mở cửa sổ để hít thở chút không khí bên ngoài.

“Tiểu Đào, kiên nhẫn nghe hết được không?” Hoa Diệp khẩn cầu nhìn cô.

Cô vừa yếu ớt vừa bị ai thờ dài.

“Lúc anh quen Mộc Ca, mẹ cô ấy đã không còn ở Thanh Đài nữa, cô ấy cũng rất ít khi nhắc đến chuyện trước kia, chỉ nói với anh là đã ly hôn.

Lần đầu tiên anh đến nhà cô ấy ăn cơm, nhìn thấy trong phòng cô ấy trên tường có treo mấy bức tranh sơn dầu, giá để bút và con heo đất trên bàn sách tạo hình vô cùng đáng yêu, chưa từng thấy trên thị trường, anh nói đùa khen phẩm vị của cô ấy cao thật. Cô ấy cười rất mỉa mai, nói bức tranh và đồ gốm này đều là tác phẩm của mẹ cô ấy, mẹ cô ấy là sinh viên giỏi của Viện mỹ thuật Chiết Giang, trước đây làm giáo viên khoa mỹ thuật trường đại học sư phạm Thanh Đài. Anh thấy sắc mặt cô ấy hình như rất đau khổ, không có tiếp lời, cô ấy cũng không nói gì thêm nữa. Trong nhà cô ấy đã không còn tìm thấy dấu vết mẹ cô ấy để lại nữa rồi.”

Giọng Hoa Diệp có hơi trầm khàn, dừng lại một lúc, dường như đang sắp xếp mạch suy nghĩ.

“Anh nghĩ là em biết bố cô ấy vì sao lại trở thành người tàn tật, chuyện đó có phần sơ suất của chú ấy, cũng có phần tại người khác. Sau khi anh làm luật sư, đã mang vụ án đó về, người ta làm rất tốt, chú ấy không có một chút phần thắng nào. Chú Hứa là một kỹ sư không hiểu sự đời, năng lực sống rất kém, tình cảm cũng rất yếu đuối. Sau khi bị trúng gió, chú ấy trở nên vô cùng nóng nảy, đem chuyện không như ý muốn trong sự nghiệp và sự bất mãn đối với xã hội trút hết lên người nhà, chuyện lớn nhỏ trong nhà họ thật ra là Mộc Ca đang quán xuyến. Anh thường hay qua đó nói chuyện, tâm trạng chú ấy đã tốt lên. Nghe nói anh mồ côi cha, chú ấy vô cùng thương anh, quan tâm anh giống như một người cha vậy. Hình như anh làm luật sư rồi, Mộc Ca còn đang học đại học năm tư, vẫn chưa được nghỉ lễ, anh đến nhà cô ấy ăn cơm. Chú Hứa có uống vài ly rượu, bảo anh thề với chú ấy, sau này nhất định phải đối thật tốt thật tốt với Mộc Ca, chú ấy nói trong lòng đứa bé ấy rất khổ! Vừa nói, trong mắt chú đã ngấn lệ. Chú nói, Mộc Ca có một người em trai, nhỏ hơn cô ấy năm tuổi, mẹ cô ấy mang thai bốn tháng mới phát hiện, không thể phá thai, đành phải sinh ra, do vậy vi phạm chính sách sinh đẻ có kế hoạch của quốc gia, mất đi công việc. Di ấy ở nhà nhận vài học sinh học mỹ thuật để phụ cấp sinh hoạt gia đình. Cuộc sống cũng coi như yên ổn, tình cảm của Mộc Ca và em trai cũng rất tốt, chỉ là sau khi chú bị trúng gió không lâu, em trai nghỉ học về nhà, bị xe đụng, Mộc Ca và mẹ đều đến bệnh viện. Chú ấy nằm trên giường, trong lòng lo lắng suông, lại không thể چرا quấy, đến nửa đêm, mặt Mộc Ca không còn chút máu quay về, ngồi ngay xuống bên giường, nói, *bố, em trai không phải con của bố.*”

Chu Từ Kỳ cũng từng nói đến chuyện này, lúc ấy Đào Đào đang rơi vào chấn động bởi câu “Con rể tương lai của ông ta là luật sư”, không đề ý nhiều, bây giờ nghe Hoa Diệp nói, có chút bất ngờ.

“Việc đã đến nước này, mẹ cô ấy không còn che giấu nữa. Mẹ cô ấy có lần đi tỉnh khác họp, gặp được đàn anh trường đại học trước đây, hai người từng yêu nhau. Có thể là không khống chế được bản thân, hai người đã phát sinh quan hệ, không ngờ lại mang thai. Đợi sau khi em trai xuất viện, bố cô ấy liền đề nghị ly hôn, mẹ cô ấy sống chết không chịu, nói là không thể bỏ rơi chú ấy đang trúng gió vào lúc này. Chú ấy nghe thấy càng tức giận hơn, cầm cái đèn bàn trên tủ đầu giường đập em trai, em trai ngã ra đằng sau, va phải bàn, bị vỡ đầu, nứu góc áo Mộc Ca muốn đứng dậy, Mộc Ca đá em trai một cái, nói *mày đừng quá đề cao bản thân, trong nhà này không có hai người, tao và bố sẽ sống tốt hơn.* Mẹ cô ấy cuối cùng cũng đồng ý ly hôn, dẫn em trai đi, không biết đi đâu, đàn anh đó là người đã có gia thất, giữa họ không còn liên lạc nữa. Từ đó về sau, Mộc Ca trở nên vô cùng mạnh mẽ lại nhạy cảm. Anh hứa với chú Hứa, sẽ chăm sóc tốt cho Mộc Ca.”

Nói đến đây, khóe môi Hoa Diệp hiện ra một nụ cười chua xót, “Nào ai có ngờ, Mộc Ca hoàn toàn không cần đến sự chăm sóc của anh, cô ấy vì đề ra nước ngoài mà không ngại vứt bỏ tình cảm bốn năm của bọn anh, và cả... đứa con của anh và cô ấy.” Anh cắn chặt răng, đường cong cá hàm dưới căng cứng đến méo mó.

Đào Đào sững người, “Con?” Họ đã từng có con sao?

“Hai tháng. Lúc anh biết, cô ấy đã làm phẫu thuật xong rồi. Anh còn có thể ngăn cản bước chân của cô ấy như thế nào đây, anh chỉ còn biết buông tay. Cô ấy không nói chuyện này với chú Hứa, cô ấy cũng xin anh đừng nói, vì chú Hứa rất yếu đuối, cô ấy lo nếu còn bị khiếp sợ nữa, thì chú ấy sẽ vĩnh viễn không đứng dậy nổi. Tiểu Đào, nói thật, bốn năm gần gũi với chú Hứa, trong lòng anh cũng đã coi chú ấy như cha ruột, anh đã quen cứ cách vài ngày là đến thăm chú ấy, nghe chú ấy kể chuyện trước kia, uống chút rượu, anh cũng sẽ rất thoải mái nói về công việc của mình, cái nghề luật sư này, áp lực rất lớn, công việc của mẹ anh rất bận rộn, anh không muốn chuyện phiền lòng của mình làm tăng thêm phiền não cho bà. Sau khi Mộc Ca ra nước ngoài, anh vẫn đến chỗ chú Hứa ngồi giống như trước đây, không nhắc đến chuyện gì cả. Có một đêm anh từ nhà chú ấy đi ra, có một người phụ nữ ở bên đường gọi anh lại, anh vừa nhìn liền nhận ra ngay, bà ấy là mẹ của Mộc Ca. Ngoại hình Mộc Ca vốn giống mẹ. Anh và di ấy đến phòng trà uống tách trà, di ấy trông khí sắc không tệ, có lẽ cuộc sống rất tốt, di ấy đưa cho anh hai quyển sổ tiết kiệm, một là cho Mộc Ca, một là cho chú Hứa. Di ấy cứ khóc mãi, nói là đợi anh kết hôn rồi làm cha mẹ, thì sẽ hiểu được nỗi lòng của di ấy, thật ra cha mẹ cũng là người, cũng sẽ phạm sai lầm. Nếu phạm phải lỗi lầm không thể được người nhà tha thứ thì sống còn đau khổ hơn chết. Di ấy có thể trụ được đến bây giờ, hoàn toàn là vì em trai. Di ấy muốn bù đắp cho lỗi lầm của mình, khẩn cầu anh giúp đỡ. Di ấy biết Mộc Ca ra nước ngoài du học, thậm chí di ấy còn theo qua đó thăm Mộc Ca. Chi phí ở châu Âu rất cao, học bổng học viện tặng căn bản không đủ cho sinh hoạt, Mộc Ca vừa đi học vừa đi làm thêm, ngón tay bị chai sạn cả, cứ tiếp tục như vậy thì làm sao mà kéo dài được nữa? Bây giờ chú Hứa đã có thể chống gậy xuống đất, tiếp tục nghề ban đầu nữa là điều không thể, muốn sống tốt hơn, ít nhất cũng phải làm việc gì khác. *Xin cháu hãy giúp di, làm những điều này cho bố con họ, thì trong lòng di mới có thể yên ổn một chút, di ấy khóc nói với anh.*”

“Anh nhìn khuôn mặt giống Hứa Mộc Ca đó, anh không thể nào từ chối. Thế là, hai năm nay, anh thay mẹ cô ấy chăm sóc cô ấy ở nước Pháp xa xôi, để cô ấy có thể không lo lắng gì mà chuyên tâm học hành; rồi lại thay mẹ cô ấy xây một cái siêu thị cho chú Hứa của anh, sống một cuộc sống yên ổn. Hoa Diệp, khi anh cam tâm tình nguyện làm những việc này, anh có từng nghĩ, là anh xuất phát từ một luật sư nhận sự ủy thác của đương sự, hay là xuất phát từ tình yêu không thể xóa nhòa dành cho Hứa Mộc Ca?” Đào Đào ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn anh.

“Tiểu Đào...”

“Không phải em mỉa mai anh, mà là khen ngợi, anh là một người trọng tình trọng nghĩa. Đàn ông bây giờ đều bạc tình bạc nghĩa, anh rất hiếm có. Thật ra, anh nói một hơi dài như vậy, ngoài việc muốn nói cho em biết, tiền tiêu cho nhà họ Hứa không phải là do anh tự móc túi ra, mà là tăng giá lên rồi chiết khấu xuống. Anh cho rằng thứ em đề ý là mấy đồng tiền này sao?”

Sắc mặt Hoa Diệp từ trắng bệch, “Anh chưa từng nghĩ như vậy về em, Tiểu Đào.”

“Hoa Diệp, không cần nói nhiều nữa, tuy là anh đã kết hôn với em, anh cũng đã tận lực làm người chồng tốt của em. Nhưng chúng ta không thể không thừa nhận, nửa năm nay, trái tim anh thật ra chưa từng rời khỏi cô ta một bước.” Cô cười ha hả, đầy vẻ tự giễu, “Em nói đúng chứ!”

“Tiểu Đào, không phải, không phải đâu, không phải...”

“Vậy thì là gì? Anh qua lại với em, vì cô ta kết hôn nên trái tim anh đã chết. Anh mò côi cha, cần phải có trách nhiệm sinh con nối dõi, anh đã lựa chọn em, không phải vì anh thích em, mà là vì em ấu trĩ, em ngốc nghếch, trong lòng anh có thể tiếp tục yêu cô ta như trước đây, đối với em, chỉ cần làm tốt mã bê ngoài là được.”

“Tiểu Đào,” Hoa Diệp bỗng tăng âm lượng, “Không được ăn nói lung tung.”

Đào Đào khẽ nhắm mắt, vịn bàn đứng dậy, nước mắt dần tụ đầy viền mắt, rồi từ từ tràn ra ngoài, “Em cũng chỉ mong sao mọi điều em nói là vì em ghen tuông mà suy đoán lung tung, tiếc là không phải. Hoa Diệp, có một số chuyện không cần phải nói quá rõ ràng, giống như bí mật vậy, anh biết, em biết, trời biết, chúng ta đều lòng đã hiểu lòng. Anh có thể vạch rõ giữa trách nhiệm và tình yêu, nhưng em thì không, có lẽ nói là em tham lam, em muốn một người chồng từ trong ra ngoài đều chỉ có một mình em. Khi gặp được anh, anh đã là một cuốn sách lớn viết đầy chữ, nếu em muốn viết thêm gì, thì biết đặt bút ở đâu đây? Nhưng em vẫn cứ thích anh, vẫn cứ yêu anh, cho dù đến giây phút này, em vẫn không có một chút khí phách không dám nói ra hai chữ đó, em hi vọng ông trời ban xuống kỳ tích biết bao, nếu không thì hãy khiến anh mất đi ký ức. Ha ha, lời này có phải nghe rất ngu ngốc không anh. Hoa Diệp, em rất lý trí, là lý trí gắng gượng, em không cương quyết, anh không cần nói thêm nữa đâu, em cho anh cơ hội, cũng là cho bản thân em cơ hội được tiếp tục yêu anh. Nhưng em vẫn kiên trì tạm thời sống riêng. Em đã nghĩ xong lý do rồi, mẹ sắp làm phẫu thuật, em dọn về nhà chăm sóc bà, bố mẹ sẽ không nghi ngờ đâu.”

Cô không kìm được miếu máo, nước mắt rơi từng giọt, anh muốn đưa tay lau giúp cô, nhưng cô rút tay khỏi lòng bàn tay anh, quay đầu đi, “Ăn sáng thôi!”

“Tiểu Đào,” anh đuổi theo, từ đằng sau vòng lấy eo cô, “Anh cùng em đến nhà bố mẹ.”

“Hoa Diệp, mẹ em bị bệnh tim, em thật sự không giỏi che giấu, ở cùng anh, em sợ em sẽ không kiềm chế được mà nói ra điều gì, làm chuyện gì mất, em thật sự rất mệt mỏi.”

Cô kiên quyết vùng thoát khỏi tay anh, đi vào bếp, rút ra tờ khăn giấy lau mặt qua loa, cầm chén múc cháo. Tay run cầm chén không vững, chén trơn tuột vào bồn nước, cô nhặt lên, dùng nước rửa sạch, tiếp tục múc cháo, vừa vớt trứng đã luộc chín trong nước ra, bóc vỏ, cho vào trong đĩa.

Hoa Diệp nhăn mày, trong lòng vừa phiền vừa loạn, anh nhìn nhìn cô, xoay người đi ra sân thượng, ngồi xuống chiếc ghế nằm cô thích ngồi, châm một điếu thuốc.

Đào Đào nhìn về bên này, không giục anh, tự mình ngồi xuống ăn sáng. Sau khi cô đi, một mình anh cũng phải chăm sóc bản thân mình thật tốt thôi.

Ăn được một nửa, anh đi tới húp một chén cháo, không đụng tới trứng.

Cô rửa nôi chén xong, úp ngay ngắn, rác trong nhà cho vào từng túi, đặt ngoài cửa, còn đến phòng khách dọn dẹp giường đệm, kéo rèm giường ra. Đợi giặt phơi khô xong hết quần áo bẩn, cô nhìn nhìn bốn phía, phát hiện không còn gì để làm nữa, bấy giờ mới tìm từ trong tủ đồ ra một cái vali hành lý nhỏ.

Không thể mang quá nhiều đồ, bố mẹ sẽ nghi ngờ.

Nội y thay và giặt phải mang theo, áo khoác có thể cách vài ngày về rồi lấy, không được, cũng có thể đi ra phố mua. “Tuyển tập Trương Ái Linh” cũng mang theo, dùng để giết thời gian vào buổi tối. Lúc dọn vào đây, cô mất những mấy ngày để thu dọn, khi rời đi, chẳng qua chỉ có mười phút ngắn ngủi, cô cắn chặt môi, nuốt xuống nỗi buồn như sắp thốt ra.

Hôn nhân giống như nuôi tóc dài, cần phải nhiều năm mới có thể sở hữu một mái tóc dài xinh đẹp, cắt đi chỉ là một cái nhấc tay.

Kéo vali lại, đứng dậy, chỉ thấy Hoa Diệp đứng ở ngoài cửa nhìn cô chăm chăm.

Cô khẽ nhắm mắt, xách vali đi ra, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, “Anh có thể thay đồ rồi, bây giờ chúng ta xuất phát, đến nhà em vừa đúng giờ ăn cơm, sẽ không làm lỡ bao nhiêu thời gian của anh đâu.” Anh trước giờ vẫn vậy, ở nhà cô thêm một khắc, đều sẽ đứng ngồi không yên, giống như chịu tội vậy.

Tại sao trước đây cô có thể thông cảm cho anh được? Còn giờ phút này nghĩ lại, chỉ cảm thấy tim như bị châm đau âm ỉ.

Yêu nhau yêu cả đường đi, không yêu thì làm sao mà bao dung cho được?

Trong lòng Hoa Diệp này sinh một tia thê lương, trông cô rất kiên quyết, anh phải nói gì mới có thể giữ cô lại được đây. Anh rất bất lực, nhưng anh

cũng không muốn dối gạt cô rằng trong lòng anh hoàn toàn không còn Hứa Mộc Ca nữa. Thế nhưng, đó chỉ là một chút bận lòng đối với trước kia, không đồng nghĩa với việc muốn bắt đầu lại. Sao anh lại không quan tâm đến cô cơ chứ, không quan tâm cô sẽ căng thẳng, khó chịu cơ chứ?

“Đi thôi!” Cô thất thần quảng cổ, quay đầu nhìn anh.

Anh vẫn không đáp lời, chuông cửa bỗng reo vang.

Đào Đào mở cửa ra, Quý Mạnh Nhân sắc mặt âm u đứng ở bên ngoài.

“Mẹ, mẹ đến ă!” Cô khẽ kêu lên một tiếng, khom người lấy dép lê cho Quý Mạnh Nhân, vừa đưa mắt liếc Hoa Diệp.

“Tôi qua sao không về nhà ở? Cũng không gọi lấy một cuộc.” Quý Mạnh Nhân không vào nhà, nhìn hai người, lạnh lùng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chỗ Non

“Tôi qua con uống say. Về nhà đã khuya lắm rồi, Tiểu Đào sợ mẹ lo lắng nên chúng con không qua.” Hoa Diệp từ bên trong đi tới, không tự nhiên cười cười.

Hôm qua thứ Sáu, theo như lời hẹn với Quý Mạnh Nhân, lẽ ra phải về đại viện quân khu ở. Vì trận lộn xộn này mà anh quên bống chuyện đó, Tiểu Đào cũng không nhắc. Nếu không phải anh về trước thì có lẽ cô cũng sẽ không đi.

Đào Đào xoay người về một bên, môi mím chặt, ra vẻ không có ý giúp đỡ, giống như việc này không có bất cứ liên quan gì tới cô.

Sắc mặt Quý Mạnh Nhân càng nghiêm túc hơn, “Con uống rượu? Con quên dạ dày của con, và hai đứa còn đang chuẩn bị có em bé rồi sao?”

“Mẹ, việc này con không muốn bàn tới nữa, hãy để con và Tiểu Đào tự quyết định, có được không?” Vào lúc này nếu còn nhắc đến con nữa, dường như là một sự châm biếm, Hoa Diệp bất lực nhắm mắt lại, cả thể xác lẫn tinh thần đều uể oải, mà nhiều hơn hết là sự mờ mịt. Bây giờ ở riêng, anh không thể nào dự đoán được bước tiếp theo trong cuộc hôn nhân với Đào Đào sẽ đi đến đâu?

Quý Mạnh Nhân có hơi kinh ngạc với vẻ nôn nóng và mắt kiểm soát trong lời nói của Hoa Diệp, bà vừa cúi đầu, nhìn thấy chiếc vali hành lý nhỏ đặt trong phòng khách, “Ai sắp đi công tác?”

“Mẹ con sức khỏe không tốt, qua Tết Nguyên Đán phải làm phẫu thuật, con về nhà chăm sóc vài ngày.” Lần này, là Đào Đào tiếp lời, điện thoại đang reo, Đào Giang Hải đợi lâu không thấy người, gọi điện đến giục. Không phải là Đào Đào đồng tình với Hoa Diệp, là cô muốn đánh nhanh thắng nhanh.

“Là bệnh cũ lúc trước?” Quý Mạnh Nhân hỏi.

Đào Đào gật gù đầu.

“Vậy được, mẹ và hai đứa cùng qua thăm chị ấy.”

Hoa Diệp và Đào Đào sững sờ, bây giờ đang là giờ ăn cơm, Quý Mạnh Nhân đột nhiên qua đó, có chút không giống với phong cách của bà. “Là bây giờ sao ă?” Đào Đào hỏi thêm một câu.

“Ừm, trên đường đi vòng đến siêu thị trước mua ít đồ.”

Hoa Diệp lắc lắc đầu, “Mẹ Tiểu Đào đang điều dưỡng thân thể, bác sĩ bảo ăn chay, không được ăn đồ bổ.”

“Vậy thì mua bó hoa, mua giỏ trái cây.”

Đào Đào và Hoa Diệp nhìn nhau, không nói thêm gì. Hoa Diệp mặc xong áo, xách vali hành lý ra ngoài, Đào Đào khóa cửa, nhìn chìa khóa xoay một vòng rồi lại một vòng trong ổ khóa, cô cố gắng kiềm chế nổi thê lương trong lòng, nhắm mắt lại. Mới rút chìa khóa đi ra ngoài.

Cửa thang máy mở ra, Đào Đào là người cuối cùng đi vào, lúc xoay người, nhìn thấy mấy túi rác ở ngay cửa, lại chạy ra nhặt lên. Tự mình cảm thấy buồn cười với hành động như vậy của mình, đã quyết định ở riêng rồi mà còn để ý đến mấy túi rác này.

Đây là do thói quen tạo thành, giống như Hoa Diệp yêu Hứa Mộc Ca, đã thành thói quen, rất khó thay đổi.

Ba người đến siêu thị trước, Đào Đào không vào theo, ngồi trong xe gọi điện cho Đào Giang Hải, nói mẹ chồng sắp đến. Đào Giang Hải vừa nghe, liền tiếp oán trách sao bây giờ mới nói. Đào Đào nghe thấy ông gào lên gọi đi giúp việc, bảo làm thêm vài món. Cô cười nhạt, trong mắt bố, Quý Mạnh Nhân giá đắt, giống như rồng đến nhà tôm.

Đào Giang Hải và mẹ Đào Đào cùng ra ngoài nghênh đón, mẹ Đào Đào uống thuốc vài ngày, có thể tâm lý cũng đã bớt áp lực, nên khí sắc rất tốt. Hoa Diệp cầm hoa và giỏ trái cây vào. Mẹ Đào Đào nắm tay Quý Mạnh Nhân, nói trời lạnh như vậy mà đích thân đến thăm bà, thật là áy náy.

Quý Mạnh Nhân chân thành nói: “Tôi đã hồ thẹn lắm rồi, đến hôm nay mới biết chị bị bệnh. Bây giờ tôi không cần đi làm nữa, thời gian rảnh rất nhiều, Tiểu Đào và Hoa Diệp phải đi làm, hai đứa nó bận, nên để tôi đến thăm chị nhiều hơn.”

Mẹ Đào Đào rất cảm động, hai người cùng vào phòng khách ngồi xuống. Di giúp việc đã dọn cơm và đồ ăn lên, còn hâm một ấm rượu Thiệu Hưng của Chiết Giang nữa, vào cửa, là mùi gạo nếp ngát hương xộc vào mũi.

“Có tìm bác sĩ quen biết nào làm phẫu thuật không? Quận khu cũng có vài chuyên gia tim mạch, tôi có quen.” Quý Mạnh Nhân hỏi.

Đào Giang Hải đích thân rót trà bung lên cho Quý Mạnh Nhân, “Có, vẫn là Hoa Diệp giúp đỡ, là bác sĩ Âu Dương.” Ông quay đầu nhìn Hoa Diệp, Hoa Diệp đang nhìn Đào Đào, “Hoa Diệp, đợi phẫu thuật xong, chúng ta hẹn bác sĩ Âu Dương cùng ăn bữa cơm.”

“Được ạ!” Hoa Diệp gật đầu, trên mặt vụt qua tia áy náy.

“Trà ngon lắm!” Quý Mạnh Nhân nhìn những chồi chè non màu xanh nổi trong cái tách bằng sứ trắng tuyết, khen một câu.

Đào Giang Hải cười khà khà, “Bạn làm ăn của tôi tặng tôi đó, nói là trà trước mưa trước tiết Thanh Minh ở bờ Hồ Tây, rất non, vốn dĩ chuyên dùng để tiến cống cho hoàng cung, chồi non này đều là những cô gái còn xuân mười tám tuổi dùng miệng cắn xuống.”

Phụt một cái, Quý Mạnh Nhân phun ra một ngụm trà. Không nhịn được nữa.

“Sao vậy, bị bỏng à?” Đào Giang Hải căng thẳng hỏi.

Mẹ Đào Đào trợn ông một cái, “Ông làm ăn kết giao bạn bè kiểu gì vậy, nói bậy nói bạ.”

Đào Giang Hải gãi gãi đầu, cười có chút xấu hổ.

“Cơm đã xong rồi, chúng ta ăn cơm thôi!” Mẹ Đào đứng dậy, dẫn Quý Mạnh Nhân đến phòng ăn.

“Con mang hành lý lên lầu, sẽ xuống ngay.” Đào Đào nói.

“Sao lại mang theo hành lý?” Đào Giang Hải khó hiểu.

“Tiểu Đào qua ở với mẹ.” Hoa Diệp đáp.

“Đặt lại vào trong xe đi, trong nhà có bố có đi giúp việc, cần con ở làm gì chứ. Đúng là nhớ quá mà, có mấy bước chân đi đường thôi, tôi chạy qua thăm là được rồi.”

“Anh Đào, đây là lòng hiếu thảo của con bé. Cũng đâu có mấy ngày, khi có chuyện thêm một người giúp đỡ cũng tốt, huống hồ Tiểu Đào là áo bông nhỏ quan tâm mẹ.” Quý Mạnh Nhân cười cười, nhìn nhìn Hoa Diệp, “Căn nhà này lớn như vậy, Hoa Diệp cũng có thể tạm thời ở đây.”

“Không cần đâu, một mình con là được.” Đào Đào giành trả lời trước, xách hành lý lên lầu.

Hoa Diệp chần chừ một lát, rồi đi lên theo.

Đào Giang Hải rất thương con gái, phòng lớn nhất cảnh đẹp nhất trong biệt thự dành cho Đào Đào. Chính trong căn phòng này, anh và Đào Đào đã có lần thân mật đầu tiên. Vào tiết trời xuân ấm áp hoa khoe sắc. Những hộ dân tản bộ trên bờ biển đã nhiều hơn, không biết tại sao, vào một hôm mưa dày đặc, hờ ra là mưa như trút nước, vợ chồng Đào Giang Hải về quê thăm bà con, đi giúp việc cũng xin nghỉ phép, bên ngoài tiếng sét ầm ầm. Anh và Đào Đào đã xác định quan hệ yêu đương, trước khi ngủ đều sẽ gọi điện chúc ngủ ngon. Điện thoại vừa thông, chỉ nghe thấy tiếng sấm ầm ầm, Đào Đào sợ hãi nói cô sợ, lòng anh thất lại, buột miệng nói, “Anh qua với em.” Đào Đào không lên tiếng, anh không cúp điện thoại, cầm áo khoác ra khỏi nhà. Áo ngủ của Đào Đào rất bảo thủ rất đáng yêu, áo dài quần dài in hình gấu, rộng rãi thoải mái, cho thấy nhân cách xinh xắn yếu đuối. Cô dẫn anh vào phòng khách, chưa kịp nói chúc ngủ ngon, lại một trận sấm sét vọng đến, bị mất điện. Trong bóng tối, ai cũng không lên tiếng, chỉ nghe thấy bên ngoài mưa rơi xào xào không ngừng nghỉ, còn có tiếng hai hàm răng va vào nhau lập cập của Đào Đào vì căng thẳng, miệng lưỡi anh khô khốc, tim đập như ngựa chạy, một giây sau, anh đưa tay ra, bé Đào Đào đi lên lầu một cách chuẩn xác, đi thẳng đến phòng Đào Đào. Đào Đào vui đầu vào cổ anh, anh cảm nhận được khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rất nóng rất nóng, tim đập cùng một tuần suất với anh, cơ thể vừa mềm mại vừa dịu dàng, anh không đợi được nữa cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi cô.

Bài trí trong phòng giống hệt trước đây, mấy con búp bê treo trước giường vẫn cười ngốc nghếch, chiếc đồng hồ cóc cu treo trên tường màu sắc vẫn tươi tắn.

“Lát nữa hãy dọn dẹp, chúng ta xuống dưới đi!” Đào Đào đặt vali hành lý xuống, dùng ngón tay làm lược, sửa lại mái tóc, thuận tay ném túi xách lên giường.

“Tiểu Đào, anh cũng đến đây ở, được không?” Trong lòng anh hoang mang, giống như đã mất đi một điểm tựa.

“Vậy mà còn gọi là ở riêng sao?” Đào Đào không chút cảm xúc chớp mắt.

“Anh có thể ở phòng khách.”

“Vào đây ở không phải thời gian ăn một bữa cơm.” Đào Đào cup mắt, “Anh yên tâm, em sẽ không giận đối trẻ con mà từ chối gặp anh, cũng sẽ không cắt đứt liên lạc với anh, anh đến ăn cơm, em cũng sẽ hoan nghênh, nhưng em muốn một mình yên tĩnh. Xuống thôi!”

Anh im lặng nhìn cô, khóe môi nhếch lên cay đắng, “Được, tôn trọng em!”

Anh xoay người bước ra cửa trước, Đào Đào ngậy người vài giây, cũng định đi xuống thì nghe thấy tiếng tin nhắn đến, cầm ra xem.

Một biểu tượng khuôn mặt gục xuống đau khổ, “Rất khó chịu, tôi muốn uống nước.” Là Tả Tu Nhiên gửi đến.

Chắc hẳn là vừa tỉnh dậy sau một đêm say, có sức nhẩn tin, mà không có sức xuống giường rót nước, Đào Đào trợn mắt một cái, gấp điện thoại lại.

“Tĩnh” một tiếng, lại một tin nhắn nữa.

“Hoa mắt chóng mặt, bụng cũng đói meo!” Ngữ khí rất đáng thương.

Cô vui vẻ, trả lời một câu, “Liên quan gì đến tôi?”

Tốc độ trả lời tin nhắn của anh siêu nhanh, “Đây không phải bị chồng cô hại sao? Cô phải chịu hoàn toàn trách nhiệm...”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 61: Hình Tượng

Đào Đào xuống lầu hơi muộn. Mọi người đã ngồi vào bàn đông đủ, chỉ đợi một mình cô.

“Lè mè quá đấy, cũng không biết phép tắc gì hết, không nhìn thấy trong nhà có khách sao?” Mẹ Đào nửa giận trừng trừng Đào Đào, quay mặt qua cười cười xin lỗi Quý Mạnh Nhân, “Hết cách rồi, đều là do bố mẹ chiều hư.”

Quý Mạnh Nhân ngược mắt lên, cười cười, “Tiểu Đào rất hiểu chuyện.”

Đào Giang Hải cao giọng, chuẩn bị cầm đũa, Hoa Diệp lát nữa phải lái xe, ông lại đang trong thời gian bị Đào Đào quản giáo, cũng không lấy rượu, bảo dì Trần mang lên mấy chai cocktail cất sẵn lên, làm rượu thay nước để mời. Cocktail vừa ngọt vừa chua, uống vào là lạ, uống hết một ly, là rút ngay.

“Hoa Diệp, ăn nhiều một chút, đây đều là những món tủ của mẹ con đấy.” Đào Giang Hải thấy Hoa Diệp ăn giống như đang đếm hạt cơm. Dường như có tâm sự gì, vội dùng đũa gấp rau cho anh.

“Cảm ơn bố.” Hoa Diệp gật gật đầu, liếc mắt nhìn Đào Đào ở bên cạnh, cô cắn cắn môi, Đào Đào ăn cháo, miệng vẫn ồm, nhưng ăn cơm và thức ăn vẫn có chút khó khăn. Cơm hơi cứng, trong đồ ăn có muối có ớt, động đến chỗ da thịt bị bỏng, đều đau đến thấu xương, cô uống vài hớp canh, gấp một đũa đậu phụ chiên mềm, nhai rất từ tốn.

Thức ăn hôm nay rất phong phú, có vài nguyên liệu tuy không phải rất quý, nhưng vô cùng công phu, bình thường nhà họ Đào rất ít làm.

“Dì ơi, cái này trong nhà bếp còn không?” Đào Đào đau khổ nuốt một miếng đậu phụ, chỉ chỉ bánh đậu phụ và rong biển, cá đù vàng om, hỏi dì giúp việc.

“Ngon không? Yên tâm ăn đi, phu nhân làm nhiều lắm” Di giúp việc cười trả lời.

Đào Đào kéo khoe miệng thành một nụ cười nhẹ, đặt đĩa xuống, rót cho mình một ly nước sôi, bùng lên từ từ thổi hơi nóng, đợi nguội rồi, mới đưa đến bên miệng chậm rãi uống.

“Gần đây tôi có nghe được một câu chuyện cười rất hay,” Đào Giang Hải chê không khí ăn cơm quá ngọt nhạt, thêm vào đó bà thông gia không mời tự đến, khiến ông rất cảm động, ông vốn dĩ là người rất dễ hưng phấn, đùa quơ như mưa, “Có một nhà giàu mới nổi đến showroom xe BMW, nói với ông chủ, tôi muốn kiểu xe đắt nhất, ông chủ gật gù đầu, dẫn ông ta đi lái thử, ông ta rất hài lòng, thanh toán tiền ngay tại chỗ rồi lấy xe. Lúc lái đến cổng, ông chủ không nhìn được nữa, vẫn chạy đến, hỏi, *anh ơi, tôi nhớ tuần trước hình như anh mới mua một chiếc xe kiểu này mà.* Ông ta nói *không sai, nhưng mà gạt tàn thuốc trong xe đầy rồi.* Ha ha!”

Ông cười ngả nghiêng ngả ngửa, những người khác ai nấy nhìn nhau, đặc biệt là mẹ con Quý Mạnh Nhân đều là đáng vẻ giống như bị dọa không nhẹ.

“Không buồn cười sao? Nghe rất vui mà!” Ông nhìn xung quanh.

Đào Đào thở ra, đây gọi là tự lộ điểm yếu, cho dù có một ngày quảng trường nội thất của ông có lớn bằng cả Thanh Đài, chi nhánh mở rộng ra nước ngoài thì cái tính này của ông sợ là cũng không đổi được. “Buồn cười lắm, bố, có điều, cái này ngon hơn.” Cô gấp một đĩa sườn xào chua ngọt nhét vào miệng Đào Giang Hải, bây giờ trong phòng ăn cuối cùng cũng yên tĩnh.

Ăn cơm xong, Quý Mạnh Nhân lại ngồi một lúc, hỏi thời gian phẫu thuật và thuốc mẹ Đào uống gần đây, lại nói vài câu chuyện nhà, sau đó đứng dậy chào tạm biệt.

Đào Đào đưa áo khoác cho Hoa Diệp, “Lái xe cẩn thận.” Cô dặn dò giống như trước đây, nhưng lại quay mặt sang một bên.

“Mai anh lại đến.” Hoa Diệp nảy sinh một cảm giác mệt mỏi không thể nói ra. Bình thường Đào Đào biểu hiện rất ngoan ngoãn, thỉnh thoảng có tranh chấp vặt, anh chỉ cần nghiêm mặt lại, cuối cùng đều là cô chủ động giảng hòa. Tuy mấy hôm trước, cô cũng có giận dỗi chạy về nhà mẹ ở, cũng từng cả đêm không về vào hôm sinh nhật Trương Hoàng, nhưng cô vẫn quay về nhà. Lần này, cô trịnh trọng yêu cầu ly thân với anh.

Trước mặt Quý Mạnh Nhân và bố mẹ, Đào Đào không nói được, cũng không nói không được, cười cười, lễ phép mở cửa xe ghế sau cho Quý Mạnh Nhân, đứng ở bên đường, nhìn xe đi xa, mới vào lại nhà.

Quý Mạnh Nhân có thói quen ngủ trưa, liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Điện thoại của Hoa Diệp reo, anh nhìn nhìn Quý Mạnh Nhân ở ghế sau, đeo tai nghe vào nhận điện thoại. “Trương Hoàng, có chuyện gì không?”

“Bọn em đều đang ở bar Cầu Vòng, anh đến đây đi!”

“Tôi không rảnh.”

“Ồ, vậy thì thôi. Anh hai, vẫn là mặt mũi anh lớn, vừa xuống núi, quả thật không tầm thường. Sáng nay em đến quân khu có việc, nhìn thấy đại tá Bạch ở trước viện nghiên cứu với bộ dạng tiêu tụy đau khổ, em hỏi thử, thì ra là thất tình. Ha ha, lúc đó em vui mừng hết sức, bao nhiêu tuổi rồi mà lại còn chơi trò thất tình, thật ra Mộc Ca hoàn toàn không có bắt đầu với anh ta.”

“Không còn chuyện gì khác thì tôi cúp đây, tôi đang lái xe.”

“Được, tôi liên lạc sau. Làm xong việc ở văn phòng, lại chuyên tâm ở bên bà xã anh vài ngày, cũng nên bỏ ra chút thời gian dành cho anh em với, nói tới thì tiệc sinh nhật lần trước không gọi là vui lắm.”

“Cúp đây.”

Hoa Diệp tháo tai nghe xuống, từ trong kính chiếu hậu phát hiện Quý Mạnh Nhân đang mở mắt, nhìn chằm chằm sau gáy anh.

“Hoa Diệp. Con vẫn còn liên lạc với cô ta?” Quý Mạnh Nhân hỏi.

Hoa Diệp ngẩng người, “Không có.”

“Đừng nghĩ bản thân mình quá mạnh mẽ. Cô ta có thể ở nước Pháp xa lạ hai năm, về lại trong nước thì không sống được sao? Nếu Tiểu Đào biết con quan tâm cô ta như vậy, con bé sẽ buồn đấy.”

Hoa Diệp mặt không cảm xúc nhìn về phía trước.

“Mẹ vẫn luôn tưởng rằng con là đứa trẻ cầm lên được cũng buông xuống được.” Quý Mạnh Nhân thờ dãi.

“Mẹ, con có chừng mực.”

“Tốt nhất là có thật. Chuyện tình cảm, càng yêu càng tính toán, không yêu mới có thể bình tĩnh, phóng khoáng được. Tiểu Đào không phải một đứa trẻ.” Quý Mạnh Nhân lại nhắm mắt.

Bàn tay Hoa Diệp nắm chặt vô lăng, không tự chủ được cắn môi.

Mẹ Đào cũng đi ngủ trưa, Đào Giang Hải ngồi trên sân thượng chăm sóc mấy chậu hoa ông trồng, điện thoại hết cuộc này tới cuộc khác. Có bạn làm ăn gọi đến, cũng có cuộc ông gọi đi, nội dung nói chuyện đều là quảng trường nội thất của ông. Dự án này đã bắt đầu chính thức khởi động, bây giờ đang trong giai đoạn điều nghiên.

Trong phòng ngủ của Đào Đào cũng có một cái ghế nằm, đặt bên cạnh cửa sổ, nằm lên trên, có thể tắm nắng, nhìn thấy bầu trời xanh ngắt như được gột rửa, nhắm mắt lắng nghe, sóng biển từ nơi xa cuộn đến, từng con sóng dữ đập vào bờ, sau đó thì dịu dàng chậm rãi quay trở lại biển cả. Tối mùa hè, có hơi ồn ào, nửa đêm rồi mà vẫn còn có du khách vui đùa bên dưới.

Cô đóng cửa phòng lại, cầm một tấm thảm đắp lên đầu gối, từ từ ngồi xuống ghế nằm. Cả buổi sáng làm việc nhà, người rất mệt mỏi, nhưng tinh thần lại vô cùng tỉnh táo, có thể vì là ngày đầu tiên chính thức ly thân!

Ly thân, là một danh từ lạ lẫm, cô từng cho rằng từ này không có liên quan gì đến mình. Khi Đỗ Tinh vẫn còn ở Thanh Đài, khi cô vẫn chưa gặp được Hoa Diệp, hai người nằm trong phòng khách xem phim Hàn “Cuộc đời hoa hồng”, diễn viên phái thực lực Choi Jin Sil đóng vai một người vợ xấu xí, ở nhà chăm con làm việc nhà, không ngờ chồng mình lại ong bướm với người phụ nữ khác trong công ty. Kết cục nữ chính chết, tuy buồn, nhưng vẫn gọi là kết thúc có hậu, trong lòng người chồng ôm trọn tình yêu dành cho cô, kiên cường đi đến ngày mai. Nhưng cả quá trình, thật sự rất ngược tâm. Đặc biệt là nữ chính vì để nể kéo trái tim chồng, mà đã làm rất nhiều chuyện dè tiện, xem đến độ cô và Đỗ Tinh đập bàn đứng dậy, mắng xối xả người phụ nữ này quá dè hèn, quá bất lực. Rồi khỏi người đàn ông đó lẽ nào sẽ không sống được hay sao? Mặt dày mày dạn giống như ăn mày đòi lại tình yêu như vậy, có ý nghĩa sao?

Đứng ngoài vây thành, lời hùng hồn nào cũng đều nói ra được.

Một ngày thật sự bước vào vây thành, rất nhiều việc đã không còn là chuyện có thể đánh giá là có ý nghĩa hay không.

Cảnh ngộ của cô bây giờ không thấm giống như nữ chính trong “Cuộc sống hoa hồng”, cô có việc làm, có hậu thuẫn kinh tế lớn mạnh của bố mẹ, cô không có con, cô vẫn chưa đầy hai mươi lăm tuổi, nhưng cô lại không thể quả đoán rút kiếm chém đứt tơ tình.

Nguyên do chỉ có một, rất nực cười, đó, chính là yêu.

Nhưng Hoa Diệp mà cô yêu, ngồi ngay bên cạnh cô, một bữa cơm, nhìn cô không động đũa, cũng không hề chu đáo hỏi han một câu “Miệng đau lắm sao?”.

Trong tình yêu, không nhất thiết phải hoa hồng oanh tạc, không nhất thiết phải kẹo ngọt sô-cô-la, không nhất thiết phải quần đẹp áo tốt, chỉ cần có một câu nói đi vào lòng cô, là cô đã thỏa mãn rồi.

Đưa Hứa Mộc Ca đi dạo phố mua ly tình nhân, bóc vỏ tôm cho cô ta, tặng hoa cho buổi diễn đầu tiên của cô ta, Hoa Diệp không phải là người không biết chu đáo. Lo là cô, chỉ vì cô không phải là Hứa Mộc Ca mà thôi.

Không hay biết, vẫn cứ mơ màng ngủ thiếp đi, lúc tỉnh dậy phát hiện đã bốn giờ rồi, tay chân tê cứng, bụng đói kêu ọc ọc. Một lúc lâu sau, mới tự nhiên đứng dậy, nuốt nuốt nước bọt, vẫn còn đau, bác sĩ dặn hôm nay phải đến thay thuốc. Cô mặc áo khoác vào xuống lầu, phát hiện bố mẹ đều không có nhà, đi giúp việc nói Đào Giang Hải đưa mẹ Đào ra ngoài đi dạo một lát, trời tối tuyết rơi sẽ bị cảm lạnh, nhiệt độ quá thấp không được ra ngoài, vốn dĩ bảo cô đưa đi, nhưng lên lầu thấy cô đang ngủ nên không kinh động.

“Di ơi, tìm giúp cháu hai cái hộp, đựng ít thức ăn, à, cả cơm nữa.” Đào Đào nói.

“Lúc cô hỏi trên bàn ăn, tôi đã đóng gói sẵn rồi. Muốn gửi cho luật sư Hoa đúng không?” Di giúp việc vào bếp, mang ra một cái túi giấy.

Đào Đào cười cười, nhận lấy, “Cháu ra ngoài một lát, không cần đợi cháu ăn cơm tối đâu.”

Bắt xe đến phòng khám nhỏ khám tới qua trước, rồi xịt thuốc, bác sĩ nói không bị viêm, tình hình rất tốt, ráng chịu thêm vài ngày nữa là sẽ khỏi.

Ra khỏi phòng khám, cô gọi điện cho Tả Tu Nhiên, nếu anh không có ở chung cư, thì cô sẽ trực tiếp về nhà.

Âm thanh nhận điện thoại ỉu xiu, “Cô vẫn còn nhớ đến tôi sao?”

“Có nhà không?”

“Tôi đói tới mức sắp không bò ra cửa chính được rồi, có thể đi đâu chứ?” Khẩu khí đầy oán hận.

Đào Đào cười, “Cho tôi địa chỉ, bây giờ tôi qua.”

“Thật không?” Âm lượng vụt cao lên quãng tám

“Thật.”

Dù sao cũng là tình anh, tốc độ phản ứng rất tốt, ngay sau đó, địa chỉ liền được gửi đến điện thoại, ti mi đến độ ngồi xe buýt đến trạm nào, đi taxi dừng ở đâu thì gần hơn, cuối cùng nhắc nhở lúc xuống xe không được quên vật dụng tùy thân.

Cửa mở ra gần như cùng lúc với tiếng chuông cửa reo.

“Mau, mau, vào đi!” Cô vẫn chưa nhìn rõ thì một đôi tay dài từ bên trong thò ra, kéo cô. “Rầm” một cái, cửa chính lại đóng lại.

“Làm gì vậy?” Cô vốn muốn đưa túi giấy đến thôi chứ người không có vào, ngẩng đầu lên nhìn, giật mình, “Trời, thầy Tà, anh làm sao thế này?”

Tà Tu Nhiên mặc chiếc áo lông rộng rãi, tóc tai rối bời, mắt trái giống như mắt gấu trúc, bầm tím một mảng, trán thì vừa đỏ vừa sưng, trông giống như sống sót sau kiếp nạn vậy.

“Bộ dạng này nhìn không quen à?” Anh trừng trừng cô, nhìn thấy túi giấy trong tay cô, giành qua, lấy hộp đồ ăn ra, vội xoay người ném vào lò vi sóng.

“Có một chút.” Ngày đầu tiên anh đến Thanh Đài, cô đến sân bay đón anh, xảy ra tai nạn xe cộ nhỏ, lúc đó anh cũng bị tông rất thảm, nhưng lần này hình như khá nghiêm trọng.

“Long Tiểu và cô là cùng một sư phụ đào tạo ra, kỹ thuật lái xe thật kinh người. Có đánh chết thì sau này tôi cũng không ngồi xe hai người nữa đâu.” Tà Tu Nhiên trợn mắt, nghe lò vi sóng kêu một tiếng “tinh”, xoay người lấy ra, cầm đôi đũa lên, nuốt từng miếng lớn, giống như thật sự đói rất dữ.

“Cô nói xem một người đẹp trai như tôi, bị hủy hoại thành thế này, nếu như xuống lầu, hình tượng sẽ hỏng hết.” Tranh thủ ngẩng đầu lên cầu nhàu một câu.

Đào Đào mím môi cười, bấy giờ mới rảnh đánh giá căn hộ của anh. Không lớn, bài trí rất Âu, phòng bếp kiểu mở, dọn dẹp rất sạch sẽ.

“Anh nhiều bạn khác giới như thế, gọi một cú điện thoại bảo họ đến đi!”

“Tôi phải luôn giữ gìn phong thái hoàn hảo trong lòng họ.”

“Hả? Vậy anh không sợ tôi thất vọng về anh sao?” Cô trêu, rót cho anh ly nước.

“Hình tượng nào của tôi mà cô chưa nhìn thấy, hơn nữa cô là gái đã có chồng, tôi giữ hay không cũng không có ý nghĩa!”

Đào Đào trề môi, “Anh từ từ ăn đi, tôi về đây.”

“Đừng vội,” anh bỗng đặt đũa xuống, kéo cô lại, “Con mắt này của tôi ngày mai vẫn chưa hết sưng, vẫn không thể ra khỏi nhà, mai tôi ăn gì đây?”

“Thì gọi thức ăn ngoài! Gọi điện thoại là xong ngay, com Trung com Tây đều có đủ.”

“Tôi ở Đức ăn đồ ăn nhanh mười mấy năm, ngán từ lâu rồi. Tôi muốn ăn như thế này.” Bụng hộp thức ăn cỡ lớn đặt trước mặt cô.

Com đúng là rất nhiều, di giúp việc cho không ít com, anh lại nịnh nọt, loáng cái đã ăn sạch.

“Mai tôi không rảnh đến đâu.” Cô kiên quyết từ chối, không có cơ hội thương lượng.

“Vậy thì bây giờ cô nấu cho tôi.”

“Trong nhà anh có dụng cụ và nguyên liệu nấu ăn không?” Cô đã nhìn qua phòng bếp rồi, một cái tủ lạnh, một lò vi sóng, một máy pha cà phê, ngoài ra không còn gì khác, rượu trong tủ rượu thì rục rũ đủ loại.

“Có thể đi siêu thị mua! Đợi chút, tôi thay đồ, bây giờ chúng ta đi.”

Hình như anh sợ cô chạy mất, kéo cô đến chỗ giá treo đồ lấy áo khoác, khăn choàng, còn tìm từ trong ngăn tủ ra một đôi kính râm, “Thế nào? Có phải rất đẹp trai không?”

Đào Đào rút tay về, “Anh đẹp trai à, tôi không có hơi sức đâu mà chơi đồ hàng với anh, anh đẹp như vậy, không có nhà hàng nào nở từ chối anh đâu.”

“Đúng là sẽ không từ chối, nhưng sẽ vây quanh xem tôi như khi trong vườn thú. Nhưng có cô ở bên cạnh tôi thì khác, người ta nhất định sẽ tưởng cô là thiên kim tiểu thư nhà nào đó, còn tôi là vệ sĩ của cô.”

“Lý do thật là khiến cưỡng.” Đào Đào thở dài, không quan tâm đi thu dọn hộp đồ ăn, mặc kệ anh.

“À, trước khi chúng ta đi siêu thị, đến phòng khám xịt thuốc giúp cô trước, nhất cử lưỡng tiện, có đúng không? Há miệng to ra, tôi xem thử có đỡ hơn chưa?” Anh nhiệt tình choàng vai cô, mắt trừng thật to.

Đào Đào nhìn anh, trong đôi mắt đẹp là sự quan tâm, có một chút chua xót và đau lòng. Tại sao người nói câu này không phải là Hoa Diệp chứ? Tại sao Tà Tu Nhiên lại có thể nhớ những chuyện vặt vãnh này một cách rõ ràng như thế?

Tối hôm qua ở quán thịt nướng, nhớ đến cuộc nói chuyện với Hoa Diệp, cô lơ đãng, trong lúc ngơ ngẩn uống một ngụm rượu Thiệu Hưng mới sôi, lúc đó, cô đau đến trào nước mắt. Mọi người còn đang kinh ngạc thì Tà Tu Nhiên đã xông vào phòng bếp ở phía sau lấy vài viên đá nhét vào miệng cô, kéo cô ra khỏi nhà hàng, vừa hay đối diện có một phòng khám nhỏ.

Lúc bác sĩ bôi thuốc cho cô, chế nhạo người bạn trai là anh không làm tròn bổn phận, đến bạn gái cũng không chăm sóc tốt. Anh cười, liên tục vâng dạ.

Thuốc xịt vào trong miệng, trước tiên là lạnh lạnh, sau đó vừa tê vừa rát, cô đau đến run người, anh nắm chặt tay cô, bàn tay còn lại ở đằng sau vỗ nhẹ lưng cô, nhưng miệng thì ra sức mắng cô “ngốc”, nhưng khẩu khí lại dịu dàng.

“Sợ gì chứ, cũng đâu phải tôi muốn hôn cô, nào, há to ra, a, a...”

Cô nhẹ nhàng phui tay anh ra, chớp mắt, đề nghị cay đắng đang lan tràn xuống, “Tôi đã đến phòng khám rồi, nên không cần lãng phí thời gian nữa đâu, chúng ta đi siêu thị thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Ưu Điểm

Siêu thị thứ Bảy, trước giờ vẫn luôn náo nhiệt.

Đào Đào nhìn một đồng đồ trên xe đẩy, trề môi N lần. Điều kiện để nấu một bữa cơm và nấu một trăm bữa cơm thật ra là giống nhau, từ nồi niêu xoong chảo đến dầu muối tương mắm, cái gì cũng phải mua. Tiền lương của Tà Tu Nhiên chắc chắn rất cao, cái gì cũng chọn loại cao nhất, hoặc nói anh căn bản không chọn, cho rằng thứ đắt nhất chính là tốt nhất.

“Thầy Tà, hay là mai tôi lại mang cơm đến cho anh!” Đào Đào cụp vai, thương lượng cách thứ hai.

“Sao cô có thể nuốt lời vậy chứ?” Tà Tu Nhiên trừng mắt, lấy ra một cái tạp dề in hình hoa trên giá hàng, “Thích không?”

Đào Đào giành lại, ném lên giá hàng, không phải anh ta tưởng đã tìm được nhân viên làm theo giờ dài hạn đấy chứ!

Tà Tu Nhiên lại lấy lại, nhét vào trong xe đẩy, cúi đầu nhìn, “Ừm, dụng cụ đều đủ rồi, bây giờ chúng ta nên đi mua nguyên liệu thôi. Cô định nấu món gì cho tôi? Tôi không kén chọn, khẩu vị miền Nam, khẩu vị miền Bắc đều được.”

Đào Đào đầu đầy vạch đen, bắt tắc dĩ đẩy xe đến khu nguyên liệu nấu ăn.

Tà Tu Nhiên nhếch khóe môi, đẩy đẩy mắt kính, vui mừng khắp khởi đi theo sau. “Trong nhà cũng không có hoa quả. Mua ít trái cây đi!” Đi ngang qua khu trái cây, anh kéo xe đẩy lại.

Đào Đào có một điểm tốt, bất cứ chuyện gì đã thỏa hiệp rồi thì thái độ sẽ rất nghiêm chỉnh.

“Loại táo phần đầu có nếp nhăn này vừa ngọt vừa giòn, tuy trông không được đẹp.” Cô nhặt lấy một quả cho anh xem. “Được, cô xem rồi mua là được.” Anh khoát khoát tay, ngẩng đầu lên. Khu hàng thịt cách hai giá hàng có một chàng trai đáng người thanh tú đang đứng, mắt trừng to nhìn về phía bên này. Khi bắt gặp ánh mắt của Tà Tu Nhiên, anh ta liền dời tầm mắt đi. Tà Tu Nhiên chớp chớp mắt, nghiêng đầu nghiêng, chàng trai đó lại nhìn qua.

Anh lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, đụng đụng Đào Đào.

“Làm gì vậy?” Đào Đào ngẩng đầu lên.

Anh đưa miệng về phía khu hàng thịt, ơ, chàng trai đó đâu mất rồi.

“Thời gian hơi muộn rồi, chỉ có thể mua ít thịt thái sợi về xào, làm món khác phiền lắm.”

Anh nhìn bốn phía, có nhìn thấy chàng trai thanh tú.

Mua nguyên liệu xong, cũng coi như có thể tính tiền rồi. Trước mỗi quầy thu ngân đều xếp một hàng dài, Đào Đào dùng mắt đếm số người, thờ dài, nhân nại đợi vậy!

“Hai vợ chồng son chuẩn bị kết hôn đấy à?” Một bà đi xếp phía sau nhìn nhìn xe đẩy của hai người, cười hỏi.

“Không phải.” Đào Đào lắc đầu.

“Vậy thì là kết hôn rồi chuẩn bị dọn sang nhà mới?” Bà đi cười híp mắt, “Hai vợ chồng son trông thật xứng đôi, rất có tướng phu thê.”

“Chúng cháu không phải.” Đào Đào yếu ớt phân bua, “Cháu và anh ấy chỉ là đồng nghiệp.”

“Cô gái xấu hổ rồi, đồng nghiệp làm gì có chuyện nhiệt tình giúp mua này mua kia như vậy?”

“Cô ấy học theo Lô Phong đấy ạ, ha ha. Di à, chúng cháu thật sự là đồng nghiệp, không có quan hệ gì khác cả.” Tả Tu Nhiên nhướn đôi mày đẹp, nhìn Đào Đào sột ruột tới mức mặt mày nhẵn thành một đồng, không nhin được cười.

“Cậu phải cố gắng lên, bây giờ cô gái chịu làm việc nhà như vậy không nhiều đâu.” Bà đi không bỏ cuộc nhìn nhìn hai người, hận không thể làm bà mai ngay tại chỗ.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại reo lên thành công cứu Đào Đào ra khỏi cảnh khó xử, “Anh thanh toán, tôi đi nghe điện thoại.” Cô ném Tả Tu Nhiên lại, vượt qua đám đông, chạy ra ngoài.

“Hi, Diệp Thiếu Ninh, đang ở đâu vậy?” Bên ngoài rất lạnh, Đào Đào không nhịn được rung mình một cái.

“Đang ở ngoài. Còn cậu?” Giọng Diệp Thiếu Ninh nghe có vẻ buồn buồn.

“Mình đang ở siêu thị mua đồ. Cậu đang có tiệc à? Cuối tuần còn phải làm việc này, rất bức bối đúng không!”

“Không phải tiệc xã giao, mình đang định về nhà. Tiểu Đào, cậu nói mời mình ăn cơm, hôm nay mình rảnh.”

“Hôm nay mình có chút chuyện khác. Mai được không? Cậu đến nhà mình ăn cơm đi, bây giờ mình dọn về nhà ở rồi, cơm trưa, cơm tối đều được.”

Diệp Thiếu Ninh giống như bị kinh ngạc, nhất thời không tiếp lời.

“Mẹ sắp làm phẫu thuật, ở nhà tiện chăm sóc hơn.” Đào Đào sợ Diệp Thiếu Ninh nghi ngờ, vội chặn miệng cậu ta lại.

“Vậy à, được, mình đang định đến thăm dì, trưa mai mình đến ăn cơm.”

“Ừm ừm, mình ở nhà đợi cậu.”

“Tiểu Đào...”

“Hà?”

“Đừng ở ngoài lâu quá, chú Đào và dì sẽ lo lắng.”

“Mình biết, mình biết, mình về nhà ngay đây.”

Hai người nói tạm biệt, bây giờ mới cúp điện thoại. Đào Đào vừa muốn quay lại siêu thị, quay đầu lại, Tả Tu Nhiên đã đẩy xe đứng ở đằng sau, mặt dài ra một khúc.

“Lén lén lút lút nói chuyện điện thoại với ai đó?”

“Không thể báo cáo. Đồ đều ở đây cả rồi sao?” Cô giúp đẩy xe đẩy đến chỗ đậu xe.

“Mời người này người kia, tại sao không mời tôi đến nhà cô làm khách?” Anh nhỏ tiếng lầu bầu.

Đào Đào trợn anh một cái, “Anh đúng là được voi đòi tiên.”

Chuyển túi lớn túi nhỏ vào chung cư, rửa sạch sẽ, lúc chuẩn bị nấu cơm đã hơn sáu giờ. Nguyên liệu Đào Đào mua không phức tạp, ngại cứu xào thịt, cá chim hấp, còn có cà chua xào trứng, nấu nhiều hơn một chút, lúc cho vào lò vi sóng hâm nóng cũng sẽ không bị đổi vị.

Đào Đào vo gạo trước, cho vào nồi cơm nấu, mặt khác rửa sạch cá, cho gừng thái sợi, hành lá, ớt đỏ vào, rót chút rượu, rắc muối lên, cho vào nồi hấp hấp. Tả Tu Nhiên xung phong đi rửa ngại cứu, xắt cà chua.

“À, quên mất cái này.” Hình như anh rất vui, bên khóe miệng luôn nở nụ cười, anh lấy từ trong túi đồ ra chiếc tạp dề cột cho Đào Đào, “Bây giờ thì cái này phát huy tác dụng rồi đấy!”

Đào Đào cúi đầu nhìn nhìn, cười, “Thầy Tả suy nghĩ thật chu đáo. Anh từng làm việc nhà rồi à?”

Tả Tu Nhiên tỉ mỉ trầm tư hồi lâu, “Không phải cô tưởng tôi sinh ra là đã ăn ngon uống ngon rồi đấy chứ?”

“Vậy thì anh ăn gì uống gì?” Đào Đào vui vẻ.

“Tôi sang Đức lúc mười hai tuổi, vẫn luôn ở ký túc xá của trường, cho đến khi tốt nghiệp đại học, tôi mới có được căn hộ của riêng mình, cô nói xem, dưới sự giằng co của nhân viên quản lý trường học, tôi có gì mà không biết làm?”

Đào Đào ngây người, đưa ngại cứu cho anh, anh chen vào bên bồn nước, ngắt từng cọng lá và thân.

“Bố mẹ anh đúng là sốt ruột mong con thành rồng, nhỏ như vậy mà đã ra nước ngoài rồi!” Lúc cô mười hai tuổi vẫn còn suốt ngày cùng bạn chơi búng dây thun, điên cuồng giống như một cô nhóc con, đến giờ cơm tối, đều bắt mẹ Đào đi tìm khắp phố.

Tả Tu Nhiên thu lại ý cười, thở dài, “Lúc đó tôi ở lại trong nước sẽ rất khó xử, ra nước ngoài là lựa chọn tốt nhất.”

“Hả?” Đào Đào hơi sững người.

Anh lại nhanh chóng cười biến mất, nhanh tới mức khiến cô nghi ngờ vừa rồi cô không nhìn thấy vẻ tự giấu vệt qua trong mắt anh, “Thấy cô bình thường ngốc nghếch, không ngờ làm việc nhà cũng rất nhanh nhẹn. Ừm, làm vợ người ta, cô cũng coi như có một ưu điểm rồi.”

Cô chỉ có một ưu điểm này thôi!

Trong bếp ngập tràn hơi nước nóng hổi, mùi cá và mùi cơm xen lẫn bông bênh trong không khí, Đào Đào đứng thẳng lưng, nhìn ngại cứu xanh ngắt, cà chua đỏ tươi trong bồn nước, lặng lẽ cắn môi.

Tả Tu Nhiên liếc nhìn cô, phát hiện mắt cô ngơ ngẩn, mặc cho dòng nước từ vòi nước xối xào xào.

“Tôn trọng lòng tự trọng của cô rồi?” Anh cười hỏi.

Anh khẽ lắc đầu. Nhanh nhẹn bật lửa, cho dầu vào, máy hút khói kêu ong ong, cô bắt đầu xào rau.

Anh đưa tay ra, tắt lửa, đồng thời tắt máy hút khói. Đến gần cô, chậm rãi choàng vai cô, để mắt mình nhìn thẳng vào mắt cô, giống như đối với cô gái nhỏ, vô cùng nghiêm túc nói: “Đào Đào, tôi chưa từng kết hôn, nhưng đứng ở góc độ của đàn ông, tôi có thể nói rõ ràng với cô rằng, lấy được cô làm vợ, là phúc phận lớn nhất của đàn ông. Cô có lý do để tự tin, cũng có lý do để tự hào.”

Đào Đào sững sờ, khó hiểu nhìn anh.

“Nếu phụ nữ quá thông minh, sao có thể tôn bật được sự lớn mạnh của đàn ông? Hi hi, cho nên phụ nữ ngốc một chút thì tốt hơn. Đồ ngốc, tôi đang khen cô đấy!” Anh nhún nhún vai, đứng thẳng dậy, vỗ vỗ vai cô.

“Bị bệnh!” Cô tưởng anh nói những lời triết lý gì chứ, trừng anh một cái, xoay người tiếp tục bận rộn.

Tả Tu Nhiên cười, dường như muốn nói gì đó, rồi lại thôi.

Nấu cơm xong, Đào Đào liền chào tạm biệt về nhà, Tả Tu Nhiên không nín kéo, muốn lái xe đưa cô về nhà, nhưng cô không chịu. Anh đưa cô đi đến đường lớn bắt taxi, lúc lên xe, anh bỗng nắm tay cô, “Nếu người nào đó không biết trân trọng, thì hãy sả vào lòng tôi nhé!”

Đào Đào rút tay về, đóng cửa xe rầm một cái, nói địa chỉ với tài xế, đến nhìn cũng không thèm nhìn anh.

Tài xế cười khà khà, tưởng hai người đang liếc mắt đưa tình.

Đào Đào thở dài. Quay đầu nhìn Tả Tu Nhiên đứng bên đường liên tục gửi những nụ hôn gió tới cô, cô biết anh không nghiêm túc, bật cười lắc

đầu, từ từ xòe bàn tay ra, đây là thứ anh nhét cho khi nắm tay cô lúc này. Một túi kẹo sữa bò nguyên chất của Tân Cương, một túi kẹo trái cây nhập khẩu Hàn Quốc.

Cô xé túi kẹo trái cây, bóc một viên cho vào miệng, là vị quýt, hơi chua, hơi ngọt, thơm mát dịu dịu.

Ngày hôm sau, Đào Đào ngủ đến khi mặt trời lên rất cao mới thức dậy, giặt đồ của mình xong, giúp dì giúp việc dọn phòng, vừa nói chuyện cùng mẹ Đào.

“Tiểu Đào, hôm nay luật sư Hoa đến ăn cơm không?” Dì giúp việc hỏi.

“Không biết.” Đào Đào cúi đầu thay ga giường.

“Con gọi điện hỏi thử, nào, chúng ta đợi nó.” Mẹ Đào nói.

“Không gọi, tùy anh ấy!” Tối qua cũng không gọi điện, sáng sớm, cô không chỉ nhìn công ngoài sân rất nhiều lần, điện thoại cũng để ở trong túi, sợ bỏ lỡ cuộc gọi. Đến bây giờ, mọi thứ đều im ắng.

Tuy lý thân là do cô đề nghị, nhưng trong lòng vẫn thấp thoáng tồn tại sự mong đợi.

Không phải là không hụt hẫng.

Hoa Diệp không đến ăn cơm trưa, nhưng Diệp Thiếu Ninh thì lại đến đúng giờ. Mẹ Đào nhìn thấy cậu ta, mắt cũng cười híp lại. Cậu ta lại đặc biệt có thể đùa cho mẹ Đào vui, nói gì mẹ Đào cũng đều cười không khép được miệng. Mẹ Đào quan tâm nhất vẫn là chuyện chung thân đại sự của cậu ta, “Không vội, đàn ông càng già càng đẹp.”

Đào Đào buồn rầu không lên tiếng uống canh, nghe thấy tiếng cười của hai người, ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngơ ngẩn.

Đào Giang Hải ăn cơm xong liền đến cửa hàng nội thất, mẹ Đào bẽn lẽn vững dạ trở về phòng ngủ trưa, đi giúp việc thu dọn chén đĩa, hẹn với bảo mẫu nhà bên cạnh cùng đi mua sắm. Đào Đào dẫn Diệp Thiếu Ninh đến phòng khách ăn trái cây, bật nhạc, âm lượng khe khẽ.

“Tiểu Đào, tối hôm qua... thật ra mình cũng đang ở siêu thị.” Diệp Thiếu Ninh cười nhàn nhạt, “Mình đã nhìn thấy cậu.”

“Vậy tại sao không chào?” Đào Đào khó hiểu nhìn cậu.

“Bên cạnh cậu còn có một người khác.”

“Xì,” Đào Đào trừng cậu ta một cái, “Đó là cấp trên của mình, cố vấn kỹ thuật tổng công ty cử đến Thanh Đài, là một con ‘rùa biển’, mình đưa anh ta đi mua ít đồ dùng hàng ngày. Có phải cậu nghĩ lung tung về mình không?”

“Mình biết Tiểu Đào là người thế nào, sẽ không nghĩ lung tung. Chỉ là... thế giới rất nhỏ, nếu như bị người khác nhìn thấy, truyền đến tai Hoa Diệp thì sẽ nảy sinh hiểu lầm.” Hai người đầu kẻ sát đầu, lại mua vật dụng nhà bếp, sao có thể không khiến người ta nghĩ xa xôi chứ?

“Cây ngay không sợ chết đứng, những chuyện vô căn cứ này, không cần phải để ý. Trước đây các dì còn nói cậu từng thích mình, buồn cười đúng không, thật là hoang đường.”

Ánh mắt Diệp Thiếu Ninh bỗng tối đi, khuôn mặt có hơi cứng nhắc, cậu ta cắn môi, “Mình không muốn gạt cậu, có chuyện này...”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Thuận Tiệm

Đào Đào ngây người, “Sao mình chưa nghe cậu nhắc đến bao giờ?”

Diệp Thiếu Ninh xấu hổ quay mặt về phía sân phơi bên ngoài. Nhìn chăm chăm vào một khóm hoa trà nở rộ, “Mẹ mình trước đây vẫn luôn nói với dì, muốn cậu làm con dâu. Dì bảo từng nói bóng gió với cậu, nhưng cậu già ngốc, có lẽ trong lòng cậu không có ý đó với mình. Mình cũng từng nhờ Chu Từ Kỳ đưa thư tình giúp mình, kết quả bị chú Đào xé mất.”

“Tại sao cậu không trực tiếp hỏi mình?” Đào Đào quả thật có chút dở khóc dở cười.

“Hỏi cũng như không hỏi, cậu thích Hoa Diệp mất rồi. Hơn nữa trực tiếp nghe thấy cậu từ chối, trong lòng mình sẽ càng thêm khó chịu, sau này ở cùng nhau cũng không tự nhiên. Hôm nay nếu không phải cậu nói tới, thì có thể mình sẽ mãi mãi không nhắc đến.”

Đôi mắt to của Đào Đào đảo mấy vòng, nuốt nuốt nước miếng, “Diệp Thiếu Ninh, hỏi nhỏ một câu nhé, đến giờ cậu vẫn chưa tìm bạn gái không phải là vì mình đấy chứ?”

Diệp Thiếu Ninh xoay người lại, lấy hết dũng khí nhìn Đào Đào, “Không phải mình chỉ thích cậu một chút thôi đâu, mà là rất thích, bây giờ mình vẫn chưa gặp được người có thể khiến mình quên được cậu. Sau này nếu gặp được, mình sẽ kết hôn. Nhưng cậu đừng có gánh nặng tâm lý, thích cậu là việc của mình, không liên quan gì tới cậu. Mình cũng không có suy nghĩ muốn phá hoại gia đình cậu. Làm bạn bè giống như bây giờ rất tốt.”

Đào Đào không nói gì nữa, không biết nên nói cậu ngốc hay là nên cảm động vì cậu. Hai người từ nhỏ đã biết nhau, cả hai cùng đến trường, cùng tan học, cũng kết bạn ra ngoài du ngoạn, ăn cơm, nhưng chưa bao giờ nói với nhau những lời mờ ám, ngay cả tay còn chưa nắm, Diệp Thiếu Ninh vẫn luôn là bạn sắc quân tử, sao cô có thể nghĩ rằng cậu ấy có ý với cô chứ? Có điều, cho dù có biết thì cô cũng sẽ giả vờ như không biết thôi, trong lòng cô, Diệp Thiếu Ninh giống như con trai của nhà họ Đào vậy.

Vốn dĩ, tâm trạng buồn bực, còn muốn tâm sự vài câu trong lòng với cậu ấy, nhưng bây giờ, cô nào dám mở miệng nữa. Cô lo nói rồi, sẽ khiến Diệp Thiếu Ninh tưởng cô ám thị gì đó cho cậu ta.

Bầu không khí vẫn có một chút gượng gạo. Hai người lại nói về công việc của nhau một lúc, Diệp Thiếu Ninh bèn đứng dậy chào tạm biệt, bảo là còn phải đến công ty tăng ca. Đào Đào tiễn cậu ta ra ngoài, cậu quay đầu lại nhìn chiếc cằm gầy đến nhọn hoắt của cô, an ủi: “Có bác sĩ giỏi như thế mổ, ca phẫu thuật của di sẽ không có vấn đề gì đâu, đừng lo lắng. Tối hôm ấy, mình cũng sẽ xin nghỉ đến với cậu.”

Đào Đào bị câu này của cậu làm cho mắt đỏ hoe, cậu nào biết nỗi khổ thật sự trong lòng cô!

Đứng ngây ngốc bên đường nhìn xe Diệp Thiếu Ninh đi xa mới xoay người, vẫn không đi vào sân. Nghe thấy đằng sau lại có tiếng phanh xe, vội quay đầu lại, Hoa Diệp mở cửa từ trong xe bước xuống.

Ánh mắt chậm rãi rơi lên người anh, lộ ra một chút thờ ơ, một chút nghi hoặc, giống như đột nhiên đâm vào tầm mắt cô là một vị khách xa lạ không mời mà đến.

Lúc này, sớm đã qua giờ cơm trưa, anh hẳn là đã ăn rồi mới đến. Áo lông màu xanh, bên trong quần khăn choàng màu xanh đen, quần tây thẳng thớm đến mu bàn chân, giày da không nhuộm hạt bụi, đầu tóc được chải gọn gàng giống như sắp ra tòa.

Không có cô ở bên, anh dường như thích ứng rất tốt.

“Đến rồi!” Cô nhàn nhạt chớp mắt.

Hoa Diệp bị ánh mắt này của cô làm cho đau nhói.

“Em khóc à?” Anh nhìn thấy khóe mắt cô uồn ướt.

“Không có.” Cô đưa tay lau nước mắt, xoay người tiếp tục đi vào trong sân.

“Sao em lại đứng ở bên đường?”

“Tiễn Diệp Thiếu Ninh, trưa nay cậu ấy đến ăn cơm.”

“Sau đó em và cậu ấy nói chuyện đến bây giờ, rồi nói gì đó, và em khóc?” Giọng Hoa Diệp bỗng trầm xuống, vẻ mặt lạnh lùng. “Đào Đào, hình như chúng ta ly thân, đã cho em rất nhiều thuận tiện!”

Hôm nay là Diệp Thiếu Ninh, hai hôm trước là thầy Tả, thật là trùng hợp. Một người rồi lại một người xuất hiện bên cạnh cô, che chở cô, an ủi cô.

Đào Đào quay mạnh đầu lại, nhìn Hoa Diệp không chớp mắt, con ngươi sáng đến lạ thường, “Anh xác định là thuận tiện cho em sao? Lẽ nào anh không biết tại sao chúng ta lại ly thân?”

Hoa Diệp giận tím mặt, bất giác nắm chặt tay lại, chỉ cảm thấy máu huyết thoáng chốc xông lên đầu, buột miệng tuôn ra những lời mất kiểm soát: “Mọi chuyện đều là lời nói từ một phía em, rốt cuộc anh đã phạm phải lỗi lầm thuộc tính nguyên tắc gì?”

Ánh mắt Đào Đào u ám hẳn đi, từ từ lộ ra một vẻ đau thương. Cô cắn chặt môi, ngẩng đầu lên, hàng mi dài run run, giống như đang kiềm chế gì đó.

Yêu là gì? Thì ra yêu là quyền lợi để bạn dành cho đối phương tổn thương hết lần này tới lần khác.

Lúc đầu anh nổi giận, cô hi vọng đó là ghen, vì quan tâm lo sợ mất cô, nên nói năng lộn xộn. Nhưng câu tiếp theo, cô thật sự đã tuyệt vọng.

Yêu lại là như thế nào?

“Hoa Diệp, chúng ta lên xe đi.” Cô quay đầu, đi đến xe ô tô. Ở đây gần nhà, cô không muốn bị mẹ đang ngủ trưa nghe thấy.

Cô kéo cửa ghế sau ngồi vào, Hoa Diệp chần chừ ở bên ngoài một lúc, rồi cũng ngồi vào.

Sau khi im lặng một lúc lâu, cô lại mở miệng một lần nữa, giọng nói vừa khô vừa chất.

“Hoa Diệp, anh lái xe đi! Đi xa một chút, chúng ta cãi nhau!” Cô nhắm mắt lại, lòng đau đến độ giống như có một bàn tay bóp chặt. “Sau khi cãi nhau thì anh về nhà anh, em về nhà em, thứ Hai, chúng ta đến Cục Dân chính ly hôn. Nói em tùy hứng cũng được, vô cớ gây sự cũng được, tất cả đều được, em không muốn tiếp tục với anh nữa.”

“Đào Đào...” Hoa Diệp hét to một tiếng, mang theo vài phần thô bạo.

Đào Đào bị dọa đến run rẩy, mở to mắt ra.

“Xin lỗi, vừa rồi anh có hơi mất kiểm soát. Em là vợ anh, để lộ dáng vẻ yếu đuối trước mặt người khác, lúc anh hỏi em, em lại không nhắc đến một chữ.” Hoa Diệp dịu giọng xuống, “Đừng nói lời giận lẫy.”

“Đây không phải là lời giận lẫy, mà là thật lòng. Hoa Diệp, ly hôn không phải bị kịch, mà là giải thoát, anh buông tha em, cũng là buông tha chính mình. Cứ tiếp tục vướng víu như vậy, chúng ta đều không được vui vẻ! Người có tình sẽ thành vợ chồng, không phải là việc mà mọi người đều thích sao?”

Hoa Diệp khó hiểu nhìn về mặt đau buồn tuyệt vọng của cô, rất lâu rất lâu sau cũng không lên tiếng. Đào Đào chỉ coi là anh đã ngầm thừa nhận, trong lòng càng thêm khó chịu. Mấy câu vừa rồi quả thật là có mang theo vài phần giận dữ, nhưng cũng có phần bất đắc dĩ. Hai người giống như bước vào một ngõ cụt, không thể bị nhốt ở trong đó cả đời, cũng phải nghĩ cách đi ra.

Nhưng anh vẫn không biết mình sai ở đâu?

Không thể ở lại trong xe một giây phút nào nữa, cô sợ ngay sau đó sẽ không kiềm chế được mà khóc thành tiếng mất. Có thể roi lệ, nhưng không thể roi trước mặt anh.

Cô xoay người đẩy cửa xuống xe, Hoa Diệp bỗng vươn tay từ phía sau ôm cô thật chặt.

“Tiểu Đào, chúng ta đừng tranh cãi nữa, có được không?”

Cô cứng như hóa đá, không hề cựa quậy.

“Đừng vậy, bây giờ anh đang rất rối. Giống như đang do dự, nhưng trong lòng anh biết rất rõ, anh và Mộc Ca thật sự thật sự không còn khả năng nữa. Kết hôn với em nửa năm nay, anh hạnh phúc hơn bao giờ hết. Trước đây, ở cùng mẹ anh, tuy đó cũng là một gia đình, nhưng trong nhà cũng giống như bị bao phủ bởi một tầng bi thương, anh và mẹ đều phải thể hiện dáng vẻ kiên cường trước mặt đối phương, để cho cả hai được yên tâm, nhưng con người luôn có mặt yếu đuối, cũng muốn có một bờ vai để tựa vào. Anh từng yêu Mộc Ca, bây giờ cũng rất quan tâm đến cô ấy, cũng từng mơ ước có một mái ấm cùng cô ấy, nhưng niềm vui mà cô ấy mang đến cho anh lại không nhiều bằng nỗi đau cô ấy đem lại. Tiểu Đào, chỉ có ở bên em, thì nhà mới được hoàn chỉnh, mới ấm cúng. Vừa về đến nhà, nhìn thấy em, trong lòng liền vô cùng yên ổn, cho dù công việc có mệt mỏi đến mấy. Có lúc anh nằm mơ, mơ thấy con của chúng ta, là một đứa trẻ bé xíu, khi cười hai mắt cong lên xinh đẹp giống như em vậy. Đừng nói buông tay, hãy cho anh thời gian, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa, thật đấy, nhất định.”

“Đây gọi là khen ngợi sao?” Đào Đào nuốt nước mắt trở lại, “Giống như anh nói, là người thì đều có mặt yếu đuối, em có thể cho anh thứ anh muốn, anh có thể cho em thứ em muốn không?”

Hoa Diệp gạt đầu thật mạnh, nắm lấy tay cô tiến đến môi, hôn lên thật nhẹ.

“Anh biết em muốn gì?” Nước mắt, lau thế nào cũng không hết.

“Cho anh thời gian!” Anh lặp lại lần nữa.

“Hoa Diệp, thời gian không phải là vô tận.”

Nếu như yêu anh ít một chút, thì tốt biết mấy, bây giờ đẩy cửa bỏ đi. Ngày mai, núi cao sông dài, tuy đau khổ, nhưng không đến mức lo được lo mất.

Nhưng vẫn cứ thỏa hiệp với anh, Đào Đào khóc không thành tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: May Mắn

Thứ Hai, công ty Đăng Diệu.

Tăng Trí Hoa đến sớm. Lúc xe đi ngang phòng bảo vệ, bảo vệ vừa ngừng đầu, trong miệng đang nhét một miếng bánh bao, nhất thời không phản ứng kịp, chỉ trừng to hai mắt. Ông ta hạ cửa xe xuống, khoát khoát tay, xe từ từ chạy vào chỗ đậu xe chuyên thuộc.

Trong tòa nhà rất yên tĩnh, một tiếng ho khê cũng vọng lại trong lối đi rất lâu.

Thang máy dừng lại ở tầng hai mươi, ông ta bước ra. Nhân viên vệ sinh đứng là cần mẫn, hành lang được lau rất sạch sẽ, phòng làm việc của ông ta cũng đã được quét dọn, đệm dựa trên sofa cũng được sắp xếp ngay ngắn, giá để bút bi không gì mang về từ châu Âu được lau sáng bóng, mấy con cá nhiệt đới được nuôi trong chậu bên tay trái đang vui vẻ bơi lội trong nước.

Ông ta đứng sau bàn làm việc, lật giờ lịch trình trước mặt theo thói quen, sáng ngày hai mươi tháng mười hai, công ty có một cuộc họp an toàn cuối năm, ông ta phải thuyết trình, buổi chiều giám đốc bộ phận kinh doanh công ty Trường Xuân đến, buổi tối có tiệc chiêu đãi.

Hôm nay, không gọi là rất bận.

Tài liệu cuộc họp an toàn thư ký đã viết xong, đặt ở bên tay. Ông ta nhíu mày, một cảm xúc thoáng buồn rầu đột nhiên dâng lên trong lòng, ông ta cúi đầu nhìn chiếc ghế ngồi bằng da thật đẳng sau, vị trí này, ông ta còn có thể ngồi mười một ngày nữa.

Năm mới được nghỉ ba ngày phép, vừa đi làm, tổng giám đốc mới chính thức nhậm chức, đồng thời, dây chuyền sản xuất mới cũng sắp chính thức đưa vào hoạt động.

Điều đến Bắc Kinh, Tăng Kỳ và mẹ cô ta đều rất vui. Tăng Kỳ vào bộ phận Kỹ thuật của tổng công ty, ông ta biết đây là tổng công ty bán cho ông ta một ơn huệ, học thiết kế thời trang mà lại có thể làm ở bộ phận kỹ thuật sao? Nhưng Tăng Kỳ không nghĩ được nhiều như vậy, điều cô ta nghĩ đến là sau này sẽ có thể thường xuyên gặp Tà Tu Nhiên. Mẹ Tăng Kỳ luôn cảm thấy Thanh Đài là một thành phố nhỏ, Bắc Kinh có ba trung tâm mua sắm lớn là Lufthansa, Dorset và Tây Đơn, xem kịch nói có Nhà hát lớn quốc gia, Nhà hát Poly, uống rượu thì có một con phố quán bar, thủ đô thì ngon rồi, bà ta có thể thuộc như lòng bàn tay.

Phó tổng thường vụ nói ông ta đến tổng công ty, sẽ phân công quản lý đào tạo nghề và công hội. Lúc đó ông ta nghe mà sững cả người. Tổng công ty có sáu vị phó tổng, hiển nhiên ông ta là sau cùng. Về mặt chức vụ thì là thăng một cấp, nhưng chức vụ này đồng nghĩa với việc đi đường lâu.

Năm mươi hai tuổi, dường lão liệu có hơi sớm?

Tăng Trí Hoa cười lạnh, cất bước đi ra ngoài, xuống lầu, đã loáng thoáng có tiếng bước chân truyền đến. Ông ta giống như mọi ngày, đi xuống cầu thang, đi dạo hết tầng này đến tầng khác. Các nhân viên nhìn thấy ông, trước hết là ngẩng người, sau đó là thận trọng vội vàng chào hỏi.

Ông ta mỉm cười gật đầu, không vào phòng ban mà tiếp tục đi về phía trước, tiếp tục đi xuống.

Cửa mấy phòng làm việc của bộ phận Kỹ thuật cũng mở ra, nhân viên đến trước đang bận quét dọn. Trên cánh tay phải của Long Tiểu treo một cái khăn tam giác, tay trái khó khăn cầm điện thoại đang nhấn gọi, vừa ngừng đầu lên nhìn thấy ông ta, liền vội tắt điện thoại.

“Sao lại bị thương vậy?” Ông ta cười ôn hòa.

“Hi, thứ Sáu uống chút rượu, xe tông vào bồn hoa bên đường.” Nụ cười của Long Tiểu cũng rất nhỏ nhẹ.

Đổi lại là bình thường, ông ta nhất định sẽ quở trách vài câu thật nặng. Bây giờ thì không cần thiết nữa rồi, ông ta ừ một tiếng, “Uống rượu thì không được lái xe, lái xe thì không được uống rượu, lần sau chưa chắc sẽ may mắn như vậy đâu, sau này phải chú ý một chút.”

“Vâng, vâng!” Long Tiểu nước da trắng, thoáng chốc đỏ bừng.

“Nếu hành động đã không tiện thì không cần đi làm. Về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Phân xưởng đang lắp ráp thiết bị chính, nhiều việc lắm.”

“Ồ, cũng phải.” Ông ta vỗ vỗ vai Long Tiểu, cười cười, xoay người đi ra ngoài, đến cửa, lại quay đầu lại, “Lúc cậu bị thương, trong xe không có người khác chứ!”

Long Tiểu khó xử, cúi đầu xuống, “Thầy Tà cũng có mặt.”

Sắc mặt ông ta trầm xuống, vội xoay người đi đến phòng làm việc của Tả Tu Nhiên. Nhìn thấy Tả Tu Nhiên yên lành ngồi trên ghế, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chào buổi sáng tổng giám đốc Tăng!” Đào Đào nhìn thấy ông ta trước, đứng dậy chào hỏi.

“Chào, à, Đào Đào, cô đến phòng trà nước rót giúp tôi một cốc cà phê.” Tăng Trí Hoa nói.

Đào Đào đáp lời đi ra.

Tả Tu Nhiên gật đầu chào ông ta, khóe mắt lơ mơ có vài vết bầm, không chú ý nhìn thì không thấy rõ, Tăng Trí Hoa nuốt lại những lời quan tâm vừa ra đến miệng xuống bụng, “Thầy Tà, việc lắp ráp còn cần mấy ngày nữa thì xong?”

“Một tuần.”

“Vây là cậu gần như về Bắc Kinh cùng lúc với tôi rồi.” Tăng Trí Hoa kéo ghế ngồi bên cạnh bàn làm việc của Tả Tu Nhiên.

“Chắc vậy.” Tả Tu Nhiên cười cười.

“Thầy Tà,” Tăng Trí Hoa đột nhiên ép âm lượng xuống, đến gần Tả Tu Nhiên, “Lần này cậu về tổng công ty, có nghe nói ai sẽ tiếp nhận vị trí của tôi không?”

“Tổng giám đốc Tăng thật biết nói đùa, việc điều động cấp cao trong công ty, trước giờ luôn nghiêm mật. Tôi nào có cơ hội được biết.” Tả Tu Nhiên lười nhác nhướn mày.

“Ha ha, thầy Tà kín miệng thật đấy, người khác không biết, nhưng cậu sao lại không biết được chứ.”

“Chủ tịch nghe thấy lời này của ông, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng nhục nhã, tự ông ấy cho rằng công tư phân minh rất rõ ràng.” Anh tỉnh ngịch nháy mắt với Tăng Trí Hoa.

“Tôi không có ý đó, tôi chỉ là...” Tăng Trí Hoa nhíu mày, “Không giấu gì thầy Tà, tôi có chút không cam tâm. Thanh Đài khó khăn lắm mới có được dây chuyền sản xuất độc lập, đã có thể có được thành phẩm thuộc về mình rồi, mọi thứ không gọi là công lao của tôi, nhưng ít nhất cũng có công sức, dựa vào cái gì... mà để người khác đến ngồi hưởng thành quả chứ. Thầy Tà, tôi cũng đã phân tích rồi, công ty Quảng Châu là đại tiểu thư nhận chức tổng giám đốc, công ty Trường Xuân thì tổng giám đốc là em trai vợ trước của chủ tịch, công ty Thanh Đài là trường hợp đặc biệt, tôi nhận chức đã được tám năm. Sau này nếu thầy Tà tiếp nhận chủ tịch...”

“Tổng giám đốc Tăng, tôi phải đến xương rồi.” Tả Tu Nhiên nhướn mày, ý cười trên mặt không còn nữa, ngữ điệu cũng cứng nhắc hẳn.

“Vâng, vâng, quả thật đã quá rầy thầy Tà quá lâu rồi.” Tăng Trí Hoa cười khan đứng dậy. Lời mà ông ta chưa nói ra là, nếu Tăng Kỳ và Tả Tu Nhiên có kết quả, theo lý mà nói ông ta cũng có quan hệ thân thích với chủ tịch, vị trí tổng giám đốc công ty Thanh Đài càng nên để ông ta ngồi. Bây giờ điều ông ta đi, có phải là Tả Tu Nhiên không có ý với Tăng Kỳ?

Vẫn cứ không muốn rời khỏi Thanh Đài!

Tăng Trí Hoa nhìn nhìn khuôn mặt điển trai lạnh lùng của Tả Tu Nhiên, lắc lắc đầu, bỏ đi. Vừa bước chân ra khỏi cửa, thì Đào Đào bung cà phê bước vào, tiện tay đặt lên kỷ trà.

“Giờ đi liền sao?” Cô về lại chỗ ngồi cầm kẹp tài liệu và bản vẽ lên, mang theo hai cây bút, đi theo sau Tả Tu Nhiên, nội dung phải ghi chép rất nhiều.

“Cô đứng ở bên ngoài bao lâu rồi?” Anh nhìn chăm chăm cà phê không bốc khói trên kỷ trà, hỏi.

“Lúc anh hạ lệnh đuổi khách.” Cô bình tĩnh đón nhận ánh mắt của anh.

“Có cảm tưởng gì?”

“Tôi cảm thấy hình như tổng giám đốc Tăng rất sợ anh.”

“Còn cô, có sợ tôi không?” Anh nhăn mày.

Cô nhón miệng cười, “Không cầu mong gì sẽ không sợ.”

Anh bỗng chốc đứng yên.

Ánh nắng ban sáng nhàn nhạt từ ngoài cửa chiếu vào, cô đứng trong ánh nắng, đường nét dịu dàng, lông mi dài dài, cánh mũi nho nhỏ, bờ môi ướn át, khi mỉm cười khoe miệng cong lên... Anh khẽ nhắm mắt, lúc mở ra, tặng cho cô một nụ cười thật lớn.

“Thật ra cái gọi là thân phận và xác thịt đều là vẽ rắn thêm chân, con người vẫn phải có cái tôi.” Anh nhún nhún vai.

“Tôi không đồng ý.” Hai mắt Đào Đào sáng lấp lánh, “Thân phận và xác thịt nên là thêm hoa trên gấm. Nếu trên phố có một cô gái, cô ấy có một tâm hồn đẹp, nhưng tướng mạo lại xấu kinh người, thầy Tà sẽ nhìn thêm một lần hay không?”

Lời vừa nói xong, cô như ước gì được nẩy nhận về hai cái trợn mắt thật to.

“Còn đàn ông ấy mà, nếu anh ta có tài học, có tiền bạc, lại có địa vị, vừa khéo lại đẹp trai, vậy thì quá đỉnh rồi, mọi người sẽ tặng bốc anh ta như một vị hoàng tử. Còn đáng vẻ này mà ở trên người công nhân xây dựng hoặc là người dọn vệ sinh thì cùng lắm cũng chỉ là tạm ổn.”

“Cô thật là thẳng thắn. Được rồi, không được huyền thuyên, đi làm việc cho tôi.” Anh cười véo mũi cô.

Xúc cảm mềm mại lưu lại trong lòng bàn tay, rất lâu sau anh cũng không nỡ buông ra.

Anh không biết cô nghe thấy bao nhiêu, có điều không quan trọng một chút nào. Không lâu nữa, đó sẽ không còn là bí mật, để cô sớm có chuẩn bị cũng tốt.

Đào Đào đi ra sau lưng anh, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy cái lưng thẳng tắp của anh. Cô nghe thấy một chút cuộc đối thoại của Tăng Trí Hoa và anh, nội dung không rõ ràng lắm, ngược lại ngữ khí dè dặt của Tăng Trí Hoa khiến cô hơi kinh ngạc. Có điều, cô không muốn nhiều chuyện.

Lúc rót cà phê, gặp Phi Phi. Phi Phi nói với cô, Tăng Kỳ vừa mới dọn hết vật dụng cá nhân của cô ta đi. Bàn làm việc cô từng ngồi lại bỏ trống.

“Qua Tết, cậu nên dọn về rồi chứ! Long Đầu nói phòng của thầy Tà vẫn làm phòng họp, bộ phận Kỹ thuật chúng ta bây giờ mở cuộc họp nhỏ, đều phải mượn phòng khác, phiền quá. Anh ta còn nói đợi giám đốc mới đến rồi, phải xin cho mọi người máy tính mới!”

Cô sống người giấy lát, cà phê suýt thì văng ra khỏi tách.

Ba tháng, trời qua nhanh quá!

Người với người gặp gỡ nhau, từ góc độ duy tâm mà nói, đều là duyên phận. Cô và Tà Tu Nhiên ở bên nhau ba tháng này, nên gọi là một duyên phận đẹp.

Không nói chuyện khác, sau khi ở cùng anh, biểu cảm trên mặt cô phong phú hơn trước rất nhiều.

Đào Đào âm thầm lè lưỡi, anh có thân phận gì, hoặc là ngoại hình ra sao, thật sự không quan trọng. May mà có anh, nên lúc quan hệ giữa cô và Hoa Diệp gặp phải cơn mưa gió mang tên Hứa Mộc Ca ập đến, cô vẫn có thể cười được.

Đúng vậy, may mà có anh.

Lúc tan làm, Đào Đào ra khỏi công ty, không ngờ nhìn thấy Hoa Diệp đến đón, nhận lấy túi xách của cô, chỉ chỉ chiếc xe đang đậu ở đối diện đường. “Hôm nay có bận không?”

“Không bận! Còn anh?”

“Sáng sớm ra tòa, chiều ngâm mình trong phòng họp cùng đương sự, anh ta hút thuốc còn dữ hơn anh, trên người anh có phải mùi thuốc lá rất nồng không?”

“Không rõ lắm.”

“Một lát về nhà sẽ đi tắm. Anh gọi điện cho dì rồi, bảo sẽ qua ăn cơm.”

“Ừm!”

Anh kéo cửa ghế lái phụ giúp cô, đợi cô vào rồi thì mình mới lên từ bên kia, thò người ra sau ghế sau lấy một túi giấy, bên trong có vài ly trà sữa với đủ khẩu vị, còn có mấy túi đồ ăn, mặn có ngọt có, có cả không vị nữa.

Cô nhìn anh với vẻ dò hỏi.

Hoa Diệp cười khẽ, “Xin lỗi, anh không nhớ ra em thích ăn vị gì, thế nên mua mỗi loại một phần.”

Lần trước anh mua cho cô bánh mì không ngọt, đó là loại Hứa Mộc Ca thích ăn, cô cầm trong tay, xót xa thật lâu. Hôm qua sau một cuộc tranh

cãi không gọi là thành công, cô đồng ý không nhắc đến chuyện ly hôn, hai người lại thử tiếp tục chung sống.

Anh ở lại biệt thự đến nửa đêm mới về nhà, mới sáng sớm đã lái xe đón cô đi làm, lúc cô xuống xe, anh nói tan làm gặp.

Đào Đào khẽ thở dài, cô biết rõ anh đang cật lực muốn níu kéo mình. Trước hôn sinh nhật Trương Hoàng, anh cũng từng nỗ lực, nhưng kết quả như thế nào?

Không biết là không tin tưởng anh, hay là không tin chính mình. Cô không biết lần này anh có thể kiên trì được bao lâu. Rất sợ quá trình lặp đi lặp lại như vậy, khiến trái tim phiêu du trong không trung, rồi lại nặng nề ngã xuống mặt đất, ngã đến tan nát.

“Bây giờ mà ăn, cơm tối sẽ không ăn nổi.” Cô đặt túi giấy trở lại ghế sau, ngồi ngay lại thắt dây an toàn.

Hoa Diệp mím mím môi, không lên tiếng, khởi động xe.

Xe dừng trước siêu thị, cô khó hiểu quay đầu lại.

“Tôi hôm qua lúc ăn cơm, anh nghe thấy di giúp việc nói hộp đựng thức ăn và bình giữ nhiệt trong nhà đều mất rồi. Lúc mẹ làm phẫu thuật, những thứ này đều cần dùng đến, anh còn muốn mua vài túi nước nóng nữa. Bây giờ truyền dịch, cánh tay vuron ra bên ngoài, vốn dĩ đã lạnh, nước thuốc lại lạnh nữa, nếu đặt một túi nước nóng dưới ống truyền dịch, thì người bệnh sẽ dễ chịu hơn.” Hoa Diệp nói.

Thì ra anh cũng biết chu đáo như vậy, cô nhìn nhìn anh, gật gật đầu, trong lòng âm thầm đổ mồ hôi, bình giữ nhiệt và hộp đựng đồ ăn lúc mang cơm cho Tả Tu Nhiên, quên mang về mất.

Những thứ này đều ở quầy hàng tạp hóa, chốc lát đã chọn xong, cô định đi thanh toán thì Hoa Diệp kéo cô lại, “Mua ít đồ ăn về đi.”

“Sáng sớm đi giúp việc sẽ đi chợ nông sản mua.” Đồ ăn ở đó tươi, trong siêu thị chỉ là đóng gói đẹp hơn một chút, một số thứ đã bày cả mấy ngày rồi.

“Những ngày sau chúng ta đều phải ở nhà ăn!”

Cô hơi buồn cười, Hoa Diệp chính là Hoa Diệp, được thom lây một chút từ nhà họ Đào, trong lòng liền không thoải mái. “Nếu anh ấy này thì đổi thức ăn thành tiền đưa mẹ được rồi.” Cô phui tay anh ra, giọng điệu có hơi mỉa mai.

Hoa Diệp cứng đờ đứng ngay tại chỗ, một lúc lâu, mới chạy qua, đưa tiền cho nhân viên thu ngân.

“Tiểu Đào, không phải anh muốn vạch giới hạn với bố mẹ, anh chỉ là... cảm thấy chúng ta đều là người có việc làm, ăn không uống không như vậy...” Hoa Diệp hình như gặp phải một vụ án phức tạp, tìm không ra một chút chứng cứ để gỡ tội cho đương sự, anh có chút bất lực.

“Nếu Đào Giang Hải là người nghèo, em sẽ cảm thấy anh làm như vậy rất chu đáo, tiếc rằng ông ấy không phải. Nếu anh thật sự cảm thấy áy náy, thì nhẫn nại nghe ông ấy kể vài câu chuyện cười nhạt nhẽo là được.” Cô cũng bất lực.

Hai người về đến nhà, di giúp việc đã làm xong cơm tối. Mẹ Đào ăn cháo, những người còn lại ăn cơm.

“Anh cũng ăn cháo.” Đào Đào bung từ trong bếp ra một chén cháo, đẩy chén cơm trước mặt Hoa Diệp ra.

“Đêm dài lắm, thanh niên ăn cháo không thể chịu đói được.” Đào Giang Hải đẩy chén cơm trở về.

“Dạ dày anh ấy không tốt, buổi tối nằm bò trước máy tính mấy tiếng đồng hồ, ăn cơm không dễ tiêu hóa.” Đào Đào bung chén cơm về lại nhà bếp.

“Ày, người đẹp bé nhỏ cũng hung dữ quá đi.” Đào Giang Hải để lộ khuôn mặt đồng cảm với Hoa Diệp.

Hoa Diệp cười cười, đợi Đào Đào ngồi xuống, anh khẽ nắm tay Đào Đào ở dưới bàn, Đào Đào vùng ra, mặt không biểu cảm ăn cơm.

“Khụ,” ăn được một nửa, Đào Giang Hải đằng hắng vài tiếng, đảo mắt qua lại, “Người đẹp bé nhỏ này, bố có thể xin nghỉ phép mấy ngày không?”

“Làm gì?” Đào Đào tròn mắt một cái.

“Ha ha, đi Quảng Châu, mấy thương hiệu vật dụng vệ sinh lớn đều ở đó, bố qua đấy khảo sát thử, nếu thuận lợi thì ký hợp đồng, đợi quảng trường đồ gia dụng khai trương, sẽ mở một quầy chuyên doanh cho họ.”

“Bố, nay đã ngày mấy rồi, mẹ sắp phải làm phẫu thuật rồi, rốt cuộc cái gì quan trọng?”

“Mẹ quan trọng nhất. Nhưng người đẹp bé nhỏ à, bố chỉ đi vài ngày thôi, nhất định sẽ về trước khi mẹ con phẫu thuật.”

“Mấy ngày?”

“Mười ngày!”

Đào Đào đặt đĩa xuống một cái “cạch”.

“Bảy ngày!”

Đào Đào trừng to hai mắt.

“Người đẹp bé nhỏ, năm ngày được không?” Đào Giang Hải nhìn sang Hoa Diệp cầu cứu.

Hoa Diệp cười cười, “Tiểu Đào, để bố đi đi! Trong nhà có chuyện gì, còn có anh mà!”

“Được, năm ngày.” Cuối cùng Đào Đào cũng lên tiếng, “Năm ngày là một trăm hai mươi tiếng, bây giờ là bảy giờ rưỡi tối, lùi về sau, chắc là vào...”

Đào Giang Hải bịt miệng Đào Đào lại, mặt nhăn thành một đống, “Người đẹp bé nhỏ, con đừng có keo kiệt quá, bây giờ con bảo bố đi đâu tìm máy bay đây?”

“Con mặc kệ. Tóm lại bảy giờ rưỡi tối ngày hai mươi lăm, con phải nhìn thấy bố ngồi ở đây.” Cô cố ý gõ gõ lên bàn ăn.

Mẹ Đào vẫn luôn cười nhìn hai cha con lên tiếng, “Thế này đi, mẹ xin hộ, năm ngày cũng gấp quá, dù sao cũng xa như vậy, bảy ngày được rồi.”

“Bà xã, mình thật là vĩ đại.” Nếu không phải Hoa Diệp đang ở đây, Đào Giang Hải thật muốn ôm bà xã hôn mạnh một cái.

“Mẹ, mẹ là phản đồ.”

Mẹ Đào cười, “Nếu mẹ là phản đồ thì cũng là một phản đồ tốt, có người phụ nữ nào không bảo vệ chồng mình đâu chứ. Không phải con cũng che chở cho Hoa Diệp khắp nơi đấy sao.”

Đào Đào và Hoa Diệp nhìn nhau, sau đó, hai người lại cực kỳ không tự nhiên dờ mắt đi...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Thích Hợp

Không khí bữa tối rất vui vẻ. Com xong, Hoa Diệp cùng Đào Giang Hải đến phòng khách uống trà trước mưa của ông, nghe ông miêu tả tiền đồ rộng lớn của quảng trường đồ gia dụng. Ông không cần kiến nghị của Hoa Diệp, chỉ là khao khát có một người lắng nghe. Hoa Diệp đã trải qua nhiều vụ kiện kinh tế, nên vẫn luôn khách quan nhắc nhở ông nên chú ý những gì trong chi tiết hợp đồng.

“Hoa Diệp, tiền sao lại để người ngoài kiểm chứ? Quảng trường đồ gia dụng tuyển con làm luật sư được rồi. Có con, bố sẽ có thể không lo lắng những điều khoản đó nữa. Haiz, bố là người cộc cằn, sợ nhất là nói chuyện vòng vo tam quốc.”

Hoa Diệp cười khéo léo, “Con thì không tiện lắm. Nếu thật sự kiện cáo thì với quan hệ giữa con và bố, con bắt buộc phải tránh né.”

“Kiện cáo thì tìm người khác, con chỉ làm cố vấn thôi được rồi.”

“Bố, bố ở nhà hỏi con cũng vậy à.” Ngữ khí của Hoa Diệp rất nhẹ, nhưng không có cơ hội thương lượng.

“Hoa Diệp à, con khách sáo quá rồi. Do dự cái gì chứ, tiền của bố sau này còn không phải hoàn toàn là của con và Tiểu Đào hay sao. Có điều, bố thích điểm này ở con. Về thanh cao từ trong cốt cách này, người khác có giả vờ cũng không được.”

Hoa Diệp nhàn nhạt cười, giống như không để ý nâng cổ tay lên, ngó coi giờ.

Mẹ Đào ở trong phòng thu dọn hành lý cho Đào Giang Hải. Đào Đào ở một bên giúp đỡ, nghe Đào Giang Hải nói tràng giang đại hải ở bên ngoài, cô trẻ môi, “Mẹ, mấy năm nay sao mẹ nhẫn nhịn được vậy?”

“Nếu có một ngày không nghe thấy cái giọng to òm ồm, mẹ còn không quen đấy!” Mẹ Đào xếp quần áo, ngẩng đầu lên nhìn Đào Đào vẻ cung

chiều.

“Mẹ, sao mẹ có thể tìm thấy người phụ nữ khác trong lòng bố vậy?” Đào Đào có chút hiếu kỳ, cô cảm thấy tình cảm của bố mẹ rất tốt, bố yêu thương mẹ xuất phát từ nội tâm, trong lòng mẹ cũng giống như không có chút khúc mắc gì.

“Suyt!” Mẹ Đào giơ ngón tay lên với Đào Đào, thấp giọng nói, “Đàn ông giống như trẻ nhỏ vậy, tính hay quên. Những việc này nếu con cứ nhắc mãi bên tai, họ càng nghe sẽ càng dễ bụng. Con giả vờ hồ đồ, từ từ, thì họ cũng sẽ nhạt đi.”

“Lừa mình dối người.” Đào Đào làm mặt quỷ.

Cô cũng muốn giả hồ đồ, giả ngốc, nhưng sự thật ép cô không thể không tỉnh táo.

Thu dọn hành lý xong, mẹ Đào đi ra, nói muốn dọn dẹp phòng khách cho Hoa Diệp, tối đừng về nữa, mà hãy ngủ lại đây. Đào Giang Hải nói *dọn dẹp phòng khách gì chứ, giường của Tiểu Đào lớn mà, hai người có thể ngủ được, sau này có con rồi, ba người cũng có thể chen chúc.*

Đào Đào tròn mắt một cái. “Tôi anh ấy về nhà còn phải làm việc nữa!”

Không có cơ hội cho Hoa Diệp lên tiếng, cô trực tiếp từ chối luôn. Hoa Diệp cười khổ, đứng dậy chào tạm biệt.

Đào Đào tiễn Hoa Diệp đến bên xe. Trên xe rơi một lớp lá bị gió thổi rụng, còn có những bông tuyết rơi xuống từ trên thân cây. Cô nhặt một phiến lá lên, nghênh đón gió thổi. Lá cây lao đảo, bay đến giữa đường thì rơi xuống.

Lúc đang yêu, cô cũng tiễn Hoa Diệp ra giống như vậy. Thỉnh thoảng Đào Giang Hải và mẹ Đào sẽ trốn đằng sau nhìn hai người, cô không nỡ chia tay Hoa Diệp, nhưng lại ngại nói những lời quá lưu luyến. Nghịch nút áo trên tay, cúi đầu, không nói gì, cũng không buông tay.

“Ngaoan, về đi! Mai anh gọi cho em.” Hoa Diệp nhìn nhìn khoảnh sân nhỏ, kéo cô đến một góc khác của xe.

Cô ngước đầu lên, oán hận bĩu môi: “Còn những mười tiếng nữa mới đến ngày mai, lâu quá đi!”

“Vậy phải làm sao đây?” Hoa Diệp bị dáng vẻ xinh đẹp của cô gái nhỏ làm trái tim bất giác rung động, giọng nói cũng run rẩy.

“Hôn một cái là được.” Cô nhắm mắt lại, hai tay vịn lấy vai anh, kiễng chân, ngẩng đầu.

Khi cô còn chưa nói hết câu, môi anh đã dán lên môi cô. Mềm mại dịu dàng, mát lạnh.

Họ cũng từng trải qua khoảnh khắc ngọt ngào như vậy!

Đào Đào chưa xót khe nhắm mắt, “Lái xe cẩn thận!” Cô nói với anh.

“Chúng ta đi dạo đi!” Hoa Diệp ngẩng đầu nhìn nhìn vầng trăng lưỡi liềm treo nơi chân trời, cho chìa khóa xe vào trong túi.

Đường Quế Lâm là một trong những con đường đẹp nhất Thanh Đài, đường có hơi dốc, hai bên là hàng ngô đồng trăm năm cao to, đi xuống chính là bờ biển, đi lên là một công viên. Trên con đường này, dù là mùa đông, buổi tối cũng có rất nhiều người đi tản bộ.

“Trời lạnh lắm.” Đào Đào cột chặt thắt lưng áo khoác, lắc lắc đầu.

“Đi một chút là ấm lên thôi.” Hoa Diệp kéo tay cô, cô khẽ vùng ra một chút rồi để mặc cho anh nắm.

Nhà Đào Đào ở đoạn giữa đường, hai người đi xuống, đi rất chậm, tiếng sóng biển vỗ bờ trong đêm tối cực kỳ hùng tráng mạnh mẽ.

Ai cũng không lên tiếng. Không biết chó nhà ai ở trong sân nhìn thấy gì đó, cứ sủa không ngừng.

Hoa Diệp nghiêng mặt qua nhìn Đào Đào ở bên cạnh, vẻ mặt cô rất chuyên chú, dường như tản bộ là một chuyện rất khó, cô cần phải hết sức chăm chú.

Đào Đào mà anh biết là người hoạt bát, hồn nhiên, đặc biệt thích làm nũng, hình như có hơi ngốc, nhưng ngốc một cách đáng yêu, ở cùng anh, cô nói rất nhiều, hơn nữa còn thích khoa trương. Những chuyện vụn vặt trong mắt cô đều to lớn bằng trời, cả ngày riu ra riu rít, cho nên anh cảm thấy cô bị vợ chồng Đào Giang Hải cưng chiều giống như một đứa trẻ không lớn nổi. Đào Đào trầm mặc như vậy khiến anh xa lạ, trên mặt cô có vẻ nghiêm túc không xứng với độ tuổi. Chỉ là đi dạo thôi mà chân mày cô cũng nhíu lại, giống như có tâm tư gì đó. Cô cũng cười ít đi nhiều.

Sự thay đổi này là anh mang lại cho cô sao?

Trong lòng anh không kìm được dâng lên nỗi hổ thẹn mãnh liệt, nắm chặt tay cô, cô cảm nhận được, xoay mặt qua.

“Tiểu Đào, anh nghĩ anh có tự tin có thể cho em mọi thứ em muốn.”

Đào Đào lại quay mặt đi, “Ừ!” Đây chỉ là trợ từ ngữ khí lịch sự, có nghĩa là cô đã nghe thấy, nhưng không chứng tỏ là cô tin.

“Anh biết bây giờ em vẫn chưa thể tin tưởng anh, nhưng anh sẽ khiến em tin tưởng.” Anh ôm eo cô, kéo cô vào lòng, mặt dán lên mặt cô, khoanh khắc ấm áp ngập tràn toàn thân.

“Hứa Mộc Ca thì làm thế nào?” Cô không có định lực như mẹ, không giả hồ đồ được, cô vẫn muốn nghe thấy từ miệng anh câu trả lời chắc chắn, làm ơn xin đừng nói những lời như họ chỉ là bạn bè.

“Cuộc sống hiện tại của cô ấy rất tốt, anh không cần bận tâm nữa.”

Cô không nghi ngờ thành ý của anh, cũng không nghi ngờ năng lực của anh, nhưng câu nói này không phải điều cô muốn nghe. Cô không phải là cô gái cay nghiệt, nhỏ nhen, chỉ là sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, khó tránh khỏi phản tích ngược lại theo bản năng, nếu Hứa Mộc Ca sống không tốt thì anh vẫn cần phải quan tâm cô ta.

Hoa Diệp không phải người đàn ông lãng nhãng. Ngược lại, anh rất chung thủy. Chung thủy đến độ có lúc cô không biết nên làm sao để khiến trách, oán giận.

Nếu cô là tình yêu đầu của anh, có thể cô sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời.

Ai cũng đều có quá khứ. Có người quá khứ thật sự đã trôi qua, nhưng Hoa Diệp thì lại cố chấp đứng trong quá khứ quay đầu lại hết lần này tới lần khác.

Tuy anh là chồng cô nhưng cô rất ngưỡng mộ rất ngưỡng mộ Hứa Mộc Ca.

Đi đến cuối đường, hai người xoay người đi bộ trở về, đi mãi đến một quán cà phê nhỏ cạnh công viên, “Đợi chút.” Hoa Diệp buông tay cô ra, đi vào quán cà phê mua ly trà sữa. Trà sữa mật ong trà xanh hương hoa lái, vị ngọt hơi ngấy.

“Anh hỏi mẹ, mẹ nói em thích ăn ngọt.” Tối nay, số lần Hoa Diệp cười hình như rất nhiều.

Hai tay Đào Đào bao lấy ly trà sữa sủi tăm, qua bảy giờ, bình thường cô không uống trà sữa, đề phòng hôm sau mặt sẽ sưng.

“Đợi sau khi mẹ phẫu thuật xong, chúng ta đi Phuket đón năm mới, ở đó, hãy để chúng ta làm lại từ đầu, được không em?”

Ngữ khí của anh gấp gáp, dường như nếu nói chậm sẽ bị cô ngắt lời. Mà anh như vậy, gần như lại cố ý lấy lòng cô.

“Hoa Diệp, đi Phuket hay là ở Thanh Đài, đều không quan trọng. Quan trọng là...” Điều cô muốn là cảm giác vợ chồng chân thành. Không phải treo câu “anh yêu em” trên miệng, cũng không phải là ông chủ nắm giữ kinh tế, càng không phải mỗi dịp Tết đến nhận được bao nhiêu quà, mà là đôi tay giúp cô lau nước mắt những khi rơi lệ, là bờ vai để cô tựa vào những khi mệt mỏi, là vòng ôm có thể sả vào trong những đêm lạnh giá, là ánh mắt ân ý mỗi khi ngẩng đầu hay quay đầu...

“Kia không phải là nhà Tử Hoàn sao?” Hoa Diệp bỗng nhiên kinh ngạc hỏi.

Đào Đào vẫn chưa ngẩng đầu, đã nghe thấy cổng sân đóng “rầm” rất mạnh. Đào Yên Nhiên ôm con trong lòng, giống như bỏ trốn từ trong nhà chạy đến chiếc xe đậu ở bên đường, cửa xe vừa mở, chị ta dường như đã mất hết sức lực, vịn cửa xe ngồi xuống, khóc ầm lên, đứa trẻ ở đằng sau khẽ vỗ vai chị, thút thít nói: “Mẹ, đừng khóc. Bố hung dữ, chúng ta không cần bố.”

“Đào Đào!” Đào Đào vội chạy qua, một tay bế đứa bé lên, đứa bé cũng mặt đầy nước mắt, bàn tay còn lại kéo Đào Yên Nhiên dậy, “Sao vậy, chị Yên Nhiên?”

Đào Yên Nhiên nức nở quay đầu nhìn ngôi nhà, trong nhà truyền đến âm thanh loảng xoảng, hình như đồ đạc bị vỡ không ít.

“Bố mắng mẹ là đàn bà đánh đá.” Đào Đào meo máo, “Còn bảo Đào Đào câm miệng.”

“Ông bà nội đâu?” Đào Đào hỏi.

“Đến nhà bác hai thăm Linh Linh rồi. Di Đào, cháu sợ.” Đào Đào ôm cổ Đào Đào. Miệng há ra, cũng khóc to lên.

“Ngoan, Đào Đào đừng khóc, mẹ đưa con về nhà ngoại.” Đào Yên Nhiên nhấc tay lên, lau mắt qua loa, bế Đào Đào vào trong xe.

“Chị Yên Nhiên, trời tối như vậy rồi, tâm trạng chị lại đang không ổn định, như thế sao có thể lái xe?” Đào Đào giành lấy chìa khóa xe, nhìn nhìn Hoa Diệp.

Hoa Diệp gạt đầu, đi vào sân nhỏ.

“Tiểu Đào, chị thật sự không nhìn được nữa rồi. Em biết anh ta nói gì với chị không, anh ta nói có lẽ anh ta thật sự không thích hợp với hôn nhân, kết hôn với chị là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời anh ta! Nực cười đúng không, chị là Đào Đào, cho dù người lạ có cầm món đồ chơi gì, cũng không lừa anh ta đi được. Tiểu Từ Hoàn là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, kết hôn là chị dùng súng ép anh ta sao?” Nước mắt nước mũi của Đào Yên Nhiên chảy đầy, chị ta không lau nữa, chỉ khóc thôi.

“Đó chỉ là những lời nói lúc tức giận của anh Từ Hoàn thôi, chị đừng để ở trong lòng. Anh ấy rất yêu chị, lúc uống say đều gọi tên chị.” Đào Đào lung tung đứng bên cạnh xe, không biết nên an ủi chị ta thế nào. Trong sân không có động tĩnh gì, Tiểu Từ Hoàn chết tiệt tại sao lại không ra?

Bỗng Đào Yên Nhiên bình tĩnh trở lại, khoe môi hiện ra một tia cười khổ, “Tiểu Đào, nếu không phải có Đào Đào, thì chị sẽ không để mình ám ức như vậy đâu. Tối hôm qua, anh ta cả đêm không về, chị gọi điện thì là người phụ nữ mở quán bar đó nghe máy, bảo chị đừng quấy rầy, họ phải ngủ. Ha ha, Tiểu Đào, đổi lại là em, liệu em có kìm lòng được không? Chị cả đêm không ngủ, đợi mãi đến chiều nay anh ta mới về, chị hỏi anh ta đi đâu? Anh ta nói *cô là mẹ tôi, mọi việc đều phải báo cáo với cô sao?* Sau đó thì bắt đầu đập đồ. Tại sao chị còn phải nhẫn nhịn chứ? Chị nỗ lực như vậy để duy trì cuộc hôn nhân này có ý nghĩa hay sao?”

“Chị Yên Nhiên, chị đừng tin, người phụ nữ đó là một kẻ biến thái.”

Đào Yên Nhiên ngán ngẩm lắc đầu, “Cô ta là biến thái, hay là bạch cốt tinh, hồ ly tinh, đó là tự do của người ta, chị không có quyền phán xét. Nhưng anh ta là người lớn có năng lực hành vi, anh ta là chồng chị, là bố Đào Đào, anh ta có tư cách dung túng bản thân như vậy sao? Cảm dỗ bên ngoài quá nhiều, anh ta không ngăn được, đây là lý do có thể tha thứ sao? Nếu trong lòng anh ta thật sự có cái nhà này, có chị, thì cho dù là tiên cũng không cướp được anh ta.

Không nói nữa, đưa chìa khóa xe cho chị, chị phải đến ga, nếu không sẽ không kịp tàu mất.”

“Chị Yên Nhiên...” Đào Đào vươn thẳng cổ nhìn vào trong sân.

“Đừng mong chờ gì nữa, anh ta sẽ không ra đâu. Tiểu Đào, hãy trân trọng luật sư Hoa.” Đào Yên Nhiên cầm lấy chìa khóa xe trong tay cô, gương mặt sưng húp vì khóc cố nặn ra một nụ cười.

Đào Đào bắt lực nhìn chị ta đóng cửa xe, lao đảo lái xe đi vào màn đêm.

Cô không biết đã đứng bao lâu, chỉ cảm thấy chân bị đông cứng mất đi cảm giác, Hoa Diệp mới từ trong nhà đi ra, khẽ lắc đầu với cô, “Từ Hoàn cứ hút thuốc mãi, không nói gì hết.”

“Anh ấy và Kinh Nghệ lên giường với nhau rồi.” Đào Đào buồn rầu thu lại tầm mắt, cúi đầu đi về nhà. “Bây giờ có lẽ Kinh Nghệ đang rất đắc ý, có cần gọi điện chúc mừng chị ta không?”

“Tiểu Đào...”

“Các anh luôn nói tình yêu không sai, tình yêu rất vĩ đại, tình yêu rất thiêng liêng, người thế tục có tư cách gì mà khua chân múa tay? Nhưng anh có nhìn thấy vẻ đau lòng trong mắt chị Yên Nhiên, có nghe thấy tiếng khóc của Đào Đào không?”

Giọng cô nhẹ nhàng, không mang theo bất cứ sắc thái tình cảm gì, tốc độ nói không nhanh không chậm, nhưng Hoa Diệp càng nghe càng cảm thấy vô vị.

“Tiểu Đào, đừng lấy chuyện người khác để khiến chúng ta có tội giết mình.” Anh kéo cô lại, “Anh không phải Tiểu Từ Hoàn, anh khao khát hôn nhân, anh khao khát có một gia đình, anh thích trẻ con.”

Cô nhắm mắt lại, “Ừm, anh là Hoa Diệp.” Hoa Diệp chung tình.

Hoa Diệp thở dài, “Trước khi gặp Từ Hoàn, Kinh Nghệ vẫn luôn không ý thức được bản thân mình là một người con gái. Cậu ấy và anh, Trương Hoàng đều ở trong một đại viện. Từ nhỏ cậu ấy đã không thích thắt bím, không thích mặc quần áo hoa hòe, cậu ấy còn lỗ mãng hơn cả bọn anh, nói chuyện còn thô lỗ hơn cả con trai, thậm chí cậu ấy còn không chịu vào nhà vệ sinh nữ. Bọn anh lên thảo luận riêng, liệu cậu ấy có phải bị đồng tính không. Nhưng cậu ấy không phải, bạn bè của cậu ấy chỉ có mấy người bọn anh, cậu ấy không có bạn gái nào thân thiết. Lần đầu tiên Từ Hoàn đến bar Cầu Vồng, trên mặt cậu ấy bỗng nhiên lộ vẻ thẹn thùng của con gái. Cậu ấy bắt đầu dùng mỹ phẩm, bắt đầu chú trọng phối đồ, còn đeo khuyên tai nữa, nói chuyện cũng dịu dàng hơn.”

“Anh muốn nói là anh Từ Hoàn đã mở được tâm hồn thiếu nữ của chị ta, nên các người đều thích thay chị ta, đều ra sức thúc đẩy việc này, nếu không, chị ta sẽ rơi vào bước đường tình yêu đồng tính?” Đào Đào bật cười khanh khách, cười đến nghiêng ngả, cười đến nước mắt lưng tròng.

Hoa Diệp nhìn Đào Đào với vẻ bất đắc dĩ, “Bọn anh chỉ là không nỡ đá kích cậu ấy, nhưng bọn anh đều cho rằng Từ Hoàn không thể nào thích cậu ấy.”

“Đàn ông mà tin được thì heo nái cũng biết leo cây.” Đào Đào hít sâu, đẩy tay anh ra, xoay đầu đi về nhà.

Tiểu Từ Hoàn đi qua rừng hoa lãng tử quay đầu, cũng không kháng cự được cảm dỗ. Hoa Diệp khuôn phép thì có thể chống cự được bao lâu?

Đó còn là Hứa Mộc Ca mà anh yêu sâu sắc nữa!

Bảo vệ cuộc hôn nhân lung lay sắp đổ như vậy, rốt cuộc có ý nghĩa hay không?

Ánh trăng như bạc, tỏa chiếu vụn vỡ trên nền tuyết bên đường, cô nhìn đến hoa mắt, nhìn không rõ phương hướng phía trước.

Hoa Diệp đứng đằng sau nhìn bóng dáng cô bị ánh đèn và bóng cây kéo lúc ngắn lúc dài, uể oải từ từ nhú mảy...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Ác Mộng

Khắp nơi đều là màu trắng.

Hoa tươi màu trắng, khăn trải bàn màu trắng, bánh kem màu trắng, xe hoa màu trắng, cô dâu mặc áo cưới trắng dưới sự diu dờ của một người đàn ông năm mươi tuổi chống gậy chậm chậm bước đi, trên mặt cô được che bởi hai lớp mạng che màu trắng, trên tay là một bó hoa bách hợp.

Bách hợp, bách niên hảo hợp.

Trước thánh đàn, một chàng trai mặc lễ phục trắng thớm mỉm cười bước xuống bậc thềm, đưa tay ra, đón lấy cô dâu từ trong tay người đàn ông năm mươi tuổi, hai người cùng nhau hướng về Cha xứ trước thánh đàn.

Cha xứ nghiêm túc nhìn nhìn hai người rồi nhìn về phía chàng trai trước.

“Hoa Diệp, con có tin chắc cuộc hôn nhân này là Thượng Đế phối hợp, con đồng ý đón nhận Hứa Mộc Ca làm vợ con không? Dùng sự dịu dàng nhẫn nại để chăm sóc cô ấy, kính yêu cô ấy, chỉ sống cùng cô ấy, tôn trọng gia đình cô ấy như gia đình mình, thực hiện bổn phận làm chồng đến cuối đời, mãi mãi không rời bỏ.”

“Con đồng ý.” Chàng trai tình cảm dạt dào nhìn cô dâu bên cạnh, cao giọng đáp lời.

“Hứa Mộc Ca, con có tin chắc cuộc hôn nhân này là Thượng Đế phối hợp, con đồng ý đón nhận Hoa Diệp làm chồng con không? Dùng sự dịu dàng nhẫn nại để chăm sóc cậu ấy, kính yêu cậu ấy, chỉ sống cùng cậu ấy, tôn trọng gia đình cậu ấy như gia đình mình, thực hiện bổn phận làm vợ đến cuối đời, mãi mãi không rời bỏ.” Cha xứ chuyển hướng về phía cô dâu.

Cô dâu ngẩng đầu lên, giọng nói có chút run rẩy, “Con và Diệp lựa chọn hôn lễ của Thiên Chúa giáo, chính là vì tín ngưỡng người của Thiên Chúa giáo, một khi kết hôn, vĩnh viễn sẽ không thể ly hôn. Năm đó thiếu soái Trương Học Lương sau khi ly hôn với phu nhân Vu Phụng Chí đã lấy Triệu Tử tiểu thư, để thể hiện tình yêu sâu đậm dành cho Triệu Tử tiểu thư, ông đã đặc biệt đổi sang tín ngưỡng Thiên Chúa giáo. Con và Diệp khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay, con bằng lòng mãi mãi làm vợ anh ấy, mãi mãi yêu anh ấy.”

Cha xứ cười, nhìn về phía trước, “Nếu không có ai khác phản đối, vậy ta xin tuyên bố Hoa Diệp và Hứa Mộc Ca kết làm...”

“Tôi... phản đối...” Không được, Hoa Diệp không thể, anh ấy...

Cô cố gắng muốn giơ tay, nhưng tay giống như nặng nghìn cân, làm thế nào cũng không nhấc lên nổi. Cô muốn mở miệng, một luồng khí nóng từ ngực dâng lên, ngưng tụ thành cục cứng, nghẹn nơi cổ họng, đè lấy hơi thở.

Cô không thể cử động không thể nói chuyện, mắt mở to trừng nhìn Cha xứ nói ra hai chữ “vợ chồng” sau cùng.

Trước mắt cô bỗng tối đen.

Đây là đâu, một mảng đen kịt. Song cửa sổ kêu vù vù.

Cô chống tay muốn ngồi dậy, nhấc tay lên, sờ thấy mặt ướt nhẹp, bao gối cũng ướt sũng, lồng ngực dòn dập nhấp nhô. Một hồi lâu, mắt dần dần thích ứng với vẻ u ám trong phòng, nhìn nhìn bốn phía, mới ý thức được đây là trong khuê phòng trước đây của mình, mọi chuyện vừa xảy ra, chỉ là một giấc mộng.

Nhưng cô lại ghi nhớ rất rõ từng người trong giấc mơ, mỗi một biểu cảm, mỗi một câu nói, mỗi một chi tiết.

Cô khẽ nhắm mắt, hoàn toàn tỉnh ngủ, bật đèn bàn lên, nhìn thấy bàn tay đặt ở ngoài chân của mình run rẩy không ngừng. Rõ ràng trong nhà rất

ấm, nhưng cô lại cảm thấy lạnh, nhìn xem giờ, sáng sớm. .

Đó thật sự là mơ sao?

Cô ngưng ngẩn một lúc, cầm điện thoại lên. Thật tốt, anh không tắt máy. Tiếng chuông reo một hồi lâu, mới có người nghe máy, giọng nói mơ màng, “Tiểu Đào?”

Một hồi lâu cô cũng không lên tiếng, che miệng nghe anh gọi “Tiểu Đào” hết lần này tới lần khác, tựa như cái tên đó có ma chú, mỗi lần gọi, trái tim cô sẽ bình yên hơn một chút.

“Là em” Cô khàn giọng đáp, “Đang ngủ hả?”

Hoa Diệp đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, “Bây giờ không ngủ, còn có thể làm gì? Sao vậy?”

Song cửa vẫn kêu vù vù, “Gió lớn quá, em không ngủ được.”

“Có phải bản lề bị lỏng không, xuống xem thử, kéo chặt rèm cửa lại.”

“Hoa Diệp, lúc chúng ta kết hôn có mặc áo cưới không?” Trong não một mảng trống rỗng, về việc trước đây của cô và anh, cô bỗng nhiên không nhớ gì nữa, hoặc là muốn xác định từ miệng anh một số chuyện thật sự đã xảy ra.

Hoa Diệp ngây người, dừng lại một lúc, “Có mặc, áo cưới còn mời nhà thiết kế ở Thượng Hải thiết kế nữa, có điều, em chỉ mặc một lúc thôi. Tối hôm đó, em thay đến mấy bộ, có một bộ sườn xám bằng gấm, dưới nách bị kẹp tóc móc vài sợi tơ, em cúi đầu lâu bầu rất lâu, lúc mời rượu cũng không tập trung.”

“Ha ha!” Cô cười thành tiếng. Có hơi nhớ ra rồi.

“Hoa Diệp, nếu kết hôn lại, anh sẽ chọn hôn lễ kiểu Trung hay kiểu Tây?”

Hoa Diệp trầm mặc, cô cũng im lặng.

“Tiểu Đào, anh đã kết hôn rồi.” Giọng Hoa Diệp có chút thất bại.

“Không phải, không phải, ý em là nếu chúng ta vẫn chưa kết hôn, liệu anh có chọn hôn lễ của đạo Thiên Chúa không?”

“Đạo Thiên Chúa? Anh không theo đạo, anh vẫn thích hôn lễ truyền thống hơn.”

“Ừ, coi như em chưa nói gì. Ngủ đi!” Cô tắt đèn bàn, từ từ nằm xuống.

Hoa Diệp thở dài liên tiếp, bắt đầu đi cúp điện thoại.

Đào Đào mở to mắt cho đến khi trời sáng. Sáng sớm, gió mới ngưng, tia nắng đầu tiên vọt ra khỏi mặt biển, chiếu sáng phòng Đào Đào, cô yên lặng cuộn mình trong chăn, hưởng thụ niềm hạnh phúc ngủ nướng. Ở cùng Hoa Diệp, cô là bà nội trợ gia đình. Ở nhà, cô có thể làm viên minh châu trong tay nãi không cần lớn.

“Bà xã, có nhìn thấy ví tiền của tôi không?” Đào Giang Hải ở dưới lầu sốt ruột gào lên.

“Không phải lúc này ông để trong túi áo sao?” Mẹ Đào trả lời.

“Không phải cái này, là cái khác, nhỏ hơn một chút.”

“Giấy tờ có ở trong đó không?”

“Không có, nhưng tôi đặt thứ quan trọng hơn. Hôm qua lúc thay đồ rõ ràng tôi có lấy ra rồi mà. Sao không thấy đâu nữa nhỉ?”

“Lát nữa tôi tìm cho ông, ông ăn cơm đi, nếu không sẽ không kịp máy bay mất, Tiểu Đào chỉ cho ông thời gian có một tuần thôi đấy.” Mẹ Đào kêu.

“Không được, tôi phải tìm cho ra.”

Đào Đào ngáp một cái đi xuống lầu, nhìn thấy Đào Giang Hải sốt ruột như kiến bò chảo nóng, vội vào phòng ngủ giúp đỡ. Giường đã lục hết một lượt, cửa tủ quần áo mở toang, ngăn tủ cũng kéo hết ra, chỉ là không nhìn thấy ví tiền mà Đào Giang Hải nói.

“Bố, liệu bố có nhớ nhầm không? Có thể rơi ở phòng làm việc của bố rồi.”

Đào Giang Hải sững người. Mắt chớp liên tục, “Có không?”

“Có đây, lần trước tay ông đang cầm dao cạo râu nhưng lại đi tìm dao cạo râu khắp nhà, Giang Hải, ông già rồi.” Mẹ Đào tiếp lời.

Đào Giang Hải cười khà khà, “Có thể tôi nhớ nhầm thật.” Ông ngẩng đầu lên, nhìn nhìn đồng hồ treo trên tường, “Trời ơi, chỉ còn có hai tiếng nữa thôi, đến sân bay còn phải mất một tiếng đó!”

“Kịp mà, ông xem không phải Hoa Diệp đã đến rồi sao?” Mẹ Đào hếch cằm ra bên ngoài.

Đào Đào xoay người lại, Hoa Diệp đứng ở cửa chính cong cong khóe miệng với cô, dưới viền mắt có hơi thâm đen, có lẽ là bị cô đánh thức trong đêm, cũng không ngủ ngon.

“Mang lên xe ăn đi!” Di giúp việc chu đáo, xách hộp đồ ăn ra, “Trong này có cháo, có sữa đậu nành, còn có bánh bao, trứng gà, phần hai người ăn. Haiz, cái hộp này lớn thì lớn đấy, nhưng nhiều tầng nhiều lớp quá, dùng không quen như cái trước. Cái trước đây tôi để đâu rồi nhỉ?”

“Di cũng già giống tôi rồi!” Đào Giang Hải cười nhận lấy hộp đồ ăn. Hoa Diệp cho hành lý vào trong xe, mở cửa xe, nhìn Đào Đào, “Lát nữa bắt xe đến công ty, một mình em đừng lái xe, tối anh đến đón em.”

“Không nhất định phải có ý đến đón đâu.”

“Nếu có việc, anh sẽ gọi cho em.” Hoa Diệp nhìn chăm chăm mắt cô cũng đầy tơ máu đỏ, cười nhàn nhạt.

Cuộc sống bình lặng giống như thường ngày.

Đào Giang Hải đến Quảng Châu, một ngày gọi điện N lần, báo cáo hành trình của ông ta, cũng khoe thời tiết ấm áp như mùa xuân ở miền Nam, ở đó, phía công xưởng tiếp đãi ông như thượng khách. Ông sống rất tốt. Mẹ Đào ăn chay, kiên trì mỗi ngày đi bộ vài tiếng đồng hồ, Đào Đào đưa bà đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ Âu Dương nhìn bảng kiểm tra xong, nói tình hình rất tốt, quyết định thời gian phẫu thuật vào ngày bốn tháng Giêng, đứng vào ngày đầu tiên đi làm sau kỳ nghỉ.

Đào Đào làm việc giống như trước đây, nửa ngày ở phân xưởng, nửa ngày ở lớp huấn luyện. Giai đoạn lắp ráp này rất quan trọng. Tà Tu Nhiên đặt hết tâm tư vào công việc, cũng không có thời gian trêu ghẹo Đào Đào, giữa hai người rất ít khi nói chuyện ngoài công việc. Anh thường xuyên ở lại tầng ca cùng người của bộ phận Kỹ thuật, nhưng Đào Đào ngày nào cũng tan làm đúng giờ, anh nói cô ở lại cũng không giúp được gì, pha cà phê lại khó uống như vậy. Đào Đào không tranh cãi với anh, vui vẻ tự tại.

Chỉ cần buổi tối Hoa Diệp không có tiệc tùng, cô vừa ra khỏi công ty, là có thể nhìn thấy xe của anh. Thật ra anh cũng rất bận, nhưng anh cố gắng dành ra thời gian buổi tối, mục đích là để cùng Đào Đào tan làm, cùng nhau ăn cơm tối, cùng nhau nói chuyện.

Mỗi ngày nhìn thấy hai người cùng vào cùng ra, mẹ Đào là người vui nhất, nói trong nhà náo nhiệt hơn trước rất nhiều. Một hôm mới sáng sớm, di giúp việc từ chợ nông sản trở về, nói ở chợ có bán một loại cây thông nhỏ, rất nhiều người mua, không gọi là cây thông, mà gọi là cây Noel.

“Bây giờ người Trung Quốc đều thích đón lễ tết phương Tây, năm nay nhà chúng ta đông người, cũng đón một lần nhé?” Mẹ Đào hỏi Đào Đào đang vui đầu ăn cơm.

Tiệc tất niên của công ty vào ngày ba mươi mốt, trước sau lễ Giáng Sinh hình như không có hoạt động gì, cô nghĩ nghĩ, “Được thôi, nhưng mà cơm tối có thể phải vào lễ Giáng Sinh, đêm bình an, văn phòng của Hoa Diệp phải ăn cơm với lãnh đạo cơ quan có qua lại về nghiệp vụ.”

“Đêm bình an là ngày nào?” Mẹ Đào cảm thấy vô cùng mới mẻ.

“Chính là ngày trước Giáng Sinh đó, hơi giống đêm giao thừa của Trung Quốc chúng ta.”

“À, vậy bảo Hoa Diệp ăn cơm xong rồi đến, cả nhà chúng ta sẽ đoàn viên. Biết sớm thì không nên phê chuẩn cho bố con bảy ngày.” Mẹ Đào bóp cổ tay thở dài.

Đào Đào cười khanh khách không ngừng.

Hôm nay là đêm bình an, thời tiết cực kỳ đẹp, bầu trời xanh biêng biếc, không có lấy một cơn gió. Di giúp việc đã mua cây thông Noel về, trồng vào một cái chậu hoa lớn đặt ở phòng khách, Đào Đào trang trí lên cành cây vài bóng đèn nhỏ, bóng nhiều màu, pháo hoa, cũng treo vài con búp bê nhỏ, phía dưới cây đặt vài gói quà được đóng gói rất đẹp, là quà cô đặt biệt mua ở trên đường. Mẹ Đào là một chiếc khăn choàng nhung cừu, Đào Giang Hải là một cái ví, di giúp việc là một bộ găng tay bằng da cừu, quà cho Hoa Diệp là một chiếc áo sơ mi. Chiếc lần trước, bị Tà Tu Nhiên nhặt từ thùng rác về, sau đó không thấy anh ta mặc nữa.

Lúc Hoa Diệp đến đón cô, đi vòng quanh cây thông Noel mấy vòng, vẻ mặt trông có vẻ rất vui, lấy từ trong túi áo của anh ra một hộp quà nhỏ vuông vức đặt dưới cây.

“Đây là quà cho em, nhưng không được xem trộm đâu đấy.” Anh nói với Đào Đào.

Đào Đào trề môi, “Em không thèm” Nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười.

“Hoa Diệp, tối nay cố gắng về nhà sớm nhé.” Hai người ra khỏi cửa, mẹ Đào đuổi theo sau dặn dò.

Hoa Diệp gật đầu, “Vâng ạ!”

Xe đi ngang trước sân nhà Tiêu Tử Hoàn, Tiêu Tử Hoàn vừa mới về nhà. Quán lẩu Mỹ Thực Phủ kinh doanh hai bốn trên hai bốn, Giang Tiên Quán danh tiếng xa gần, anh ta bận đến nỗi chân không chạm đất. Hai mắt trống rỗng vô hồn, râu ria đầy mặt, mái tóc dài rối bời quần sau gáy, trông không giống như kiếm được rất nhiều tiền, mà giống ca sĩ đường phố sa sút hơn.

“Chào!” Nhìn thấy hai người, anh ta gật đầu, rồi vội vàng dời mắt đi.

“Em có gọi điện cho chị Yên Nhiên, chị ấy nói vốn dĩ đón Đào Đào từ nhà bà ngoại về, là muốn đón một cái Tết êm ấm, bây giờ chị ấy không muốn gì nữa. Sang năm, Đào Đào sẽ ở nhà ngoại đi học, chị ấy định giảm cân đi làm lại, làm người mẫu xe hơi, quay quảng cáo mặt bằng.” Đào Đào đưa mắt tiến bóng lưng hơi khom khom của Tiêu Tử Hoàn, thờ dài.

“Mỗi người đều có cách sống riêng, em không cần phải lo lắng cho họ.”

“Không phải em lo lắng, chỉ là nghĩ không ra, tại sao anh Tử Hoàn lại nhẩn tâm như vậy?” Lẽ nào anh ấy thật sự yêu Kinh Nghệ? Nhưng mà trông anh ấy đâu có tí gì là chìm đắm vào một ngọt tình yêu, ngược lại giống như bị thế giới vứt bỏ hơn. “Anh có gặp Kinh Nghệ không?”

Hoa Diệp nhũn mày, “Không phải tối nào chúng ta cũng đều ở cùng nhau sao?”

Cô ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Merry Christmas (1)

Trưa đến căn tin ăn cơm, Phi Phi không biết có sao lại bụng khay cơm thút tha đi đến trước mặt Long Tiểu, nhu mì mỉm cười, khăn khăn ngồi xuống.

Long Tiểu vẫn còn treo khăn tam giác, mấy ngày này hành động bất tiện, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm trạng của anh ta. Hai hàng lông mày rậm nhũn chặt, khó khăn dùng tay trái móc một muỗng cơm nhét vào miệng, từ dưới mi mắt nhìn Phi Phi với vẻ không đoán được, “Làm gì vậy?”

Phi Phi tuy nói là cấp dưới, nhưng trước mặt anh ta trước giờ không phân biệt lớn nhỏ, cho dù anh ta nghiêm khắc mặt lạnh nhưng trông đáng vẻ lại dịu dàng. Phi Phi thích nhất là mang giọng nói với ngoại hình của anh ta ra tám chuyện, khiến anh ta vừa tức vừa bẽ tắc. Long Tiểu ngấm ngấm nói với nhân viên khác, kiếp trước có lẽ anh ta là kẻ thù với Tạ Phi Phi. “Sếp, mai là Giáng Sinh rồi!” Phi Phi chống cằm, hàng mi dài chớp chớp, giọng nói ồ ồ.

“Giáng Sinh cũng không phải là ngày nghỉ theo pháp luật.” Khẩu khí của Long Tiểu không tốt, một muỗng cơm bất cẩn rơi ra ngoài hết nửa muỗng.

Phi Phi tốt bụng đẩy khay cơm vào trong giúp anh ta. “Nhưng cũng là ngày lễ mà! Có phải anh nên có biểu hiện gì đó với chúng tôi không?”

“Biểu hiện thế nào?”

“Thế nào cũng được, chỉ cần đừng phung phí khoảng thời gian đẹp để ở văn phòng là được. Sếp, hay là em đút cho anh nhé?” Phi Phi thật sự không chịu nổi bộ dạng ngốc nghếch của Long Tiểu, cô giành lấy muỗng canh trong tay Long Tiểu.

Phụt một tiếng. Đào Đào ngồi ở một bàn khác miệng ngậm một muỗng canh phun sạch sẽ ra ngoài.

“Cậu cũng muốn đút?” Phi Phi ngoái đầu lại chớp chớp mắt với cô.

Cô vội vàng lắc đầu, “Không, mình vẫn nên tự ăn thì hơn.” Nhìn Phi Phi nũng nịu với Long Tiểu, thị giác và thính giác đều giống như đang chịu đựng thử thách với độ khó cao.

Những đồng nghiệp khác nhìn về bên này, cũng xôn xao làm bộ như muốn nôn.

Có điều, sự hi sinh của Phi Phi vẫn đáng giá. Long Tiểu vậy mà lại đồng ý cho bộ phận Kỹ thuật nghỉ buổi chiều, tập thể đến quán cà phê liên hoan, tối lại cùng nhau ăn cơm. Đàng Diệu đều có một ít quỹ chiều đãi cho các bộ phận, Long Tiểu là người có quyền làm chủ về khoản này.

Tà Tu Nhiên hiển nhiên được xếp vào hàng ngũ của bộ phận Kỹ thuật, nhưng tối nay anh không tham gia ăn cơm, anh nói công ty có sắp xếp khác, Đào Đào thì xin nghỉ, phải về nhà với chồng.

Phi Phi lặng lẽ nói với Đào Đào, thầy Tà nhất định là dành thời gian buổi tối cho Tăng Kỳ. Đào Đào chỉ cười chứ không đáp, thầy Tà ở với ai là tự do của anh ta.

Bình thường quán cà phê buổi chiều rất vắng nhưng hôm nay lại rất đông khách, trong tiệm cũng có bày vài cây thông Noel, đốt nến, từng bản nhạc Giáng Sinh lần lượt vang lên, nhân viên phục vụ trên đầu đều đội nón ông già Noel màu đỏ, có một nhân viên còn hóa trang thành ông già Noel, trong tay cầm túi vải, phát kẹo cho từng người.

Một hàng người vừa ngồi xuống, Long Tiểu vẫy tay gọi món, phục vụ mang đến mấy quyển menu, Đào Đào cầm lấy một quyển, Tà Tu Nhiên ngồi cạnh cô sản lại gần, một tay đặt trên ghế của cô. Hoi có ý cười, tư thái thể hiện một sự tao nhã lười nhác không thể nói ra.

Trong một phòng cách đó không xa, có hai cô gái ăn mặt thời thượng đang ngồi, từ khi họ đi vào đã thỉnh thoảng ngo sang bên này, một trong hai cô còn mỉm môi cười kễ.

“Nhìn ai vậy nhỉ?” Phi Phi phát hiện ra đầu tiên, hỏi nhỏ.

Mấy đồng nghiệp nam ngẩng đầu lên, đều để lộ vẻ mặt mơ màng.

“Thầy Tà, là bạn anh à?” Phi Phi hỏi.

Tà Tu Nhiên và Đào Đào cùng nhìn qua, Tà Tu Nhiên chép miệng, khẽ gật đầu, “Coi như quen biết.”

Cô gái đó vậy mà lại đi tới, “Hi, Merry Christmas”, cười cười với mọi người, ánh mắt rơi trên người Tà Tu Nhiên, “Đã lâu không gặp!”

Tà Tu Nhiên nhún nhún vai, “Có cần ngồi xuống uống chút gì không?” Bàn tay anh vẫn đặt trên sofa sau lưng Đào Đào, trông giống như Đào Đào đang ở trong lòng anh vậy.

Cô gái nhướn nhướn mày, “Không đâu, em đến cùng bạn. Bây giờ anh không đến KTV nữa sao?”

“Bây giờ tôi cái tà quy chánh rồi.” Tà Tu Nhiên cong cong khóe môi một cách quyến rũ.

“Anh có số điện thoại em, đúng không?” Cô gái cười tươi như hoa.

Tà Tu Nhiên gật gật đầu.

“Vậy rảnh thì liên lạc nhiều hơn nhé.” Cô gái lại gật đầu với mọi người, rồi quay về chỗ ngồi, đầu kề sát đầu với cô gái kia, thì thầm nói gì đó, cô gái kia miệng há to hình chữ O, hình như rất ngạc nhiên.

Ai nấy đều đã gọi xong đồ ăn đồ uống, trong lúc đợi thức ăn nhân rồi đến vô vị.

“Tình cũ à?” Long Tiểu trêu hỏi Tà Tu Nhiên.

Tà Tu Nhiên cong môi mấp máy, không biết là *yes or no*.

“Thầy Tà, cảm giác gặp lại tình cũ thế nào?” Phi Phi tròn mắt với hai cô gái, chưa xốt quay lưng về phía họ.

Đào Đào nghịch hộp khăn giấy trên bàn, vẻ mặt cũng đầy hứng thú.

“Nếu đã là cũ thì đương nhiên không có cảm giác gì rồi.” Tà Tu Nhiên đáp.

Thật ra cô gái này với anh chỉ gặp nhau có một lần ở khách sạn, anh mời cô ta uống một ly rượu, sau đó để lại số điện thoại cho nhau. Không ngờ ngày hôm sau, cô ta liền giống như một cô gái đang yêu nồng nhiệt, vừa gọi điện, vừa nhắn tin cho anh, nội dung đều rất nóng bỏng. Anh vừa thấy điệu bộ này, liền chơi trò mất tích.

“Không đúng, có người nói đàn ông gặp lại tình cũ, nếu nhan sắc cô ta vẫn còn như xưa thì vẫn sẽ muốn lên giường cùng họ. Nhưng phụ nữ gặp lại tình cũ thì chỉ mong sao chưa từng quen biết họ. Mỗi một người phụ nữ khi gặp được người đàn ông mình thích, đều khao khát bản thân mình trước đây giống như một trang giấy trắng.”

“Nếu như lên giường thì là vẫn có cảm giác, vẫn có cảm giác thì sao lại là tình cũ chứ? Tôi cảm thấy, đàn ông kinh nghiệm phong phú càng có sức

hút hơn, nhưng nếu gặp được người con gái trong lòng, họ sẽ sửa tính đối nết, thủ thân như ngọc. Không cần thiết phải canh cánh trong lòng về quá khứ. Nếu con người từ khi chào đời đã biết được kết cục của mình thì không có mấy người bằng lòng đi đường vòng. Nhưng quá trình tìm kiếm cũng là một loại hưởng thụ” Anh cười cười, quay đầu nhìn Đào Đào, tựa như đang đợi cô phụ họa.

“Nhìn tôi làm gì, tôi lại không phải là đàn ông, tôi cũng không có tình cũ.” Đào Đào trừng anh.

“Người phụ nữ không có tiền đồ.” Anh nhướn mày mỉa mai.

“Ngược lại tôi rất ngưỡng mộ vận may của Đào Đào, tình đầu trở thành ông xã.” Phi Phi lẩm bẩm. “Không nói những việc này nữa, người so với người, tức chết người ta, chúng ta chơi bài đi!”

Phục vụ mang đến hai bộ bài, mấy người ghép hai bàn lại. Long Tiểu là hiệp sĩ một tay, chỉ có thể ở một bên làm khán giả.

Đào Đào số đỏ, Tả Tu Nhiên nằm dưới cửa cô, chơi mấy ván đều thắng cả, cô cười đến mắt cũng híp thành một đường thẳng. Đến năm giờ, cô đứng dậy, nói là phải về nhà. Những người khác chơi thêm vài ván, cũng phải đổi địa điểm ăn cơm.

“Tôi đi với cô.” Tả Tu Nhiên đứng dậy cùng cô.

Mọi người đang chuyên tâm đánh bài, không ai chào tạm biệt họ. Ra khỏi quán cà phê, Tả Tu Nhiên đi lấy xe, cô sang bên đường đón taxi.

“Đào Đào, thật hay giả vậy?” Tả Tu Nhiên đi được vài bước, ngẫm nghĩ rồi vẫn quay đầu lại gọi cô, nhủ thầm với cô.

Đào Đào ngoái đầu lại mỉm cười. Ba tháng rồi, ít nhiều cũng có một chút ấn ý. Cô kéo túi, lấy từ bên trong ra một hộp quà hình vuông, “Vừa rồi ở bên trong muốn đưa anh, nhưng mà đồng nghiệp đều đang ở đó, tôi sợ họ nói tôi thiên vị.”

“Còn coi như có chút lương tâm.” Anh nhận lấy hộp giấy, cầm trong tay bóp bóp, “Là gì vậy?”

“Là một cây bút máy, không phải loại rất đắt tiền, tặng anh sau này dùng để ký chi phiếu.”

Dường như anh có chút không hài lòng, “Chỉ có cái này thôi?”

“Chỉ là Giáng Sinh, cũng không phải Tết.”

“Vậy là Tết tôi vẫn sẽ có quà?”

“Áo sơ mi lần trước tặng anh coi như quà Tết. Nếu không phải anh làm tặng tôi chiếc hộp đựng xà phòng đó, thì ngay cả quà Giáng Sinh cũng không tặng đâu. Đúng rồi, lần trước anh bịt tai tôi, rốt cuộc đã nói gì vậy?”

“Cô đừng có giả vờ, tôi không bị mắc lừa đâu!” Anh lật qua lật lại chiếc hộp để nhìn, trề môi, “Đây đều là những thứ dùng tiền là có thể mua được, còn quà của tôi có tiền cũng không mua được. Không được, cô phải tặng lại. Nấu cho tôi thêm mấy bữa cơm?”

“Này, anh tham quá rồi đấy.”

Anh ngẩng đầu lên, đáng vẻ ngang ngược kiểu “Cô dám làm gì tôi?”.

“Đáng ghét!” Đào Đào trợn anh một cái, quay đầu bỏ đi.

“Merry Christmas!”, anh nở nụ cười tươi như hoa, vẫy vẫy tay với cô.

Đào Đào không quay đầu lại, nhưng mặt thì đã cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Giờ cao điểm tan tầm, lại đứng dịp đêm bình an, xe taxi đi lại trên đường không có chiếc nào còn trống. Hôm nay Đào Đào hơi vội, chỉ đợi ở bên đường có mấy phút liền cảm thấy không thể đợi được nữa, nhìn thấy có xe buýt đến, cô nhắc chân đi lên. Không ngờ xe buýt lại còn hơn hộp cá mòi, chen chúc đến túi xách cũng gần như không cầm được.

Vậy mà điện thoại trong túi lại đột nhiên reo vang, cô khó khăn móc điện thoại từ trong túi xách ra, thấy một dãy số đang nhấp nháy, ủa, trong nước có số mã vùng như vậy sao?

“A lô?” Cô yếu ớt hỏi, thầm nghĩ không phải là điện thoại lừa đảo gì đấy chứ.

“Đào Đào bé nhỏ của mình, cuối cùng cuối cùng mình đã nghe thấy giọng cậu rồi! Nói mau, nói mau, cậu rất nhớ mình.” Giọng nữ giòn tan giống như đậu nổ, khiến Đào Đào vui mừng hét lên trong phút chốc. Trên xe huyền ảo bỗng lặng ngắt như tờ, Đào Đào đảo mắt mấy vòng, đỏ mặt cười cười xin lỗi mọi người, che điện thoại lại, hạ thấp âm lượng, “Ồ Tỉnh, cái đồ vô lương tâm nhà cậu, mình không thèm nhớ cậu nhé, mình hận cậu. Cậu đang ở đâu?”

“Ồ Paris. Ha ha, hận cũng được. Dù sao thì bây giờ mình đã có người nhớ, cũng có người yêu rồi.”

“Chuyện gì vậy, mau khai ra coi.”

“Tạm thời giữ bí mật. Đào Đào bé nhỏ, Giáng Sinh vui vẻ! Mùa xuân mình sẽ về Thanh Đài, điện thoại quốc tế đường dài rất đắt, mình nói trước nhiều đó thôi, gặp nhau rồi nói nhé.”

Không đợi Đào Đào trả lời, cô đã nhanh chóng cúp điện thoại.

“Xì, ai gặp cậu chứ, con một sách.” Đào Đào lau bầu, nhưng tâm trạng lại như gió xuân tháng Ba, vừa nhẹ vừa mềm.

Nỗi phiền muộn giống như bị ép thành một mảnh giấy mỏng tan biến trong phút chốc, cô cảm thấy đêm bình an này thật sự quá khiến cô hưng phấn. Về đến nhà, đi giúp việc đã nấu xong bữa tối phong phú, ngoài ra còn chuẩn bị cả bữa khuya, đợi Hoa Diệp về sẽ cùng ăn. Mẹ Đào đang nói chuyện điện thoại với Đào Giang Hải, nói đến chuyện lễ Giáng Sinh, Đào Giang Hải nghe mà hận không thể mọc đôi cánh bay về nhà.

“Tiểu Đào, con gọi cho Hoa Diệp đi, dạ dày nó không tốt, bảo nó đừng uống nhiều rượu, còn nữa, tối nay về sớm chút, đừng về Thính Hải Các, mà ở lại đây.”

Đào Đào cắn môi trầm ngâm giây lát, quay đầu nói với đi giúp việc, “Ăn cơm xong, chúng ta cùng dọn dẹp phòng dành cho khách.”

“Được.”

Cô lên lầu thay đồ, rồi ở trong phòng ngủ gọi cho Hoa Diệp.

“Anh đã ở khách sạn rồi, có vài người khách đã đến, còn có mấy người đang trên đường đến.” Hoa Diệp kéo cửa phòng bao, đi đến đầu hành lang, nhìn từng ngọn đèn rực rỡ dưới lầu, cười nói, “Các ông tổng đều là người có văn hóa, rất chú trọng dưỡng sinh, sẽ không uống nhiều đâu. Chắc anh sẽ không bị muộn.”

“Luật sư Hoa,” thư ký Trâu đi đến, anh xoay người lại, “Chủ tịch Nhạc đến rồi.”

Nhạc Tĩnh Phân ăn mặc lộng lẫy đến một mình, tao nhã gật đầu với anh. “Tiểu Đào, anh đi tiếp khách đã.” Anh cúp điện thoại, tới trước tiếp đón.

“Sao không thấy Tiểu Đào đâu?” Nhạc Tĩnh Phân nhìn khắp bốn phía.

“Mẹ cô ấy không được khỏe nên cô ấy ở nhà chăm.” Hoa Diệp đẩy cửa ra, làm động tác “mời”.

“Tiểu Đào trông giống như vừa mới ra trường, cậu đã bắt cóc về làm vợ rồi. Luật sư Hoa, cậu ác thật đấy.” Nhạc Tĩnh Phân trêu.

Hoa Diệp cười cười ngai ngùng, “Cũng không gọi là nhỏ lắm, sang năm đã hai mươi lăm rồi.”

“Nhưng mà cậu già!” Nhạc Tĩnh Phân cười nhạo nhìn anh.

Hoa Diệp túm quần chắp tay xin tha, khiến Nhạc Tĩnh Phân cười to.

Tiệc tan, nhưng mới chỉ tám giờ mười lăm. Ai nấy đều vội về đón Giáng Sinh với con cái ở nhà, từng người chào tạm biệt Hoa Diệp. Đợi mọi người tản đi hết, Hoa Diệp cầm áo khoác đi ra khỏi khách sạn. Thư ký Trâu lái xe đang đợi ở bên ngoài.

“Về văn phòng trước.” Anh nói.

Trên đường đi, anh nhắm mắt giả ngủ. Tối nay, là chủ nhà, anh vẫn uống không ít, đầu hơi choáng, nhưng vẫn còn trong phạm vi kiểm soát. Nhưng rượu, không phải là thứ gì tốt đẹp, uống nhiều hay ít, đều không dễ chịu.

“Thư ký Trâu, cậu về trước đi! Lát nữa, tôi tự lái xe về.” Xe dừng lại, anh đẩy cửa xe ra.

“Nhưng mà anh đã uống rượu.” Thư ký Trâu hơi lo lắng.

“Không sao, ý thức của tôi rất rõ ràng.” Anh cười cười.

“Merry Christmas!” Thư ký Trâu không kiên trì thêm nữa.

Hoa Diệp cười nhạt, nhướn mày, nhận lấy chìa khóa xe, “Merry Christmas!”

Trong văn phòng tối đen, một ngọn đèn nhỏ, khiến cửa thang máy bỗng chốc sáng rực, anh nghe tiếng bước chân mình, có vằn có nhịp, một bước, hai bước... đến bước thứ năm mươi tư, anh dừng lại, móc chìa khóa ra mở cửa. Từ cửa chính đến phòng làm việc, năm mươi tư bước, cho dù tâm trạng anh như thế nào, trước giờ đều không nhiều hoặc ít hơn một bước.

Anh bật đèn trong văn phòng lên, bóp trán ngồi xuống sofa. Đằng sau văn phòng là một dãy nhà ở, có một nhà mở nhạc rất lớn, lặp đi lặp lại ca khúc “Jingle Bell”. Anh phiền muộn thở ra, mở nút áo khoác ngoài, chậm rãi lấy điện thoại ra.

Anh không phải là người sinh ngoại, chưa bao giờ thấy hứng thú với những ngày lễ phương Tây, ở nhà anh, dù là ngày lễ truyền thống của Trung Quốc cũng phản ứng rất bình thường. Cho đến sau khi kết hôn, vì Đào Đào mà mỗi dịp lễ mới có dáng vẻ của ngày lễ. Thế nhưng, anh luôn nhớ đêm bình an, ngày này là sinh nhật của Hứa Mộc Ca.

Khi còn yêu nhau, cho dù anh ở đâu, cũng đều nghĩ cách quay về, ở bên cạnh cô, dù chỉ đơn giản cùng nhau ăn một bát mì. Sau khi cô ra nước ngoài, đêm bình an, một mình anh chạy đến quảng trường âm nhạc, uống một chai rượu, sau đó về nhà trùm chăn đánh một giấc dài.

Lại đến đêm bình an, họ cùng ở Thanh Đài, nhưng... làm gì cũng không còn thích hợp nữa rồi.

Ít nhất cũng phải nói “Sinh nhật vui vẻ” chứ! Anh cười khổ, bắt đầu bấm số.

Tiếng chuông vang lên trong đêm tĩnh lặng rõ ràng mạch lạc, rất lâu rất lâu cũng không có ai nghe máy. Anh cau mày, bấm gọi lại, một lúc sau, cuối cùng cũng có người nghe.

Vẫn chưa mở miệng, đã ho đến không thở nổi, vừa lên tiếng, giọng nói giống như rừng trúc bị người ta tàn phá, vừa chất vừa khàn, “A lô...”

“Mộc Ca?” Anh tưởng mình gọi nhầm số.

“Diệp, có chuyện gì sao?”

“Em sao vậy?”

“Cảm vật thôi...” Cô cười khan.

Anh vội vàng đứng dậy, “Có đi khám bác sĩ chưa?”

“Không cần... Ngủ một giấc là khỏe... Cúp nhé...”

Trong điện thoại truyền đến tiếng “tút tut”, anh nắm chặt điện thoại, mày càng nhíu càng chặt, gần như ngay giây tiếp theo, anh không cần suy nghĩ, khóa cửa, vội vàng xuống lầu, mở cửa xe, khởi động, lái đi... Tất cả động tác vô cùng liền mạch.

Rất nhanh sau đó, anh đã đi vào cổng lớn của “Thư Hương Trạch Độ”, vào thang máy, gõ cửa một hồi, cửa mới mở ra. Hứa Mộc Ca choàng áo khoác, mặt đỏ như tôm nướng, môi khô nẻ đến rách da, “Diệp?” Cô chớp chớp mắt, không dám tin.

“Em đang sốt, phải đi bệnh viện.” Anh sờ trán cô, giúp cô mặc áo khoác, quấn khăn choàng cổ, mặc cho cô kháng nghị, vội vàng dìu cô đi ra ngoài.

“Em không sao...”

Trong thang máy, Hứa Mộc Ca ho đến không đứng thẳng nổi.

“Im miệng!” Anh lạnh lùng ra lệnh, cúi đầu vỗ nhẹ lên lưng cô.

Anh mở cửa ghế sau xe, đỡ cô vào, đắp cho cô một tấm thảm mỏng, bấy giờ mới quay đầu xe, ngồi vào ghế lái đằng trước. Phía trước có một chiếc xe bật đèn chạy qua, anh nhìn nhìn đằng sau, lùi xe lại, nhường đường, để chiếc xe đối diện từ từ đi qua, tiếp đó, anh lái xe như bay đi.

Chiếc xe đối diện từ từ hạ kính xuống, Tả Tu Nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm đèn biển số xe đằng sau, khẽ thờ dài, trên ghế phụ lái bên cạnh đặt một bó hoa, còn có một hộp quà thất nơ bướm...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Merry Christmas (2)

Đêm đã khuya, nhưng Thanh Đài vẫn chưa chìm vào giấc ngủ.

Đào Đào đứng trên ban công, đưa mắt ngắm bờ biển trong sắc đêm. Đó là điểm bắn pháo hoa năm nay của Thanh Đài, đêm nay, có rất nhiều người tụ tập ở đó, từng bó, từng chùm, từng cụm pháo hoa lớn được đốt trên bầu trời đêm, tuy ngắn ngủi, nhưng đẹp đến độ khiến người ta ngất thờ. Rất nhiều đôi tình nhân nô đùa bên bờ biển, trong tay cầm que pháo hoa cháy sáng xèo xèo, chiếu rọi từng gương mặt tươi cười ngọt ngào mà hạnh phúc.

Cô ngẩng đầu lên, ngắm nhìn pháo hoa trên bầu trời đêm, bất giác cũng mỉm cười.

Tình yêu luôn đẹp đẽ.

Cô gần như không có trải nghiệm như vậy trong ký ức. Nụ cười trở nên nhạt dần, cô hít thật sâu một hơi không khí lạnh lẽo, nghe thấy mẹ đang ở trong nhà gọi cô.

“Dạ?” Tiếng pháo hoa lớn quá, cô không nghe rõ.

“Mẹ chịu hết nổi rồi, đi nằm một lát trước đã. Hoa Diệp về thì con gọi mẹ dậy, chúng ta cùng nhau luộc sủi cảo ăn.” Mẹ Đào buồn ngủ ngáp lên ngáp xuống. Lúc chiều, Đào Đào lên mạng tải về một bài nhảy tập thể dành cho người cao tuổi, động tác rất đơn giản, biên độ cũng không lớn, cô bảo mẹ học theo, như vậy sẽ không cần phải ra ngoài tản bộ trong những ngày giá rét nữa. Đến khi trời ấm lên, cũng có thể ra công viên nhảy cùng những ông bà cụ. Mẹ Đào cảm thấy mới mẻ. Lại thêm vào có Đào Đào tập cùng, nhảy hơn một tiếng đồng hồ, người ra đầy mồ hôi, tắm rửa xong thì đã bắt đầu la buồn ngủ. Vì đội Hoa Diệp, bà kiên trì gắng gượng đến bây giờ.

Đào Đào bước lên khoác tay mẹ, hờn dỗi gắt gỏng đầu, “Được! Ăn sủi cảo!” Giáng Sinh ăn sủi cảo, cũng chỉ có mẹ cô dám có sáng tạo như vậy mà thôi.

Mẹ Đào lại ngáp một cái nữa, buồn ngủ vuron cánh tay ra, cho Đào Đào cởi áo khoác ngoài. Đào Đào nhìn bà nằm xuống rồi tắt đèn, đóng cửa phòng ngủ, khẽ khàng đi ra ngoài.

Di giúp việc ở trong phòng mình xem tivi, nghe thấy tiếng động, mở cửa ra, “Luật sư Hoa đến rồi!”

Đào Đào lắc lắc đầu, “Không có. Di à, di cũng ngủ đi! Anh ấy đến, cháu sẽ làm bữa khuya cho anh ấy.”

Thật ra, Đào Đào đã không chắc chắn được Hoa Diệp có đến hay không. Anh không gọi điện cho cô, cô cũng không gọi qua. Tiệc tùng xã giao trong công việc, thân bất do kỷ, cô không muốn cảm râm khiến anh càng thêm mệt. Thế nhưng, cô vẫn không muốn đi ngủ.

Hộp quà dưới cây thông Noel Đông một hộp Tây một hộp, di giúp việc lại treo thêm vài viên kẹo trên nhánh cây. Trong truyền thuyết phương Tây, hơn nửa tiếng nữa, ông già Noel sẽ ngồi xe tuần lộc đi tới từ trong giá tuyết lạnh băng. Trên vai ông treo một cái túi vải màu đỏ, sau đó ông sẽ đi xuống từ ống khói và đặt từng món quà dưới gốc cây thông Noel. Ô, trong nhà chắc còn có một cái lò sưởi, bên trong lửa cháy hừng hực, khiến căn nhà ấm áp như mùa xuân.

Biệt thự là kiểu địa nhiệt, cũng không lạnh, Đào Đào chỉ mặc một chiếc áo hờ cổ nhung cừu màu đỏ, là áo mẹ Đào tặng cô, bảo màu đỏ rất may mắn. Cô cúi đầu cầm hộp quà Hoa Diệp tặng cô lên, mỉm cười. Anh còn làm bộ thần bí nữa chứ, thật là ngốc quá mà, món quà được gói trong thiệp, nhụy hoa hoa văn chìm trên giấy gói quà chính là nhãn hiệu của cửa hàng, là một nhãn hiệu quốc tế trong ngành trang sức. Đào Đào quan sát kỹ chiếc hộp một lúc, rồi chậm rãi đặt trở lại.

Đồ vật quý giá, phải thận trọng nhẹ nhàng.

Lại một chùm pháo hoa nữa được bắn lên trên mặt biển, chùm sáng cực lớn chiếu sáng cả ban công. Đào Đào mỉm môi cười ngắm nhìn một lúc, quay đầu bật tivi lên. Đài Phụng Hoàng có ca nhạc hội đêm Giáng Sinh, ra sân khấu đều là những ngôi sao nổi tiếng Trung Quốc, Đài Loan và Hồng Kông. Nhóm Phụng Hoàng đang chào cảm ơn, Hứa Như Vân mặc chiếc váy voan màu trắng. Mỉm cười thanh nhã vẫy tay bước lên sân khấu.

Cô hát bài “Ngắm pháo hoa xong rồi về” nằm trong album mới.

Bầu trời đầy sao, bước chân dầy đặc trên con đường nhỏ; nhớ những lúc bên anh, đêm đông giá lạnh, anh ôm em thật chặt; cùng nhau đếm ngược bầu trời đêm sang năm mới; anh nói ngắm xong pháo hoa rồi hăng về; trong giây phút ngắn ngủi, em hạnh phúc tràn đầy; lòng đầy yêu thương ấm áp; rất mong thời gian dừng lại tại phút giây này... Giai điệu chậm rãi, lời ca đau buồn, đây không phải là bài hát thích hợp nghe một mình vào đêm Giáng Sinh. Đào Đào cầm điều khiển chuyển kênh, đổi sang bộ phim Hàn Quốc dài hơn trăm tập có tên “Xem rồi lại xem”.

Chưa xem được mấy phút, nghe thấy bên ngoài hình như có tiếng phanh ô tô. Cô vội đứng dậy, chạy đến cửa sổ, kéo rèm, nhìn thấy Hoa Diệp bước từ trong xe xuống.

“Có lạnh không?” Cô vội vàng mở cổng chính, đột nhiên lại nhú mây, trên người anh có mùi nước sát trùng của bệnh viện rất nồng.

Hoa Diệp không đi vào trong, chỉ đứng ở cổng chính, nhìn nhìn mấy cánh cửa đóng chặt, thấp giọng hỏi: “Mẹ và di đều ngủ cả rồi?”

Đào Đào gật đầu, “Anh từ bệnh viện đến à?”

Hoa Diệp ngáy người, chần chừ một lúc, “Ừm.”

“Có phải ai bị ngộ độc thực phẩm hoặc uống rượu lái xe gây tai nạn không?” Đào Đào sợ đến mặt trắng bệch, mời khách sợ nhất là gặp phải hai chuyện này, trời, tuyệt đối đừng...

“Không nghiêm trọng đến thế, chỉ là người không được khỏe, anh qua xem thử.”

“Ồ, vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Đào Đào vỗ nhẹ lồng ngực, xót xa đánh giá khuôn mặt mệt mỏi của Hoa Diệp, “Vậy sao còn đến làm gì. Gọi điện là được rồi.”

“Đến gặp em rồi về.” Hoa Diệp ngưng vài giây, đưa tay nắm lấy vai Đào Đào. Cách lớp áo lông, Đào Đào cảm nhận được sự lạnh lẽo nơi đầu ngón tay anh, tâm trạng cũng có hơi bất ổn, trong lòng không kim được thất chặt. “Em đi lược sùi cảo cho anh nhé, dì gói lúc chiều, là sùi cảo ba nhân mà anh thích nhất.”

“Không ăn đâu, sáng mai còn phải ra tòa, anh phải về ngủ vài tiếng đã. Em cũng ngủ đi!”

Đào Đào đưa mắt ngó phòng dành cho khách, miệng há ra, nhưng lời nói ra lại là, “Vâng, sáng mai anh không cần đến đón em đi làm đâu, ngủ nhiều một chút.”

Anh mỉm cười sờ sờ đầu cô, “Không, anh đến. Khóa kỹ cửa vào.”

Anh ở lại trong nhà chưa đến mười phút, nói vài câu, cô trải phòng dành cho khách rất ấm, trước giường, đặt một bộ đồ ngủ Đào Giang Hải chưa mặc bao giờ, phòng tắm đã chuẩn bị một bộ vật dụng tắm gội mới, đợi từ lúc sáu giờ chiều đến nửa đêm.

Cũng không nói với cô câu “Merry Christmas”.

Đào Đào nhặt từng chiếc sùi cảo trong nhà bếp, cho vào trong khay. Rồi đặt ở ngăn đông nhanh trong tủ lạnh, ngắm nghĩ rồi bật cười thành tiếng, nhưng đáng lên trong lòng lại không phải là nỗi oán hận, mà là thương tiếc.

Đàn ông, không dễ làm.

“Tại sao không gọi mẹ dậy?” Sáng ra mẹ Đào biết Hoa Diệp có đến, nhưng bà lại không biết, không nhận được trách Đào Đào.

“Mẹ ngủ say như thế, ai gọi được chứ?” Đào Đào cười.

Mẹ Đào trừng cô, “Hôm nay mẹ phải ngủ trưa thật đã, như vậy tối đến sẽ không buồn ngủ nữa. Tối nay Hoa Diệp không phải tiệc tùng, nhà chúng ta phải ăn một bữa cơm đầm hoàng. Hôm nay mẹ cũng không ăn chay, có được không?”

“Chỉ lần này thôi đấy.” Đào Đào giơ một ngón tay lên.

Mẹ Đào quay đầu nhìn khoảnh sân ngập tràn ánh nắng, “Lại là một ngày nắng đẹp. Dì, hôm nay giúp tôi giặt chăn mền nhé, tôi ngủ thấy hình như chăn có mùi đấy.”

“Tôi nghĩ cũng nên giặt rồi, đợi tôi đi chợ về đã nha!” Dì giúp việc ở trong bếp cao giọng đáp lời.

“Mẹ, mẹ phải kiên trì điệu nhảy đó, không được bữa đực bữa cái đâu đấy. Việc nhà để dì làm, con sẽ tăng lương cho dì ấy!”

“Rốt cuộc ai là mẹ ai đây?” Mẹ Đào hờn trách nhìn Đào Đào.

Đào Đào cười khanh khách, làm mặt quỷ.

“Điện thoại anh để ở đâu?” Trên đường đến công ty, Đào Đào nghiêng người qua, đưa tay sờ sờ túi áo Hoa Diệp.

Hoa Diệp dành ra một tay, lấy điện thoại từ trong túi áo đưa cho Đào Đào, “Điện thoại em hết pin à?”

Đào Đào cúi đầu bấm số, không nhìn thấy biểu cảm lạnh lẽo cứng nhắc trên mặt anh. “Chắc chắn anh chưa nói ‘Merry Christmas’ với mẹ, dùng điện thoại của anh, để em nói, mẹ sẽ cho rằng đây là kiến nghị của anh, trong lòng sẽ vui vẻ. Mẹ em cũng mời mẹ tối nay đến cùng ăn cơm.”

Biểu cảm của Hoa Diệp thả lỏng, “Em suy nghĩ chu đáo quá.”

“Ồ, trong nhà không có ai?”

“Chắc là trong đoàn cũng có hoạt động! Mẹ lại không thích dùng điện thoại, tối giờ cơm trưa em gọi lại thử xem.”

Đào Đào cong cong miệng, trả điện thoại lại cho anh.

“Hôm nay không được đến trễ đâu đấy!” Lúc Đào Đào xuống xe, quay đầu nói với Hoa Diệp.

Hoa Diệp nhắm mắt, “Không đâu.”

Hôm nay Tà Tu Nhiên không đến phân xưởng, phải viết một bản báo cáo về tiến triển của công trình cho tổng công ty. Đào Đào đứng lúc tỉnh tâm lại, chỉnh sửa sắp xếp một chồng bản vẽ và tư liệu. Mười giờ rưỡi sáng, là thời điểm bận rộn. Một cô gái ở tiệm hoa, buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo lông dày, trong tay cầm một bó hoa margaret trắng. “Vị nào là Đào Đào tiểu thư ạ?” Cô gái đứng trên hành lang, ngại ngùng hỏi.

Giọng nói cũng thu hút sự chú ý người của bộ phận Kỹ thuật, “Là tôi!” Đào Đào đi ra, ngạc nhiên nhìn nhìn cô gái, cũng nhìn nhìn bó hoa.

Cô gái mỉm cười đưa bó hoa cho cô, bảo cô ký tên. “Cái này cũng của chị ạ.” Một hộp quà xinh xắn tinh tế màu xanh dương.

“Ai tặng vậy?” Đào Đào không nhìn thấy giấy trong bó hoa.

“Chúng tôi có nghĩa vụ bảo mật giúp khách hàng.”

“Là chồng cậu chứ gì! Nhưng sao lại tặng margaret, mà không phải là hoa hồng?” Phi Phi khó hiểu đẩy đẩy Đào Đào đang ngơ ngẩn.

Đào Đào chớp chớp mắt, Hoa Diệp có vẻ bảo lãnh mạn như vậy sao?

“Margaret có ý nghĩa đặc biệt gì?” Long Tiểu trề trề môi, không chịu nổi vẻ ngượng mọt lộ liễu không hề che giấu trong mắt Phi Phi, không phải chỉ một bó hoa nhỏ màu trắng thôi sao, có gì đáng kích động đâu chứ.

“Margaret còn được gọi là hoa cúc đại, ngôn ngữ loài hoa là yêu thầm. Biết yêu thầm là gì không, chính là tình yêu không cần tiêu tiền.” Phi Phi dùng ánh mắt nhìn một thẳng ngu ngốc Long Tiểu.

“Hoa này lẽ nào là tự trồng ở nhà? Tới tiệm cướp? Không cần bỏ tiền ra mua?” Long Tiểu mờ mịt.

“Sao anh lại tầm thường như vậy chứ, mở miệng khép miệng đều là tiền.” Phi Phi xoay eo lại, không thèm để ý Long Tiểu nữa, “Đào Đào, ai lại thiếu năng mà đi yêu thầm gái đã có chồng là cậu như vậy?”

“Ha, mình nghĩ có thể là chồng mình không hiểu ngôn ngữ loài hoa là gì, mua đại một bó hoa thôi!” Trong lòng Đào Đào thoáng qua bóng dáng Diệp Thiếu Ninh, nhưng cô nhanh chóng lắc đầu phủ quyết, Diệp Thiếu Ninh không có dũng khí như vậy. Vậy thì là ai nhỉ? Đương nhiên sẽ không phải là Hoa Diệp, cô qua loa như vậy, là sợ Phi Phi truy hỏi tới cùng, có một vài lời nói nhiều thì trắng sẽ thành đen.

Phi Phi liếc xéo cô, “Vậy thì cậu phải lên lớp phổ cập cho chồng cậu, loại thường thức phổ thông này phải biết chứ. Xem thử, tặng bảo bối gì đây?” Cô ta cũng không đợi Đào Đào đồng ý, giành lấy hộp quà, hai ba cái đã bóc sạch giấy gói, bên trong là một túi giấy bằng lụa màu xanh dương, cô khẽ thở ra, ổn định hô hấp, vươn hai ngón tay, nhón lấy một sợi dây đeo điện thoại hình giọt nước màu xanh dương.

“Điên rồi, đây là sợi dây nằm trong bộ sưu tập đá Swarovski “Đại Dương Xanh” số lượng có hạn của năm nay đấy, mình có thấy rồi, siêu đắt luôn.”

(Swarovski là tên gọi của một loại pha lê/đá có xuất xứ từ Áo, là các loại đá lấp lánh dính trên đồng hồ của thương hiệu có tên tuổi.)

Đào Đào thò đầu qua nhìn nhìn giọt nước xanh biếc trong suốt lấp lánh ấy, có đắt đến thế không, trông không khác hàng mười tệ mua ở chợ đêm là mấy mà, có điều độ sáng bóng thì tốt hơn.

“Luật sư kiếm được nhiều tiền thật, món quà nhỏ mà đã đắt như vậy. Có điều, tâm ý càng quý giá hơn.” Phi Phi lưu luyến trả túi giấy lại cho Đào Đào, cup mi quay về phòng làm việc. Không thể nhìn tiếp được nữa, càng nhìn càng đau lòng.

Long Tiểu nhìn chằm chằm bóng lưng suy sụp của cô ta, càng thêm mờ mịt.

Người xem náo nhiệt lục tục tản đi, Đào Đào ôm hoa và túi giấy cũng quay về phòng làm việc.

Vừa rồi ở hành lang tiếng động lớn như vậy, cũng không ảnh hưởng đến Tà Tu Nhiên, anh vẫn luôn đối diện với máy tính, ngón tay gõ nhanh trên bàn phím. Đào Đào đi vào, anh khẽ ngước mắt, lướt nhìn hoa trong lòng cô. “Phụ nữ nhận được hoa đều rất vui sao?” Tầm mắt lại chuyển sang màn hình.

Đào Đào tìm một cái cốc miệng rộng, cho hoa vào trong, để cạnh máy tính, tay thì cầm thương thức, margaret là cô gái thanh tú, không khoe sắc, nhưng rất đẹp. “Có người quan tâm đến mình, đương nhiên là vui rồi.” Tuy không biết người đó là ai.

Tà Tu Nhiên mỉm cười về lười nhác, “Đúng là hư vinh!” Nhưng ngữ khí lại vô cùng cưng chiều, có điều, sự chú ý của Đào Đào hoàn toàn tập trung

vào sợi dây đeo điện thoại kia, nên nghe không ra.

Hoa thì có thể nhận, còn nhận món quà quý giá như vậy, có được không? Nhưng không nhận thì phải trả cho ai đây?

Cả buổi chiều Đào Đào đều tâm sự chồng chất, có mấy lần phân loại sai bản vẽ, Tả Tu Nhiên cách xa tủ tư liệu như vậy, thấy cô hốt hoảng, bắt đắc dĩ đứng dậy gõ gõ lên trán cô, “Không muốn làm thì đừng miễn cưỡng.”

Cô cười ha ha, vô cùng xấu hổ.

Giáng Sinh vừa khéo đúng cuối tuần, có thể tan làm sớm.

Lúc Đào Đào thu dọn túi xách, nhìn nhìn bó hoa margaret đỏ, hai ngày nữa, hoa này chắc sẽ không tàn đâu nhì! Hoa để lại phòng làm việc, túi giấy xanh dương thì cẩn thận cho vào túi xách. Trong lòng cô đã thầm thích sợi dây đeo điện thoại này rồi, nếu không phải không biết là ai tặng, thì cô đã muốn lập tức đeo vào điện thoại rồi. Điện thoại cô màu trắng bạc, phối với màu xanh dương rất đẹp. Hơn nữa là một giọt nước, trong tên cô có một chữ đào, cũng có thủy, hình như rất hợp.

Điện thoại cầm trong tay bỗng vang lên, cô cúi đầu nhìn, là số máy bàn ở nhà, nhất định là mẹ lại giục rồi, cô mỉm cười ấn phím nghe máy.

Giọng nói hoảng sợ của dì giúp việc truyền đến, “Tiểu Đào, mẹ cô không biết sao, đột nhiên té ngã ở trong phòng, sắc mặt bầm tím, miệng sùi bọt trắng, làm sao bây giờ?”

Đào Đào cả kinh, “Có phải bệnh cũ tái phát không, dì cho mẹ uống ba viên thuốc trị bệnh tim, trong ngăn trên nhất ở tủ đầu giường. Bây giờ cháu về nhà ngay.”

“Cho uống rồi, nhưng hình như không có hiệu quả gì hết, bà ấy cứ cứ che ngực mãi, nói đau.”

“Có phải nhảy lầu quá, hay là làm việc gì nặng không?”

“Bà ấy không có nhảy, chỉ dọn dẹp tủ đồ một lát thôi.”

“Vâng, vâng. Bây giờ dì gọi 120, bảo xe cấp cứu lập tức đến, cháu sẽ về ngay.” Cô cầm túi xách, nhanh chóng chạy ra cửa thang máy.

“Hừ, cô về sớm!” Tả Tu Nhiên từ trong thang máy bước ra đánh giá cô.

Cô không có thời gian trả lời, cửa thang máy đóng lại “tùng” một tiếng. Trong thang máy, lập tức gọi cho Hoa Diệp. Điện thoại của Hoa Diệp mãi vẫn không gọi được, cô nghi ngờ trong thang máy tín hiệu không tốt. Ra khỏi thang máy lại bấm gọi, vẫn không được. Cô cứ gọi mãi, đầu bên kia điện thoại cuối cùng cũng có âm thanh truyền đến.

“Hoa Diệp, anh đang trên đường hả?” Cô sốt ruột đến mồ hôi đầy đầu, đứng ở bên đường bắt taxi.

“Tôi là thư ký Trâu, phu nhân.” Thư ký Trâu cười, “Luật sư Hoa vừa đi ra ngoài rồi, đi vội nên để quên điện thoại ở văn phòng.”

Đào Đào ra sức nhắm mắt, “Váy lát nữa anh ấy quay lại văn phòng, cậu bảo anh ấy mau liên lạc với tôi. Tôi có việc gấp.”

“Vâng.”

Một chiếc taxi dừng trước mặt Đào Đào, Đào Đào vội vàng ngồi vào trong, nói địa chỉ. Lúc về đến nhà, xe cấp cứu đã tới, có hai y tá khiêng cán từ trong nhà đi ra, mẹ Đào miệng đeo ống thở oxi.

Đào Đào nhào qua, mẹ Đào tay nắm chặt, cô dùng hai tay bao lấy nắm tay ấy.

Mẹ Đào vẫn còn ý thức, nhưng sắc mặt lại trắng như tờ giấy, bà hơi mở miệng.

“Mẹ nói gì cơ?” Đào Đào cúi đầu xuống.

“... Mẹ chồng con...”

“Mẹ, mẹ muốn tìm mẹ chồng con? Được, con sẽ gọi cho bà ngay.” Đào Đào vội ngẩng đầu lên.

Mẹ Đào chớp mắt hai cái, miệng từ từ khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Merry Christmas (3)

Chiều hôm giăng kín.

Bệnh viện vừa mới thay ca. Trình tự có hơi lộn xộn, khắp nơi đều là người, đều là những tạp âm ồn ào. Mà bệnh viện trong sự âm u, lạnh lẽo cổ hữu và sự hỗn loạn như vậy, càng có cảm giác cấp bách dày đặc.

Đào Đào cùng theo xe cấp cứu đến, cô nhìn đường vạch trên điện tâm đồ lúc thì hiện hình gọn sóng, lúc thì là một đường thẳng, tim đã treo tận lên cổ họng. Vì đề kiểm chế nỗi sợ hãi, cô không thể không cắn chặt cổ tay. Mẹ Đào được y tá đẩy vào phòng cấp cứu, cô bị chặn lại ở ngoài cửa, ánh đèn chiếu làm sắc mặt cô trắng bệch.

Cô nhìn chằm chằm phòng cấp cứu đang sáng đèn đỏ, ngần ngại một lúc, đột nhiên xoay đầu chạy đến khoa ngoại tìm mạch ở trên lầu. Lầu khám bệnh ngoài lối đi thang bộ có vài bóng đèn đang sáng ra, những nơi khác đều là một mảng đen kịt, mỗi cánh cửa chính của phòng làm việc đều đóng chặt.

Một nhân viên vệ sinh quét dọn lạnh lùng nhìn nhìn cô, ngược mi lên, “Tan làm rồi, có bệnh thì đến lầu cấp cứu.”

Cô xuống lầu lại trở về lầu cấp cứu, tìm được phòng làm việc của bác sĩ trực ban, thờ hồn hèn hỏi một bác sĩ nam trẻ tuổi đeo mắt kính, “Xin hỏi bác sĩ Âu Dương có ở bệnh viện không?”

Bác sĩ nam chậm rãi ngược mắt lên, “Khoa ngoại tìm mạch hôm nay không có chuyên gia khám bệnh. Cô khám bệnh gì?”

“Bệnh tim của mẹ tôi tái phát. Bác sĩ Âu Dương nói sẽ phẫu thuật giúp bà, anh có thể giúp tôi liên lạc với bác sĩ Âu Dương được không?”

Bác sĩ nam nhìn chằm chằm Đào Đào vài giây, mỉm cười, cười đến mĩa mai, giống như nghe thấy một câu chuyện cười rất hài hước vậy.

“Sao thế?” Đào Đào bị cậu ta cười làm cho nổi cả da gà.

“Mỗi bệnh nhân đến khám bệnh tim đều mong là bác sĩ Âu Dương đích thân tiếp đón. Cô nói xem ông ấy có thể khám hết được không?”

“Không phải, không phải đâu, mẹ tôi thật sự là bệnh nhân của bác sĩ Âu Dương, mấy ngày trước chúng tôi còn mới đến tái khám mà.”

“Vậy tự cô liên lạc với ông ấy đi!” Bác sĩ nam không nhẫn nại được nhú mày.

Nếu như có số điện thoại thì nào có đứng ở đây. Đào Đào hận sự sợ sệt của mình, lúc đó sao lại không lưu số vào điện thoại mình chứ!

“Phiền cô tránh ra cho, tôi phải khám bệnh rồi.” Bác sĩ nam khoắc khoắc tay, một người phụ nữ bế một đứa bé từ bên ngoài đi vào, đứa bé nằm sấp trên vai người phụ nữ, ho không ngừng.

Đào Đào nhường chỗ, vẫn đứng ở một bên, khẩn cầu nhìn bác sĩ.

“Cô có đứng đến sáng mai, tôi cũng không giúp được.” Bác sĩ nam cầm ống nghe luồn vào trong áo đứa bé, đầu cũng không ngẩng.

Đào Đào đành phải đi ra khỏi phòng trực ban, lại gọi điện cho Hoa Diệp. Lần này cho dù cô gọi bao nhiêu lần cũng không có người nghe máy. Có lẽ thư ký Trâu đã tan làm, Hoa Diệp vẫn chưa quay về. Điện thoại bàn nhà Quý Mạnh Nhân thì gọi một lần là được liền, bà ta nghe Đào Đào nói xong, an ủi vài câu, nói sẽ đến ngay.

Đào Đào lòng đầy sốt ruột đến cửa phòng cấp cứu, đèn đỏ vẫn đang sáng, tấm rèm sau cửa kính kéo rất kín, không nhìn thấy gì hết.

Cô vịn tường, ngồi xuống chiếc ghế đợi, cúi đầu vùi mặt vào lòng bàn tay, cảm nhận được hai chân mình không kìm được mà run rẩy.

Trên vai bỗng có một bàn tay, khẽ lay cô, cô ngẩng đầu lên, dì giúp việc đã đến, xách một cái túi to, “Tôi nghĩ phu nhân nhất định phải nhập viện nên thu dọn vài bộ đồ để thay khi tắm.”

“Cảm ơn đi.” Đào Đào chỉ chỉ chiếc ghế, bảo dì giúp việc ngồi. Hôm nay dì giúp việc cũng bị dọa sợ, sắc mặt trông rất không ổn.

“Có báo cho giám đốc Đào chưa?”

Đào Đào gật gật đầu. Cô đã gọi cho Đào Giang Hải khi ở trên xe cấp cứu, nghe thấy giọng bố, mắt cô lập tức đầy nước, nhưng không dám rơi xuống. Cô sợ mẹ nhìn thấy. Cô cố gắng bình tĩnh nói cho Đào Giang Hải biết mẹ phát bệnh, rất nặng. Đào Giang Hải không hỏi nhiều, nói với cô, ông đang ra sân bay, không có chuyến bay đến Thanh Đài, ông sẽ đi chuyến bay đến thành phố bên cạnh, nhất định sẽ về Thanh Đài trước khi trời

sáng.

“Luật sư Hoa sao không đến?” Di giúp việc nhìn ngó xung quanh.

Đào Đào ngậy ngốc trả lời: “Văn phòng có việc gấp.”

“Có gấp đến mấy cũng đâu gấp bằng bệnh của phu nhân.” Di giúp việc rất bất mãn, Đào Đào cười khỏ, không đáp lời. Hình như những lúc cần Hoa Diệp như một cây đại thụ để dựa vào thì sẽ không tìm thấy anh. Mấy tháng trước, ra sân bay đón Tả Tu Nhiên về, trên đường xảy ra tai nạn xe, tìm anh, cũng không gọi được.

Tim, giống như sợi dây đàn căng chặt, không thể gảy được thêm nữa.

“Tiểu Đào?” Quý Manh Nhân từ cửa thang bộ đi lên, nhìn bốn phía.

“Mẹ, con ở đây.” Đào Đào đứng dậy.

“Bác sĩ Âu Dương đang ở bên trong hả!” Quý Manh Nhân nhìn đèn đỏ trên phòng cấp cứu, hỏi.

Đào Đào lắc lắc đầu, “Không liên lạc được.”

“Không phải Hoa Diệp có số điện thoại của ông ấy sao?”

Đào Đào lặng lẽ cúi đầu, mười ngón tay đan vào nhau, một lúc lâu, mới trả lời: “Cũng không liên lạc được với anh ấy.”

Quý Manh Nhân sững người, “Con đưa điện thoại cho mẹ.”

Đào Đào than thở, “Số lần con gọi rất nhiều, điện thoại anh ấy đã bị con gọi cho hết pin rồi, bây giờ đang tắt máy.”

Quý Manh Nhân không tin, lại bấm gọi một lần. “Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy.” Cô nhân viên nghe điện thoại dịu dàng và lịch sự nói một lượt bằng tiếng Trung trước, rồi lại nói một lượt tiếng Anh.

“Sao lại trùng hợp như vậy?” Quý Manh Nhân lạnh mặt, lẩm bẩm một mình.

Một tiếng sau, đèn đỏ trên phòng cấp cứu chuyển sang đèn xanh, trái tim đau thương của Đào Đào quay về chỗ cũ. Y tá đi ra, dẫn họ đi vào phòng quan sát, một bác sĩ nữ đang đứng bên giường bệnh của mẹ Đào, mẹ Đào vẫn đang nhắm mắt, cả khuôn mặt bị che bởi ống thở oxy, trên cánh tay treo một ống nước thuốc. Không hề nhúc nhích, chỉ có đường gấp khúc trên điện tâm đồ vừa chậm rãi lại khó khăn nhảy lên xuống.

“Mẹ tôi...” Đào Đào chỉ chỉ mẹ Đào, không dám nói tiếp.

“Bà ấy vẫn đang hôn mê. Lúc này dùng nhiều lần kích điện, tim bà ấy mới đập trở lại, nhưng rất yếu. Tối nay ở lại bệnh viện quan sát trước, sáng mai mới nghiên cứu phương án chữa trị bước tiếp theo.”

Bác sĩ nói xong, mặt không cảm xúc bỏ đi. Sinh lão bệnh tử, ở trong mắt họ, sớm đã là chuyện cơm bữa.

“Tiểu Đào, đừng lo lắng. Lát nữa là Hoa Diệp đến, đến lúc đó bảo nó liên lạc với bác sĩ Âu Dương.” Quý Manh Nhân ôm vai Đào Đào, dịu giọng nói.

Đào Đào gật gật đầu, ngồi xuống bên giường, dùng ngón tay làm lược, chải đầu giúp mẹ Đào. “Mẹ, mẹ con như vậy cũng không nói chuyện được, mẹ về nghỉ trước đi, di giúp việc cũng về đi, nếu Hoa Diệp về nhà, di bảo anh ấy đến bệnh viện một lát. Con ở lại đây với mẹ.”

“Có cần tôi mua chút gì đó cho cô ăn không?” Di giúp việc đau lòng nhìn Đào Đào.

“Cháu không đói. Di mau về đi, trên đường cẩn thận xe.”

Di giúp việc gật gật đầu, “Vậy tôi về nhà rồi chuẩn bị ít đồ, sáng mai đến thay cô.”

Quý Manh Nhân đi cùng di giúp việc ra ngoài. Một lúc sau, trong tay bà cầm một chén cháo lại từ bên ngoài đi vào, “Vẫn còn nóng đấy, miễn cưỡng húp vài miếng, nếu không đêm nay không thức nổi đâu.”

“Cảm ơn mẹ. Sao mẹ vẫn chưa về?” Đào Đào nhận lấy chén cháo, ép bản thân ăn từng muỗng một. Trục đêm, quả thật cần phải có thể lực. Trước khi Đào Giang Hải về, cô là trụ cột duy nhất.

“Về cũng không có việc gì, mẹ ở lại đây nói chuyện với con.” Quý Manh Nhân kéo một chiếc ghế qua, ngồi xuống bên cạnh cô.

Thuốc truyền chậm rãi nhỏ từng giọt, chảy vào trong ống truyền dịch. Mẹ Đào hô hấp không gọi là bình ổn, không biết có phải là đã tỉnh hay

không.

Đào Đào ăn một muỗng cháo, liếc nhìn ống truyền dịch.

“Tuy bị bệnh là chuyện bất đắc dĩ nhưng canh giữ bên giường bệnh của người nhà như thế này, mẹ cảm thấy rất yên ổn. Bố Hoa Diệp ra đi vội vã như vậy, mẹ chưa từng dứt cho ông ấy một muỗng thuốc, cũng chưa từng lau người giúp ông ấy lấy một lần, chưa từng nấu một bữa ăn dinh dưỡng, mà ông ấy đã ra đi như thế, chỉ để lại cho mẹ một tiểu Hoa Diệp.” Quý Manh Nhân cười nhạt, có hơi thảm thiết.

Lần đầu tiên Đào Đào nghe bà ta nhắc đến bố Hoa Diệp, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, không biết đáp lời thế nào mới tốt.

“Thật ra mẹ cũng không kiên cường đâu, cũng muốn bỏ mặc cho ban thân đau khổ, nhưng mẹ không có vốn liếng để buông thả, bố mẹ tuổi đã lớn, lại cách xa, Hoa Diệp vẫn còn trong bụng, cấp bậc của bố nó lại cao như thế, bao nhiêu cặp mắt đang nhìn vào, hi vọng mẹ có thể trụ được. Mẹ đành phải nói với chính mình, không được nghĩ ngợi gì hết, ngày mai sẽ mưa hay gió, sẽ nắng ráo hay nhiều mây, đến ngày mai sẽ biết. Sau đó ngày mai đã trở thành hôm nay, một ngày có hai mươi tư tiếng, chậm chạp trôi qua.” Quý Manh Nhân hiền từ sờ sờ đầu Đào Đào.

Đào Đào đặt chén cháo xuống, cay đắng cong khóe miệng, không thể thành công nặn ra một nụ cười thoải mái, “Con hiểu ý mẹ, nhưng thật sự không thể nào điềm nhiên như không được. Mẹ con là bị bệnh tim bẩm sinh, nhà con sớm đã có chuẩn bị đối với bệnh tình của bà, nhưng mà như vậy, vẫn rất sợ hãi. Con hi vọng đến khi con sáu mươi tuổi, vẫn có thể làm nũng, búồng bỉnh với mẹ.” Cô cụp mắt xuống, để cho hàng mi dày che đi khóe mắt ửng đỏ.

Quý Manh Nhân cười, “Vậy tại sao con không muốn có con. Khi nó sáu mươi tuổi, con cũng cưng chiều nó như vậy.”

Đào Đào nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn giá truyền dịch, “Mẹ, bên kia có giường, mẹ nằm một lát đi!”

“Được, nhưng mẹ muốn vào nhà vệ sinh trước. Lúc này mẹ xem thử rồi, đèn trong nhà vệ sinh nữ bên này hình như đã hỏng, mẹ không dám đi vào.”

“Con đưa mẹ xuống dưới lầu.” Y tá trực ban trong phòng kiểm tra vẫn luôn có mặt, đi một lúc cũng không sao.

Đào Đào đứng dậy đi thông báo với y tá, khoác tay Quý Manh Nhân đi ra ngoài. Hai người lại đi xem thử nhà vệ sinh, đèn quả thật đã bị hư. Xuống dưới lầu, không ngờ lầu này là phòng bệnh VIP, mỗi phòng đều có thiết bị vệ sinh riêng, chỉ là không xây nhà vệ sinh chung, hai người đành phải lại đi xuống một lầu nữa. Tầng lầu này là phòng trực ban và phòng truyền dịch bình thường, nhưng nhà vệ sinh chung lại không lớn, mùi nước tiểu khó ngửi từ bên trong bay ra.

“Con đứng bên ngoài đợi mẹ, đừng vào.” Quý Manh Nhân nói.

Đào Đào vẫn chưa đáp lời, chỉ nghe thấy bên trong có một giọng nam vội vàng nói: “Xin đợi một lát.”

Giọng nói quen quá!

Trái tim Đào Đào tự nhiên chấn động, cô chậm chậm quay đầu, nhìn chằm chằm cánh cửa nhà vệ sinh.

“Sao bên trong lại có người?” Quý Manh Nhân khó hiểu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cũng có thể là trôi qua rất chậm, cô không biết đã đứng bao lâu, trong tầm mắt xuất hiện hai người.

“Rất xin lỗi, bạn tôi...” Giọng người đàn ông bỗng nhiên đổi sang một tiếng than kinh ngạc, “Mẹ, Tiểu Đào, hai người...”

Sao họ lại ở đây?

Không phải theo dõi, mà là ý trời.

Trước mắt Đào Đào có một màn sương dày đặc, che khuất, hoàn toàn nhìn không rõ ràng, nhưng cảnh này, lại giống như từng nhát dao cứa vào tim cô.

Trong hành lang, vào giây phút ấy, yên lặng như sa mạc, hang động, Gobi...

Hoa Diệp chỉ mặc một chiếc áo lông, áo khoác của anh đang khoác trên người Hứa Mộc Ca, một bàn tay anh ôm lấy eo Hứa Mộc Ca, bàn tay còn lại giờ cao bình truyền dịch.

Thật sự rất chu đáo, luật sư nổi tiếng vì để giải quyết vấn đề tiểu tiện của bạn gái cũ, không hề nghỉ ngơi đi vào nhà vệ sinh nữ.

Đây chính là việc rất cấp thiết mà anh đang làm sao?

Tối hôm qua, người anh đầy mùi nước khử trùng, có phải cũng bị dính như thế này?

“Hoa Diệp...” Quý Mạnh Nhân khẽ hít vào một hơi khí lạnh, không thể tin vào mắt mình.

Hứa Mộc Ca vẫn đang dựa nửa người vào lòng Hoa Diệp nghe thấy tiếng nói, ngẩng đầu lên, nhìn thấy là Quý Mạnh Nhân thì giật mình, vội đứng thẳng dậy, “Dì, sao đi lại ở đây?” Cô ta lại nhìn thấy Đào Đào trên mặt không chút tơ máu, bỗng chốc dờ người ra.

Đào Đào nghe thấy giọng nói của mình vang lên, rất tốt, vậy mà lại bình tĩnh nghe không ra một chút sóng gió nào. “Mẹ, con quay lại phòng kiểm tra trước. Mẹ con nói không chừng đã tỉnh lại rồi.”

Nếu hôn nhân tốt đẹp thật sự giống như nuôi tóc dài, vậy thì ngay lúc này đây ba ngàn sợi phiền não giống như những trang giấy bị xé vụn, đang bay là tả trên mặt đất.

Trái tim chết đi cũng đơn giản như vậy!

Còn muốn lừa mình dối người như thế nào nữa?

Đây chính là mọi thứ cô muốn mà anh đã hứa sẽ trao cho vào cái đêm cách đây mấy ngày?

Đây chính là cái gọi là làm lại từ đầu mà anh dùng ánh mắt vừa chân thành vừa đau khổ nhìn cô?

Hóa ra cô cũng có thể bình tĩnh như vậy, có thể là chuyện đã biết kết quả từ sớm, nên mọi bất ngờ và kinh ngạc, đều nằm trong phạm vi tiếp nhận.

Sau cơn mưa trời lại sáng, cô đã nhìn rõ được tất cả, không còn vương bận nữa, cũng không nghi hoặc nữa.

Tim, tựa như món đồ sứ đặt không vững, vỡ vụn thành từng mảnh.

Quý Mạnh Nhân hoàn hồn trở lại.

“Tiểu Đào...” Hoa Diệp tỉnh khỏi cơn choáng, tìm thấy được giọng nói của mình.

Cô không trả lời, nhưng chân lại mềm nhũn, không còn chút sức lực nào. Là cô đã mệt lên, không chịu nổi cơ thể của mình nữa? Cả người cô ngã “phịch” một cái ngổ xuống đất, đầu đập mạnh vào vách tường phía sau, trước mắt nổ đom đóm.

“Tiểu Đào,” Hoa Diệp phản xạ có điều kiện muốn tiến lên kéo, không ngờ bình truyền dịch thấp xuống, một dòng máu tanh đỏ chạy ngược lên ống nước thuốc, Hứa Mộc Ca bị đau kêu thành tiếng, lao đảo lùi về sau, áo khoác trên người tuột xuống, anh quay đầu lại, vội cầm lấy áo, khoác lại giúp cô ta, “Không sao chứ?”

Hứa Mộc Ca khẽ lắc đầu, “Tự em cầm được, anh đi xem Đào Đào đi.”

Hoa Diệp xoay người lại, Đào Đào đã vịn tường đứng dậy, hình như bị đập không nhẹ, rất đau, trong cơn đau nhưng ý thức lại tỉnh táo.

Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Bên nào nặng bên nào nhẹ, rõ ràng như vậy.

Cô đứng thẳng người đi về phía cầu thang, Hoa Diệp đuổi theo giữ cô lại, cô giống như bị châm đau đẩy tay anh ra, tự mình xoa khắp những chỗ anh đã sờ qua, giống như đang xoa bóp, lại giống như đang phủi bụi.

“Tiểu Đào, em nghe anh nói!” Đào Đào nhủ chặt mày, bắt anh nhìn anh.

“Không cần nói gì hết, em có thể hiểu.” Cô chậm rãi gạt đầu, lên cầu thang, bóng dáng thẳng tắp trông vô cùng mỏng manh, yếu đuối.

Hoa Diệp đứng cứng đờ ngay lối đi cầu thang.

“Hoa Diệp, con khiến mẹ quá thất vọng.” Quý Mạnh Nhân tức giận hét lên một tiếng, Hoa Diệp quay đầu lại.

“Bốp” một tiếng, Quý Mạnh Nhân giơ tay lên, dùng sức tát lên mặt anh.

Hoa Diệp không đề phòng, cơ thể lao đảo.

“Dì, dì làm gì vậy?” Hứa Mộc Ca kêu to, tiến lên trước bảo vệ Hoa Diệp.

“Tôi dạy con trai, liên quan gì đến cô? Hoa Diệp, bây giờ con lập tức quay về văn phòng cho mẹ, cầm lấy điện thoại, gọi cho bác sĩ Âu Dương, mẹ Tiểu Đào hiện đang trong phòng kiểm tra bệnh nặng.” Quý Mạnh Nhân kéo Hứa Mộc Ca ra.

“Mẹ Tiểu Đào...” Ánh mắt Hoa Diệp giống như đã mất đi quang cự.

“Không nghe thấy lời mẹ sao?”

“Con muốn lên thăm Tiểu Đào trước.”

“Con muốn khiến Tiểu Đào phát điên sao?” Quý Mạnh Nhân tức giận nhắm mắt lại.

Hoa Diệp như hóa đá, lặng lẽ xoay người.

“Áo của anh.” Hứa Mộc Ca gọi Hoa Diệp lại.

Hoa Diệp gạt đầu, cầm lấy mặc vào.

Đột khi Hoa Diệp biến mất ở cuối hành lang, Quý Mạnh Nhân chậm rãi chuyển sang lạnh lùng nhìn Hứa Mộc Ca, “Lúc đầu tôi giới thiệu cô vào đoàn văn công, cô đã hứa với tôi như thế nào?”...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Thờ Ơ

Hứa Mộc Ca nửa ngày trời vẫn không lên tiếng. Chỉ chăm chăm nhìn Quý Mạnh Nhân, nhưng hơi thở lại càng ngày càng thô, trong mắt từ từ hiện lên vẻ mĩa mai tràn đầy.

“Cô đi Pháp hai năm, chỉ là tăng thêm kinh nghiệm vài buổi biểu diễn, bằng cấp, thành tựu thì vẫn không có gì, cô cứ như thế mà quay về, tìm đến tôi, bảo tôi nể mặt Hoa Diệp, có thể giúp cô vào đoàn văn công được không?” Quý Mạnh Nhân nói.

“Đi thật sự giúp cháu sao? Không, người đi giúp là Hoa Diệp, đi muốn cháu thế không quấy rầy Hoa Diệp nữa. Cháu đã làm được, nhưng tại sao đi không ngăn cản Hoa Diệp đến tìm cháu?” Hứa Mộc Ca nói từng câu từng chữ rất chậm.

Quý Mạnh Nhân trừng Hứa Mộc Ca, tức đến run người.

“Lúc đầu cháu và Hoa Diệp yêu nhau, đi nói tâm lý con cái trong gia đình ly dị không lành mạnh, đi không cho phép cháu và Hoa Diệp qua lại, kết quả như thế nào, chúng cháu vẫn cứ yêu nhau. Di Quý, hai con người yêu nhau sâu đậm, không có bất cứ lực cản nào có thể cắt đứt. Không phải ai cũng có thể một mình cô đơn đến già giống như dì.”

“Cô đúng là không biết liêm sỉ. Nếu cô thật sự yêu Hoa Diệp, vậy tại sao hai năm trước lại rời xa nó? Tại sao lại bỏ đi đứa bé?”

“Vì ở trước mặt dì cháu bị áp lực. Dì luôn khiến cháu cảm thấy không xứng với Hoa Diệp, nên cháu muốn được ưu tú hơn.”

Quý Mạnh Nhân cười lạnh, “Thật là như vậy sao? Vậy sao cô không vĩnh quy về Thanh Đài khi công thành danh toại?”

Hứa Mộc Ca đau buồn cong khóe miệng, “Ra nước ngoài rồi, cháu mới hiểu ra hai người ở bên nhau mới là quan trọng nhất, những thứ khác đều rất giả dối.”

“Vậy còn cuộc hôn nhân chết yểu đó của cô lại giải thích thế nào đây?” Quý Mạnh Nhân nhìn chăm chăm Hứa Mộc Ca, không để sót bất cứ biểu cảm nào trên mặt cô ta.

“Cháu không cần giải thích với dì. Di Quý, thật ra dì đã nghĩ nhiều rồi, cháu thừa nhận cháu yêu Hoa Diệp, nhưng chỉ có vậy mà thôi, cháu không hề phá hoại hôn nhân của anh ấy, cũng không cùng anh ấy làm chuyện gì có lỗi với vợ anh ấy. Dì còn muốn cháu thế nào nữa?”

“Đừng xuất hiện trước mặt Hoa Diệp nữa. Cô yên tâm, sau này Hoa Diệp cũng sẽ không thể xuất hiện trước mặt cô nữa.” Quý Mạnh Nhân trả lời chắc như đinh đóng cột.

Hứa Mộc Ca cười nhạt, “Di Quý, dì vẫn mạnh mẽ như trước đây, nhưng mà, dì quên rằng Hoa Diệp đã không còn là một đứa trẻ. Có điều, cháu tôn trọng dì, cháu cũng tôn trọng cuộc hôn nhân của Hoa Diệp.”

Nói xong, cô ta thản nhiên đi ngang qua Quý Mạnh Nhân, đi vào phòng truyền dịch.

Quý Mạnh Nhân hít sâu một hơi, thả lỏng tay ra. Vừa rồi quá tức giận, đầu ngón tay chọc rách cả lòng bàn tay, bây giờ mới phát giác và cảm thấy đau.

Bà nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Mộc Ca, là lần độc tấu đầu tiên của bà trong đoàn nhạc, Hoa Diệp kéo bà qua, muốn bà đánh giá. Bà cảm thấy cô gái này rất xinh đẹp, khí chất cũng tốt, kéo đàn tỳ rất hay nhưng bắt chước kỹ xảo của người khác quá nhiều, không có đặc sắc của riêng mình. Biểu diễn kết thúc, Hoa Diệp đưa bà ra ngoài ăn khuya, đến nhà hàng, bà phát hiện Hứa Mộc Ca cũng có mặt, từ trong ánh mắt nóng bỏng của Hoa Diệp, bà mới biết con trai yêu cô gái này.

Hứa Mộc Ca rất được lòng người khác, nhưng khi bà hỏi đến tình hình gia đình cô ta giống như bao phụ huynh bình thường khác thì Hứa Mộc Ca chỉ nhắc đến bố. Bà hỏi tiếp, Hứa Mộc Ca chỉ nói: *Di Quý, những chuyện đau lòng trước kia, cháu có thể không nói không?* Bà ngầy người, phát hiện cô gái này rất thông minh.

Bà không đồng ý cho Hoa Diệp qua lại với Hứa Mộc Ca, không phải vì nguyên do gia đình đơn thân, Hoa Diệp cũng không có bố, cũng do một mình bà nuôi lớn. Mà là có lần bà tình cờ nghe người khác nói đến Hứa Mộc Ca trong đoàn nhạc, vì để có được nhiều cơ hội biểu diễn hơn, đã a dua nịnh hót lãnh đạo, ra ngoài biểu diễn, còn xách hành lý, giặt đồ lót cho lãnh đạo. Người khác cảm thán, sống tới từng tuổi này, vậy mà lại không nhanh nhẹn bằng một cô gái. Bà nghe mà cả kinh, không thể chỉ trích cách sinh tồn của người khác, nhưng bà không thể cho phép con dâu mình phụ phẩm như vậy. Bà cũng xuất thân là diễn viên, đi đến ngày hôm nay, đều là từng bước từng dấu chân.

Hoa Diệp rất hiếu thuận, chưa từng làm trái lời bà, nhưng về việc của Hứa Mộc Ca, bất kể bà nói gì, anh cũng đều dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn bà, không nói gì hết. Bà không thể không thỏa hiệp, bà thăm nghĩ đoàn nhạc hướng về thị trường, quá phức tạp, nếu điều Hứa Mộc Ca đến đoàn văn công bộ đội, môi trường đơn giản hơn, có lẽ sẽ khác đi. Vẫn chưa đợi bà thực thi, Hứa Mộc Ca đã đến tìm bà, nói muốn ra nước ngoài, còn nói đã mang thai. Bà đặt cái tôi xuống, suy nghĩ thay Hứa Mộc Ca, đừng quyết định vội vàng như vậy. Thậm chí bà còn lập tức hứa sẽ tổ chức hôn lễ cho hai người. Hứa Mộc Ca kiên định nói, không có bất cứ ai có thể khiến cô ta thay đổi.

Quý Mạnh Nhân vẫn luôn ghi nhớ ánh mắt lạnh lùng của Hứa Mộc Ca trong câu nói này, bà thở ra, không nói gì nữa. Hứa Mộc Ca nhẫn tâm như vậy, có lẽ chia tay với Hoa Diệp, không phải là chuyện xấu.

Bà thở dài, bà vẫn đánh giá thấp Hứa Mộc Ca rồi.

Hứa Mộc Ca có thể thần nhiên như thế, có thể nhẫn tâm như thế là vì cô ta biết rõ Hoa Diệp quá cố chấp, bất kể khi nào cô ta quay đầu, tình yêu Hoa Diệp dành cho cô ta vẫn không vui đi.

Quý Mạnh Nhân cười tự giễu, Hoa Diệp đúng là đã có được chân truyền của bà, cả đời chỉ yêu một người.

Nhưng mà, Hoa Diệp quên rằng anh đã là chồng của người khác rồi!

Đào Đào ngồi bên giường nhìn mẹ, gương mặt vàng vọt, môi miệng trắng xám, cảm gầy nhom thành một hột quả nhon. Truyền dịch đã xong, tiếng điện lưu của điện tâm đồ là âm thanh duy nhất ở trong phòng. Cô cẩn thận nằm bò lên ngực mẹ Đào, nín thở tập trung cao độ.

Đập rất yếu, nhưng từng nhịp đập rất bình ổn.

Cô lại sờ từng tác một trên cánh tay mẹ Đào, mềm mại ấm áp, không phải lạnh lẽo.

Cô không kim được cay cay mũi, nhưng viền mắt thì khô ráo. Cô chỉ là chuyên chú nhìn mẹ Đào, ra lệnh cho bản thân không được suy nghĩ gì. Qua ba tiếng nữa là trời sáng rồi, bác sĩ sẽ đi làm, bố cũng sắp đến nơi, mọi chuyện đều sẽ tốt lên.

Mọi câu chuyện dưới vầng thái dương đều liên quan đến “yêu hận tình thù”, trước đây, cô cũng chưa từng nghĩ đến. Chỉ là cô là một con đà điểu bị, hoặc giả cô muốn làm một con đà điểu hạnh phúc, vui đầu vào trong cát, làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Cô không muốn đối mặt, không muốn suy đoán.

Không ngờ, cô lại bị người ta kéo ra khỏi đồng cát.

Lấy tình yêu làm lý do, anh lạnh nhạt với bố mẹ như thế nào, rồi anh thờ ơ cô ra sao, cho dù anh say mê Hứa Mộc Ca như thế, cô đều dùng rất nhiều rất nhiều lý do để bào chữa cho anh, bây giờ, phát hiện, thật sự không thể nhẫn nhịn một chút nào nữa rồi.

Câu chuyện của Hoa Diệp và Hứa Mộc Ca không hề mới mẻ một chút nào, cô khiến cho khán giả mong đợi đã lâu thất vọng rồi, cô không làm được những chuyện như đau khổ khóc lóc, cũng không thể cảm phần dâng trào, không thể chết đi sống lại.

Cô tê dại rồi, xương cốt toàn thân đều giống như đã dùng quá sức, và rồi mọc rễ, không thể cử động được nữa. Cô đành phải ngồi trên ghế, lặng lẽ đợi thời gian dần trôi.

Quý Mạnh Nhân không lên lại, cô nghĩ chắc không phải lạc đường, nhất định là có chuyện vướng chân.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, không lâu sau, một bóng người bao phủ lấy cô.

“Tiểu Đào!” Khẽ khàng, bất an, giọng nói này, sợ làm cô sợ.

Cô ngước mắt lên, không chớp mắt nhìn Hoa Diệp vẫn còn đang thờ đốc, có chút mê muội, giống như đang hỏi “Sao anh lại ở đây?”

Anh cần cần môi, hươu hươu điện thoại trong tay, “Vừa rồi em trai bác sĩ Âu Dương gọi điện đến, có thể vì đang nghỉ nên ông ấy đổi sang chế độ rung, nhưng sau khi ông ấy thức dậy sẽ gọi lại cho anh.”

“Phiền anh rồi.” Cô lại cúi đầu.

Hoa Diệp cau mày, đưa tay gác lên vai Đào Đào, Đào Đào rút lại, bỗng nhiên ngừng đầu lên, “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi!” Tuy mẹ Đào đang nhắm chặt mắt, nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt âu yếm của mẹ.

Hai người ra khỏi phòng bệnh, mỗi người ngồi xuống một cái ghế. Hành lang trong màn đêm, vô cùng dài vô cùng lạnh lẽo.

“Có lạnh không?” Hoa Diệp nhìn cô cứ mãi ôm lấy hai vai.

Cô cũng đâu có truyền dịch, sao lại lạnh chứ?

“Tiểu Đào, anh xin lỗi.” Hoa Diệp áy náy xoay mặt qua đối diện với cô.

Cô khẽ nhắm mắt, mỉm cười, cười rất nhạt, cười rất xa, đó thật ra không giống một nụ cười, mà là cơ thịt trên mặt đang khẽ co giật.

“Em biết anh sẽ không ly hôn với em, anh cũng không phản bội em. Chỉ là bố cô ấy hành động không thiện, tình cảm với mẹ kế không được tốt, em gái khác cha khác mẹ và cô ấy không thân, mẹ ruột và em trai đang ở nơi đất khách, Kinh Nghệ phải trông quán bar, đám Trương Hoàng ở bên bạn gái, cô ấy bị cảm, đúng lúc anh đến bệnh viện đi loanh quanh gặp được. Là một người bạn, anh không thể coi như không thấy. Anh cũng không làm gì hết, anh chỉ tận hết tâm ý của một người bạn mà thôi, chỉ là quan tâm. Mà vì sợ em hiểu lầm tình bạn thuần khiết giữa anh và cô ấy, cũng để em không phải nghĩ nhiều, nên anh mới không nói với em. Đây là những gì anh muốn nói đúng không?”

Hoa Diệp cười cay đắng, “Tiểu Đào...”

“Hoa Diệp, làm ơn đừng coi em là con cóc nữa. Anh thật sự không thích hợp để nói dối đâu. Về tình yêu đích thực, trước giờ em luôn rất ngưỡng mộ, anh may mắn như vậy, tại sao lại phải trốn tránh chứ? Sợ em ghen sao?”

“Anh không hề có ý, chỉ là...”

Đào Đào nỗ lực hít thở sâu, kiềm chế sự kích động muốn gào thét, điên cuồng của bản thân, nói khẽ: “Hoa Diệp, có lẽ trước đây em rất ngu, nhưng kể từ bây giờ, em sẽ không ngu nữa.”

“Anh trực thay em, em đi nằm một lát đi.” Anh muốn kéo cô dậy.

Cô sớm đã tránh sang một bên, “Nếu anh muốn để mẹ em yên ổn đợi đến khi trời sáng thì phiền anh hãy rời khỏi đây! Chuyện của chúng ta, em sẽ chủ động gọi điện cho anh, đợi sau khi mẹ em phẫu thuật xong.”

“Tiểu Đào, đừng vì chuyện lúc này mà phủ nhận mọi thứ của chúng ta? Đừng vội đưa ra kết luận. Anh thật sự...” Anh đau khổ nhíu mày.

“Thật giả của anh em không có hứng thú biết.” Đào Đào chẳng hứng thú gì liếc anh một cái, xoay người đi vào phòng kiểm tra.

Hoa Diệp đứng ở bên cửa, nhìn thấy cô lại ngồi xuống, vùi đầu vào dưới nách mẹ Đào, không nhúc nhích. Anh đổi sang một cái ghế khác, từ góc độ này, tuy không nhìn thấy Đào Đào, nhưng chỉ cần cô cử động là anh liền có thể phát hiện.

Rõ ràng gần như vậy, nhưng anh có một dự cảm, lần này, anh dường như thật sự không giữ được Đào Đào nữa rồi.

Trong sự im lặng của hai người, trời đã sáng tỏ.

Di giúp việc đến trước tiên, xách hộp giữ nhiệt. Đúng lúc Hoa Diệp đi ra hành lang gọi điện cho em trai bác sĩ Âu Dương, hai người không gặp nhau. Di giúp việc thấy mẹ Đào vẫn còn ngủ mê, nước mắt chảy xuống, lại không dám khóc thành tiếng, chỉ có thể ra sức cắn răng nhin. Bà bảo Đào Đào ăn sáng, Đào Đào lắc đầu.

Phòng cấp cứu phải giao ca, bảo Đào Đào đi làm thủ tục nhập viện, chuyển bệnh nhân đến khoa ngoại tim mạch. Đào Đào gật gật đầu, bảo di giúp việc trông mẹ Đào, cô ra ngoài lên cầu thang, chạy một mạch tới khoa ngoại tim mạch, nhìn thấy phòng làm việc “phòng khám chuyên gia” đã mở cửa, cô mừng quỳnh.

“Đào Đào?” Bác sĩ Âu Dương đang xem bệnh án, ngừng đầu lên, sững người, “Mẹ cháu lại đến tái khám à?”

Đào Đào lắc đầu, “Không phải, mẹ cháu đang ở phòng cấp cứu, đưa đến tối hôm qua ạ.”

Bác sĩ Âu Dương kinh ngạc đứng dậy, không nói gì, vội vàng chạy đến phòng cấp cứu. Xem qua ghi chép cấp cứu tối hôm qua, ông nổi giận với Đào Đào, “Lần trước, không phải ta đã nhắc các người không được để bà ấy chịu kích thích gì sao? Cháu xem, đây rõ ràng là vì cảm xúc quá mãnh liệt, tim co rút dữ dội, không chịu nổi, mạch máu tắc nghẽn, nên bệnh nhân đến giờ vẫn còn hôn mê.”

Đào Đào hoảng sợ hỏi: “Còn cứu được không ạ?”

“Lập tức, phẫu thuật ngay bây giờ.” Bác sĩ Âu Dương nhắm chặt mắt, ổn định lại cảm xúc, “Đào Đào, ta nói cháu nghe, tình hình thật sự không lạc quan, đã bỏ lỡ thời gian phẫu thuật tốt nhất. Tôi qua tại sao không gọi cho ta?”

Đào Đào há miệng, đau khổ than thở, “Cháu không có số điện thoại của bác sĩ.”

“Tu Nhiên không có sao? Di động của ta, điện thoại bàn ở nhà, bao gồm cả của con trai ta, gọi cái nào cũng có thể tìm được ta, hơn nữa, nó cũng có thể đến nhà ta mà!”

“Tu Nhiên? Tu Nhiên nào ạ?” Đào Đào mở to mắt.

Bác sĩ Âu Dương trợn mắt một cái, “Ngoài Tả Tu Nhiên ra, còn có thể là ai? Đừng nói nữa, ta đi chuẩn bị một chút, lập tức làm phẫu thuật.”

Bác sĩ Âu Dương đi ra ngoài, không lâu sau, mấy cô y tá đẩy cán ra, còn có một bác sĩ trẻ tuổi đi theo sau.

Đào Đào giống như bị đóng đinh tại chỗ, ngơ ngác.

“Cô là gì của bệnh nhân?” Bác sĩ trẻ tuổi hỏi.

Đào Đào không có phản ứng.

“Con gái bà ấy.” Di giúp việc không rõ đã xảy ra chuyện gì, trả lời thay Đào Đào.

“Chồng bà ấy đâu?”

“Đi công tác rồi.”

“Ừ, vậy cô ký tên đi!” Bác sĩ trẻ tuổi đưa giấy thông báo phẫu thuật và bút cho Đào Đào, Đào Đào nhận lấy, nhưng cầm không chắc, giấy và bút rơi xuống đất.

“Cô ấy bị dọa sợ rồi.” Di giúp việc cười xòa, nhặt giấy bút lên, “Tiểu Đào, mau ký tên đi.”

“Ừ!” Bàn tay cầm bút của Đào Đào run rẩy không ngừng. Di giúp việc không thể không giữ lấy tay cô, hai người cùng nhau hợp sức, mới ký được hai chữ “Đào Đào” lên giấy thông báo phẫu thuật.

“Chúng ta đến trước phòng phẫu thuật đợi đi!” Di giúp việc nói với Đào Đào.

Đào Đào gật đầu, máy móc dời bước, đi đến cửa, ánh mắt cô gặp phải ánh mắt của Hoa Diệp. So với cô Hoa Diệp cũng chẳng tốt được đến đâu, cũng giống như bị dọa không nhẹ.

Có thể nội dung sợ của anh và cô khác nhau.

Thời gian trôi mất chưa đến một giây, cô nhanh chóng thu lại, thờ ơ đi qua bên cạnh anh, giống như hai người không quen biết.

“Luật sư Hoa...” Di giúp việc dừng lại nói chuyện với Hoa Diệp, cô vẫn bước về phía trước, rẽ ngoặt, vào thang máy.

Phòng phẫu thuật ở tầng trên cùng, chỗ càng cao thì càng lạnh, chẳng trách cô run dữ như vậy.

Điện thoại vang lên. Đào Giang Hải gấp gấp hỏi: “Tiểu Đào, bố vào nội thành rồi, mẹ con giờ thế nào?”

“Vào phòng phẫu thuật rồi!” Cô chỉ nói một câu này, sau đó cúp điện thoại.

“Cô là người nhà bệnh nhân phải không?” Một cô y tá đeo khẩu trang đi từ phòng phẫu thuật ra, đi đến trước mặt Đào Đào.

Đào Đào ngạc nhiên chớp mắt một cái, “Đây là đồ trong tay bệnh nhân, có thể là rất quan trọng, bà ấy nắm rất chặt.”

Cô y tá đưa cho cô một tấm hình bị vỡ nhẵn nhúm.

Cô chậm rãi mở ra...

Chương 71: Tương Tư

Đào Đào ngây người, dừng lại vài giây, cực kỳ chậm rãi chớp mắt một cái. Tim cô bỗng nhiên ngừng đập, vô có rùng mình một cái, cô lại nhìn bức ảnh, rồi lại nhìn... còn chê không đủ kỹ, cô lật ngược tấm hình lại, lại nhìn nhìn mặt sau.

Cô muốn lắm bấm gì đó, nhưng cô hống lại không phát ra chút âm thanh nào.

Tấm hình này, cô đã từng nhìn thấy. Có điều bức mà cô nhìn thấy là bản hoàn chỉnh, chứ không phải bản đã chỉnh sửa đang cầm trong tay.

Hôm ấy, từ sáng sớm đến tối muộn, cô giống như một con búp bê khiêu vũ được sạc đầy pin, cứ nhảy mãi không ngừng, cười đến mức cơ thịt trên mặt đều cứng đờ. Khắp nơi đều là hoa tươi, khắp nơi đều là quà cáp, khắp nơi đều là người, khắp nơi đều là lời chúc phúc. Người quen hay không quen đều sẵn đến đòi chụp hình cùng cô.

“Người đẹp bé nhỏ, chúng ta cũng chụp một tấm gia đình đi!” Đào Giang Hải hiếm khi mặc âu phục, cử chỉ có hơi kỳ quặc.

“Được đấy!” Mẹ Đào cười gượng. Gà con gái đi lấy chồng, giống như cắt đi một miếng thịt nơi trái tim người mẹ vậy.

Cô ngoảnh đầu lại tìm kiếm chú rể. Hoa Diệp đang nói chuyện với Trương Hoàng, biểu cảm lạnh lùng giống như là một người khách cực kỳ không tình nguyện đến tham gia hôn lễ. Cô đã quen với vẻ xa cách ngăn dậm này của anh, trong lòng còn có chút vui vẻ. Người đàn ông lạnh lùng như vậy sau này sẽ chỉ thuộc về một mình cô.

“Bố mẹ, mọi người chụp chung một tấm trước, lát nữa chúng ta sẽ cùng chụp.” Cô nói với Quý Mạnh Nhân.

Quý Mạnh Nhân mỉm cười gật đầu.

“Trường đoàn Quý đứng giữa đi! Hai vợ chồng chúng tôi bảo vệ chị.” Đào Giang Hải nói đùa, vòng hai tay ra sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực.

“Không cần đâu, tôi đứng ngoài cho.” Quý Mạnh Nhân muốn từ chối, mẹ Đào đã đẩy bà vào giữa, nhiệt tình choàng lấy tay bà.

Cô làm mặt quỷ, toét miệng đến khoa trương, “Nào, nói theo con, cheese!”

Mẹ Đào phụt cười thành tiếng, Quý Mạnh Nhân mỉm môi tao nhã, miệng Đào Giang Hải giống như bị co giật, có thể là vì quá kích động.

Sau đám cưới, thợ chụp hình chép hình chụp hôm đó vào USB, bảo cô chọn những tấm nào đi rửa. Lúc cô giờ đến tấm này, vui không thể tả, biểu cảm của ba người rất sinh động. Tấm hình này, cô phóng to hai tấm, làm thành khung ảnh, một cho Quý Mạnh Nhân, một cho Đào Giang Hải, ngoài ra còn một tấm nhỏ để trong album tân hôn.

Bây giờ, tấm hình nhỏ này đang nằm trong tay cô, trong hình chỉ có hai người, là bố Đào Giang Hải và mẹ chồng Quý Mạnh Nhân của cô. Bóng dáng của mẹ Đào bị một nhát kéo cắt ngay ngắn, chỉ chừa lại một cánh tay trong khuỷu tay Quý Mạnh Nhân thôi. Nếu không nhìn kỹ thì người khác sẽ không phát hiện ra, chỉ tưởng là một đôi vợ chồng trông có sự khác biệt rất lớn về khí chất.

Mẹ Đào nói, trong lòng bố cô có giấu một người phụ nữ, lúc nhớ đến người đó, ông sẽ cười ngu ngơ giống như một đứa trẻ.

Đào Giang Hải nói, mẹ chồng cô ở góa hơn hai mươi năm đến bây giờ, thật sự không dễ dàng, rất ít người có thể làm được như bà ấy. Bố chồng cô rất có phúc.

Có phải ngoài sự khâm phục ra, ông đã từ từ nảy sinh một loại tình cảm khác?

Bức ảnh này là ông rút từ trong album ra, cắt sửa rồi để trong ví tiền theo bên mình, có phải khi ông ở một mình, sẽ mang ra ngắm nghía, lúc ngắm trong mắt tràn đầy vẻ dịu dàng. Cho nên hôm đó ông mới vì một cái ví tiền mà hoảng hốt đến thế, cho nên mẹ thu dọn ga giường, nhìn thấy tấm hình, nhất thời không chịu được nên phát bệnh, trong miệng bà lẩm bẩm mẹ chồng...

Có lẽ mẹ Đào không ngờ rằng người phụ nữ đó lại là Quý Mạnh Nhân, bà càng không ngờ Đào Giang Hải lại có tình cảm sâu đậm như vậy. Khi ông cầm kéo lên cắt hình mẹ đi, liệu có từng do dự hay không?

Khi tình yêu đến, tuổi tác không phải là vấn đề. Khoảng cách không hề quan trọng. Yêu em, không cần phải thương lượng!

Đào Đào cười, cười đến đôi vai run rẩy, cười đến điên cuồng, vậy mà lại có xu hướng không dừng lại.

“Tiểu Đào, mẹ con giờ sao rồi?” Ở đầu kia hành lang, Đào Giang Hải kéo vali hành lý lớn, khuôn mặt lo lắng chạy đến bên này. Theo sát phía sau ông là Hoa Diệp và đi giúp việc.

“Tiểu Đào, em sao vậy?” Hoa Diệp bị dáng vẻ của cô làm cho sợ, đưa tay ấn lấy vai cô.

Cô nhìn nhìn Hoa Diệp, rồi lại nhìn nhìn Đào Giang Hải, đây là hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô, một là người chồng cô yêu sâu đậm, một là người bố mà cô kính yêu, chỉ trong một ngày một đêm này, họ đã dùng từng sự thật một nói cho cô biết, rằng hôn nhân bất kể dài hay ngắn, đều là một câu chuyện cười không hề buồn cười.

Cái gọi là hạnh phúc, đều khoác trên mình chiếc áo ngoài lừa dối và che giấu, một khi xé ra, chân tướng sẽ rất khó coi. Nhưng họ còn thể thốt chân thành nói đầy lý lẽ, rằng họ là những người đàn ông có trách nhiệm với gia đình.

Đào Đào thu lại nụ cười. Phút tay Hoa Diệp ra, xoay mặt lại nhìn Đào Giang Hải, cô kéo tay ông, nhét tấm ảnh vào lòng bàn tay ông, rồi gấp ngón tay ông lại, tăng thêm sức, “Bố, chúc mừng bố. Mong đẹp của bố sẽ thành hiện thực nhanh thôi. Bác sĩ nói mẹ đã bỏ lỡ thời gian phẫu thuật tốt nhất rồi, bây giờ chỉ là đang đánh cược một ván với số phận thôi. Có điều, con nghĩ mẹ sẽ tỉnh nguyện tiếp tục im lặng và trầm mặc như vậy. Tỉnh lại quá đau khổ rồi.”

Đào Giang Hải không cúi đầu, mặt đã là một mảng xám ngoát. “Tiểu Đào, bố không có ý đó, bố đáng chết...”

“Những lời này đừng nói với con.” Một tay cô đỡ trán, chân mày nhíu lại rất chặt.

“Tiểu Đào...” Viên mắt Đào Giang Hải lập tức ửng đỏ, “Bố...”

“Con đã nói là con không muốn nghe.” Đầu đau dữ dội, cô dùng tay ôm lấy đầu, cắt lời ông, “Đây là chuyện giữa bố và mẹ, con không có quyền cũng không muốn truy hỏi.”

Đào Giang Hải xoay người đi, chỉ nghe thấy hô hấp của ông càng ngày càng nặng nề.

“Tiểu Đào, sắc mặt em rất kém. Bố về rồi, anh đưa em đến phòng bệnh của mẹ nằm một lúc.” Hoa Diệp khẽ nói.

Đi giúp việc nói xen vào, “Lúc này cô chạy ra ngoài như vậy, là luật sư Hoa làm thủ tục nhập viện giúp phu nhân.”

“Ồ, lát nữa bảo bố em cảm ơn anh.” Cô cúi đầu, sự khó chịu khắp người từ trên xuống dưới không nói ra được, không kìm được siết chặt một vòng.

Hoa Diệp thở ra, cố chấp đi tới muốn kéo cô lại. Đào Đào không ngừng đẩy tay anh ra, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng anh dịu dàng ôm Hứa Mộc Ca từ nhà vệ sinh đi ra, âm ỉ bắt đầu kích động.

“Đừng động vào em. Đừng, đừng mà, không được...”

“Tiểu Đào, sao em lại trút cơn giận với bố lên người Hoa Diệp chứ.” Đào Giang Hải xoay người lại, mắt ươn ướt.

“Tại sao bố lại thương anh ấy?” Trên mặt Đào Đào hiện lên một tia đỏ khác thường, con ngươi sáng đến kinh người.

“Tiểu Đào!!” Đào Giang Hải né tránh ánh mắt hăm dọa của cô.

“Con không sao ạ.” Hoa Diệp cúi người xuống, bế cô lên.

“Bỏ đôi tay dơ bẩn của anh ra...”

Lúc cô quen anh, chưa từng nắm tay con trai lần nào, đối tượng nụ hôn đầu là anh, người cô thích, người cô yêu đều là anh. Khi cô đã rất thích rất thích anh, cũng không dám thổ lộ, bởi vì cô biết trong lòng anh đã có một người, cô không muốn thay thế, cũng không muốn gây áp lực cho anh. Nhưng anh đã nắm lấy tay cô. Cô rất sợ mẹ anh, nhưng vẫn cố gắng thích ứng, hòa hợp với gia đình anh.

Cô không làm gì sai, tại sao cô phải chịu sự đối xử như vậy?

Con choáng váng dữ dội cảm tưởng như thủy triều, từ gót chân dâng lên, cô cảm thấy mọi thứ trước mặt đều đang lắc lư.

“Tiểu Đào...” Bên tai vẫn cứ là giọng nói vừa hoảng vừa sợ của Hoa Diệp.

“Anh rất phiền...” Cô nhẹ nhàng nói trước khi mắt đi ý thức.

Một lần nữa mở mắt ra, vừa nhìn liền thấy bình truyền nước treo trên đỉnh đầu, chất lỏng trong suốt từng giọt chảy vào trong người mình, nhất thời, cô có hơi mơ màng, không biết mình đang ở nơi đâu.

Ngoài cửa sổ, đã là một mảng đen kịt.

“Tiểu Đào, em tỉnh rồi.” Hoa Diệp thò người qua, nắm lấy một bàn tay cô, “Muốn uống nước không?”

Cô ngẩng người nhìn anh, rồi lại nhìn thấy trần nhà màu trắng, chiếc chăn màu trắng đắp trên người, cô lập tức nín thở, ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

“Mẹ...” Cô đột nhiên ngồi dậy, giọng nói trầm khàn ngay cả bản thân cũng cảm thấy xa lạ.

“Phẫu thuật đã kết thúc rồi, bây giờ mẹ đang trong phòng bệnh.” Hoa Diệp ấn cô xuống, bung từ tủ trước giường đến một ly nước, “Sáng nay em vì đói và mệt, lại bị hạ đường huyết, nên mới ngất xỉu.”

Sáng nay? Cô đã ngủ cả một ngày rồi sao? Ngủ sâu như vậy, ngay cả mơ cũng không có.

“Mẹ em tỉnh rồi sao?” Cô ngồi dậy lần nữa, không cho phân bua mà giựt ống truyền dịch xuống, Hoa Diệp có ngăn cũng không được, cô không màng mu bàn tay đang chảy máu, mà xông ra ngoài.

“Tiểu Đào, mẹ đang ở phòng bệnh nặng. Bác sĩ Âu Dương nói ông ấy đã cố gắng hết sức rồi, bây giờ chỉ có thể xem ý chí của mẹ thôi.”

Sắc mặt Đào Đào bỗng trắng bệch, “Mẹ vẫn còn... đang hôn mê.”

Hoa Diệp gạt đầu thật mạnh, “Bố đã suy sụp rồi. Tiểu Đào, bây giờ em phải gắng gượng. Ngoan, về lại giường, truyền nước thuốc xong, sau đó ăn chút gì.”

Cô hít sâu một hơi, cắn chặt môi, ra lệnh cho bản thân bình tĩnh trở lại.

“Không cần đâu, anh về đi, em có thể chịu được.” Cô dùng ngữ khí lạnh lùng nói với anh.

Hoa Diệp cau mày, “Lúc này là lúc có thể giận dữ sao?”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn đôi vai rộng của anh, giữa trán toàn là những bẻ dẫu không hợp với độ tuổi, giống như là đã trải qua lặn lội của trăm núi ngàn sông vậy.

“Giữa chúng ta đã không còn là quan hệ có thể giận dữ nữa rồi. Em biết anh rất giỏi chăm sóc người bệnh, nhưng em không cần. Vì nếu còn có bất cứ liên quan gì với anh nữa thì em sẽ coi thường chính bản thân mình.” Giọng cô đều đều.

Hoa Diệp nhìn cô đăm đăm, trong đầu ong một tiếng, một mảng hỗn loạn.

“Đào Đào.” Diệp Thiếu Ninh từ bên ngoài đi vào, “Tỉnh rồi à?”

“Sao cậu lại ở đây?” Đào Đào hỏi.

“Mình nghe mẹ mình nói, bà ấy đến nhà cậu chơi, gặp được dì giúp việc về nhà lấy đồ. Mình vừa đi thăm dì xong.”

“Vậy à? Đưa mình đi thăm một lát.”

“Cậu có ổn không?” Diệp Thiếu Ninh nhìn lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, nhìn về phía Hoa Diệp dò hỏi.

“Đi thôi! Mình khỏe như trâu luôn!” Cô giành ra cửa trước, Diệp Thiếu Ninh chần chờ một lát, rồi vội đi theo.

Trong phòng, Hoa Diệp khẽ gầm một tiếng, đập đầu lên giường lò xo Đào Đào nằm, giường chấn động vài cái, kêu cọt két.

“Bác sĩ nói rồi, tim dì đang khôi phục lại nhịp đập bình thường. Cần phải có một quá trình để tỉnh lại.” Hai người cách cánh cửa kính của phòng bệnh nặng, nhìn vào bên trong.

Mẹ Đào vẫn nằm bất động giống như sáng nay, trong khuỷu tay có hai ống truyền dịch đang nhỏ giọt, Đào Giang Hải mặc đồ bảo hộ, nắm chặt tay mẹ Đào, nhìn bà chăm chăm, không hề nhúc nhích.

Một cô y tá thỉnh thoảng cúi đầu nhìn nhìn các loại máy móc, ghi chép gì đó.

“Bác sĩ bảo chú Đào đi nghỉ, chú ấy sống chết không chịu, nhất định đòi canh bên cạnh giường bệnh.” Diệp Thiếu Ninh nói.

Đào Đào không lên tiếng.

“Thăm rồi thì quay về tắm rửa đi, cậu xem cậu dơ thành thế nào rồi, rồi ăn chút gì đó. Bệnh của di có thể phải đánh lâu dài, cậu phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Đào Đào ngẫm nghĩ, “Được, phiền cậu đưa mình về tắm một cái, thứ Hai mình còn phải đến công ty xin nghỉ phép. Bệnh viện này có nhân viên chăm sóc không?”

“Có, mình đã hỏi rồi, chi phí cũng hợp lý.”

“Ừm, chúng ta về trước thôi!” Đào Đào lại nhìn nhìn Đào Giang Hải, hình như ông cũng buồn ngủ rồi, ngồi ở đó ra sức gục đầu, nhưng bàn tay nắm tay mẹ Đào vẫn rất chặt.

Cô âm thầm thở ra.

Diệp Thiếu Ninh ngẩng đầu nhìn nhìn Hoa Diệp đang đi tới, nhướn mày, “Xem ra cậu không cần tài xế là mình nữa rồi.”

“Nếu cậu có chuyện gì khác thì mình bắt xe về.” Đào Đào nói.

Diệp Thiếu Ninh sửng sốt.

Đào Đào tính tình nóng vội, không kịp đợi cậu trả lời, đã xoay người bỏ đi, mắt nhìn thẳng đi lướt qua vai Hoa Diệp.

“Phiền cậu rồi.” Hoa Diệp cười khổ với Diệp Thiếu Ninh.

“Không dám.” Diệp Thiếu Ninh nhún nhún vai.

Đào Đào vừa lên xe liền nhắm mắt lại.

Diệp Thiếu Ninh ngoái đầu nhìn nhìn cô.

“Diệp Thiếu Ninh, mình biết cậu có rất nhiều nghi vấn, nhưng đừng hỏi mình chuyện gì hết, được không?”

Diệp Thiếu Ninh khẽ gật đầu, “Được!”...

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Gặp Gỡ Bất Ngờ

Sau khi Đào Đào về đến nhà, lên lầu tắm rửa, thay đồ, từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Diệp Thiếu Ninh đang ngồi trên sofa xem tivi, sửng người.

Diệp Thiếu Ninh nhìn ra nỗi nghi hoặc của cô, mỉm cười, “Di giúp việc nói hôm nay nấu cháo thịt nạc rất nhiều, bảo mình ở lại ăn một chén. Mình cung kính không bằng tuân lệnh thôi.”

Di giúp việc nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người, từ trong bếp lò đầu ra, “Mau ngồi xuống đi, di múc cháo rồi. Của giám đốc Đào di đựng trong bình giữ nhiệt, lát nữa Tiểu Đào đến bệnh viện thì mang theo.”

Đào Đào không muốn ăn chút nào, vốn nghĩ sẽ không ăn, nhưng Diệp Thiếu Ninh đang ở đây, cô không muốn nhìn thấy biểu cảm lo lắng trên mặt cậu ấy, thế nên ngồi xuống cùng Diệp Thiếu Ninh.

“Lúc nhỏ cậu là chúa tham ăn, còn thì ăn com với mình nữa, mình muốn thắng cậu thật không dễ dàng. Bây giờ, còn dám thi với mình không?” Diệp Thiếu Ninh nhìn cô đang tào nhả khẩu từng hạt cháo cho vào trong miệng, nhướn nhướn mày.

Đào Đào giống như không dám nhớ lại chuyện xưa, cười khổ lắc lắc đầu, “Lát nữa không cần đưa mình đi đâu, mình tự bắt xe đi.” Cô hiểu sự chu đáo của Diệp Thiếu Ninh, nhưng không muốn khi quan hệ của cô và Hoa Diệp đang ở thời điểm bế tắc, bản thân cô đột nhiên ý lại vào Diệp Thiếu Ninh như thế, giống như vô hình trung để lộ cho Diệp Thiếu Ninh thông tin nào đó vậy, càng không muốn bị Hoa Diệp cho rằng cô đang giận dỗi, ăn miếng trả miếng.

Nghĩ đến Hoa Diệp, tay chân đều lạnh.

Không biết sao anh có thể thay đổi vai diễn nhanh đến như vậy, một khắc trước vẫn còn là người yêu tốt quan tâm chu đáo bạn gái cũ, một khắc sau lại là người chồng tốt ân cần hỏi han cô. Nếu như vào hôm đêm bình an, anh nói thẳng cho cô biết, là anh đưa Hứa Mộc Ca đến bệnh viện, cô sẽ thử thông cảm cho cách làm của anh. Nhưng anh không có, anh đã nói dối cô. Nếu không phải tận mắt chứng kiến về yêu thương của anh và Hứa Mộc Ca, cô vĩnh viễn sẽ bị che mắt.

Lúc anh và Hứa Mộc Ca mặt đối mặt, liệu có thầm cười cô ngu ngốc?

Thế nhưng, hai người yêu nhau như vậy, tại sao phải yêu một cách đê hèn như thế? Lẽ nào vụng trộm sẽ có khoái cảm hơn là yêu đương quang minh chính đại?

Là một luật sư, đối xử lật lọng không kiêng dè với cô như vậy, dựa vào cái gì? Vì cô yêu anh?

Anh sẽ không cho rằng anh bố thí cho cô một chút quan tâm thì cô sẽ lập tức giống như một con chó, quẫy đuôi mừng rỡ nhào vào lòng anh chứ?

Đào Đào càng nghĩ càng giận, sắc mặt trắng bệch, đôi đũa bị cô cắn thành một đầu tròn.

“Đào Đào... Đào Đào?”

Diệp Thiếu Ninh cau mày, giành lấy đôi đũa trong tay cô, “Đũa ngon hơn đồ ăn sao? Ăn ngon đến như vậy! Điện thoại cậu reo kìa.”

Đào Đào sững sờ giây lát, đứng dậy đi nghe máy, nhìn số điện thoại, là của Tả Tu Nhiên. Cô cầm điện thoại, lộp cộp đi lên lầu.

“Đang làm gì đó?” Hình như hai người không phải ngăn cách bởi sóng điện từ, mà đang ngồi đối diện nhau trong quán cà phê, tiếng đàn piano êm ả, ánh đèn mờ ảo, giọng nói của Tả Tu Nhiên vừa lười nhác vừa trầm thấp, đang nhả nhả hương thụ khoảnh khắc dễ chịu này.

“Đang ăn cơm tối. Còn anh, đã ăn chưa?” Đào Đào ngồi xuống bên giường, bàn tay để không cầm lấy cái gối ôm vào lòng.

“Lúc trưa đi uống rượu với tổng giám đốc Tăng, bốn giờ mới về, coi như là đối phó cả bữa tối và bữa trưa luôn đi! Sao giọng có vẻ yếu ớt quá vậy?”

“Sáng nay mẹ tôi làm phẫu thuật nên có hơi mệt.” Cô khẽ hô hấp chậm lại, đợi Tả Tu Nhiên tiếp lời.

“Ừ,” ngữ khí lười nhác của Tả Tu Nhiên không đổi, “Tôi có tiện đi thăm không?”

“Cảm ơn! Bà ấy tạm thời vẫn còn đang ở phòng bệnh nặng, người khác đều không được vào. Thầy Tả, có thể tôi cần phải xin nghỉ vài ngày.”

“Xin đi, xin bao nhiêu ngày cũng được. Đừng nghĩ bản thân mình quá vĩ đại, không có cô, Trái Đất vẫn tự xoay, cũng sẽ xoay quanh mặt trời.”

Đào Đào cười nhàn nhạt.

“Nếu thức đêm canh mệt quá, muốn tìm một bờ vai để dựa vào, tôi có thể rộng rãi cho cô mượn, nhân tiện mang theo bữa khuya và thăm lỏng, còn có trà sữa đu đủ nữa. Cô phải nắm bắt cơ hội đấy, trai đẹp đây không phải lúc nào cũng đều hào phóng như vậy đâu.”

“Tôi biết rồi! Cảm ơn thầy Tả.”

“Ồ, hôm nay sao lại khách sáo với tôi như vậy, cứ cảm ơn tới lui hoài?”

“Chỉ có hai lần chứ mấy. Thầy Tả, sợi dây đeo điện thoại đó rất đẹp.”

“Vậy sao?” Ngữ điệu kéo thật dài, giống như chất vấn lại giống như cười khế.

“Ừm!” Cô gật đầu, sau đó nói tạm biệt, tìm số Phi Phi trong điện thoại, nhờ cô ấy thứ Hai đến phòng Nhân sự làm thủ tục xin nghỉ phép giùm mình, tính vào ba ngày nghỉ Tết, cô không cần xin nghỉ bao nhiêu ngày.

“Đào Đào, mình đang định gọi cho cậu đây! Cậu đỡ hơn chưa?” Vừa gọi được, giọng Phi Phi liền gấp gấp truyền đến.

“Sao cậu biết hay vậy?”

“Vốn dĩ mình muốn rủ cậu đi shopping, là chồng cậu nghe điện thoại, nói cậu đang truyền dịch. Lúc đó mình đang trên đường, cách bệnh viện không xa, liền chạy qua thăm cậu. Cậu ngủ rất say, trên mặt không còn giọt máu, làm mình sợ hết hồn, tưởng là cậu bị bệnh gì nặng chứ, thì ra là bị đói.”

“Vậy à, ha ha, bây giờ mình đã khỏe rồi.”

“Đào Đào...” Giọng Phi Phi chần chừ do dự.

“Sao vậy?”

“Lúc mình đến thăm cậu, trong phòng bệnh còn có một người đang thăm cậu. Chính là... người lần trước cùng chồng cậu đi mua tách đôi đó, vì cô ta quá xinh đẹp nên mình nhìn thấy liền không quên, hi hi! Ánh mắt cô ta nhìn chồng cậu, giọng nói đều rất dịu dàng, cậu phải cẩn thận đó!”

Đào Đào ừ một tiếng, khoe miệng hiện ra một nụ cười, nghĩ rằng Hứa Mộc Ca đúng là một người trọng lễ tiết, Hoa Diệp vừa chăm sóc cô ta, cô ta liền lập tức bánh ít đi bánh qui lại.

Xuống lầu, Diệp Thiếu Ninh đã ăn cơm xong, đi giúp việc đã thu dọn chén đĩa xong xuôi. “Dì nghĩ, đi thăm phu nhân một lát, nếu không đi sẽ không ngủ được.” Dì giúp việc vừa mặc áo khoác vừa nói.

Đào Đào nhìn nhìn Diệp Thiếu Ninh, ngại từ chối ý tốt của cậu ta lần nữa.

Đi giúp việc xách bình giữ nhiệt ngồi vào ghế sau, cô đành phải ngồi ở ghế lái phụ.

Diệp Thiếu Ninh nhìn thẳng về phía trước, làm bộ như vô tình hỏi: “Nói chuyện điện thoại với ai mà lâu vậy?”

“Nhờ đồng nghiệp xin nghỉ giúp. Diệp Thiếu Ninh, cậu có thể rẽ vào Thính Hải Các một lúc không, mình muốn lái xe của mình đi, như vậy đến bệnh viện cũng tiện hơn.”

Diệp Thiếu Ninh cẩn thận phân biệt biển báo giao thông, Thính Hải Các và bệnh viện nằm ngược hướng, cậu ta quanh xe ở ngã tư.

Cô bảo Diệp Thiếu Ninh cho mình xuống ở cổng lớn, đừng vào nữa, cô sẽ lái xe ra.

Chìa khóa xe ở trong ba lô sau lưng, cô không cần lên lầu. Nhưng đi đến dưới lầu, vẫn theo thói quen đưa mắt nhìn lên. Trong phòng ăn ở phía Bắc đèn đang sáng, trên rèm cửa sổ hiện lên hai bóng người, nhìn ra là Hoa Diệp và Quý Mạnh Nhân.

Cô không còn sức lực đi phân tích xem tại sao Quý Mạnh Nhân lại ở đây, thật ra cũng không cần phải phân tích nữa, rất nhanh thôi, nơi này sẽ không còn là nhà cô nữa rồi. Cô thu lại tầm mắt, đi đến bên cạnh xe, mở cửa lên xe. Chiếc BMW này thật sự quá rộng, là kích cỡ cho đàn ông lái. Làn đường của tiểu khu rất hẹp, cô mất rất nhiều thời gian mới lái được xe ra khỏi chỗ đậu xe. Định thần trở lại, đang định quay xe, bỗng nhiên Hứa Mộc Ca từ trong thang máy lộ ra, đi đến giữa làn đường, điện thoại đang dán trên tai trái, đầu ngẩng lên, khuôn mặt xinh đẹp đó trong chùm sáng của đèn xe, trông vô cùng sốt ruột.

Cô bấm còi, Hứa Mộc Ca giật mình, quay đầu lại theo bản năng, nhìn thấy Đào Đào trong xe. Cô ta kinh ngạc, lập tức mỉm cười, vội vẫy tay với Đào Đào rồi đi tới, nhìn ra khẩu hình miệng của cô ta giống như đang nói: Tôi đang tìm cô.

Đào Đào mặt không cảm xúc nhún ga, chiếc xe vèo một cái chạy qua, từ kính chiếu hậu cô nhìn thấy Hứa Mộc Ca đang chạy đuổi theo chiếc xe, cô bĩu môi, nhanh chóng bỏ xa cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Bất Ngờ

Ba ngày sau, mẹ Đào được chuyển từ phòng bệnh nặng sang phòng bệnh thường. Có điều, là phòng đơn VIP. Các chỉ số trong cơ thể bà đều đã khôi phục bình thường, nhưng bà vẫn chưa tỉnh lại. Lặng lẽ nằm đó, vẻ mặt ôn hòa, giống như đang ngủ say, không mộng mị.

Lúc sáng bác sĩ Âu Dương đến kiểm tra phòng, ông ta bảo y tá gói gải lòng bàn chân mẹ Đào, lông mày mẹ Đào đột nhiên nhú lại, ông ta lác quan nói với Đào Đào, nhiều nhất là một tuần nữa, mẹ Đào sẽ tỉnh lại.

Đào Đào nghe mà không nén được vui mừng, trên gương mặt u ám đã mấy ngày nở ra một nụ cười.

“Tiểu Đào...” Đào Giang Hải sợ sệt nhìn nhìn cô, nhếch nhếch miệng, khẽ gọi một tiếng.

Đào Đào liếc xéo ông, không lên tiếng, nhưng cũng không lập tức xoay người bỏ đi giống như mấy ngày trước. Từ khi mẹ Đào phẫu thuật đến giờ, cô vẫn không nói chuyện với Đào Giang Hải. Bên này là bà xã lành ít dữ nhiều, bên kia là con gái coi mình như tội nhân, hai tầng áp lực đè nén, mấy ngày nay, tiếng cười còi mở của Đào Giang Hải đã biến mất. Cả người giống như già đi mấy chục tuổi.

“Đây thật sự là tin tốt, có phải không?” Trong mắt hần đầy tia máu lấp lánh ánh nước, ông run run cầm tay mẹ Đào dán lên má mình, “Đội mẹ con tỉnh lại, bố để bà ấy đánh để bà ấy chửi, chỉ cần bà ấy đừng dọa bố như vậy nữa.”

Một giọt nước mắt rơi xuống cổ tay mẹ Đào, tiếp theo lại là một giọt... rất nhanh đã trở thành một vũng nước nhỏ. Đào Giang Hải cũng không lau đi, chỉ lẩm bẩm gọi tên mẹ Đào.

“Tôi biết là nào tôi bị hư rồi, bị quý ám làm mới làm ra chuyện ngu xuẩn không biết xấu hổ như vậy. Bà xã, bà tha thứ cho tôi được không? Không phải tôi bảo chữa cho mình, tôi thật sự giống như một đứa trẻ mê thần tượng thôi, không từ thủ đoạn muốn chụp ảnh cùng ngôi sao. Có được tấm ảnh đó rồi, sẽ giống như đã hoàn thành ước mơ, chứ không có nghĩ ngợi gì hết. Không mơ mộng cũng không sao, nhưng nếu bà vứt bỏ tôi thì tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ...” Ông dùng tay che mặt, nghẹn ngào không thể nói tiếp.

Đào Đào nghe mà mũi lòng, viên mắt cũng nóng theo, cô vội quay người ra khỏi phòng bệnh, đi tới lối đi cầu thang trấn tĩnh lại cảm xúc.

Thật ra, nhìn dáng vẻ tự trách mãnh liệt của Đào Giang Hải với mẹ, cô đã không còn trách ông nữa rồi. Việc đã xảy ra rồi, cô không thể ép Đào Giang Hải lại có sơ sót gì nữa. Tình ý của Đào Giang Hải đối với Quý Mạnh Nhân chỉ là ông đơn phương, Quý Mạnh Nhân không hề hay biết, cho dù chỉ trích cũng chỉ có thể nói ông hành động quá đáng, còn lại có thể nói gì được chứ? Nếu tìm mẹ mạnh khỏe, hai người cãi nhau một trận thật to. Với tấm lòng khoan dung của mẹ thì sẽ bỏ qua thôi.

Nhưng mẹ lại mắc bệnh tim nghiêm trọng.

Đào Đào hít sâu một hơi, khoe miệng hiện ra một tia mỉa mai, đi đến bên cửa sổ, ngóng nhìn đường phố cách đó không xa. Còn hai ngày nữa là đến Tết rồi.

Các cửa hàng giờ đều chiều trò, dán lên tủ kính những tranh chữ bắt mắt, quăng ra đủ thể loại ưu đãi đầy cám dỗ, để thu hút khách hàng. Trên đường người đi lại nhiều, xe cũng nhiều, cảnh tượng năm mới nóng hổi sớm đã lan tràn.

Thật ra cô ở bệnh viện cũng không làm được việc gì. Đào Giang Hải mời một nhân viên chuyên trách chăm sóc mẹ Đào, một số chuyện riêng tư là ông đích thân làm, ông giục cô đi làm, không thì về nhà nghỉ ngơi. Nhưng mà, vừa ra khỏi bệnh viện, trong lòng Đào Đào liền tự nhiên đối mặt với mối quan hệ với Hoa Diệp, nghĩ đến việc này, ngực cô liền đau đến không thể thở hấp.

“Tiểu Đào, sao em lại đứng đây?” Hoa Diệp từ trong thang máy đi ra, vừa đảo mắt liền nhìn thấy Đào Đào.

Mấy ngày nay thời gian anh đến bệnh viện đều rất cố định, đều vào buổi trưa. Buổi tối, Đào Đào không có ở bệnh viện.

Đào Đào không quay đầu lại. Giống như không nghe thấy anh hỏi vậy.

“Lúc đến đây, anh có tới chỗ bác sĩ Âu Dương trước, hỏi thăm tình hình của mẹ. Tiểu Đào, bây giờ, chắc em đã nhẹ nhõm hơn đôi chút rồi.”

“Cảm ơn anh quan tâm.” Cuối cùng Đào Đào cũng xoay người lại, ánh mắt quét qua mặt anh, cụp mắt xuống.

Trên mặt Hoa Diệp hiện ra một nụ cười khổ, “Không phải anh muốn em cảm ơn, mới nói với em những chuyện này. Tiểu Đào, chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.”

“Em không cho rằng giữa chúng ta còn có gì để nói.” Thần thái Đào Đào thờ ơ nói, “Rất nhiều người đều so sánh vợ chồng sống chung như lười với rãng, ý nghĩa hình như là vợ chồng không cãi nhau thì không phải vợ chồng tốt. Vợ chồng cãi nhau, có thể không hề che đậy mà bộc lộ cảm xúc của chính mình, muốn nói gì thì nói nấy, đó là họ tin đối phương có thể bao dung bản thân mình như vậy. Giữa chúng ta đã không còn sự tin tưởng như thế nữa rồi, nói gì cũng không còn ý nghĩa nữa.”

“Đó là suy nghĩ của em, anh thì không, anh tin chúng ta vẫn sẽ tốt đẹp.”

Đào Đào cười như không cười, “Tiền đề để anh nói câu này là em vẫn phải còn là đứa ngốc yêu anh như tính mạng của trước đây. Hoa Diệp, tình yêu của anh là sâu đậm, vĩnh hằng, tình yêu của em thì không, nó rất nhạt, nó thay đổi rồi. Chúng ta chia tay, là chia tay triệt để, em sẽ không quay đầu lại hết lần này tới lần khác giống như người ta. Nếu có thể làm được như vậy, em sẽ không chia tay với anh. Anh đừng nói gì, đợi em nói xong đã.” Cô nhấc tay lên, ngăn Hoa Diệp tiếp lời, “Giữa anh và Hứa Mộc Ca rốt cuộc là quan hệ gì, xin đừng giải thích cho em nghe nữa. Anh có thể nói em quá tham lam, quá bá đạo, nhưng em muốn chồng em hiện tại, tương lai, trong mắt, trong tim đều chỉ đặt một mình em; ban ngày, ban đêm đều chỉ nhớ một mình em, câu nói dối duy nhất có thể nói với em đó là em là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên đời. Anh sẽ nói bây giờ anh chưa làm được, hãy cho anh thời gian, ha ha, em không muốn đợi nữa rồi. Hoa Diệp, anh lại muốn nói em giống như một đứa trẻ đang nói lời giận dỗi.”

Cô nói quá nhanh quá gấp, nhất thời cảm xúc quá mãnh liệt, cô dừng lại một lúc, rồi lại tiếp tục nói: “Anh vẫn luôn kiên trì anh không làm chuyện gì có lỗi với em. Cái gọi là chuyện có lỗi với em, chính là lên giường với người phụ nữ khác, đúng không? Hoa Diệp, em đã từng nghĩ tới, nếu anh lên giường cùng người phụ nữ khác, em sẽ như thế nào? Lúc đó vừa nghĩ đến đây, trong lòng em rất buồn. Em sẽ khóc, sẽ suy sụp, sẽ phát điên, sẽ tóm lấy áo cài nhau với anh, nhưng khi bình tĩnh trở lại, em cảm thấy em sẽ hỏi rõ anh lên giường với người phụ nữ khác trong tình huống như thế nào? Là uống rượu làm bừa hay nhất thời do hoàn cảnh trêu đùa, anh không chịu được cám dỗ? Nếu là như vậy thì em nghĩ em sẽ tha thứ cho anh, chỉ cần anh không có tình cảm thật sự. Một đời người rất dài, em không muốn một lần sa chân, mà mất đi một người đàn ông sẽ ở bên em mấy chục năm, yêu em chân thành. Tình yêu như vậy không phải thấp bé kém cỏi, mà là hôn nhân đôi lúc cần phải khoan dung và thỏa hiệp. Hoa Diệp,

em đã khoan dung, cũng đã thỏa hiệp, thế nhưng anh lại thật sự động lòng.”

Hoa Diệp trầm mặc một hồi lâu, “Đó đã là quá khứ.”

“Hôm nay là tương lai của hôm qua, là quá khứ của ngày mai. Mọi thứ đều là tương đối. Nói thật, bây giờ thần kinh em đang rất yếu đuối, những gì nên nói em đã nói hết rồi, đừng kích thích em thêm nữa. Nếu không phải nơi này là bệnh viện thì lời em nói sẽ không chỉ có bấy nhiêu. Hoa Diệp, là em đề nghị ly hôn trước, như vậy sẽ không có cây thập tự nào đè lên lưng anh.”

Cô lạnh lùng ngẩng đầu lên, thẳng lưng đi về hướng phòng bệnh.

“Tiểu Đào, đừng tùy tiện nói ra hai chữ đó.” Hoa Diệp đột nhiên đưa tay kéo cô lại, cô khẽ kêu một tiếng, toàn thân cứng đờ, rút tay lại, không nhìn được lau lên vạt áo.

Nỗi chán ghét của cơ thể đến trực tiếp hơn lời nói, Hoa Diệp bị động tác này của cô đâm đau điếng. “Anh không đồng ý ly hôn.” Anh kiên định nói.

“Đó là chuyện của anh.” Cô nhướn mày, để lại Hoa Diệp ngây người tại chỗ, đi thẳng vào phòng bệnh.

Vừa chuyển vào phòng bệnh thường, người đến thăm rất đông, đầu tiên là đám bạn mặt chروع của mẹ Đào, hàng xóm láng giềng cũng đến, sau đó là một vài khách hàng, nhân viên của Đào Giang Hải, giỏ trái cây và hoa tươi chất đầy phòng bệnh và hành lang. Đào Đào tặng lại cho vài phòng bệnh sát bên, còn có một số y tá trực ban, như vậy phòng bệnh mới chen chân vào được.

Tiêu Từ Hoàn đến khi trời đã tối, khi cười lên mặt đầy bẻ dẫu, mái tóc dài nuôi nhiều năm đã không còn, anh ta cắt một quả đầu đinh gọn gàng, Đào Đào nhìn anh ta, cảm thấy là lạ.

“Đổi kiểu tóc, năm mới khí tượng mới. Không khó coi chứ?” Anh ta sờ sờ tóc, cười ha ha.

Đào Đào cân nhắc nửa ngày trời mới trả lời: “Rất ngẫu.”

Anh ta là một người bận rộn, vào giờ hoàng kim lại bỏ ra thời gian đến thăm mẹ Đào đã rất khó rồi, nói vài câu chuyện nhà, Đào Giang Hải liền bảo anh ta về quán.

Đào Đào phụng mệnh tiễn anh ta đến bãi đậu xe.

Cô đi đi, ngẩng đầu nhìn nhìn anh ta, “Anh như thế này, người hâm mộ nữ có thể đón nhận không?”

“Đã rất lâu rồi anh không có biểu diễn. Bạn!”

“Anh Từ Hoàn, Đào Đào... khỏe không?” Đào Đào do dự giây lát, vẫn hỏi ra.

Tiêu Từ Hoàn dừng bước chân, thờ ra, “Anh căn bản không liên lạc được với Yên Nhiên, làm sao biết được nó có khỏe không?”

“Đi tàu tới thăm là biết ngay chứ gì.”

Tiêu Từ Hoàn cười khỏ, “Bây giờ, anh thật sự đã bị chúng bạn xa lánh, bố mẹ không nói với anh câu nào, anh cả thì đen mặt, không nhìn thẳng mặt anh. Chị dẫu cả nhỏ hơn anh nhiều tuổi thì có để ý tới anh, nhưng chỉ là dạy dỗ anh giống như dạy con nít. Đưa cháu gái mở miệng là chú hai tòi. Anh căn bản không thể ở nhà, chỉ có thể cuộn mình trong quán. Tiểu Đào, đây thật sự không phải là chuyện của một tấm vé xe lửa, anh phải suy nghĩ thật kỹ. Anh bây giờ cho dù có đón mẹ con họ về, anh và Yên Nhiên vẫn phải cãi nhau giống như trước, không thay đổi được gì hết.”

“Anh Từ Hoàn, mỗi người đều có giới hạn. Anh không thể đợi đến khi trái tim chị Yên Nhiên nguội lạnh, anh mới nghĩ kỹ được.”

“Anh biết. Bây giờ anh mới phát hiện kết hôn thật sự là một việc rất nghiêm túc, không phải em yêu một người, là có thể kết hôn, còn có quá nhiều trách nhiệm, nghĩa vụ, gồm cả từ bỏ một số thứ và thay đổi chính mình.”

“Anh Từ Hoàn, anh trưởng thành rồi.”

“Nhóc con, em làm gì có tư cách nói câu này với anh?” Tiêu Từ Hoàn trừng mắt, rồi lập tức mỉm cười, xoa xoa tóc Đào Đào, “Có điều, cái giá của việc trưởng thành quá đau rồi.”

“Đau cũng đáng!” Đào Đào chớp chớp mắt, cũng cười, giống như Tiêu Từ Hoàn, cười rất chua xót.

Tiêu Từ Hoàn đi đến gần xe, một ông lão tay cầm một tấm phiếu đi từ bóng tối đến. “Mười tệ!”

“Bệnh viện các người đúng là ăn cướp mà, tôi chỉ đậu có một lúc, cũng phải đóng phí đậu xe.” Tiêu Từ Hoàn móc ví ra, bật cười lắc đầu.

“Chỗ chúng tôi đối xử bình đẳng, chỉ cần vào bãi đậu xe, đậu một phút với đậu một đêm giá cũng như nhau. Nếu cậu chê cao, thì có thể tiếp tục để lại đây.”

“Tôi bị bệnh chốc!” Tiêu Tử Hoàn đưa tiền cho ông lão, mở cửa xe, ngồi lên.

Đào Đào lực bất tòng tâm nhún nhún vai, vẫy vẫy tay, nhìn Tiêu Tử Hoàn phóng khoáng lái xe ra khỏi bãi đậu xe, chạy về phía con đường dài trong sắc đêm.

Cô ngẩng đầu lên, ngắm nhìn bầu trời, lác đác những ngôi sao lạnh, không có trăng, gió rất nhẹ, thổi lên người có chút ấm áp, nhiệt độ rất bình thường, có phải sắp mưa không?”

“Chàng trai, ngày nào cậu cũng đến, chỉ bằng mua phiếu tháng đi, tôi có thể giảm giá cho cậu, một tháng hai trăm tệ.” Ông lão thu phí đến trước cửa một chiếc xe, cười cười với người ở bên trong.

Đào Đào ngây người, vừa rồi cô đâu có thấy ai từ bên ngoài vào lấy xe. Cô quay đầu lại, nhìn rõ thì thấy là một chiếc Honda màu xám bạc, biển số xe đó...

Cô kinh ngạc trừng to mắt, chạy qua, không đợi cô gõ cửa, cửa xe đã mở.

“Thầy Tà?”

“Cô cũng thật là biết đùa kích người khác đó, cô từ bên cạnh xe tôi đi tới, rồi lại đi qua, vậy mà lại không chào hỏi lấy một tiếng.” Tà Tu Nhiên hung dữ nhếch khóe miệng.

Bệnh viện thật sự rất keo kiệt, ánh đèn ở bãi đậu xe tối đến mức các chủ xe chỉ có thể dựa vào chìa khóa điều khiển từ xa để tìm xe của mình. Hơn nữa, cô nào nghĩ tới được anh sẽ ở đây chứ.

“Anh ở đây làm gì?” Cô gấp gáp hỏi.

“Đội điện thoại của cô!” Anh trả lời rất hùng hồn, giờ tay bảo ông lão thu phí tránh ra, rồi kéo cô vào trong xe.

“Ờ?” Cô không hiểu.

“Không phải bảo cô muốn ăn khuya, muốn tìm một bờ vai, muốn uống trà sữa, thì có thể gọi điện cho tôi sao? Ngốc!”

“Nhưng mà...” Đó chỉ là nói đùa không phải sao?

“Cô không biết vào những ngày này trên đường kẹt xe thế nào đâu, nếu nhận được điện thoại của cô, từ chung cư đến bệnh viện, cũng phải đến nửa đêm, cho nên tôi làm sẵn công tác chuẩn bị.”

Đào Đào chỉ coi như anh đang nói đùa, vươn tay ra, “Vây trà sữa đâu?”

Anh quẹo rừ cong khóe môi, từ ghế sau cầm qua một túi giấy, bên trong có trà sữa, có đậu hũ, còn có một ít điểm tâm.

“Vẫn còn nóng!” Ngón tay cảm nhận được nhiệt độ tỏa ra từ bên trong.

“Đương nhiên, cứ cách nửa tiếng là tôi ra ngoài mua một lần mà, cái này là mới mua, đương nhiên nóng rồi.”

Đào Đào đơ người, chậm chậm quay đầu, híp mắt lại, dưới chùm sáng của đèn trần, cô nhìn thấy trên chỗ ngồi còn đặt ba cái túi giấy giống như túi trong tay cô...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ruồi Trâu

Thật ra không đói nhưng cô không muốn phụ sự quan tâm hiếm có này.

Lúc này, cuộc sống của cô đã không thể dùng chữ “loạn” để nói nữa rồi.

Con nhà nghèo sớm lo liệu việc nhà, khi cô chào đời, Đào Giang Hải đã có được thùng vàng đầu tiên trên thương trường rồi, cô đưa tay có áo mặc, há miệng có cơm ăn, lớn lên trong sự cưng chiều như báu vật, cho dù trời có sập, thì cô cũng cho rằng có Đào Giang Hải đỡ, tuyệt đối sẽ không đập trứng mình.

Có Hoa Diệp rồi, cô cũng chỉ bình lặng sống cuộc sống bé nhỏ của mình, bên ngoài có mưa gió đến mấy cũng không thổi vào được cửa sổ của cô.

Ai ngờ được, thế giới của cô lại bị hủy hoại chỉ sau một đêm: Mẹ vì bố tương tư đơn phương người phụ nữ khác mà rơi vào cảnh nguy hiểm đến tính mạng, Hoa Diệp tình cũ cháy lại với bạn gái trước.

Không phải là không sợ hãi, không phải là không hoang mang.

Chỉ là cô đang gắng gượng, cô khao khát sự an ủi, thương yêu, ấm áp của người khác hơn bất cứ lúc nào.

Trà sữa rất ấm, ấm đến tận tim.

Cô uống một ly trà sữa, ăn hết đậu hũ, từng chút một nuốt hết mấy cái bánh ngọt vào bụng, no đến độ cô cảm thấy chỉ thở thôi thức ăn cũng có thể phun ra ngoài.

“Xong rồi. Tôi không lãng phí một giọt nào nhé.” Cô rút một tờ khăn giấy từ trong hộp khăn giấy ra, lau tay rồi chùi miệng.

Tà Tu Nhiên từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, chuyên chú nhìn cô ăn. Đợi cô ăn xong, mới nhả ra một hơi, nhàu mồm, “Hay là xuống xe đi dạo giúp cô tiêu hóa nhé?”

“Không cần, tôi là chúa tham ăn mà. Mấy thứ này có gọi là gì.” Cô cười tươi như hoa, hình như rất vui, “Tôi đã nghỉ ngơi rồi, đã ăn rồi, cũng đã nhìn thấy thầy Tà rồi, bây giờ tôi phải quay về bên mẹ tôi.”

Còn ngồi nữa, cô sợ sẽ khóc trước mặt anh mất. Trong bóng tối, một chút ánh sáng cũng có thể chiếu sáng cả một khoảng trời. Chút ấm áp này, đã dần lan khắp người.

Tà Tu Nhiên gật gù đầu, đẩy cửa xe giúp cô, “Tôi tiễn cô đến chỗ cầu thang.”

“Không cần đâu, bên ngoài lạnh lắm, trên đường còn kẹt xe nữa, thầy Tà về nghỉ ngơi sớm đi, mai còn phải đi làm.” Cô xuống xe, lại đóng cửa xe lại.

Cách lộp cửa xe, anh nhắm mắt lại, gật gù đầu.

“Bố tôi mời cho mẹ tôi một hộ lý hạng nhất, buổi tối, tôi rất ít khi ở lại đây qua đêm, thầy Tà...” Cô đưa tay vén mấy sợi tóc dài lòa xòa trước mặt, cúi đầu nhìn mặt đất, “Không cần đến đây nữa đâu.”

“Biết rồi, lần sau bữa khuya sẽ đưa đến nhà cô.” Anh ngồi thẳng người, chuẩn bị khởi động xe.

“Thầy Tà thật hài hước, di giúp việc nhà tôi làm bữa khuya ngon hơn trên đường nhiều.”

“Nó đúng không?”

“Thật đấy!”

“Khi nào mời tôi ăn một bữa, mới biết là thật hay giả!”

Cô ngây người, không biết nên tiếp lời thế nào mới tốt. Theo lý mà nói đây không phải là chuyện khó, nếu cô đưa đồng nghiệp hay bạn về nhà, bố mẹ đều sẽ tiếp đãi như thượng khách, nhưng mà bây giờ...

“Cô xem bộ dạng nhỏ nhen của cô đó, tương tôi muốn đi thật? Cấp trên giống như tôi, cấp dưới muốn mời tôi ăn cơm tôi còn mặc kệ ấy chứ. Được rồi, được rồi, mau đi đi, nhìn cô thật khó chịu.”

Đào Đào cười ha ha, đứng sang một bên, tiện cho anh đi ra. Anh lái xe ra ngoài chưa được mười mét, lại chậm chậm lùi lại đến trước mặt cô, mở cửa xe ra, nhìn cô chăm chú, rồi khẽ thở dài. “Đào Đào, phải quý trọng bản thân nhiều vào.”

Ngữ khí trịnh trọng của anh khiến cô hơi mất tự nhiên, “Sao vậy, trông tôi tiêu tụy lắm à?” Cô sờ sờ mặt mình, “Chỉ là gầy đi một chút, còn lại rất tốt mà.”

“Người không biết quý trọng bản thân, làm sao được người khác quý trọng chứ?” Anh kéo cửa xe lên, huỳnh hoang bỏ đi.

Cô khẽ cười, sau đó viên mắt nóng hổi, cắn chặt môi, nói lỏng khăn choàng trên cổ, rồi lại siết chặt, bây giờ mới ra khỏi bãi đậu xe. Không biết

sao, bị sắc một hơi gió lạnh, ho thật lâu, rồi thì liên tục nấc cục, vào phòng bệnh rồi vẫn chưa dừng.

Đào Giang Hải rót cho cô tách trà nóng, vỗ vỗ lưng cô, vẫn vô dụng.

“Tiểu Đào, nhìn kia, mẹ tỉnh rồi.” Đào Giang Hải đột nhiên la lên.

Tim cô đập mạnh, ngoảnh đầu lại, mẹ Đào vẫn giống như mới rồi, đang nằm lạng lẽ.

“Hi hi, giờ thì hết nấc rồi chứ!” Ánh mắt Đào Giang Hải nhìn cô, vô cùng thương yêu, “Con vẫn giống như lúc nhỏ, không chịu được bị hù.”

Cô sờ sờ cổ. Đúng là không còn nấc nữa, ngẩng đầu nhìn nhìn Đào Giang Hải, không nhịn được cũng mỉm cười.

“Tiểu Đào,” nhìn thấy ý cười đã lâu không gặp trên mặt con gái, mũi Đào Giang Hải cay cay, kéo chiếc ghế, hai cha con ngồi đối diện nhau, “Có thể tha thứ cho chuyện ngu ngốc mà bố làm không?” Ông lại hỏi.

Mượn ánh đèn, Đào Đào phát hiện hai bên phía sau tai Đào Giang Hải hình như đã có nhiều tóc bạc, râu vừa dày vừa xù xì, bọng mắt giống như quả hạch đào, quần áo vừa nhẵn vừa xộc xệch, cô mím môi, “Tôi nay con ở với mẹ, bố về tắm rửa, cạo râu, thay đồ, nói gì thì cũng là ông chủ của trung tâm nội thất, bị nhân viên nhìn thấy cũng không biết mất mặt.”

“Trong bệnh viện mùi nặng lắm, ban đêm cũng ồn, con không ngủ được đâu.”

“Mẹ ngủ được thì con cũng ngủ được.”

Đào Giang Hải thấy cô nghiêm mặt, nào dám phản bác nữa, “Nếu có chuyện gì, con lập tức gọi cho bố. Bố để điện thoại ngay bên gối.”

“Ừm!” Cô dịch ghế đến gần giường bệnh. Đầu gác lên trước ngực mẹ Đào, lắng nghe tiếng tim đập, đáng vẻ không muốn nói chuyện nữa.

Đào Giang Hải bắt đầu xoay người đi ra, trước khi đóng cửa, ông nghe thấy Đào Đào thấp giọng nói: “Chỉ cần mẹ tỉnh lại, khỏe mạnh, con sẽ tha thứ cho bố.”

Đào Giang Hải quay đầu lại, môi miệng run run nặn ra một chữ: “Được!”

Trong phòng bệnh có thêm chiếc giường, tiện cho người qua đêm nghỉ ngơi. Nhân viên chăm sóc đến lau mình cho mẹ Đào, thay một đồ bệnh nhân sạch sẽ, lúc đi, hỏi Đào Đào có cần tắt đèn không?

“Tắt đi!” Trước đây mẹ Đào có một chút ánh sáng cũng không ngủ được, nhưng Đào Đào vẫn giữ lại một ngọn đèn tường nhỏ. Một mình nằm trên giường, bên cạnh thiếu đi một người, đêm dường như sâu hơn, dài hơn.

Nhưng Đào Đào nghĩ mình sẽ quen thôi, sau này, chính là sau này sống một mình, không quen, cũng phải ép bản thân quen.

Hoa Diệp, đã là thì quá khứ.

Đào Đào đau thương nhắm mắt lại.

Mới sáng sớm Đào Giang Hải đã đến, đổi cho Đào Đào về nghỉ. Đào Đào đợi bác sĩ Âu Dương kiểm tra phòng xong mới lái xe rời đi. Nhìn thời gian, tám giờ rưỡi, giờ này, chắc Hoa Diệp đã đến văn phòng làm rồi. Cô xoay vô lăng, lái về hướng Thính Hải Các.

Cô nên mang đồ của mình đi thôi.

Lúc đợi thang máy, gặp người hàng xóm làm ở khách sạn, hai người chào hỏi nhau.

“Quên đồ ở nhà à?” Hàng xóm hỏi.

Đào Đào cười cười, không đáp lời. Cửa thang máy vừa mở, liền vội đi vào.

“Tuy chúng ta sống cùng một lầu, có thể vì thời gian đi làm khác nhau, nên thật sự rất khó gặp mặt.” Có thể là thói quen nghề nghiệp, người hàng xóm này nhiệt tình hơn những hàng xóm khác nhiều.

“Đúng vậy!”

“Tôi qua nhà cô có tiệc à? Lúc tôi đi làm, đúng lúc thấy luật sư Hoa tiễn bạn ra ngoài, mấy trai xinh gái đẹp có tới mấy người.”

Đào Đào kinh ngạc nhìn hàng xóm, trong lòng hoảng loạn đến đứng không vững, không thể không vịn vào tường.

Người hàng xóm bị đáng vẻ của Đào Đào làm cho sợ, “Lẽ nào tôi nhìn nhầm? Nhưng mà...”

“Không phải, chắc là tôi bị say thang máy.” Đào Đào đỡ trán, miễn cưỡng mỉm cười.

Hàng xóm chớp chớp mắt, không dám mở miệng tiếp.

Cửa thang máy vừa mở, Đào Đào xông ra ra ngoài giống như chạy trốn, run run móc chìa khóa, căn nhà bừa bộn, phòng khách, phòng ăn chai rượu vứt ngổn ngang, trên bàn ăn một đồng đĩa. Trên đĩa là logo của nhà hàng nào đó, chắc là gọi đồ ăn bên ngoài. Toàn bộ chén bát trong nhà bếp đều được huy động. Chất đầy bồn nước, sàn nhà vệ sinh nước lai láng, giấy vệ sinh kéo thật dài thông xuống dưới. Thư phòng là sạch sẽ nhất, vẫn duy trì đáng về trước đây, phòng ngủ...

Đào Đào lao đảo chạy đến, ngăn trên tủ đầu giường kéo ra quá nửa, hộp bao vẫn chưa bóc tem đã được mở, có một túi giấy bị xé nửa góc, cô bóp thử, bên trong trống không.

Cuối cùng bao cũng đã có đất dụng rồi!! Đào Đào ngẩng đầu lên, bật cười khanh khách, cô lại nhìn nhìn ga giường nhẵn nhụi, gối của cô kê sát gối Hoa Diệp, dưới chân, cô nhìn thấy một sợi tóc dài vừa mảnh vừa mềm, cô càng cười vui hơn.

Hoa Diệp luôn miệng nói không đồng ý ly hôn với cô, nhưng lại không kịp đợi mà dẫn bạn về nhà chúc mừng, thậm chí còn đòi chủ cho phòng ngủ.

Nghĩ lại, ngay tại đây, đêm qua chắc là một đêm kích tình rồi.

Khi Hoa Diệp chèn chèn với bạn bè, chắc không còn là bộ mặt nghiêm túc nữa đâu nhỉ! Khi anh ta ôm một người khác lăn lộn trên giường, chắc hẳn không gọi nhầm tên đâu.

Trên giường vẫn còn treo ảnh đám cưới của anh và cô, mắt cô mở to như vậy, có lẽ đã nhìn thấy hết mọi thứ.

Từ ngực Đào Đào bỗng nhiên trào lên một cơn buồn nôn, cô chưa chạy tới nhà vệ sinh, đã nôn ra ngoài. Sau khi nôn xong, ngồi sải lại dưới đất, vịn bốn cầu, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Từ khi hai người ly thân đến hôm nay, cho dù mẹ Đào phải cấp cứu, cô cũng không rơi một giọt nước mắt. Không phải cô không buồn, mà là sợ một khi đã khóc sẽ không có dừng lại được.

Trong lòng sớm đã như một biển nước mắt.

Bây giờ không phải lúc khóc lóc, mà phải gọi điện cho Hoa Diệp, vạch trần mặt mũi anh ta, đau khổ trách anh ta bị ỉn và dơ bẩn. Nhưng cô rất vô dụng, ngay cả sức để đứng dậy cũng không có, chỉ muốn khóc thật đã thôi.

Anh không yêu cô cũng không sao, nhưng sao có thể lừa dối cô như vậy? Sao có thể sỉ nhục cô như vậy?

Trong mắt họ, cô thật sự ngốc như một đứa đàn, nhỏ bé như một con ruồi trâu sao?

Không biết sức lực ở đâu ra, cô bỗng đứng dậy, dùng tay lau mặt, hai mắt sáng đến kinh người, dọn dẹp sạch sẽ bãi nôn của mình trên nền nhà, mọi thứ bị cô làm lộn xộn quay trở về chỗ cũ, cô chậm rãi lùi đến cửa, nhìn lướt một vòng, xác định không còn dấu vết gì là mình đã quay về, rồi mới đóng cửa khóa lại.

Lên xe, cô bình tĩnh lại cảm xúc, hít thở sâu, cầm lấy điện thoại.

“Tiểu Đào?” Giọng Hoa Diệp nghe giống như bị ngạc nhiên. Sao lại ngạc nhiên, phải là kích động mới đúng, cô sắp thả cho anh được tự do bay lượn cơ mà.

“Em đang trên đường về nhà, tối qua ở bệnh viện cả đêm, có hơi mệt. Hôm nay anh có phải lên tòa không?”

“Không, mai là Tết, hôm nay vẫn phòng giống như đã nghỉ phép rồi vậy. Lái xe cẩn thận, về ngủ nhiều vào, ăn trưa xong anh đón em đến bệnh viện.”

Trả lời rất thông minh. “Vậy anh đến sớm một chút, mang đồ ăn ngon đến cho em.”

Hoa Diệp trầm mặc, thật lâu, mới “ừm” một tiếng.

Cô khẽ nhếch khóe miệng nhìn điện thoại với vẻ mỉa mai, đang định khởi động xe thì điện thoại lại reo, là số máy bàn của bộ phận Kỹ thuật.

“Đào Đào, mình ngẫm nghĩ, vẫn nên báo cho cậu biết.” Phi Phi nói.

“Chuyện gì vậy?”

“Ngày mai thầy Tà phải về lại Bắc Kinh rồi, mọi người bàn với nhau tiễn anh ấy, rồi mua một món quà. Sức khỏe mẹ cậu không tốt, không có thời

gian đến tiền, vậy quả có cần tính phần cậu không?”

Đào Đào ngậy người, “Không phải vẫn chưa lắp ráp xong sao?”

“Chỉ còn phần kết thúc nữa thôi, đã chuyển giao cho bộ phận Kỹ thuật rồi, phía tổng công ty hình như có sắp xếp công việc khác, giục thầy Tả quay về, hôm nay vừa nhận được thông báo.”

“Liên hoan ở đâu?” Đào Đào nhắm mắt lại, bàn tay cầm điện thoại run vài cái.

“Cậu muốn đến?”

“Đương nhiên là mình đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Sói Đến Rồi

Vừa qua mười hai giờ, Hoa Diệp đã đến. Trong tay cầm túi của Thực phẩm Nguyên Tổ. Đào Đào thức dậy chưa được bao lâu, sắc mặt vàng vọt, mắt sưng húp, nhìn đúng là đáng vẻ ngủ không ngon. Di giúp việc pha một ly trà buổi cho cô, dọn cô com và đồ ăn đang hâm ở trong nồi, bà mang com đến bệnh viện cho Đào Giang Hải.

Đào Đào bụng ly trà đứng bên cửa sổ, đưa mắt nhìn di giúp việc bắt xe, cứ như vậy, đã nhìn thấy Hoa Diệp. Anh không lái xe, mà đi taxi vào. Di giúp việc cười với anh chỉ chỉ vào nhà, ý là Đào Đào đang đợi anh!

Đào Đào nhìn không chớp mắt, giống như không hề quen biết, áo khoác lông lạc đà màu xám, mái tóc đen gọn gàng chải ngược ra sau, mặt mày sáng sủa, không gọi là quá đẹp trai, nhưng cứ chỉ lại anh tuần bức người. Người đàn ông như vậy trong mắt bất cứ người nào, ai mà lại liên hệ được hai chữ “lừa dối” với anh chứ?

Rốt cuộc anh đã lừa dối cô bao nhiêu lần, cô không còn sức lực truy cứu nữa. Bởi vì, xuất phát điểm của việc lừa dối một lần và một trăm lần đều là vì Hứa Mộc Ca.

Đâu chỉ là lừa dối, sự dịu dàng của anh, sự chu đáo của anh, sự hệt hăng của anh, sự chán chường của anh, e là ngay cả mặt thô lỗ của anh, cũng đều là vì Hứa Mộc Ca.

Tại sao những người yêu nhau không nguyện ở cùng nhau chứ? Đào Đào cười lạnh một tiếng.

Cô mở cửa giúp anh, nhân nhạ chớp mắt một cái.

Trên người Hoa Diệp vẫn còn thoang thoảng mùi rượu, chẳng trách không lái xe, Đào Đào nhếch nhếch khóe miệng, có thể thấy được tối qua anh đã uống bao nhiêu.

Hoa Diệp lắc lắc cái túi trong tay với cô, “Anh hỏi thư ký Trâu bây giờ có loại bánh ngọt nào ngon, cậu ta giới thiệu cho anh Thực phẩm Nguyên Tổ, nghe nói bánh chưng và bánh ú của quán đó đều rất ngon, anh chọn mỗi loại một ít.”

Đào Đào giống như sợ lạnh, hai tay bụng chặt ly trà, không đành tay ra đón lấy, bàn tay Hoa Diệp dừng lại hồi lâu trong không trung, rồi đặt túi lên kỷ trà ở phòng khách.

“Từ văn phòng đến thẳng đây à?” Đào Đào ngồi xuống sofa, hờ hững hỏi.

Hoa Diệp cởi áo khoác, ngồi xuống đối diện với cô, mười ngón tay đan nhau, “Không, anh về nhà thay đồ, tối qua ở chỗ mẹ. Cổ họng mẹ bỗng nhiên không phát ra tiếng.”

“Có phải uống rất nhiều rượu không?” Đã đến lúc này rồi anh vẫn còn coi cô như một con ngốc mà lừa dối, trong lòng Đào Đào bỗng trào lên lửa giận không thể nói rõ.

Hoa Diệp sững sờ giây lát, trên mặt lộ vẻ hơi cáu. Nhưng anh liền nhanh chóng bình tĩnh trở lại, “Trước đây khi mẹ còn là diễn viên đi hát, dây thanh đới thường xuyên bị viêm nhẹ, nhiều năm rồi không tái phát, lần này có hơi nghiêm trọng.”

“Ừ, cửa ở nhà có khóa kỹ không?” Khóe miệng Đào Đào hiện ra tia mỉa mai cố ý.

Với sự sáng suốt của một luật sư, Hoa Diệp nhanh chóng nắm bắt được điều gì đó trong lời nói của cô, anh kinh ngạc buột miệng hỏi: “Em đã về nhà ư?”

Đào Đào nhìn thẳng anh, biểu cảm lạnh lùng.

“Tiểu Đào, em muốn hỏi gì thì hỏi thẳng được rồi, nói bóng nói gió không phải phong cách của em!”

“Tại sao phải cần em hỏi? Anh không có gì để nói sao? Hoặc anh cho rằng chuyện này quá nhỏ, không đáng nói?”

Hoa Diệp buồn bực mím môi, “Tối qua nhận được điện thoại của Trương Hoàng, hỏi anh đang ở đâu, anh nói đang nằm ở nhà, cậu ấy nói có phải tâm trạng không tốt? Anh không lên tiếng. Một lúc sau, lên nghe thấy tiếng chuông cửa, cậu ấy mang theo rượu và đồ nhắm đến. Lúc kết thúc, mẹ gửi tin nhắn cho anh, hỏi mẹ em sao rồi, anh gọi lại. Giọng bà khàn đến mức không nghe rõ, anh liền qua chỗ bà.”

“Tiếp tục...” Đào Đào khẽ mỉm cười.

“Không có tiếp tục nữa.”

“Người đến chỉ có Trương Hoàng?”

Truy hỏi đến cùng là thế mạnh của Hoa Diệp, nhưng anh rất ghét bị người khác hăm dọa ép hỏi như vậy, “Đúng vậy, còn có vài người bạn khác. Anh biết bây giờ em đang rất hận anh, vì chuyện của bác sĩ Âu Dương, cũng vì Mộc Ca, nhưng mà những chuyện này quá đan xen phức tạp, anh cũng không biết nên nói với em thế nào. Nhưng mà, Tiểu Đào, anh thật sự không đánh mất chừng mực của một người làm chồng, trên đời này, anh chỉ muốn sinh con dưỡng cái với em...”

Mấy câu này nghe vô cùng chói tai, giống như vũ khí sắc bén rạch lên thủy tinh để tách rời thần kinh và giác quan của con người, Đào Đào chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân thoáng chốc dâng lên đầu, hoàn toàn là theo bản năng, giống như ném lựu đạn vậy, cô đập ly trà trong tay về phía Hoa Diệp, từng tép buối vàng thơm dính trên cổ áo Hoa Diệp, cái ly rơi xuống sàn nhà vỡ tan tành.

Lời của Hoa Diệp bỗng dưng im bật, trong phòng khách lạnh như hầm băng, lặng tựa đêm khuya.

Cảnh tượng trước mắt không hề khiến Đào Đào kinh hoàng, cô lạnh lùng cắn môi, nói rất rõ ràng: “Hoa Diệp, thật ra cuộc đối thoại này của chúng ta đã rất nhạt nhẽo rồi, không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa. Những gì được nói ra từ miệng anh, em đều sẽ không tin nữa. Lúc nhỏ anh từng học bài văn ‘Sói đến rồi’ chứ? Một cậu bé chăn cừu thích nói dối, thật ra em nghĩ rằng có thể là nó muốn được người khác chú ý đến nên mới hết lần này tới lần khác lừa những người chăn nuôi nói có sói đến. Nhiều lần đầu những người chăn nuôi vội lên núi để đánh sói, phát hiện bị lừa, sau đó thì không đến nữa. Một hôm, sói đến thật, mặc kệ cậu bé có kêu có gọi thế nào, cũng không có lấy một người để ý nó, đành phải tro mắt nhìn sói ăn cừu. Bây giờ anh chính là cậu bé đó, đi thăm bố của Hứa Mộc Ca, nói dối em đi Tân Giang công tác, anh nói không liên lạc với cô ta nữa, nhưng lại vẫn luôn qua lại bằng email, anh nói có tiệc xã giao nhưng lại đi xem buổi diễn đầu tiên của cô ta... Đêm bình an, anh đến bệnh viện thăm cô ta, nhưng nói với em là bận uống say... Hôm nay, em chủ động gọi điện cho anh, chính là muốn nghe anh nói chuyện tối qua như thế nào. Hoa Diệp, anh thật không khiến em thất vọng. Khi anh nói dối, trong lòng có vô tư không? Lừa dối em, sì nhục em có phải rất có cảm giác thành tựu không?”

Hoa Diệp bỗng đứng dậy, giận tím mặt, “Tiểu Đào, có một số chuyện đúng là anh xử lý không tốt, làm tổn thương em. Nhưng mà tối hôm qua anh không có lừa dối em”

“Có cần em cung cấp nhân chứng, vật chứng không? Trong phòng khách là tàn tích sau khi hoan lạc, trên tủ đầu giường phòng ngủ đặt một túi bao đã bị xé vò. Trên giường có sợi tóc dài của phụ nữ. Nếu thật sự kích tình khó kìm nén, thì có thể ra phòng khách mà, không thì cũng phải lấy hình em từ trên giường xuống chứ...”

“Không thể nào, không thể nào... Đó không phải anh...” Hoa Diệp sùng sốt.

“Vậy thì là ai?” Đào Đào thật muốn đập bàn tán thưởng cho câu trả lời của anh.

“Tiểu Đào, em phải tin anh, nếu không tin, em có thể gọi điện cho mẹ.”

“Hoa Diệp, đừng dùng cái chiêu mà anh đối phó luật sư tranh luận với em, anh muốn nói anh không có thời gian gây án? Ha, trò chơi người lớn chỉ cần vài phút thôi, không nhất định phải dùng hết cả một đêm dài.”

“Tiểu Đào. Em đang bắt gió bắt bóng!”

“Nếu đúng, thì cũng là do anh có quá nhiều tiền án, khiến em đi bắt khiến em đi tóm. Nhất định phải dùng cách ‘lộ ảnh nóng’, ‘làm trên xe’ thì anh mới chịu thừa nhận sao? Thật ra, anh không cần lo lắng, em có thể giúp anh chứng minh, mọi việc anh làm đều là vì một chữ ‘yêu’. Yêu là vĩ đại, yêu là thiêng liêng, yêu là thuần khiết, yêu là tốt đẹp, người khác sau khi biết được, sẽ chỉ bị anh làm cho cảm động, sẽ chỉ khiến cho hình tượng của anh càng thêm rực rỡ, cao thượng.”

“Tiểu Đào...” Hoa Diệp trầm giọng gọi tên cô, đi đến, tay nắm chặt vai cô, bóp chặt khiến bà vai cũng âm ỉ đau, song cô nhìn anh, ánh mắt lạnh

lùng.

“Bỏ ra!”

Anh không buông tay, nhìn cô đắm đắm, “Tiểu Đào, anh với Mộc Ca thật sự không thể ở bên nhau nữa rồi. Sự quan tâm anh dành cho cô ấy, là vì... trong lòng anh có chút áy náy. Tuy lúc đầu là cô ấy buông tay trước, nhưng khi cô ấy nạo thai, không cẩn thận làm tổn thương tử cung, cả đời này cô ấy sẽ không thể có con nữa.”

Đào Đào cảm thấy cổ họng đột nhiên bị thứ gì đó chặn lại, hô hấp khó khăn, cô ra sức nuốt nước miếng, giống như đang nhìn anh, lại giống như đang nhìn về phương xa, “Đúng, như vậy hai người thật không thể ở bên nhau được nữa rồi. Anh là con mồ côi cha, sao có thể không có con được chứ? Cho nên mẹ anh nói muốn tranh thủ sắp xếp kế hoạch sinh con, anh nói chúng ta có con đi, Hứa Mộc Ca hỏi em có từng nghĩ đến sẽ sinh một đứa bé giống ai? Nếu em sinh cho anh một đứa con, như thế có phải anh sẽ có thể không chùn bước mà chạy đến với cô ta?”

Đây chính là sự thật anh kiên trì không ly hôn sao? Không mang thai được là báo ứng của Hứa Mộc Ca, có liên quan gì đến anh? Cái gọi là áy náy, vẫn là vì yêu. Miễn cưỡng bán thân ở bên cô, cũng là vì yêu.

Đầu rất choáng, cả thế giới như đang quay cuồng.

Không phải anh coi cô là một đứa trẻ, cũng không phải coi cô là kẻ ngốc, chỉ coi cô là một công cụ có thể sinh đẻ.

Ha ha, ha ha... thú vị...

Bàn tay Hoa Diệp bỗng thu chặt lại, cô đâm thật mạnh vào trước ngực anh, không thể không ngẩng đầu lên, dán mặt lên mặt anh. “Nếu chỉ là muốn tìm một người vợ sinh con cho anh, anh có thể tìm người trong phạm vi bọn anh, chứ không nhất định là em.”

“Trong phạm vi?” Anh còn phân cô vào một phạm vi khác, tìm tuyệt vọng đến vỡ vụn, có một lúc, chỉ có thể thở gấp, một câu cũng không thể nói ra, chỉ cảm thấy lạnh giá vô biên từ bốn phương tám hướng xông đến.

“Lẽ nào anh chọn em là vì anh đã yêu em sao?” Cô cười híp mắt nghiêng đầu hỏi, đáng vẻ vô tâm vô tính.

Hoa Diệp im lặng nhìn cô, môi miệng có hơi run rẩy.

Cô không muốn nói thêm câu nào với anh nữa, cũng không muốn nhìn anh thêm dù chỉ một cái.

Không cần thiết phải chỉ trích tiếp nữa, mọi chuyện đều đã rõ ràng.

Cô không cần tốn sức, đã đẩy được bàn tay đang nắm chặt cô của anh ra, cô xoay người đi ra ngoài.

“Tiểu Đào, em đi đâu?” Anh đi theo sau, muốn giữ cô lại.

Cô né tránh, “Về phạm vi của em.”

Tiệc liên hoan của bộ phận Kỹ thuật trước giờ không có ý mới, không phải ăn cơm thì là đi hát. Hôm nay vì Tả Tu Nhiên mà phá lệ, vừa ăn vừa hát. Lúc ăn cơm, trắng thêm đỏ, người nào cũng uống không ít. Vào phòng karaoke, Long Tiểu phóng khoáng búng ngón tay với nhân viên phục vụ, bảo mang thêm hai kết bia.

“Anh còn uống được sao?” Tả Tu Nhiên ngồi chuyển bay sáng mai, nên tối nay được ưu đãi, chỉ cần có ý là được, không bị chuốc uống, anh là một trong số không ít người tỉnh táo.

Người tỉnh táo còn lại là Đào Đào, cô biểu hiện rất tốt, chủ động mời vài vòng rượu, lần nào cũng uống cạn đầy ly, người khác mời rượu cô, cô cũng sáng khoái một hơi uống cạn.

“Lần này ra đi, dẫu rằng cảnh trời đều đẹp, em biết nói cùng ai? Nay chia tay chàng, biết ngày tháng năm nào mới gặp lại?” Long Tiểu bùng một ly bia đầy, gật gù đắc ý, chạm rai ngâm nga, “Cho nên, thầy Tả, cạn, cuộc đời đắc ý phải uống cạn.”

“Cạn!” Bên kia, Đào Đào tiếp đón rất nhanh, sẵn lại gần, cụng ly thật mạnh với Long Tiểu, “Em rất hưởng ứng lời kêu gọi của sếp.”

“Đúng, đúng, cô là nhân viên tốt.”

Đào Đào nghịch ngợm lè lưỡi liếm mép ly, sau đó uống rọt rọt từng ngụm lớn, giống như trâu uống nước, Tả Tu Nhiên cau mày, vội cầm khô mực trên bàn lên đưa qua, “Đào Đào, ăn một chút đi.”

Đào Đào không rảnh lên tiếng, lắc lắc đầu, bọt bia từ khóe miệng chảy xuống, cô gơ tay lau đi, rất gọn ghẽ.

“Ha ha,” cô cười ngây ngô với cái ly không, lại hồn nhiên đưa tới trước, “Thầy Tả, rót rượu.”

“Đội đã, chúng ta nghe Phi Phi hát một bài.” Tả Tu Nhiên đón lấy cái ly, vội di chuyển sự chú ý của cô.

“Ừ!” Cô nhắm mắt lại, thật sự xoay người qua.

Phi Phi cầm mic, xoay cái eo nhỏ xíu giống như cành liễu tháng Ba, làm như không có ai mà hát rất nhập tâm. “... Mười người đàn ông bảy người ngồi tám người ngủ chín người xấu, còn một người ai cũng yêu, các chị em nhảy lên nào, dù là nói lời đường mật, cũng phải gạt được anh ta về. Tìm một người để yêu đi, mới có thể quên được anh... Đào Đào?”

Tiếng hát đột nhiên dừng lại, mic bỗng bị Đào Đào giành lấy. “Ai nói đàn ông ngủ đàn ông ngồi là phụ nữ, giống kẻ đàn, giống công cụ... Không nghe bài này, đổi kênh đổi kênh...”

Phi Phi cau mày, “Đào Đào, cậu uống say rồi, ngoan, về nghỉ đi!”

“Mình không say...” Đào Đào liên tục giậm chân như một đứa trẻ.

“Đứng, đứng, không say, chúng ta hoan nghênh Đào Đào hát một bài...” Tả Tu Nhiên nháy nháy mắt với Phi Phi, Phi Phi giậm chân không tình nguyện ngồi xuống sofa.

“Tôi nay rót cuộc cô ấy đã uống bao nhiêu?” Tả Tu Nhiên lăm bắm một mình, từ lượng của Đào Đào đâu có nhỏ!

“Tóm lại chỉ cần em nhìn thấy cậu ấy là cậu ấy đều đang uống. Sợ là không nhớ để thầy Tả đi đó, mượn rượu tiêu sầu.”

“Tôi có sức hấp dẫn lớn như vậy sao?” Tả Tu Nhiên lười nhác nhếch khóe miệng, Phi Phi ôm ngực than khẽ.

Nhạc lại vang lên lần nữa, làm Tả Tu Nhiên giật mình, khúc mở đầu là phong cách dân tộc nồng nặc, giọng Đào Đào cũng đổi sang trung tính trầm thấp.

“Chuyện hôm qua như nước chảy về đông, mãi xa ta không sao giữ lại được

Hôm nay có bao chuyện ưu phiền làm rối cả lòng ta

Rút dao chém nước nước càng chảy, nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm

Gió sớm mai thổi đi bốn phương

Xưa nay chỉ thấy người nay cười, có ai nghe thấy người xưa khóc đâu

Hai tiếng ái tình thật cay đắng

Muốn hỏi cho rõ hay giả vờ ngây ngô

Biết nhiều biết ít khó biết đủ

Giống như đôi uyên ương hồ điệp trong những năm tháng khó khăn này

Thế nhưng ai có thể thoát được mối sầu nhân thế...”

“Đây là bài gì vậy?” Anh hỏi Phi Phi.

“Bài xưa lác xược lơ rơ, “Uyên ương hồ điệp mộng”!” Phi Phi trề môi.

Đào Đào hát rồi hát, đầu cúi xuống, nhìn chăm chăm xuống sàn nhà, trong phòng chỉ có tiếng nhạc đệm, mà không nghe thấy tiếng ca của cô.

“Đào Đào...” Tả Tu Nhiên ở đằng sau gọi một tiếng.

“Tôi... đi rửa mặt.” Cô ném mic xuống đất, giành cửa đi ra.

“Không phải là đi nôn đấy chứ?” Phi Phi sững người, “Em đi xem thử.”

Một lúc sau, Đào Đào và cô đã quay lại, viền mắt vừa đỏ vừa ướt, giống như đã nôn thật, bước đi loạng choạng.

Tả Tu Nhiên chau chau mày, “Vậy mà lại say thành như vậy, mẹ cô ấy còn đang ở bệnh viện đấy! Không được, tôi đưa cô ấy về trước, mọi người chơi tiếp đi.”

“Hả!” Cả đám mắt hứng, “Thầy Tả sao có thể đi được chứ?”

“Trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn mà, không sao không sao, ở cùng một công ty, cơ hội gặp mặt vẫn còn.” Tả Tu Nhiên gật gật đầu với mọi người, diu Đào Đào đứng dậy.

“Bỏ ra!” Đào Đào phui “phạch” một cái, “Tôi không muốn về nhà, tôi muốn uống rượu.”

“Được, chúng ta ra ngoài uống.” Tả Tu Nhiên thở dài, khê đồ dành.

“Tôi muốn uống rất nhiều... đỏ... trắng... vàng... còn có trà...” Đào Đào giơ ngón tay lên, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Được... Đen cũng được.” Tả Tu Nhiên bật cười.

Khó khăn lắm mới đưa được Đào Đào lên xe, cô vẫn cực kỳ không an phận xoay tới xoay lui trên chỗ ngồi, trên đường đi lúc thì hát lúc thì cười.

Tả Tu Nhiên lái xe đến Thính Hải Các, hỏi cô có thể đi bộ về nhà không? Cô rất lớn tiếng trả lời “Có!”

Anh tin, có chút lưu luyến nhìn cô xách túi xách, lảo đảo đi vào trong, vẫn ổn, luôn đi chính giữa đường.

Cho đến khi cô rẽ ngoặt, anh mới quay đầu rời đi. Lúc lên lầu, cổ tình cảm điện thoại trong tay, nghĩ lát nữa sẽ xác định Đào Đào có về đến nhà an toàn không.

Hành lý đã thu dọn xong, chỉ có hai cái vali, anh nhìn phòng khách một lượt, vào bếp pha cho mình một tách cà phê, nhìn thấy nôi chén bên trong, lòng thất lại, hô hấp cũng giống như ngừng trệ.

Bưng cà phê vào phòng ngủ, tiện tay bấm số điện thoại Đào Đào.

Điện thoại vừa gọi đã thông, “Đến nhà chưa?” Anh hỏi.

“Vẫn chưa.”

Anh nhú mày, tháo tai nghe, sao giọng Đào Đào lại gần như vậy?

“Đi chậm quá, làm gì vậy?”

“Bắt xe!”

Anh kinh ngạc nhìn cửa nhà, bỗng chạy tới, kéo ra, Đào Đào đứng ở bên ngoài, khê nhắm mắt với anh, cười lắc lắc điện thoại.

Đôi mắt đẹp lập tức sâu như biển đêm “Sao em lại ở đây?” Anh nghe thấy mình hỏi với giọng khàn khàn.

“Tôi vẫn chưa nói tạm biệt với thầy Tả mà!”...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Tình Nửa Đêm (1)

“Ừ, vậy tạm biệt!” Anh đưa tay chống khung cửa. Mây đẹp nhướng lên.

Cô ngẩng mặt, nhìn chăm chăm về phía anh, trong mắt có làn khói xa mờ mê ly, có nước non đang chảy, nụ cười như một đóa hoa chậm chậm nở trên mặt cô, “Ừm, tạm biệt!”

Cô tình nghịch vẫy vẫy tay, tựa như một người phụ nữ xinh đẹp, thướt tha xoay người đi.

Anh chớp chớp mắt nghiền ngẫm, nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại, sau đó bật cười lắc đầu. Giấy tiếp theo cửa thang máy lại mở ra, Đào Đào đang mỉm môi, lại đứng trước mặt anh.

“Lần này quên gì nữa?” Anh không bắt ngờ, hai tay đút vào túi quần, nhún nhún vai.

“Thầy Tà, chúc mừng năm mới!”

“Bây giờ mới có mười giờ hai mươi, còn hơn một tiếng nữa mới đến năm mới.”

“Tôi... nói trước.”

“Được, chúc mừng năm mới!” Anh hít thở sâu, tim đập như trống bỏi, hai tay đầy mồ hôi, đứng không vững. Loại cảm giác mà chỉ thiếu niên bông bột mới có này đã lâu không gặp.

Đào Đào cau cau mày, trong mắt vụt qua một tia sáng.

“Cần tôi ấn thang máy giúp em không?” Anh giả vờ bình tĩnh hỏi.

“Không vội, tôi còn có việc khác...” Cô nắm tay lại.

“Làm gì vậy?”

Lời chưa nói dứt, cô đột nhiên vươn tay ôm lấy anh, “Tôi muốn hầu hạ anh.”

Tà Tu Nhiên cứng đờ, vừa giãn lại buồn cười, con nhóc này đã kết hôn nửa năm rồi, sao tán tỉnh vẫn còn thẳng thắn và ngốc nghếch như vậy chứ, nhưng đáng chết là lại khiến anh cảm thấy rất hỗn loạn.

“Hầu hạ bao lâu?” Anh chặn chừ giây lát, rồi kéo cô vào trong nhà, đóng cửa lại, cúi đầu xuống, dùng tay nâng cằm cô lên.

Cô cụp mắt, không hề nhìn anh, “Một đêm!” Trả lời rất trong trẻo rất quả đoán, bàn tay run run thuận theo ngực anh trượt xuống, rơi chính xác lên khuy quần, lần mò muốn mở ra.

Anh híp mắt, chặn tay cô lại, “Tại sao?”

Cô tưởng anh chê thời gian dài, chu môi khẽ nhấm nhắt lại, “Vậy thì nửa đêm, một tiếng cũng được.”

Tà Tu Nhiên không cười nổi nữa rồi, vặn hỏi: “Em muốn chơi trò tình một đêm?”

“Đúng!” Cô trả lời rất lớn tiếng.

“Tại sao lại chọn tôi?” Trong giọng nói của anh có hơi giận dữ. Anh đã từng chơi trò tình một đêm, thậm chí không bài xích tình một đêm, trai gái trưởng thành, nhu cầu sinh lý, cùng nhau trải qua một đêm xuân lãng mạn mê đắm, không là gì cả. Nhưng mà, Đào Đào thì không được.

Tại sao ư? Đào Đào dừng động tác lại, đôi mắt to đen lấy đảo mấy vòng, dường như câu hỏi này rất phức tạp. Bởi vì cô rất lạnh, cô muốn hấp thụ ấm áp; bởi vì không còn lý do để quý trọng bản thân nữa rồi, cô chỉ là công cụ sinh đẻ của người khác, cô trung trinh hay tùy ý, không còn ai quan tâm đến nữa; bởi vì cô muốn biết ngoại tình là cảm giác như thế nào, sao có thể khiến Hoa Diệp tìm được niềm vui trong đó đến thế; bởi vì thấy Tà sắp đi rồi, anh rất đào hoa, sau này sẽ không gặp được nữa, nhưng anh đối với cô rất tốt, lên giường với thầy Tà, sẽ cho cô cảm giác an toàn, không có nỗi lo về sau.

Ha ha, nghĩ có chu đáo không, cô sắp trở nên hư hỏng rồi... Cô sắp nói tạm biệt với Đào Đào của trước đây rồi...

“Anh không đồng ý sao?” Hàng mi dài run run hai cái, cô đối diện với ánh mắt lạnh băng của anh.

“Em nên biết giới hạn của tôi. Tôi không chạm vào phụ nữ có chồng, càng sẽ không lên giường với một con ma men.”

“Tôi không say.” Cô bỗng đứng dậy, còn đứng thật thẳng lưng. “Thần trí tôi rất rõ ràng, tôi biết tôi đang làm gì. Chỉ cần là phụ nữ, sớm muộn đều sẽ trở thành phụ nữ có chồng, anh lại không có thêm định ngữ, là phụ nữ tương lai sẽ có chồng, hay là phụ nữ hiện tại đang có chồng. Thật ra, những người anh chạm vào trước đây đều là phụ nữ có chồng, cho nên đây không tính là nguyên tắc gì, tôi có cơ hội.”

“Đào Đào!”

Tà Tu Nhiên bị giật mình, không ngờ cô lại trả lời đúng mãnh đến vậy, hết như là không đạt được mục đích thì không dừng lại.

“Có! Thầy Tà, anh có thể nói chuyện dịu dàng một chút không? Hay là chúng ta tắt đèn rồi nói...”

Tà Tu Nhiên thật sự muốn ói máu, cô đúng là không chút quanh co, trực tiếp lại dứt khoát.

“Em bình thường lại cho tôi, nếu không tôi đá bay em ra cửa đấy.” Anh không phải là thánh nam, đêm nay, anh đã bận lòng với cô lắm rồi, bây giờ cô còn đến giày vò anh như vậy, anh thật muốn ăn tươi nuốt sống cô, nuốt vào trong bụng, thì lòng mới yên ổn.

Giống như than thở, lại giống như hà hơi, mềm mại nhìn anh đắm đắm, bàn tay sờ khuy quần bị anh nắm chặt, không nhúc nhích được nữa, bàn tay rảnh rang còn lại bỗng chuyển hướng, sờ được dây kéo khóa quần, kéo xuống roẹt một cái, tiếp đó luồn tay vào bên trong...

Cô không hẳn là rất thành thạo. Nhưng càng vùng về lại càng có sức cuốn hút.

Máu huyết giống như cồn rượu, vọt lên một tiếng giống như quẹt một que diêm, tuôn trào lên một điểm nào đó trong cơ thể.

Anh từng nói với Đào Đào, đàn ông không có yếu đuối như thế, chỉ cần phụ nữ khẽ ve vãn thì sẽ liền dừng mãnh mẽ, cứng rắn như sắt, huống hồ người phụ nữ này còn là Đào Đào.

Hơi thở của anh nặng thêm, mỗi một tế bào trong cơ thể thoát chốc bùng tỉnh, nhảy nhót, điên cuồng bất an kêu gào, anh dùng sức nhắm mắt lại, bàn tay nâng cầm cổ chuyển động, hai tay ấn trên hai vai cô, đẩy cô rời xa cơ thể nóng hổi của mình.

“Đào Đào, em muốn làm thật sao?” Anh hung dữ hỏi cô.

“Thật hơn cả chân lý.” Cô nhìn thấy trong mắt anh có màu mực, dần dần thâm trầm, lờ mờ lộ ra vẻ nguy hiểm, cô rút người lại, nhưng vẫn trả lời rất rõ ràng.

Cô không có trước đây, cũng không có tương lai, hôm nay không đáng để trân trọng, không cần người khác ra tay, cô muốn giẫm nát món đồ sứ này.

“Được... được... được” Anh nói ba từ được liên tiếp, cắn răng, mạnh mẽ bẻ ngang eo cô lên.

“Đi... đâu?” Cô chấn động, kinh hãi hỏi.

Câu trả lời ngắn gọn: “Lên giường!”

Sự dừng mãnh vừa rồi tan thành mây khói trong phút chốc, cô căng thẳng níu vạt áo anh, môi miệng run run.

Anh ném cô lên giường một cái “phạch”, “Đợi chút! Tắt đèn đi!” Cô cuộn tròn trên giường, kéo chăn qua, khấn cầu nói.

Anh nghiêm mặt, giống như không nghe thấy, nhanh chóng cởi áo len, áo sơ mi, kéo khóa, quần dài chậm rãi tuột xuống.

“Thầy Tà... đủ rồi... đủ rồi... đừng cởi nữa. Tôi xin lỗi, kết thúc đi...” Lý trí nhanh chóng quay trở lại, hai tay cô che mắt, khóc oa oa thành tiếng.

Ngoại tình không hề dễ, cô rất vô dụng, cũng bất lực, trong lòng cô có một tòa tháp gọi là hôn nhân... cô không vượt qua được.

“Đồ ngốc!” Anh thảm chửi một câu, nói không ra là thất vọng, hay là thoải mái, buồn bực nhặt quần áo lên mặc lại từng cái một, bất lực trừng nhìn người đang khóc đầm nước mắt trên giường, “Lần sau đừng có làm chuyện ngu xuẩn này nữa, không phải người đàn ông nào cũng đều hồ dưng giữa đường đâu.”

Ánh đèn trên giường chiếu vào da cô trắng như tuyết, nước mắt giống như chuỗi ngọc đứt dây, từ trong kẽ tay rơi xuống, anh thờ dãi.

“Ừm... ừm” Cô ra sức gạt đầu, khóc càng dữ hơn.

Một hồi lâu sau, cô cảm thấy xung quanh quá yên tĩnh, ngẩng đầu lên, vừa hay đối diện với ánh mắt của Tà Tu Nhiên. Anh giống như đang nhìn cô như vậy, từ đầu đến chân đều lạnh lẽ, đáy mắt sâu đen có tia sáng cực nhạt đang âm thầm chuyển động, dường như có một sự dằn vặt nào đó.

“Giờ... tôi về đây.” Dừng khí biến mất, chỉ còn lại nỗi nhọc nhằn vô tận, cô hận không thể hóa thành một luồng gió, mở cửa sổ rồi bay đi.

Trong đêm yên tĩnh, tháp đồng hồ bên bờ biển truyền đến mười hai tiếng chuông “leng... keng...”, tiếp đó, trên bầu trời đêm Thanh Đài bỗng bay lên từng chùm pháo hoa rực rỡ.

Một năm mới đã đến.

“Chúc mừng năm mới!” Thần sắc Tà Tu Nhiên đã dịu trở lại, “Còn năm tiếng nữa là tôi phải đi rồi, em đi tắm rồi ngủ chút đi.”

“Hà?” Cô dụi mắt, không hiểu lắm.

“Có vui không, tôi giữ em lại qua đêm đó.” Anh quẹt mũi cô một cái, lấy ra một chiếc áo sơ mi, ném cho cô, “Nhìn bộ dạng của em đi, còn chơi tình một đêm nữa chứ, xỉ!”

Cô sững người, đi vào phòng tắm, nhìn thấy người trong gương khóc đến trôi hết chì kẻ mắt, lớp trang điểm cũng tèm nhem, dưới mũi còn treo hai sợi nước mũi, tóc tai rối như ma lem, cô cúi đầu, trút bỏ quần áo trên người, an ủi chính mình không có gì phải xấu hổ cả, cô chỉ là bị Hoa Diệp ép đến mức tâm thần như thế này thôi.

Nước ấm xối lên làn da, thần kinh được thư giãn, chỉ là nước mát không ngừng rơi. Đứng dưới vòi sen tắm tròn nửa tiếng đồng hồ, cô mới đi ra, mái tóc ướt nhẹp còn nhỏ nước, tay áo của Tả Tu Nhiên quá dài, xắn lên những mấy bận.

Mặt đã sạch rồi, nhưng mắt vẫn còn hơi sưng, vừa đụng phải ánh mắt của Tả Tu Nhiên, cô liền bắt giác né tránh.

“Tôi vẫn nên về nhà thôi!” Ảnh hưởng đến việc anh nghỉ ngơi, cô hơi áy náy.

“Tôi mệt rồi, không còn sức đưa em về nữa.” Anh ần ần huyết thái dương, hai chân xếp chồng, ngồi trên sofa bên giường, chỉ chỉ giường “Tôi ra ngoài chợ mua một lúc, giường cho em”

“Tôi có thể tự bắt xe.”

“Bây giờ mới dè dặt, liệu có muộn quá rồi không?” Anh trợn cô một cái, “Một mình em ngồi xe, tôi sẽ yên tâm sao?”

“Có gì mà không yên tâm? Có gì mà không yên tâm?” Cô lẩm bẩm hỏi, nhưng lại giống như không cần anh trả lời. Cô không phải là ai đó của anh, sao anh phải lo lắng?

“Em nói xem?” Anh nhìn cô đứng dưới ánh đèn, vì vừa mới tắm xong, khuôn mặt trắng nõn có hơi ửng đỏ, dung mạo xinh đẹp, đôi mắt sáng yếu ớt, tim khẽ chấn động, đứng dậy, ôm cô vào lòng.

Giống như bị điện giật, mọi chuyện vừa mới xảy ra lại nhảy lại trong não, Đào Đào cứng đờ muốn đẩy ra, “Đứng yên!” Bàn tay anh đã men theo gò má cô, lòng bàn tay anh ấm nóng động tác chậm rãi, giống như vỗ về lại giống như đang dỗ trẻ nhỏ.

Cô sống người, mỗi anh một lần nữa giống như đêm tuyết hôm ấy, tựa như lông vũ, như sương nhẹ, như gió xuân, lướt qua cánh môi cô, mềm mại, cảm giác được trân trọng phút chốc ập đến, bao lấy mọi giác quan của cô.

“Đừng miễn cưỡng làm chuyện mình không thích, cũng đừng khiến mình tủi thân. Sống sao cho giá trị trăm lần, ngày nào đó tự nhiên sẽ có người dùng trăm lần giá trị để quý trọng em” Anh thì thầm ní non bên tai cô.

Cô không kìm được thả lỏng cơ thể, đưa tay nắm lấy áo anh.

“Ngủ đi!” Anh buông cô ra, vén chăn cho cô, vỗ mềm gối ôm.

“Ừm!” Cô gật gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt, cảm giác được anh tắt đèn, đóng cửa lại.

Trong chăn là hơi thở của anh, phảng phất còn có mùi hương khác, nhưng rất nhạt, hoặc là nước hoa Cologne của anh. Tiếp đó, cô lại lơ mơ ngửi thấy một mùi thuốc lá, từ ngoài cửa bay vào.

Cô nhớ anh không có hút thuốc.

Trở mình một cái, không lâu sau, cô đã ngủ say. Không biết cửa bị khẽ đẩy ra, Tả Tu Nhiên nhẹ nhàng đi đến bên giường, ngồi xuống, ngón tay dịu dàng trượt qua giữa trán cô, ở đó đang nhíu lại, giống như có tâm sự chồng chất.

Lặng lẽ ngắm nhìn, thật lâu.

Lúc đứng dậy, anh thấp giọng nói câu gì đó bên tai cô.

Cô sợ nhột lắc lắc đầu, xoay người lại ngủ tiếp.

Sáng sớm, Đào Đào mở mắt ra, chỉ cảm thấy tinh tảo lạ thường. Cô ngồi dậy, nhìn thấy quần áo của mình được xếp ngay ngắn từng chiếc một đặt ở đầu giường. Cô mặc vào, kéo rèm cửa sổ, ánh nắng mai xuyên qua tầng sương mỏng chiếu vào.

“Dậy rồi à!” Tả Tu Nhiên từ bên ngoài đi vào.

Thật khiến người ta điên mất mà, rõ ràng chỉ là chợ mua một lúc, nhưng vẫn đẹp trai phi phàm, cười lên vẫn rất xấu xa, không hề có chút mệt mỏi.

Lúc cô rửa mặt chải đầu nhìn thấy chính mình, tiều tụy như cũ.

“Ừm! Tôi dọn giường một chút.” Cô lúng túng nói.

“Không kịp nữa rồi, sau này em hãy đến dọn, tôi phải vội lên máy bay. Em giúp tôi cầm máy tính!” Anh đặt túi đựng máy tính vào tay cô, còn mình kéo hai chiếc vali hành lý.

Đào Đào trừng mắt nhìn túi đựng máy tính trong tay, có hơi kinh ngạc.

“Nếu xuống lâu có thể nhanh chóng bắt được taxi, thì chúng ta đến sân bay ăn sáng, còn không chúng ta tự giải quyết lấy. Đừng lè mề nữa, mau, xuống lâu.”

“Ừ, đến đây!” Cô nhìn chăm chăm bóng lưng anh, muốn nói lại thôi.

Đi đến cổng tiểu khu, ngược lại rất thuận lợi bắt được taxi, tài xế cho hành lý vào cốp xe, Tả Tu Nhiên đón lấy túi máy tính, mở cửa ghế sau.

“Tôi... cũng phải đến sân bay?” Đào Đào chỉ mũi mình.

“Lúc đầu là em đón tôi đến đây, bây giờ không tiễn tôi sao? Này, em cẩn thận chút!” Một chiếc xe đua màu đỏ không biết sao lại chạy vào đường dành cho người đi bộ, sượt qua đằng sau cô, anh giật mình, kéo cô một cái, cô bổ nhào vào lòng anh.

“Cô gái nhỏ, tiễn đi mà, nếu không bạn trai cô sẽ đau lòng đó.” Tài xế trêu.

“Tôi qua còn giữ em nửa đêm, theo lý thì...”

“Tôi tiễn, tôi tiễn...” Cô chặn miệng anh lại, bắt đắc dĩ ngồi vào trong xe, bắt đắc dĩ cắn cắn môi.

“Vây còn tạm được. Hơn nữa, tôi còn có việc giao cho em đây! Đợi chút, tôi nghe điện thoại. Ồ, là Tăng Kỳ!” Tả Tu Nhiên nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, cười lạnh, “Sớm thật nha!”

Anh ấn phím nghe, xoay mặt qua nhìn Đào Đào. Đào Đào ngoảnh mặt sang một bên, nhìn phố xá sáng sớm, rất yên tĩnh.

“Đừng, là chuyến bay sáng nay! Ồ, cô tới dưới chung cư rồi... Cảm ơn, tôi đang trên đường đến sân bay rồi... Ô tô và căn hộ, tôi sẽ tự mình xử lý... Tổng công ty thông báo cho bố cô hoãn việc đến Bắc Kinh? Tôi không rõ tại sao... Có thể là một vài trình tự phải đi, ví dụ như tạm thời nghỉ công tác để thanh tra chẳng hạn... Được, hẹn gặp ở Bắc Kinh!” Trả lời rất công việc hóa, rất lịch sự, cũng rất xa cách.

“Sao không nói chuyện?” Anh đung đung cô.

“Anh đang nói chuyện điện thoại mà!”

Anh cười cười, móc từ trong túi áo ra hai chiếc chìa khóa đặt vào tay cô, “Chiếc này là chìa khóa cổng chính căn hộ, thời hạn thuê nhà đến cuối tháng, nếu muốn một mình yên tĩnh, chỗ đó có thể cho em mượn. Chiếc này là chìa khóa xe, thay tôi trả cho Long Tiểu. Còn nữa, phải giữ liên lạc với tôi, nếu sợ tiết lộ tâm trạng của em, vậy thì nhắn tin. Nghe thấy không hả?” Anh cốc đầu cô.

“Ai thêm quan tâm đến anh, anh cũng đâu phải cấp trên của tôi.” Nói thì nói vậy, nhưng lại rất cẩn thận bỏ hai chiếc chìa khóa vào trong túi xách.

“Đừng có tỏ vẻ như vậy, có một người che đậy em là tôi đây, em ở Đảng Diệu không có ai dám bắt nạt, cho nên, biểu hiện tốt vào.”

Tác phong tự yêu bản thân của Tả Tu Nhiên, Đào Đào cười cười, rồi lại có chút thương cảm, sau này không còn cơ hội lãnh hội được nữa rồi. “Thầy Tả cũng phải biểu hiện cho tốt, thăng chức nhanh nhanh, sớm đề bạt tôi làm tổng giám đốc công ty Thanh Đài.”

“Tổng giám đốc có lẽ rất khó, có điều, phu nhân tổng giám đốc chắc có một chút hi vọng.”

“Xì! Tôi cũng đâu có điên, tôi có...” Trong lòng bỗng nhói đau.

“Tôi có chồng,” câu này từ nay không thể nói nữa rồi, đây đã không còn là sự thật.

Anh không bỏ sót vẻ đau buồn trên mặt cô, dừng lại một chút, rồi híp mắt lại, “Kia, đến sân bay rồi. Thời gian còn rất sớm, chúng ta đi ăn sáng, sau đó hãy làm thủ tục lên máy bay.”

Cô ngược mắt nhìn lên. Ba tháng trước, cô giờ đang đón Tả Tu Nhiên đứng ở sân bay, nhìn thấy Hoa Diệp đau khổ dần vật nhìn Hứa Mộc Ca quay về, hôm nay, cô tiễn Tả Tu Nhiên rời đi, cô với Hoa Diệp đã thành người qua đường.

Ba tháng, hơn một trăm ngày, thế giới của cô hoàn toàn thay đổi.

Có điều, giữa cô và Tả Tu Nhiên, cô cho rằng đã đặt một dấu chấm toàn vẹn.

Nhưng cô không ngờ, đây không phải là dấu chấm, chỉ là một dấu ngắt tạm dừng.

“Đừng là cô ta!” Cách đó không xa, chiếc xe đua màu đỏ từ từ trượt cửa xe xuống, Tăng Kỳ nhìn chăm chăm Đào Đào đang đứng bên cạnh Tả Tu Nhiên, khuôn mặt xinh đẹp tức giận đến méo mó...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Tình Nửa Đêm (2)

Bầu trời phượng xa ửng lên màu trắng bạc. Mặt trời sắp lên cao, bình minh sắp đến, lại là một ngày mới.

Đào Đào hí hai mắt lại, nhìn chăm chú một chấm trắng nhỏ xíu trên bầu trời, đó là chiếc máy bay Tà Tu Nhiên ngồi, nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

Cô tiền anh mãi đến ngoài vạch kiểm tra an toàn, đây không phải là ý của cô. Sau khi trải qua một đêm gần như hoang đường, cô rất hi vọng Tà Tu Nhiên đi càng nhanh càng tốt, đi càng xa càng tốt. Nhưng anh lại luôn kéo chặt tay cô, lúc ăn sáng kéo, lúc gửi hành lý kéo, lúc xếp hàng kiểm tra an toàn kéo. Khi cô bị ngăn cách ở bên ngoài vạch kiểm tra an toàn một mét, nhìn anh đeo túi đựng máy tính đi đến phòng chờ máy bay, cô có chút muốn khóc, mà không có lý do gì.

Cô từ đại sảnh đợi máy bay chạy ra, đứng bên ngoài lưới thép gai ở sân bay, nhìn máy bay trượt, bay lên, đi xa...

Tà Tu Nhiên rốt cuộc có thân phận gì, anh đối với trò chơi tình yêu, cô không muốn hỏi đến, cô có thể cảm nhận được anh đối với cô là quý trọng, ấm áp. Loại cảm giác này, không phải yêu. Nhưng là hoàn toàn có thể vượt qua tình yêu. Khi cô cô đơn không chỗ dựa, thật quý giá biết bao.

Bởi vì quý giá, nên phải đặt cảm giác này sâu trong ký ức để giữ gìn. Đào Đào lấy điện thoại ra, lục số điện thoại của Tà Tu Nhiên, nhìn rồi lại nhìn, sau đó xóa đi. Tiếp theo cũng lại xóa từng tin nhắn Tà Tu Nhiên gửi đến. Tháng ngày sau này, giống như băng đeo vượt núi vậy. Con người có lòng tham, những khi bất lực, luôn cần có một chỗ dựa, cho dù chỉ là về mặt tinh thần. Có lẽ cô cũng sẽ không kim chế được mà gọi điện cho Tà Tu Nhiên. Con người đều dễ thay đổi, có lẽ Tà Tu Nhiên sẽ đi đến càng gần cô, có lẽ sẽ càng xa cô. Cho dù xa hay gần, cô đều không muốn. Như bây giờ là tốt nhất.

Tình yêu cũng là một loại cảm giác, cho dù vĩ đại đến mấy, cũng chỉ có thể duy trì được ba đến năm năm, còn lại là tình cảm, tình thân, thói quen, vương bận, dựa dẫm, hợp tác, đồng nghiệp, tức giận, nói chuyện, giao lưu, ấm chân... Tất cả là lòng bác ái, không còn là cảm giác đặc biệt đó nữa.

Cô muốn sau này khi tình cờ nhớ đến Tà Tu Nhiên, anh mãi mãi sẽ là một người đặc biệt.

Lúc xóa, phát hiện có ba cuộc gọi nhớ, đều là của Hoa Diệp. Cô sững sờ giây lát, rồi cũng xóa đi từng cuộc gọi một.

Đào Đào quay về nội thành, đến căn hộ của Tà Tu Nhiên trước, dọn dẹp sơ qua căn phòng, đặt chìa khóa trên quầy rượu trong nhà bếp, cô lại mở đóng kiểm tra một lượt vòi nước với máy móc, rồi mới khóa cửa đi ra.

Ngày đầu tiên của năm mới, trên đường như thường lệ người xô đẩy người. Kẹt xe giống như một con rồng dài, cô dứt khoát không ngồi xe, đi xuyên qua con hẻm đến đường Quế Lâm. Thời gian còn sớm, cô muốn thay bộ đồ rồi đến bệnh viện.

Vừa đi được mấy bước, thì nhận được điện thoại của Đào Giang Hải, lắp bắp câu chữ đều không ăn khớp, tim cô đập mạnh một cái, đứng bên đường, mặt trắng như tuyết, cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh hỏi: “Bố, bố đừng căng thẳng, từ từ nói, là tình hình mẹ có biến đổi sao?”

“Tiểu Đào, em đang ở đâu?” Âm thanh đổi sang giọng nói cứng nhắc của Hoa Diệp.

Đào Đào cũng không biết thế nào, lời đến miệng lại biến thành “Em đang trên đường đến bệnh viện.”

“Được, em cố gắng đến nhanh. Mẹ tỉnh rồi.”

“Thật sao?” Đào Đào la lên một tiếng.

“Ừm!”

Trong viện mắt lập tức dâng đầy nước mắt vui mừng, từ nay về sau, cô lại là một đứa con được mẹ cưng chiều rồi, có túi thân đến mấy, cũng không cần phải kiềm nén, che giấu nữa, có thể không kiêng dè mà khóc với mẹ. Đào Đào che miệng, vội xông đến đầu đường đón xe, đi thẳng một mạch đến bệnh viện.

Ra khỏi thang máy, thì gặp được Hoa Diệp, nhìn thấy mắt anh đầy tia máu, cô sững sờ, cúi đầu, ánh mắt lạnh nhạt giống như nhìn một người xa lạ không thân quen.

“Bác sĩ Âu Dương vừa mới làm kiểm tra toàn diện cho mẹ, nói ở lại bệnh viện quan sát thêm vài ngày là có thể xuất viện rồi.” Hoa Diệp nói.

“Ừ!” Cô sốt ruột nhìn vào phòng bệnh.

“Em... tối qua ở đâu?” Anh nắm tay, rồi lại xòe ra, rồi lại nắm chặt, nhưng lại xòe ra.

Sau khi hai người cãi nhau ở biệt thự, cô tông cửa xông ra, anh không đuổi theo. Dần vật cả một buổi chiều, tối vẫn tìm đến bệnh viện, Đào Giang Hải muốn gọi cho Đào Đào, anh ngăn lại, nói để hôm nay cô nghỉ ngơi, anh sẽ thay cô trực đêm. Đào Giang Hải rất vui, mua vài món ăn ở căng tin, hai người ở trong phòng bệnh vừa ăn vừa trò chuyện. Lúc nửa đêm, anh ra ngoài gọi vào máy bàn ở biệt thự, di giúp việc còn ngái ngủ nghe điện thoại, nói chắc là Đào Đào đang ở bệnh viện. Anh đang định gọi cho Đào Đào thì trong phòng bệnh, Đào Giang Hải kêu lên, điện tâm đồ của mẹ Đào xuất hiện điều khác thường, bác sĩ trực ban lập tức gọi bác sĩ Âu Dương đến, đẩy mẹ Đào vào phòng cấp cứu. Cho đến sáng nay, anh đã gọi cho Đào Đào ba cuộc, đều không có ai nghe máy.

Di giúp việc mang cơm sáng tới, anh ăn phần của Đào Đào. Bụng chén cháo, tay chân anh lạnh cóng.

“Ở ngoài.” Đào Đào không nhìn anh nữa, kiên quyết xoay người.

Đi đến cửa phòng bệnh, Đào Đào ngẩng mặt lên để hít thở sâu, cô không dám phát ra tiếng động, chậm rãi nhích từng bước về phía trước.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, mẹ Đào vẫn đang nằm, nhưng tay bà không còn giống như trước, không còn nằm ngủ không chút sức sống nữa, mà lúc này, tay bà đặt trên mu bàn tay Đào Giang Hải, ngón tay gấp lại.

Đào Giang Hải khóc hu hu như một đứa trẻ, “Bà xã, tui thân cho bà rồi. Dù tại tui không tốt, là tui có lỗi với bà.”

“Ông... cắt...” Giọng mẹ Đào yếu ớt.

“Không cắt, tui cứ ở lý đây. Bà xã, bà đối với tui quá tốt, dung túng tui thành đồ khốn không biết thỏa mãn.”

“Ông... với bà ta... quá khứ...”

“Bà xã, không có bà ta, không có... không có... tui chỉ có bà, hai mươi tuổi có bà, năm mươi tuổi có bà... tám mươi tuổi có bà... lúc ăn cháo có bà... khi ăn thịt có bà... bà không thể không cần tui...”

Mẹ Đào mệt mỏi rút tay về, Đào Đào nhìn thấy trên mu bàn tay Đào Giang Hải lưu lại mấy dấu tay thật sâu, có một dấu còn rỉ máu đỏ. Mẹ bệnh thành như vậy mà còn có thể ép ra sức lực này, có thể thấy trong lòng hận đến dường nào.

“Bà xã, đây còn có một bàn tay nữa, bà cúi đi, cúi xong còn mặt nữa, còn người nữa, đều nghe theo bà hết, chảy máu cũng không sao, tui không đau, cũng không cử động... Bà muốn thế nào thì thế ấy, chỉ cần nhanh chóng khỏe lại. Tui sẽ làm chuyện người thần đều giận, không dám mong bà xã tha thứ, nhưng hãy cho tui cơ hội chuộc lỗi, có được không? Xin bà đó, bà xã, nể tình Tiểu Đào... Ồ, Tiểu Đào, đến rồi à, mau nói giúp bố vài câu đi...” Đào Giang Hải ngẩng đầu, nhìn thấy Đào Đào đang mặt đầy nước mắt ở đằng sau.

“Không thêm giúp bố đâu!” Đào Đào lau nước mắt, quỳ xuống, ôm chặt mẹ Đào, “Con và mẹ là một nước. Mẹ, mẹ đừng sợ, sau này con sẽ giúp mẹ trừng phạt bố, đả kích bố. Nếu mẹ bảo bố cắt, há chẳng phải quá hời cho ông ấy rồi?”

Mẹ Đào cười, đưa tay vuốt tóc Đào Đào, động đậy khóe miệng, “Tiểu Đào... đây là nghiệt bố con tạo... đừng trách lên đầu Hoa Diệp...”

“Mẹ, con trắng đen rõ ràng.” Trong lòng Đào Đào buồn bã, chu môi nói to.

“Bà xã, bà vừa mới tỉnh lại, đừng nói nhiều quá, nghỉ một lát, tui rót trà cho bà. Ngày tháng sau này còn dài, cái bà có là thời gian để đánh chửi.” Đào Giang Hải dịu dàng nhét tay mẹ Đào vào trong chăn, xoay người lại rót tách trà từ trong bình nước nóng, thổi thổi, cảm thấy độ ấm vừa phải, mới đưa đến bên miệng mẹ Đào.

Mẹ Đào không thèm nhìn thẳng ông, miệng cũng không há.

Đào Giang Hải nhìn nhìn Đào Đào van nài.

“Để con.” Đào Đào đón lấy tách trà, nâng đầu mẹ lên, tỉ mỉ dứt vài miếng trà.

“Mẹ, lần này mẹ đi dạo một vòng ở rìa sinh tử, đồng nghĩa với việc bố đã tắm một lần, bây giờ ông ấy từ trong ra ngoài đều rất sạch sẽ. Mẹ nhìn bố xem đã lột một lớp vỏ ròi này! Mẹ... mẹ luôn nói hoạn nạn thấy chung tình... chúng ta xem bố biểu hiện được không?”

Mẹ Đào nhắm mắt lại, môi run run, không thể thành lời.

“Bà xã, bà xã... chúng ta từng tuổi này rồi, còn có giang san nào để gánh... tui xin bà...” Đào Giang Hải khóc không thành tiếng ôm mẹ Đào.

“Đàn ông đàn ang mà khóc... rất mất mặt...” Trên mặt mẹ Đào cũng nước mắt như mưa.

“Tôi không khóc, tôi giành vinh quang cho bà, cho bà nở mày nở mặt... bà xã...”

“Không được gọi bà xã... tôi không xứng...” Mẹ Đào hờn dỗi đẩy tay ông ra.

Đào Giang Hải ôm càng chặt hơn, “Người không xứng với bà là tôi... tôi tư tưởng dơ bẩn, hành vi bỉ ổi, bà đừng ghét bỏ tôi...”

Đào Đào lặng lẽ đứng dậy, nhìn nhìn bố mẹ tay trong tay mặt đầy nước mắt, hòn đá nặng nhất trong lòng đã được đỡ xuống, sau đây, cô có thể toàn lực xử lý chuyện của mình rồi.”

Khiến bản thân được yên ổn, thả tự do cho người khác.

Từ nay, ai ở phạm vi người này, ai sống cuộc sống người này.

Hôn lễ rầm rộ tựa như vẫn còn mới hôm qua, chưa được nửa năm, hôn nhân của cô chết yểu, hạnh phúc mà cô cho rằng gần trong gang tấc đã hóa thành bong bóng.

Cuộc đời không phải quỹ đạo bình hành, mà là đường hẹp quanh co khúc khuỷu, nhưng điểm cuối vẫn chỉ có một.

Lúc này, một bóng người dài dài chiếu trên nền nhà, “Xin hỏi đây có phải phòng bệnh của mẹ Đào không?” Cửa được gõ nhẹ vài cái.

Đào Đào quay đầu lại, ánh mắt lập tức lạnh đi. Người đứng ngoài cửa là Hứa Mộc Ca, cô ta hiển nhiên đã hết cảm, môi đỏ răng trắng, xinh đẹp động lòng người, trong tay ôm một bó bách hợp sắp nở.

“Tiểu Đào đang ở đây à, khéo thật! Vị này là giám đốc Đào đúng không ạ, nghe danh đã lâu.”

“Mẹ Đào, chào dì, cháu là bạn của Tiểu Đào, xin lỗi, đến bây giờ mới đến thăm dì. Có điều, cháu rất may mắn, có phải không ạ? Cháu được nhìn thấy mẹ Đào đã tỉnh dậy.” Hứa Mộc Ca giả vờ không nhìn thấy sắc mặt đen thui của Đào Đào, cười giống như gió xuân tháng Hai.

Đào Giang Hải và mẹ Đào vừa nghe là bạn của Đào Đào, vội vàng lau nước mắt, vừa mời ngồi, vừa rót trà, vừa thân thiết vừa ôn hòa.

“Giám đốc Đào, mẹ Đào, không cần đâu ạ, cháu ngồi một lát rồi đi. Cháu đang công tác ở đơn vị trước kia của dì Quý, sau này muốn xem nhạc hội hay gì đó, gọi một cú điện thoại, cháu sẽ tặng chú dì về.” Cô ta đặt hoa tươi lên tủ trước giường mẹ Đào.

“Cảm ơn! Tiểu Đào nhà chú cũng thật là, có người bạn xinh đẹp thế này mà không dẫn về nhà bao giờ. Sau này siêng đến chơi nhé!” Đào Giang Hải xoa tay, nhiệt tình nói.

“Nhất định ạ. Mẹ Đào cần tỉnh dưỡng, cháu không quấy rầy nữa. Dì mẹ Đào xuất viện rồi, cháu lại đến thăm.” Hứa Mộc Ca lễ phép cúi người, mỉm cười xoay đi.

“Tiểu Đào, tiễn bạn con đi.” Đào Giang Hải nhú mày, trừng Đào Đào trách móc, trên mặt con bé này đến một nụ cười cũng không có, mặt lạnh giống như người ta mắc nợ nó bao nhiêu tiền vậy.

Hai người không nói lời nào đi ra phòng bệnh, hai người không hẹn mà gặp cùng không vào thang máy, đi dọc xuống thang bộ.

“Rốt cuộc chị muốn thế nào?” Đào Đào giành trước một bước, chặn trước mặt Hứa Mộc Ca.

“Chị muốn tìm em nói chuyện, nhưng em không cho chị cơ hội, chị đành phải mạo muội tìm đến bệnh viện.” Hứa Mộc Ca áy náy thở dài.

“Chúng ta vừa không phải người thân lại không phải bạn bè, có gì để nói chứ?” Đào Đào cười lạnh một tiếng.

“Tiểu Đào, đừng nói lời giận lẫy, chúng ta đều cùng quan tâm một người đàn ông, có phải không?” Hứa Mộc Ca chân thành sâu sắc.

“Chị quan tâm chồng tôi như vậy, có phải tôi nên bày tỏ lòng biết ơn với chị không?”

Hứa Mộc Ca sâu xa nhìn chằm chằm Đào Đào, lảng lảng căn cứ môi, cúi thấp đầu, “Chị biết ngay là em đã hiểu lầm chị và Hoa Diệp mà. Tiểu Đào, đừng giầy vò Diệp, mức độ anh ấy quan tâm em nhiều hơn em tưởng. Em chiến tranh lạnh với anh ấy như vậy, còn ly thân với anh ấy, trong lòng anh ấy rất khó chịu.”

“Ha ha, tôi phát hiện hai người có một ưu điểm chung, vừa quan tâm vừa chu đáo với đối phương, xuất phát từ tận đáy lòng. Chị quan tâm anh ta như vậy, lúc đầu sao nở bỏ lỡ, để tôi được món hời to như thế?”

“Không phải tất cả mọi người đều hạnh phúc giống như em, sinh ra đã là viên minh châu trong lòng bàn tay.” Hứa Mộc Ca cười khổ, “Đêm bình an cũng là sinh nhật chị, lúc Diệp gọi điện nói chúc mừng sinh nhật chị, mới biết chị bị bệnh...”

“Phiền chị dừng lại cho, tôi không có hứng thú nghe chuyện ám áp giữa hai người. Chị muốn nghe ngóng tình hình gần đây giữa tôi và Hoa Diệp, chị có nguồn tin mà, đâu cần thiết phải gấp gáp chạy đến trước mặt tôi để chứng thực như vậy. Lẽ nào chị lo bị lừa dối?”

“Có người bằng lòng lừa dối em, cũng là hạnh phúc. Đáng tiếc Diệp quá thành thực.”

Đào Đào nhún mày, “Anh ta thành thực đối diện với trái tim mình, chưa bao giờ hời hợt, sao lại là đáng tiếc? Ồ, anh ta sẽ không thẳng thắn nói với chị, chị không thể sinh đẻ, cho dù có yêu sâu đậm đến mấy, cũng không thể cưới chị. Trời, thật khiến người ta đồng cảm.”

Mặt Hứa Mộc Ca bỗng nhiên im bất, môi miệng run rẩy, “Sao... cô biết được?”

“Chị biết được như thế nào thì tôi cũng biết như thế ấy. Cho nên mới nói tuy chị làm chủ trước tiên, nhưng người cười đến cuối cùng không hẳn sẽ là chị.” Trước giờ cô không phải là người cay nghiệt, không thích bởi móc chỗ đau của người khác, nhưng cô thật sự chịu hết nổi rồi. Đương nhiên, cô cũng không phải là cái người cười đến cuối cùng đó. Vì hương hỏa của nhà họ Diệp, Hoa Diệp sẽ tìm một ứng viên thích hợp khác trong phạm vi của anh ta. Sau này xảy ra chuyện gì, đã không còn liên quan đến cô.

Hứa Mộc Ca nghiêm mặt hít thở lại, “Chỉ sợ cô cười quá sớm thôi.”

Đào Đào nhún nhún vai, “Cũng còn hơn là không cười được! Bó hoa này là chị tặng cho Hoa Diệp, cho nên sẽ do anh ta đích thân đến cảm ơn chị. Bạn bè tôi rất ít, không phải không có, mà là tôi rất kén chọn. Hứa tiểu thư như vậy, trước giờ tôi luôn tôn kính nhưng không dám gần. Không nói tạm biệt, về nhé!”

Có lẽ còn có thể nói thêm những lời ác độc nữa, nhưng không cần thiết. Giống như chị Yên Nhiên nói, cho dù là trẻ nhỏ cũng sẽ không vì một món đồ chơi, một viên kẹo mà đi theo người lạ, cái gọi là cảm dỗ của phụ nữ, đó cũng là đàn ông cam tâm tình nguyện bị cảm dỗ.

Hoa Diệp là người có khả năng tự kiểm chế mạnh như thế, nếu trong lòng không có cảm giác với Hứa Mộc Ca, Hứa Mộc Ca có thể đến gần nửa bước sao?

Tình yêu đích thực vô địch mà!

Cô xoay người đi lên lầu, nhưng không quay lại phòng bệnh, mà đứng cạnh cửa sổ hành lang, cúi nhìn làn đường dưới lầu. Không lâu sau, cô nhìn thấy Hứa Mộc Ca đi vào bãi đậu xe, ba phút sau, cô nhìn thấy xe của Hoa Diệp từ bên trong chạy ra.

Người lái xe là Hoa Diệp, hay là Hứa Mộc Ca, cô không muốn biết. Vì vậy cô chỉ liếc một cái rồi xoay người đi, tâm trạng bình tĩnh như nước.

Không yêu thì sẽ không hận.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Tình Nửa Đêm (3)

Hoa Diệp kéo cơ thể mệt mỏi ra khỏi thang máy. Cầm chìa khóa mở cửa, vừa bước một chân vào, anh lại rụt về. Đứng ngay người ngoài cửa ba giây, rồi gọi điện cho công ty bất động sản. Công ty bất động sản của tiểu khu làm việc rất tận tụy, năm mới mà vẫn có người trực. Anh nói muốn mời một nhân viên làm theo giờ đến dọn nhà, tiếng cô gái nghe điện thoại trả lời rất nhanh, nói là sẽ đến ngay.

Hoa Diệp dựa vào khung cửa, thờ ơ đánh giá phòng khách bữa bọn, trưa hôm qua, anh về thay đồ, sợ Đào Đào đợi sốt ruột nên không kịp dọn dẹp, vội vàng đóng cửa đi ra ngoài. Không ngờ đám Trương Hoàng thật sự giỏi giầy vò, khiến cho căn nhà sạch sẽ tinh tươm biến thành một bãi rác.

Không để anh đợi bao lâu, một người phụ nữ trung niên xách một cái túi lớn, bên ngoài mặc áo khoác ngược đến, đánh giá Hoa Diệp vài cái, hỏi: “Có phải nhà cậu muốn quét dọn không?”

Hoa Diệp gật gù đầu, móc chìa khóa trong túi áo đưa cho chị ta, “Tôi ra ngoài có việc, chị quét dọn xong thì để chìa khóa trên bàn.”

Người phụ nữ trung niên thò đầu vào trong, rồi lại ngẩng đầu nhìn nhìn số trên cánh cửa, “Ủa, vợ nhà cậu đâu?”

Hoa Diệp trừng mắt nhìn chị ta.

“Ha ha, hồi mùa hè tôi đến tiểu khu của cậu tìm việc, gõ cửa từng nhà, cũng có đến nhà cậu, nhìn thấy một cô gái nhỏ đeo tạp dề đang hút bụi, tôi khen cô ấy thật hiểu chuyện, hỏi bố mẹ cô ấy có nhà không. Cô ấy cười, nói cô ấy chính là mẹ, bố đi công tác rồi, con thì đang ham chơi ở bên

ngoài, không tìm được đường về nhà, lúc này tôi mới biết cô ấy đã kết hôn...”

“Ồ!” Người phụ nữ trung niên vừa mở đúng kênh liên thao thao bất tuyệt, Hoa Diệp nhíu nhíu mày, cắt lời chị ta, “Phiền chị nhé.” Mặt không biểu cảm đi về phía thang máy.

Tâm trạng anh bây giờ so với sự hỗn loạn của căn nhà này, chỉ có hơn chứ không kém, làm gì còn rảnh rang mà nghe một người xa lạ lại nhai. Xuống dưới lầu, theo thói quen nhìn về chỗ đậu chiếc BMW của Đào Đào một cái. Anh dừng bước, mấy ngày trước vẫn còn đậu ở đó, lái đi khi nào vậy nhỉ?

Lúc ngẩng người, thì điện thoại reo, cúi đầu nhìn là số của Trương Hoàng, biểu cảm trên mặt anh càng ngày càng lạnh lùng. “Cậu lại còn dám gọi điện cho tôi, cậu có nhìn xem nhà tôi bị cậu làm thành thế nào rồi không?”

Trương Hoàng ở đầu bên kia điện thoại cười khan. Sau đó chép chép miệng, áy náy nói: “Anh hai, thật sự xin lỗi, tôi hôm đó uống high quá, không kiềm chế được, ở nhà anh... Haiz, em mua pháo hoa đến xông hi cho nhà anh.”

“Cái gì?” Hoa Diệp dán điện thoại lên bên tai, không hiểu lắm.

“Trong điện thoại không nói rõ được, cũng sắp đến giờ cơm trưa rồi, em đến đón anh, vừa ăn vừa xin lỗi anh là được chứ gì.”

Trương Hoàng lái chiếc xe quân đội màu trắng, nhanh chóng đến nơi, thấy ánh mắt của Hoa Diệp thì né tránh. Hai người đến Triều Viên ăn món Triều Châu chính thống, điều hòa mở vừa phải, gọi cua ướp lạnh, ngỗng xắt lát, cải gói thịt vụn và một con cá lóc, kêu vài lon bia. Trương Hoàng rót bia, cung kính nâng lên, Hoa Diệp đẩy ra, “Đừng vội, cậu nói tôi biết chuyện là như thế nào?”

Trương Hoàng đặt ly bia xuống, vỗ đùi đánh đét, thở dài một tiếng. “Tôi đó không phải mấy anh em đến nhà anh giúp anh khuấy khỏa sao, có vài người có việc về trước, anh tiễn họ xuống lầu xong gọi cho em, nói dì Quý không khỏe, anh qua xem thử, bảo em lúc về khóa cửa giúp anh. Một Ca lo lắng anh không thể lái xe nên cô ấy đưa anh qua đó. Bọn em ở lại tiếp tục uống, uống đến cuối cùng em bị ói, lúc ở trong toilet thì nhận được điện thoại của... con ghê, không, bạn gái em, nói nghe Một Ca nói nhà anh rất đẹp, cô ấy muốn đến tham quan, nên em nói địa chỉ cho cô ấy. Những người khác nói để cho bọn em ở lại thế giới hai người, nên đều về hết. Em bèn đưa cô ấy đi dạo một vòng, cô ấy muốn khi bọn em kết hôn cũng mua một căn nhà như vậy, anh biết mà, em đã cầu hôn cô ấy nhiều lần rồi nhưng cô ấy vẫn chưa đồng ý, em vừa nghe thì mừng quýnh, ôm chầm lấy cô ấy, kích tình ập đến... Vốn định ở phòng khách, nhưng cô ấy nói cô ấy đang trong thời kỳ nguy hiểm, bảo em dùng biện pháp, em nghĩ trong phòng ngủ của anh nhất định có công cụ, liền qua đó tìm, cô ấy đi theo sau. Giường phòng ngủ lớn như vậy, ấm như vậy... Anh hai...”

Hoa Diệp không nói một lời. Đột nhiên vơ lấy ly bia trên bàn, nhắm chính xác hất về phía Trương Hoàng.

Không khí nhất thời chết lặng, chỉ nghe thấy tiếng nước bia chảy tí tách.

Thật lâu sau, Trương Hoàng nhếch nhác lau đi nước bia trên mặt, khẽ nhắm mắt lại, “Xin lỗi, Hoa Diệp! Em biết em làm chuyện này đúng là... không còn mặt mũi để gặp anh...”

“Cậu biết sáng hôm qua Đào Đào quay về, cô ấy nghĩ rằng...” Mặt Hoa Diệp giống như màu đất, đập nắm tay xuống bàn, ly bia lạch cạch lắc lư, bia bắn ra vài giọt.

“Chuyện này em có thể giải thích với cô ấy, yên tâm, em nhất định... sẽ trả lại sự trong sạch cho anh...”

Hoa Diệp chán nản lắc đầu, “Vô dụng thôi, bây giờ có nói gì cô ấy cũng đều sẽ không tin.” Anh nhớ lại lúc Đào Đào chỉ trích anh, ánh mắt khinh thường, tìm, bỗng quặn thắt.

“Cô ta dựa vào cái gì mà không tin, lẽ nào anh là người như thế nào, cô ta không biết? Phụ nữ chỉ được cái đầu óc đơn giản, nếu đàn ông muốn làm chuyện xấu, thì sẽ mạo hiểm dẫn về nhà như vậy sao? Thử mà mấy khách sạn ở bên ngoài có chính là không gian thích hợp. Nếu anh không phải quân tử thì sớm đã cùng Một Ca...” Trương Hoàng bĩu môi. Nhìn nhìn sắc mặt của Hoa Diệp, không nói tiếp nữa.

“Trương Hoàng, chúng ta thật sự chơi với nhau như những người anh em rất tốt sao?” Hoa Diệp cười khổ, bắt lực đứng dậy, đi ra ngoài.

“Đương nhiên phải. Hoa Diệp... anh hai...” Trương Hoàng đuổi theo.

Hoa Diệp đứng ở cửa phòng bao, khoắc khoắc tay, “Đừng qua đây, nếu không tôi sợ tôi sẽ không kiềm chế được mà muốn đánh cậu. Tôi đã đủ rồi rồi, bây giờ cậu mà đến, đồng nghĩa với việc tiễn tôi một đoạn...”

“Không nghiêm trọng đến vậy chứ!” Trương Hoàng ngẩn người nhìn Hoa Diệp rời đi, đột nhiên nhớ ra, kêu, “Đợi chút, em đưa anh...”

“Không cần đâu.”

Hoa Diệp ra khỏi Triều Viên, đi dọc theo con đường mà không có mục đích, ở đây có hơi vắng lặng, không ở trong nội thành, nhưng gần một công viên. Trời quang mây tạnh, lại là năm mới, trong công viên người đi dạo rất nhiều, tất cả các loại hình trò chơi đều được mở, tiểu thương bán đồ ăn vặt bày một loạt ngay công viên. Trẻ con đều thích kẹo bông gòn trắng mịn và kẹo hồ lô, trước hai sạp này là đông trẻ con nhất.

Có một người đàn ông trạc tuổi Hoa Diệp cười một cô bé trên vai, cung chiều để mặc cho đứa bé coi anh ta như cây cột mà bò tới bò lui, Hoa Diệp nhìn, trong mắt bắt giắc lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Tết xong là ba mươi tư tuổi rồi, làm bố mẹ dường như không gọi là trẻ nữa. Nhưng mà, anh vẫn còn cơ hội làm hay sao?

Anh có cảm giác, Đào Đào đang rời xa anh.

“Diệp, Diệp...”

Cánh tay bị một người kéo từ đằng sau, anh quay đầu lại, Hứa Mộc Ca đang thở hổn hển nhìn anh, “Vẫn còn may, tìm một chỗ là thấy ngay. Anh làm gì vậy, em vừa đến anh liền đi. Có phải không muốn nhìn thấy em?”

Hoa Diệp vô thức chớp mắt, “Em tìm anh có chuyện gì không?”

Hứa Mộc Ca cười dịu dàng, chỉ chỉ một chiếc ghế đá trong công viên, “Chúng ta qua đó ngồi đi.”

“Nói ở đây luôn đi! À, là trả xe cho anh sao? Xe em sửa xong rồi?” Hoa Diệp nhìn thấy xe của mình đậu ở cách đó không xa. Tối hôm Hứa Mộc Ca đưa anh đến đại viện bộ đội, nói phanh xe cô ấy hơi lỏng, đưa đến cửa hàng 4S sửa, mượn xe anh đi vài ngày. Năm mới, biểu diễn nhiều, cô nào là đàn, nào là đồ biểu diễn, không có xe không tiện.

“Ừm, em cũng đang định trả xe cho anh. Còn nữa, định tuyệt giao với Trương Hoàng thật à?” Hứa Mộc Ca cười khẽ, thần thái nhu mì giống như cô gái nhỏ.

“Không phải, anh chỉ là có chút...” Trong lòng rối rắm, nói không ra cụ thể là vị gì, Hoa Diệp cười tự giễu.

“Thật hết cách với anh ấy mà, hề uống rượu là trở thành một kẻ điên. Diệp, đừng để trong lòng, bảo anh ấy trợ cấp anh tiền vệ sinh, rồi tặng anh một bộ đồ ngủ nhập khẩu của Ý.”

“Không phải cái này, anh... muốn đi dạo một mình.” Anh không muốn nói chuyện cho lắm, ngay cả cười cũng rất miễn cưỡng.

“Diệp, anh chưa ăn cơm đấy! Dạ dày anh không tốt, đừng tổn thương thêm nữa.” Hứa Mộc Ca quan tâm nắm tay anh.

“Anh ăn sáng nhiều, không sao, em đi ăn đi! Đưa chìa khóa cho anh.”

“Diệp, có phải anh lo Tiểu Đào sẽ nghĩ lung tung không?”

“Được rồi, anh đi đây.” Hoa Diệp cười cười, “Bảo Trương Hoàng đưa em về.”

“Vậy buổi biểu diễn tối nay, anh có đến không?”

“Anh sẽ cố gắng!” Hoa Diệp cho hai tay vào túi quần, xoay người tiếp tục đi về phía trước. Anh đi rất chậm, khom lưng, mang lại cảm giác giống như đang gánh một tâm sự rất nặng.

Hứa Mộc Ca nhìn anh rất lâu, cho đến khi anh đã đi xa, mới xoay người lại, âm thầm cắn cắn môi, trên gương mặt xinh đẹp thoáng qua một tia bất đắc dĩ.

Đến chạng vạng Hoa Diệp mới về nhà, lúc đậu xe, lại nhìn vào chỗ đậu xe của Đào Đào, trống không, không có xe.

Trước đây, anh tan làm về, vừa ngược mắt, chiếc BMW lóa mắt đó luôn đậu ở đấy. Anh biết Đào Đào đã về đến nhà, trong lòng yên ổn lạ thường, ra khỏi thang máy, liền gõ cửa. Anh thích nghe tiếng cô gái nhai khi mở cửa, dường như rất vô vị, nhưng lại mang sự ấm áp của gia đình.

Sắc đêm giăng bốn phía, từ ngoài cửa sổ tràn vào trong nhà.

Người phụ nữ trung niên rất tận tụy, căn nhà được quét dọn rất sạch sẽ, trong không khí thoang thoảng mùi nước tẩy rửa, không phải mùi thức ăn, rất lạnh lẽo. Quần áo cũng đã giặt, phơi bừa bãi ngoài ban công, không giống Đào Đào thích phân loại rồi mới phơi.

Hoa Diệp từ từ ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại, cảm nhận sự lạnh lẽo và hiu quạnh trong không khí. Đúng vậy, dù rằng anh đã kết hôn với Đào Đào được nửa năm, nhưng anh biết rõ, tình yêu của anh đối với Mộc Ca vẫn chưa phai nhạt. Tình yêu này giống như một vết sẹo tại một góc tối trên người anh, cho dù dùng cách gì, đều không thể xóa đi. Anh đã quen với vết sẹo này, vết sẹo này không hề ảnh hưởng đến cuộc sống của anh. Chỉ những khi đêm khuya vắng vẻ, âm thầm vuốt ve, trải nghiệm nỗi đau, ngứa ngáy, đau đớn do nó mang lại cho anh, giống như một mình tận hưởng một bí mật vậy.

Thế nhưng, bây giờ có một nỗi đau kịch liệt khác đang bao phủ cả người anh, anh đau đến độ không thể chia sẻ sức lực đi nhớ đến vết sẹo đó nữa. Mà nỗi đau như vậy, anh không biết có thuốc gì chữa trị hay không! Không biết có thể chữa lành hay không.

Ngồi một cái liến đến nửa đêm, buổi biểu diễn của Hứa Mộc Ca đã hạ màn từ lâu, Hoa Diệp thở ra, uống chút nước, lên giường đi ngủ.

Mùng Hai, mùng Ba, Hoa Diệp đến bệnh viện hai chuyến, mẹ Đào ngày một chuyển biến tốt hơn, không biết sao, rất ít nói chuyện với anh, không hỏi trước hỏi sau giống như trước đây. Không chỉ là anh, bà đối với Đào Giang Hải cũng hờ hững. Cả hai lần anh đều không gặp Đào Đào, gọi điện, cô cũng không nghe. Anh cũng đến nhà Quý Mạnh Nhân một chuyến, cô họang Quý Mạnh Nhân đã khỏe hơn một chút, nhưng bác sĩ kiến nghị vẫn nên ít nói chuyện mới được.

Anh nói chuyện mẹ Đào đã tỉnh, Quý Mạnh Nhân rất vui, nói đợi bà khỏi cảm hoàn toàn, sẽ đi thăm. Sức đề kháng của người bệnh rất yếu, bà không thể lấy nhiễm bệnh khuẩn cho mẹ Đào.

Thời gian thấm thoát trôi qua, lại phải đi làm trở lại. Công việc đầu tiên chính là vụ án tranh chấp hợp đồng giữa tập đoàn dệt Phi Á và một công ty may mặc, ở trong phòng họp với khách hàng nửa ngày trời, hút rất nhiều thuốc, nói cũng rất nhiều, đầu óc mơ màng vì căng thẳng. Buổi chiều tiễn khách hàng về, Hoa Diệp muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc trong phòng làm việc thì thư ký Trâu đẩy cửa đi vào.

“Luật sư Hoa, có một cô gái họ Tăng muốn gặp anh.”

Hoa Diệp mở mắt ra, “Là vụ án về lĩnh vực gì?”

“Cô ấy nói muốn gặp anh rồi nói.”

“Gần đây tôi không rảnh, cậu đưa cô ta đi tìm luật sư khác.”

Thư ký Trâu cười cười, “Em cũng nói như vậy, nhưng cô ấy nói sau khi nói chuyện với anh, thì anh sẽ đổi ý.”

Hoa Diệp nhíu mày, ngón tay gõ vài cái lên bàn, khẽ nhắm mắt lại, “Được rồi, mời cô ta vào...”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Ánh Trăng (1)

Không lâu sau, một cô gái vừa trẻ trung vừa thời thượng từ bên ngoài đi vào. Trang điểm tinh tế, gương mặt lạnh lùng. Cô ta đánh giá Hoa Diệp, rồi quay đầu nhìn nhìn cánh cửa đang mở toang, khoe miệng nhếch lên vẻ khinh miệt, “Luật sư Hoa, tôi nghĩ cánh cửa này vẫn nên đóng lại thì tốt hơn.”

Hoa Diệp đứng dậy, chỉ ghế sofa, làm tư thế mời ngồi, “Cô Tăng nghĩ nhiều rồi, phòng làm việc của tôi khi có khách, người khác sẽ không tùy ý đến chơi. Uống trà hay cà phê?”

“Không phải tôi nghĩ nhiều, là tôi nghĩ cho luật sư Hoa. Tôi không uống gì hết, sẽ không làm phiền luật sư Hoa lâu đâu. Ồ, tôi xin tự giới thiệu trước, tôi tên Tăng Kỳ, bố tôi là Tăng Trí Hoa, chắc luật sư Hoa không lạ nhỉ!”

Hoa Diệp cười nhạt, “Nghe rất quen tai.”

Có thể biểu hiện của anh có hơi khiến Tăng Kỳ bất ngờ, cô ta sững người vài giây, ngồi xuống, đặt túi xách lên đầu gối, nhìn chăm chăm Hoa Diệp.

“Hôm nay cô Tăng đến đây là để tư vấn về pháp luật hay là ủy thác cho văn phòng đại diện vụ án?” Hoa Diệp hỏi.

“Coi như là tư vấn đi! Bạn trai tôi thông dâm với người phụ nữ khác, xin hỏi tôi nên dùng biện pháp pháp luật gì?”

Hoa Diệp trầm mặc giây lát, cười nói: “Có thể cô Tăng không rõ, văn phòng chúng tôi chỉ đại diện cho những vụ án kinh tế. Có điều, cô Tăng đã đến rồi thì tôi xin nhắc nhở cô Tăng một chút, nếu chỉ là bạn trai bạn gái tình cảm xích mích thì vẫn là chuyện về phương diện đạo đức, không được tính là pháp luật.”

“Nếu người phụ nữ đó là người đã có chồng thì sao?”

“Vậy thì, quyền hành xử nên là chồng của đối phương.”

Tăng Kỳ hơi cúi đầu, kéo dây kéo túi xách, móc từ bên trong ra một xấp hình đặt trước mặt Hoa Diệp, “Tôi nghĩ sau khi luật sư Hoa xem xong, sẽ hiểu được dụng ý của việc tôi đến đây.”

Hoa Diệp tùy ý dựa vào sofa, không hề vội vàng giờ xem hình, mà nhìn Tăng Kỳ một lượt từ trên xuống dưới, giống như không thèm quan tâm

Tăng Kỳ có hơi kích động, “Lẽ nào luật sư Hoa đã biết rồi?”

“Biết chuyện gì?” Hoa Diệp cup mắt, giờ từng tấm ảnh, hình như là chụp bằng điện thoại, không gọi là rõ nét lắm, nhưng vẫn ổn, có thể nhìn ra người trong hình là ai. Anh xem qua từng tấm một, rồi lại nhìn thời gian trên hình, chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Năm giờ sáng, vợ anh và bạn trai tôi cùng lúc xuất hiện dưới lầu căn hộ anh ấy, hai người cùng đến sân bay. Ở sân bay cùng nhau ăn sáng, sau đó tay trong tay đi kiểm tra an toàn, anh ấy còn ôm cô ta nữa. Luật sư Hoa, điều này có nghĩa là gì, có cần tôi giải thích không?”

“Nói đi, có nghĩa là gì?” Hoa Diệp nhàn nhã xếp chéo hai chân, tay chống cằm.

Tăng Kỳ tức giận, “Luật sư Hoa, cảm giác bị cầm chừng có phải rất thích không?”

“Cô Tăng, xin chú ý cách dùng từ của cô.” Sắc mặt Hoa Diệp bỗng lạnh đi, khẩu khí mang theo hơi lạnh, “Xin hỏi cô Tăng, chuyến bay của bạn trai cô là mấy giờ?”

“Sáu giờ rưỡi.”

“Xin hỏi nữa là bạn trai cô với vợ tôi có quan hệ gì trong công việc? Trước đây bạn trai cô ở nước ngoài mấy năm?”

Tăng Kỳ khó hiểu, nhưng vẫn trả lời: “Anh ấy là cấp trên của cô ta, anh ấy ở nước ngoài mười mấy năm!”

“Chuyến bay sáu giờ rưỡi sáng, từ nội thành muộn nhất phải xuất phát lúc năm giờ, nếu không sẽ không kịp kiểm tra an toàn. Vì để chứng minh sự quang minh lỗi lạc của mình, nhất định phải đợi đến khi mặt trời rọi mới xuất phát? Tôi nghe Đào Đào nói thầy Tà là kỹ sư của tổng công ty, chỉ là đến Thanh Đài chỉ đạo, cô ấy làm trợ lý của anh ta mấy tháng, sau này sẽ rất khó gặp được. Cô ấy tiền anh ta không hợp lẽ phải, không hợp luân thường? Thầy Tà sống ở nước ngoài nhiều năm, hành vi, tư duy gần như đã Tây hóa, ôm nhau chỉ là một phép lịch sự giữa bọn họ. Trí tưởng tượng của cô Tăng có hơi quá phong phú nhỉ. Nếu cô Tăng kiên quyết muốn tăng thêm sự mờ ám, vậy còn có chứng cứ gì khác không?”

“Luật sư Hoa muốn lừa mình dối người như vậy thì tôi nói cho anh biết... Ở công ty Đào Đào và thầy Tà thường hay không màng ảnh hưởng mà lén lút đưa tình... Có người nhìn thấy họ cùng nhau đi mua sắm, ăn cơm, không chỉ vậy, lãnh đạo công ty còn tìm Đào Đào nói chuyện, bảo cô ta thu bớt lại hành vi của mình...”

Tăng Kỳ bỗng dừng lại, kinh hoàng nhìn khuôn mặt lạnh thấu xương của Hoa Diệp, không dám nói tiếp.

“Nếu tôi đoán không lầm thì người lãnh đạo đó chính là bố cô Tăng Kỳ, tổng giám đốc Tăng Trí Hoa.”

Ngữ khí u ám của Hoa Diệp khiến Tăng Kỳ bất giác rùng mình.

“Rầm” một cái, Hoa Diệp đập tay xuống mặt bàn trước mặt, đứng dậy, “Tôi không ngờ vợ tôi ở công ty lại chịu sự công kích thân thể và sỉ nhục về nhân cách này. Nếu nhân viên công ty có hành vi quá đáng, ắt sẽ có lãnh đạo phòng ban khác hoặc người phụ trách bộ phận Nhân sự chỉ ra, một tổng giám đốc mà vượt quyền như vậy, rõ ràng là lấy việc công trả thù riêng, lẽ nào ông ta không biết phải tôn trọng nhân quyền của nhân viên sao?”

Tăng Kỳ ngây người, cũng hoảng hốt, “Luật sư Hoa... thật ra bố tôi cũng không nói được mấy câu... hơn nữa những người khác đều không biết...”

“Vậy thì tôi vô cùng nghi ngờ các người ác ý phi báng vợ tôi. Về mặt pháp luật, tội phi báng...”

“Luật sư Hoa, đừng, đừng mà...” Vẻ vênh vác hung hăng lúc đến của Tăng Kỳ đã bay đi hết, cô ta bị mấy câu của Hoa Diệp làm cho hoang mang lo sợ, “Thật ra cũng không có gì, là tôi rất thích rất thích thầy Tà. Mà thầy Tà lại rất quan tâm Đào Đào, tôi ghen tỵ... nên mới bảo bố tôi nói Đào Đào giữ khoảng cách với thầy Tà...”

“Cô không phải là bạn gái của thầy Tà?” Hoa Diệp hí mắt lại.

Tăng Kỳ xấu hổ cúi thấp đầu, “Sẽ phải nhanh thôi, tôi cũng được điều đến Bắc Kinh làm việc rồi. Hôm Tết Nguyên Đán tôi đi tiễn thầy Tà, nhìn thấy... Tôi nghĩ là tôi bị con ghen làm cho choáng váng rồi, luật sư Hoa, Đào Đào không ở cùng thầy Tà là tốt lắm rồi... Đều là tôi nghĩ vớ vẩn cả, không phải thật...”

“Dùng ý cô đến tìm tôi?”

“Không phải tôi muốn gây phiền phức cho anh, là tôi nhắc nhở anh một chút, tôi thật sự rất sợ... thầy Tà thích Đào Đào. Luật sư Hoa, anh cho rằng họ không thể nào, có phải không?” Cô ta ngẩng đầu lên, nhìn Hoa Diệp với vẻ mong chờ.

Hoa Diệp trả lời từng câu từng chữ: “Luật sư chỉ nói sự thật.”

“Vậy anh cảm thấy tình cảm của hai người có biến chất không?”

Hoa Diệp đặt tay sau lưng, bàn tay nắm thành nắm đấm, nắm thật chặt, “Tôi hiểu Đào Đào, cô ấy không phải loại phụ nữ mà cô nghĩ, cô ấy chỉ là tùy hứng, yếu ớt, nhưng rất có nguyên tắc.” Câu này, anh nói rất chậm, nói cho Tăng Kỳ nghe, lại giống như nói cho chính mình nghe.

“Anh có thể chắc chắn không?”

“Cô ấy là người trong lòng tôi. Tôi có thể.”

Tăng Kỳ mỉm cười, “Tôi đây cũng là lo bò trắng răng mà, thầy Tà đã về Bắc Kinh rồi, luật sư Hoa lại ưu tú như vậy, Đào Đào sao có thể ngoại tình được chứ? Cảm ơn luật sư Hoa!”

“Hình như không nên cảm ơn, mà nên xin lỗi.”

“Ừ ừ, xin lỗi, luật sư Hoa, là tôi mạo muội rồi. Nhưng nghe những lời anh nói, tôi thật sự rất yên tâm. Chuyện đó... phí tư vấn bao nhiêu vậy?”

Hoa Diệp khàn khàn nặn ra ba chữ: “Không cần đâu.”

“Vậy sau này anh và Đào Đào đến Bắc Kinh, tôi mời hai người ăn cơm. Cảm ơn anh, luật sư Hoa!” Cô ta vội khẽ gật đầu, tươi cười rạng rỡ ra về.

Hoa Diệp giống như đã bị rút hết sức lực toàn thân, anh ngã ngối xuống sofa một cái “phịch”, run run móc thuốc lá từ trong túi áo ra, bật lửa cả một lúc lâu cũng không có lửa, anh tức giận bẻ đầu thuốc gây làm hai, hai tay che lấy mặt, nhắm mắt lại.

Lần đầu tiên biết Tà Tu Nhiên, là một tấm ảnh trong điện thoại Đào Đào, anh ta đang ngủ, nhưng nhìn ra rất anh tuấn. Vì Tà Tu Nhiên, anh đã đập nát điện thoại của Đào Đào, lần đầu tiên hai người cãi nhau lớn tiếng, anh ngủ trên xe hai đêm. Sau đó, Đào Đào không có gì khác thường. Anh cố tình hỏi về Tà Tu Nhiên thì về mặt Đào Đào rất thân nhiên. Sau đó nữa, anh đi công tác về, đến quán lẩu đón Đào Đào, lơ mơ cảm thấy giữa Tà Tu Nhiên và Đào Đào có một sự ă ý, sự ă ý này, là thứ mà anh xa lạ. Tiếp đó là anh biết được từ chỗ bác sĩ Âu Dương, là Tà Tu Nhiên gọi điện nên bác sĩ Âu Dương mới từ nước ngoài nghỉ phép quay về. Chỉ là mối quan hệ cấp trên cấp dưới, ân tình này liệu có phải hơi quá rồi không? Chỉ là lúc đó trong lòng anh đang rối bời, suy nghĩ này chỉ thoáng qua chứ không có nghĩ nhiều.

Anh hiểu Đào Đào, cô cãi nhau với anh vì Mộc Ca, giận dữ với anh, nói lời cay độc, bỏ nhà ra đi, đòi ở riêng, đều xuất phát vì ghen tuông, đều là nghi ngờ giữa anh và Mộc Ca tình cũ lại cháy, anh cho rằng chỉ cần giữ tốt chừng mực, thì những việc này đều sẽ tan đi, đợi Đào Đào nghĩ thông rồi, sẽ hiểu thôi. Chấp nhận rồi, cô tự nhiên sẽ quay về.

Anh đã sai rồi sao? Đào Đào thật ra không đơn giản như vậy, cô cũng có một mặt khó mà suy đoán.

Đêm trước Tết Nguyên Đán, anh và cô cãi nhau xong chia tay, cô cả đêm không về, anh hỏi cô ở đâu, cô chỉ trả lời “Ở ngoài”.

Hoa Diệp buông tay ra, cố gắng mở mắt, cảm hình ở trên bàn lên, nhìn kỹ lại từng tấm hình. Thật ra, lúc nhìn thấy những tấm hình này, anh đã biết đêm hôm đó Đào Đào ở cùng với Tà Tu Nhiên.

Ánh mắt Tà Tu Nhiên nhìn Đào Đào là sự dịu dàng, cưng chiều của một người đàn ông nhìn người con gái mình yêu, hình như cô đã khóc, mắt sưng húp, nhưng vẫn thình thoảng lộ ra vẻ hồn dỗi với Tà Tu Nhiên. Trước quầy kiểm tra an toàn, lúc Tà Tu Nhiên ôm cô, trong mắt cô dường như có ánh nước.

Giọt nước mắt đó là rơi vì ai?

Hoa Diệp gơ tay lên, hình bay xuống đất, anh cúi người, ấn lấy ngực, ở đó dường như có một cái cửa điện, đang từng chút một cửa trái tim anh. Anh liên tục hỏi chính mình: Đây là chuyện xảy ra từ bao giờ, tại sao anh lại không hề hay biết?

Không phải là cô ghen, là cô...

Không được nghĩ, nỗi đau không thể hình dung giống như dây leo bò khắp người, quần dày đặc, anh đau đến không thể hít thở. Nỗi đau như vậy khác với nỗi đau khi chia tay Mộc Ca lúc đầu, nỗi đau Mộc Ca mang đến cho anh, anh có thể tê dại mà sinh tồn trong sự chán chường, còn bây giờ, Đào Đào lại mang đến cho anh nỗi tuyệt vọng tột đỉnh.

Không, không, anh phải hỏi cô, tại sao cũng muốn đối xử với anh như vậy? Anh là người dễ dàng có thể bị người khác vứt bỏ như vậy sao?

Ánh mắt anh hơi tìm kiếm chìa khóa xe, cảm lên, lão đạo đi xuống lầu, thư ký Trâu ở đằng sau gọi anh, anh cũng không nghe thấy. Anh đến đường Quê Lâm, cửa sân đóng chặt, cổng lớn cũng đóng, không có ai. Anh đuổi đến bệnh viện, đi giúp việc cười mỉm chỉ ngồi bên giường đút cơm cho mẹ Đào, Đào Giang Hải đang đứng cười ngây ngô, anh hỏi Đào Đào đâu, Đào Giang Hải nói hôm nay cô đi làm, vẫn chưa đến.

Anh ngẫm nghĩ, cô đã hết nghỉ phép, hôm nay đi làm, nhưng bây giờ đã hơn sáu giờ rồi, đã qua giờ tan làm từ lâu. Anh lại vội quay về Thính Hải

Các, thỉnh thoảng Đào Đào sẽ âm thầm về nhà. Chiếc BMW không có ở chỗ đậu, anh vẫn đi lên lầu.

Trong nhà không có ai, anh thất bại đi vài vòng trong phòng khách, vào nhà vệ sinh rửa mặt, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt đầy nước, bỗng nhiên anh phát hiện, mọi thứ thuộc về Đào Đào ở trên kệ, bàn chải đánh răng, sữa rửa mặt, khăn lông, tất cả đều không thấy tung tích. Anh ngây người hồi lâu, điên cuồng chạy đến phòng ngủ, kéo tủ đồ ra, tất cả quần áo từ mùa xuân đến mùa đông của Đào Đào đều đã biến mất, ngay cả sách cô đọc... Không, tấm ảnh kết hôn treo trên tường cũng không còn nữa.

Tay chân thoáng chốc lạnh ngắt, anh vội vàng đi ra ngoài, vào thư phòng, nhìn thấy trên bàn đặt hai tờ thỏa thuận ly hôn.

Anh run run cầm đơn thỏa thuận lên, phát hiện máy in vẫn đang mở, nguồn điện máy tính cũng không tắt, hiển nhiên bản thỏa thuận này là vừa được in từ trên mạng xuống, một khắc trước, cô vẫn còn ở đây.

Ngoài cửa sổ, trời đã tối, anh không bật đèn, anh dời tờ thỏa thuận tới trước, trên bầu trời treo một mặt trăng lưỡi liềm, ánh trăng trắng sáng như sương. Trên đơn thỏa thuận, cô đã ký sẵn tên của mình, cô viết ở trên, nhà cửa và sổ tiết kiệm, hết thảy cô đều không cần, cô sẽ mang theo chiếc BMW đứng tên cô, còn có mấy thời vàng trong két sắt là của hồi môn của cô, cũng nên thuộc về cô...

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Ánh Trăng (2)

Mỗi lần vào đại viện bộ đội, Đào Đào ngẩng đầu nhìn khung cửa trang nghiêm, còn có cậu lính nhỏ đứng thẳng lưng, không hề nói cười đứng gác, luôn không kim chế được mà hít sâu một hơi. Thật ra trong này cũng là tiêu khu sinh hoạt bình thường, cũng có chuyện nhà chuyện cửa, khúc mắc trắc trở, nhưng cư dân ra vào phần lớn đều mặc quân phục, không khí dường như có chút khang khác.

Cô hạ cửa xe xuống, mỉm cười lịch sự với cậu lính nhỏ.

Xe dân dụng không có biển số xe quân dụng vào đại viện bộ đội thì cần phải đăng ký, số lần Đào Đào đến nhiều, cậu lính nhỏ đã quen rồi, vẫy vẫy tay, bảo cô trực tiếp đi vào.

Không đến năm mươi mét, rồi rẽ ngoặt, là đến dưới lầu nhà Quý Mạnh Nhân. Đào Đào rút chìa khóa, nhưng không vội xuống xe, giống như đang chuẩn bị ra chiến trường, trước khi lâm trận không tránh khỏi vài phần căng thẳng và hoảng loạn, tim đập rất nhanh, gấp như trống đánh, khẽ gấp tay lại, lòng bàn tay ươn ướt.

Đào Đào cắn cắn môi, rồi lại hít thở sâu vài hơi, mở cửa xe, trong cửa sổ lầu hai có sáng đèn, Quý Mạnh Nhân đang ở nhà.

Nhấc chân lên lầu, chân giống như bị tưới chì, nặng vô cùng, buộc phải vịn lan can, mới có thể trèo lên từng bậc một.

Trước khi kết thúc quan hệ hôn nhân với Hoa Diệp, Đào Đào cảm thấy nên đến thông báo cho Quý Mạnh Nhân một tiếng. Quý Mạnh Nhân không được gọi là một bà mẹ chồng rất hòa nhã dễ gần, nhưng đối với cô cũng không tính là tệ. Mặt khác, Đào Đào cũng phải ngăn cản Quý Mạnh Nhân đến thăm mẹ. Về việc mẹ Đào ngã bệnh, tuy Quý Mạnh Nhân không có bất cứ lỗi lầm nào, tất cả đều là Đào Giang Hải một lòng đơn phương, nhưng trong lòng mẹ Đào vẫn có vướng mắc. Hai người gặp nhau, cảnh tượng chắc chắn sẽ khó xử. Nếu cô và Hoa Diệp không ly hôn, sau này hai nhà qua lại với nhau thật sự là một vấn đề.

Giờ thì, không cần phải lo lắng những điều này nữa rồi.

Đào Đào cay đắng nghĩ thầm: Mọi chuyện đúng là ý trời, duyên vợ chồng giữa cô và Hoa Diệp đã được định sẵn là ngắn ngủi.

Chỉ gõ cửa một cái, cửa đã mở ngay. “Tiểu Đào đến đây à!” Giọng Quý Mạnh Nhân khàn khàn, nhìn thấy Đào Đào, trên mặt không hề có vẻ bất ngờ.

“Dạ!” Đào Đào cúi đầu thay dép, đặt túi xách lên cửa chính.

“Con ăn cơm chưa?” Quý Mạnh Nhân đột nhiên bắt đầu ho.

Đào Đào vội vỗ lưng cho bà, dìu bà ngồi xuống sofa, “Có cần uống nước không mẹ?”

“Trong bếp có đun ít cao son trà, con bung qua đây giúp mẹ. Cổ họng mẹ thật sự vô dụng rồi, mấy hôm trước còn không nói ra tiếng. Hôm nay thì vừa ho vừa thở dốc.” Khó khăn lắm Quý Mạnh Nhân mới lấy lại sức, mặt sưng rất đỏ.

Đào Đào ngậy người, chạy vào bếp, một tay bung cao son trà, một tay bung ly nước.

“Nghe Hoa Diệp nói, mẹ con tỉnh rồi. Tỉnh thần có tốt không?” Quý Mạnh Nhân vừa uống vừa hỏi.

“Rất tốt ạ, hai ngày nữa sẽ xuất viện.”

“Ừm, thật may mắn.” Quý Mạnh Nhân gật gù đầu, “Nếu chưa ăn cơm thì trong nồi có cơm có thức ăn đấy, tự hâm nóng lại đi.”

“Không cần đâu mẹ, con đến lấy ít đồ, sẽ đi ngay.”

“Được!” Quý Mạnh Nhân cúi đầu, nhìn nhìn cao son trà đen thui, cau cau mày.

Đào Đào yên lặng đứng một lúc, vào phòng Hoa Diệp ở trước đây. Cô có mấy bộ đồ dùng để tắm rửa ở đây, cô lấy từ trong tủ đồ ra, tìm một cái túi đựng, xếp xong cho vào. Lúc xếp đồ, cô ngoái đầu nhìn nhìn vào phòng khách. Quý Mạnh Nhân nhìn chăm chăm cao son trà, giống như bị xuất thần.

Đào Đào cầm túi đồ ra ngoài, đi đến trước mặt Quý Mạnh Nhân, “Mẹ, con về đây ạ. Sau này...” Giọng cô run run, vội quay đầu sang một bên, cắn chặt môi, mắt đã đỏ lên.

“Đã quyết định rồi à?” Quý Mạnh Nhân chậm rãi ngẩng đầu lên, hỏi.

“Vâng thưa mẹ. Con...”

“Không cần nói đâu, mẹ hiểu. Đổi lại là người khác, hành vi sợ là sẽ càng quá khích hơn con, con đối với Hoa Diệp là đã rất tốt rồi.” Quý Mạnh Nhân bắt đầu dĩ thời dài, vỗ vỗ sofa, “Ngồi một lát đi!”

Đào Đào chần chừ giây lát, ngồi xuống.

“Tiểu Đào, con còn nhớ lần đầu tiên đến đây ăn cơm ko?” Quý Mạnh Nhân cầm tay Đào Đào, vỗ nhẹ.

Đào Đào ngậy người.

“Hình như mẹ vừa dẫn đoàn biểu diễn từ quân khu Nam Hải về, nhận được điện thoại của Hoa Diệp, nói sẽ dẫn bạn về nhà ăn cơm. Mấy đứa bạn của nó mẹ đều biết hết, toàn ở trong cái khu này. Mẹ hỏi thêm một câu, là bạn trai hay bạn gái? Nó nói có chút không tự nhiên, mẹ cũng biết, là con gái của giám đốc Đào. Lúc đó mẹ rất ngạc nhiên, không biết hai đứa quen nhau như thế nào? Mẹ có làm mấy món, còn mua một chai rượu vang nữa. Con và Hoa Diệp đến trước giờ cơm trưa, vừa vào nhà, Hoa Diệp liền bị Trương Hoàng gọi đi, con rất thận trọng nhưng luôn cố gắng tìm đề tài nói chuyện, cuối cùng ngay cả chuyện con tìm việc cũng nói với mẹ luôn. Hoa Diệp trở về, con bất ngờ chạy tới, mở cửa, lấy dép cho nó, mẹ nhìn thấy con nũng nịu kéo tay nó, tình nghịch lè lưỡi, giống như thờ phào nhẹ nhõm, Hoa Diệp sờ sờ đầu con, con cười. Mẹ và Hoa Diệp khi ăn cơm thường không nói chuyện, có thể là con không biết. Con vừa khen thức ăn ngon, vừa kể những chuyện thú vị trong cuộc sống của bố mẹ con, cả phòng ăn đều là tiếng cười của con. Hôm ấy, Hoa Diệp rất vui, nó gấp rau cho con, còn thêm canh giúp con. Tuy mẹ không nói gì nhưng nhìn con, mẹ có hơi muốn rơi nước mắt.

“Hả?” Đào Đào khó hiểu.

“Nhà mẹ đã rất nhiều năm không có tiếng cười như vậy và không khí của ‘nhà’. Cảm giác Hoa Diệp mang lại cho người khác rất chín chắn, vững vàng, giống như là cây đại thụ có thể dựa dẫm, đó chỉ là vẻ ngoài của nó, là để mẹ không cần phải lo lắng, không khiến người khác thương hại. Thật ra nội tâm của nó rất yếu đuối, rất khao khát được yêu, rất khao khát sự ấm cúng của gia đình. Nửa năm nay, nó không nói gì trước mặt mẹ, nhưng mẹ biết nó sống rất hạnh phúc. Con người nó, giống như mặt trăng vậy, bản thân không tự phát sáng, sự thật người trên trái đất nhìn thấy ánh trăng đẹp để là do mặt trời chiếu lên trái đất mà thành. Nếu mặt trời và mặt trăng không quay cùng quỹ đạo một ngày thì chúng ta còn có thể nhìn thấy gì? Tiểu Đào, con biết không, con là mặt trời của Hoa Diệp.”

“Mẹ, mẹ quá khen rồi, con không phải là mặt trời của anh ấy... Mẹ không nhìn thấy lúc họ ở cùng nhau ăn ý và hài hòa thế nào sao?” Đào Đào nghẹn ngào.

“Mẹ chỉ thấy bi ai. Hoa Diệp ngốc, nhưng mẹ không ngốc... Tiểu Đào, mẹ ích kỷ yêu cầu con đừng bỏ Hoa Diệp, được không? Bây giờ nó không nhận ra được ý nghĩa của con đối với nó, đợi nó nhận ra được rồi, nó sẽ trân trọng.”

Đào Đào lắc đầu, “Mẹ, con không muốn đợi nữa, con rất mệt mỏi... Thế này, mẹ vẫn nên tác thành cho họ đi! Con và Hoa Diệp cũng không có con, ngoài nhiều hơn một thủ tục ly hôn ra, không khác gì yêu nhau rồi chia tay, chúng con ở bên nhau chỉ có nửa năm. Sau này, xin mẹ đừng đến tìm bố mẹ con nữa, mẹ con sức khỏe vẫn chưa hồi phục... Con sẽ tìm cơ hội thích hợp nói chuyện này với họ... Nửa năm nay, con cảm ơn mẹ!”

Cô đứng dậy, trịnh trọng cúi người với Quý Mạnh Nhân, sau đó cầm túi giấy lên, kéo cửa, chạy một hơi đến bên xe, nằm mộp trên xe, thở hổn hển.

Còn tiếp tục nghe nữa, cô sẽ không mềm lòng, nhưng những lời khản cầu được nói ra từ miệng Quý Mạnh Nhân đó, cô sẽ áy náy.

Đột nhiên, gió đêm mang đến mùi thuốc lá nhàn nhạt, cô nghiêng người nhìn qua, đèn đường lọt ra từ trong tán lá cây tuyết tùng, ánh đèn thừa thốt loang lổ, cô lơ mơ nhìn thấy dưới cây có một người đang đứng, sắc đỏ sẫm vụt qua, cô nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu cảm của Hoa Diệp.

Cô bất giác đứng dậy, giống như một chú mèo bị hoảng sợ, lòng toàn thân đều dựng đứng.

Hai người đều không nói gì, mà cứ nhìn nhau như vậy. Rất lâu sau, Hoa Diệp ném điều thuốc xuống đất, dùng chân dập tắt, sau đó, đi về phía cô.

“Đến bao lâu rồi?” Anh bình tĩnh hỏi.

“Một lúc rồi. Anh lên đi. Mẹ có nhà đấy.” Cô cup mắt, đặt túi đồ ra ghế sau, thò người vào trong xe, “Em phải đến bệnh viện rồi.”

Hoa Diệp bỗng kéo cửa xe sắp đóng lại.

Cô lạnh lùng trừng anh, cứng rắn hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Anh nhìn cô không chớp mắt, hình đang ở trong túi anh, anh muốn móc ra chất vấn, nhưng anh sợ sau khi hỏi, mọi chuyện sẽ không còn cơ hội cứu vãn được nữa, anh sẽ thật sự mất cô, sẽ không được nhìn thấy khuôn mặt cô nữa, không được ôm thân thể cô nữa, không được nghe cô cười, oán trách, nũng nịu nữa...

“Anh đến bệnh viện rồi, mẹ rất khỏe. Tiểu Đào...” Nhưng mà không hỏi, trong lòng lại bị tắc nghẽn. Sao cô có thể làm như không có chuyện gì trước mặt anh như vậy chứ? Lẽ nào cô không làm gì hết sao? Lẽ nào ly hôn là trò đùa sao?

Trong lúc vẫn chưa suy nghĩ kỹ, anh đã buột miệng hỏi ra: “Vào tối hôm ngày cuối cùng của năm, em đã ở cùng ai?”

Đào Đào khẽ chớp mắt, “Câu trả lời này rất quan trọng sao?”

Anh lạnh lùng móc tấm ảnh từ trong túi ra, “Là anh ta, có đúng không?”

Đào Đào nhìn lướt qua tấm ảnh, không hề do dự gật gật đầu, “Đúng!”

“Cả đêm em đều ở cùng anh ta?” Anh đau khổ gầm nhẹ.

“Đúng vậy.”

“Hai người đã làm gì?”

“Làm tất cả những chuyện nam nữ trưởng thành có thể làm!” Trong con ngươi đen láy của Đào Đào lóe lên vẻ khiêu khích nguy hiểm.

“Tại sao?” Trái tim anh đang chảy máu, đang quặn thắt...

“Bởi vì em muốn kết thúc cuộc hôn nhân đáng thương này, nhưng anh luôn kiên trì không làm chuyện có lỗi với em, vậy nên chỉ có em làm thôi. Bây giờ em ngoại tình rồi, chúng ta đương nhiên nên ly hôn.”

“Đào Đào...” Giọng Hoa Diệp khàn khàn gọi tên cô, hai tay đột nhiên dùng sức nắm hai vai cô, sức lực này mạnh đến độ hô hấp của cô có chút khó khăn. Cô ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn anh.

“Em với anh ta ở bên nhau bao lâu rồi?”

“Cảm giác bị phản bội có đau không?” Đào Đào cười mỉa mai.

Ngón tay Hoa Diệp cứng đờ trên vai cô.

“Nỗi đau của anh hoàn toàn không thể so với nỗi đau anh mang lại cho em. Hoa Diệp, xuống xe chạy đến với tình yêu vĩ đại của anh đi, không còn bất cứ cản trở nào nữa, cũng không cần phải nói dối, lừa gạt nữa.” Cô đẩy anh ra, lúc đóng cửa, mới cảm thấy hai chân mình run cầm cập.

Vậy mà anh lại còn đến chỉ trích cô, tấm hình này là anh tìm người chụp lên sao? Trong lòng anh có phải luôn thầm mong cô ngoại tình? Như vậy thì anh không cần phải có chút bút rứt nào mà quay người đi nữa.

Ha, cô mắt kiểm soát đã tác thành cho sự lỗi lạc của anh.

Thật sự không lưu luyến, không còn lưu luyến một chút nào nữa...

Run rẩy khởi động xe, cửa xe bị Hoa Diệp gõ kêu rầm rầm, cô không thèm nhìn lấy, ép buộc quay đầu xe, lái ra cổng chính. Trong phút hoảng loạn, bất cẩn đụng đầu xe vào một thân cây, chỉ cảm thấy xe chấn động dữ dội, sau đó “ầm” một tiếng. Cô chạy thử, xe vẫn còn chuyển động

được, chân đạp phanh xe, chiếc xe loạng choạng xông vào màn đêm.

Hoa Diệp vội đuổi theo vài bước, nhìn đèn xe rơi vỡ dưới đất, đau thương khom lưng nhật lên. . .

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Về Nhà

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Cùng Đường Bí Lối

Biệt thự nhà họ Đào đã rất lâu rồi không náo nhiệt như vậy. Lúc mẹ Đào xuống xe, đám bạn mặt chروع chạy hết ra đường đón, dì giúp việc đốt một dây pháo đùng đùng ở trong sân, để xua tan xui xẻo. Bố Tiêu Tử Hoàn là Tiêu Hoa cũng nắm tay người vợ có hơi khác biệt về phúc đức và trí tuệ đến thăm. Mẹ Đào hỏi Đào Yên Nhiên và Đào Đào khi nào thì về Thanh Đài ăn Tết, Tiêu Hoa chép chép miệng, lắc đầu thờ dài.

Tiêu Hoa nói: “Nếu như Tử Hoàn chín chắn bằng nửa Hoa Diệp thôi, thì tôi bớt lo rồi.”

Mẹ Đào an ủi: “Con cái ắt có phúc của con cái, đừng để nhiều ở trong lòng.” Bà ngoảnh đầu tìm kiếm Đào Đào, Đào Đào đã lên lầu, đến giờ vẫn chưa xuống.

Tiêu Hoa cười khổ, ngồi một lúc, rồi dắt vợ về nhà. Không lâu sau, những người khác cũng tản đi hết, bảo là để mẹ Đào yên tĩnh nghỉ ngơi, đợi khỏi hẳn rồi, sẽ lại đến chơi.

Diệp Thiếu Ninh vốn dĩ ở lại ăn cơm trưa, đột nhiên nhận được điện thoại của Nhạc Tĩnh Phân, bảo cậu thay chị ta tham gia buổi bán đấu giá nhà đất, cậu ta bèn vội vã đi ngay. Lúc lên xe, muốn chào Đào Đào một tiếng, cũng không thấy người đâu, cậu thờ dài rồi khởi động xe.

“Dì ơi, lên lầu gọi Tiểu Đào xuống đây, tôi muốn đi tắm.” Có thể bình an trở về biệt thự như vậy, sờ mó vật dụng quen thuộc trong nhà, nhìn cây cối trong sân, mẹ Đào có cảm xúc bồi ngùi như vừa sống sót sau một vụ tai nạn, một số vướng mắc trong lòng, bất giác được thả lỏng, lúc đối mặt với Đào Giang Hải, thần sắc đã dịu đi đôi chút.

“Đợi vài ngày nữa đi, bây giờ cơ thể bà đang yếu, tắm rửa có chịu nổi không?” Đào Giang Hải lót một cái đệm sau lưng bà, để bà ngồi trên sofa được thoải mái hơn.

“Tôi chỉ xối qua một tí, thay bộ đồ thôi, không sao đâu. Dì đang bận gì vậy, sao không lên tiếng?”

“Dì nấu cơm, đang mở máy hút khói, có thể là không nghe thấy đấy! Tôi đi xem thử. Bà xã, bây giờ bà xuất viện rồi, trong nhà có tôi còn có dì giúp việc, bảo Tiểu Đào về nhà ở đi, hai vợ chồng trẻ không thể cứ ở riêng mãi được.”

Mẹ Đào trầm ngâm giây lát, gật gật đầu, “Được, sắp Tết âm lịch rồi, trong nhà nó chắc cũng có nhiều việc phải làm. Tới Hoa Diệp đến ăn cơm, sẽ bảo con bé theo nó về.”

Đào Giang Hải cười cười, xoay người lên lầu, cửa phòng Đào Đào đang đóng, ông đẩy một cái, không mở ra, phát hiện bên trong bị khóa, ông ngần người, vội vàng gõ cửa.

“Cái nào?” Giọng Đào Đào không có tức giận, mềm mại hỏi.

“Tiểu Đào, con đang ngủ hả?”

“Bố, có chuyện gì không ạ?”

“Mẹ con bảo con xuống giúp bà ấy tắm.”

“Vâng ạ, bố xuống trước đi, con sẽ xuống ngay.”

Đào Giang Hải đi mấy bước, ngẫm nghĩ có điều bất thường, lại xoay người, đứng ở cửa đợi. Cửa mở, Đào Đào từ bên trong đi ra, vừa ngược mắt thì nhìn thấy Đào Giang Hải, bất ngờ, muốn đóng cửa lại, Đào Giang Hải giờ tay ra chặn, cửa va vào tường đánh “rầm” một tiếng.

Sàn nhà trong phòng, là mấy vali hành lý lớn có nhỏ có, cái nào cũng mở toang, trên giường chất đầy quần áo, có áo khoác mùa đông, cũng có váy ngắn mùa hè, một hộp đựng trang sức hình chữ nhật trên tủ đầu giường, trông giống như hộp ông dùng đựng vàng lúc Đào Đào đi lấy chồng.

“Tiểu Đào...” Ông quay đầu nghi hoặc nhìn Đào Đào, “Đây là gì vậy? Tủ đồ ở nhà con đựng không hết, chuyển sang nơi khác để?”

Đào Đào cúi đầu, mười ngón tay đan vào nhau, giống như lúc nhỏ phạm lỗi, không nói một tiếng.

“Tiểu Đào, con đừng hù bố, từ từ nói. Chuyện này rốt cuộc là sao?” Đào Giang Hải dù có sợ ý đến mấy, cũng cảm thấy có điều bất thường, ông sợ mẹ Đào nghe thấy, đóng chặt cửa phòng trước.

“Không có chuyện gì lớn đâu ạ, con với Hoa Diệp ly hôn rồi.” Đào Đào chậm rãi ngẩng đầu lên, ngữ điệu bình tĩnh, nhưng trong mắt tràn đầy ưu thương.

Đào Giang Hải sái chân, ngã ngồi xuống giường, “Hi hi, Tiểu Đào, con đang đùa với bố, đúng không?”

“Không có! Vốn dĩ con muốn đợi vài ngày nữa mới nói với bố mẹ, bây giờ bố nhìn thấy rồi, con cũng không giấu nữa.”

“Là vì tâm tư bí ối đó của bố sao? Tiểu Đào... Đó là bố không tốt, là bố tự mình đa tình, không liên quan gì đến Hoa Diệp và mẹ chồng con, con đừng giận lây sang họ. Con xem, mẹ con đã thành ra như vậy, sao con có thể...” Đào Giang Hải sốt ruột đến trán cũng phát sáng.

“Con và Hoa Diệp ly hôn không liên quan đến chuyện này, chúng con là vì... tích cách không hợp nhau...”

“Cho dù cùng một mẹ sinh ra, tính cách cũng không thể giống nhau. Vợ chồng sống với nhau là phải từ từ tìm hiểu, nhường nhịn nhau. Thời gian này có phải Hoa Diệp bận rộn, không có thời gian ở bên con, nên con giờ tính không. Tiểu Đào, bố cưng chiều con thế nào cũng được, nhưng việc này, bố không thể theo ý con được. Tháo nào Hoa Diệp đã bảo là sẽ đến đón mẹ con ra viện, sao đột nhiên lại không đến. Mau, gọi điện cho Hoa Diệp, xin lỗi, không, bố cũng phải xin lỗi mới được, vì không dạy dỗ con cho tốt.”

“Bố,” Đào Đào uất ức nhìn chằm chằm Đào Giang Hải, run giọng hỏi, “Trong mắt bố, Hoa Diệp tốt đến thế sao?”

“Nó sự nghiệp thành công, lại có giáo dục, ngoại hình không tệ, có trách nhiệm, chín chắn vững vàng, không tốt sao?”

Đào Đào ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà, hít thở sâu, mỉm cười chua chát, “Đàn ông tốt thì nhất định sẽ là người chồng tốt?”

“Hàng xóm láng giềng đều nói hai đứa trông rất xứng đôi.”

“Trên phố bao nhiêu vợ chồng trông cũng rất xứng đôi, nhưng bố hỏi thử họ có thật sự hạnh phúc không? Còn có một số người, trai xấu gái đẹp, người khác đều nói bông hoa lài cắm bãi phân trâu. Nhưng người ta lại sống hòa thuận bên nhau cả đời? Trông? Mắt có thể nhìn thấy được bao sâu, bao xa? Lại có thể nhìn thấy được bao nhiêu chân tướng? Người ta đều nói hôn nhân giống như mạng giày, có vừa chân hay không, thoải mái hay không chỉ có bản thân mình biết. Có đôi giày rất đẹp, nhưng chưa hẳn là thích hợp với mình.”

“Hoa Diệp không phải là đôi giày vừa chân sao? Vậy nửa năm nay, con đi đường bằng cách nào?” Đào Giang Hải nhảy dựng lên, gào to.

“Con không có coi hôn nhân như trò đùa, cũng không phải đang sống thử với Hoa Diệp, con thật sự muốn sống cùng anh ấy cả đời.” Đào Đào nhắm mắt lại, nước mắt từng giọt lăn dài trên đôi gò má, “Nhưng con đã không chịu nổi nữa rồi. Nếu bố và mẹ không cần con, con có thể ra đi. Nhưng con và Hoa Diệp vẫn sẽ ly hôn.”

Đào Giang Hải bị nỗi đau khổ dữ dội trên mặt Đào Đào làm cho hoảng sợ, “Tiểu Đào, Hoa Diệp... ở bên ngoài có người khác?”

Đào Đào che miệng, nước nở không thành tiếng.

“Nó dám, bố đánh gãy chân nó.” Cổ Đào Giang Hải nổi gân xanh.

Đào Đào trề môi, bỗng nhiên bỏ nhào vào lòng Đào Giang Hải, “Bố đừng hỏi nữa. Nói ra thì, con mới là người thứ ba giữa họ. Từ đầu đến cuối, anh ấy đều chỉ yêu một mình cô ta. Bây giờ, cô ta quay về rồi.”

“Nói vậy là sao chứ, đừng nâng cao người khác mà hạ mình xuống, con là cưới hỏi đàng hoàng. Con có bất gian chứng tại giường không?”

Đào Đào lắc lắc đầu.

“VẬY... nói không chừng Hoa Diệp không có làm chuyện gì khôn nạn. Tiểu Đào, bố sẽ nói chuyện nghiêm túc với Hoa Diệp, có lẽ không tệ như con nghĩ đâu.”

“Bố...” Đào Đào đẩy Đào Giang Hải ra, lau nước mắt trên mặt, “Bố vẫn muốn con ở cùng anh ấy sao?”

Đào Giang Hải thở dài, “Tiểu Đào, bố đã quan sát Hoa Diệp mấy năm, bố hiểu cách làm người của nó. Nếu nó thật sự còn vắn vượng bạn gái cũ thì nó sẽ không lấy con. Đàn ông chỉ cần không phạm sai lầm mang tính nguyên tắc, có thể tha thứ được thì hãy tha thứ đi con!”

Đào Đào nhìn Đào Giang Hải với vẻ quái lạ, “Bố, vậy bố nói xem lần này mẹ bị bệnh không phải rất nực cười sao? Bố cũng không có làm gì, mẹ tức giận cái gì chứ?”

“Tiểu Đào...”

“Thật ra, đây cũng chỉ là chuyện một tấm hình mà thôi, Hoa Diệp làm chuyện không biết quá đáng hơn thế này bao nhiêu lần. Lẽ nào nhất định con phải nằm trong bệnh viện giống như mẹ, thì bố mới hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc sao? Ý nghĩa của con đối với anh ta chẳng qua chỉ là có thể sinh con cho anh ta mà thôi. Bố, con không xứng có được một người đàn ông cả thể xác lẫn tinh thần đều là tình yêu sao? Bố muốn nhìn thấy con âm ức cả đời sao?”

Đào Giang Hải nghẹn lời.

“Tôi ủng hộ Tiểu Đào ly hôn.” Cửa bị người khác đẩy ra “rầm” một tiếng, mẹ Đào mặt đầy nước mắt đứng ở ngoài cửa.

Đào Đào căng thẳng chạy lên trước, hoảng hốt dìu mẹ Đào.

“Đừng sợ, trải qua một số chuyện, tìm mẹ bây giờ khỏe lắm! Tiểu Đào, mẹ hiểu con, cuộc sống kiểu đó giống như dùng đá cách một lớp quần áo đập vào người con vậy, bên trong bị thương rất nặng, nhưng bên ngoài vẫn không nhìn ra.” Bà thương xót sờ đầu Đào Đào, sau đó xoa người nhìn Đào Giang Hải, “Ông Đào, ông đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, coi như tôi ích kỷ đi, giữ Tiểu Đào lại bên mình thêm vài năm nữa.”

Đào Giang Hải giậm chân, thở dài thườn thượt.

Đào Đào không ngờ mẹ lại cởi mở như vậy, bây giờ mới dám buông bỏ mọi thứ, ôm lấy mẹ thoải mái khóc thật to.

Đêm nay, sau bữa tiệc mừng mẹ Đào xuất viện của biệt thự nhà họ Đào, lại vì việc ly hôn của Đào Đào, không khác gì là treo cờ rù xốt thương.

Đào Giang Hải ở ngoài sân phơi hút thuốc cả đêm. Đào Đào thu dọn quần áo, đèn trong phòng cũng sáng mãi đến khi trời sáng.

Ngày hôm sau ăn cơm trưa xong, Đào Đào đợi mẹ Đào lên giường rồi, kiểm tra giấy kết hôn, chứng minh thư, sau đó nói với dì giúp việc là ra ngoài có việc. Đào Giang Hải nhiều ngày không ở công ty nội thất, công việc tồn đọng rất nhiều, không về ăn trưa, trong lòng cũng không thể đối mặt với sự thật Đào Đào sắp ly hôn.

Mẹ Đào ở trong phòng ngủ bảo Đào Đào đi sớm về sớm, dì giúp việc đưa Đào Đào đến bên đường đón xe, về mặt đồng tình, không nhận được an ủi Đào Đào, nói những lời như vẫn còn trẻ, đừng buồn.

Đào Đào mặt mỉm cười, trong mắt những bậc cha mẹ, ly hôn là chuyện kinh thiên động địa.

Thật ra, đối với cô mà nói, chẳng phải cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ khi đã cùng đường bí lối hay sao?

Đến Cục Dân chính, vừa nhìn đã thấy xe của Hoa Diệp đang dừng ở bên đường. Trước đây, khi cô tan làm ra khỏi công ty, nhìn thấy chiếc xe này, trên mặt sẽ bắt gặp nở nụ cười ngọt ngào.

Cửa xe mở, Hoa Diệp từ bên trong đi ra, rèm mi sâu thẳm, xương gò má nhô lên, tiều tụy giống như mấy ngày mấy đêm không ngủ.

Cô nhanh chóng ngoảnh mặt đi, không nhìn anh nữa, “Anh ký vào đơn thỏa thuận chưa?”

Hoa Diệp không tiếp lời, cứ nhìn cô đắm đắm.

Họ kết hôn vào tháng Năm, hôm đến đăng ký kết hôn, cô đặc biệt mặc chiếc váy dài màu hồng, tay xách một cái túi to màu đỏ. Nhân viên phụ trách đăng ký kết hôn bảo cô đưa chứng minh thư ra, cô cúi đầu lục tìm trong túi xách nửa ngày mà vẫn không lấy ra, sốt ruột đến sắp khóc, cuối cùng vẫn là anh tìm được trong ví của cô. Nhân viên trừu “Cô dâu mới quá xúc động rồi”, cô thẹn thùng trốn đằng sau lưng anh, mặt đỏ như trái cà chua chín.

Nhận giấy kết hôn xong, hai người quay lại xe, anh đang định khởi động xe, cô đột nhiên lay lay cánh tay anh, anh nghiêng người qua, cô ôm lấy cổ

anh, vùi vào lòng anh, dán bên tai anh, dùng giọng nói không thể nghe thấy xấu hổ gọi một tiếng: “Chồng ơi!”

Lúc đó tim anh chấn động dữ dội, giây tiếp theo, ôm chặt lấy cô, hôn lên môi cô thật sâu.

“Không vào à?” Đào Đào đi được mấy bước, không nghe thấy đằng sau có động tĩnh gì, quay người lại.

Đôi mắt e lệ yêu kiều ấy bây giờ đã không còn chút sóng gió, phải chăng, cô đã trao hết tất cả dịu dàng cho vị thầy Tà đó rồi? Không, không, mặc dù có ảnh của Tăng Kỳ, Đào Đào cũng đã thừa nhận, nhưng Hoa Diệp vẫn không thể tin rằng Đào Đào thật sự làm ra những chuyện như ngoại tình. Nhưng không phải ngoại tình, Tà Tu Nhiên đối với Đào Đào cũng rất đặc biệt. Khi cô đau khổ không ai giúp đỡ, người cô muốn dựa dẫm, người cô muốn tin tưởng là Tà Tu Nhiên, mà không phải anh.

Trong cuộc đời cô, anh còn có thể đóng vai ai nữa đây?

Lúc này, ly hôn hình như chỉ là để bảo vệ sự tôn nghiêm của đàn ông mà thôi. Nếu không, anh phải đợi cô khởi tố sao?

Cuộc đời anh có quá nhiều sự ra đi, lúc còn trong bụng mẹ, bố ra đi; sau khi trưởng thành, Mộc Ca ra đi; bây giờ, người ra đi là Đào Đào.

Anh chỉ có thể đối mặt, không thể ngăn cản.

Tâm trạng vừa tuyệt vọng vừa lạnh lẽo giống như luồng khí lạnh từ dưới chân dâng lên, đến tận đáy lòng, anh rất lạnh, rất đau, nhưng anh biết anh có thể chịu đựng được.

Anh nhắc chân đi theo cô.

Mười phút sau, hai người một trước một sau ra khỏi Cục Dân chính, anh nhìn bóng anh và bước chân cô xếp chồng lên nhau, dường như rất thân thiết, nhưng lần lượt lại là hai cá thể đơn độc.

Cô đi rất nhanh, anh gọi cô lại, “Anh tiễn em!” Anh biết xe của cô đã mang đi sửa rồi.

“Không cần, bắt xe rất tiện.” Cô nhìn vào mắt anh, đã thêm một cảm giác xa cách.

“Chúng ta cùng đi uống chút gì đi.” Anh không phải người nhiệt tình, nhưng lại đang cố gắng tìm chủ đề nói chuyện. Giờ mà chia tay, sau này anh muốn tìm cô sẽ không còn dễ nữa. Bây giờ mới là buổi chiều, anh muốn cùng cô đến một quán trà ngồi, ăn chút điểm tâm, sau đó cùng nhau ăn bữa tối, thậm chí anh muốn bảo cô về Thính Hải Các, hai người cùng nhau nấu bữa tối, coi như giữ lại một kỷ niệm. Hoặc là, anh đưa cô đi mua sắm, đến khi nào cũng được.

“Em không uống.” Cô lắc đầu, lòng thoáng qua tia cay đắng, trước đây nếu anh nói như vậy, cô sẽ vui mừng nhảy nhót biết bao nhiêu.

Một chiếc taxi dừng lại, “Có đi xe không?” Tài xế là một cậu trai trông có vẻ lưu manh, trong loa vọng ra một bản nhạc DJ cuồng dã, cậu ta nhip theo tiết tấu, đầu gật như gà mổ thóc.

Đào Đào kéo cửa ghế sau ra ngồi vào, Hoa Diệp giữ cửa xe, cau mày, nói với Đào Đào: “Đổi xe khác đi!”

“Tại sao?” Đào Đào khó hiểu.

Anh liếc nhìn sau gáy tài xế, “Hay là anh đưa em về, tóm lại không thể ngồi chiếc xe này.”

Đào Đào đột nhiên hiểu ra, cô cười cười, “Hoa Diệp, kể từ giây phút lúc này, em đã không còn là trách nhiệm và nghĩa vụ của anh nữa rồi, nếu em có xảy ra chuyện gì, người đầu tiên em thông báo là bố mẹ em, chứ không phải anh.”

Mặt Hoa Diệp bỗng trắng như tờ giấy, cứng như tượng đá.

“Phiên anh tránh ra, em phải về rồi.” Cô chớp mắt, gạt tay anh đi, đóng cửa xe lại. Trong những nốt nhạc đinh tai, chiếc xe vọt chạy khỏi tầm nhìn của anh.

Anh đứng yên thật lâu, mãi nhìn về hướng chiếc xe đi xa, không hề nhúc nhích.

Sau này, họ thật sự đã là hai người không có bất cứ liên quan gì nữa rồi sao?...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Tự Do

Hoa Diệp nằm ở nhà hai ngày một đêm rồi tiếp tục quay trở lại văn phòng làm việc.

Cuộc sống có vẻ như trôi qua rất bình lặng, mỗi sáng thức dậy đúng giờ, tự làm bữa sáng cho mình, có khi là sữa tươi bánh mì trong tủ lạnh, xắt ra cho vào lò vi sóng làm nóng, rót một ly sữa, vội vàng đổ vào bụng; có khi dậy sớm thì luộc một quả trứng, trực tiếp vớt từ trong nước sôi ra, vỏ trứng rất khó bóc, đến cuối cùng, chỉ còn một tí trứng trắng dính trên trứng đỏ, anh nuốt một miếng hết cả quả trứng. Lần trước nhân viên vệ sinh quét dọn nhà rất được, anh mời chị ta một tuần đến hai lần, như vậy, nhà cửa có thể bảo đảm sạch sẽ, quần áo cũng có người giặt.

Cuộc sống hiện tại dường như gọi là bình thường, nhưng so với khi có Đào Đào ở nhà, thì chỉ có thể gọi là tạm bợ, nhưng lại chẳng còn cách nào.

Thứ Sáu, anh đến đại viện bộ đội thăm Quý Mạnh Nhân. Quyển sách của Quý Mạnh Nhân viết đến điểm mấu chốt, thời gian nấu cơm cũng không dành ra được. Anh ở trong phòng khách đọc báo nửa tiếng đồng hồ. Rót cho bà tách trà, rồi ra về. Lần sau lại đến, bà nói với anh, quân khu sắp xếp cho bà sắp tới đi Hải Nam điều dưỡng, bà đã đồng ý rồi, xét về mặt thời gian, Tết âm lịch không sẽ không ở Thanh Đài. Anh cười cười, Hải Nam lúc này, ánh mặt trời ấm áp, trăm hoa khoe sắc, anh bảo bà hãy đi chơi thật vui.

“Mẹ sẽ thu xếp cuộc sống của mình ổn thỏa, hi vọng con cũng có thể.” Quý Mạnh Nhân nói.

Anh nhướn nhướn mày, không biết nên nói gì mới tốt.

Thời gian anh ở văn phòng càng ngày càng nhiều, không còn mang công việc về nhà nữa. Nhà, thuần túy là nơi để ngủ. Nhưng ở văn phòng cũng phiền muộn, phần lớn nhân viên đều có gia đình, gần đến Tết âm lịch, ngoài công việc ra, câu cửa miệng chính là ăn cơm tất niên ở đâu, mua quà gì cho người lớn hai bên, bà xã thế nào, con cái ra sao. Ngay cả người độc thân như thư ký Trâu, cũng chạy đến thỉnh giáo người từng trải là anh, mua quà Tết cho bạn gái, tặng quần áo tốt hay là tặng trang sức có ý nghĩa hơn.

So với việc này, càng cho thấy anh cô đơn hơn.

Tết âm lịch này, anh cũng không cần phải lo lắng gì. Một người ăn no, cả nhà không đói. Đồng nghiệp thấy anh cứ ở mãi trong văn phòng, trêu chọc: “Luật sư Hoa, anh liều mạng làm việc như vậy, phu nhân có ý kiến không?”

Anh nhún nhún vai, mím môi cười nhạt. Chuyện ly hôn với Đào Đào, anh không nhắc đến với bất cứ ai. Không biết là trong lòng không muốn thừa nhận, hay là anh cho rằng không cần thiết.

Anh càng cảm thấy tất cả chuyện này giống như một giấc mơ hơn, có lúc tỉnh dậy trong đêm, trở mình, tay sờ đến tấm chăn trống không bên cạnh, một lúc lâu sau cũng chưa hoàn hồn trở lại. Còn có một lần, trời đã sáng, anh tỉnh rồi nhưng không mở mắt, nghe thấy trong phòng khách có tiếng động, bèn hỏi theo tiềm thức: “Tiểu Đào, mấy giờ rồi?”

Không có ai trả lời.

Sau khi thức dậy, mới phát hiện trước khi ngủ quên đóng cửa sổ sân thượng, trong đêm nổi gió, thổi một luồng khí lạnh vào trong phòng.

Lúc vào thang máy, gặp người hàng xóm làm quản lý đại sảnh ở khách sạn, tươi cười nói: “Mấy ngày rồi không thấy Đào Đào đâu, công việc bận lắm sao? Có một công ty điện thoại mở buổi triển lãm ở khách sạn chúng tôi, bảo cô ấy đến xem thử, có vài sản phẩm trưng bày vẫn chưa phát hành ra thị trường đây!”

Anh sờ chìa khóa gập đầu cảm ơn, ra khỏi thang máy, không mở cửa, mà dựa vào cầu thang, móc thuốc lá ra, chậm rãi hút.

Đào Đào và anh không còn quan hệ gì nữa, rõ ràng là ở cùng một thành phố, nhưng hai người cũng không có gặp nhau. Anh muốn chủ động gọi điện hỏi thăm cô, bấm hết mười con số, rồi lại xóa đi từng số một, anh biết nói gì với cô đây?

Ngày cuối cùng trước khi nghỉ Tết âm lịch hai tuần, anh tăng ca đến nửa đêm mới về, đang ngủ mơ màng thì nghe thấy điện thoại reo, mắt bỗng mở ra, mừng rỡ lấy điện thoại ra, vừa nhìn, lòng bỗng chùng xuống, là Trương Hoàng.

“Vẫn còn ngủ à?” Đây là lần đầu tiên Trương Hoàng gọi cho anh sau khi hai người không vui ra về ở Triều Viên, không cười vui vẻ như trước đây, mà cân nhắc dùng từ rất cẩn thận.

“Tôi qua tăng ca.” Anh nhắm mắt, nằm lại trên giường.

“Đã lâu rồi không có tụ tập, có người tặng em một chai rượu ngon, tối nay cùng nhau ăn bữa cơm, địa điểm tùy anh chọn.”

“Tôi không muốn nhúc nhích.” Anh xoa bóp trán. Bây giờ anh không có bất cứ hứng thú gì. Tiệc tùng buộc anh phải tham gia, thì mới lộ mặt ra.

“Có phải hôm nay không tiện? Vậy chúng ta đổi ngày khác, Hoa Diệp, còn giận em sao?”

“Không phải, cũng không có gì là bất tiện cả.”

“Vậy em giúp anh xin chị dâu nghỉ phép nhé?”

“Không cần...” Anh buột miệng kêu lên, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một nỗi thê lương. Từ nay, anh muốn gặp ai, muốn về nhà lúc nào, muốn email điện thoại cho ai, muốn uống bao nhiêu rượu, phối đồ như thế nào, khi nào cắt tóc... đều không cần để ý đến thái độ của một người khác nữa, cũng không cần phải vắt óc suy nghĩ bịa lý do gì nữa.

Từ trước đến nay, đàn ông là phái mạnh, phụ nữ là phái yếu. Một người đàn ông bị một người phụ nữ quản chặt, sẽ luôn bị những người đàn ông khác chê cười. Thế nhưng, rất nhiều đàn ông cam tâm vui vẻ bị trói buộc. Thật ra, bị trói buộc, bị quản chế, chính là bạn đang hưởng thụ sự căng thẳng, sự quan tâm, chu đáo, yêu quý của một người khác dành cho bạn.

Không còn ai trói buộc anh, quản chế anh nữa rồi. Anh đã được tự do, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu anh đều rất thuận tiện.

Anh nghiền ngẫm nỗi cay đắng ở trong miệng, “Đến bar Cầu Vòng đi, hẹn hết mọi người tới.”

Trương Hoàng dường như chần chừ giây lát, mới đáp: “Bar Cầu Vòng đã ngừng kinh doanh một thời gian, mấy ngày nay cũng không biết có mở cửa không. Không sao, em gọi cho Kinh Nghệ, không kinh doanh thì cho chúng ta mượn dùng một tối.”

Anh rất ngạc nhiên, “Đang yên lành sao lại ngừng kinh doanh?”

Trương Hoàng than thở. “Mộc Ca không nhắc với anh sao?”

“Không có.”

“Haiz, không biết vì chuyện gì mà Từ Hoàn và Kinh Nghệ cãi nhau, đập tan tành quán bar, không cần thận dụng bị thương một người khách, người đó không phải kẻ tầm thường, gọi mấy người nữa đến đánh lại, sau đó cảnh sát cũng được điều động luôn. Cảnh sát bắt ngừng kinh doanh để điều tra. Những chuyện tạp nham, anh em mình gặp nhau rồi nói kỹ hơn. Tối nay chắc chắn đến chứ?”

“Ừm, tôi sẽ đến.”

Hoa Diệp ngủ đến trưa mới dậy, nấu cho mình một tô mì. Lúc gia vị, nhấm giấm thành nước tương, khi ăn vào chua đến méo miệng, kết quả không ăn được, đành phải uống chút sữa để đối phó. Lúc rửa ly, nhân viên làm theo giờ đến, hôm nay là ngày chị ta quét dọn triệt để nhà cửa, còn mang theo người phụ nữ. Hoa Diệp phiền chán hỏi chị ta này kia, chào một tiếng rồi vội đi ra ngoài.

Vẫn còn sớm mới đến buổi hẹn, anh lái xe đi dạo trên đường. Đi loanh quanh tới lui, chiếc xe giống như có ý thức, không biết sao lại rẽ vào đường Quê Lâm.

Ánh nắng rất đẹp, gió hiu hiu, sóng biển dịu dàng. Nhiệt độ vẫn còn rất thấp, nhưng lại khiến người ta cảm thấy không lạnh bằng mấy hôm trước. Trên đường Quê Lâm người đi lại rất đông, xe cộ giảm tốc độ, cố gắng không bấm còi làm người đi đường giật mình.

Hoa Diệp dừng xe ở ngoài sân một khu biệt thự, trong sân trồng một hàng cây sồi xanh, thân cây rất cao, cành lá xum xuê, vừa đủ có thể che khuất xe của anh, còn anh thì có thể từ góc độ này, nhìn thấy rất rõ biệt thự nhà họ Đào.

Anh thật sự chịu không nổi về thô tục của một nhà giàu mới nổi như Đào Giang Hải, và cả ngọc lưu ly không quý giá nhưng lại muốn người khác phải cẩn thận che chở là mẹ Đào, không biết hai người như vậy, sao lại sinh ra được Đào Đào đáng yêu xinh đẹp? Nhưng cảm xúc này anh chưa bao giờ để lộ ra ngoài, anh đối với họ rất lễ phép, nhưng tuyệt đối không thân thiết. Không đến mức bắt buộc đi thì anh sẽ không đến nhà họ Đào. Mỗi lần đến, anh đều coi đây như là một nhiệm vụ bắt buộc phải hoàn thành. Ở nhà họ Đào, mỗi một giây trôi qua, anh đều cảm thấy giống như đang bị giày vò.

Hôm nay, anh muốn bị giày vò một chút cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Trong sân nhà họ Đào có hai chiếc xe, cửa sổ nhà bếp đang mở, thỉnh thoảng lại có hơi nóng bay ra. Bóng người bên trong tím tím, bỗng rộ lên tiếng cười của mấy người phụ nữ không hẹn mà gặp cùng nhau cười. Tiếp đó, anh nhìn thấy Đào Đào, tìm gặp thành thịch.

Trên sân phơi hướng ra biển của nhà họ Đào cũng có đặt hai cái ghế nằm, giống hệt cái trên sân thượng ở Thính Hải Các. Đào Đào ngồi xoay lưng lại với anh, trong tay cầm cuốn sách, anh không nhìn thấy biểu cảm của cô. Cô giống như đang đọc rất chăm chú, đầu cũng không ngẩng lên, một lúc sau, có một người từ trong nhà đi ra, là Diệp Thiếu Ninh, cậu ta bung một cái đĩa, trong đĩa đựng thức ăn gì đó, cậu ta đẩy đẩy vai cô. Đào Đào vẫn không ngẩng đầu, Diệp Thiếu Ninh ngồi xuống, nhón lấy từ trong đĩa một miếng đưa đến bên miệng cô, cô lắc đầu, cậu ta kiên trì giờ lên, cô đành phải cắn một miếng, còn một nửa, nhét vào miệng Diệp Thiếu Ninh.

Trong mắt Hoa Diệp sắp phun ra lửa, bàn tay bất giác nắm thành nắm đấm, sau đó, anh lại từ từ xòe những ngón tay ra.

Anh còn có tư cách tức giận hay sao? Đào Đào đã không còn là vợ anh nữa rồi. Cảnh tượng này không hề bất ngờ, khi Đào Đào đã lấy lại được tự do, Diệp Thiếu Ninh yêu thầm cô sao có thể bỏ lỡ cô một lần nữa chứ?

Không có anh, nhà họ Đào vẫn náo nhiệt, Đào Đào vẫn có người yêu thương.

“Ai đây, không phải chạy nhầm chỗ rồi chứ?” Có người gõ nhẹ cửa xe, anh quay đầu lại, nhìn thấy là dì giúp việc của nhà họ Đào, trong tay đang xách một túi đựng đồ siêu thị, lộ ra một đồng to nguyên liệu nấu ăn, đang cười như không cười với anh.

Anh có chút quần bách xuống xe, gật gật đầu.

“Một ngày đẹp trời thế này, không ở bên người yêu mới của cậu, đến đây làm gì? Cậu đừng lên tiếng, coi thường Tiểu Đào nhà tôi, thì lúc đó đừng có cười, cũng không ai ép cậu. Cậu thì hay rồi, chưa đến nửa năm đã thay lòng. Bình thường trông cậu cũng ra dáng phết, còn giúp người ta kiện tụng, tưởng đâu thật sự là chính nhân quân tử, hóa ra là một con sói đội lốt người.” Dì giúp việc trừng to mắt, nhả chữ vô cùng lưu loát.

Hoa Diệp sờ sờ mũi, ngó thấy đã có vài người vì âm lượng của dì giúp việc mà nhìn về phía anh, “Cháu có việc nên đi trước ạ.” Anh xoay người lên xe.

“Tôi nói cho cậu biết, đừng tưởng là thiếu cậu thì Tiểu Đào sẽ không có ai cần, hừ, giám đốc Đào và phu nhân đã nhờ người giới thiệu cho Tiểu Đào rồi, dù sao cũng phải lấy được một người tốt hơn cậu gấp mười, gấp trăm lần. Loại đàn ông lăng nhăng như cậu, có thể vứt bỏ một người, thì sẽ có thể bỏ rơi người thứ hai, sau này sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu. Cậu đi đi, đừng để tôi nhìn thấy cậu nữa, nếu không tôi thấy một lần sẽ chửi một lần.” Dì giúp việc hung dữ đập cửa xe một cái.

Dì giúp việc này trước đây rất tôn kính Hoa Diệp, bị bà ta chửi như vậy, anh không có so đo, nhưng trong lòng thật sự rất khó chịu. Anh lặng lẽ nhìn một lượt biệt thự nhà họ Đào, không gọi là hoảng hốt chạy trốn, nhưng thật sự đi có chút chán chường, Hoa Diệp không kim được cười khổ.

Dì giúp việc còn chê mắng chưa đã, trên đường đi làm bầm cho tới nhà. Hôm nay bạn của mẹ Đào đến nhà họ Đào đánh mạt chược, mẹ Đào coi như khách. Hễ sẽ giữ người ta lại ăn cơm, trong nhà không nhiều thức ăn, nên đi ta lại đi siêu thị mua thêm, không ngờ trên đường về lại nhìn thấy Hoa Diệp, con giận không đâu lại kéo đến.

Xuất mặt đi vào nhà, thấy mấy người đang chơi rất vui, nuốt nước miếng, bỏ đi, không nói gì hết, tránh làm mọi người mất hứng. Quay đầu nhìn nhìn trong sân, Đào Đào đang đọc sách, khẽ thở dài. Đào Đào tuy vẫn giống như trước đây, trước mặt bố mẹ thì cười nói nhưng nửa tháng nay đã gầy đi năm ký, khiến ai thấy cũng đều đau lòng.

Đứa trẻ này rất ngoan rất hiểu chuyện, tại sao lại phải bị giày vò như vậy chứ? Mất dì giúp việc hơi sung, vội đi vào nhà bếp.

Trên bàn mạt chược, mẹ Diệp lại thắng bài, cười đến không khép được miệng.

Một người bạn bài ngồi cửa dưới của bà ta nói: “Mẹ Diệp số đỏ thật, mấy hôm nay, ngày nào cũng thắng.”

“Thế này có gọi là gì chứ, nếu Thiếu Ninh qua Tết mà dẫn về nhà cho tôi một cô con dâu thì tôi mới vui thật sự.”

“Chuyện đó thì có gì khó? Thiếu Ninh có tài có mạo, công việc lại tốt, bản thân có nhà có xe, muốn tìm người kiểu gì mà không có, sợ là quá kén chọn đó thôi! Hoặc là trong lòng đã có ai rồi?” Người bạn bài liếc ra ngoài sân phớt lờ vẻ sầu xa.

“Nào có kén chọn gì đâu, có thể là duyên phận chưa đến, việc này có gấp cũng không được, không nói nữa, đánh bài tiếp đi.” Mẹ Diệp xáo bài rào rào, nhanh nhẹn chồng lên.

Mẹ Đào ở bên cạnh mỉm cười khẽ nhắm mắt, nói: “Thằng bé Thiếu Ninh này, từ nhỏ tôi đã rất thích nó. Tôi vẫn luôn nói rằng, nhà ai tìm nó làm con rể thì có ngu cũng phải cười mà tỉnh giấc.”

Mẹ Diệp run tay, bài rơi xuống mặt bàn cái “cách”, “Ha ha, vậy sao?” Bà ta lúng túng cười với mẹ Đào, cúi người nhặt bài lên.

“Đương nhiên, tôi ngưỡng mộ chị sinh được một đứa con trai tốt như vậy.” Mẹ Đào cười càng ôn hòa hơn.

Nhưng mẹ Diệp lại bỗng nhiên rùng mình một cái.

“Đang đọc sách gì vậy?” Diệp Thiếu Ninh đặt cái đĩa trên mép bàn, thò người sang.

“Khuyên thành chi luyện” của Trương Ái Linh, cậu đọc chưa?” Đào Đào xõa mái tóc dài, ánh nắng có hơi chói mắt, cô nhắm lại một lúc, rồi mới ngẩng đầu lên.

“Sách con gái đọc, mình không thèm đọc. Haiz, không biết rạp chiếu phim bây giờ đang chiếu phim gì, lâu rồi không có xem phim.” Diệp Thiếu Ninh gọt tay dưới đầu, nằm ngả về phía sau, khóa miệng đầy vẻ dửng dưng.

“Cho dù là phim gì, đi xem với cậu đều là con ác mộng.” Đào Đào trợn mắt một cái.

“Ý gì đó?”

“Không nhớ lần trước xem ‘Hoa Mộc Lan’ sao?”

“Đúng là nhỏ nhen, chuyện xưa như vậy rồi mà vẫn còn nhớ. Tiểu Đào, cứ ở nhà thế này cậu không chán sao? Cậu sắp thành giống như mẹ mình rồi, bước vào thời kỳ lão niên sớm.”

“Cậu chê chán thì về đi, cũng không ai giữ cậu.” Đào Đào cúi đầu lật một trang sách.

Diệp Thiếu Ninh trẻ môi, “Cậu chỉ mong sao mình về thôi, không muốn gặp mình đến vậy sao?”

“Không phải, một ngày đẹp trời thế này, cậu nên đi hẹn hò hay gì đó, sao phải ở cùng một người phụ nữ trung lão niên chứ?”

Diệp Thiếu Ninh lăm bằm một câu, “Đây không phải đang hẹn hò sao?” Chỉ là âm lượng quá nhỏ, Đào Đào không nghe thấy.

“Tiểu Đào, có điện thoại.” Mẹ Đào ở trong nhà kêu một tiếng.

“Mình đi nghe điện thoại.” Đào Đào đặt sách trên ghế, nhảy lên đi vào nhà.

“Biết ngay là sách viết về tình yêu mà,” Diệp Thiếu Ninh cầm cuốn sách lên, tiện tay giở ra trang sách Đào Đào đang xem, liên tục cau mày, “Dở chết đi được.”

Trước mắt bỗng nhiên tối đen, cậu ta dời sách đi, phát hiện mẹ Diệp đang đứng trước mặt. “Mẹ, giải tán rồi à?”

Mẹ Diệp vẻ mặt nghiêm túc, “Không có, họ nghị ngại ăn đồ ăn. Thiếu Ninh, con về nhà đi, sau này không được đến nhà họ Đào nữa.”

“Tại sao?” Diệp Thiếu Ninh khó hiểu ngồi dậy.

“Con cứ đến mãi, người ta sẽ hiểu lầm.”

“Hiểu lầm gì cơ?” Diệp Thiếu Ninh bật cười.

“Tuông rằng con thích Tiểu Đào.”

Diệp Thiếu Ninh sững sờ, mặt đỏ bừng.

“Nếu như Tiểu Đào chưa kết hôn, thì hôn sự này còn có thể thương lượng. Bây giờ, con tốt xấu gì cũng là trợ lý đặc biệt của Thái Hoa, cũng là tầng lớp lãnh đạo, điều kiện tốt như vậy. Tiểu Đào dù có thế nào, cũng là người đã ly hôn, sao xứng với con được chứ? Nhà họ Đào có ý gì, mẹ rất rõ. Hừ, đừng có mơ.”

“Mẹ, rốt cuộc mẹ đang nói gì vậy?” Diệp Thiếu Ninh tao nhã lịch thiệp bỗng nhiên đành mặt lại, ngữ khí cứng nhắc hẳn.

Mẹ Diệp kinh ngạc, “Thiếu Ninh, không phải con thật sự với Tiểu Đào...”

“Đừng nói nữa, mẹ, chuyện của con con tự có tính toán.” Diệp Thiếu Ninh nhướng mày, lạnh lùng nhìn mẹ Diệp.

Mẹ Diệp ngây người, chờ dẫn kéo cửa, Đào Đào cầm điện thoại đang đứng ở cửa, vẻ mặt nhàn nhạt.

Không khí bỗng chốc gượng gạo.

“Điện thoại của ai vậy?” Diệp Thiếu Ninh vội làm bộ hiếu kỳ hỏi.

“Ồ Tỉnh, cậu ấy đã đến Bắc Kinh rồi, trưa mai sẽ đến Thanh Đài, bảo mình ra sân bay đón cậu ấy.” Trên mặt Đào Đào hiện lên một tia vui vẻ nhàn nhạt...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Dứt Tình

Chiều tối, mẹ Diệp bỗng nhiên đau đầu, bắt Diệp Thiếu Ninh đưa bà về nhà nghỉ ngơi, những người khác cũng giải tán theo. Di giúp việc làm bằm

thật lâu, nói đã chuẩn bị rất nhiều món. Mẹ Đào nói không sao, trời lạnh, để sẽ không hư đâu. Đào Giang Hải về đến nhà lúc trời vừa tối, bây giờ tối nào ông cũng về ăn cơm, không yên tâm bà xã đang dưỡng bệnh, cũng không yên tâm con gái mới ly hôn. Khi ở một mình, ông hút thuốc hết điếu này tới điếu khác, trong làn khói mờ mờ, ông không nhìn thấy ngày mai đang ở đâu.

Trên bàn cơm, mẹ Đào và Đào Giang Hải nói đến chuyện đánh mặt chược chiều nay, đồng thời, nhắc đến Diệp Thiếu Ninh. “Thiếu Ninh thân với nhà mình như vậy, nếu như không nói, người khác còn tưởng là con trai nhà họ Đào chúng ta không chừng!” Lúc nói câu này, bà đặc biệt nhìn nhìn Đào Đào.

Đào Đào vui đầu vào chén cơm, lua cơm rất nhanh, chỉ là hạt cơm không vui đi mà thôi.

“Thiếu Ninh tố chất cao, không giống một số đứa trẻ, có chút bản lĩnh liền không biết trời cao đất dày, nó rất thật thà, lại biết lễ phép.” Đào Giang Hải nhanh chóng lĩnh hội được thâm ý của mẹ Đào, vội phụ họa theo.

“Tiểu Đào, Thiếu Ninh và con cũng là bạn học mấy năm nữa mà! Trước đây trên lớp có nhiều bạn nữ thích nó không?” Mẹ Đào hỏi.

Đào Đào đặt đũa xuống một cái “cạch”, không vui trả lời: “Cậu ấy là gì của con mà con rảnh rỗi đi chú ý mấy chuyện đó chứ?” Nói xong, đứng dậy lên lầu.

“Tiểu Đào, con vẫn chưa ăn xong mà?”

“Con no rồi.” Giọng nói buồn bực biến mất giữa cầu thang.

Đào Giang Hải và mẹ Đào nhìn nhau, cùng lắc đầu.

“Lần sau đừng nhắc nữa, thuận theo tự nhiên đi!” Đào Giang Hải nói. Mẹ Đào thờ dài thườn thượt.

Đào Đào nằm trên giường, trừng mắt nhìn trần nhà thờ thẩn rất lâu, bỗng nhiên, cô cười tự giễu thành tiếng. Thật là trùng hợp, cô nghe điện thoại của Đỗ Tinh xong quay lại sân phơi thì tình cờ nghe thấy cuộc nói chuyện của mẹ Diệp và Diệp Thiếu Ninh.

Không phải là không tổn thương.

Ly hôn đã là ngõ cụt của cô, cô không thêm sự thương hại của người khác, nhưng ít nhất cũng phải thông cảm chứ. Nhưng mà trong mắt mẹ Diệp, cô giống như một cái cây hoa tàn nhụy rữa, đừng mong có một ngày lại mỉm cười đón gió xuân. Nghe mà thật chua xót làm sao, cũng thật tức giận, nhưng lại rất bất đắc dĩ.

Trong “Khuyên thành chi luyện”, Bạch Lưu Phương cũng trải qua một lần hôn nhân thất bại, không một đồng xu trở về nhà mẹ đẻ, bị bà con họ hàng mỉa mai châm chọc, nhìn thấy lòng người thay đổi, cô ấy không thể không đặt cược số phận của mình vào một lần hôn nhân. Cô ấy coi như là may mắn, khi lưu lạc ở Hồng Kông, đã tìm được chốn về cho riêng mình.

So với Bạch Lưu Phương, Đào Đào cảm thấy mình đã quá hạnh phúc rồi. Đào Giang Hải và mẹ Đào hết sức che chở cho cô, còn cưng chiều cô hơn cả trước đây, sợ cô có một tí ám ảnh nào của việc ly hôn. Nhưng vì hạnh phúc như vậy, cô không thể biểu hiện ra một chút đau buồn nào, không thể chán chường, không thể tự vứt bỏ mình, thậm chí ngay cả khóc cũng không được. Vì cô đau lòng thì bố mẹ sẽ càng đau lòng hơn. Tuy cuộc sống có kìm nén, có chịu đựng, nhưng Đào Đào tin rằng thời gian sẽ dần xóa đi mọi dấu vết, về việc có dùng tình yêu mới để thay đổi số phận mình hay không, cô không có mấy may suy nghĩ như vậy.

Tình yêu có bao dài, hôn nhân có thể đi được bao lâu, không ai có thể bảo đảm. Cô đã thất bại một lần rồi, đâu còn dám dễ dàng lại đi thử lần nữa?

Cuộc sống một mình rất quanh quẩn, rất cô đơn, nhưng lại rất bình lặng.

“Tiểu Đào!” Di giúp việc đứng ngoài cửa kêu, cô đứng dậy mở cửa, nhìn thấy trong tay di đang bưng một chén canh hạt sen ngân nhĩ, đây là bữa khuya nấu cho mẹ Đào.

“Phu nhân nói cháu không ăn cơm. Di múc cho cháu một chén, cái này tiêu hóa tốt, còn làm đẹp được nữa đấy!” Di giúp việc cười ha ha đặt chén canh lên tủ đầu giường.

“Cảm ơn di!”

Di giúp việc không xuống lầu ngay, mà kéo ghế ngồi xuống. Đào Đào không biết làm sao, đành phải bưng chén canh đưa lên miệng, ăn miếng được miếng không.

“Di này, hôm nào thì đi về nhà?”

“Qua tết ông Táo, giám đốc Đào đã mua vé xe giúp di rồi, đồ phải mang về nhà cũng đã chuẩn bị xong, mừng tám đi lên, hôm đó mọi người đi làm, đúng không?”

“Ừm!” Đào Đào cười cười, đi rất kính nghiệp.

“Tiểu Đào,” đi giúp việc bữu môi, muốn nói gì rồi mặt lại lộ vẻ do dự.

“Sao vậy ạ?” Đào Đào đặt chén xuống.

“Hôm nay đi nhìn thấy Hoa Diệp, tức quá, đã chửi nó một trận.”

Đào Đào sững sờ, “Đi gặp anh ấy ở đâu?”

“Trên con đường phía sau ấy, ngồi ở trong xe, giống như một tên trộm vậy, cứ nhìn trừng trừng nhà cháu. Đi vừa mắng, cậu ta liền xấu hổ không biết trốn đi đâu.”

Đào Đào khó hiểu, nhìn trộm hình như không phải chuyện mà Hoa Diệp sẽ làm. “Đi à, đi không nhìn lầm chứ?”

“Cái mặt lạnh tanh đó, có cháy thành tro đi cũng nhận ra được.”

Đào Đào trầm mặc, chân mày nhíu lại.

Hoa Diệp đến tìm cô sao? Nhưng mà, giữa họ còn chuyện gì để nói nữa đâu?

Quán bar Cầu Vòng.

Ngồi trên quầy rượu, uống vài ly rượu nho nhập khẩu của Pháp với Trương Hoàng, Hoa Diệp cũng đang nghĩ về việc chiều nay anh đến đường Quế Lâm để làm gì. Nghĩ tới nghĩ lui, không có câu trả lời, mà chỉ vấp phải trắc trở.

Hoa Diệp nhìn nhìn xung quanh, “Tối nay ít khách quá!” Bar Cầu Vòng đã kinh doanh trở lại, chín giờ tối, chính là lúc quán náo nhiệt, mà trong sảnh lớn chỉ có mấy người khách, sân khấu biểu diễn cũng đèn điện tối om.

Trương Hoàng nhón một miếng đồ nhắm nhét vào miệng, “Từ từ sẽ tốt lên thôi, khách cũ vẫn chưa biết quán mở cửa lại. Có điều, bây giờ khách đông, Kinh Nghệ cũng không còn sức để quản lý.”

Hoa Diệp xoay ghế, nhìn thấy Kinh Nghệ đang nằm ỏ trên sofa trong một góc, vẻ mặt dờ dẩn, trước mặt đặt một chai whisky, cô ta máy móc uống từng hớp một, mấp mí không rời miệng, mày cũng không cau lại, dường như không phải đang uống rượu, mà là uống nước.

“Cậu ấy như vậy sẽ say nhanh đấy.” Hoa Diệp nói.

“Bỏ tay rồi, cái tính đó của cô ấy ai mà khuyên cho được.” Trương Hoàng nhún nhún vai.

“Cậu ấy sẽ nghe lời Mộc Ca.”

“Đừng!” Trương Hoàng vỗ đùi thật kêu, “Em gọi cho Mộc Ca. Mấy ngày nay cô ấy bận tập luyện cho buổi biểu diễn mới, không biết có rảnh không nữa.”

Hoa Diệp bung ly rượu lên, khẽ nhấp môi.

Chuông gió cột trên cửa chính kêu, nhân viên trông cửa mở cửa, một bóng dáng cao ráo đi vào. Hoa Diệp vẫn chưa nhìn rõ người đến, Kinh Nghệ đã nhảy lên trước, bất ngờ kêu: “Từ Hoàn, anh đến rồi!”

Tiêu Từ Hoàn khẽ gạt đầu với Hoa Diệp và Trương Hoàng, né tránh cánh tay của Kinh Nghệ, “Tôi đến lấy trống.”

“Đừng mà, đừng mà...” Kinh Nghệ không màng đến sự chú ý của khách trong quán bar, quay đầu chạy đến sân khấu nhỏ, ôm chặt cái trống Tiêu Từ Hoàn dùng, ra sức lắc đầu.

“Bà chủ Kinh,” Tiêu Từ Hoàn cười lạnh nói, “Cô dựa vào cái gì mà giữ trống của tôi?”

“Anh lấy trống đi rồi thì sẽ không đến nữa.” Giọng Kinh Nghệ mang theo tiếng nước nở rất rõ ràng.

“Giữa chúng ta không có ký bất cứ hợp đồng nào, tôi đến, tôi đi, đều là tự do của tôi. Tránh ra.” Tiêu Từ Hoàn nhắm mắt, đẩy Kinh Nghệ sang một bên, xếp giá để trống lại.

Kinh Nghệ giành lại dùi trống, “Từ Hoàn, anh đừng tàn khốc như thế, anh biết em đối với anh...”

..

“Vậy cô có biết tôi đối với cô là cảm giác gì không?” Tiêu Tử Hoàn giận dữ trừng Kinh Nghệ, “Vốn dĩ tôi không muốn nói đâu, nhưng cô thật đáng quá. Cô cố tình nghe điện thoại của Yên Nhiên, nói tôi và cô đã lên giường với nhau. Cô còn chạy đến nhà bà ngoại Đào Đào, bắt Yên Nhiên ký vào giấy thỏa thuận ly hôn, nói cô đã mang thai con của tôi. Sau đó cô lại bảo bố cô mở miệng với bố tôi, bắt tôi chịu trách nhiệm với cô. Xin hỏi, tôi phải chịu trách nhiệm như thế nào với cô đây? Chúng ta đúng là có một đêm nằm chung một giường, nhưng lúc đó tôi uống say khướt. Tôi uống say sẽ không bằng một con chó, ở đâu có chỗ trống thì tôi nằm ở đó. Nếu nói tôi say rượu làm vậy, được, đôi lại là người phụ nữ khác thì có thể, nhưng tôi không phải là gay, sao có thể ra tay với cô được chứ?”

“Tử Hoàn...” Cả người Kinh Nghệ lắc lư, mặt bỗng trắng bệch.

“Kinh Nghệ, tôi chưa bao giờ coi cô là một người phụ nữ. Nếu chúng ta đã từng qua lại thân thiết, thì cùng lắm tôi chỉ xem cô là một người anh em thôi. Cô nói xem tôi sẽ thích một người đàn ông sao?” Tiêu Tử Hoàn ép sát cô ta, đưa tay giành lại đôi mắt, hai mắt sáng quắc, “Đừng nói gì mà tôi là người đàn ông duy nhất mà cô yêu, đó không phải là vinh hạnh, mà là ghê tởm. Nhìn cô một cái, chán ghét nửa năm. Dù tôi có ly hôn với Đào Yên Nhiên, thì sao, tôi cũng sẽ tìm một người phụ nữ bình thường, không đến lượt cô đâu. Cô kích động cái gì chứ? Từ nay về sau, chúng ta không phải là người qua đường mà là kẻ thù. Lần sau nếu để tôi biết cô còn giờ trò gì, tôi không đập đồ nữa mà sẽ cho một mẻ lửa thiêu rụi cô và quán bar này. Đừng tưởng tôi không dám, tôi là kẻ cận bã của nhà họ Tiêu đây.”

Anh ta hung dữ đẩy Kinh Nghệ một cái, Kinh Nghệ ngã ngồi cái “phịch” xuống đất, ngậy ngốc nhìn anh ta cầm trống nghênh ngang bỏ đi.

Quán bar yên tĩnh như sa mạc sau trận cuồng phong, im lặng như tờ.

Một lúc sau, tiếng khóc thảm thiết vang lên.

Hoa Diệp nhìn nhìn Trương Hoàng, Trương Hoàng xòe hai tay ra, “Đều là bạn cả, anh bảo em nói gì đây?”

“Những gì Tử Hoàn nói đều là thật?”

Trương Hoàng than thở, “Haiz, cũng gần như vậy! Lần trước Tử Hoàn đập quán bar, chính là vì chuyện này. Ồ, Mộc Ca đến rồi.” Anh ta giờ tay lên.

Hứa Mộc Ca vội vàng đi vào, cởi áo khoác, đưa cả túi xách trên vai cho Hoa Diệp, “Em đi xem Kinh Nghệ trước.”

Hoa Diệp đón lấy, “Lựa lời khuyên bảo cậu ấy.”

Hứa Mộc Ca gạt đầu, đi đến cúi người, Kinh Nghệ ôm chầm lấy cô ta, khóc càng dữ hơn. “Anh ấy đi rồi, sẽ không đến nữa...”

“Em gặp Tử Hoàn ở cửa.” Hứa Mộc Ca đỡ cô ta dậy, thấp giọng nói, “Em đã nhắc chị rồi, đừng có dây vào anh ta mà chị không nghe. Chị hấp tấp quá.”

“Sợ là lâu dần, anh ấy cũng sẽ không thích chị. Anh ấy nói chị là một thằng đàn ông... Mộc Ca, lời này giống như một con dao đâm trúng chị, trái tim chị tan nát rồi...”

“Em hiểu. Đi, chúng ta vào trong, ở đây đang có khách. Tình yêu cũng không phải nhất thiết phải có, phụ nữ có sự nghiệp rồi thì sẽ có người yêu thôi.”

“Chị không cần người khác, chị chỉ cần Tử Hoàn...”

“Được!” Hứa Mộc Ca vừa đỡ vừa kéo, đưa Kinh Nghệ vào phòng nghỉ bên trong. Hoa Diệp và Trương Hoàng đều thở dài, Trương Hoàng lại rót một ly rượu cho Hoa Diệp.

“Com tất niên năm nay vẫn ăn ở nhà vợ anh?” Trương Hoàng giờ ly rượu lên.

Hoa Diệp không nói gì, chuyên chú lắc ly rượu trong tay.

“Làm ở nhà rất mệt, mẹ vợ anh vừa mới phẫu thuật, để một mình chị dâu nhỏ làm, anhỡ sao? Hay là em giúp anh liên lạc với một nhà hàng, đặt một phòng bao lớn, ăn com tất niên ở đó, rất thoải mái, cũng lấy lòng được chị dâu nhỏ, sau này em hẹn anh sẽ càng tiện hơn.”

“Không cần đâu, com tất niên phải có không khí, không quan tâm đến việc ăn món gì.” Hoa Diệp âm thầm nuốt xuống nỗi thê lương, khẽ nhắm mắt lại.

Trương Hoàng cười ngượng, “Anh rất truyền thống.”

Hoa Diệp không tiếp lời, lúc này lại có vài người bạn bình thường chơi cùng nhau đến. Mấy người đổi một cái bàn khác, tùy ý nói chuyện. Hoa Diệp không nói gì, phần lớn là nghe. Không biết sao, bình thường cảm thấy kiểu tụ tập này rất thú vị, cũng rất thoải mái, nhưng hôm nay lại cảm thấy rất phiền muộn, họ thích tám chuyện của quần khu, anh nghe mà nhàm chán, một giây dài như một năm, một lúc sau bèn nhấc tay xem đồng

hồ, vừa qua mười giờ rồi, anh liền đứng dậy chào tạm biệt.

“Còn sớm mà!” Trương Hoàng rất bất mãn.

“Sáng mai tôi còn có việc, mọi người chơi tiếp đi.” Hoa Diệp khoác tay với cả đám, ôm áo khoác và túi xách của Hứa Mộc Ca đi vào phòng, muốn chào một tiếng, thì đúng lúc gặp cô ta ở cửa.

“Ngủ rồi, đã bình tĩnh lại một chút.” Hứa Mộc Ca nhìn nhìn Hoa Diệp, “Anh phải đi rồi à?”

“Ừm, muộn lắm rồi! Em ra ngồi một lát đi, họ đều đang đợi em đấy.”

“Em bận sắp diễn rồi, làm gì có thời gian nói chuyện, nếu không phải vì Kinh Nghệ thì em cũng không đến đâu. Cùng về đi!”

Hoa Diệp gật đầu, cùng cô ta đi qua nói với đám Trương Hoàng một tiếng, hai người cùng nhau ra khỏi bar Cầu Vồng.

“Đã lâu lắm rồi không nhìn thấy nhiều sao như vậy.” Bar Cầu Vồng nằm thiên về phía nội thành, xung quanh không có kiến trúc cao tầng, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bầu trời đêm rải rác đầy sao, một mảnh trắng lạnh treo nghiêng nghiêng. Hứa Mộc Ca hít sâu một hơi không khí lạnh, than thở.

“Ngày mai chắc trời sẽ nắng.” Hoa Diệp ngẩng đầu theo cô ta.

“Diệp, nếu không vội về nhà thì chúng ta đi dạo nhé! Em luyện đàn cả buổi chiều, cánh tay mỏi nhừ, lúc này lại nói với Kinh Nghệ rất nhiều, cũng muốn tiêu hóa một chút.” Cô ta nghiêng đầu, đôi mắt như nước.

Hoa Diệp chân chừ giầy lát, “Được, nhưng không thể đi quá lâu, nhiệt độ rất thấp.”

“Diệp vẫn chu đáo như trước đây. Ừm, chỉ một lúc thôi.”

Đối diện quán bar có một con đường rợp bóng cây quế, vào mùa này, lá cây điều tàn, cũng không có hương thơm, nhưng lại mang một vẻ đẹp thanh trầm vắng lặng khác. Hai người sánh vai, chậm chậm thả bộ.

“Diệp, anh thấy Kinh Nghệ có sai không?” Cô ta hỏi.

“Làm có hơi quá đáng.”

“Đó là vì chị ấy ngốc, chị ấy ngu! Haiz, cả đời này chị ấy có thể đã trúng bùa chú của Tiểu Tử Hoàn, không cách nào quên được anh ta rồi. Yêu một người đàn ông không yêu mình, đồng nghĩa với việc bước trên con đường không có lối về.” Hứa Mộc Ca dừng lại một lúc, sau đó âm thầm than một tiếng, “So với chị ấy, mới cảm thấy mình đã quá may mắn.”

Hoa Diệp im thin thít, không tiếp lời.

“Diệp, sức khỏe mẹ Tiểu Đào vẫn ổn chứ?”

“Đã xuất viện rồi, vẫn ổn.”

“Cổ họng di Quý đã đỡ hơn chưa?”

“Bây giờ mẹ đang đi Hải Nam, ở đó ấm, cổ họng đã khỏi lâu rồi.”

Hứa Mộc Ca cắn cắn môi, “Hôm đó nhìn thấy anh đưa em đi truyền dịch ở bệnh viện, nhất định đi vẫn còn hiểu lầm em. Sau đó, em đến nhà anh tìm Tiểu Đào giải thích, là đi mở cửa, nhìn thấy là em, ngay cả cửa cũng không cho em gặp, lúc đó thật tủi thân. Ha, may mà anh và Tiểu Đào vẫn tốt đẹp, nếu không em thật sự nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Cho nên, Diệp, anh nhất định phải sống thật hạnh phúc, như vậy em mới không có cảm giác tội lỗi.”

Hoa Diệp quay đầu lại, ngây ngốc nhìn cô ta.

“Em đã nói gì sai sao?” Hứa Mộc Ca chớp chớp mắt.

“Mộc Ca, em đừng nghĩ lung tung, anh và Tiểu Đào có chuyện gì, cũng không liên quan đến em.”

“Hai người...” Hứa Mộc Ca khẽ che miệng.

Hoa Diệp hít thở sâu, cay đắng nhếch khóe miệng, anh và Tiểu Đào đã ly hôn mười sáu ngày rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Bạn Bè

Một cơn gió lướt qua, làm tung bay mái tóc dài sau lưng Hứa Mộc Ca. Có vài sợi che khuất mắt cô. Cô không cử động, mắt cũng không chớp chăm chú nhìn Hoa Diệp.

Không khí yên tĩnh, im lặng đến mức cô có thể cảm nhận được nỗi bi thương đột nhiên kéo đến.

“Đây không phải là sự thật?” Cô lắc đầu.

“Ai lại mang chuyện ly hôn ra để nói đùa?” Hoa Diệp tiếp tục đi về phía trước, bước chân nặng nề.

“Tại sao?” Cô nín lấy góc áo khoác của anh.

“Đường như có rất nhiều chuyện, dường như lại không có chuyện gì... Có thể việc giao tiếp giữa anh và Tiểu Đào có vấn đề, lần này mẹ cô ấy phát bệnh, anh cũng không giúp sức... còn có quá nhiều hiểu lầm... Ha ha, không nói nữa!” Anh xoay người, cười khổ cau mày.

“Diệp, anh buồn sao? Anh bất lực sao? Anh chán nản sao?” Trong mắt Hứa Mộc Ca đầy nước mắt, khẽ chớp, nước mắt liền lăn dài trên đôi gò má.

Hoa Diệp nhìn cô, khẽ thở dài.

“Chuyện đến nước này, là vì em tham lam, vì em ích kỷ, nên mới có báo ứng như vậy. Tại sao Diệp cũng phải chịu đau khổ như thế chứ? Anh và Tiểu Đào trông hòa hợp như vậy, anh rất quan tâm cô ấy, cô ấy lại rất yêu anh, di Quý cũng rất thích cô ấy, hai người đã chuẩn bị có con rồi, chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Hôn nhân là chơi đồ hàng sao? Muốn cưới thì cưới, muốn ly hôn thì ly hôn? Diệp, là anh đề nghị ly hôn sao?”

“Là Tiểu Đào yêu cầu, anh tưởng cô ấy đang giận dỗi với anh, không để ở trong lòng mấy, cho đến khi cô ấy muốn đưa ra tòa, thì anh đã không còn đường lui nữa rồi.”

“Đồ ngốc, anh không thể nói vài câu dỗ dành cô ấy sao? Phụ nữ rất mềm lòng.” Nước mắt của Hứa Mộc Ca chảy càng nhanh hơn.

“Anh nói gì cô ấy cũng đều không tin.” Hoa Diệp cay đắng bĩu môi, “Hơn nữa anh cũng không thể lừa dối cô ấy thêm nữa.”

“Anh đã lừa dối cô ấy điều gì?”

Anh nhìn cô với ánh mắt sâu xa, xoay người lại, “Không có gì.”

Hứa Mộc Ca bỗng nhiên ôm lấy eo anh từ đằng sau, dán mặt lên sau lưng anh, “Tại sao anh lại ngốc như vậy? Em có gì tốt mà anh lại làm chuyện không thể tha thứ như thế, em có đức hạnh gì mà còn khiến anh ghi nhớ như vậy? Em vừa không thể sinh con, lại từng ly hôn, anh nhớ em làm gì? Làm gì hả?”

Hoa Diệp nhắm mắt lại, vỗ nhẹ tay cô, “Thật sự không liên quan đến em.” Anh cũng không muốn, nhưng lại không thể quên được, còn cách gì nữa đây?

“Không, không, đều là lỗi của em. Nếu như lúc đầu em không ra đi thì hôm nay chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc hơn ai hết.”

“Nếu như” là một lời nói suông nhất trên thế giới này, Hoa Diệp tách tay Hứa Mộc Ca ra, móc từ trong túi ra một chiếc khăn tay đưa cho cô, “Nhòe hết phần rồi, mau lau đi.”

“Nhòe thì nhòe. Trước mặt Diệp, em đã không chôn dung thân từ lâu rồi. Một người phụ nữ như em, dù có trang điểm đẹp đến mấy, cũng để cho ai xem chứ?” Cô mặc kệ cho nước mắt, nước mũi chảy ròng.

Hoa Diệp đau khổ nhú mày, “Không còn sớm nữa, chúng ta về thôi!”

“Diệp,” cô cẩn thận nắm lấy tay anh, “Sau này có dự định gì?”

“Anh muốn để bản thân mình lắng lại, sau này mới nghĩ tiếp!” Anh vẫn nhấc tay lên, lau nước mắt trên mặt cô.

Cô sưng người, khuôn mặt xinh đẹp hơi co giật, sau đó nuốt nuốt nước bọt, “Mặc kệ anh làm gì, em đều sẽ ủng hộ anh.”

“Yên tâm, anh rất ổn.” Hoa Diệp cười cười, thu lại khăn tay, không bỏ lỡ vẻ mong đợi xuất hiện trên mặt cô.

Thật ra, vấn đề này anh vẫn luôn suy nghĩ mấy ngày nay, nhưng không có kết quả. Trong đầu lúc thì thoáng qua Mộc Ca, lúc thì thoáng qua Đào Đào. Giống như một cuộc thi đấu vậy, cuối cùng, số lần Đào Đào xuất hiện càng ngày càng nhiều. Anh cười khổ, nếu Đào Đào bằng lòng quay trở về bên cạnh anh, thì mọi chuyện sẽ khôi phục lại như ban đầu, không có gì thay đổi cả, nhưng trong lòng anh không chắc chắn. Còn Mộc Ca, đã thiếu cháy hết tất cả nhiệt tình của anh, anh đã giữ lại tất cả tình yêu trong hồi ức. Nếu muốn ở bên Mộc Ca, anh biết rất rõ sẽ không qua được cửa của Quý Mạnh Nhân, cũng không qua được cái hồ trong lòng mình. Yêu thì yêu, nhưng đau vẫn còn.

Lái xe về nhà, trên đường lại suy nghĩ lung tung. Loạng choạng mở cửa, cởi quần áo đi tắm trước, nước chảy xuống xào xào, anh bước một chân vào, mới phát hiện chưa chỉnh nước nóng, lạnh công vội tắt van nước. Nhưng van nước lại bị kẹt, nước nóng không xuống được, nước lạnh cũng không tắt được. Anh chửi thề một câu, ướm nhẹ khoác áo tắm đi ra, đánh phải vào nhà bếp tắt van tổng, tiếng nước chảy mới ngừng lại. Lê thân mình lạnh cóng lên giường, ở trong chăn cũng lạnh căm, anh rùng mình nằm xuống. Sáng sớm liền cảm thấy bất thường, cả người nóng hổi, cổ họng vừa khô vừa khàn, run cầm cập, anh biết nhiệt độ không thấp. Ý thức đã dần trở nên mơ hồ, anh lần mò ngồi dậy, không nghĩ ngợi gì, cầm điện thoại bàn lên bấm số di động của Đào Đào.

Anh muốn nghe thấy giọng Đào Đào, muốn nói cho cô biết là anh bị bệnh, anh muốn uống nước, anh muốn thêm một cái chăn nữa, anh muốn ôm cơ thể cô để hấp thụ hơi ấm, anh muốn...

Đào Đào tắt máy rồi!

Anh cảm ống nghe, hai hàm răng va vào nhau lập cập, mắt từ từ khép lại, ngã “phịch” một cái xuống giường.

Đào Đào nhận được điện thoại của cửa hàng 4S, nói xe đã sửa xong. Lúc cô đi lấy xe, bị người thợ sửa xe mắng cho một trận, cô tươi cười lắng nghe, nói cảm ơn rồi lái xe đi về. Cô quả thật có chút tàn phá môi sinh, chỉ ba tháng ngắn ngủi, chiếc BMW này đã vào xưởng sửa chữa hai lần, may mà người vẫn an toàn.

Đến công ty, quẹt thẻ lên lầu. Trong thang máy, hai đồng nghiệp đang trốn trong góc to nhỏ gì đó, thấy cô đi vào liền im bật, Đào Đào bấu môi, xoay lưng lại. Trong công ty gần đây có rất nhiều tin đồn, có một phản liên quan đến Tăng Trí Hoa, bảo rằng khi đăng ký dây chuyền sản xuất mới, ông ta báo cáo láo số tiền, mua cho Tăng Kỳ một chiếc xe đua, còn nói trước khi ông ta kết thúc nhiệm kỳ, đã tiêu tiền gấp, có vài khoản tiền rất lớn không rõ hướng đi, rồi ngược dòng tìm hiểu căn nguyên. Khi Tăng Kỳ học ở Học viện thời trang, công ty Đàng Diệu từng quyên tặng vài lần cho Học viện thời trang vào ngày Nhà giáo, học phí của Tăng Kỳ cũng tính vào tài khoản của Đàng Diệu... Tin đồn không biết thật giả, nhưng nhân viên liên quan đều bị tổ kiểm toán gọi đến hỏi chuyện, Long Tiểu cũng đi, sau khi trở về không nói tiếng nào, sắc mặt rất u ám.

Một tin đồn khác chính là tổng giám đốc mới. Một thông tin nhỏ của tổng công ty nói rằng ứng viên tổng giám đốc đã được định sẵn, nhưng phải đợi kết thúc kiểm toán cuối nhiệm kỳ mới chính thức nhậm chức, bây giờ anh ta đang chỉ huy từ xa, phó tổng thường vụ mỗi ngày đều phải báo cáo công việc với anh ta, anh ta sẽ thường xuyên mở cuộc họp video với các phó tổng giám đốc khác. Có người nghe ngóng từ chỗ các ông tổng xem tổng giám đốc là người như thế nào, các ông tổng đều giữ im lặng.

Đào Đào đi vào phòng Kỹ thuật, các đồng nghiệp khác đều đã đến, dạo này Phi Phi biểu hiện tốt, đã viết báo cáo trên máy tính. Đào Đào cười khẽ, ngồi xuống mở máy tính, bỗng nhiên nghe thấy trong túi xách vang lên tiếng chuông điện thoại, vừa nhìn, ngây người, số điện thoại là của Quý Mạnh Nhân.

Cô nghĩ nghĩ rồi cầm điện thoại chạy vào phòng hồ sơ kế bên, đóng cửa lại, do dự giây lát, cô vẫn gọi Quý Mạnh Nhân một tiếng, “Mẹ!”

“Tiểu Đào, mẹ đang ở bờ biển, không phải biển Thanh Đài, là biển Tam Á.”

“Sao mẹ lại đi Hải Nam?” Đào Đào giật mình.

“Mẹ đang ở đây dưỡng bệnh. Bình thường ở đây người đông chật cứng, mà bây giờ bãi biển rộng lớn chỉ có một mình mẹ, có thể là do Tết nên người ta đều ở nhà sum vầy.”

“Tết mẹ cũng không về Thanh Đài sao?”

“Chính là vì Tết, nên mẹ mới ra ngoài. Tiểu Đào, có thể mẹ già rồi, tim không còn kiên cường như trước mà có cách đối diện với nỗi cô quạnh bỗng ập đến. Trước khi con và Hoa Diệp qua lại, Tết mẹ cũng dẫn đoàn đi ra ngoài biểu diễn, nó đón Tết cùng bạn bè, cũng không cảm thấy có gì khác thường. Nhưng con đến nhà mẹ, mỗi cái Tết nhà con đều rất long trọng, mẹ đã thích cái không khí náo nhiệt đó rồi. Đột nhiên mất đi, trong lòng hụt hẫng, ở lại Thanh Đài càng buồn hơn.”

Đào Đào cắn môi, không biết nên nói gì mới tốt. Mời Hoa Diệp và Quý Mạnh Nhân đến nhà ăn Tết, đã không còn thích hợp nữa rồi.

“Mẹ không biết Hoa Diệp làm sao để thích ứng với Tết năm nay, có điều, đó là chuyện của nó, lựa chọn nó đưa ra, nó sẽ chịu mọi hậu quả. Tiểu Đào, mẹ chúc con đón Tết vui vẻ trước, gửi lời hỏi thăm của mẹ đến bố mẹ con.”

“Vâng, con cảm ơn mẹ, chúc mẹ dưỡng bệnh vui vẻ.”

Quý Manh Nhân cười, “Sao mà vui được cơ chứ? Chỉ là cho khuấy khuấy thôi!”

Trong tiếng than thở, Quý Manh Nhân đã cúp máy, Đào Đào cầm điện thoại, thơ thẩn rất lâu.

Quay về phòng làm việc, Phi Phi nhướn mày, “Nấu cháo điện thoại với ai mà lâu thế?”

“Ừ!” Đào Đào ngo ngo xung quanh, nhìn thấy Long Tiểu đang ở bên trong phòng làm việc của phó phòng, hình như đang chỉnh sửa tài liệu trước đây, cô chu miệng vào trong. “Cậu không đi giúp anh ấy à?”

Phi Phi đỏ mặt, “Xì, tại sao mình phải giúp chứ?” Quan hệ của cô ấy và Long Tiểu đã lờ mờ lẫn lộn trên mặt nước, nhưng những người có mắt trong phòng làm việc đều nhìn ra mạch nước ngầm giữa hai người.

“Đồng nghiệp quan tâm nhau mà!” Đào Đào cúi đầu mở kẹp tài liệu ra.

Cổ Phi Phi cũng đỏ lên, con ngươi chuyển động, vội đánh trống lảng. “Đào Đào, cậu có chuyện gì vậy, cậu xem sắp đến Tết rồi, có rất nhiều đồ ăn ngon, không giữ được cái miệng, mọi người ai cũng mập lên, mình cũng béo lên vài cân, có hai cái quần jean dây kéo kéo không lên nữa, nhưng sao cậu lại gầy dữ quá vậy? Không phải có thai rồi đấy chứ?”

“Đừng nói bậy.” Đào Đào bỗng sa sầm mặt, “Sao mình có thể mang thai được chứ?”

Phi Phi chu miệng, “Cậu cũng không phải gái chưa chồng, căng thẳng cái gì? Nếu như cậu có thai, luật sư Hoa sẽ mừng điên lên đó.”

Trong lòng Đào Đào co thắt, nếu bây giờ cô có thai, chỉ sợ Hoa Diệp sẽ không thích, nhất định sẽ nhảy lên vặn hỏi đứa bé là con của ai? Trước khi ly hôn, không phải anh đã chỉ trích cô ngoại tình hay sao?

“Mình không có mang thai.”

“Vậy thì cậu đi khám xem sao, cậu cũng không phải thất tình, cuộc sống vừa dư dả vừa hạnh phúc, đột nhiên gầy hẳn đi.” Phi Phi có lòng tốt nhắc nhở.

Đào Đào âm thầm than thở.

Giờ nghỉ trưa, nói với Long Tiểu một tiếng, lái xe đến sân bay đón Đỗ Tinh. Đỗ Tinh về, là chuyện vui nhất hiện giờ của cô. Trong lòng có rất nhiều lời muốn nói với Đỗ Tinh, trong mắt có rất nhiều nước mắt cũng muốn khóc cho đã trước mặt Đỗ Tinh, cô thật sự rất cần một người để tâm sự.

Ở lối ra đón máy bay, Đào Đào nhanh chóng nhìn thấy Đỗ Tinh. Bó tay, ở chốn thời trang lâu như vậy, sao vẫn một dáng vẻ một sách thể kia, vẫn là cặp mắt kính giống như đít chai trước đây, kiểu tóc lổ thời ngàn năm như một, chiếc áo lông đen dày giống như chăn bông, trong cổ cột một cái khăn choàng cũng màu đen giống hệt.

“Đào Đào!” Đỗ Tinh kéo vali hành lý lớn, hít một hơi, lập tức cười tươi bế Đào Đào lên, khiến cho hành khách xung quanh phải dừng chân quan sát, “Chúa ơi, cậu gầy quá, thật nhẹ nhàng.”

“Này, chú ý ảnh hưởng!” Đào Đào vỗ vỗ cánh tay cô ta, “Mình chóng mặt, thả mình xuống.”

“Không, để mình ôm thêm một lát. Đào, mình nhớ cậu!”

“Nhớ mình mà không thèm liên lạc với mình.”

“Không phải, mình sợ nghe thấy giọng cậu, sẽ không còn dũng khí ở lại Pháp nữa. Cậu không biết đâu, làm khách tham quan ở Pháp thì rất hạnh phúc, nhưng mà ở lâu, thật sự chịu không nổi. May mà mình gặp được...” Đỗ Tinh nghiêng người, tao nhã vươn tay ra phía sau, “Mình xin giới thiệu, bạn mình Park Chung Hyun.”

Đào Đào chớp chớp mắt, nhìn người đàn ông đang dựa vali hành lý mỉm cười với cô, mắt một mí sống mũi cao, tóc húi cua, dáng người cao vừa, cười lên có hai má lúm đồng tiền đáng yêu, ờ, không phải hàng nhập khẩu, là hàng trong nước?

“Chào hỏi đi, cô ấy chính là Đào Đào mà em thường nói với anh đó!” Đỗ Tinh hờn dỗi đung đung người đàn ông.

Nụ cười của người đàn ông từ từ nở rộng, chìa tay ra, Đào Đào không quen nhưng cũng đưa tay ra, không ngờ anh ta lại cầm lấy tay Đào Đào, khom lưng, hôn nhẹ một cái. Đào Đào giật mình, vội rút tay về, Đỗ Tinh cười lớn, “Cái con bé này, vẫn không phóng khoáng gì hết, đây chính là nụ hôn xã giao của quý ông nước Pháp trong truyền thuyết.”

“Không phải đồng bào sao, chơi đùa gì vậy?” Đào Đào lăm bằm.

“Tôi là người Hàn Quốc, bây giờ đang có quốc tịch Pháp.” Người đàn ông mở miệng, Đào Đào mới nghe ra cách phát âm của anh ta có hơi kỳ lạ.

“Anh bớt khoe khoang tiếng Trung của mình đi, nghe sợ lắm” Đỗ Tinh nhún nhún vai, thân thiết khoác tay Park Chung Hyun.

Park Chung Hyun cười ha ha, “Không phải muốn để lại ấn tượng tốt cho bạn em sao?”

“Ấn tượng có tốt đến mấy cũng chỉ là kẻ tầm thường thôi.” Đỗ Tinh đẩy đẩy mắt kính, dí dỏm nháy mắt với bạn trai.

“Nhưng anh có một người cha vĩ đại! Trung Quốc của em bây giờ không phải đang thịnh hành cách nói đời sau của quan lại, tài phiệt đời thứ hai hay sao, anh là người thừa kế người nổi tiếng, coi như là một nửa người nổi tiếng rồi.” Park Chung Hyun cười lên, mắt híp thành một đường kẻ.

“Người nổi tiếng gì cơ?” Đào Đào hỏi, trong ấn tượng những người nổi tiếng nước Pháp không có khuôn mặt phương Đông mà!

Đỗ Tinh cười, “Bố anh ấy là Park Dong Sung.”

“Xin lỗi, Park Dong Sung là ai vậy?” Đào Đào khiêm tốn hỏi.

Park Chung Hyun trừng to mắt, nhìn nhìn Đỗ Tinh rồi lại nhìn nhìn Đào Đào, “Tinh nói cô là thực nữ.”

“Ồ, hình như tôi không xứng được gọi là thực nữa. Sao vậy?”

“Thực nữ không nghe nhạc giao hưởng sao?”

Đào Đào im bật, nhìn Đỗ Tinh vẻ dò hỏi.

Đỗ Tinh mỉm môi cười tươi, “Tiêu chuẩn thực nữ của Trung Quốc với Pháp không giống nhau.”

“Nhưng dù khác nhau đến mấy, cũng không thể không nghe nhạc giao hưởng được! Lẽ nào âm nhạc không phải ngôn ngữ đẹp nhất trên thế giới sao?”

“Rất cuộc anh ta muốn biểu đạt điều gì vậy?” Đào Đào cau mày.

“Bố anh ấy Park Dong Sung là nhạc trưởng nổi tiếng châu Âu, đây là niềm tự hào của anh ấy. Anh ấy cho rằng chưa nghe nhạc giao hưởng do bố anh ấy chỉ huy, thì coi như đã sống hoài.”

“Ồ!” Đào Đào nhắm mắt, vẽ một chữ thập trước ngực, khẽ nói một câu, “A men!”

“Cô làm gì vậy?” Park Chung Hyun ngạc nhiên hỏi.

Đào Đào rất nghiêm túc nhìn anh ta: “Tôi đang sám hối với Chúa, xin người thứ tội cho tôi. Tôi thật sự thật sự không thích nhạc giao hưởng một chút nào.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Giao Thừa

Ba người lên xe quay về nội thành. Đỗ Tinh và Park Chung Hyun chen chúc ở ghế sau, ôm eo nhau như chốn không người. Park Chung Hyun cười lên rất đáng yêu kia nhìn không ra rằng đã là một tiến sĩ sinh hóa, rất có thành tựu trong lĩnh vực nước hoa, anh ta là đàn anh của Đỗ Tinh. Anh ta chưa đến Trung Quốc bao giờ, nhìn thứ gì cũng đều thấy mới lạ. Đỗ Tinh chỉ phong cảnh đang vụt qua ngoài cửa sổ, những tòa nhà cao chọc trời ở đằng xa, thao thao bất tuyệt giới thiệu, hai người thỉnh thoảng truyền lại tiếng cười khe khẽ, hoàn toàn coi Đào Đào đang lái xe như không khí.

Đào Đào trọn mắt nhìn về phía trước, tức giận tặng cho một câu, “trọng sắc khinh bạn”. Đỗ Tinh dành thời gian ra ngẩng đầu lên, cười híp mắt trả lời: “Như nhau cả thôi!”

Đào Đào nhếch miệng tự giễu, khi cô và Hoa Diệp mới yêu nhau, Đỗ Tinh vẫn chưa ra nước ngoài, hẹn cô ra ngoài chơi, cô luôn nói có chuyện quan trọng hơn phải làm, lỡ hẹn không biết bao nhiêu lần. Vì văn phòng của Hoa Diệp nhiều việc, thời gian ở bên cô ít, cô không muốn lúc anh đến thăm cô lại không gặp được cô. Cô dành ra hết tất cả thời gian rảnh rỗi, chỉ cần anh đến, cô đều có mặt.

Từ kính chiếu hậu nhìn thấy Đỗ Tinh cười ngọt ngào như thế, Đào Đào đẩy một bụng những lời muốn nói đành phải hậm hực nuốt trở lại. Cam tâm tình nguyện làm một tài xế xứng với chức vụ. Đưa hai người đến dưới lầu nhà Đỗ Tinh, lối đi chỗ hành lang có rất nhiều người đang đứng, đều là

phong thái vừa nhìn là biết những chàng rể nước Pháp. Khi Park Chung Hyun gật đầu chào đám đông, trong mắt bọn họ không che giấu mà lộ ra thần thái thất vọng. Đỗ Tinh thở dài. Đào Đào mỉm cười, không xuống xe, hẹn Đỗ Tinh hai hôm nữa cùng nhau ăn cơm, Đỗ Tinh nhào người tới trước cửa xe, vẫy vẫy tay, “Được, chỉ hai chúng ta thôi.”

“Vậy cậu vứt anh ta ở đâu?” Đào Đào chu miệng về phía Park Chung Hyun.

“Thả dê ăn cỏ, để mặc anh ấy đi tiêu dao.”

“Cậu không sợ anh ta ở một mình sẽ chạy mất sao?”

“Anh ấy không gọi là xa lạ với Thanh Đài. Mẹ nhỏ của anh ấy là người Thanh Đài, trước đây từng kể với anh ấy về nơi này. Khi anh ấy biết mình là người Thanh Đài, liền chạy ra nói với mình Thanh Đài này nó giống hệt như đồng hương vậy.”

Đào Đào cười, “Lại còn mẹ lớn mẹ nhỏ nữa, lẽ nào Park Dong Sung có tam thể tứ thiếp?”

“Nghệ sĩ phần lớn phong lưu thành thói mà, không đến mức tam thể tứ thiếp, nhưng tình nhân thì không ít. Ông ta từng mê đắm một cô gái người Thanh Đài mà ly hôn với mẹ của Chung Hyun, nhưng hai người kết hôn chưa được nửa năm đã ly hôn, coi như là một khúc ca bi tráng vậy! Cô gái đó bằng tuổi Chung Hyun, không phải mẹ nhỏ thì là gì?”

“Ồ, nghe có vẻ lãng mạn đấy, ha ha, cũng có chút phức tạp. Được rồi, cậu đi bảo vệ Chung Hyun của cậu đi, mình thấy anh ta sắp không cảm cự được nữa rồi.”

Đỗ Tinh vẫy vẫy tay với Đào Đào. Đào Đào lái xe rời đi. Về đến công ty, tới xưởng lắp ráp dạo một vòng, lúc đi ngang qua nhà xưởng dùng để huấn luyện trong thời gian lắp ráp, cô dùng chân, nhìn vào bên trong. Nhà xưởng trống không, trên bàn phủ một lớp bụi, lá khô rụng đầy trên bậc thềm, lâu không đầy về thể lương.

Cô móc điện thoại từ trong túi ra, mặt dây “giọt nước” treo bên trên đang đưa theo gió, cô khẽ thở dài, có hơi nhớ thầy Tả rồi.

Cho dù cô có không vui đến mấy, chỉ cần có thầy Tả, dường như đều sẽ có cách có thể khiến cô đi dời sự chú ý và quên đi mọi phiền não. Dù cô muốn khóc thì trước mặt anh cũng không có bất cứ băn khoăn gì. Cô có làm chuyện ngốc nghếch thế nào, anh cũng chỉ nhượng mày một cái, tựa như là chuyện thấy nhiều đã quen. Lúc quở trách cô, lời nói rất nghiêm khắc, nhưng nghe lại có vẻ như quan tâm.

Ngày hai mươi tư tháng Chạp là tết ông Táo, hôm ấy đi giúp việc phải về nhà ăn Tết. Bà đã quét dọn trong ngoài biệt thự từ sớm, Đào Đào nói trên lầu để cô quét dọn, bảo bà chuẩn bị một vài món ăn Tết phức tạp. Đi giúp việc nhìn cái cảm nhận của Đào Đào, vô cùng đau lòng, nhân lúc Đào Đào đi làm, đã dành thời gian quét dọn phòng giúp cô. Khi đang lau chà toilet, không cẩn thận làm vỡ hộp đựng xà phòng làm bằng gốm sứ đặt trên bồn rửa mặt. Đi giúp việc thấy chiếc hộp rất thô kệch, tưởng đâu không đáng mấy đồng, tùy tiện tìm một cái hộp khác thay vào. Đào Đào tan làm về nhà, lên lầu thay quần áo, đột nhiên vội vàng chạy xuống, hỏi đi giúp việc có nhìn thấy hộp đựng xà phòng đâu không. Đi giúp việc đang làm sùi cào nhán trứng, chỉ chỉ thùng rác, rồi lại xoay người làm việc tiếp.

Đào Đào ngồi trước thùng rác, nhìn những mảnh gốm vỡ, căn môi thành một hàng dấu răng trắng bệch, viền mắt cũng đỏ lên.

Sau khi đi giúp việc về nhà, việc nhà rơi vào trong tay Đào Giang Hải và Đào Đào. Cửa hàng nội thất cuối năm vô cùng bận rộn, Đào Giang Hải ở nhà một khắc, điện thoại gọi hết cuộc này tới cuộc khác, Đào Đào gơ tay lên, bảo ông đi đi. Thời gian này bộ phận Kỹ thuật coi như đã thành thoi, mọi người cũng không còn tâm trí đâu mà làm việc nữa, Long Tiểu chỉ mắt nhắm mắt mở, ai đến trễ hoặc về sớm, thông báo một tiếng là được. Dù như vậy, Đào Đào cảm thấy bản thân vẫn bận rộn giống như một con quay. Điểm tốt duy nhất là mỗi ngày mệt đến khi ngã người lên giường, cô sẽ ngủ rất sâu, không hề mộng mị.

Các bà nội trợ đều đang chiến đấu hăng hái để đón Tết, cũng không rảnh tụ tập đánh mạt chược. Mẹ Đào mỗi ngày đối mặt với cái tivi, nhàn rồi đến phát hoảng. Có một tối Diệp Thiếu Ninh đến tặng nhà họ Đào bánh mật dưới quê gửi lên, mẹ Đào đã lên giường, Đào Đào đang ở dưới bếp chuẩn bị đồ ăn cho ngày hôm sau, chỉ rót cho cậu ta một tách trà, rồi lại đi làm việc. Diệp Thiếu Ninh đứng đằng sau cô mười phút, cô không quay đầu lại, cũng không nói gì, cậu ta đặt tách trà xuống rồi ra về, Đào Đào cách một cánh cửa nói “Về nhé”, không tiễn cậu ra ngoài sân.

Công ty sẽ nghỉ lễ vào ngày hai mươi chín, Đào Đào thờ phào nhẹ nhõm. Thật ra cô cũng không muốn làm gì, ăn gì cũng không thấy ngon, chỉ mong được một mình ngồi chờ đợi, từ sáng đến tối, mặc cho thời gian trôi qua. Nhưng mà sức khỏe mẹ Đào không tốt, cô lại mới ly hôn, nếu Tết mà không có bánh mật thì càng mang cảnh ngộ thể lương. Cô cố gắng quản lý mọi chuyện, chỉ là món ăn cô nấu không mặn thì nhạt, ầm nước cũng làm hư luôn, khi rửa ly, tay vung lên, làm bể vài cái, lúc pha trà thì ném một nắm to lá trà xử nữ hái của Đào Giang Hải vào trong ấm, Đào Giang Hải nhìn mà chép miệng không thôi.

“Tiểu Đào, đi siêu thị mua ít bông cải xanh, rau họ, mỗi thứ chỉ cần nửa cân, đừng mua nhiều quá, phải chọn rau tươi nhé.” Đêm giao thừa, Đào Giang Hải đích thân làm bếp chính, Đào Đào làm phụ bếp. Mẹ Đào ngồi trong phòng khách chỉ huy.

Đào Đào cầm ví tiền lẻ, mặc áo khoác vào đi ra ngoài.

Cô không lái xe, đi bộ đến siêu thị nhỏ gần nhà, không ngờ, ông chủ siêu thị đã nghỉ bán về quê ăn Tết. Đào Đào đành phải bắt xe đến Gia Lạc Phúc. Vừa xuống xe, liền nhìn thấy bên ngoài xe đầy xếp san sát nhau, người đông nghịt, đi vào trong thì thấy đằng sau mỗi một quầy thu ngân đều

là một con rồng dài ngoằn.

Đào Đào yếu ớt thở dài, tiện tay cầm lấy một cái làn đựng đồ, đi thẳng đến quầy rau, lấy mấy cây cải xanh và một bó họ ròi vội vàng đến xếp hàng. Chưa nhích được mấy bước, vô tình quay đầu lại, người xếp hàng đằng sau đã kéo dài đến sau giá hàng.

“Bỏ tay rồi, chịu đựng thôi!” Người đàn ông mặt đầy mụn đứng đằng sau cắn răng nhìn cô, cười hề hề.

Đào Đào cười nhạt, xoay người lại.

Đột nhiên, cô cảm thấy người đàn ông phía sau tiến đến gần cô, ban đầu cô tưởng là người ở đằng sau xô đẩy, người đàn ông đứng không vững nên đụng phải cô, cô dịch tới trước nửa bước, không ngờ người đàn ông đó giống như keo dán, cô cử động, hắn liền di chuyển theo, hơn nữa còn càng ngày càng gần sát. Tuy mặc quần áo mùa đông rất dày, nhưng Đào Đào vẫn nhạy bén cảm thấy tư thế của người đàn ông đang đứng sát cô có sự thay đổi, lúc này, người đàn ông âm thầm giờ hai tay đặt lên vai cô, vùng hông bắt đầu lên xuống.

Đào Đào nổi da gà hết cả người, cô giận dữ quay người lại trừng người đàn ông, người đàn ông nhìn lại cô như không có chuyện gì, nháy mắt mờ ám với cô.

“Sao vậy?”

“Anh...” Đào Đào nhắm mắt lại, trong lòng nổi giận, đang định cao giọng quát mắng thì một cánh tay từ bên cạnh vươn đến tóm lấy cổ tay người đàn ông, tay còn lại đẩy Đào Đào ra phía sau.

Một giọng nói lạnh lùng trầm thấp quát: “Bỏ ra!”

Đào Đào cup mắt, định thần lại vài giây, tất cả thần kinh đều căng chặt, tim đập loạn xạ như chiếc chuông mất đi kiểm soát, hô hấp bất giác trở nên gấp gáp.

Người lên tiếng là Hoa Diệp.

Người đàn ông chớp chớp mắt, hung dữ nhìn nhìn Hoa Diệp, xòe hai tay ra, “Anh nhìn thấy tôi lấy cái gì rồi? Đồ thần kinh!” Nói xong, hắn xoay người muốn đi, nhưng không vùng được cánh tay đang giữ chặt ra.

“Nhìn thấy rồi chứ?” Hoa Diệp chỉ lên phía trên, trừng mắt lạnh lùng, “Bên trên có lắp camera, có cần chúng ta cùng đến phòng bảo vệ xem mọi chuyện anh vừa mới làm không?”

Người đàn ông hoảng sợ ngẩng đầu lên, ánh mắt né tránh, mặt tái mét, móc ví tiền từ trong túi áo ra nhét cho Hoa Diệp, thấp giọng cầu xin, “Đại ca ơi, hôm nay năm mới, tha cho em đi, lần sau em không dám nữa.”

“Không được, hành vi của anh quá vô liêm sỉ...” Người Hoa Diệp lão đạo.

Người đàn ông bỗng có hết sức đẩy Hoa Diệp một cái, đá xe đựng đồ ra, xông vào đám đông, quay đầu bỏ chạy. Hoa Diệp ổn định lại thân hình, nhắc chân đuổi theo.

Đào Đào gọi anh lại, “Không cần đuổi theo đâu! Dù sao... cũng không bị tổn thất gì.”

Hoa Diệp quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chằm chằm, dường như muốn hút cô vào trong viên mắt. Anh muốn nói cô quá yếu đuối, loại người này cần phải phạt nặng, nhưng vừa mở miệng lại là, “Sao em gầy quá vậy?”

Đào Đào cười cười cay đắng, “Là do mua đồ rộng thôi.” Trông sắc mặt anh cũng không tốt, da dẻ nhão nhọt, còn có cả bọng mắt nữa.

Anh đi dạo siêu thị một mình?

Thanh Đài rất nhỏ, từ lâu cô đã chuẩn bị có một ngày hai người sẽ chạm mặt nhau, lịch sự gật đầu, trên mặt giữ nụ cười nhạt, sau đó nói lời tạm biệt.

Nhưng dù thế nào cũng không ngờ được lại gặp anh trong lúc bản thân bị một người đàn ông xa lạ quấy rối, Đào Đào vừa khó xử vừa tủi thân, còn có chút kinh ngạc, chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, cổ nhện mới không cho nước mắt chảy xuống.

“Một mình ra ngoài phải cẩn thận, đừng tùy tiện bắt chuyện với người lạ.” Anh đưa ví tiền cho Đào Đào.

Đào Đào thở ra, cô chỉ lo tức giận việc quấy rối của người đàn ông mà không phát hiện ra ví tiền bị trộm. Cô mỉm cười cứng nhắc, “Cảm ơn!”

Hoa Diệp cầm ví tiền không buông, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Tiểu Đào, những ngày qua em... sống có tốt không?”

“Rất tốt! Còn anh?”

“Anh bị bệnh, sốt cao không hạ, suýt thì dẫn đến viêm phổi. Mẹ đi Hải Nam rồi. Anh...” Hoa Diệp nhìn cô không chớp mắt, trong mắt mang theo một tia bi thương.

“Diệp, bảo anh đi xếp hàng, sao anh lại đứng ở bên ngoài? Ô, là Tiểu Đào, trùng hợp quá!”

Một chiếc xe dừng đỗ chắn ngang trước mặt hai người, Hứa Mộc Ca cười tươi như hoa, đôi tay ngọc ngà khoác lấy cánh tay Hoa Diệp, đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh.

Khóe miệng Đào Đào thu lại, nhanh chóng lấy lại ví tiền, lùi lại một bước, cô nhìn thấy trên xe có thịt có cá có tôm, có trái cây, có rau, còn có cả rượu sâm panh.

“Diệp, em không mua được sườn, nhưng em có mua một con gà cỏ, về nhà hầm canh, có được không?” Giọng nói ngọt ngào.

Đào Đào cười, sự lo lắng của Quý Mạnh Nhân đúng là dư thừa, bây giờ xem ra Tết năm nay Hoa Diệp nhất định sẽ trải qua rất đầy đủ và phong phú.

Hoa Diệp không nói gì, anh chỉ nhìn Đào Đào.

“Tiểu Đào thật hạnh phúc, trong nhà có dì giúp việc nấu cơm, không giống chúng ta, việc gì cũng phải tự mình ra tay.” Hứa Mộc Ca hờn dỗi cong khóe miệng, hàng mi dài chớp vài cái, “Diệp, không được chê tay nghề của em kém đâu đấy, người ta đã cố hết sức rồi. Tiểu Đào, em biết Diệp thích ăn gì nhất không?”

Đến lúc này Đào Đào mới biết, chút tu dưỡng và lòng dạ nhỏ nhen của mình, trước mặt Hứa Mộc Ca, giống như giọt nước gặp biển cả, sao cô có thể không thua cho được?

Cô âm thầm xoay người đi, dường như không nghe thấy câu hỏi của Hứa Mộc Ca. Thật ra câu nói này, là Hứa Mộc Ca làm khó cô, trả lời, đồng nghĩa với việc thừa nhận chính mình dâng hai tay cho người khác, không trả lời, sẽ cho thấy mình trẻ con không độ lượng. Cô có tính chịu thua bẩm sinh, thừa nhận mình ấu trĩ hẹp hòi, để người cao thượng tiếp tục cao thượng, để những người yêu nhau hòa hợp đến vĩnh cửu.

Khó khăn lắm mới xếp hàng đến được quầy thu ngân, thanh toán xong chưa chào đã ra về.

“Diệp, thức ăn đều là mua cho anh, anh tính tiền đi.” Hứa Mộc Ca thân mật đẩy đẩy Hoa Diệp, thành công lôi kéo tầm mắt của đang nhìn Đào Đào chăm chú trở về.

“Mộc Ca, thật ra em nên về nhà đón Tết cùng chú Hứa.” Hoa Diệp đưa thẻ cho cô thu ngân.

Hứa Mộc Ca cười khỏ, “Cũng không phải anh không biết tình hình nhà em, ở nhà giống như chịu cực hình vậy. Nếu anh có nơi khác để đi thì em về căn hộ một mình được rồi.”

Hoa Diệp liếc cô ta một cái, vờ vờ vai cô ta, trên mặt không có chút biểu cảm nào, “Đi thôi!”

“Tiểu Đào, rau con mua đâu?” Đào Giang Hải nghe thấy tiếng mở cửa, ngoái đầu lại.

Đào Đào cúi đầu nhìn hai bàn tay không, cắn cắn môi, chắc là bỏ quên trên taxi rồi. “Bố, năm nay có thể không ăn cải xanh hay rau họ được không?” Cô yếu ớt hỏi.

Đào Giang Hải gật đầu, “Được, bố làm cho con món ngon khác. Người đẹp bé nhỏ, lên lầu trang điểm đi, hôm nay chúng ta ăn cơm tất niên sớm, sau đó cùng nhau xem chương trình liên hoan mùa xuân.”

Đào Đào miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, đi lên lầu.

“Tiểu Đào làm sao vậy, môi miệng trắng bệch cả ra?” Mẹ Đào vịn cửa đi vào bếp.

“Không phải là lên chạy về Thính Hải Các đấy chứ?” Đào Giang Hải nhìn chằm chằm cầu thang.

Hai vợ chồng bốn mắt nhìn nhau, âm thầm thờ dài.

Món ăn rất phong phú, rượu cũng là rượu ngon, Đào Giang Hải mua hoa tươi cũng mua cả pháo hoa, bong bóng, không khí long trọng và sôi động hơn năm nào hết, nhưng biểu cảm của Đào Đào vẫn luôn đau buồn, cười lên giống như đang khóc. Chương trình liên hoan mùa xuân vừa mới mở màn, cô nói lời chúc mừng năm mới với bố mẹ rồi bảo đi ngủ trước.

Trong phòng cũng có tivi, cô không mở. Sau khi tắm tỉnh dầu xong, thì để nguyên quần áo nằm trên giường đọc tin nhắn điện thoại. Đều là tin nhắn

của đồng nghiệp và bạn học, tin nhắn rất không có tính sáng tạo, tải từ trên mạng về, có một số còn lặp lại. Còn có vài kẻ lười biếng chuyển tiếp tin nhắn của người ta, bên dưới còn kèm theo tên của người ta. Đào Đào không muốn chuyển tiếp tin nhắn, lại không nghĩ ra được viết gì cho có cá tính, chỉ nói một câu “Chúc mừng năm mới” đơn giản thì lại quá nhạt nhẽo, thế là không gửi gì hết, cầm điện thoại ngáy ngốc thần thờ.

Bên ngoài pháo bắn bốn bề, những chùm pháo hoa rực rỡ chiếu lên rèm cửa thành một dải ngũ sắc. Cũng không biết ngủ quên từ lúc nào, điện thoại kêu làm cô thức giấc, mở mắt ra nhìn, đèn vẫn còn bật, đồng hồ báo thức chỉ một giờ sáng, ồ, đã là một năm âm lịch mới rồi.

Điện thoại vẫn đang reo tít tang trên tay, là số lạ, không phải gọi nhầm chứ, cứ reo mãi rất cố chấp, tưởng như cô không nghe thì tôi không ngừng vậy.

Cô sợ làm kinh động đến bố mẹ, vội ấn phím nghe, chỉ nghe thấy có người hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Cô ngáy người, tim đập thình thịch.

Giọng nói còn lại vang lên, “Ha ha, qua năm mới rồi, không phải là anh em chúng tôi nâng giá, thật sự là chúng tôi đã hi sinh thời khắc sum vầy cùng người nhà để phục vụ cho dân, hôm nay phải trả gấp đôi.”

“Hiệu, tôi hiểu mà, hai trăm đủ không?”

“Đủ rồi, chúc mừng năm mới anh nhé, năm mới may mắn!”

“Cảm ơn, tôi cũng chúc anh năm mới phát tài. Đào Đào, ngủ chưa?” Trong đêm tối yên tĩnh, giọng nói rõ ràng như ở bên tai.

“Thầy Tà, chúc mừng năm mới!” Cô không kìm được ngồi thẳng người dậy, khoe môi cong lên, “Chúc anh năm mới càng ngày càng đẹp trai, hồng nhan tri kỷ và tài nguyên cuộn cuộn dâng trào.”

“Một năm không gặp, em vẫn dung tục như vậy.” Anh cười, rất ôn hòa, tựa như mang theo vẻ cưng chiều ấm áp, “Ngủ rồi à?”

“Giờ đã dậy rồi. Anh có khỏe không?” Cô kích động không biết nói gì mới phải, chỉ cười ngáy ngô.

“Có khỏe không, em ra ngoài xem thử đi!”

Cô còn tưởng mình nghe nhầm, ngáy ngốc lặp lại một câu, “Ra ngoài xem gì?”

“Đổi diện cách biệt thự nhà họ Đào mười mét, người mặc áo khoác lông, đang kéo vali hành lý.”

Cô kinh ngạc, lỡ tay làm rơi điện thoại xuống đất cái “đùng”.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tiểu Đoàn Viên

Rón ra rón rén đi xuống lầu, Đào Đào không dám bật đèn, trước mặt ông Thần Tài trên bàn Phật ló vào cửa có một ngọn đèn nến, ánh đèn màu vàng đậm, miễn cưỡng có thể nhìn rõ mọi thứ trước mắt, cô ghé tai lắng nghe động tĩnh trong phòng ngủ của bố mẹ, nín thở, khễ khàng kéo cánh cửa lớn ra.

Không khí lạnh lẽo mang theo hương hoa mai ngoài sân xộc vào, bầu trời phía xa còn có pháo hoa đang nổ rộ, cô chạy bước nhỏ xuyên qua khoảnh sân con, vừa ngược mắt, liền nhìn thấy Tả Tu Nhiên đang đứng dưới tán cây ngô đồng.

Đêm giao thừa ở Thanh Đài rất lạnh, thỉnh thoảng anh lại giậm chân, xoay vòng tròn, giống như để sưởi ấm, lại giống như đã đợi hơi sốt ruột, khi một bóng dáng mảnh mai lọt vào tầm mắt, thì cười, “Không phải em còn chải tóc trang điểm đấy chứ, lâu quá vậy!”

Cô đi tới, dừng lại tại điểm cách anh mười bước chân, vẫn có chút không dám tin vào mắt mình, nhìn anh dăm dăm.

Thầy Tà hiếm khi thích khoe mẽ mặc một chiếc áo lông cực dày, cổ thắt một chiếc khăn choàng màu đỏ, có vài phần vui mừng đón năm mới, đôi mắt mang ý cười sáng một cách lạ thường, có rất nhiều thứ cô nhìn rõ nhưng không hiểu đang lặp lánh.

Tim bỗng nhiên đập thịch một cái, tựa như con gió xuân đột nhiên thổi đến, dòng sông đóng băng bỗng nhiên bị thổi nứt thành một khe hở.

“Thầy Tả... sao anh lại ở đây?” Miệng há ra những mấy lần, mới phát ra thành tiếng, nhưng lại mang theo sự run rẩy.

“Đối với một người đã rất lâu không liên lạc mà chỉ chào hỏi như vậy thôi?” Tả Tu Nhiên chớp mắt, từ từ dang tay ra, đi về phía cô. Bàn tay đeo găng tay da sờ sờ tóc cô, nâng cằm cô lên đánh giá thật kỹ, khoe miệng hơi nhếch, xoay ngón tay, ấn vai cô xuống, nhẹ nhàng ôm lấy cô, chất lười than thở, “Giảm cân rất thành công!”

Cô không tự nhiên cứng đờ người, cười hi hi, sau đó viên mắt vô cớ ươn ướt. Cô nhớ đến bãi đậu xe ở bệnh viện, từng túi đựng trà sữa trên ghế sau xe anh, nhớ buổi sáng tuyết rơi đầy, ngồi trong xe anh ăn mì gói, nhớ đến nụ hôn tựa lông vũ vào cái cằm anh từ Bắc Kinh trở lại đưa cô về đường Quê Lâm, nhớ đến hôm anh dẫn cô đi tập gym, tặng cô hộp đựng xà phòng, đến trung tâm thương mại lừa cô nhân viên quầy chuyên doanh trang điểm cho cô...

Tại sao anh không đón giao thừa cùng người nhà? Tại sao lại ở đây? Tại sao biết cô đang ở nhà bố mẹ?... Rất nhiều rất nhiều câu hỏi, đáp án dường như không còn quá quan trọng nữa, hoặc là cô không muốn hỏi đến cùng.

“Bố mẹ tôi đến Quảng Châu ăn Tết cùng nhà chị hai, tôi ghét thời tiết ẩm ướt của miền Nam, nhớ đến Thanh Đài là một nơi không tệ, liền đến đây nghỉ phép.” Anh rất thẳng thắn, buông cô ra, trả lời rất rành mạch.

Cô nghiêng đầu, hàng mi dài chớp chớp. Xuân về Tết đến, người ta hoặc là đi Đông Bắc trượt tuyết, hoặc là đi Hải Nam tránh rét, ít có ai đến Thanh Đài lạnh lẽo lắm.

“Đã đặt khách sạn chưa?”

“Quyết định quá vội vàng, chỉ mua được vé chuyến bay cuối cùng, bây giờ mới đến Thanh Đài, haiz, cũng không biết giờ này có khách sạn nào vẫn còn phòng không?” Anh cau mày, ánh mắt sáng quắc nhìn cô. “Có điều đây không phải là vấn đề hàng đầu. Lần trước tôi ăn cơm vẫn là bữa trưa ngày ba mươi năm ngoái, bây giờ đã là hai giờ sáng mừng Một năm mới rồi.”

Cô sốt ruột rồi, bây giờ khách sạn có thể vẫn còn người đang trực, nhưng dù là nhà hàng nào, thì chắc chắn đều đã ngừng kinh doanh đón Tết rồi, cửa hàng tiện lợi kinh doanh suốt hai tư giờ cũng sẽ không mở cửa, muốn mua gói mì cũng không có.

“Lẽ nào tôi đang đứng trên sa mạc sao?” Anh nhìn khuôn mặt khổ sở của cô, hừ một tiếng, liếc nhìn biệt thự nhà họ Đào.

Cô nhìn theo ánh mắt anh, ngây người, không phải cô không biết lễ nghĩa tiếp khách, nhưng hôm nay là giao thừa, dẫn một người đàn ông lạ về nhà phải giải thích như thế nào đây?

“Anh đợi một lát.” Cô xoay người đi vào nhà, một lát sau, xách hai hộp thức ăn lớn đi ra, “Đi thôi, tôi đưa anh đến khách sạn.”

“Đồ keo kiệt.” Anh nhỏ giọng lầu bầu, nhưng lại chủ động xách hộp thức ăn, tay còn lại kéo hành lý.

Vào giờ này, trên đường đã không còn taxi, cô cũng không nghĩ đến việc lái xe. Trên đường rất yên tĩnh, các cửa hàng dọc đường dán những câu đối đỏ, treo lồng đèn, đèn neon sáng như phố xá trên thiên đường, chỉ có hai người họ đang đi trên đường, không ai lên tiếng nói chuyện. Cô nhìn bóng hai người kéo dài về phía trước, lặng lẽ quay đầu nhìn mặt bên anh tuần của anh, khoe miệng không kìm được cong lên.

Cảm giác gặp lại thầy Tả, thật sự rất bất ngờ.

Xung quanh chỉ có vài khách sạn, nhưng Tả Tu Nhiên lại không hài lòng, cứ bảo là đi xem tiếp, đi xem tiếp, cũng không biết đã đi bao lâu, rồi hai người đi đến tiểu khu anh thuê ở trước đây. “Em có mang theo chìa khóa căn hộ không?” Anh dừng bước, hỏi cô.

Cô lắc đầu, “Tôi để chìa khóa trên bàn của căn hộ, chắc chủ nhà đã lấy lại rồi.”

“Ừ, vậy xem thử vận số năm nay của chúng ta thế nào?” Anh đưa hộp thức ăn cho cô, đổi sang nắm tay cô.

Cô có chút ngờ vực theo anh vào thang máy.

Trước cửa được quét dọn rất sạch sẽ, trên cửa có dán một chữ phúc thật to có hình em bé ôm cá chép đùa nghịch. Tả Tu Nhiên cúi người xuống, lần mò dưới tấm thảm chân trước cửa, lúc thu tay về, trên ngón tay đã có thêm một chùm chìa khóa, nháy mắt với cô.

Cô ngây người.

Trong phòng đang mở điều hòa, nhiệt độ rất thích hợp, tất cả đều vẫn được bày trí giống như lúc anh còn ở, dường như anh chưa từng rời khỏi đây, anh chỉ là đi xuống đón cô mà thôi.

“Mau vào đi!” Anh quay đầu, nhìn cô đang đứng ngoài cửa.

“Tôi... không vào đâu, cái này cho anh. Chúc mừng năm mới!” Màn thất tình đêm trước Tết Nguyên Đán vẫn chưa quên đi hoàn toàn, trở về thăm chốn cũ, ít nhiều cũng hơi khó chịu. Cô cười cười, đưa hộp thức ăn qua.

Anh không nhận, “Dùng khí hôm Nguyên Đán của em đâu mất rồi?” Anh trừng cô, giơ tay lên, kéo cánh tay cô vào, nhìn mặt cô từ từ ửng đỏ, sống mũi cũng đỏ lên, trong mắt là một khoảng mơ màng, mỉm cười, “Mau đi hâm nóng com giúp tôi, tôi đói đến mức không còn sức nói chuyện rồi.”

Không đợi cô trả lời, áo khoác đã được cởi ra, người bị đẩy vào nhà bếp. Hộp đựng com đưa anh lần trước được xếp ngay ngắn trong chạn bát, chiếc tạp dề cô từng đeo được treo bên cạnh tủ lạnh, cô lại thất thần một hồi.

Cô mang theo bốn hộp giữ nhiệt, có rau có com có canh, còn có cả bánh ngọt, lúc cô hâm com, anh đứng bên cạnh pha cà phê, lúc dọn com lên bàn ăn, anh cũng đã pha xong hai ly cà phê. Hai người ngồi trên quầy rượu, anh ăn com, cô uống cà phê.

“Anh vẫn luôn giữ lại căn hộ à?” Cô làm như vô tình hỏi.

“Muốn cho em một nơi chốn yên tĩnh, nhưng em không cần, tôi bèn giữ lại cho mình thôi. Tránh để đến Thanh Đài, nếu người khác không tiếp đón mình, tôi cũng phải có một trạm dừng chân chứ!” Anh lừa một đũa com vào miệng, nói như lẽ đương nhiên.

Cô bĩu môi, “Đúng là người lắm tiền!” Tiểu khu này rất cao cấp, tiền thuê không phải cao bình thường.

“Vì năm đầu gạo mà phải khom lưng cúi mình, có tiền không tốt sao?” Anh vừa nhai thịt viên, vừa nhướn mày.

Cô liếc anh, không nói gì, chuyên chú uống cà phê. Thật ra uống cà phê vào giờ này, làm sao có thể ngủ tiếp được? Nhưng cho dù không uống cà phê thì tối nay còn ngủ được sao?

Chấn động quá lớn, thật sự rất khó tiêu hóa được.

Anh đến Thanh Đài để thăm cô sao?

Chén và ly là anh rửa, rồi đợi anh sắp xếp xong hành lý, cũng gần bốn giờ, tiếng pháo hoa ngoài cửa sổ không ngừng nghỉ, buổi sáng đầu tiên của năm mới ở Thanh Đài đang âm thầm trôi qua.

Cô thật sự phải cáo từ rồi, mừng Một năm mới Đào Giang Hải dậy rất sớm, ăn sáng xong, ông và mẹ Đào sẽ đi chùa thắp hương, quảng trường nội thất của ông chuẩn bị khai trương vào mùa xuân này, ông hi vọng Bồ Tát phù hộ cho ông kinh doanh được đất đỏ. Nếu cô đột nhiên từ bên ngoài về nhà, sẽ khiến bố mẹ sợ.

“Tôi tiễn em.” Tà Tu Nhiên xoay người lấy áo khoác treo trên giá cho cô.

“Đừng tiễn qua tiễn lại như vậy để làm gì?” Cô từ chối.

“Không muốn ở cùng tôi thêm một lúc nữa sao?” Anh lại nắm lấy tay cô, thật chặt, không cho cô cơ hội thoát ra.

Cô cúi đầu, trong mắt anh mang theo một đốm lửa nhỏ, sáng đến độ khiến cô hoảng hốt, “Không phải, anh nên...”

“Không phải thì đi thôi!” Anh dắt cô vào thang máy, “Ngủ bù sáu tiếng đủ không?” Anh nâng tay xem đồng hồ.

“Hả?”

“Mười một giờ tôi qua.”

“Làm gì?”

“Nghỉ phép!” Anh cười, quẹt mũi cô một cái.

Cô nhú nhú mày, không hiểu lắm.

Hai người không đi thang máy xuống lầu một, mà xuống thẳng bãi đậu xe dưới hầm. Anh nhìn xung quanh vài cái, đi thẳng đến con Audi A6 màu đen, loại xe này rất chắc chắn rất khiêm tốn, không nên là kiểu mẫu mà những người huênh hoang lại màu mè như Tà Tu Nhiên thích mới phải.

Anh mở cửa xe, nhìn về phía cô.

Cô đã không còn ngạc nhiên nữa rồi, có tiền mua tiền cũng được mà, một chiếc xe thì có là gì?

“Công tác chuẩn bị của anh làm rất tốt!” Cô một nửa là tự giễu một nửa đang che giấu sự hoảng loạn trong lòng.

“Đương nhiên, chỉ cần là chuyện do tôi bắt đầu thì sẽ không một chút sơ hở.” Anh héch càm, rất là kiêu ngạo.

Cô cười nhạt.

Lúc xuống xe, bầu trời vẫn còn bị bao phủ bởi màn đen, cô cúi người vẫy vẫy tay với anh, anh gọi cô lại, chỉ chỉ vào người mình, “Nói tôi biết, món quà năm mới như vậy, em có hài lòng không?”

Cô yên lặng giây lát, trên khuôn mặt xinh đẹp nở ra một đóa hoa. Đêm giao thừa nặng nề không có Hoa Diệp này, vì sự đến thăm đột ngột của anh mà trời qua vô cùng nhẹ nhàng.

Anh cười toét miệng, thở ra một luồng hơi nóng, không che giấu được niềm vui hiện ra giữa trán.

Đóng cửa xong, nhưng vẫn không bật đèn, lại rón ra rón rén lên lầu, kéo rèm cửa ra, nhìn thấy chiếc Audi màu đen vẫn còn đậu bên đường, cô không kìm được khẽ cắn môi, nghe thấy tim mình đang đập thình thịch trước bình minh.

Chui vào trong chăn, nhắm mắt lại, thần kinh vẫn còn đang trong nỗi kích động tốt độ, cô đếm cừu, đếm heo, đếm thỏ, nhưng vẫn không có tí một mối nào, dứt khoát không kìm nén nữa, để mặc cho bản thân nghĩ ngợi lung tung. Đang suy nghĩ, thì nghe thấy dưới lầu có động tĩnh, Đào Giang Hải đã thức dậy.

Một lúc sau, nghe thấy Đào Giang Hải đang hỏi mẹ Đào, có nhìn thấy hộp đựng bánh trôi tối qua để đâu không? Mẹ Đào nói ở ngăn đầu tiên trong tủ lạnh.

Đào Đào bật tai lại, kéo chăn lên.

Không thể nói là ngủ, chỉ có thể nói là đã nghỉ ngơi vài tiếng, mười một giờ, Đào Giang Hải và mẹ Đào đi chùa thắp hương trở về, Đào Giang Hải đang ở dưới lầu gọi Đào Đào xuống ăn đồ ăn.

Đào Đào ngáp một cái rồi xuống lầu, nhìn thấy sắc mặt bố mẹ đang rạng rỡ.

“Tiểu Đào, hôm nay mẹ và bố con rút được xăm tốt. Bố con hỏi chuyện quảng trường nội thất, còn mẹ hỏi về chuyện tình duyên của con, thầy nói năm nay con nhất định sẽ kết hôn.” Mẹ Đào nói.

Đào Đào đang uống nước, không cẩn thận bị sặc, ho tới nỗi suýt không thở được. “Con... kết hôn với ai?”

“Nếu Hoa Diệp chịu quay đầu thì con... có thể cho nó cơ hội không?” Đào Giang Hải nhìn mẹ Đào, rồi dè dặt hỏi Đào Đào.

Trên đường đi thắp hương, ông và mẹ Đào nhận được điện thoại chúc mừng năm mới của Hoa Diệp. Hoa Diệp mở miệng vẫn là “Bố, mẹ,”, nói không nhiều nhưng giọng rất buồn, Đào Giang Hải nghe mà thấy xót xa trong lòng.

“Bà xã, bà nói xem hai đứa nó liệu có hiểu làm gì không?”

Trên mặt mẹ Đào không có bất cứ biểu cảm nào.

“Nếu là hiểu lầm, hóa giải rồi, thì ông sẽ gả Tiểu Đào cho nó sao?” Đào Giang Hải thật muốn tát cho mình mấy bạt tai, lúc đầu sao bản thân mình lại làm như thế, nếu không Đào Đào sẽ không ly hôn dứt khoát như vậy. Nhưng ông thật sự cảm thấy Hoa Diệp là một đứa trẻ rất được.

“Ý kiến của tôi không quan trọng, chỉ cần Tiểu Đào bằng lòng, thì tôi sẽ đồng ý. Có điều, ông cũng biết Tiểu Đào lúc đầu đối với nó như thế nào, nó không trân trọng, muốn tái hợp đâu có dễ dàng như thế!”

“Đúng, đúng...” Đào Giang Hải than thở.

“Hôm nay là mừng Một Tết, con không muốn tâm trạng quá tệ.” Đào Đào bụng cóc trà đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng.

Mẹ Đào bôn ba một buổi sáng, người thắp hương lại quá nhiều, chen tới lấn lui, hô hấp có hơi khó khăn, giro tay ấn nhẹ lồng ngực, vội chuyển chủ đề, “Tiểu Đào, trưa nay muốn ăn gì?”

“Sao cũng được!” Vừa nói xong, dư quang nơi khóe mắt nhìn thấy chiếc xe màu đen dừng lại ở ngoài sân, cửa xe mở ra, Tả Tu Nhiên xách một giỏ trái cây to bước xuống. Cô trở mặt nhìn, ngược mắt nhìn đồng hồ, nhớ đến cái hẹn mười một giờ, xoay người vội chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Khách Mời

“Nhìn thấy tôi vui đến vậy sao?” Tả Tu Nhiên dừng bước, nhìn Đào Đào đang căng thẳng với vẻ trêu chọc.

“Thầy Tả, anh đang làm gì vậy?” Cô ra sức che chắn người anh, chỉ sợ bố mẹ nhìn thấy.

Anh trả lời y như thật: “Mùng Một tết đến nhà em, cũng không thể đi tay không, giỏ trái cây này tôi đi mấy vòng mới mua được đấy.”

“Tại sao muốn đến nhà tôi?” Tim đập lên cổ họng luôn rồi.

“Chúng ta đã hẹn trước rồi mà! Đây là chú Đào phải không ạ, chúc mừng năm mới chú, cháu là Tả Tu Nhiên đồng nghiệp của Đào Đào!” Tả Tu Nhiên đột nhiên chìa tay ra phía trước.

Đào Giang Hải do dự bắt tay Tả Tu Nhiên, nhìn Đào Đào dò hỏi, “Tiểu Đào, đây...”

Đào Đào nhắm mắt, sau đó từ từ xoay người qua, hồn dỗi cười cười với ông bố đang mặt đầy nghi vấn, “Thầy Tả là kỹ sư trưởng của tổng công ty ở Bắc Kinh, đến Thanh Đài nghỉ lễ, đi ngang qua đây... ha ha...”

“Thì ra là đồng chí lãnh đạo! Mau mời vào, mời vào.” Đào Giang Hải nhiệt tình đón Tả Tu Nhiên vào nhà, mẹ Đào tươi cười nhận lấy giỏ trái cây, luôn miệng nói khách sáo quá, quay đầu nhìn nhìn Đào Đào với vẻ sâu xa.

Đào Đào bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, ánh nắng giữa trưa tươi đẹp rực rỡ, nhiệt tình ôm lấy trái đất, khiến cô có hơi chóng mặt.

“Chú Đào gọi cháu là Tu Nhiên được rồi ạ, vẫn luôn nghe nói biệt thự nhà chú rất đẹp, lần này cũng không chào hỏi trước mà đã mạo muội đến tham quan, mong chú Đào thứ lỗi cho.” Tả Tu Nhiên được mời vào phòng khách, nhìn lướt qua một vòng, cười nói.

“Nói gì vậy không biết, khách quý như cậu, có mời cũng không được, sao lại là mạo muội chứ? Cậu ở một mình? Nếu có bạn bè, người nhà, thì mời họ cùng đến chơi!” Đào Giang Hải đích thân pha cho Tả Tu Nhiên một cốc trà xanh, Tả Tu Nhiên cung kính đứng dậy nhận lấy.

“Cảm ơn chú Đào, chỉ có một mình cháu ở Thanh Đài thôi, nên mới muốn phiền Đào Đào làm hướng dẫn viên du lịch.”

“Không thành vấn đề.” Đào Giang Hải khoắc khoắc tay, thuận tiện nói vài câu khách sáo, “Thanh Đài không lớn lắm, nếu đi dạo thì đừng ở ngoài, không chê com nhà đạm bạc thì mấy ngày này hãy ở nhà tôi ăn com đi!”

“Được không ạ?” Trên mặt Tả Tu Nhiên thoáng qua một tia vui mừng.

Đào Giang Hải ngây người, không ngờ vị lãnh đạo này rất thành thực, nhưng ông thích người thẳng thắn, không phải chỉ là chuyện thêm có đôi đùa thôi sao?

“Cũng không phải chuyện gì to tát, nhà tôi có vài người bạn, hàng xóm đến chơi, người tới người lui, cậu không thấy khách sáo thì tốt.”

“Cảm ơn chú Đào, vậy cháu làm phiền rồi.” Tả Tu Nhiên cười đến mặt mày nở hoa.

Mẹ Đào và Đào Đào vào nhà bếp. Mẹ Đào vừa gọt trái cây, vừa ngoái đầu nhìn nhìn phòng khách, khen, “Còn trẻ vậy mà đã làm kỹ sư trưởng rồi, thật có tương lai.”

“Anh ấy là một du học sinh, lớn lên ở Đức.” Đào Đào mở tủ bát, lấy mút khô và hạt dưa cho vào mâm đựng trái cây.

“Bố mẹ nhà này thật là đàn lòng. Con với cậu ta quen nhau thế nào vậy?” Mẹ Đào không nỡ lắc lắc đầu, ngó Đào Đào, công việc của Tiểu Đào hình như không liên quan nhiều đến tổng công ty. Chàng trai này thật là anh tuấn, cười lên rất dịu dàng, không giống như Hoa Diệp ngay cả cười cũng mang vẻ xa cách.

“Anh ấy đến Thanh Đài chỉ đạo công việc, con làm trợ lý cho anh ấy mấy ngày.”

“Ồ,” mẹ Đào chớp chớp mắt, hạ thấp âm lượng, “Tiểu Đào, con và cậu ấy chỉ là đồng nghiệp?”

Đào Đào tròn mắt một cái, biết ngay là bố mẹ sẽ nghĩ đến phương diện này mà, thầy Tả cũng thật là, liêu lĩnh chạy đến đây làm gì chứ? Không biết trước cửa nhà phụ nữ ly hôn rất nhạy cảm sao?

“Không thì còn có thể là gì? Mẹ, mẹ đừng tưởng bở, thầy Tả chỉ đến để nghỉ lễ thôi, trước đây quan hệ của chúng con rất tốt, anh ấy nhân tiện đến nhà mình chúc tết, anh ấy có vợ chưa cưới rồi. Hơn nữa anh ấy lại không biết con đã ly hôn.”

Mẹ Đào thất vọng thở dài, tự mình lầm bầm: “Cũng phải, chàng trai tốt như vậy sao có thể độc thân cơ chứ?” Bà bung mâm đựng trái cây ra ngoài trước.

Đào Đào nhón lấy một hạt thông cho vào miệng, cắn một hồi lâu vẫn không nhả vỏ ra.

Lúc đi ra, nghe thấy Đào Giang Hải lại đang nói đến lá chè trước mưa do con gái còn trình hái, Tả Tu Nhiên nghe rất say mê, bảo là nếu dùng nước tuyết tích đọng trên hoa mai của Diệu Ngọc trong “Hong Lâu Mộng” để pha loại trà này thì mùi vị có thể sẽ càng ngon hơn. Đào Giang Hải vỗ đùi đánh đét, giờ ngón tay cái lên.

Đào Đào nhú nhú mày, bụng bảo dạ hai người này thật là có chung tiếng nói. Để đãi khách quý, Đào Giang Hải nói chuyện với Tả Tu Nhiên một lúc rồi hứng chí đứng dậy đi vào bếp nấu cơm. Tả Tu Nhiên thật sự không khách sáo, xắn tay áo lên, chủ động yêu cầu vào giúp một tay, Đào Giang Hải nào có chịu.

“Để tôi làm được rồi, nguyên liệu có sẵn cả.” Mẹ Đào cười cười, kéo cửa phòng bếp lại, bảo Đào Đào ở bên ngoài cùng thầy Tả xem tivi.

Mấy đài đều đang phát lại chương trình liên hoan mùa xuân, Đào Đào chuyển vài lần, bèn ném điều khiển sang một bên, nhếch miệng với Tả Tu Nhiên.

Tả Tu Nhiên cười, ghé mắt ngó vào trong bếp, “Trong lòng có phải đang oán trách về sự liều lĩnh của tôi?”

Đào Đào trầm ngâm giây lát, thành thật gật đầu, “Một chút, anh đúng là rất đáng sợ, chỉ ít cũng phải báo trước với tôi, tôi nói với bố mẹ một tiếng thì họ sẽ không bắt ngờ như vậy.”

“Nếu như tôi nói thì em sẽ đồng ý sao? Tối hôm qua tôi cắt công đường xa chạy đến đặc biệt chúc tết em, mà em lại vô tình đẩy tôi ra thật xa, đến trà cũng không được uống.”

“Tôi qua là giao thừa...”

“Pháp luật quy định đêm giao thừa không được giữ khách ở lại ăn cơm, ngủ nghỉ sao? Rõ ràng chính mình lạnh lùng, không biết cảm ơn, báo đáp, còn ngụy biện.” Anh nhìn cô với vẻ hăm dọa.

Cô nuốt nước bọt, “Tôi... không phải, đây là...”

“Bố mẹ em dĩ dóm, nhiệt tình như vậy, hừ, gen di truyền thật là thất bại. Tôi ở Thanh Đài được mấy ngày chứ, nếu không muốn gặp tôi, thì cứ nói thẳng, nhưng mà nhìn thấy tôi lại dường như rất kích động, Đào Đào, em đúng là một người mâu thuẫn.”

“Tôi...”, Đào Đào cụp vai xuống, âm thầm ca thán, cảm thấy đôi lúc nói chuyện với thầy Tả thật sự rất tốn sức.

Tả Tu Nhiên mỉm cười, đảo mắt một cái, “Đó là sân phơi?” Anh chỉ hành lang rộng rãi kéo dài ra bên ngoài.

“Đúng, từ đây có thể nhìn thấy biển.” Đào Đào dẫn anh qua đó. Quả thật, vừa trông ra xa liền nhìn thấy chân núi, nước biển đang cuộn cuộn từng lớp sóng.

Những ai lần đầu đến biệt thự nhà họ Đào đứng trên sân phơi, đều sẽ bị phong cảnh hùng tráng trước mắt thu hút, rất lâu cũng không dời mắt, Tả Tu Nhiên chỉ nhìn một cái rồi quay đầu nhìn chăm chăm Đào Đào, vừa nhìn, chân mày vừa cau lại.

Cô bị anh nhìn làm cho hơi khó hiểu, sờ sờ mặt, lại phúi phúi tóc. “Hà?”

“Con gái phải biết làm nũng, biết tỏ ra yếu đuối, biết nhờ vả, biết nhượng bộ, như vậy mới có thể khiến người ta thương yêu. Còn em thì sao, chỉ biết cậy mạnh một cách ngốc nghếch, chuyện gì cũng kìm nén ở trong lòng. Lúc buồn sao không gọi điện cho tôi?” Khẩu khí của anh rất ảm ức.

“Tôi đâu có... buồn?” Cô ngây người.

“Không có mà lại gầy đi nhiều như vậy sao? Là nhớ tôi nên thành ra như thế?”

Cô tức tối phản bác anh, “Sao lại nhớ anh chứ, anh đã tắt máy...” Lời vừa nói xong, hận không thể cắn đứt lưỡi của chính mình.

“Tắt máy là vì người phụ nữ Tăng Kỳ đó ngày đêm không ngừng quấy rầy, tôi phiền. Nhưng không phải tôi đã gửi số điện thoại mới cho em rồi sao, còn gọi điện cho em nữa, em không trả lời tin nhắn, cũng không nghe máy. Trong lòng em, rốt cuộc coi tôi là gì đây?”

“Coi anh là thầy Tả!” Trên mặt mang theo nụ cười, không biết sao, trong mắt lại có nước, nước mắt không chịu nghe lời, cứ tự mình trào ra.

Cũng chỉ có thầy Tả, dùng hết bát ngờ này đến bát ngờ khác lấp đầy tất cả thời gian trống của cô, chiếm cứ hết thầy tâm mắt của cô, cô không rảnh để buồn, để hự hững, để tự thương hại, để đau thương...

Vừa khóc vừa cười, cô có hơi xấu hổ, ngại ngùng nghiêng mặt sang một bên, vội vàng lau nước mắt, “Anh không ở Thanh Đài, không biết tôi thoải mái đến thế nào đâu.”

“Ừm, nhìn ra được bây giờ em đang rất thoải mái...” Anh kéo chiếc áo lông rộng thùng thình của cô xuống với vẻ đầy thâm ý.

“Thôi đi!” Đào Đào hung dữ trừng anh một cái.

“Nếu đã đến rồi thì tôi sẽ không đi nữa.” Anh nói rất nghiêm túc.

Mẹ Đào ở trong nhà gọi hai người vào ăn cơm. Đào Giang Hải thật sự đã thể hiện bản lĩnh đặc biệt, mỗi món đều đầy đủ sắc hương vị, béo nhưng không ngấy. Tả Tu Nhiên ăn gì cũng đều tấm tắc khen ngon, hơn nữa hành động cũng vô cùng phối hợp, khiến Đào Giang Hải lòng đầy vui mừng. Trong lòng mẹ Đào lại bất giác mang Hoa Diệp ra để so sánh. Trên bàn ăn của nhà họ Đào, Hoa Diệp rất ít khi nói chuyện, cũng ít đụng đến thức ăn. Đến giờ bà vẫn không biết anh thích ăn gì, dường như nấu món gì cũng không hợp với dạ dày của anh.

Vẫn chưa ăn xong, hai người bạn mặt chực của mẹ Đào đã đến chơi, nhìn thấy Tả Tu Nhiên, hai người trước hết là ngạc nhiên, sau đó vừa kinh ngạc vừa nháy mắt mờ ám với mẹ Đào, “Bạn của Tiểu Đào?”

Người còn lại nói nhỏ, “Trông còn trẻ với đẹp trai hơn cả Hoa Diệp nữa, Tiểu Đào tốt số thật.”

Mẹ Đào vội giải thích, “Không phải bạn, là đồng nghiệp của Tiểu Đào.”

“Bà đừng giả vờ nữa, làm gì có ai mới mừng Một tết đã đến nhà bố mẹ đồng nghiệp rồi, chỉ có hai vợ chồng son không rời nhau được mới như vậy thôi.” Bạn mặt chực đẩy đẩy mẹ Đào.

Mẹ Đào thở dài, Đào Đào ngán ngẩm, ngược lại Tả Tu Nhiên lại vô cùng tao nhã đứng dậy chào hỏi hai người, còn giúp Đào Giang Hải bưng trà rót nước.

Dùng cơm xong, mẹ Đào vô cùng hứng chí, đề nghị làm một ván mặt chực.

“Chúng tôi đi gọi mẹ Diệp cùng đến, bà ấy lại nói không rảnh. Thời gian này cũng không biết sao nữa, bà ấy cứ một mực từ chối, sau này không dẫn bà ấy đi chơi nữa.” Bạn mặt chực nói.

“Có phải Thiếu Ninh có bạn gái rồi không?” Mẹ Đào hỏi.

“Không nghe nói. Thiếu Ninh yêu cầu cao, tôi giới thiệu cho nó mấy người mà nó không chịu gặp mặt. Hôm nay Tiểu Đào góp một tay, chúng ta chơi nhỏ thôi.”

“Trình độ của cháu tệ lắm.” Đào Đào xua tay, nghĩ bụng chiều nay phải mau đưa thầy Tả ra ngoài đi dạo, tổng cổ anh ra khỏi nhà.

“Bọn dì cũng không phải cao thủ, không sao, bảo bạn cháu chỉ cho.” Bạn mặt chực chu miệng về phía Tả Tu Nhiên, cười khanh khách.

“Em chơi đi, không cần phân tâm, tôi nói chuyện với chú Đào, thua cứ tính cho tôi.” Tả Tu Nhiên vỗ vỗ vai Đào Đào, nháy mắt về cung chiều.

Đào Đào sắp điên mất rồi.

Không ngờ vận may không tệ, ngồi xuống chưa được bao lâu, đã ù hai ván, trước mặt nhanh chóng chất đầy tiền lẻ, mẹ Đào tươi cười nói năm nay Tiểu Đào nhất định sẽ may mắn.

Lúc xáo bài, cô ngoái đầu nhìn Tả Tu Nhiên. Anh và Đào Giang Hải ngồi trên sân phơi uống trà nói chuyện, lần này là nói chính sự về việc bố trí trước cửa quảng trường nội thất, Tả Tu Nhiên lắng nghe rất nghiêm túc, không giống như ứng phó.

“Chú Đào, cháu cho rằng suy nghĩ đem tất cả thương hiệu thuộc tập mui cả nước vào vị trí tốt nhất không hay lắm. Giá của các thương hiệu tập mui đều rất cao, điều mà quảng trường nội thất phải đối mặt là mọi tầng lớp tiêu dùng, chứ không chỉ riêng bộ phận thu nhập cao, nếu không thì sẽ khiến rất nhiều khách hàng chạy mất. Chú nên quan tâm đến tất cả tầng lớp gồm cao trung và thấp, quảng trường nội thất không giống với cửa hàng may mặc, trong túi không có tiền cũng có thể đi dạo cả nửa ngày. Đi xem đồ nội thất, khách hàng bắt buộc phải có thực lực, mới tự tin mà đi dạo được. Còn nữa, cháu kiên nghị chú Đào nên cân nhắc về mặt hàng vải chất lượng và dụng cụ ăn cao cấp, bây giờ cuộc sống người dân yêu cầu càng ngày càng cao, rất chú trọng đến chi tiết, kiểu cửa hàng này không cần phổ biến rộng khắp, nhưng có một hai gian sẽ đồng nghĩa với việc phẩm vị đi lên.”

“Tu Nhiên, cháu đợi chút, chú đi lấy bút, viết lại những điều cháu nói.” Đào Giang Hải như lập tức tỉnh ngộ, nghe đến độ mặt mày nở hoa.

Tả Tu Nhiên kéo ông lại, “Không cần đâu ạ, ngày mai cháu chỉnh sửa thành một bản báo cáo rồi đưa chú là được, ánh nắng tốt như vậy, phơi nắng thật dễ chịu.”

“Vậy sao được chứ?” Đào Giang Hải xoa xoa tay đặt trên đầu gối, tỏ vẻ rất áy náy.

“Không phải chú Đào bảo cháu không được khách sáo hay sao, cháu coi như đây là nhà mình rồi. Ồ, Đào Đào thua rồi?”

Đào Đào phân tâm nghe hai người nói chuyện, tình thế vừa đảo ngược, không muốn bị dập cho toi bời, ngoái đầu trừng anh một cái, Tả Tu Nhiên nhăn nhó mũi về phía mai.

Điện thoại đặt trên kỷ trà reo lên.

“Bố, bố đánh thay con một ván.” Đào Đào thò đầu qua nhìn số điện thoại, là Diệp Thiếu Ninh.

Đào Giang Hải vui vẻ chạy tới, Tả Tu Nhiên đứng bên cạnh làm khán giả, nhưng lại đưa mắt nhìn Đào Đào đang chạy ra ngoài nghe điện thoại.

“Tiểu Đào, chúc mừng năm mới! Đỗ Tinh vừa gọi điện cho mình, bảo bọn mình cùng nhau đi xem phim.”

“Cậu ấy không gọi cho mình?”

Diệp Thiếu Ninh dừng lại giây lát, cười nói, “Không phải mình đang chuyển lời đây sao? Sao, không rảnh à?”

Đào Đào ngoái đầu nhìn nhìn vào nhà, “Cũng không phải.” Chỉ là thầy Tả đang ở đây!

“Vậy mình sẽ đến ngay, cậu mặc đẹp một chút nhé! Đỗ Tinh nóng vội lắm đấy.”

Đào Đào cầm điện thoại đi vào nhà, do dự rồi lại chần chừ, đi đến gần Tả Tu Nhiên.

Tả Tu Nhiên nhướn nhướn mày.

“Tôi... phải ra ngoài hai tiếng đồng hồ.” Phim Tết không phải bom tấn Hollywood, sẽ không quá hai tiếng.

“Ừm!” Anh nhìn ra, cô muốn hành động một mình, không có phần của anh.

“Anh...” Cô muốn bảo anh về căn hộ trước.

“Tôi và chú Đào còn có việc phải nói. Em đi sớm về sớm, tôi đợi em.” Anh cười ôn hòa, rất mực khiêm tốn.

Cô cau mày khó xử, “Chuyện này...”

“Muốn tôi ra ngoài cùng em?”

“Không phải!” Cô cười khan, “Tôi... sẽ về nhanh thôi.”

“Đi đi!” Anh nhếch khóe miệng, nhìn cô ghé tai mẹ Đào nói gì đó, mắt mẹ Đào phát sáng, liên tục gật đầu, mắt ngó ra ngoài, một chiếc xe từ từ dừng lại bên đường, không đợi người trong xe bước xuống, cô đã chạy ra ngoài.

Anh híp mắt lại, nhìn rõ người đàn ông lái xe là người nhìn trộm anh và Đào Đào khi họ đi siêu thị, tâm trạng không kìm được có chút tồi tệ, đi lại giữa sân phơi và sân nhỏ vài vòng, đột nhiên nghe thấy đằng sau lại có tiếng xe dừng, không nhận được vui mừng khôn xiết, tưởng là Đào Đào đã tìm thấy lương tâm, quay lại với anh.

Ngoái đầu nhìn, bất ngờ phát hiện người đang đứng phía sau là... Hoa Diệp.

Hoa Diệp quá đổi bất ngờ, nhìn anh giống như nhìn thấy ma, sắc mặt trắng bệch, môi miệng run rẩy, không thể thốt nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Đỗ Kỳ

“Luật sư Hoa, chúc mừng năm mới!” Tả Tu Nhiên vẫn ổn, khôi phục lại bình thường rất nhanh, anh tao nhã gật đầu với Hoa Diệp.

Tay Hoa Diệp bất giác nắm thành nắm đấm, rồi lại xòe ra, lại nắm vào, cổ họng giống như bị mắc xương, không nuốt xuống được cũng không lấy ra được, thật lâu sau, mới giận dữ nặn ra một câu: “Sao anh lại ở đây?”

“Đến chúc tết cô chú! Không phải luật sư Hoa cũng vậy sao?” Tả Tu Nhiên nhún nhún vai, lịch sự lùi vào bên trong nhường chỗ, “Vào đi, cô chú

đang chơi mạt chược.”

Ngửi khí thân quen nhẹ nhàng của Tả Tu Nhiên như đốt cháy một que pháo hoa chất lượng không cao lắm trong đầu Hoa Diệp, màu sắc sắc sỡ, nhưng không nhìn ra bất cứ hoa văn gì, trái tim đã bị cháy đầy thương tích, mặt anh từ từ giống như bị tẩm máu, nhìn nhìn vào trong nhà, “Tiểu Đào đâu?”

Anh cảm thấy châm biếm, rồi lại cảm thấy ghen tỵ, đúng vậy, anh ghen rồi, cửa lớn nhà họ Đào chỉ có anh mới có tư cách tự do ra vào, Tả Tu Nhiên là cái gì chứ? Dựa vào đâu chứ?

Tả Tu Nhiên oán trách, “Không hiểu chuyện gì hết, ném tôi lại một mình đi chơi với bạn rồi. Anh tìm cô ấy có chuyện?”

“Không có.” Tim bỗng nhiên lại giống như cây mạ bị nước mưa tưới ướt, rạp xuống.

Anh lấy hết dũng khí, vứt bỏ tôn nghiêm, thấp thỏm không yên chạy đến nhà họ Đào, muốn mượn không khí hòa thuận của năm mới, có thể cùng Đào Đào bình tâm trở lại rồi nói chuyện, còn nói gì thì anh vẫn chưa sắp xếp xong, nhưng chỉ cần ngồi đối diện nhau, nắm tay cô trong lòng bàn tay mình, ngắm nhìn biểu cảm phong phú trên mặt cô, thì nói gì cũng được.

Đêm giao thừa, đưa Hứa Mộc Ca về xong, một mình anh ngồi trên sofa, người rất ít xem tivi lại đối mặt với màn hình đến khi trời sáng, trong nhà đầy khói thuốc. Cuộc gọi chúc tết đầu tiên vào sáng sớm chính là gọi cho Đào Giang Hải, giọng khàn khàn, thật ra anh muốn hỏi là tối qua Đào Đào ngủ có ngon không? Đào Giang Hải không nhắc đến Đào Đào, ấp a ấp úng rất khó xử, cũng không biết nói gì mới tốt, sau đó liền cúp máy.

Anh vẫn cứ chạy đến, lý do Đào Giang Hải ấp úng là vì đã có Tả Tu Nhiên nhanh chân đến trước?

Anh nghĩ sai rồi, nhất định là Đào Đào đã thích Tả Tu Nhiên từ lâu, nếu không sao mới ly hôn không lâu đã đưa Tả Tu Nhiên về ăn tết?

Cho dù không có Tả Tu Nhiên, thì vẫn còn một Diệp Thiếu Ninh âm thầm bảo vệ cô.

Ly hôn, rốt cuộc là tiện lợi cho ai?

Cô đã có người theo đuổi mới, có cuộc sống mới, không cô đơn chút nào, đương nhiên ly hôn rồi sẽ không vương vấn, đương nhiên sẽ không quay đầu nhìn anh nữa.

Anh không đáng để cô lưu luyến sao?

Bây giờ, anh có lập trường gì để chỉ trích ai? Yêu cầu ai? Ghen ghét ai? Lưu luyến ai đây?

Anh cười tự giễu, dù thế loại cảm xúc mệt mỏi, thất bại, tuyệt vọng dần dần ập đến, tim bị bóp chặt, đau đớn toàn thân, đến độ chảy cả nước mắt.

“Luật sư Hoa?” Anh ngậy người, hoàn hồn trở lại, đưa mắt nhìn về phía khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời của Tả Tu Nhiên, đợi anh lên tiếng.

“Hai tiếng nữa Đào Đào sẽ trở về, cùng vào đợi cô ấy?”

“Không cần đâu.” Anh gượng gạo cúi đầu, lượn lắt tia kiêu ngạo cuối cùng, rồi lặng lẽ xoay người đi.

Tả Tu Nhiên đến trước mặt anh, chặn đường anh đi, hai người trầm mặc nhìn nhau trong giây lát, Tả Tu Nhiên nói một câu không đầu không cuối: “Tôi yêu cô ấy!”

“Anh đang trưng cầu ý kiến của tôi?” Anh cười lạnh.

“Không, tôi đang thông báo. Luật sư Hoa, tạm biệt!” Tả Tu Nhiên không nhúc nhích.

Hoa Diệp không nói lời nào, vòng qua Tả Tu Nhiên, đi thẳng.

Lên xe xong nhất thời không biết đi đâu, tùy tiện chạy theo dòng xe, trong đầu một mảng trống rỗng, điện thoại reo rồi dừng, dừng rồi lại reo, dường như anh không nghe thấy, vẫn mãi miết chuyển chú lái xe. Sắc đêm tràn ngập bốn bề, phố xá đã lên đèn kết hoa, anh dừng xe lại, phát hiện ra mình đang ở gần quảng trường âm nhạc. Một ngày trời giá lạnh, trên quảng trường rộng lớn không một bóng người. Anh mở cửa xe, mặc cho gió biển tấp vào, mặt và tay nhanh chóng bị đông cứng. Anh châm một điếu thuốc, ném hộp thuốc trở lại trong xe, hít sâu một hơi rồi từ từ nhả ra, anh nhìn chằm chằm bức tượng điêu khắc Beethoven cô đơn đau buồn trong làn khói thuốc lượn lờ, trong não đột nhiên vụt qua một tia sáng trắng, giữa anh và Đào Đào ngoài căn hộ ở Thính Hải Các ra, ngay cả một chốn để nhớ lại trước đây cũng không có, đến một món quà mang ý nghĩa kỷ niệm cũng không, cũng chưa từng nói những lời đặc biệt.

Giữa họ đã có với nhau những gì? Trong đầu lại mơ hồ, không nhớ ra được gì.

Có lẽ hôn nhân quá ngắn ngủi nên mọi thứ đều chưa kịp làm. Bây giờ cũng không cần thiết phải làm nữa rồi, tương lai của cô ấy sẽ có người trải gấm hoa, anh đã trở thành thì quá khứ của cô rồi.

Nơi này vẫn là căn cứ bí mật của anh và Mộc Ca, anh nhếch khóe môi cười tự giễu, lắng nghe điện thoại đang ở trong xe lại reo một lần nữa.

“Ồ, Mộc Ca, anh đang ở ngoài.” Anh bình tĩnh trả lời, “Sao không ở nhà thêm một lúc nữa?” Mộc Ca nói hôm nay về nhà thăm bố.

“Cùng nhau ăn tối và ăn trưa, cũng đã nói chuyện nửa ngày rồi, mai em còn diễn nữa, phải về luyện đàn. Diệp, xe em bị em gái lái đi rồi, ở đây lại không đợi được taxi, anh có thể đến siêu thị đón em không? Lúc này bố còn nhắc đến anh đấy.”

Anh chân chừ giây lát, nói một tiếng, “Được!”

Nơi này cách đường bờ biển không xa lắm, đi một lát là đến, Hứa Kiệt chống gậy đứng ở bên ngoài, nhìn thấy anh thì vội ra đón, kéo anh vào trong uống thêm ly nữa.

“Diệp phải lái xe, không thể uống rượu.” Anh vẫn chưa trả lời, Hứa Mộc Ca đã từ siêu thị đi ra, nhìn nhìn anh, nhíu mày, cười nói. Hoa Diệp vẫn mặc đồ tối hôm qua, râu cũng chưa cạo, ánh mắt u ám

“Để hôm khác vậy! Mộc Ca, con vào rót cho Hoa Diệp cốc trà, năm mới mà, cũng phải uống tách trà chứ.”

Hứa Mộc Ca đáp lời, đặt túi xách vào trong xe, rồi lại đi vào siêu thị. Hứa Kiệt kéo Hoa Diệp đi đến bên kia của chiếc xe, khẽ mỉm cười, “Hoa Diệp, không phải chú Hứa giục cháu đâu, ha ha, tết này Mộc Ca đã ba mươi mốt rồi, hiện giờ công việc đã ổn, cũng có chút tiếng tăm, cháu thì sự nghiệp đang rục rỏ, có phải hai đứa nên suy nghĩ đến vấn đề cá nhân rồi không?”

Hoa Diệp ngẩng người.

“Hôm nào chú với mẹ cháu gặp nhau, định ngày trước, không nhất định phải tổ chức lớn, làm lễ là được rồi.

“Bố?” Hứa Mộc Ca bùng trà ra, không nhìn thấy hai người đâu.

“Đang ở đây tránh gió!” Hứa Kiệt giơ tay lên. Hứa Mộc Ca đi tới, mỉm cười đưa tách trà đến bên miệng Hoa Diệp, anh uống một hớp, lại nói vài câu với Hứa Kiệt, rồi hai người lên xe.

Lúc cúi đầu cài dây an toàn, anh nghe thấy Hứa Mộc Ca thở dài thườn thượt, giống như có hơi bất đắc dĩ. Anh quay đầu nhìn cô, cô thở dài than, “Chiều nay em... mẹ gọi cho em, sau đó trong lòng khó chịu cho đến giờ, nhìn thấy anh mới khá lên một chút.”

Anh sững sờ, “Bà nói gì thế?”

“Bà ấy muốn đến thăm em! Ha, lúc đầu có thể bỏ lại em mới mười mấy tuổi cao chạy xa bay, giờ thì lại vương bận một người phụ nữ ba mươi tuổi đầu, liệu có phải quá mỉa mai không?”

“Mộc Ca, có thể là đi có chỗ khó của dì, dù sao dì cũng là mẹ em, nếu đến rồi thì hãy gặp một lần.”

“Chỗ khó của bà ấy chính là lúc đầu bố em bị bệnh, em vẫn chưa trưởng thành vương vãi bà ấy, là phiền phức của bà ấy, nếu không bà ấy đã đi từ sớm rồi. Diệp, đừng nói những việc này nữa, em khó chịu. Lúc này bố em nói gì với anh thế?” Cô nghiêng người qua, tỉ mỉ nhìn về mặt căng cứng của Hoa Diệp.

Hoa Diệp khẽ nhắm mắt lại, khởi động xe, “Chú ấy tưởng hai chúng ta vẫn còn ở bên nhau.”

Hứa Mộc Ca thấp giọng lầm bầm một câu, “Lẽ nào chúng ta không đang ở bên nhau sao?”

Hoa Diệp chuyên chú nhìn phía trước, không có bất cứ biểu cảm nào.

Hứa Mộc Ca xoay mặt về phía cửa xe, nhìn đường xá và cây cối ven đường lướt qua nhanh chóng, ánh đèn neon thỉnh thoảng vụt qua trên gương mặt xinh đẹp, chiếu vào khuôn mặt buồn bực và hụt hẫng của cô.

“Diệp, trong lòng anh vẫn chưa buông được Tiểu Đào đúng không?”

“Không buông được cũng phải buông thôi.” Anh khàn giọng đáp lại.

“Diệp, lúc em bị mẹ bỏ rơi, em không tự ti, vì bên cạnh em có anh. Lúc em sống ở nước ngoài khó khăn, em không nản lòng, vì trong lòng em có anh. Về lại Thanh Đài, tuy anh đã không còn là Diệp của em nữa, nhưng em không buồn, vì em có thể thường xuyên nhìn thấy anh. Trên đời này, không còn ai che chở, yêu thương, bao dung em giống như Diệp, dù là bố mẹ em cũng không thể. Em không dám ước mong giữa chúng ta còn có thể quay lại trước đây. Thế nhưng, Diệp à, ông trời đột nhiên mở ra một cánh cửa như vậy, em không kìm được muốn mơ một giấc mộng đẹp. Nếu trong lòng Diệp không may có em, thì em sẽ im miệng không nói gì hết. Còn nếu Diệp có một chút thì... có thể cho em thêm một cơ hội nữa không? Trên đời này còn có chuyện gì tuyệt vời hơn khi hai người yêu nhau kết hợp lại với nhau? Chúng ta đều đã từng khuất từng hôn nhân hiện thực, người thích hợp với mình không nhất định là người mình yêu, kiểu hôn nhân ấy chẳng có nghĩa lý gì, chúng ta đều biết cả. Diệp, hãy để

em yêu anh, có được không?”

Cô run rẩy đưa tay ra phủ lên bàn tay đang cầm vô lăng của anh, nắm thật chặt, có một giọt nước ẩm rơi xuống nơi cổ tay anh.

“Em sẽ... yêu anh bao lâu?” Anh bỗng xoay vô lăng, phanh xe lại bên lề đường.

“Từ bây giờ cho đến phút giây cuối cùng của cuộc đời em.”

“Nếu có cơ hội tốt hơn đến trước mặt em thì sao?” Anh nhắm mắt lại, giọng đầy cay đắng.

“Mất đi người mình yêu sâu đậm đau lắm, em không chịu nổi lần thứ hai. Diệp, cho dù cả đời này anh không hứa sẽ cho em một cuộc hôn nhân, chỉ cần cho phép em ở bên anh, thỏa sức yêu anh, là em đã mãn nguyện rồi.”

Nước mắt không kiềm được đã xóa nhòa lớp trang điểm của cô.

Anh nhắm chặt mắt, môi miệng run rẩy không ngừng. Những lời này, nếu là trước đây, anh không chỉ một lần khao khát được vang vọng bên tai, nhưng đến khi thật sự nghe được thì anh lại không thấy vui, mà chỉ cảm thấy đau, chỉ cảm thấy xót. Tại sao phải đi một vòng lớn như vậy? Tại sao phải trải qua hết mất mát này đến mất mát khác?

Mất đi mới biết trân trọng, anh và cô giờ đây đều đã hiểu đạo lý này, chỉ là không cùng một đối tượng mà thôi.

Anh quay về bên cạnh cô, trái tim cô được lấp đầy. Còn anh thì sao? Những tháng ngày không có cô, trong cuộc đời anh đã xuất hiện Đào Đào, trái tim anh không còn hoàn hảo như thuở ban đầu, mà đã thiếu đi một góc.

Anh trầm mặc thật lâu.

“Diệp, em yêu anh!” Cô vô tình nhìn thấy một tia do dự trong mắt anh, bỗng nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy eo anh, đôi môi run rẩy dán lên môi anh, hôn thật sâu.

Khóc môi mặn chát, không biết là nước mắt của cô, hay là của anh.

Anh từ từ nhấc tay lên, ôm lấy cơ thể đang không ngừng run rẩy của cô, khẽ than một tiếng.

Con tim rất yếu đuối, cũng cần có bến đỗ nghỉ ngơi.

Xe vào trong nội thành, rẽ vào đoàn văn công quần khu, cô khẽ đụng tay anh, “Diệp, hôm nay em không muốn luyện đàn nữa.”

“Ngày mai có buổi diễn mà?” Anh nhíu mày.

“Mặc kệ biểu diễn, mặc kệ nhạc phổ, em không muốn bất cứ chuyện gì ngăn trở giữa chúng ta, hôm nay là một ngày đặc biệt, em muốn ở bên Diệp mỗi phút mỗi giây.” Cô hờn dỗi ngẩng đầu lên, sắc mặt có hơi ửng đỏ, giọng nói cấp thiết giống như mai là ngày tận thế vậy, không thể lãng phí một phút giây nào.

Được người khác lo lắng như vậy, có ai mà không cảm động đâu chứ. Anh cảm thấy ngón tay cô đang len lỏi vào trong da thịt anh, cảm xúc toàn thân cũng vì thế mà ngây ngất, anh rất cần sự quan tâm của người khác.

“Vậy thì làm gì đây?”

“Chúng ta đi xem phim, sau đó đi ăn khuya, uống trà ăn bánh. Diệp, hôm nay em muốn ăn đồ ngọt, cho dù mai mặc không vừa đồ diễn cũng không sao.”

Anh cười cười, trong đầu hiện ra khuôn mặt nhỏ gầy bằng lòng bàn tay của Đào Đào, anh lắc đầu, nhìn phía trước thấy cho phép quay đầu xe, vội lúi lại nhìn nhìn, chuẩn bị rẽ.

Phải biết rằng vào rạp chiếu phim giờ này có chút không thích hợp, phim đã chiếu hơn nửa, đợi một tiếng nữa mới đến suất chiếu sau. Là một bộ phim hoạt hình có tên “*Câu chuyện đồ chơi*”, thể loại Đào Đào thích xem. Trên hành lang có mấy cô cậu đáng yêu giống học sinh cấp hai, họ bị kẹt ở giữa, hết như giáo viên hướng dẫn của trường.

(*Câu chuyện đồ chơi: Câu chuyện đồ chơi là bộ phim hoạt hình máy tính của Mỹ ra mắt vào năm 1995 do xưởng phim hoạt hình Pixar sản xuất và Walt Disney Pictures phát hành.*)

“Đổi rạp chiếu phim khác thử xem.” Anh có hơi khó xử.

“Rạp khác cũng vậy thôi, đừng đổi, thể loại phim hoạt hình này không phải quay riêng cho trẻ con xem, cũng có người lớn xem nữa, anh nhìn đằng kia đi, cũng có hai người độ tuổi chúng ta đây.” Hứa Mộc Ca hiểu tính cách cứng nhắc của Hoa Diệp, mỉm cười chu miệng về nơi bán bỏng ngô.

Hoa Diệp nhìn qua, bỗng chốc hóa đá.

Hai người mua bóng ngô đang cầm túi giấy với coca xoay người lại, vừa ngẩng đầu, hai người đồng loạt há nửa miệng, mắt trừng thật to.

Đường đi thật quá hẹp, vậy mà lại gặp phải Long Tiểu với Tạ Phi Phi ở đây.

Đây là lần hẹn hò đầu tiên của Long Tiểu và Phi Phi, làm đồng nghiệp lâu như vậy, đã từng cãi vã, đùa giỡn cùng nhau, đột nhiên chọc rách lớp màn mờ ám, hai người vẫn còn hơi xấu hổ. Ở ngoài đường cả nửa ngày trời, Phi Phi thật sự đi không nổi nữa, đề nghị tìm một nơi để ngồi, thế là lựa chọn rạp chiếu phim.

Hai người không quan tâm phim đang chiếu tới đoạn nào, bên trong rạp ghế ngồi rộng rãi, đèn vừa tắt, Long Tiểu liền chà tay lên quần, liếc nhìn những ngón tay mảnh khảnh của Phi Phi, anh ta không biết lúc nắm sẽ có cảm giác như thế nào. Vẫn chưa hoàn toàn triển khai sự tưởng tượng, Long Tiểu đã bị một màn trước mắt làm cho giật mình.

Phi Phi nhận ra Hoa Diệp, người còn lại cũng quen mặt, đúng rồi, là người từng cùng mua ly tình nhân.

Tình huống này, nên hay không nên chào hỏi đây?

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không hẹn mà gặp lựa chọn coi như không thấy, khép miệng lại, đi thẳng vào trong.

“Sao vậy?” Hứa Mộc Ca phát hiện ra Hoa Diệp đang cứng đờ.

“Không có gì.” Hoa Diệp khẽ nhắm mắt lại, “Chúng ta... đi mua vé?”

“Không vội, em muốn vào toilet, anh cầm túi ở bên ngoài đợi em nhé!”

Anh gật gù đầu.

“Em gọi hay anh gọi?” Trong tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, Long Tiểu và Phi Phi nhìn không chớp mắt, cố gắng thích ứng với bóng tối trong phòng chiếu phim.

“Em gọi!” Phi Phi dậm chân, “Bà nội nó, cũng liều quá mà, ngang nhiên dắt người đàn bà khác ra ngoài tiêu dao, coi Đào Đào là cái gì chứ. Bất giác phải bắt cả cặp, để xem luật sư Hoa đáng về nghiêm trang đạo mạo đó ngụy biện cho mình thế nào?”

Cô gầm gừ móc điện thoại ra, lục đến số của Đào Đào, bấm tai lại.

Đào Đào không biết đang bận gì mà gọi hai lần mới có người nghe máy, giọng nói hỏn hển, “Phi Phi, ăn tết vui nhé!”

“Mình ăn tết không vui!” Phi Phi hung dữ nói.

Đào Đào ngây người, “Vừa rồi mình đi vệ sinh, không phải cố tình không nghe điện thoại của cậu đâu.”

“Không phải chuyện đó. Biết mình đã nhìn thấy ai không? Chồng cậu cùng người phụ nữ khác tay trong tay đến rạp chiếu phim xem phim.” Phi Phi gầm lên như sấm.

“Mình... cũng nhìn thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Mẹ Kế (1)

Đào Đào đặt điện thoại vào lại túi xách, rút từ bên trong ra một tờ khăn giấy, lau tay, rồi ném vào thùng rác, đứng dum nhìn Hoa Diệp đang đứng ở ngoài cửa, không để sót túi đeo vai màu đỏ anh đang xách trong tay.

Sau khi chứng kiến Hoa Diệp và Hứa Mộc Ca đi dạo siêu thị vào đêm giao thừa, dù có nhìn thấy cảnh tượng gì nữa, cô cũng đã có thể bình tĩnh giải quyết. Sự dịu dàng, lãng mạn và tỉ mỉ được giấu kỹ của anh cuối cùng đã lộ ra, sắp sửa được thể hiện từng chút một.

“Tiểu Đào?” Hoa Diệp ngược lại rất ngạc nhiên, không kìm được vẫn có một chút bất ngờ.

Đào Đào gật đầu coi như chào hỏi, không có ý muốn nói chuyện, xoay người vào trong.

Anh nhìn theo bóng lưng yếu ớt của cô với vẻ chua xót.

“Để chịu quá.” Đỗ Tinh xoa cái bụng đang nhô ra, đẩy đẩy mắt kính, thở phào thật khoa trương, “Bên trong có một đại mỹ nữ, rất đẹp.” Cô sáp đến bên tai Đào Đào, nói nhỏ.

“Đi thôi, Chung Hyun nhà cậu chắc đợi sốt ruột rồi đấy.” Đào Đào cười cười. Trong cửa kính bóng loáng phản chiếu bóng dáng cô, ý cười miễn cưỡng trên gương mặt trông thật thê lương, khiến cô cũng không nhẫn tâm nhìn tiếp.

“Ừm, thật không nên tham ăn xiên dê quái quỷ gì đó, vừa rồi bụng đau dữ dội, cũng không biết phim chiếu đến đâu rồi.” Đỗ Tinh làm bầm, ngẩng đầu lên, “Hi, Hoa Diệp!”

Đỗ Tinh nhếch miệng, cười, “Sao vậy, không yên tâm Tiểu Đào, còn chơi trò theo dõi nữa à!”

Hoa Diệp nhìn nhìn Đào Đào, mặt bất giác ửng đỏ.

“Đừng nói linh tinh, chúng ta mau vào đi.” Đào Đào kéo Đỗ Tinh đi, một làn gió thom ập đến, đằng sau vang lên giọng nói điềm đạm như thiếu nữ thích nhảy nhót, “Diệp, bây giờ chúng ta đi mua vé thôi!”

Đỗ Tinh kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp khiến cô giật mình cầm lấy túi xách trong tay Hoa Diệp, nũng nịu tựa cằm lên vai anh.

Đỗ Tinh nghiêng mặt qua nhìn Đào Đào.

Đào Đào dường như không nhìn thấy bất cứ chuyện gì, bình tĩnh đi về phía trước.

Trong mắt Hứa Mộc Ca chỉ có Hoa Diệp, không nhìn xem còn có hai người nữa là ai. Hoa Diệp đuổi theo bóng dáng Đào Đào, khóe môi hiện lên vẻ buồn rầu không vui. Anh muốn gọi cô lại, khiến cô quay đầu, nhưng quay đầu rồi thì phải nói gì đây?

Thật sự đã trở thành người qua đường, không bao giờ quay lại được nữa rồi.

“Diệp,” Hứa Mộc Ca lay cánh tay anh, “Không được nhìn người phụ nữ khác, em sẽ ghen đó!”

Anh thu lại tầm mắt, khó khăn muốn nặn ra một nụ cười, nhưng đổi lại là một tiếng than.

“Anh ta không phải chồng cậu sao?” Đỗ Tinh không nhịn được quay đầu lại, cuối cùng chịu hết nổi, vung tay Đào Đào ra, tức tối hỏi.

“Trước đây thì phải, được chưa nào?”

“Còn bây giờ?”

Đỗ Tinh sửng người, không nói được gì. “Mình tưởng mừng Một cậu muốn ở bên chồng nên chỉ dám hẹn Diệp Thiếu Ninh ra ngoài, nhìn thấy cậu, mình còn mừng thầm là cậu vì bạn quên sắc cơ. Thì ra...”

“Cậu thấy sắc quên bạn, không cho mình cơ hội nói.” Đào Đào than thở, “Giờ thì có thể vào xem phim được chưa?”

“Không, sao cậu có thể dửng dưng như vậy?” Đỗ Tinh kích động hươ tay.

“Nếu không thì sao? Ôm chân anh ta khóc lóc ỉ ôi à?”

“Không phải, chỉ là... Nói cho mình biết, là anh ta sai, hay là cậu sai? Nếu là anh ta sai, thì mình sẽ đi đòi lại công bằng cho cậu.”

“Không ai sai cả, chỉ là không duyên phận thôi.”

Đỗ Tinh đánh giá Đào Đào, thật lâu sau, mới mở miệng nói: “Lúc cậu qua lại với anh ta, mình đã nhắc nhở cậu hãy tránh xa loại đàn ông có quá khứ như vậy rồi.”

“Những gì cậu nói đều là chân lý, tiếc là mình phát hiện muộn màng.” Đào Đào cắn cắn môi, quay đầu đi vào phòng chiếu phim.

Đỗ Tinh nhìn thấy cô giơ tay lên ấn vào ngực mình, lưng đứng rất thẳng.

“Sao đi lâu quá vậy? Anh lo chết đi được.” Park Chung Hyun thò người qua, hạ thấp giọng nói, nhìn nhìn Đỗ Tinh, “Không sao. Chung Hyun, chỗ của anh thoải mái, chúng ta đổi đi.”

“Không phải giống nhau cả sao?” Park Chung Hyun lầm bầm, nhưng vẫn đồng ý, xịch qua, ngồi chung một ghế sofa với Đào Đào.

Diệp Thiếu Ninh bung trà sữa cho Đỗ Tinh, “Vẫn còn nóng đấy, có muốn uống một chút không?”

Đỗ Tinh lắc đầu, nín tay áo Diệp Thiếu Ninh, ra hiệu cho cậu ta ngồi sát vào mình, hỏi với âm lượng chỉ có cậu ta có thể nghe thấy, “Cậu biết Đào Đào ly hôn rồi?”

Diệp Thiếu Ninh nhìn cô chăm chăm, khẽ gật đầu.

“Chuyện lớn như vậy, cậu cũng không nói với mình một tiếng. Mình về đã mấy ngày rồi mà không ở bên cậu ấy chút nào, chẳng trách cậu ấy lại đột nhiên gây đi dừ dội như vậy.” Đỗ Tinh tự trách đến nghiêng chặt răng. “Cậu biết tại sao cậu ấy ly hôn không?”

“Mình không rõ, không có bất cứ dấu hiệu gì, nói ly hôn liền ly hôn.”

“Vậy cậu... cứ ngồi bình chân như vại vậy à? Đừng đợi mình về lại Pháp rồi mới gọi điện thoại đường dài docks bầu tâm sự chứ.”

Diệp Thiếu Ninh cười khỏ, xoay mặt nhìn Đào Đào, cô đang chống cằm, nhìn chăm chăm màn hình, dường như nhìn rất chuyên chú.

Khi nhạc cuối phim cất lên, đèn được bật sáng, mọi người cười vui vẻ đi ra ngoài. Park Chung Hyun vượt qua Diệp Thiếu Ninh nắm tay Đỗ Tinh, Diệp Thiếu Ninh đứng sững đôi với Đào Đào, người ở phía sau xô đẩy, cậu giơ tay lên che chắn sau lưng cô, lịch sự giữ khoảng cách khoảng mười centimet để không chạm phải lưng cô. Đỗ Tinh tro mắt nhìn, nắm cổ tay than thở. Bóng lưng Diệp Thiếu Ninh trông gầy hơn Park Chung Hyun, tóc ngắn, đường nét sau cổ gọn gàng mềm mại, luôn luôn ôn hòa và tinh tế, có mặt cậu thì sẽ không tẻ nhạt, nhưng cũng sẽ không khiến người ta chán ghét, luôn có mong muốn bảo vệ những người bên cạnh mình theo bản năng, chỉ là không để lộ sự nhiệt tình ra ngoài mà thôi.

Lúc sắp ra khỏi phòng chiếu phim, đột nhiên Park Chung Hyun giống như nhìn thấy người quen rất lâu không gặp, kinh ngạc vẩy tay liên tục, kéo Đỗ Tinh vượt qua chỗ ngồi, chạy về một lối đi khác.

“Làm gì vậy?” Dáng anh ta cao, che khuất tầm nhìn của Đỗ Tinh, cô không rõ tình hình, sốt ruột đập tay anh ta.

“Anh nhìn thấy Nốt nhạc nhỏ.” Park Chung Hyun quay đầu lại nói.

Lông mi Đỗ Tinh run run khi ngược mắt lên, “Không phải chứ!” Tên mẹ kế của Park Chung Hyun hình như có liên quan đến âm nhạc, Park Dong Sung gọi cô ta bằng cái tên rất dịu dàng là “Nốt nhạc nhỏ”. Park Chung Hyun và cô ta xấp xỉ tuổi nhau, đôi khi cũng xưng hô theo như vậy.

“Thật đó, thật đó! Nốt nhạc nhỏ!” Park Chung Hyun đẩy Đỗ Tinh đến đằng trước.

Đỗ Tinh dụi dụi mắt, không dám tin nhìn Hoa Diệp và đại mỹ nữ trên mặt lộ ra vẻ không kinh ngạc rất rõ ràng.

“Anh không nhìn nhầm chứ?” Cô hỏi Park Chung Hyun bằng tiếng Pháp.

Park Chung Hyun ôm lấy vai cô, mỉm cười với Hứa Mộc Ca, “Hi, Nốt nhạc nhỏ!”

Người Hứa Mộc Ca lão đạo, sắc mặt hồng trắng bệch, khoe miệng không kìm được co giật, “Chung Hyun, sao cậu lại ở đây?” Cô ta cũng hỏi bằng tiếng Pháp, lúc nói, cô ta liếc nhìn Hoa Diệp với vẻ hoảng sợ.

“Mình tìm được vợ người Thanh Đài, cùng cô ấy đến đây ăn Tết. Hi hi, thật khéo quá, cậu cũng đến xem phim à?” Park Chung Hyun nhún nhún vai, “Bạn mới? Ừm, đẹp trai hơn ông bố già của mình nhiều, cũng trẻ...” Anh ta nhìn nhìn Hoa Diệp.

“Chung Hyun,” Hứa Mộc Ca đột nhiên cắt lời anh ta, cười khan, “Phim sắp bắt đầu rồi, tôi phải đi tìm chỗ ngồi. Chúng ta liên lạc sau nhé.”

Cô ta kéo Hoa Diệp vội vàng đi vào trong giống như chạy trốn dịch bệnh.

Park Chung Hyun khó hiểu gãi gãi đầu, “Mình vẫn chưa giới thiệu vợ mình mà!” Vừa cúi đầu, Đỗ Tinh đã trừng anh ta, anh ta cười cười xin lỗi, “Anh đi hỏi số điện thoại cô ấy, hẹn thời gian anh sẽ trân trọng giới thiệu em với cô ấy.”

“Em không thèm làm quen với cô ta.” Đỗ Tinh hếch cằm, nhìn thấy Hứa Mộc Ca căng thẳng quay đầu ngó bọn họ, cười lạnh, “Anh không phát hiện ra cô ta hoàn toàn không muốn chào hỏi anh.”

“Tại sao? Bọn anh là bạn cũ mà, cô ấy nên tỏ lòng mến khách với thân phận chủ nhà chứ!”

“Có lẽ cô ta không muốn bạn mới của cô ta tìm hiểu quá khứ của mình, anh xem anh dọa cô ta sợ chết khiếp rồi.”

“Hả? Bố anh mắt mặt đến thế sao? Câu này của em làm tổn thương người khác quá.” Park Chung Hyun tui thân chớp chớp mắt.

Đỗ Tinh than thở, lo âu ngoái đầu lại, tổn thương sợ rằng là người khác...

Chương 91: Mẹ Kế (2)

Đào Đào đứng như chẳng có chuyện gì, Diệp Thiếu Ninh lạnh mặt, không nói lời nào, tiết mục nhỏ tình cờ gặp người xưa vừa rồi, đã hoàn toàn lọt vào đáy mắt hai người.

Đỗ Tinh đi tới ôm Đào Đào, “Đào, mình thật sự không biết nói gì mới phải, ông trời thật biết chơi khăm, mẹ kế của Chung Hyun lại là bạn gái hiện tại của chồng trước của cậu.”

“Cái gì? Đó là chồng trước của Đào Đào?” Park Chung Hyun chỉ Hoa Diệp, ngây người.

“Đừng có hoảng hốt như vậy, bỏ tay xuống đi.” Đỗ Tinh đá anh ta một cái, “Họ đang nhìn về bên này đó!”

Hoa Diệp nhăn mày, ánh mắt quét qua Đào Đào đang đứng bên cạnh Diệp Thiếu Ninh, rồi nhanh chóng lướt qua. Hứa Mộc Ca dán bên tai Hoa Diệp nói gì đó, anh gật gù đầu, rồi cùng cô ta ngồi xuống, đưa trà bánh và bóng ngô mua được cho cô ta.

“Không có gì, cô ấy vốn dĩ cũng là tình đầu của anh ấy.” Đào Đào cười nhạt, lấy điện thoại ra xem giờ, “Mau ra ngoài thôi, ở nhà còn có một người khách đang đợi mình.”

Có gì đáng kinh ngạc đâu chứ? Hứa Mộc ca làm vợ hay là tình nhân của người khác, Hoa Diệp đều sẽ không để ý. Tình yêu là mù quáng, tình yêu là bao la, yêu tuổi trẻ cũng yêu luôn cả sự già nua của cô ta, tìm lấy hiện tại và tương lai của cô ta, tất nhiên cũng sẽ chấp nhận cả quá khứ của cô ta. Quá khứ thăng trầm của cô ta, nói không chừng càng khiến anh thương xót hơn.

Yêu thì yêu thôi, không có lý do, không kèm theo bất cứ điều kiện gì.

“Cô ấy là quá khứ của anh ta?” Park Chung Hyun mù tịt, miệng cứ lải nhải, “Vậy bố anh là gì của mẹ kế?”

“Là trước đây.” Đỗ Tinh nói một cách không thiện cảm.

Bước xuống bậc thềm, ngẩng đầu nhìn thấy những vì sao lạnh nơi chân trời, Đào Đào hít sâu một hơi, mới cảm thấy dễ thở hơn một chút. Cô xoay người muốn chào tạm biệt ba người, Park Chung Hyun nhìn cô đăm đăm, muốn nói nhưng lại thôi.

“Anh không cần hỏi đâu, tôi không thân quen với mẹ kế anh.” Cô cười khéo léo.

“Park Chung Hyun, hình như tình cảm của anh và mẹ kế rất tốt. Em hỏi anh, tốt như vậy, tại sao cô ta lại muốn ly hôn với bố anh?” Đỗ Tinh nổi nóng, khẩu khí rất nặng.

“Đây là chuyện giữa hai người họ, anh không tiện nói.”

“Anh bảo vệ họ quá nhỉ! Được, vậy anh đi tìm cô ta đi.” Người nước ngoài coi trọng chuyện đời tư của người khác, nhưng Đỗ Tinh không thích kiểu như vậy.

“Tinh Tinh, không phải... Anh chỉ là ngạc nhiên quá thôi. Anh tưởng Nốt Nhạc Nhỏ rất yêu bố anh, lúc họ ly hôn, Nốt Nhạc Nhỏ khóc rất dữ, nhờ rất nhiều người nói giúp, bao gồm cả anh, muốn tìm mọi cách níu kéo bố anh, nhưng bố anh rất tuyệt tình với cô ấy, xóa bỏ hợp đồng biểu diễn của cô ấy, ép cô ấy về nước, nên anh luôn cảm thấy có lỗi với cô ấy. Nhưng hai người nói người đàn ông đó là quá khứ của cô ấy...”

Đào Đào nghe mà thấy mù tịt, không phải Hứa Mộc Ca về nước vì Hoa Diệp sao?

“Anh cũng nói bố anh yêu cô ta đến phát điên, tại sao đột nhiên lại tuyệt tình như vậy?”

“Tinh Tinh...” Park Chung Hyun rất khó xử.

“Chung Hyun, em không có nói lý lẽ gì hết, nói thật là em thấy chướng mắt người mẹ kế đó của anh, vì bạn trai hiện tại của cô ta là chồng trước của Đào Đào. Nếu anh yêu em thì hãy thành thật khai báo, nếu như không yêu thì anh cứ giữ im lặng, tự mình bắt xe đến sân bay, hoặc là nhào vào lòng mẹ kế của anh đi.”

“Tinh Tinh,” Park Chung Hyun khổ sở, nắm chặt tay Đỗ Tinh, “Em biết rõ anh yêu em đến nhường nào, tối qua bố em bảo anh uống rượu nặng

như vậy, mà anh cứ thế uống không chớp mắt, em không biết rượu đó khó uống thế nào đâu.”

“Ha ha, anh yêu à, em cũng yêu anh. Vậy anh nói nhỏ thôi, chỉ có ba người chúng ta nghe, không truyền cho người thứ tư đâu.” Đỗ Tinh cười mờ ám

Park Chung Hyun bắt đầu đi thờ dài.

Bốn người cùng nhau chui vào xe của Diệp Thiếu Ninh, Park Chung Hyun nhắm mắt, rồi lại mở ra, “Bố tôi cũng là giáo sư thỉnh giảng của Học viện Âm nhạc, lần đầu tiên nhìn thấy Nốt Nhạc Nhỏ ông đã vô cùng xúc động. Ông ấy là một người kiêu ngạo, không những đối với học sinh, mà cho dù đối với nhạc công trong ban nhạc, cũng vô cùng lạnh nhạt. Nhưng ông lại đối xử với Nốt Nhạc Nhỏ cực kỳ tốt, ông đích thân hướng dẫn cô ấy luyện tập, tìm giáo viên giỏi cho cô ấy, cất lực giới thiệu cô ấy cho ban nhạc, cho cô ấy cơ hội biểu diễn. Hình như chưa được bao lâu, chuyện này đã truyền đến tai mẹ tôi, mẹ tôi nhắc ông ấy bớt bớt lại một chút. Chưa từng nghĩ đến ngày lễ Tình Nhân bố tôi lại ngang nhiên mang hoa hồng đến phòng học tặng Nốt Nhạc Nhỏ, cũng vào ngày hôm đó, ông đề nghị ly hôn với mẹ tôi. Chỉ cần mẹ ký tên là ông sẽ từ bỏ tất cả tài sản. Mẹ tôi khuyên ông bình tĩnh lại, ông nói ông rất lý trí, đã cân nhắc rất cẩn thận rồi. Sau khi ly hôn, ông lập tức cưới Nốt Nhạc Nhỏ, hai người đi Provence hưởng tuần trăng mật. Nốt Nhạc Nhỏ thuận lợi lấy được thẻ xanh, cũng ký được hợp đồng biểu diễn với dàn nhạc giao hưởng Paris. Không lâu sau, Nốt Nhạc Nhỏ mang thai.”

“Cái gì, cô ấy mang thai?” Đào Đào la lên thất thanh.

Hoa Diệp nói hai năm trước Hứa Mộc Ca phá thai làm tổn thương tử cung, không thể mang thai được nữa. Cho nên họ yêu nhau cũng không thể đến được với nhau.

“Đúng!” Park Chung Hyun gật gù đầu, “Nhưng chưa được hai tháng thì đột nhiên sảy thai. Bố tôi rất buồn, tưởng cô ấy diễn nhiều quá, cơ thể suy nhược, liền giảm bớt phần diễn lại, bảo cô ấy nghỉ ngơi cho khỏe. Không lâu sau nữa, Nốt Nhạc Nhỏ lại mang thai, nhưng vẫn bị sảy thai. Bố đưa Nốt Nhạc Nhỏ đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói cô ấy bị sảy thai thành quen, dù chú ý thế nào cũng rất khó bảo đảm có thể kiên trì đến đủ tháng, bởi vì trước đây khi cô ấy phá thai đã tổn thương đến tử cung. Bố tôi rất kinh ngạc, hỏi cô ấy tại sao lại làm phẫu thuật phá thai, cô ấy nói đó là kết quả của một sai lầm, không thể giữ đứa bé lại. Bố tôi là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, ông cho rằng đứa nhỏ vô tội, phá thai rất tàn khốc, Nốt Nhạc Nhỏ không còn là thiên sứ thuần khiết trong lòng ông nữa, thế là, ông yêu cầu ly hôn. Đây chính là toàn bộ chuyện đã xảy ra, tôi đã nói xong rồi.”

Park Chung Hyun xòe hai tay ra, nhìn nhìn mọi người.

“Đào, hình như Hoa Diệp là con mồ côi cha.” Đỗ Tinh hỏi.

Đào Đào có hơi muốn cười, nhưng lại cảm thấy đáng thương thay cho Hoa Diệp. Nếu anh biết Hứa Mộc Ca nói đứa bé đó là kết quả của một sai lầm, không biết anh sẽ có phản ứng gì?

Có lẽ sẽ không có phản ứng gì. Hứa Mộc Ca làm tổn thương anh sâu đến thế mà anh vẫn cố chấp đứng trong hồi ức đời cô ta. Hứa Mộc Ca sẽ nói rằng phiêu bạt nơi đất khách, có một số chuyện là bất đắc dĩ, quá khứ không quan trọng, quan trọng là hiện tại và tương lai, cô ta sẽ ở bên cạnh anh, không phải sao?

Cô không cần luyến tiếc ai, thương hại ai, chuyện tình cảm, giống như Chu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh một người tình nguyện bị đánh.

“Đều là chuyện của người khác cả, liên quan gì đến chúng ta.” Cô cup mắt, bình tĩnh không chút dao động.

Đỗ Tinh ừ một tiếng, nháy nháy mắt với Diệp Thiếu Ninh.

Diệp Thiếu Ninh âm thầm thờ dài, đưa Đỗ Tinh và Park Chung Hyun về nhà trước, sau đó đưa Đào Đào đến đường Quế Lâm. Trên đường, cô nhận một cuộc điện thoại, trong xe đen ngòm, tưởng là điện thoại của Tả Tu Nhiên, nói là ra ngoài hai tiếng, bị Đỗ Tinh lôi đi uống cà phê, ăn lẩu, rồi xem phim, sợ là đã bảy tám tiếng rồi cũng nên, cô không nhìn số, chột dạ mở điện thoại lên.

“Tiểu Đào, là tôi!” Bên tai vang lên tiếng thờ dốc gấp gáp của Hứa Mộc Ca.

“Ồ, có chuyện gì không?”

“Chung Hyun vẫn còn đang ở cùng cô chứ? Hai người làm sao quen nhau vậy, có nói chuyện gì không?”

Mộc Ca vừa tao nhã lại cao quý thật sự hoảng rồi, câu hỏi bất lịch sự như vậy mà cũng hỏi ra được. Cô ta đang hoảng sợ điều gì đây?

“Tiểu Đào, cô có đang nghe không vậy?” Không nghe thấy câu trả lời, Hứa Mộc Ca càng sốt ruột hơn.

“Có phải chị lén chạy ra ngoài gọi điện cho tôi không?” Cô cười khế.

“Tiểu Đào, cô đừng có quá đáng. Tôi thật sự đã đánh giá thấp cô rồi, là cô tìm Chung Hyun đến đúng không? Có điều chuyện này sẽ không ảnh

hường gì đến tôi và Diệp, Diệp sẽ không để ý đến những chuyện đó đâu. Tôi biết cô hận Diệp quay về bên cạnh tôi, cô không thể đối mặt với sự thất bại của bản thân, cô muốn trả thù tôi. Nhưng cô có từng nghĩ đến, khi cô và Diệp chưa ly hôn, tôi với tư cách là người yêu cũ cũng có những lời chúc phúc chân thành đến hai người, việc gì cũng nghĩ cho hai người. Hai người ly hôn là vì giữa hai người có sự khác biệt, có khoảng cách, không liên quan gì đến người khác. Cô có quý kẻ gì cứ việc giờ hết ra đi, Diệp sẽ không mắc bẫy đâu, vì anh ấy yêu tôi.”

“Nếu sẽ không mắc bẫy thì chị đang sợ điều gì?”

“Đào Đào, tôi cho cô biết, cô sẽ không bao giờ thắng được đâu, vì giữa cô và Diệp không có hồi ức. Nếu cô nói ra vào gì với Diệp thì sẽ chỉ khiến Diệp càng cảm thấy cô ngu dốt và vô liêm sỉ hơn thôi.”

“Tôi chưa từng nói tôi là thiên sứ thuần khiết.”

Hứa Mộc Ca hít vào một hơi không khí lạnh, giống như bị nghẹn, rất lâu sau cũng không lên tiếng, một lúc lâu, mới nghe thấy cô ta nói, “Đào Đào, cô đừng có ép tôi...”

“Không đâu. Chúc ngủ ngon!” Khóe môi Đào Đào hiện lên một tia châm biếm, cúp điện thoại thì phát hiện xe đã dừng.

“Diệp Thiếu Ninh, cảm ơn cậu!” Cô đẩy cửa xuống xe, cửa xe bị khóa, cô quay đầu lại.

Diệp Thiếu Ninh nhìn cô với vẻ thương yêu, khẽ thở dài, “Tiểu Đào, những lời mẹ mình nói hôm đó cậu đã nghe thấy, đúng không?”

Cô giả vờ không hiểu, “Hôm nào?”

“Mẹ mình là mẹ mình, mình là mình, trong mắt mình, cậu vẫn là Đào Đào của thời cấp ba có thể chi phối ánh mắt mình. Hôm nay đã xảy ra chuyện gì, những lời Park Chung Hyun nói tuy mình không hiểu lắm, nhưng có thể chấp và lại và hiểu đại khái. Tiểu Đào, quá khứ đã qua rồi, không đáng để nhìn lại hết lần này tới lần khác. Mình vẫn đứng tại chỗ cũ, chỉ cần cậu xoay người lại là có thể nhìn thấy.”

“Mình sẽ không quay người đâu, Diệp Thiếu Ninh, vậy nên đừng đợi nhé.” Cô nhìn cậu ta, ánh mắt kiên định.

Cậu lạnh nhạt tự giễu, “Mình hiểu, cậu vẫn muốn đi giành lấy anh ta!”

“Không phải là đi giành lấy ai. Mình từng yêu Hoa Diệp, cũng từng lấy anh ấy, nhưng kết quả lại như thế này. Giành về rồi, chẳng qua chỉ lại thêm một vòng tuần hoàn nữa mà thôi. Mình không muốn nói mình không dám yêu nữa, nhưng ít nhất mấy năm tới đây, mình chỉ muốn yên tĩnh ở bên bố mẹ, không muốn đụng đến chuyện tình cảm. Ở cùng cậu, rất thoải mái tự nhiên, cậu nhất định sẽ rất thương mình, che chở mình, cậu có thể không màng đến sự hi sinh của mình, nhưng mình không thể để cậu sống cuộc sống giống mình trước đây, vì trong lòng mình vẫn còn quá nhiều dấu vết và hình bóng. Diệp Thiếu Ninh, mình nghĩ một cuộc hôn nhân hạnh phúc phải là những người yêu nhau ở bên nhau, chứ không phải chỉ là hi sinh và hưởng thụ từ một phía. Hãy tìm một người cậu yêu và yêu cậu, mình sẽ rất ngưỡng mộ cũng sẽ thật lòng chúc phúc. Tạm biệt!”

Cô cầm lấy tay nắm cửa, đẩy nhẹ, bước xuống xe.

Cô không quay đầu lại, nhưng có thể cảm nhận được hai ánh mắt đang đuổi theo bóng dáng cô, cô đưa tay che miệng, nước mắt nóng hổi tuôn rơi dọc theo đôi gò má.

Hôm nay, lần đầu tiên cô ý thức được một cách mạnh mẽ sự chân thực và tàn khốc mà hôn nhân đem đến cho cô. Hoa Diệp đã đi đôi về cặp với Hứa Mộc Ca, cô cũng có người theo đuổi, họ sẽ không cần phải để ý đến cảm nhận của đối phương, không cần phải trói buộc hành vi của chính mình, không cần phải thận trọng lời ăn tiếng nói của bản thân nữa.

Trong nhà một mảng đen kịt, vô cùng yên tĩnh, có lẽ bố mẹ đã ngủ rồi, thầy Tà cũng đã về từ lâu, ngày mai gọi điện xin lỗi vậy! Cô dựa vào cửa chính, mệt mỏi nhắm mắt lại, đợi nỗi chua xót trong lòng qua đi, mới nhắc chân đi lên lầu. Đột nhiên cửa phòng bên cạnh mở ra cái cách, một cái bóng màu đen xông ra ngoài, tiến lên một tay ôm lấy eo cô, một tay chặn đi tiếng kêu sắp sửa vọt ra của cô, lạnh lùng hỏi: “Chơi vui không?”...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Quân Lệnh (1)

Đào Đào giật mình, nước mắt đọng lại trên mi, thầy Tà vẫn chưa đi?

Vừa mới hốt hoảng, người đã bị bế bổng lên, “lộp cộp” đi lên lầu, đá cửa phòng ra, vừa đặt xuống, người đã bị ấn lên vách tường, trong ánh sáng tranh sáng tranh tối, chỉ thấy đôi mắt anh tràn đầy lửa giận.

Cô chớp chớp mắt, mặt hai người cách rất gần, hơi thở tiếp xúc với nhau rồi lượn lơ tán ra, cô cảnh giác rút về phía sau.

Ngoài cửa sổ có thể đang nổi gió, song cửa vang lên cái cách, cô quay mặt nhìn qua theo tiềm thức, không ngờ lại lướt qua môi anh, nhiệt độ ấy khiến cô hoảng sợ lùi về sau, cô dựa mạnh về đằng sau, phía sau là vách tường lạnh lẽo, môi anh tiện thể tiến đến, môi hai người giao nhau, anh ảm áp còn cô mát lạnh, cô không kịp được kêu “à” một tiếng, lưỡi anh liền thăm dò vào trong miệng cô, quấn lấy lưỡi cô. Trong hơi thở của anh mang theo mùi rượu, cùng lúc xộc vào mũi cô còn thoảng thoảng mùi dung dịch bôi sau khi cạo râu. Anh từ từ thâm nhập, nồng nàn đầy dứa mà sát, cô tránh né theo bản năng. Nhưng một tay anh ôm lấy eo cô, tay còn lại đỡ lấy đầu cô, không hề cho phép cô né tránh.

Đây không phải là nụ hôn nhẹ tựa lông vũ, mà nó nóng bỏng đến kinh người, mang theo sự trừng phạt, mang theo sự trêu chọc, và cả tình dục.

“Thầy Tà...” Cô dùng hết sức lực toàn thân đẩy người anh ra, thì đã không còn hơi sức nữa.

Cuối cùng anh cũng rời khỏi môi cô, nhưng vẫn ôm cô thật chặt, giam cô trước đầu mình, cô có thể nghe thấy tiếng tim anh đập cũng gấp giống như mình, “Anh điên rồi, anh đang làm gì vậy hả?” Giọng cô khàn khàn lên tiếng, tự nhiên hoảng sợ.

“Nói một cách ác ý thì là trêu đùa, quấy rối, còn nói văn minh thì là chơi trò mờ ám, nếu không em tưởng là gì?” Anh nói rất hung dữ, nhưng ngữ khí lại vô cùng dịu dàng.

Cô không sợ, đêm trước tết Nguyên Đán cô thất tình thành ra như thế mà anh còn nhìn được, thầy Tà sẽ không làm chuyện tổn thương cô, trong lúc cô bất lực, đau khổ, sụp đổ, cô đơn, anh luôn đi chuyển tầm mắt của cô, khiến cô vui vẻ.

Là anh tức giận, đây chỉ là một nụ hôn đùa giỡn mà thôi.

“Xin lỗi, đã để anh đợi lâu.” Cô ngẩng đầu lên, cố ép mình bình tĩnh, không dám nói quá lớn tiếng, bố mẹ đều đang ở dưới nhà, nhưng không khí này kỳ quái đến độ khiến cô đỏ mặt.

“Vẫn còn có chút lương tâm, nhưng rất không thành ý, đến một cuộc điện thoại cũng không có, vứt tôi ở cùng với mấy bà già. Hừ! Mẹ em nói người đàn ông đón em đi là thanh mai trúc mã của em, sau này không được ở riêng với anh ta, càng không được khóc vì anh ta.” Khẩu khí uy nghiêm giống như tướng quân đưa ra quân lệnh, kẻ nào làm trái sẽ xử chém.

“Hả?” Cô ngây người.

“Có một anh chàng đẹp trai như tôi đây, em còn chưa thỏa mãn sao?” Ánh mắt anh sáng quắc nhìn cô, đột nhiên cúi đầu cắn lên tai cô, cô đau đến độ kêu thành tiếng, chỉ cảm thấy cổ và vành tai tê dại.

“Thầy Tà...” Người cô mềm nhũn, không còn sức lực để đẩy anh ra, đầu nóng như lửa đốt.

Cô từng đoán rằng không phải anh đến Thanh Đài nghỉ lễ thật, mừng Một tết đến nhà họ Đào cũng không chỉ để chúc tết, nhưng cô thật sự không thể nghĩ tiếp được, anh là thầy Tà “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”, có thể có gì với cô cơ chứ?

“Sao anh vẫn còn ở nhà tôi?” Cô nghiêng mặt sang một bên, muốn đứng thẳng người, nhưng lại giống như sà vào lòng anh, càng dính chặt anh hơn.

“Giúp bố em viết báo cáo bổ trí cửa hàng cho quảng trường nội thất, lại uống nhiều rượu, không lái xe được, bố mẹ em giữ anh ở lại. Em có ý kiến?” Nghiến chặt răng, giống như mang theo âm ức và oán giận vô hạn.

“Không, không...” Cô lắc đầu, “Thầy Tà, vậy chúc anh ngủ ngon!” Tư thế thân mật như vậy chỉ khiến cô suy nghĩ lung tung, cô muốn nghỉ ngơi, muốn được yên tĩnh.

“Đào Đào,” đột nhiên anh quay đầu cô lại, để mặt cô đối diện với mặt anh, “Nhìn cho rõ đây, tôi là ai?”

“Thầy... tà...” Cô ấp úng.

“Trả lời chính xác. Sau này không được nhìn đông ngó tây, không được một dạ hai lòng, bất kể người khác nói gì, bất kể xảy ra chuyện gì, em chỉ được trực tiếp nhìn tôi như thế này, phải nhớ tôi là thầy Tà, tôi tên là Tà Tu Nhiên, xuất thân hay chức vụ gì cũng không cần phải bận tâm. Em có làm được không?”

Cô bị ngữ khí nghiêm túc của anh làm cho kinh ngạc.

“Lần sau nếu còn ở cùng người đàn ông khác đến giờ mới về, thì sẽ như thế này...” Anh cúi mạnh đầu, cắn một cái lên cổ cô.

Cô đau đến trừng to mắt, còn chưa kêu thành tiếng thì anh đã buông cô ra, “Lên giường nghỉ sớm đi, sáng mai còn có chuyện khác nữa.”

“Ngày mai...”

“Muốn giữ tôi ngủ lại đây? Tôi không có ý kiến, còn em?” Anh lại tới gần, hỏi rất nghiêm túc.

“Tôi có... Mời anh về cho!”

Cửa vừa đóng lại, cả người cô không còn sức lực mềm oặt ngồi sải lai dưới đất, đây không phải nhà cô sao, tại sao anh lại ngang ngược như thế? Rốt cuộc là sao vậy? Đầu cô đau quá.

Cô lắc lắc đầu, thôi miễn chính mình không được nghĩ lung tung, đi ngủ trước mới là chính đáng, mọi chuyện đến mai rồi hẵng đối diện.

Ngủ không sâu, nhưng miễn cưỡng khép mắt, không mộng mị, khi mở mắt ra, cảm giác thần trí rất tỉnh táo. Giọng nói cười oang oang của Đào Giang Hải xuyên qua cầu thang, cách một cánh cửa truyền vào, Đào Đào bĩu môi, cào cào mái tóc, thức dậy xuống lầu.

Đào Giang Hải đã thay đồ đi ra ngoài, nách kẹp túi, đứng ngay cửa lớn nói chuyện với Tả Tu Nhiên, Đào Đào cảm thấy ánh mắt ông nhìn Tả Tu Nhiên có một sự thành kính mù quáng dành cho thần thánh.

Đuôi mắt Tả Tu Nhiên hơi liếc nhìn Đào Đào, khẽ nhếch khóe miệng, trông giống như ngủ rất ngon.

“Bỏ đi đâu vậy ạ?” Đào Đào ngồi xuống cạnh bàn ăn, nhận lấy cháo hạt sen mẹ Đào bụng tới.

“Đi gặp mấy ông chủ đầu tư vào quảng trường nội thất, hôm qua, Tu Nhiên lên lớp hẳn cho ông ấy một tiết, ông ấy vội đi khoe đấy!” Mẹ Đào dịu dàng nhìn nhìn Đào Giang Hải, dường như khúc mắc trước đó đã hoàn toàn tan biến theo tiếng pháo.

Đào Đào trề môi, mẹ gọi tên thầy Tả thật trôi chảy.

“Ăn xong bỏ chén vào bồn, về rồi hãy rửa, mẹ đi thay đồ.” Mẹ Đào cời tạp dề ra.

“Mẹ cũng muốn ra ngoài?”

“Ừ, mẹ con mình và Tu Nhiên cùng đi.”

“Đi đâu?” Đào Đào chớp mắt liên tục.

“Đến đó rồi biết.” Tả Tu Nhiên tiễn Đào Giang Hải xong, nhìn mẹ Đào vào phòng ngủ, thì cúi đầu hôn nhẹ lên chóp mũi Đào Đào.

Cô đang ngậm một miếng cháo, “Thầy Tả, anh đừng có quá đáng.” Cô cảnh cáo anh, tiếc rằng đôi gò má ửng hồng không căng lên được một chút nào.

“Chuyện quá đáng tôi còn chưa làm đâu!” Anh véo má cô, nháy mắt, “Hôm nay mặc đẹp vào nhé!”

Anh đứng dậy, đúng lúc mẹ Đào từ phòng ngủ đi ra, anh nói áo khoác của mẹ Đào hơi tối, phối với một cái khăn choàng nhiều màu sẽ thêm hương vị tết.

Đào Đào trợn mắt với trần nhà, âm thầm cắn răng.

Mẹ Đào hưng phấn như vậy, Đào Đào không thể dỗi cho mẹ gáo nước lạnh được, đành đưa mẹ lên xe của Tả Tu Nhiên. Trên đường, Tả Tu Nhiên và mẹ Đào nói chuyện không ngừng nghỉ, cô không chen vào được, chỉ có thể im lặng.

Chiếc Audi lên một con dốc, rồi rẽ vào một tiểu khu, không lớn, nhìn lướt qua nhiều nhất cũng chưa tới sáu ngôi tòa nhà, nhưng khoảng cách giữa các tòa nhà rất rộng, đình đài lầu các, giả sơn hồ nước, hoa cỏ cây cối đều có cả, đứng giữa đình, nhìn về phía xa là trời xanh nước biếc, tiểu khu này cao cấp không thua kém gì Thịnh Hải Các...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Quân Lệnh (2)

Lúc xuống xe, trong tay Tả Tu Nhiên có thêm hai hộp quà. Đào Đào và mẹ Đào theo anh lên lầu ba, người mở cửa là bác sĩ Âu Dương. Ông nhìn thấy họ mà không hề bất ngờ, có thể Tả Tu Nhiên đã thông báo trước rồi. Ông khách sáo đón họ vào, mọi người “chúc mừng năm mới” lẫn nhau, uống tách trà, rồi bác sĩ Âu Dương dẫn mẹ Đào vào trong, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Năm mới đến bệnh viện, sợ cô chệch không được may mắn, nên anh đưa cô đến đây, mời chú Âu Dương tái khám giúp. Hôm qua anh thấy cô chỉ chơi có hai ván mặt chược mà môi đã tím ngắt, tiếng thở cũng rất thô.” Tả Tu Nhiên kéo vạt áo Đào Đào, hai người đi đến ban công. Tầng mây phiêu đảng trên không trung che khuất mặt trời, sắc trời hơi u ám, gió làm sóng biển dâng lên thật cao.

Đào Đào thấy ấm áp trong lòng, “Tôi tưởng phẫu thuật rất thành công, những điều này đều là phản ứng tự nhiên trong quá trình hồi phục, nên không nghĩ nhiều. Thầy Tả, cảm ơn anh.”

Tả Tu Nhiên hừ lạnh một tiếng, “Một tiếng cảm ơn là xong?”

Đào Đào bắt lực cup mi xuống.

“Anh là người rất coi trọng công danh lợi lộc, làm việc gì cũng đều có ý đồ.”

“Biết rồi, khi nào anh về Bắc Kinh, tôi sẽ bảo bố tặng anh một món quà thật to.”

“Được.” Anh nhún nhún vai, ngoắc cô một cái vẫy về sâu xa.

Cửa trong phòng mở ra, bác sĩ Âu Dương và mẹ Đào đi ra, hai người vội đi tới.

“Hồi phục không tệ, chỉ là cảm xúc dao động quá lớn làm cho cơ thể hơi mệt mỏi, nhất định phải uống thuốc đúng giờ, nghỉ ngơi. Thuốc tây tạm thời dừng lại, tôi đã kê một ít thuốc bắc cho bà ấy uống thử. Tuy thuốc có hiệu quả chậm nhưng ôn hòa, có thể trừ tận gốc.” Bác sĩ Âu Dương đưa toa thuốc cho Đào Đào, xoay người lại vỗ vai Tả Tu Nhiên, “Lại ra oai phủ đầu với bố nữa rồi?”

“Không có.”

“Không có? Tết không ở nhà mà chạy đến Thanh Đài làm gì?” Bác sĩ Âu Dương cười nói.

“Chúc tết chú Âu Dương ạ.”

“Cháu không có lòng tốt như vậy đâu. Hôm qua chú nói chuyện điện thoại với ông ấy, ông ấy cũng nhắc đến cháu, mà thờ dài thườn thượt. Tu Nhiên, chuyện trước đây, bố cháu cũng rất bất đắc dĩ, cháu đừng cứ canh cánh ở trong lòng.”

“Cháu nào dám,” Tả Tu Nhiên cong khóe môi, nhưng trong mắt không có ý cười.

Chào tạm biệt ra khỏi nhà bác sĩ Âu Dương, Tả Tu Nhiên đưa mẹ Đào về nhà trước, sau đó đưa Đào Đào đến bệnh viện bốc thuốc. Đào Đào đi ra khỏi bệnh viện, nhìn thấy Tả Tu Nhiên đang dựa vào xe ngừng đầu say sưa ngắm nhìn trời.

“Đang nhìn gì vậy?” Cô đi đến bên cạnh anh.

Anh cúi đầu, ném gói thuốc trong tay cô vào ghế sau, mở cửa ghế lái phụ, “Chúng ta đi đâu dạo?”

Một cơn gió thổi đến vài chiếc lá khô, Đào Đào co ro ôm lấy hai vai, cau mày, “Lạnh thế này, về nhà thì hơn.”

Anh không nói một lời, trợn mắt một cái, đẩy cô vào trong xe.

Đối diện bãi tắm thứ ba của Thanh Đài là một ngọn núi không cao lắm, cây cối cao vút, môi trường yên tĩnh, chính quyền thành phố xây bãi tắm thành một công viên lớn mở cửa miễn phí, đương nhiên đây chính là địa điểm lý tưởng cho các cặp tình nhân, may mà là mùa đông, thời tiết lại không đẹp, nên ở đây rất yên tĩnh, đi qua mấy con đường nhỏ cũng không nhìn thấy người thứ ba. Trong lúc thả bộ, vì bị cây che khuất, gió biển không thổi vào được, nên không lạnh lắm. Trên những chiếc ghế gỗ dọc đường đi rải đầy những lá thông nhỏ vụn, có vài con chim non trong rừng liu lo bay qua.

Anh phủi sạch một chiếc ghế gỗ, móc khăn tay trong túi áo ra trải lên trên, kéo cô ngồi xuống, khẽ than: “Tuy đã có xe nhưng anh vẫn thích đi bộ; tuy ngồi trong nhà hàng cao cấp hưởng thụ, nhưng ngon nhất vẫn là cơm nhà nấu; tuy được vây quanh rất có cảm giác thành tựu, nhưng vui nhất vẫn là hai người ở riêng cùng nhau.”

Anh xoay người lại, ôm lấy bờ vai Đào Đào.

Đào Đào hít thở sâu, nghiêng đầu nhìn về nơi xa, bàn tay đeo găng tay đặt trên gối không được tự nhiên mà gấp lại, “Thầy Tả, tôi...” Cô cảm thấy hai người cần nói chuyện đang hoang vắng với nhau, nhưng biết nói từ đâu đây?

“Đừng coi những gì em từng trải là vốn liếng mà cứ luôn miệng khoe khoang. Anh biết bây giờ em đang độc thân là đủ rồi.” Anh nhướn mày, tháo găng tay cô ra, dùng đôi môi lạnh lạnh hôn lên đầu ngón tay cô, “Anh đưa em đến đây, không phải vì muốn nghe điều này.”

Cô hít lấy hít để, hô hấp gấp gáp.

Anh cười càng thêm đậm, đôi mắt sâu hun hút, “Có muốn biết cái đêm mưa hộp đựng xà phòng cho em, anh bịt tai em lại, đã nói những gì không?”

Cô trùng to mắt.

Anh dùng ngón tay chạm nhẹ lên đôi môi run run của cô, “Đào Đào, bây giờ em là người đã có chồng, em yêu chồng em sâu đậm, được, tôi sẽ bóp chặt thứ đang nảy sinh trong lòng mình xuống, tôn trọng hôn nhân của em, giữ khoảng cách với em. Nhưng nếu có một ngày, ví dụ có một ngày em khôi phục lại được tự do, thì vị trí bên cạnh em, không được cho ai khác, chỉ có thể là của tôi. Tôi từ chối khỏe mạnh, có nghề nghiệp chính đáng, tuổi cũng không lớn, em không có lý do từ chối, có đúng không? Anh lại nói tiếp, vì nguyên nhân nào đó mà có một số chuyện tôi không kịp nói với em, nếu như em nhìn thấy hoặc nghe thấy gì từ chỗ người khác thì không được tin, nhất định phải nghe tôi giải thích, em có làm được không? Em nghe xong, thì nhìn vào mắt anh và rất nghiêm túc gật đầu với anh. Em còn nhớ không?”

Cô chỉ nhớ anh nói mấy từ “tôi”, “cô”, còn lại cô không nghe ra một chữ nào nữa.

“Sao anh biết có một ngày tôi sẽ ly hôn?” Nhìn ánh mắt chắc chắn của anh, lòng cô rối như tơ vò, bao nhiêu suy nghĩ như nước biển cuộn cuộn dâng lên trong đầu.

“Chúng ta ở cùng một phòng làm việc, tâm tư của em viết hết cả lên mặt, anh có thể không nhìn ra sao? Bây giờ, anh không có nuốt lời, anh đã đến rồi đây. Đào Đào, chúng ta nên bắt đầu một tình yêu bình thường rồi.”

Đào Đào nhất thời không thờ nổi, lời tỏ tình trực tiếp nhanh chóng nhưng mãnh liệt như vậy khiến cô có cảm giác không thể thoái lui. Thầy Tả không phải là Diệp Thiếu Ninh, sẽ lịch sự nho nhã mà trung cầu ý kiến của cô, anh không thông báo mà đã bắt đầu rồi.

Cô cúi đầu nhìn bàn tay to lớn với những ngón thon dài đang nắm lấy tay mình, khớp xương gầy guộc, có hơi đau, móng tay được cắt ngay ngắn, lòng bàn tay khô ráo nhưng ấm áp, dịu dàng bao trọn lấy tay cô. Nhiệt độ này rất dễ chịu, tới mức cô muốn đắm mình vào, muốn nhắm mắt lại, thật sự không nhìn hay nghĩ gì nữa.

Nhưng cô nghĩ thầy Tả sắp về Bắc Kinh rồi, anh lại không thiếu bạn gái, trong truyền thuyết còn có một cô vợ chưa cưới, những lời này của anh, chỉ là lời nói đùa khi tâm huyết đang dâng trào mà thôi. Hơn nữa cô cũng không có ý muốn bắt đầu một tình yêu mới ngay, càng không thể chơi trò tình một đêm với thầy Tả.

Thầy Tả chỉ là một người bạn đặc biệt.

Cô ngẩng đầu lên, làm bộ cười nhẹ nói: “Thầy Tả mà còn bắt nạt người khác như vậy nữa thì đại lễ của bố tôi cũng không có luôn đấy.”

Mắt Tả Tu Nhiên bỗng tối đi, “Em tưởng anh đang đùa giỡn với em sao?”

Không phải đùa, lẽ nào còn muốn làm thật?

Cô đứng dậy khỏi chiếc ghế gỗ một cách khó khăn vật vờ, xoay lưng lại với anh, cười như không có gì, “Không có, thật sự thì tôi cảm thấy rất vinh hạnh.”

Nói xong, giành lên xe trước.

Đoàn văn công sẽ biểu diễn báo cáo xuân mới vào chiều mừng Sáu, được tổ chức tại hội trường lớn của quân khu, Hứa Mộc Ca biểu hiện bình thường, tuy không xuất hiện lỗi lớn nhưng có thể cảm nhận được từ những tràng pháo tay lác đác ở bên dưới. Lúc hạ màn, cô ta bắt cần giẫm phải vật vấy, suýt thì ngã, quay về cánh gà, cả khuôn mặt xinh đẹp cũng méo mó hẳn đi.

Trương Hoàng cũng ngồi dưới sân khấu, trước khi tiết mục tiếp theo bắt đầu, anh ta khom lưng chạy đến phòng nghỉ, gọi điện cho Hoa Diệp.

Hoa Diệp đứng trên ban công, bên ngoài trời đang mưa, mưa nhỏ nhưng không ngớt, đã bắt đầu từ sáng sớm. Nhưng Quý Mạnh Nhân lại chọn hôm nay về lại Thanh Đài, anh vốn muốn qua đó mở cửa sổ cho thoáng khí giúp bà, nhưng giờ thì đành thôi.

“Mộc Ca không tập trung rõ ràng quá, có phải có chuyện gì không?” Trương Hoàng hỏi.

“Tôi không rõ.” Hoa Diệp đáp. Thật ra hôm mừng Một đi xem phim, sau khi gặp bạn trai của Đỗ Tinh, cô đã có chút hồn bay phách tán rồi. Cô nói với anh rằng có gặp người đàn ông đó vài lần khi còn học ở Pháp, không gọi là thân quen. Lúc xem phim, cô đứng ngồi không yên, không ngừng nhìn ngó xung quanh, được một lúc thì hỏi anh có nghe thấy điện thoại kêu không. Điện thoại anh chuyển sang chế độ rung, có điện thoại anh có thể cảm nhận được.

Đưa cô về nhà, mặt cô vẫn có vẻ sốt ruột, anh hỏi cô có sao không. Cô cười nói, con người đứng trước niềm vui quá lớn, khó tránh khỏi sẽ lo được lo mất, nói xong, ôm eo anh thật chặt, và tặng một nụ hôn.

Sự nhiệt tình như vậy khiến anh có hơi bối rối, mắt cứ nháy liên tục.

Anh chỉ đưa cô đến dưới chung cư, mà không lên lầu.

“Anh làm bạn trai người ta kiểu gì vậy hả, cũng không quan tâm thử? Mau gọi điện an ủi đi.” Trương Hoàng trách móc.

Anh nín thở, trong lòng hơi khó chịu, “Tôi và Mộc Ca không gọi là...”

Từ “bạn trai bạn gái” còn chưa nói ra, thì Trương Hoàng đã cười, “Còn xấu hổ nữa chứ, bọn này đã biết từ lâu rồi, nếu không phải vì Mộc Ca thì sao anh lại ly hôn?”

Anh trầm mặc không nói gì.

Trương Hoàng chê buổi diễn quá ngọt ngào, không quay lại hội trường mà hẹn Hoa Diệp ra ngoài uống một ly. Bar Cầu Vồng không giống như những năm trước năm mới vẫn mở cửa bình thường. Tiểu Tử Hoàn rời đi, khiến cho Kinh Nghệ hoàn toàn gục ngã, không còn tâm tư quản lý kinh doanh, mà tết đến đã đi du lịch, vì thế mà mấy quán bar cùng đẳng cấp khác được hỏi.

Hai người chọn một quán bar của khách sạn năm sao, âm nhạc du dương, ánh đèn dịu nhẹ, trai gái uống rượu cười nói khê khàng, rất ít người nói chuyện lớn tiếng.

Hoa Diệp vừa ngồi xuống đã nói chỉ có thể uống hai ly rượu vang nhỏ, anh không thể mang theo cả người toàn mùi rượu đi gặp Quý Mạnh Nhân. Trương Hoàng gật đầu, gọi rượu vang, chậm rãi uống.

“Hoa Diệp, tháng sau em kết hôn rồi.” Trương Hoàng lắc lắc rượu trong ly, ngữ khí có vài phần bất đắc dĩ.

“Ừ, đặt nhà hàng ở đâu?” Hoa Diệp ngược mắt lên.

“Cái đó em vẫn chưa nghĩ đến, ha ha, sự thật là em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để kết hôn. Nhưng mà, cô ấy có thai rồi.”

Hoa Diệp kinh ngạc.

Trương Hoàng cười xấu hổ, “Không sợ anh cười đâu, chính là lần ở nhà anh đó.”

“Không phải đã dùng biện pháp rồi sao?” Hoa Diệp nhướn mày, không muốn nói chuyện này, cảm thấy rất giận cũng rất ghê tởm. Cho nên thời gian qua, anh rất ít liên lạc với Trương Hoàng.

“Lúc mới đầu thì lý trí, sau đó điên lên rồi ai còn nghĩ đến việc phòng tránh nữa chứ. May mà bây giờ anh và Mộc Ca ở bên nhau, nếu không trong lòng em sẽ áy náy chết mất. Nói thật, đôi lúc em thật không giống một con người. Giờ thì, đã bị trừng phạt rồi đấy. Em không biết rốt cuộc em có yêu cô ấy hay không, nhưng buộc phải kết hôn với cô ấy.”

Hoa Diệp nhấp nhẹ một ngụm rượu, một lúc lâu cũng không lên tiếng.

“Trương Hoàng, cậu cho rằng tôi và Mộc Ca ở bên nhau sẽ hạnh phúc sao?”

Trương Hoàng nhướn nhướn mày, “Đương nhiên, anh yêu Mộc Ca nhiều như vậy, bọn em đều nhìn thấy cả. Mấy anh em mình ở bên ngoài dường như rất được yêu thích, nhưng ai cũng đều ngưỡng mộ anh, vì anh là người thật sự hiểu và trân trọng tình yêu, ông trời có mắt, nên đã đưa Mộc Ca về lại bên anh.”

“Vậy các cậu nghĩ Đào Đào thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Trật Đường Ray

Anh im lặng không nói, cũng không gọi điện cho Hứa Mộc Ca. Cô vốn mạnh mẽ, biểu diễn như vậy, tốt nhất anh nên giả vờ như không biết.

Nhưng buổi tối anh vẫn hẹn cô ra ngoài cùng ăn cơm. Lúc thức ăn được mang lên, một đứa bé mới biết đi ở bàn bên cạnh lão đảo chạy đến đột nhiên ôm lấy chân Hoa Diệp, há cái miệng chưa mọc răng, thốt ra tiếng “Bố... bố...”. Hoa Diệp bế đứa bé lên, cười thom lên cái má hồng hào non nớt, “Bé cưng, nhận nhầm người rồi!”

Mẹ đứa bé đỏ cả mặt, hoảng hốt đi tới bế con đi. Tầm mắt Hoa Diệp đuổi theo đứa bé, thật lâu sau cũng không thu lại.

“Không nhìn ra là anh rất thích trẻ con!” Hứa Mộc Ca đặt đĩa xuống, vẻ hơi mệt mỏi.

Anh cười cười: “Mau ăn đi, đưa em về rồi anh còn phải đi thăm mẹ nữa, giờ này chắc bà tới nhà rồi.”

“Diệp, anh đừng đánh trống lảng. Nếu anh thật sự thích trẻ con thì chúng ta có thể có con.”

Anh ngậy người. Cô có thể mang thai sao?

Cô cười thần bí: “Không phải nhận nuôi, đương nhiên là con của hai chúng ta. Chuyện này để sau em sẽ nói rõ với anh, thay em gửi lời hỏi thăm đến dì nhé. Em no rồi!”

Cô đứng dậy ôm lấy cánh tay anh, dựa hết trọng lượng cơ thể lên người anh, anh nhúm mày nhìn cô.

“Em cam đoan với anh, lời em nói là thật.” Cô giờ ngón tay lên.

“Mộc Ca, có phải em có chuyện gì giấu anh không?” Trước đó từ cung bị tổn thương lẽ nào là giả?

Sắc mặt Hứa Mộc Ca biến đổi: “Diệp, anh... nói vậy là có ý gì? Có phải Đào Đào đã nói bậy bạ gì với anh không?”

“Liên quan gì đến Đào Đào?” Anh sưng sờ.

Hứa Mộc Ca nhướn miệng cười, âm thầm thở phào: “Em thì có chuyện gì mà giấu anh chứ. Nếu muốn cho anh một bất ngờ thì em có thể tạm thời không tiết lộ mà!”

Hoa Diệp nhìn ánh mắt hoảng loạn không che giấu được của cô, mỉm cười lại.

Hai người đi ra khỏi khách sạn, che ô đi dọc đường đến chỗ đậu xe, phố xá vào ban đêm không huyền ảo như ban ngày, mưa tấp vào mặt, càng thêm lạnh lẽo.

Trên đường đến đại viện quân khu, mưa phùn biến thành tuyết nhỏ, vẫn chưa rơi xuống đất đã tan. Hoa Diệp xuống xe ngừng đầu lên, đèn trên tầng hai đang sáng, trong lòng bỗng thấy ấm áp. Mặt trời ở đảo Hải Nam không làm Quý Manh Nhân đen đi, ngược lại da bà càng thêm trắng đến dị thường, còn ho nhẹ nữa.

“Nhiệt độ chênh lệch lớn quá, đến Hải Nam liền bị cảm sốt ngay, cổ họng cũng bị viêm theo, mẹ không có ra khỏi cửa nữa.” Vali hành lý để ở góc tường, Quý Manh Nhân không còn sức để thu dọn, dựa vào sofa nói chuyện với Hoa Diệp.

“Có nhớ đến chúc tết bố mẹ Đào Đào không?”

“Có gọi điện rồi.” Hoa Diệp ngồi bên cạnh Quý Manh Nhân, trầm mặc hồi lâu, nói: “Mộc Ca nhờ con gửi lời hỏi thăm đến mẹ.”

Quý Manh Nhân vừa uống xong một ngụm sữa, ngước mắt lên, khóe miệng hiện ra một tia mỉa mai: “Hoa Diệp, có phải con đang ra hiệu với mẹ là con và nó đã ở bên nhau lại rồi không?”

Giữa trán Hoa Diệp bị che bởi một tầng bóng râm.

“Mẹ là một người mẹ coi mở, dù là công việc hay chuyện tình cảm của con, mẹ đều không nhúng tay vào. Nhưng nếu con hỏi suy nghĩ của mẹ thì cá nhân mẹ rất không thích Hứa Mộc Ca, nó quá ích kỷ và cũng quá lạnh lùng. Nhưng mẹ không phải là con, chỉ cần con suy nghĩ cẩn thận rồi thì cứ làm thôi.” Nói xong, Quý Manh Nhân đặt ly sữa lên bàn.

Không nói lời nào, đút tay vào túi quần, đứng dậy đi về phía ban công, nhìn những bông tuyết đang bay lất phất bên ngoài, ý chí vẫn luôn kiên trì trong ánh mắt anh cũng đã mang về một mẻ vô cùng.

“Đây là của Tiểu Đào đúng không?” Quý Manh Nhân từ trong phòng đi ra, trong tay cầm một cái áo len màu hồng.

Anh đi tới, nhận lấy, gật gật đầu. Hôm đó cô lên thu dọn vội vàng, chắc là để quên.

“Gọi điện bảo nó đến lấy đi, mẹ thấy hình như nó rất thích cái áo len này.” Quý Manh Nhân lấy lại áo len từ trong tay anh.

Anh đã nhìn thấy Đào Đào từng mặc mấy lần, áo len rất vừa người, tôn bật vẻ đẹp đường nét vòng một của cô. Cô thường mặc chiếc áo len này tạo dáng trước mặt anh, liên tiếp trao tặng những nụ hôn gió, hỏi anh có phải trông rất quyến rũ hay không. Về hồn nhiên và thân mật cực kỳ ấy, đã như mây gió thoảng qua, nhưng lại dâng lên quấy phá trong những lúc không thích hợp, khiến anh không kim được mà đau lòng.

“Để mai đi, đúng lúc mẹ cũng mang quà từ Hải Nam về cho con bé. Con gọi điện giúp mẹ.”

Anh khổ sở tự giễu: “Chưa chắc cô ấy đồng ý đến đâu.”

“Con chưa gọi sao biết nó không chịu đến? Tiểu Đào không phải đứa trẻ không hiểu chuyện, ly hôn rồi cũng không phải oan gia đối đầu, lẽ nào đến già cũng không qua lại? Con không gọi thì để mẹ.” Giọng Quý Mạnh Nhân lạnh lùng.

Hoa Diệp lấy điện thoại ra, thờ dài, Quý Mạnh Nhân nhớ Tiểu Đào rồi! “Mẹ, giờ con gọi đây.” Anh đi vào phòng mình, đóng cửa lại.

Lần này, điện thoại của Đào Đào không tắt máy, cũng không phải đang bận, gọi là được liền, chỉ là mãi mà không có người bắt máy. Nghe tiếng chuông reo liên tục, không biết sao lòng lại hoảng loạn tim đập thình thịch.

“A lô, ai vậy?” Vào giây cuối cùng trước khi âm thanh nhắc nhở vang lên, cuối cùng đã truyền đến giọng nói hỗn hển của Đào Đào.

“Là anh đây, Tiểu Đào.” Tay dừng lại, điện thoại suýt thì tuột khỏi lòng bàn tay.

Đào Đào ổn định lại hô hấp, giọng không cao không thấp: “Có chuyện gì?”

“Em để quên một chiếc áo len ở chỗ mẹ...”

“Anh chuyển phát nhanh cho em đi.” Anh vẫn chưa nói xong, Đào Đào đã giành lên tiếng trước.

Anh thở hắt ra, vội nói: “Mẹ bảo em đến lấy, bà còn có quà cho em nữa. Tiểu Đào, nếu em không muốn nhìn thấy anh, thì đến gặp mặt ứng phó, anh sẽ không ở đó, mẹ... sức khỏe không được tốt.”

Đào Đào im lặng một hồi, sau đó ừ một tiếng.

Anh gấp điện thoại, cảm thấy lòng bàn tay đầy mồ hôi, mới biết vừa rồi mình rất hồi hộp. Anh bật cười lắc đầu.

Tóc Đào Đào ướt nhẹp, muốn quay lại phòng tắm sấy khô, điện thoại lại reo, cô bức bối quay đầu lại, nhìn số điện thoại, cắn răng. Thật là sốc mà, trò đùa của thầy Tà càng ngày càng giống thật.

Từ công viên trở về, anh liền lễ phép chào tạm biệt về lại chung cư. Vẫn chưa đợi cô thờ phào, ngày hôm sau anh lại xuất hiện tại biệt thự nhà họ Đào, là Đào Giang Hải mời, có chuyện cần tư vấn. Anh ở lại nhà họ Đào đến tối với lẽ đương nhiên, tất nhiên là cô ở nhà nấu cơm, pha trà, gọt trái cây, đưa thầy Tà đi quan sát quảng trường nội thất. Tư vấn xong, anh lại đến giám sát mẹ Đào xem có uống thuốc đúng giờ không, nếu không thì báo cô làm hướng dẫn viên, dẫn anh ra ngoài đi dạo.

Thầy Tà không hề che giấu ánh mắt đầy tình ý của mình, hơn nữa thật sự không thể nào lơ đi sự quan tâm, chu đáo một cách tự nhiên của anh dành cho bố mẹ. Trên đời này không có chuyện gì tốt vô duyên vô cớ cả. Đào Giang Hải ruột đẻ ngoài da, không hề suy nghĩ sâu xa. Mẹ Đào hỏi riêng cô, thầy Tà thật sự có bạn gái rồi? Cô không nói gì.

Đã năm ngày trôi qua, cô giống như khi còn làm trợ lý của anh, mỗi ngày đều như hình với bóng. Buổi tối về lại căn hộ là điện thoại của thầy Tà có thể gọi cho điện thoại cô đến hết pin. Những lời nói lúc thì dây dưa, lúc thì sâu lắng, lúc thì trêu chọc, lúc thì dí dỏm, lúc thì chòng ghẹo, lúc thì uy hiếp, khiến cô vừa tức giận vừa xấu hổ vừa bức mình. Lúc lái xe, anh luôn một tay dịu dàng ôm lấy eo cô, một tay giữ vô lăng. Đèn ngã tư, đèn đỏ sáng lên, dù cô có tránh né thế nào, anh vẫn có thể hôn cô đến không thể thở nổi. Anh đưa cô đến nhà hàng cao cấp hưởng thụ một bữa cơm tây chính công, cũng cùng cô đứng trước quầy hàng đầu đường, cầm một cái cánh gà ăn ngấu nghiến. Anh lái xe đến bờ biển, mở một bản nhạc nhẹ, cầm lấy tay cô, không nói gì, chỉ yên lặng ngắm biển. Sau đó, anh chạy điên cuồng vào dòng xe cộ, mặc cho cô kêu la thất thanh, rồi dừng xe bên lề đường, ôm cô nhẹ nhàng vỗ về. Cho dù cô có lạnh mặt làm lơ anh, anh cũng có cách dỗ cô vui vẻ trở lại.

Bây giờ Đào Đào mới biết trước đây Tà Tu Nhiên thật sự rất quân tử, vì đợi hai người trở thành người yêu rồi, những việc anh làm đều khiến cô ghen hờn, đỏ mặt tía tai. Nhớ lại khi còn hẹn hò với Hoa Diệp, đúng là trò con nít mà. Tà Tu Nhiên mở cánh cửa không thể tưởng tượng trong thế giới tình yêu ra trước mặt cô, nhưng lại khiến cô lo lắng, khiến cô hoảng sợ. Giống như cô vừa mới té ngã, không đợi cô đứng vững, anh đã kéo cô điên cuồng chạy về phía trước. Cảm giác giống như đặt một quả trứng lên một hòn đá trên núi, bị gió thổi lăn qua lăn lại vậy. Nhưng dường như, lại không còn sức lực để phản kháng. Thầy Tà khí thế quá mạnh, mưa to gió lớn, một chiếc ô bé nhỏ không có tác dụng gì.

“Làm gì vậy?” Cô không thể nào lịch sự với anh được, khẩu khí rất hung dữ.

“Mới nói chuyện điện thoại với ai đấy?” Anh lạnh lùng chất vấn.

“Không thể báo cáo.”

“Có phải muốn anh bay qua đó đứng trước mặt em hỏi cho rõ ràng?”

“Tùy anh thôi.”

“Được, năm phút nữa gặp.” Hôm nay trời mưa, cô ở trong phòng chơi game, xem phim, không xuống lầu, vợ chồng Đào Giang Hải cũng không ra khỏi nhà, anh bị nhốt trong phòng khách nhà họ Đào, than thở với cầu thang, một ngày không được gặp cô rồi. Nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trắng treo lơ lửng, mưa đã tạnh, kéo cô ra ngoài ăn đồ nướng cũng không tời.

“Đừng,” năm phút lái xe từ căn hộ của anh đến đường Quê Lâm, nếu không kẹt xe, thông thường cũng mất hai mươi phút. Nhưng người này rất điên, khó đảm bảo anh không coi đường Thanh Đài như làn xe đua F1. “Bạn học gọi điện chúc tết.” Cô bịa chuyện cho lấy lệ.

“Bạn học nam?” Có hơi thất vọng, nhưng ngữ khí đã dịu đi.

“Đâu có hoa đào nở khắp nơi giống anh, bạn nữ!” Cô bực bội trợn mắt.

“Đừng cứ so đo tính toán với quá khứ của người khác, tại sao em không nói đến biểu hiện hiện tại của anh? Hừ, đồ nhỏ nhen. Vậy trước khi nói chuyện điện thoại, em đã đi đâu bốn mươi hai phút?”

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, ồ, đúng là có một cuộc gọi nhớ. “Tám gọi.” Cô nói thật.

Đầu bên kia đột nhiên im lặng, sau đó cô nghe thấy một tiếng thở dốc nặng nề, tiếp đó truyền đến giọng nói khàn khàn trầm thấp của anh, mang theo sự mê hoặc không thể hình dung, “Bây giờ em đang mặc đồ ngủ à? Màu gì thế?”

Mặt cô bỗng chốc đỏ ửng, hình như đây là lần đầu tiên hai người chuyển từ giai đoạn mờ ám sang thân mật, “Tà Tu Nhiên, anh... điên rồi...” Cô muốn dùng từ ngữ nghiêm khắc để quở trách, muốn mắng anh thật dữ, nhưng ra khỏi miệng lại chỉ có mấy chữ này.

“Ừ, anh đã điên tới mức miêu tả ở trong đầu hình dáng em chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, cổ áo hơi mở, anh nhìn thấy chiếc cổ thanh tú của em, làn da trắng nõn hơi ửng hồng, mái tóc ướt, làn môi đỏ...”

“Cạch” một tiếng, cô cúp điện thoại, còn chē chưa đủ, lại tháo pin ra, rút cả dây máy bàn, khóa cửa lại, kéo kín rèm cửa, nhưng tim vẫn đập loạn xạ không thể kiểm soát, không biết là xấu hổ hay sợ hãi nữa, nhấc tay lên sờ, hai má nóng hổi.

Thật sự điên rồi, anh lại công khai tán tỉnh trắng trợn như vậy, tưởng cô là người con gái tùy ý hay sao? Nhưng nếu đang yêu nhau, đã từng hôn, đã từng ôm, thì những điều này chẳng qua chỉ là tiến thêm một bước nữa mà thôi. Nhưng mà họ đang yêu nhau sao?

Vịn mép giường ngồi xuống, dùng hai tay che mặt. Lúc ngẩng đầu lên lại, trong mắt đầy nước mắt.

Cô nhớ đến lần đầu tiên với Hoa Diệp. Cô cho rằng anh là người đàn ông đầu tiên và cũng là người đàn ông duy nhất trong đời cô. Trước khi ly hôn, sự thân mật giữa vợ chồng họ đã lạnh nhạt đến gần như đóng băng. Nếu không muốn cô đơn cả đời, không phải Tà Tu Nhiên thì cũng sẽ có một người đàn ông khác sở hữu toàn bộ con người cô, nói với cô những lời khiến mặt đỏ tím đập, làm những việc cấm trẻ em. Và Hoa Diệp cũng sẽ thể hiện sự mất kiểm soát của mình trước mặt Hứa Mộc Ca.

Cô nhắm nghiền mắt, ngăn chặn nước mắt lại tuôn trào lần nữa vì kích động. Cô nói với chính mình, khi mọi thứ không thể thay đổi, chỉ có thể dừng cảm đối mặt với hiện thực mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Âm Áp

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ dài, giới nhân viên văn phòng tranh thủ đi chơi bồi ăn uống, trên đường người đông nghịt, xe cộ đi lại cũng khó khăn. Đào Đào cố ý tắt điện thoại, đi dạo phố không mục đích mấy tiếng đồng hồ, đến khi hai chân sắp mất đi cảm giác, mới tìm một quán mì Nhật Bản, gọi một tô mì nóng hổi, ăn đến tận đáy tô. Sau đó đi vào nhà sách, đọc sách báo tạp chí hai tiếng đồng hồ, đến ba giờ cô ra khỏi nhà sách, đến một tiệm hoa ở góc đường mua một bó hoa, nhìn thời gian thấy đã đến lúc, mới bắt xe đến đại viện bộ đội.

Vào giờ này, đã qua cơm trưa từ sớm, nhưng vẫn còn khá lâu mới đến giờ cơm tối, nói vài câu với Quý Mạnh Nhân là có thể chào tạm biệt. Xuống xe, mỉm cười gật đầu với cậu lính nhỏ đứng gác, cầm chắc bó hoa, lên lầu gõ cửa.

Quý Mạnh Nhân mặc một chiếc áo hở cổ màu xám, đeo kính, nhìn thấy Đào Đào thì cười: “Đến rồi à, Tiểu Đào!”

“Chúc mừng năm mới mẹ!” Đào Đào hơi khó xử, nhanh chóng đưa hoa cho Quý Mạnh Nhân.

“Đẹp quá.” Quý Mạnh Nhân nhận lấy, bảo Đào Đào thay dép, vắt áo khoác lên giá đồ, tìm một lọ hoa thủy tinh lớn, cắm hoa vào.

Đào Đào nhìn xung quanh, ngửi thấy mùi thuốc, thấy sắc mặt Quý Mạnh Nhân không tốt, không nhận được căn cứ nào.

Quý Mạnh Nhân đi vào phòng ngủ, một lúc sau, mang từ bên trong ra một chiếc hộp hình vuông và một cái lọ màu trắng. “Chiếc hộp là cho con,

còn cái lọ là cho mẹ con, bố con không có phần.”

Cô ngạc nhiên, ngẩng đầu lên, Quý Mạnh Nhân đầy ý cười, “Không phải quà gì to tát cả, đặc sản Nam Hải, một sợi dây chuyền ngọc trai và một lọ phấn ngọc trai. Phấn ngọc trai này nghe nói hiệu quả xóa tàn nhang rất tốt, mẹ con nhất định sẽ thích.”

Quý Mạnh Nhân lại cho cô xem hình ở Hải Nam. Đầu là ảnh chụp phong cảnh, không có tấm nào có hình Quý Mạnh Nhân. Biển Hải Nam xanh và xa hơn biển Thanh Đài, chẳng trách được gọi là “chân trời góc biển”.

“Mẹ,” cô đặt ly xuống, “Con đã hứa với mẹ con sẽ về sớm. Con phải về rồi.”

“Đợi chút, Tiểu Đào.” Quý Mạnh Nhân cầm tay cô, nhìn vào mắt cô, “Mẹ gọi con đến, là vì nhớ con, và mẹ muốn trịnh trọng xin lỗi con. Xin lỗi, mẹ thật sự xin lỗi con, Tiểu Đào!”

Lần trước cô đến lấy hành lý, Quý Mạnh Nhân nói Hoa Diệp là mặt trăng, cô là mặt trời, ý trong lời nói này là vẫn muốn nghĩ cách níu kéo. Còn hôm nay tiếng xin lỗi này, Đào Đào hiểu, Quý Mạnh Nhân biết rằng lòng Hoa Diệp đã có nơi có chốn, không còn cơ hội tái hợp nên mới xin lỗi như vậy.

“Chuyện này không liên quan đến mẹ, không cần xin lỗi đâu. Áo len đâu ạ?” Cô hít một hơi, cười nhạt, đứng dậy.

Quý Mạnh Nhân lưu luyến vuốt ve má Đào Đào, mắt lấp lánh ánh nước. Bà cố chấp muốn tiễn Đào Đào xuống dưới lầu, nhưng Đào Đào khuyên ngăn, bên ngoài rất lạnh. Đứng dưới lầu, Đào Đào cho phép mình ngẩng đầu nhìn cửa sổ nhà Quý Mạnh Nhân lần cuối. Lần này là thật sự nói lời tạm biệt rồi.

“Đào Đào, cô ở đây làm gì?” Kinh Nghệ và Hứa Mộc Ca xuất hiện không xa đằng sau cô.

Kinh Nghệ gầy đến không thể nhận ra, thật sự là da bọc xương, nhưng đôi mắt hung dữ ấy vẫn còn rất có thần. Mặt Hứa Mộc Ca thì vẫn trắng bệch như giấy, không có bất cứ biểu cảm gì, chỉ nhìn cô đăm đăm, trong tay xách hai hộp quà được gói rất tinh tế.

“Nói gì đi chứ, cô dựa vào cái gì mà đứng ở đây, chỗ này có bạn cô, hay là có bà con của cô?” Kinh Nghệ đẩy Đào Đào một cái.

Đào Đào không nói gì, cô không giới thiệu vô mồm, cũng không thêm tranh chấp với hai người trước mặt. Kiểu tư duy của đám bạn Hoa Diệp không giống người bình thường. Huống hồ còn có gì đáng để nói chứ? Ngược lại có chút cảm thán đối với giọng điệu hùng hổ dọa người này của họ, hẳn là đã chắc chắn về tình cảm của Hoa Diệp nên mới có thể không kiêng dè gì như vậy.

Cô làm như không thấy, vượt qua họ đi thẳng về phía trước. Có lẽ Kinh Nghệ bị thái độ coi như không khí của cô chọc giận, xông thẳng đến trước mặt cô, cười khinh bỉ: “Sao hả, chột dạ rồi? Thật ra cô không nói, chúng tôi cũng biết rõ. Không ngờ cô còn biết đi đường vòng, bám víu lấy Hoa Diệp, đến tìm Quý Mạnh Nhân khóc lóc kể lể? Tôi từng thấy người mặt dày, nhưng chưa thấy ai mặt dày như cô đấy.”

Đào Đào đã hơi mất kiên nhẫn, cong khóe miệng mỉa mai: “Sức tưởng tượng của chị đúng là không phải phong phú bình thường, có điều, tôi nghĩ là bản thân chị trải nghiệm rồi nên mới đưa ra kết luận như vậy. Nhưng mà làm ơn đi, không phải tất cả phụ nữ đều thích dây dưa với bạn trai hoặc chồng của người ta. Nói đến bám víu, thì trước mặt hai người, đương nhiên tôi phải chào thua rồi.”

Sắc mặt Kinh Nghệ có hơi trắng bệch, tuy Đào Đào không nói rõ ràng, nhưng cô ta tự biết rõ. Sự tuyệt tình của Tiêu Tử Hoàn là nỗi đau không thể chạm đến trong lòng cô ta. Hề nghĩ đến anh ta, là lòng đau như xé. Đào Đào nói chuyện mang theo vẻ châm biếm, sao cô ta có thể không nói điên được? Tay hươ trong không trung, tát lên mặt Đào Đào. Đào Đào không phòng bị, má nóng rát.

“Kinh Nghệ, chị làm gì vậy?” Hứa Mộc Ca không hiểu nội tình hiển nhiên bị giật mình.

Kinh Nghệ đã không còn lý trí, chỉ về phía Đào Đào nói năng lộn xộn: “Không được, chị phải cho nó một bài học, để xem sau này nó có còn dám ăn nói bừa bãi như vậy nữa hay không. Hừ, mày tưởng mày là cái thá gì, biết rõ Hoa Diệp yêu Mộc Ca, nhưng lại mặt dày dụ dỗ Hoa Diệp, bắt cậu ấy chịu trách nhiệm với mày. Bây giờ thì không phải vẫn bị đá hay sao. Hoa Diệp chưa bao giờ thích mày, cần mày chẳng qua là để giết chết sự cô đơn nhất thời, cần phát tiết nhu cầu sinh lý mà thôi.”

Má phải của Đào Đào nóng dữ dội, cô cắn chặt răng, mới kìm nén được không kích động với Kinh Nghệ. Bị chó điên cắn, bản thân không cần thiết phải cắn lại để trả thù. Giây phút ấy cô thật sự cảm thấy xót xa cho chính mình, nhưng lại xót cho Hoa Diệp nhiều hơn. Vật hợp theo loài, bên cạnh anh có đám bạn như vậy, Hoa Diệp đã coi như là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn rồi.

“Thật sự nên gọi Hoa Diệp đến đây, để anh ta xem chị trọng nghĩa vì anh ta mà bênh vực kẻ yếu như vậy, dù thế nào anh ta cũng phải tỏ lòng cảm động chứ nhỉ! Có điều, tôi lại cảm thấy buồn thay anh ấy. Tôi vẫn luôn cho rằng anh ấy là một người đàn ông chung tình, không ngờ trong mắt các người, anh ấy lại có thể vì cô đơn nhất thời mà tùy ý lên giường cùng người phụ nữ khác? Vậy thì chị phải sớm chiều canh chặt anh ta, đừng cho anh ta có cơ hội cô đơn nữa. Dù sao thì phụ nữ không biết điều như tôi vẫn còn đây ra đấy.” Cùng với cơn đau trên má, Đào Đào có ý liếc Hứa Mộc Ca một cái.

“Cô đang uy hiếp đấy à?” Hứa Mộc Ca đứng một bên cũng không nhịn được tức giận, từ sau khi gặp Park Chung Hyun ở rạp chiếu phim, thần kinh cô ta đã trở nên nhạy cảm, dự cảm chuyện cũ bản thân tránh nhắc đến sẽ vì người phụ nữ này mà lò mò nổi lên trên mặt nước.

“Trong mắt mấy người, trước giờ tình cảm gọi là đến, xưa là đi. Tôi có thể uy hiếp được gì chứ? Lo được lo mất, gặp đâu đi đó đâu phải là tác phong của mấy người.” Đào Đào cup mắt, lắc đầu khinh bỉ, “Thế nhưng, cũng có người từng nói, đi đêm lắm có ngày gặp ma. Chuyện tương lai ai có thể dự đoán được chứ? Tôi đã ly hôn rồi, về việc liệu Hoa Diệp có vẫn mãi yêu chị như ngày xưa hay không thì chị tìm Hoa Diệp mà bảo đảm, tôi không cho chị được điều gì cả. Tôi không muốn tỏ vẻ cao thượng gì, cũng không đánh giá Hoa Diệp như thế nào, nhưng chỉ cần bên cạnh anh ta luôn có các người, thì ly hôn với anh ta tôi cảm thấy là một sự giải thoát.”

“Đó là vì mày không xứng.” Kinh Nghệ gào lên.

“Quả thật là không xứng.” Đào Đào gật đầu.

“Sau này, di Quý sẽ do tôi chăm sóc, cô không cần đến nữa.” Hứa Mộc Ca bày ra tư thái bà nội trợ nhà họ Hoa.

Đào Đào cười cười, không hề tiếp lời. Thực tế thì cô đã sức cùng lực kiệt. Cô đã chính thức buông tay, tại sao còn phải chịu sự sỉ nhục này nữa chứ? Bảo cô không oán hận Hoa Diệp thêm cũng khó. Cô hoàn toàn có thể tóm lấy quá khứ không hề vẻ vang của Hứa Mộc Ca để ăn miếng trả miếng. Sở trường của Hứa Mộc Ca, chưa chắc là cô không làm được. Nhưng mà, xin lỗi, bây giờ cô thật sự không còn ý nghĩ gì với Hoa Diệp nữa. Không còn, thật sự không còn nữa rồi.

“Vậy thì tốt quá.” Đào Đào xoay người, bước đi thật nhanh.

“Sao lại bỏ qua cho nó như vậy?” Kinh Nghệ không cam tâm oán thán.

“Cho thêm một cái tát nữa?” Hứa Mộc Ca than thở, “May mà Hoa Diệp không có ở đây, nếu không anh ấy sẽ trở mặt với chị cho xem.”

“Không thể nào.”

“Chị không hiểu anh ấy.”

“Lẽ nào cậu ấy vẫn còn quan tâm đến con đàn bà đó?” Kinh Nghệ chỉ bóng Đào Đào đã đi xa.

Hứa Mộc Ca không nói gì, cầm đầu đi lên cầu thang. Sáng nay nói chuyện điện thoại với Hoa Diệp, yêu cầu đến chúc tết Quý Mạnh Nhân, Hoa Diệp nói đợi vài ngày nữa, sức khỏe Quý Mạnh Nhân không tốt, không muốn gặp người khác. Cô vừa nghe liền để ý đến ngay, cảm thấy đây là cơ hội tốt, lại sợ đến một mình sẽ nhạt nhẽo, nên lôi Kinh Nghệ vừa mới từ nước ngoài về đi cùng. Có Kinh Nghệ, chắc Quý Mạnh Nhân sẽ không khiến cô khó xử.

Lúc đầu cô vừa về nước liền đến thăm Quý Mạnh Nhân, nhân tiện hỏi thăm việc đoàn văn công tuyển người. Quý Mạnh Nhân im lặng một hồi, rồi nói với cô rằng bà có thể giúp cô vào đoàn văn công, nhưng cô phải hứa là không được quấy rầy cuộc sống của Hoa Diệp. Cô mỉm cười gật đầu.

Hôm đó khi Quý Mạnh Nhân chất vấn cô ở bệnh viện, cô nóng lên, ngẩng đầu nói: “Cháu đã làm được rồi, nhưng cháu không thể ngăn cản Hoa Diệp quấy rầy cuộc sống của cháu.”

Quý Mạnh Nhân không nói gì, chỉ nhìn cô chằm chằm vài giây rồi rời đi. Cô biết cô đã đắc tội với Quý Mạnh Nhân rồi.

Kinh Nghệ gõ cửa, một lúc lâu sau, mới nghe thấy bên trong có tiếng bước chân.

“Tiểu Đào... Ồ, là Kinh Nghệ à!” Ý cười vẫn chưa nở rộ của Quý Mạnh Nhân lập tức biến mất, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt. Bà không nhìn Hứa Mộc Ca, chỉ nhìn về phía Kinh Nghệ, “Sau khi Hoa Diệp kết hôn, liền dọn đến Thịnh Hải Các, không sống ở đây.”

Trên mặt Hứa Mộc Ca lập tức lúc đỏ lúc trắng.

Kinh Nghệ cười gượng nói: “Di Quý, không phải bọn cháu đến tìm Hoa Diệp, mà đặc biệt đến thăm di.”

“Thăm di? Tại sao?” Quý Mạnh Nhân chặn ở cửa, không có ý cho họ vào.

“Di Quý, nghe nói di không được khỏe.” Hứa Mộc Ca dè dặt cười làm lành.

“Cô và tôi không phải người thân cũng không phải kẻ thù, tôi không khỏe liên quan gì đến cô?”

Hứa Mộc Ca miễn cưỡng mỉm cười, “Di Quý...” Trán đầy mồ hôi lạnh, vẻ mặt gượng gạo.

“Có phải di Quý trách bọn cháu không gọi điện trước không, hình như đã mạo muội di rồi.” Kinh Nghệ nói xen vào.

“Chúng ta đều sống trong đại viện, ngẩng đầu không gặp cú đầu gối, không kể là mạo muội, nhưng không cần phải đặc biệt chạy đến như vậy.”

“Vậy...” Kinh Nghệ ngó Hứa Mộc Ca, không biết nên đi hay là không.

Hứa Mộc Ca lấy hết dũng khí lại ngẩng đầu lên: “Di Quý, vậy hôm khác chúng cháu lại đến thăm di.”

“Không cần đâu.” Quý Manh Nhân lạnh nhạt chớp mắt, “Hoa Diệp đối với cô thế nào, tôi không có quyền chất vấn. Nhưng tôi là tôi, tôi có thể nói chắc chắn với cô là chỗ tôi không hoan nghênh cô.”

Mặt Hứa Mộc Ca đã có vẻ chịu không nổi: “Di Quý, giữa chúng ta có vài hiểu lầm...”

“Trời lạnh, tôi không tiễn khách. Về nhé!” Quý Manh Nhân không đợi cô nói xong, đã đóng cửa chính một cái “rầm”.

Kinh Nghệ kéo kéo Hứa Mộc Ca đang cứng như đá, cẩn thận nói: “Đi thôi, Mộc Ca, tính khí của di ấy nổi tiếng kỳ quái, em đừng để ở trong lòng.”

“Không phải, không phải...” Hứa Mộc Ca liên tục lắc đầu. Trước đây đúng là Quý Manh Nhân lạnh nhạt với cô, nhưng làm gì có chuyện không nể mặt giống như vậy. “Là cô ta... nhất định là cô ta...”

“Ai?” Kinh Nghệ nhú mày, lơ mơ hiểu ra, “Là con đàn bà Đào Đào đó sao? Nó đã nói chuyện của em trước mặt di Quý đúng không? Sợ cái gì, đó là nó đồ kỵ, hãm hại em, chỉ cần Hoa Diệp yêu em là được rồi.”

Hứa Mộc Ca sa sầm mặt, tay cầm hộp quà hơi run run, cô ta cắn răng nói: “Nếu cô ta đã... đã nói thật, em sẽ không tha cho cô ta...”

Đêm đen như mực, Tả Tu Nhiên đứng trên ban công, để mặc cho bóng tối chảy trôi trong phòng, anh không mở đèn. Ở nhà họ Đào đến chín giờ tối, Đào Đào vẫn không xuất hiện, nên anh biết điều nói lời tạm biệt. Nếu anh còn ở lại nữa thì sợ là cô ngốc đó sẽ qua đêm ở ngoài trời. Tối qua anh một nửa là kim lòng không định, một nửa là muốn trêu cô, không ngờ đã dọa cô sợ.

Đào Đào đứng ở ngoài cửa, cup mắt, mặt đầy nước mắt. Tả Tu Nhiên cau mày, vừa nhìn là thấy ngay sự khác thường trên mặt cô. Anh tới gần, sắc mặt trầm xuống, “Đây là ai làm?” Giây phút đó anh có một cảm giác đau lòng đến không thở nổi.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, môi run run, nước mắt mờ mờ không tìm thấy tiêu cự, “Thầy Tả...”

Cảm thấy anh thờ phào, dịu dàng đưa mặt cô lại gần, mang theo vô vàn trân trọng, từ từ hôn lên má cô, dịu dàng thương xót, hôn từng chút một, sau đó chậm rãi di chuyển xuống dưới, dây dưa mướt mát nơi cánh môi. Vô cùng cẩn thận, vô cùng thận trọng, sợ nếu bắt cần thì cô sẽ biến mất nơi kẽ tay. Hàng mi dài chớp hai cái, cô yếu ớt nhắm mắt lại, vòng ôm ấm áp như vậy, nụ hôn dịu dàng như vậy, cô mệt mỏi rồi, không muốn và cũng nghĩ không nổi nữa.

“Đào Đào!” Anh khàn giọng gọi tên cô, bế cô lên. Cô rúc trong lòng anh, lắng nghe tiếng tim anh đập, cùng với tiếng trái tim cô. Không biết đã đóng cửa và tắt đèn lúc nào, khi ý thức trở lại, cô đã nằm trên giường trong phòng ngủ của anh. Cảm giác tay anh chui vào trong áo, vết chai nơi ngón tay tiếp xúc với da cô, không mạnh không nhẹ, như có như không, xúc cảm đó giống như dòng điện truyền khắp người, dẫn đến một cơn run rẩy khó nói, cô mở mắt ra, đón lấy môi anh, say sưa đáp trả lại anh.

Nhiệt độ cơ thể nóng hổi cùng với áp lực tràn đầy phủ lấy cô. Cơ thể trải qua tiếp xúc, đã đánh thức cảm xúc nội tâm mà cô gượng ép kiềm nén, tất cả dây thần kinh dường như đều được kích hoạt ngay giây phút đó, cô bất giác chủ động dính lấy anh, khao khát hơn nữa sự tiếp xúc thân mật không có kẻ hở.

Môi anh từ trên di chuyển xuống dưới, nóng bỏng trượt qua cổ, ngực cô, thậm chí cả nơi khó mà mở miệng. Cô khép hờ hai mắt, tim đập dữ dội, có một chút lý trí chạy vụt qua giống như dư âm, rồi lại biến mất dạng ngay sau đó, chỉ có thể để mặc cho tình triều lan khắp tứ chi, dâng lên trái tim, cho đến khi anh đốt cháy cô thành một ngọn lửa.

“Còn đau không?” Anh vuốt ve gò má sưng đỏ của cô, thấp giọng hỏi. Cô xoay người lại, “Không...” Anh không hỏi nữa, chậm rãi ôm cô từ phía sau, nói những lời vừa cảm thán vừa tán thưởng. Sự dịu dàng này dường như còn khiến cô cảm động hơn cả màn kịch tình vừa nãy, khiến cô mềm nhũn, tan chảy, cuối cùng biến thành một làn khói hương.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, hình như nghe thấy anh gọi điện cho Đào Giang Hải, nói cô và anh cùng ở ngoài tham gia tiệc liên hoan với bạn, bảo Đào Giang Hải không cần lo lắng. Cô trở mình, ngủ say, hơi thở ấm áp của anh phả lên cổ cô.

Lúc Tả Tu Nhiên thức giấc, khoe miệng mang theo nụ cười, nhưng ý cười vẫn chưa lan rộng thì đã tắt nơi bờ môi, trên giường chỉ có một mình anh. Đào Đào mặc một chiếc áo len, ôm lấy hai tay, dựa vào khung cửa sổ, thần thờ nhìn ra bên ngoài.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, phía đông mới hiện ra một tia sáng trắng, một ngày mới yên bình giống như mọi ngày.

Anh nhướng mày, xuống giường, từ đằng sau ôm cả người cô vào lòng, dịu giọng hỏi: “Chiếc áo này có ấm không?”

“Em... phải về thôi, hôm nay phải đi làm.” Cô cúi đầu, giả vờ bình tĩnh.

“Ừ, ôm một lúc nữa thôi rồi anh đưa em về.” Đặt cằm lên đỉnh đầu cô, lời vừa nói ra, làm rung rung mấy sợi tóc.

Nói một lúc, đúng là một lúc thật. Anh tìm cho cô một chiếc khăn và bàn chải mới, lúc tắm, cô ngược mắt nhìn mình trong gương, liền cụp mắt ngay tức thì. Hai người nắm tay nhau ra khỏi nhà, cô muốn vùng ra, nhưng không thành công.

“Hôm nay tổng công ty cũng phải... đi làm rồi nhì!” Đây là câu đầu tiên cô chủ động nói với anh kể từ tối qua đến giờ.

Anh nhếch khóe miệng, chăm chú nhìn cô: “Anh vẫn còn một số việc phải làm, tạm thời chưa về Bắc Kinh.”

Cô cúi đầu chơi đùa với mười ngón tay của mình, có hơi bất lực. Có thể là nghĩ đến sự kiêu dè của cô mà anh không lái xe đến cổng công ty, chỉ dừng ở bên đường bảo cô xuống xe, tiến đến gần hôn lên má cô: “Được rồi, bây giờ hãy vứt bỏ hết mọi chuyện, đừng làm ‘cô bé hỏi nhiều’ nữa, suy cho cùng là tại sao, sao lại như vậy, hãy yên tâm hưởng thụ sự theo đuổi của anh là được. Anh là một người rộng lượng, dù là thời gian hay tình cảm, anh không để ý đến người hi sinh nhiều hơn. Ngoan ngoan đi làm, tối gặp lại!”

Xuống xe, đứng ngây người ở bên đường một hồi lâu, Đào Đào cũng vẫn không hiểu được ý anh nói là gì.

Ngày đầu tiên đi làm, như thường lệ là đốt pháo hoa mừng mừng, sau đó là nhân viên toàn công ty tụ tập tại hội trường lớn, các ông tổng sẽ chúc tết nhau trước, tiếp đó là báo cáo động viên nhân viên hồi tâm chuẩn bị chăm chỉ tập trung vào công việc. Chủ trì cuộc họp là phó tổng giám đốc thường vụ, tổng giám đốc mới vẫn chưa đến nhận chức.

Bộ phận Kỹ thuật chiếm một hàng, Phi Phi và Đào Đào ngồi sát nhau. Phi Phi nhìn Đào Đào hết lần này tới lần khác muốn nói nhưng lại thôi. Tan họp, cô kéo nhẹ vạt áo Đào Đào: “Cậu vẫn ổn chứ!” Giọng nhẹ như muỗi.

Đào Đào gật đầu.

“Cậu và luật sư Hoa sau đó không cãi nhau chứ?” Phi Phi nuốt nước bọt, hỏi một cách khó khăn.

Đào Đào thần nhiên chớp chớp mắt: “Bọn mình không có cơ hội cãi nhau nữa. Mình và anh ấy đã ly hôn được một thời gian rồi.”

Phi Phi ra lệnh cho mình phải bình tĩnh, nhưng miệng vẫn không kiểm soát được mà há thành hình chữ O, có thể nhét hết một quả trứng.

Ngày hôm nay, Đào Đào ở trong văn phòng thật sự đã nhận được sự đãi ngộ cấp bậc quốc bảo, mỗi một người đều cười vô cùng dịu dàng với cô, ánh mắt nhìn cô vừa thương hại vừa không nỡ, không cho cô đụng tay vào bất cứ việc gì. Không khí như vậy khiến Đào Đào có hơi ngạt thở, cô đi ra khỏi phòng làm việc, đến phòng trà nước lấy nước tắm chuyện, để bản thân mình được dịu xuống. Sát phòng trà nước là phòng Nhân sự, cửa phòng chất rất nhiều dải băng lụa, hoa mừng và bong bóng, nhân viên đi ra đi vào, bận rộn cho hoạt động sản xuất xe mới vào ngày mai. Nghe nói lãnh đạo thành phố cũng sẽ đến. Ất hẳn tổng giám đốc mới cũng sẽ trang điểm lên sân khấu, mọi người rất là mong đợi.

Lúc này, Tăng Trí Hoa từ phòng Nhân sự đi ra, sắc mặt xám xịt. Đồng nghiệp nhanh nhạy tin tức cùng ở phòng trà nước, không nhận được thấp giọng bà tám: “Vị này đang làm thủ tục đấy, cô đừng qua đó kích thích ông ta.”

“Thủ tục gì?”

“Từ chức đó!” Đồng nghiệp trả lời qua loa.

“Hả?” Đào Đào hất hất tóc, để lộ tai ra ngoài, cô không nghe nhầm chứ!

“Kiểm tra trước khi hết nhiệm kỳ kết thúc trước tết, gửi báo cáo đến tổng công ty, cấp trên mãi vẫn không hồi âm. Hôm qua mấy ông tổng và chủ tịch tổng công ty tạm thời gặp nhau, quyết định hủy bỏ chức vụ phó tổng giám đốc tổng công ty của Tăng Trí Hoa, giải quyết tiền lương và tiền bảo hiểm dưỡng già trong một lần. Năm mới bận rộn, quan hệ tiền lương của ông ta còn ở bên Thanh Đài, nên được giải quyết ở đây.”

“Nghiêm trọng vậy sao?”

Đồng nghiệp bĩu môi: “Cô xem ông ta không nói câu nào kìa, nghe nói đã gọi là xử lý rộng rãi rồi, nếu để việc này lên đến viện kiểm sát, sợ là phải ngồi tù đấy. Có điều, tổng công ty cũng ác thật. Tổng giám đốc Tăng vẫn luôn thấp thỏm, đi tìm quan hệ ở khắp nơi. Nghĩ cách ở lại Thanh Đài, giờ thì chộc giận tổng công ty, nên mới chơi ông ta như vậy.”

“Ồ, chẳng trách người ta đều nói lãnh đạo là nghề nghiệp có tính nguy hiểm cao, nghe mà thấy phức tạp.”

“Vẫn là làm dân thường tốt hơn, hi hi!”

Mấy người nhìn nhau cười, ai trở lại phòng làm việc người nấy. Vẫn chưa bước vào cửa văn phòng, nghe thấy bên trong có tiếng thảo luận, tiếng xì xầm rất lớn, cô vừa vào thì đột nhiên im bật, dư quang nơi khóe mắt âm thầm liếc về phía Đào Đào. Đào Đào cúi đầu, yếu ớt thở dài. “Ting” một tiếng, có tin nhắn, cô mở ra xem.

“Nếu anh nói cả ngày hôm nay anh không thể nào làm việc được, trong đầu toàn nhớ đến em, một mình ngồi trước bàn cười ngây ngô, em có tin không?” Cô nghịch điện thoại, đóng nắp lại, khóe môi thấp thoáng ý cười.

Buổi chiều theo Long Tiểu đến phân xưởng tổng lắp ráp xem tình hình sản xuất, liên hệ chủ nhiệm xưởng phối hợp vài điều quan trọng về việc cất băng khánh thành. Chủ nhiệm xưởng nói mấy câu, đều nhắc đến “Thầy Tà thế này”, “Thầy Tà thế kia”, Đào Đào nhún nhún vai, xoay mặt về hướng khác.

Về đến phòng làm việc, Long Tiểu nói tối nay bộ phận Kỹ thuật tăng ca, nhưng trừ Đào Đào và Phi Phi. Phi Phi chu miệng, liếc yêu Long Tiểu một cái: “Cùng chung một phòng làm việc, em ngại được đối xử đặc biệt lắm, em cũng ở lại, rót trà cho mọi người, mua đồ ăn khuya cũng được.”

Long Tiểu nhìn cô đầy tình ý, nhếch miệng vui vẻ.

Đào Đào không nói lời khách sáo, đến giờ tan làm liền xách túi đi ra. Có cô, họ nói chuyện luôn kiêu dè.

Vừa ra khỏi cổng lớn công ty, chiếc Audi màu đen đã chạy đến, dường như vẫn luôn đợi ở đó. Đào Đào quay đầu nhìn nhìn, không có ai chú ý đến bên này, vội vàng chui vào.

“Lén la lén lút, em đang làm chuyện gì xấu sao?” Tà Tu Nhiên cài dây an toàn cho cô.

Cô ngẩng người, nhìn anh, ấp úng, không biết nói gì mới được. Cô cố ý đơn giản hóa mọi việc, không muốn nghĩ đến quan hệ hiện giờ của họ là gì, đôi lúc quá rõ ràng thì ngược lại không biết làm sao để đối mặt.

Tà Tu Nhiên tăng thêm ý cười trên mặt, “Ra là em trông như thế này! Hôm nay lúc nhớ em, đột nhiên không nhớ ra em trông như thế nào. Có tấm hình nào đặc biệt đẹp không, tặng anh một tấm, anh để trong ví, khi nào nhớ em thì lấy ra xem.”

“Không có.” Dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô chỉ cảm thấy trái tim có hơi phiêu đảng.

“Không có thật?” Anh cười xấu xa tiến sát mặt cô.

“Em không ăn ảnh.” Cô xì mặt.

Anh nhướn mày, đột nhiên lấy điện thoại đặt trước vô lăng, chụp cô “tách” một cái, “Vây anh đành phải tự mình chụp thôi.”

“Đừng mau xóa đi.” Cô nhe nanh múa vuốt tiến lên giành lại.

Anh giờ điện thoại lên, nhìn cô đang mở to mắt bĩu môi tức giận trên màn hình, cười thật to: “Đừng nhỏ nhen thế, rất xinh mà!” Đẩy tay cô ra, cung chiều đặt điện thoại vào túi áo.

Cô thở phì phò quay đầu đi, làm lơ anh.

“Được rồi, tấm này coi như là hình riêng, chỉ cho anh xem thôi, tuyệt đối không để lộ ra ngoài. Em tặng lại một tấm đẹp hơn, tấm đó để anh khoe trước mặt bạn bè.” Anh ôm cô, khẽ dỗ dành.

“Anh nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, chọn đại một tấm được rồi, em đáng vừa không đẹp, mặt lại không xinh, có gì đáng khoe đâu.” Nói xong, có hơi hối hận, giọng này nghe hơi chua thì phải.

“Anh cảm thấy rất đẹp mà, ôm rất thoải mái...” Anh nhìn cô với vẻ sâu xa.

Cô xì mặt, muốn nổi giận, nhưng mặt lại không nhịn được ửng hồng, “Ồ đây phong cảnh đẹp lắm sao, anh có đi không?”

“Đi.” Anh mỉm cười cung chiều, khởi động xe, “Chúng ta đến trung tâm thương mại mua quần áo trước, sau đó đi ăn.”

“Mua quần áo cho ai?” Cô căng thẳng xoay người qua, không biết sao có hơi tức giận. Nếu anh muốn tặng cô quần áo hay gì khác thì cô sẽ từ chối ngay. Anh đều đối xử với phụ nữ từng lên giường cùng anh như vậy sao?

“Còn có thể mua cho ai nữa? Em xem anh chỉ mang theo một vali hành lý thôi, ở Thanh Đài mấy ngày rồi, cũng phải thay đổi chứ.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, lầu bầu: “Không đi, mất thẩm mỹ của em kém lắm.” Cô nhớ tới anh không thích chiếc áo sơ mi nhạt từ thùng rác về đó đến như thế nào.

“Quả thật không cao.” Anh chớp mắt, quan sát dòng xe bị kẹt cứng, tạm dừng mọi kế hoạch lái về phía trước.

“Vây anh cho em xuống xe, anh đi một mình được rồi.”

“Không được! Mất thẩm mỹ không cao, không phải lý do để em thoái thác, sau này từ từ bồi dưỡng.” Anh nói rất là bắt đầu dĩ.

“Anh thật là miễn cưỡng!” Cô mĩa mai.

“Bỏ tay rồi, em không chịu tạm bợ anh thì anh đành phải tạm bợ em thôi.”

Hôm nay Hoa Diệp lại có tiệc, thắng kiện nên khách hàng kéo anh cùng đi uống rượu chúc mừng vào tối nay.

Thức ăn được mang lên vài món, Hoa Diệp đã bung ly rượu thứ ba trong tay, thư ký Trâu kéo góc áo anh, nhét điện thoại vào tay anh, “Cô Hứa tìm anh.”

Hoa Diệp uống rượu đỏ mặt, đã sắp thành Quan Công rồi. Anh nhớ lại, lúc sáng có phiên tòa đã tắt điện thoại.

Vội kéo cửa đi ra hành lang nghe máy, “Có chuyện gì à?”

“Không có chuyện gì thì không được gọi cho anh sao?” Hứa Mộc Ca không biết căng thẳng hay là tủi thân mà giọng rất ảm ức.

“Không phải.” Anh trầm mặc một hồi rồi hỏi, “Em ăn cơm chưa?”

“Em phải giữ dáng, tôi không ăn gì. Diệp, hôm nay anh bận lắm à?”

“Ừ, sáng ký hợp đồng với khách, chiều có phiên tòa, giờ thì có tiệc.” Anh không nhắc đến chuyện gặp Đào Giang Hải.

“Ngoài khách hàng ra, không có ai khác gọi điện cho anh?”

“Còn có em nữa!”

Cô cười điềm đạm “Thấy chưa, người quan tâm anh nhất là em đúng không nào! Em muốn nghe giọng anh, nhưng không tìm thấy anh, không biết em sốt ruột thế nào đâu, vẫn là từ chỗ Trương Hoàng mới tìm được số điện thoại thư ký của anh. Diệp, anh có thể sắm một chiếc điện thoại khác vì em, mở máy suốt hai tư giờ không?”

“Hai điện thoại phiền lắm. Anh chỉ tắt máy khi có phiên tòa thôi, những lúc khác dễ tìm mà. Nếu anh muốn ra ngoài, sẽ gọi nói em biết.”

“Anh sẽ nói hết mọi điều với em sao?”

Anh ngậy người, không rõ ý cô muốn hỏi.

“Diệp, có thể là bởi vì em quá yêu anh, không biết sao em luôn cảm thấy nếu sơ sẩy thì sẽ mất anh. Nhưng em lại an ủi chính mình, làm sao mà em mất đi Diệp được chứ, từ trước đến nay, trái tim em và Diệp đều chưa bao giờ tách rời. Diệp, chúng ta phải đối xử thẳng thắn với nhau, không được giấu người kia bất cứ chuyện gì. Nếu có một ngày anh không còn yêu em nữa, nhất định phải nói rõ với em đấy.”

Anh thờ dài, lòng nặng trĩu, nhắm mắt lại, “Mộc Ca, em đang nói gì vậy!”

Giọng Hứa Mộc Ca thấp xuống: “Hôm qua em đi thăm dì Quý, dì chặn em ở ngoài cửa, nói không quen em.”

Hoa Diệp mở mắt ra: “Em quá vội vàng rồi.”

“Sao em có thể không vội cho được, dì là mẹ anh, là người em rất quan tâm, em muốn lấy lòng dì.”

“Em không cần làm như vậy, cho mẹ thời gian, mẹ anh là người hiểu lý lẽ.” Hoa Diệp hơi bất lực.

“Diệp, em đã ba mươi mốt rồi.” Hứa Mộc Ca cười cay đắng, sau đó nói “Tạm biệt.”

Điện thoại dán bên tai đã nóng lên. Anh chậm rãi đặt điện thoại xuống, cụp vai. Trong phòng, tiếng huyền não không ngừng bên tai, mỗi một giọng nói đều rất vang và hưng phấn, anh cảm thấy hơi ngột ngạt, đi đến cuối hành lang, ở đó có một cửa sổ. Cách lớp kính, nhìn thấy bên ngoài đang có sương mù, ánh đèn neon mờ ảo. Hình như anh cũng đã rơi vào một màn sương dày đặc, về tương lai với Hứa Mộc Ca, trong lòng anh không có một chút dự tính gì, chỉ là muốn chung sống trước, nhưng rõ ràng Mộc Ca không có ý này.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: Ngã Tư Đường (1)

Trước cổng lớn công ty Đăng Diệu, mới sáng sớm đã cờ màu tung bay, hoa tươi tràn ngập, khinh khí cầu rực rỡ màu sắc kết thành một cổng vòm đẹp đẽ, các cô lễ tân mặc sườn xám đỏ đứng hai bên không hề sợ sự tàn phá của gió lạnh, tay cầm hoa tươi, mặt cười tươi như hoa.

Hôm nay nhân viên trong văn phòng đều đi làm rất sớm. Tám giờ mấy phút, những chiếc xe mới toanh vừa mới ra lò được lái từ xưởng ra, ở trước cổng lớn, chính thức công khai trước công chúng, tất cả mọi người đều phải đứng ở ngoài dự lễ.

Mùng chín tháng giêng, ở Thanh Đài không khác gì mùa đông giá rét. Đào Đào đặc biệt quấn một chiếc khăn choàng đi ra ngoài, nhìn các lãnh đạo thành phố và mấy ông tổng mang giày da kiểu tây ngồi trên ghế, cô không nhìn được rùng mình một cái. Bây giờ mới tám giờ, vẫn còn tám phút nữa xe mới xuất xưởng, cô cúi đầu, chà xát đôi tay đông cứng. Đám người bên cạnh đột nhiên ồn ào, có người còn thốt lên một cách bất ngờ.

“Đào, Đào, là thầy Tà kia!” Phi Phi đứng cạnh đẩy cô thật mạnh, hại cô suýt thì té ngã.

“Làm gì mà hốt hoảng vậy.” Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía ngón tay Phi Phi chỉ, trên hàng ghế lãnh đạo có thêm một người, đồ vest lông cừu màu xanh đậm, cả vạt màu đỏ thẫm, tóc chải ngược ra sau rất gọn gàng, để lộ cả vầng trán, búng búng khí thế bắt tay với từng người ở hàng ghế đại biểu.

“Thật đó, là thầy Tà thật kia, cậu nói xem tại sao anh ấy lại ở đây?” Phi Phi vừa nhảy vừa la giống như một kẻ mê trai, may mà sự chú ý của mọi người đều tập trung vào hàng ghế lãnh đạo, nhưng Long Tiểu đứng sau cô lại xanh mặt.

“Ừ!” Đào Đào sờ mũi, cúi đầu tiếp tục chà tay.

“Lâu lắm rồi không nhìn thấy thầy Tà, vẫn đẹp trai như xưa.”

Phía sau truyền đến vài tiếng ho khan, Phi Phi quay đầu lại, ngượng ngùng lè lưỡi: “Em... chỉ là cảm khái chút thôi, không có ý gì khác.”

“Nhìn vị trí của anh ấy đi, sau này đừng gọi là thầy Tà nữa, phải gọi là tổng giám đốc Tà.” Long Tiểu lạnh lùng nói.

Phi Phi ngạc nhiên ngoái đầu nhìn Tà Tu Nhiên đang ngồi giữa hàng ghế lãnh đạo, khẽ dùng chân đá Đào Đào, “Cậu nghe thấy chưa?”

“Có!” Mũi ngura ngura, Đào Đào chớp mắt, cổ nuốt con hắt xì trở lại.

“Cậu không ngạc nhiên à?” Phi Phi phun nước miếng đầy mặt Đào Đào.

“Sao phải ngạc nhiên, không phải chỉ là người quen thôi sao?” Đào Đào bực bội lau mặt, véo má, lạnh quá!

“Cậu thật là bạc tình quá mà, tốt xấu gì cũng làm việc cùng văn phòng với cậu mấy tháng.”

“Chỉ cần em nhiệt tình là được rồi.” Long Tiểu lạnh lùng ném cho một câu, Phi Phi trợn mắt, không cam tâm ngậm miệng lại.

Vài tiếng pháo mừng vang lên, toàn bộ hàng ghế lãnh đạo đều đứng dậy, một chiếc xe màu đỏ từ từ chạy về hướng phân xưởng, hai người mẫu xe bày đủ mọi tư thế vô cùng phong tình xung quanh chiếc xe, ánh đèn sáng chói một vùng.

Cô lễ tân mang kéo và lụa đỏ thêu đầy hoa đến, Tà Tu Nhiên và lãnh đạo thành phố cùng giơ kéo lên, lụa đỏ rơi xuống, tiếng vỗ tay như sấm.

Anh liếc nhìn đám đông, khẽ nhếch khóe môi.

Đào Đào đang ngắm người mẫu xe, trong lòng nghĩ đến Đào Yên Nhiên. Cô đã từng thấy Yên Nhiên trên sàn diễn một lần, là triển lãm xe ở Thanh Đài, lúc đó cô mới học đến cấp ba, Tiêu Từ Hoàn kéo cô đi xem. Cô thật sự không thể tin rằng lại có người có thể đẹp đến như thế, vòng eo và đôi chân dài ấy, khi Yên Nhiên quay đầu lại mỉm cười đều khiến người ta nín thở.

So với Yên Nhiên, hai cô người mẫu này chỉ có thể nói là bình thường, không cao bằng Yên Nhiên, cũng không đẹp bằng Yên Nhiên, khi biểu diễn cũng không chuyên nghiệp bằng Yên Nhiên. Nhưng mà bây giờ Yên Nhiên đã tiêu tụy đến không còn tìm thấy dấu vết ban đầu nữa rồi. Kết hôn thật sự là nấm mồ của tình yêu sao?

“Từ kỹ sư trưởng đến giám đốc chi nhánh, thầy Tà là được thăng chức hay bị giáng chức vậy?” Phi Phi nhìn không được, đẩy Đào Đào.

Đào Đào thu lại tầm mắt, vừa hay tóm được ý cười bên miệng của người đứng trên sân khấu, cô bực bội ngoảnh mặt đi: “Không biết.”

“Cậu cũng bình tĩnh quá đó, hình như mọi chuyện đều nằm trong sự kiểm soát của cậu vậy.” Phi Phi liếc cô.

Đào Đào không tiếp lời. Không phải cô bình tĩnh, mà người đàn ông mỉm cười thần bí ở trên sân khấu kia đã nói cho cô biết trước từ tối hôm qua rồi. Hai người rời khỏi công ty, thì đi thẳng đến trung tâm thành phố. Bữa tối là một tô hoành thánh nhỏ ở huyện Sa, lúc ăn còn không ngừng thúc giục cô. Thật ra trang phục nam kinh điển nằm ở mấy quầy chuyên doanh lớn đêm trên đầu ngón tay, kiểu được được thì sẽ đắt, rất dễ chọn. Trong lòng cô hiểu rõ nên cứ mặc cho anh giục, vẫn cứ chậm rãi húp canh, nhai hoành thánh.

Không biết có phải là trên mặt anh có viết hai chữ “có tiền” hay không mà vừa vào quầy chuyên doanh là mấy cô bán hàng đã mặt mày tươi cười, vây chặt lấy anh. Anh chu môi về phía cô, “Kiểu cô ấy thích chính là kiểu tôi thích.” Sau đó khoanh hai tay lại, không còn việc gì của anh nữa.

Cô ăn no, nhìn thấy ở giữa đặt một cái ghế sofa, đang muốn qua đó ngồi nghỉ một lát, thì mục tiêu đột nhiên chuyển hướng sang cô, cô tròn mắt, tiện tay cầm lấy một cái áo khoác, ánh mắt lướt qua bảng giá, năm chữ số, bèn đi đến hỏi: “Là đồ mặc ở nhà hay mặc đi làm?”

“Ngày mai mặc cắt băng khánh thành.” Cô chậm rãi chớp chớp mắt, nhìn anh chằm chằm một cách nồng nhiệt.

Cô đứng yên ở đó bất động, giống như đang suy nghĩ xem chiếc áo trong tay có hợp hay không, sau đó cô quay mặt qua, đối diện với ánh mắt nghiêng cứu của anh.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều không lên tiếng.

Cô nhân viên bán hàng ở bên cạnh mang đến một chiếc áo vest vải len cashmere từ một giá đồ khác, “Cắt băng khánh thành thì phải mặc trang trọng một chút, khí chất của anh vốn dĩ đã cao quý, mặc áo này sẽ càng thể hiện thân phận hơn. Thử xem đi ạ!” Lời là nói với anh, nhưng mắt lại ngó cô. Mấy cô nhân viên khác cũng ở bên cạnh phụ họa, làm như chiếc áo này là do ni đóng giày cho anh vậy.

Cô không lên tiếng, anh không cảm xúc, nhân viên có hơi bối ngỡ, cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, không biết hai người này có ý gì. Rất lâu sau đó cô mới khẽ gật đầu, “Vậy thì thử đi!”

“Được!” Anh cong cong khóe môi, mỉm cười, cởi áo khoác đưa cho cô, nhận lấy áo vest trong tay cô nhân viên. Nhân viên bán hàng muốn sửa vai, cài cúc áo giúp anh nhưng anh lắc đầu, bảo họ tránh sang một bên. Mặc xong, cũng không đến trước gương ngắm thử, mà liền đi tới đi lui trước mặt cô, dịu dàng hỏi: “Được không?”

Cô thừa nhận anh là cái giá treo đồ bẩm sinh, mắt nhìn của nhân viên bán hàng rất tốt.

“Cũng tạm!” Cô cúi đầu nhìn sàn nhà.

Nhân viên bán hàng lại phối quần dài, áo sơ mi, cà vạt cho chiếc áo vest này, cô không cần tốn chút công sức nào, chỉ cần gặt hoặc lắc đầu. Tính tiền xong đi ra, trong tay anh cầm đầy túi giấy, còn dành ra một tay nắm tay cô. Lên xe, không vội khởi động xe. Trong bóng tối, anh choàng lấy vai cô, “Tại sao không hỏi?”

“Cũng đâu liên quan đến em, sao phải hỏi?” Cô bình tĩnh hỏi ngược lại.

“Sau này anh sẽ là cấp trên cao nhất của em, không liên quan sao?” Anh nhướn mày, giống như có chút phiền não, “Tổng giám đốc thay thế ban đầu là cháu trai vợ trước của chủ tịch, trước đây anh không có suy nghĩ gì nhưng em đã chiếm cả tâm hồn lẫn thể xác của anh rồi, anh thật sự bị giằng vò đến cùng cực, đành phải quyết định dựa vào em thôi. Tốt xấu gì anh cũng là một kỹ sư trưởng, điều động cùng cấp thì phải là tổng giám đốc. Khó khăn lắm mới động não thành công giành được vị trí này trước tết. Cảm động không?”

“Anh lao tâm khổ tứ như vậy, điều em đến tổng công ty không phải sẽ càng bớt việc hơn sao?”

“Anh cũng từng nghĩ như vậy, nhưng mẹ em vừa mới phẫu thuật xong, vẫn đang trong thời gian hồi phục, điều em đến Bắc Kinh thì ích kỷ quá, thôi vậy, để anh thỏa hiệp vẫn hơn!”

Giọng điệu rất biết lo cho đại cuộc, cô cười mĩa mai, không hoàn toàn tin lời anh, nhưng nói không có chút cảm động nào cũng rất giả.

Cô hỏi tại sao không về Bắc Kinh làm việc, thì ra là chôn một quả bom như vậy.

“Có điều, em không được lười biếng đâu đấy, là tổng giám đốc, anh sẽ đối xử bình đẳng với tất cả nhân viên, quyết không lấy việc công làm việc tư.” Anh lại nói.

“Anh thôi đi, ai muốn được thom lây nhờ anh chứ?” Cô phụt cười thành tiếng.

“Lúc nên thom lây thì cứ việc!” Anh tiến sát, tỉ mỉ quan sát biểu cảm trên mặt cô, “Không giận thật sao?”

“Anh điều động công tác, em giận cái gì?”

“Đào Đào, tổng giám đốc cũng là một chức vụ, đã nhận thì sẽ làm bốn năm, thời gian đó phải biểu hiện tốt mới có thể giữ được chức vụ, nếu biểu hiện bình thường, thì có thể anh vẫn phải đi làm kỹ sư thôi. Cho nên, em đừng ngáng cao đầu như vậy, nhìn thẳng anh là được.”

“Biết rồi! Mau lái xe đi, mười giờ rồi đấy.”

Anh mỉm cười ôm cô thật chặt, khẽ dán môi lên má cô.

Cắt băng khánh thành xong, lãnh đạo và khách khứa đến khách sạn mở hộp báo, sau đó là tiệc rượu, nhân viên dự lễ lạnh cóng ửng đỏ cả mũi

chạy về văn phòng sưỡi ẩm.

Long Tiểu là lãnh đạo cấp trung, cũng đến khách sạn. Không có sếp ở nhà, những người khác cũng không muốn làm việc, uống trà, tám chuyện trên trời dưới đất. Hễ tám là nói đến Tăng Trí Hoa và Tả Tu Nhiên. Nói xong, nhất trí cảm thán: Quan trường hiểm ác, thăng làm vua thua làm giặc, lần này sủng kỵ binh của thầy Tả giết ác thật.

Phi Phi cười trên nỗi đau của người khác: “Lúc đầu, Tăng Kỳ theo đuổi thầy Tả giống như một kẻ hám trai, đuổi theo tới Bắc Kinh, bây giờ biết là thầy Tả xử bỏ mình, sợ là sẽ khóc sập Trường Thành mất.”

“Phải nói là thầy Tả, không, lòng dạ giám đốc Tả thật thâm sâu.” Một đồng nghiệp nhìn nhìn bên ngoài, thấp giọng nói.

Hai đồng nghiệp nam khác gật gật đầu: “Trước đó, anh ấy chẳng để lộ chút ý tứ nào, lúc chúng ta tiễn anh ấy, còn nước mắt lưng tròng nữa chứ. Chắc Tăng Trí Hoa hận anh ấy dữ lắm.”

“Hận anh ấy thì có ích gì, tự mình lau sạch mông là được rồi, người ta có chứng cứ xác thực mà.”

“Tôi thích thầy Tả làm tổng giám đốc, anh ấy thân với chúng ta nhất, sau này nhất định sẽ đặc biệt quan tâm đến bộ phận Kỹ thuật.” Phi Phi nói.

“Cô nói như vậy thì Đào Đào sẽ được thăng chức nhanh rồi, cô ấy là trợ lý của anh ấy mà. O, Đào Đào đâu?”

Đào Đào không thấy đâu nữa.

Đào Đào không đi xa, chỉ ra hành lang nghe điện thoại thôi, là Diệp Thiếu Ninh.

“Minh sắp đi Dubai rồi, công ty Thái Hoa trúng thầu, tiếng Anh của mình khá nên bảo mình qua đó phụ trách, thời gian hai năm, tháng sau lên đường.”

Cô cảm ổng nghe, thật lâu sau cũng không nói nên lời. Diệp Thiếu Ninh là khách quen của cô, tối mùng Một sau khi trực tiếp từ chối cậu ấy, cậu ấy liền không xuất hiện nữa, trong lòng cô chẳng có tâm trạng gì, nhưng cũng không biết nên thay đổi như thế nào. Cô trân trọng Diệp Thiếu Ninh, giống như trân trọng Đỗ Tinh, ngoài việc không thể đồng ý với tình yêu của cậu ấy, những việc khác hoàn toàn có thể chịu được.

“Nghe nói rất nhiều kiến trúc nổi tiếng trên thế giới đều ở đó, người giàu có, gái đẹp chất đồng, cậu đến đó sẽ được mở mang tầm mắt. Thỉnh thoảng gửi vài tấm hình, chia sẻ cho mình nhé.” Cô cố làm ra vẻ thoải mái cười nói.

“Không thành vấn đề! Tiểu Đào, hai năm nay chắc mình sẽ rất bận, không phải có ý đợi chờ ai, mà là xác suất xảy ra chuyện tình lãng mạn trên sa mạc năm mươi độ quá thấp. Khi mình về nước, nếu cậu đã điều chỉnh lại tâm trạng xong thì mình có thể nhắc lại chuyện xưa không?”

Cô nhìn đường xá ngoài cửa sổ, mắt chớp không ngừng, “Tương lai có rất nhiều nhân tố không thể xác định, mình vẫn là... không thể hứa gì với cậu được.”

Diệp Thiếu Ninh khẽ thở dài: “Biết ngay cậu sẽ nói như vậy mà, nhưng mình vẫn mong ngày mình về nước trùng phùng với cậu, nói không chừng lúc đó cậu sẽ có suy nghĩ khác bây giờ. Biết khi nào Đỗ Tinh đi không?”

“Qua tết Nguyên Tiêu.”

“Vậy là mình lên đường sau cậu ấy, tranh thủ thì có thể dành thời gian ăn bữa cơm cùng cậu ấy, cậu đến được không?”

“Ừm, cậu định thời gian rồi báo mình nhé.” Cô trả lời rất tự nhiên thoải mái.

Nói đến Đỗ Tinh, không khí gượng gạo vừa rồi bỗng trở nên tự nhiên hơn hẳn, hai người lại nói đến Park Chung Hyun. Lúc gặp điện thoại, trên mặt Đào Đào lấp lánh ánh sáng. Vào phòng làm việc, khóe miệng luôn mang ý cười.

Hiếm khi có một bữa tối thanh tịnh, khó khăn lắm mới được ngủ sớm, nhưng Đào Đào lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Đầu bên kia điện thoại rất yên tĩnh, thấp thoáng có tiếng gió vù vù, tiếng còi xe xa xăm. “Tôi nay bọn họ giống như bị điên vậy, ai nấy đều ra sức chúc rượu anh, gì mà chúc mừng mấy trong một, anh... say rồi.” Để chứng thực lời nói của mình, tiếp sau đó, “rầm” một tiếng, hình như có người bị ngã.

“Anh có thể dùng nước trắng thay rượu mà!” Cô tức giận trả lời, “Không sao chứ?”

“Có sao, đau mông!” Anh hừ hừ oán giận, “Văn hóa rượu của Trung Quốc, thật sự không dám tăng bóc. Nếu anh dùng nước thay rượu thật thì quả là sự sỉ nhục đối với bọn họ, hết cách rồi, đành uống thôi, uống, uống! Đào Đào, anh không về căn hộ nổi, làm sao đây?”

“Bảo thư ký của anh đưa về!” Còn là một nữ thư ký rất xinh đẹp nữa! Tăng Trí Hoa mất chức, thư ký ban đầu được điều tới bộ phận Hậu cần, tổng giám đốc thường vụ lập tức tìm kiếm từ bộ phận Kinh doanh một người đẹp giỏi viết biết ăn nói biết hát hò tửu lượng cao.

“Thư ký có việc của thư ký, đưa anh về nhà là việc bạn gái phải làm, anh chưa bao giờ lẫn lộn giữa hai việc này. Anh ở sảnh Vienna của khách sạn

Hải Tinh.”

Đào Đào bĩu môi, nhả chữ rõ ràng như vậy, giữa chừng dừng lại, thay đổi rất tự nhiên, nhất định là không say máy, bèn dứt khoát giả ngốc.
“Không còn việc gì khác thì em cúp máy đây!”

“Ừm, nếu bạn gái anh không đến, anh sẽ gắng gượng một mình lái xe về nhà tự kiểm điểm, nhất định là mình không tốt ở chỗ nào, mới khiến bạn gái anh bỏ mặc anh như vậy!” Anh rất biết điều cúp điện thoại trước.

Cô nghiêng rặng nghiêng lợi cúp máy, chui vào trong chăn, hoàn toàn đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài, để mặc cho chính mình chìm vào bóng tối, giục bản thân mau mau ngủ đi, đừng nghĩ ngợi gì hết.

Chưa tới mười phút sau, vén chăn lên, nhìn trần nhà thờ phỉ phò, cam chịu mặc đồ xuống giường.

De xe từ trong nhà xe ra ngoài, lên đường lớn, suýt thì tông phải chiếc xe đậu ở bên đường, hoảng sợ đến mồ hôi đầy mình. Bình tĩnh trở lại, thò đầu ra cửa nhìn bên ngoài, hồ hấp bỗng dừng lại, là xe của Hoa Diệp, chìm ngập trong ánh đèn rực rỡ.

Đại não bỗng nhiên trống rỗng, lúc hoàn hồn lại, người đã đứng ở ngoài xe, Hoa Diệp đứng đối diện cô, ánh đèn nhỏ vụn lọt ra khỏi bóng cây, chỉ cảm thấy gương mặt anh mơ hồ không rõ.

Đây là lần đầu tiên hai người mặt đối mặt mà không có người ngoài sau khi ly hôn.

Trong “*Lên núi hái xuyên khung*”, người vợ bị ruồng bỏ gặp lại chồng trước, hỏi: “Về lại với người xưa như thế nào?” Cô cũng muốn lịch sự rộng rãi hỏi anh: Thế giới hai người hiện giờ rất hài lòng đúng không! Nhưng lời vừa đến miệng lại trở thành “Sao anh lại ở đây?” Giọng nói thậm chí còn hơi run run.

(“*Lên núi hái xuyên khung*” là một bài thơ được phổ nhạc thời Hán, kể câu chuyện về một người vợ bị chồng ruồng bỏ)

“Anh... đi ngang qua, dừng lại hút thuốc. Em định ra ngoài à?” Anh nhìn cô đăm đăm.

“Đúng! Em đang vội...” Không chào tạm biệt, cô vội vàng xoay người kéo cửa xe lại. Nếu còn đợi nữa, thì mọi việc đau lòng sẽ vượt sông ra biển lớn dâng trào lên mắt, cô sẽ nghĩ đến cảnh anh che chở và chu đáo với Hứa Mộc Ca như thế nào, nghĩ đến hiện giờ họ ngọt ngào ra sao, nghĩ đến cái bạt tay của Kinh Nghệ... Cô sợ không kiềm chế được lại rơi nước mắt trước mặt anh. Sự nhu nhược của cô tuyệt đối không thể để lộ trước mặt anh.

“Tiểu Đào...” Anh ở sau lưng khẽ gọi tên cô.

Bàn tay vịn cửa xe run rẩy, cô không quay đầu lại, nhưng cũng không lập tức lên xe.

“Muộn thế này rồi, ra ngoài một mình phải chú ý an toàn.” Sợ cô rời đi, lời ra đến miệng nhưng anh vẫn sửa lại.

Cô lạnh lùng đứng dưới bóng cây, không hề nhúc nhích.

“Anh đã ra tòa hai lần, đều rất thuận lợi. Cổ họng của mẹ vẫn chưa khỏi, ngày nào anh cũng về nhà thăm bà. À, thư ký Trâu sắp kết hôn rồi, đám cưới sẽ được tổ chức vào ngày lễ Tình Nhân... Đợi anh một chút.” Chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên cắt ngang lời anh nói.

Anh cúi đầu nhìn số điện thoại, dứt khoát tắt máy.

Cảnh tượng thật quen thuộc! Đào Đào cười châm biếm, trước đây khi cô vẫn còn là vợ anh, khi anh ở cùng Hứa Mộc Ca, có phải cũng ấn tắt điện thoại giống như bây giờ? Giờ đảo ngược lại, giống như một sự mỉa mai cực lớn.

Cô đã đi ra ngoài, nhưng anh vẫn giữ quán tính của hồi ức, quanh quẩn mãi trong quá khứ.

“Giữa chúng ta đã không cần đến quan tâm, thăm hỏi và thông báo. Nếu anh muốn ngắm biển thì xin mời tiếp tục đi xuống, còn nếu muốn uống cà phê thì đi bộ lên vài bước nữa, nhưng không cần dừng đối diện nhà em đâu. Hàng xóm nhìn thấy sẽ nói này nói kia, em cũng không muốn bị bạn trai mình hiểu lầm” Nói xong, mở cửa xe, lái đi.

Khuôn mặt Hoa Diệp trong sắc đêm cứng nhắc, lập tức tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96 2: Ngã Tư Đường (2)

Đến khách sạn hơi muộn, hỏi thì mới biết khách đã giải tán cách đây nửa tiếng rồi. Đào Đào quay đầu chạy đến bãi đậu xe, nhìn qua từng chiếc xe, không có xe của Tả Tu Nhiên, lại xoay người đi đến sảnh cà phê, nhìn lướt qua, cũng không thấy người ấy. Cô vội bấm số, người ấy chậm rãi từ tốn, ung dung nhàn nhã nói với cô: “Anh đang ở trên sân phơi ngắm sao, hóng gió!”

“Cho anh năm phút xuống đây, chậm một giây thôi em sẽ bỏ về.” Không đợi anh trả lời, cô đã cúp máy.

Đại sảnh khách sạn lúc này rất yên tĩnh, đèn pha lê như những giọt nước treo trên trần nhà đã tắt, chỉ có đèn tường ập dọc viền cột đèn dịu chiều xuống sàn đá cẩm thạch sáng bóng, khiến bóng Đào Đào hơi trong suốt. Cô bực bội đi lòng vòng. Tai nhạy cảm dựng đứng, lắng nghe âm thanh đóng mở cửa thang máy.

Cửa thang máy mở “tinh”, cô ngẩng đầu lên, sững sờ, người bước ra cũng ngẩn người, sau đó liền lạnh mặt đi thẳng về phía cô.

Tim khẽ đập mạnh, có hơi bất ngờ, Tăng Kỳ lẽ ra đang đi làm ở Bắc Kinh sao lại ở đây?

Tăng Kỳ dừng chân, đôi mắt đẹp híp lại một nửa, trên khuôn mặt xinh đẹp, thoáng qua vẻ khinh miệt và phẫn nộ.

“Nghe nói cô ly hôn rồi?” Tăng Kỳ hỏi.

Đào Đào vốn muốn chào hỏi nhưng vừa nghe câu này thì đứt khoát ngậm miệng, đợi cô ta chất vấn.

Khóe miệng Tăng Kỳ hiện lên vài tia châm biếm: “Cô thật là biết phân biệt báu vật, có điều, cô hi sinh lớn như vậy, sẽ không ấu trĩ cho rằng thật sự có thể đầu bạc răng long với anh ta đấy chứ?”

Tăng Kỳ ngẩng đầu lên, cười đau khổ, còn thêm vài phần ghê tởm, “Sau khi Tả Tu Nhiên của cô làm nhiều chuyện với bố tôi như vậy, sao tôi có thể không lo lắng được chứ? Công ty Thanh Đài là bố tôi bỏ ra tâm huyết mấy năm mới tạo được quy mô như hiện nay, anh ta là thái tử gia của Đăng Diệu, muốn ngồi mát ăn bát vàng, bố tôi không nói một lời, liền dâng hai tay cho, anh ta còn chê không đủ, ép bố tôi tới bước rối loạn thần kinh. Còn anh ta đối với tôi... Đúng là tôi thích anh ta thật, anh ta không có ý gì với tôi thì nói thẳng được rồi. Giả bộ điều tôi đến Bắc Kinh, giống như là cho tôi hi vọng, nhưng lại ném tôi vào bộ phận Kỹ thuật giống như một em gái rót nước bưng trà, quét dọn vệ sinh.”

Tăng Kỳ nắm tay thành nắm, bộ dạng như muốn gào thét cả cuống họng, khiến Đào Đào cảm thấy hơi đáng thương. Chuyện của Tăng Trí Hoa, có thể là Tăng Kỳ không hoàn toàn biết rõ, nên mới cảm thấy bất công. Tăng Kỳ là một người học thiết kế thời trang mà vào bộ phận Kỹ thuật tổng công ty, không làm em gái, còn có thể làm gì? Điều khiến cô cảm thấy kinh ngạc là thân phận thật sự của Tả Tu Nhiên được nói ra từ miệng Tăng Kỳ... Thái tử gia của Đăng Diệu!

“Anh ta đừng tưởng mình tôn quý thế nào, thật vui mừng là vợ trước của chủ tịch chết rất đúng lúc, nếu không bây giờ anh ta vẫn còn là đứa con hoang không rõ bố mình là ai! Nói với bên ngoài là con riêng của chủ tịch, là tình anh du học chuyên sâu từ nước ngoài về, mẹ là nghệ nhân gốm. Người của tổng công ty biết nhưng không nói ra, khuôn mặt anh ta giống như lột từ mặt chủ tịch xuống, rõ ràng là bằng chứng cho một mối tình vụng trộm. Hừ, cái thói lăng nhăng này thật là gen di truyền, sở thích của hai cha con giống nhau như đúc. Vụng trộm có phải rất sướng, rất kích thích không?” Cô ta đặt tay lên vai Đào Đào, ép sát cô.

Đào Đào lùi về sau một bước, mặt hơi trắng bệch.

“Tôi coi thường anh ta, cũng không thèm anh ta, tôi đã nghỉ làm công việc nát đó rồi. Bây giờ, tôi sẽ khiến các người ném hậu quả của việc vụng trộm!”

“Rút cuộc cô muốn làm gì?” Đào Đào đảo mắt, cố gắng giữ bình tĩnh.

Tăng Kỳ lại cười lạnh, “Tôi muốn tung chuyện của hai người lên mạng, để dư dân mạng chia sẻ sự ngọt ngào của hai người! Tôi nghĩ hai người không nổi tiếng cũng rất khó.”

Đào Đào khẽ hít vào một hơi khí lạnh.

“Đừng nghĩ dùng tiền để mua chuộc tôi, vô dụng thôi! Có điều nếu cô đồng ý với tôi vài việc, nói không chừng tôi có thể suy nghĩ lại.”

“Nói thử xem!” Người lên tiếng là Tả Tu Nhiên không biết đến từ lúc nào, vẻ mặt tươi cười nhìn hai người. Sau đó tiến tới ôm eo Đào Đào, dịu dàng nói, “Xin lỗi, anh chậm hai giây. May mà em chưa đi, nếu không đêm nay anh phải ngủ ngoài đường thật rồi. Được rồi, được rồi, đừng chớp mắt, đi lấy xe, anh bị gió thổi làm chóng mặt quá.”

Anh vịn vào tay Đào Đào, trong mắt Tăng Kỳ nhìn thấy cảnh tượng này vô cùng thân mật, mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Đào Đào nghi ngờ nhìn Tả Tu Nhiên, “Đừng lượn tới lượn lui, anh hoa mắt lắm, mau đi lấy xe đi!” Anh cố đẩy cô ra ngoài.

Nhìn Đào Đào biến mất sau cánh cửa xoay, Tả Tu Nhiên hít mắt, lập tức thu lại nụ cười, để lộ biểu cảm nghiêm túc thậm chí lạnh lùng mà anh chưa bao giờ thể hiện trước mặt Đào Đào, anh nhìn Tăng Kỳ chăm chăm, “Đừng nói là vài chuyện, cho dù chỉ một chuyện cũng miễn bàn đi. Cô cũng đâu có thêm thường gì tôi, tại sao phải tự hạ thấp thân phận, quán lấy không buông chứ? Tôi vụng trộm hay là suy đồi, cô không cần phải chịu bất cứ trách nhiệm gì đâu. Đương nhiên, câu chuyện mà cô nói, tôi rất mong đợi lời văn của cô đấy! Bị cô nhắc nhở, tôi cũng nhớ đến điều khoản gì đó được tổ kiểm tra nhắc đến, cũng bảo họ đăng lên đi! Tết năm nay, cô và bố cô còn có thể ngồi cùng nhau đón giao thừa, nhưng năm sau cô sẽ đến nông trường nhìn ông ta qua song cửa rồi!” Anh ngắt từng chữ, lời nói tuy nhẹ nhưng đủ đánh vào lòng người.

“Anh...”

“Ai mà không biết chơi trò uy hiếp?” Tả Tu Nhiên lạnh lùng nhướn mày, ánh mắt khiến người ta khiếp sợ, “Nếu còn để tôi biết cô làm gì Đào Đào sau lưng tôi thì tôi không những khiến Tăng Trí Hoa ngồi tù mà còn có thể bị ăn đạn nữa đấy. Bây giờ cho bố cô tiền từ chức, còn có thể tạm mở cho cô một phòng thiết kế thời trang, cô muốn sống cuộc sống yên ổn hay là muốn chơi thật với tôi?”

Mặt Tăng Kỳ từ đỏ dần trắng bệch, cô ta nhìn Tả Tu Nhiên không chớp mắt, cuối cùng từ từ cup mi, nước mắt đầy mặt. “Tả Tu Nhiên, anh thật độc ác...”

“Đâu có bằng cô.” Anh nhún nhún vai, liếc xéo cô ta.

Đào Đào vừa lái xe đến cổng chính, Tả Tu Nhiên đã đi ra. “Tăng Kỳ đâu?” Cô ngó vào trong nhưng không thấy người.

Tả Tu Nhiên mở rộng đôi chân dài, ngả ghế, hơi nằm xuống, “Đi thôi.”

Đào Đào há hốc mồm, lời ra đến miệng, rồi lại nuốt vào. Xe chậm rãi trượt vào dòng xe trong đêm tối, lúc rẽ ngoặt, một cánh tay dài thò qua, lòng bàn tay ấm nóng của Tả Tu Nhiên bao trọn lấy bàn tay đặt trên vô lăng của cô, rất mạnh, và cũng rất dịu dàng.

“Nếu sau này sống thật tốt thật hạnh phúc, đối với quá khứ, người ta sẽ nói đó là việc tốt thường hay gặp trắc trở. Nếu mai sau mà sống vừa dần vạt vừa đau khổ, nhớ lại trước đây, người khác chắc chắn sẽ nói là tại gieo gió nên gặt bão. Quá khứ đã xảy ra rồi, không thể xóa đi được, hiện tại cũng đang tiến tới, không thể nào ngăn cản. Còn tương lai thì vẫn chưa kịp thay đổi. Đào Đào, em muốn kiểu kết luận nào?”

Đây là lần thứ hai trong hôm nay anh gọi cô là Đào Đào, mà không gọi “Tiểu Đào” một cách thân thiết giống như bạn bè và bố mẹ, đây hình như là một cách xưng hô do anh sáng tạo thuộc về riêng anh.

“Thật tốt thật hạnh phúc, đâu có dễ dàng như vậy?” Cô khẽ than thở.

“Cho nên phải tranh thủ đầu tư thôi!” Anh muốn ngồi dậy, “Em có đồng ý không?”

“Em không có ưu điểm gì hết...” Cô cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh, tim bắt gặp đập điên cuồng.

“Em tin tưởng hôn nhân, tôn trọng hôn nhân, trân trọng hôn nhân!” Anh nói từng câu từng chữ.

“Hà?” Cô ngây người! Đấy cũng gọi là ưu điểm sao?

Anh khẽ mỉm cười, bàn tay nắm càng chặt hơn.

Hoa Diệp biết Hứa Mộc Ca đã tức giận.

Tối nay cô có một buổi diễn ở nhà hát tại bờ biển, là tiết mục thứ tư, mười giờ có thể ra ngoài, anh đã nói sẽ tới đón, ma xui quỷ khiến thế nào lại lái xe đến đường Quê Lâm. Đến nhà hát thì buổi diễn đã kết thúc, khán giả đã giải tán, nhân viên đang sắp xếp đạo cụ, Hứa Mộc Ca ngồi một mình trong phòng thay đồ.

Nhìn thấy anh, cô không nói lời nào cảm trang phục biểu diễn và túi đựng mỹ phẩm đi ra ngoài, anh muốn đón lấy, nhưng cô né tránh, cũng không thèm nhìn anh.

Anh kéo cửa ghế lái phụ, cô không ngó ngang, tự mình kéo ghế sau rồi ngồi thẳng vào đó. Hoa Diệp thở dài, vòng qua đầu xe, lên xe từ bên kia.

Đợi anh ngồi xong, cô đột nhiên thò người qua, thành thạo móc điện thoại trong túi áo anh ra, lục xem nhật ký cuộc gọi, rồi lại nhìn số vạch pin, tức giận ném mạnh điện thoại vào ghế trước, sau đó, xoay mặt ra ngoài cửa sổ, từ gương chiếu hậu anh nhìn thấy mặt cô thoáng chốc đầy nước mắt.

“Mộc Ca...” Anh chau mày.

Cô vẫn không ngó ngang gì đến anh, anh trầm mặc một lát rồi khởi động xe. Trên đường đi, cô không đổi tư thế, không nói một lời, nước mắt không ngừng rơi.

Xe chạy vào Thư Hương Trạch Độ, ngừng đầu lên, phát hiện thấy căn hộ cô còn sáng đèn, bèn tìm chủ đề nói: “Hôm nay trời chưa sáng em đã ra khỏi nhà? Đèn cũng quên tắt.”

“Sao anh lại nghĩ là em quên tất, nói không chừng là trong nhà có đàn ông thì sao?” Cô nghiêng người qua, trừng nhìn anh, dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt.

Anh mỉm cười cay đắng, dừng xe hẳn, quay người lại: “Mộc Ca, anh xin lỗi, lần sau anh sẽ không đến trễ nữa.”

“Không phải vấn đề đến trễ...” Viên mắt lại đỏ hoe, môi không ngừng run rẩy, “Tất cả mọi người đều có thể bắt nạt em, lừa dối em, nhưng anh thì không được, anh là Hoa Diệp của em. Nếu anh mà cũng không đối tốt với em thì cuộc đời này còn có gì đáng trân trọng nữa chứ?”

“Đừng nói lung tung, anh...” Anh hít thở sâu, thở dài. Chạy đến đường Quế Lâm, muốn nhìn thấy ánh đèn biệt thự nhà họ Đào, nghĩ rằng không chừng sẽ gặp được Đào Đào, kết quả đã gặp thật, nhưng lại bị cô làm cho suýt thì không thở nổi.

“Tôi nay anh ở cùng Tiểu Đào đúng không?” Hứa Mộc Ca ngừng khóc.

Anh chỉ có thể im lặng, trong ánh mắt bị tổn thương của cô, anh cảm thấy mình thật sự đã phạm phải lỗi lầm không thể cứu chữa.

“Là anh tìm cô ấy, hay là cô ấy tìm anh?”

“Đều không phải, anh và cô ấy gặp nhau ở trên đường.” Anh yếu ớt sờ mũi.

“Nhìn thấy cô ấy, trong lòng anh nghĩ như thế nào?”

“Mộc Ca...” Anh nhắm mắt, ngữ khí hơi tức giận.

“Ở nước ngoài, vợ chồng ly hôn có thể giống như bạn bè, gặp nhau là chuyện bình thường, nhưng đã thật sự không còn yêu nhau nữa, thì nhiều nhất chỉ là tình bạn. Sau đó hai người còn sẽ cùng nhau tự kiểm điểm về nguyên nhân thất bại trong hôn nhân, để tiện cho cuộc hôn nhân lần sau, sẽ không phạm phải lỗi như vậy nữa. Diệp, tuy em sống ở nước ngoài hai năm, nhưng tư tưởng vẫn rất truyền thống. Có thể gặp Tiểu Đào, nhưng nếu có mặt em thì sẽ không có cơ hội để chúng ta nảy sinh hiềm khích và hiểu lầm. Trừ phi anh có chuyện gì không muốn em nghe thấy.”

Rõ ràng là Hứa Mộc Ca đang nói, nhưng trái tim Hoa Diệp bỗng nhiên như bị điện giật, chạm đến một góc nào đó nơi đáy lòng bị bỏ mặc đã lâu, anh ngây người nhìn Hứa Mộc Ca.

Cô cười trong nước mắt, “Yêu cầu của em có phải rất hà khắc không? Haiz, bởi vì em quá yêu anh, nên trong mắt không thể chứa đựng dù chỉ một hạt cát. Thật ra Diệp đối với em đã rất tốt rồi. Không nói những việc này nữa, mang đồ lên giúp em đi!” Cô nhét hộp đựng mỹ phẩm vào tay anh.

Đến cửa, cô không lấy chìa khóa mà trực tiếp gõ cửa.

Cửa mở một nửa, để lộ một gương mặt con gái ngăm đen mang theo vài phần ngây thơ, “Oa, là chị hai à!” Võ vổ ngực, thở phào thật dài con nín thở.

Cả cánh cửa được kéo ra, cô gái để lộ cả người, chân tay thô kệch, trông có vẻ rất rắn chắc và khỏe mạnh, cười lên để lộ hai cái răng nanh nhỏ. Nhìn thấy Hoa Diệp, rụt rè trốn đằng sau Hứa Mộc Ca.

“Tiểu Phần, mau chào anh Hoa đi, anh ấy là bạn trai, cũng là chồng tương lai của chị hai.” Hứa Mộc Ca đặt trang phục biểu diễn xuống, cười nói.

Hoa Diệp ngây người.

Cô gái vừa nghe, liền cúi rạp đầu, cổ và tai đều đỏ bừng, mặc cho Hứa Mộc Ca kéo thế nào cũng không chịu ngẩng đầu.

Hứa Mộc Ca cười, bảo Tiểu Phần vào bếp rót cho Hoa Diệp ly trà. “Họ hàng ở quê, hai mươi tuổi, đến Thanh Đài làm thêm, không có chỗ ở nên ở chỗ em vài ngày.”

Hứa Kiệt là người thành phố Thanh Đài, họ hàng đều ở nội thành, lẽ nào Tiểu Phần là bà con phía mẹ Mộc Ca, nhưng không phải là không qua lại hay sao? Hoa Diệp hơi kịch ngạc, càng ngạc nhiên hơn là trong không gian bé nhỏ được trang trí rất thanh nhã của Mộc Ca lại để một cô gái quê mùa như Tiểu Phần vào ở. Có lần Kinh Nghệ muốn qua đêm ở đây, cô cũng không chịu, Kinh Nghệ trách móc trước mặt anh rất nhiều lần, nói đùa là chắc chỉ có anh mới có tư cách.

Tiểu Phần chiếm ghế sofa ở phòng khách, trên ghế chất đầy quần áo xanh đỏ của cô ấy, chiếc bao bố lớn dựa vào tường, có thể là vali hành lý của cô ấy, trên kỷ trà có đồ ăn vặt, vỏ hạt dưa. Lúc Hứa Mộc Ca mặc bệnh sạch sẽ kéo anh đến phòng ăn uống trà, mắt lướt qua sofa, nhưng lại rất bình tĩnh thu trở về.

Tiểu Phần bung trà đến, tự mình ngồi trở lại sofa, bật tivi lên, chuyển đến kênh chương trình giải trí, ngồi coi như chón không người. Tiếng tivi hơi ồn, Hứa Mộc Ca nhú mày, đi tới, mở nhỏ lại, “Tiểu Phần, hôm nay đã làm những gì nào?”

“Em cắt móng tay, còn ra ngoài sửa tóc nữa. Em cũng có đọc sách...” Tiểu Phần hơi chột dạ chớp chớp mắt.

“Tôi thì xem bộ phim nào có ý nghĩa, đừng xem những thứ chẳng ra gì này. Diệp, chúng ta vào phòng ngủ nói chuyện.” Hứa Mộc Ca liếc nhìn tivi, vẫy tay với Hoa Diệp.

Hoa Diệp chân chữ giầy lát, rồi đi tới. Hứa Mộc Ca đóng chặt cửa, kéo anh ngồi xuống mép giường, xoay lưng lại, ngồi lên đùi anh, hai tay vòng lấy cổ anh.

Người anh cứng đờ, ngại ngần nói: “Đừng làm loạn, Tiểu Phần đang ở ngoài đấy!”

“Chỉ ôm một lát thôi mà.” Cô hồn dỗi đưa môi tới gần má anh, hơi thở như hoa lan.

Anh cắn răng, dưới sự tiếp xúc thân mật như vậy, dục vọng đã rất lâu chưa được phóng thích không kìm nén được đang kêu gào, sợi dây thần kinh nào cũng như có dòng điện chạy qua, hơi thở lập tức nặng nề, lòng bàn tay nóng hổi, máu huyết toàn thân tranh nhau hội tụ về một điểm trong cơ thể.

“Diệp!” Cô thốt giọng oanh vàng, đôi môi đỏ thắm hé mở, cắn mút cánh môi anh, hai người hiểu ý ôm chặt lấy nhau. Cô nghiêng người qua, anh lập tức đề lên, tay luồn vào tóc cô, hôn cô thật sâu. Chiếc cổ thon dài, tiếng rên mềm mại, đôi mắt khép hờ, sống mũi thẳng tắp... mọi thứ đều quen thuộc đến vậy, nhưng trong lòng lại giống như có treo một sợi dây đàn, trói chặt lý trí của anh, dường như đang cảnh cáo anh làm như vậy là rất có lỗi với ai đó.

Ai cơ? Ai cơ?

Tiếng cười hi hã trên tivi xuyên qua cửa lọt vào, anh mở bừng mắt, nhếch nhác ngồi dậy, “Mộc Ca, anh nên về thôi.”

“Đợi chút.” Hứa Mộc Ca chỉ bộ phận đang nhô lê giữa chân anh, xấu hổ nấp vào lòng anh, “Tiểu Phần sẽ nhìn ra đấy.”

Anh đỏ mặt, lặng lẽ vuốt tóc cô, trong lòng dâng lên một nỗi buồn đau yếu ớt.

“Em sẽ nhanh chóng tìm nhà giúp Tiểu Phần. Diệp, sau này ở bên em nhiều hơn nhé! Em rất nhớ anh! Được không?” Mấy chữ cuối cô dùng sức để nói, dịu dàng yếu đuối, đẹp mê lòng người.

Anh hôn nhẹ lên má cô, cười nhàn nhạt.

Xuống lầu, anh không vội lấy xe, mà châm một điếu thuốc trước. Thuốc cháy được hơn nửa điếu, anh dập đầu thuốc, thở dài thườn thượt. Thật là bi ai, lúc anh ôm Mộc Ca, hình ảnh Đào Đào lại nhảy ra. Kể từ khi họ kết hôn, cơ thể anh đã quen thành thực với Đào Đào rồi. Không phải anh không xúc động, chỉ là không thể hoàn toàn tập trung. Không, nói không chừng là vì Tiểu Phần đang ở bên ngoài, anh cố tìm cái cớ để giúp mình bình tĩnh. Anh và Đào Đào đã ly hôn rồi, không nên và cũng không thích hợp, anh nên đặt Mộc Ca ở trong lòng hơn, anh nhắm mắt lại, nói với chính mình.

Sau tết Nguyên Tiêu, là một trận mưa rào rích, rồi nắng liên tiếp, con gió ấm từ miền nam kéo đến, tựa như đánh thức mùa xuân ở Thanh Đài chỉ sau một đêm.

Hoa Diệp lại gặp Đào Đào một lần nữa, ở trên tòa án. Đào Yên Nhiên thật sự kiện lên tòa, yêu cầu ly hôn với Tiêu Từ Hoàn. Đào Yên Nhiên không đến tòa, chỉ có một mình luật sư của chị đến. Từ Hoàn thì đến, luật sư là cố vấn pháp luật giữa Mỹ Thực Phủ và Giang Tiên Quán, cũng là bạn của anh ta. Hôm ấy Hoa Diệp đưa Từ Hoàn đến, ngồi xuống, mới nhìn thấy Đào Đào đang ngồi bên cạnh vợ chồng Tiêu Hoa.

Ánh mắt giao nhau, hai người trước là ngẩn người, sau đó lịch sự cúi đầu, rồi dời mắt đi.

Đào Đào mặc một chiếc áo len dài màu trắng gạo, bên trong quần tùy ý một chiếc khăn màu tím, quần jean bó sát màu xám nhạt, tóc cắt ngang vai, khí chất tươi mới tựa cây liễu báo xuân đầu tiên trong công viên. Thư ký và thẩm phán ngồi trên bục đều vẫn còn trẻ, không nhận được đưa mắt nhìn cô.

Dường như Đào Đào đẹp hơn trước đây, là do đang yêu sao? Anh ngồi ở dưới, trong lòng không rõ là chua, đắng, hay là cay. Trong mắt người khác, theo lý mà nói anh không có lý do để oán trách. Mộc Ca vừa có tài, vừa xinh đẹp, lại có khí chất, còn là tình đầu của anh, hai người họ mỗi người đi một vòng, rồi lại quay trở lại điểm ban đầu, giống như vận mệnh đã định họ phải ở bên nhau. Anh không làm trái vận mệnh, mà thuận theo sự sắp đặt của nó. Nhưng không biết sao, anh lại không tìm thấy cảm giác yêu đương như trước đây từ Mộc Ca. Anh vẫn quan tâm cô, vẫn nuông chiều cô, có thời gian thì ở bên cô. Sau khi Tiểu Phần dọn ra ngoài, có một tối, anh đã ở lại. Đây là lần đầu tiên hai người hòa nhập vào cơ thể nhau sau khi chia tay hai năm, cửu biệt trùng phùng, lẽ ra nên điên cuồng nhưng anh lại vô cùng bình tĩnh, cả quá trình giống như đang hoàn thành một nghi lễ vậy. Sau khi Mộc Ca ngủ say, anh đặt lòng bàn tay vào giữa ngực, một nơi nào đó đang âm ỉ đau.

Khi ở bên Đào Đào thì anh sẽ nhớ Mộc Ca. Lúc ở bên Mộc Ca anh lại kim lòng không đành mà nhớ đến Đào Đào. Đều là nhớ, nhưng lại khác nhau, khác ở chỗ nào thì anh lại không nói ra được. Chỉ là cảm thấy quá khứ thật sự đã qua rồi, có rất nhiều cảm giác sẽ không tìm lại được nữa.

Tòa thẩm vấn rất không thuận lợi, Từ Hoàn rất kiên quyết, cho dù thẩm phán hỏi gì thì anh ta cũng chỉ có một câu: “Muốn ly hôn, trừ phi tôi chết!”

Luật sư của anh ta kể lại nỗi nhớ và áy náy của anh đối với Đào Yên Nhiên, còn phát một đoạn băng trước đây khi anh ta sống cùng con trai Đào Đào nữa. Anh ta đưa Đào Đào đi công viên trò chơi, đưa Đào Đào đi mua đồ ăn vặt, lau miệng giúp Đào Đào, đặt Đào Đào lên vai, hai cha con cười lên giống nhau như đúc. Anh ta nói trong đoạn băng: Yên Nhiên, bây giờ anh đang học làm một người bố tốt, có thể cho anh thêm một cơ hội để anh có thể trở thành người chồng xứng đáng của em được không?

Cả tòa án im lặng như tờ, anh nhìn thấy Đào Đào đang lau nước mắt. Thẩm phán rất hiểu lòng người kiến nghị hai bên nói chuyện đàng hoàng với nhau, nghĩ cho đứa bé, cố gắng rút đơn kiện. Mọi người đứng dậy, lần lượt đi ra ngoài. Anh đi sau Đào Đào, nhìn thấy cô đang nghe điện thoại, giọng rất nhỏ, khỏe mỗi mạng ý cười. Kinh Nghệ đang trốn ngoài cửa kéo anh, anh không thể không dừng bước. Ngang đầu lên lại, Đào Đào đã đi mất.

Quan hệ giữa Mộc Ca và Quý Mạnh Nhân vẫn rất căng nhắc, điều này khiến cho anh và Mộc Ca trước mắt cũng chỉ có thể dừng lại trong trạng thái yêu đương. Hứa Mộc Ca ngậm ngùi hỏi anh: “Nếu mẹ anh vẫn không đồng ý cho chúng ta ở bên nhau, có phải chúng ta sẽ sống như thế này mãi không? Trong lòng anh, rất cuộc em quan trọng, hay mẹ anh quan trọng?”

Anh im lặng không nói. Cổ họng Quý Mạnh Nhân khô rồi lại đau, đau rồi lại khô, tóc rụng rất nhiều, người cứ ồm đần ồm mòn, anh muốn đưa bà ra ngoài khám thử nhưng bà xua tay, nói là bệnh nghề nghiệp, uống ít thuốc là khỏi. Anh khuyên nhủ thế nào cũng vô ích, muốn về nhà ở cùng bà, bà cũng không đồng ý. Mấy hôm nay, bà lại giống như đang sắp xếp lại hồi ức, lục hết album và băng hình trước đây ra.

Thứ Bảy, Mộc Ca muốn anh cùng cô về thăm Hứa Kiệt, uống vài ly rượu, Hứa Kiệt lại giục hôn sự của hai người. Anh nhìn Mộc Ca ngồi bên cạnh, cô cúi đầu, trên mặt hiện vẻ mệt mỏi, dưới đuôi mắt thấp thoáng bóng mắt, chắc chắn là đã thức đêm. Anh nói: “Đợi sức khỏe mẹ tốt lên chút đã!”

“Vậy hai đứa định ở nhà trước đây hay là mua nhà khác?” Hứa Kiệt hỏi.

“Mua nhà khác.” Anh trầm ngâm giây lát, rồi nói. Tuy Đào Đào đã mang hết đồ của mình đi rồi nhưng anh luôn có thể dễ dàng phát hiện ra dấu vết cô để lại. Tối hôm qua tìm tài liệu trong thư phòng, vừa kéo ngăn tủ, liền nhìn thấy một xấp giấy kẻ hình chữ điền, anh nhìn chăm chăm hồi lâu. Đào Đào tính khí trẻ con từng bắt anh viết một nghìn chữ tên cô, còn bắt anh rửa chén, bắt anh tự lấy chìa khóa mở cửa. Bao nhiêu chuyện như vậy, nhớ lại mà ập ập vô cùng.

“Mấy hôm trước, em thấy trên tivi có giới thiệu một tiểu khu mới mở, hình như rất được, mai chúng ta đi xem thử nhé?” Hứa Mộc Ca vẫn luôn theo dõi tình hình giao dịch bất động sản.

Anh đặt đĩa xuống, nghiền ngẫm xem nên trả lời như thế nào, điện thoại reo, anh đứng dậy đi ra khỏi siêu thị. Là điện thoại của Quý Mạnh Nhân.

“Hoa Diệp, đang ở đâu đấy?” Giọng Quý Mạnh Nhân hơi khàn, nhưng có thể phát ra tiếng.

“Ăn cơm ở chỗ bố Mộc Ca.”

“Ừ, bốn giờ chiều mai về nhà một chuyến, mẹ tìm con có việc. Có thể mẹ sẽ về nhà hơi muộn, con nhớ mang theo chìa khóa.”

“Được ạ, mẹ ăn chưa?”

“Ăn rồi! Hoa Diệp...”

“Mẹ nói đi ạ!”

“Không có gì, trời ấm rồi, nhưng đừng mặc phong phanh nhanh như vậy, phòng ngừa cảm cúm. Dạ dày con không tốt, nhất định phải uống ít rượu.”

Hoa Diệp hơi bất ngờ, mẹ rất ít khi dận dò kiểu việc nhà như thế này, “Con nhớ rồi mẹ.”

“Đi ăn cơm đi, mai gặp!”

“Mai gặp!”

Về đến nhà, Hứa Kiệt vào bếp bung trà, Hứa Mộc Ca quan sát anh thật kỹ: “Dì Quý có việc gì gấp à?”

“Không có, bảo mai về nhà.”

“Có nhắc đến em không?”

“Anh và mẹ không nói được mấy câu cả.”

Hứa Mộc Ca thở dài, cầm đĩa phẩm rượu về lưng tung lên bàn, anh nhìn, không biết nói gì mới tốt. Quý Mạnh Nhân tuy nói là tôn trọng sự lựa chọn của anh, nhưng bà là người không chịu thay đổi. Bà không nói Mộc Ca không tốt chỗ nào, mà nói thẳng là không thích. Hoa Diệp biết bà

không thể tha thứ cho Mộc Ca việc bỏ anh đi Pháp trước kia. Bà cũng không nhắc đến Đào Đào, nhưng anh biết bà nhớ Đào Đào.

Trà mật ong Đào Đào thích uống nên trong nhà luôn có một hũ. Có phải là bà mong có một chút để Đào Đào có thể lại đến làm khách? Hoa Diệp thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 97: Tang Lễ (1)

Đào Đào phát hiện, nếu thế giới bình yên của cô là hộp phấn, vậy thì thầy Tả chính là chiếc cọ của hộp phấn đó.

Buổi chiều mưa xuân rả rích, đột nhiên anh đến bộ phận Kỹ thuật, hỏi Long Tiểu chuyện bảo vệ dây chuyền lắp ráp, đợi Long Tiểu báo cáo hoàn tất, bất chợt anh nhìn Đào Đào vẫn luôn vui đầu vào công việc, cười nói: “Nếu như tôi theo đuổi Đào Đào, liệu mọi người có giúp tôi không?”

Mọi người sững sờ, tưởng anh đang nói đùa, rồi nhìn Đào Đào đang cứng ngắc không dám động đậy ở đó, không giống là giả.

“Tổng giám đốc Tả, anh có suy nghĩ này từ bao giờ vậy,” Phi Phi nháy nháy mắt, ngữ khí chua lèm, khiến Long Tiểu bắn một tia nhìn lạnh ngắt.

“Suy nghĩ thì đã có từ lâu rồi, nhưng trước đây có gan nghĩ mà không có gan làm.”

Vừa nói vậy, những người khác đều cười, “Theo đuổi đi, tổng giám đốc Tả, chúng tôi sẽ cung cấp thiên thời, địa lợi, và cả nhân hòa nữa.”

Có thông báo này, rồi có Long Tiểu và Phi Phi chứng thực Đào Đào ly hôn là vì người thứ ba xen vào, như vậy anh và cô sánh vai đến nhà ăn, cùng lên xe tan làm, người khác đều sẽ không bắt ngờ!

Đối với việc hai người đến với nhau, ở công ty cô vẫn chưa biết làm thế nào để xử lý cho ổn thỏa, rất muốn chuyển sang tiến hành bí mật, không ngờ, anh lại giải quyết nhẹ nhàng như vậy.

Anh không ở bên cô bao nhiêu thời gian hết, thỉnh thoảng một ngày chỉ có thể gửi một tin nhắn, nhưng anh có cách có thể khiến cô cảm thấy thế giới của mình được anh lấp đầy. Một gói đồ ăn vặt mà cô thích, một tấm thiệp nhỏ ấm áp, viết vài ba câu nhắn nhủ trên sổ ghi chép, một bông hoa đại hái trộm trong vườn hoa... bất ngờ xuất hiện trên bàn làm việc của cô. Rồi gặp nhau trong thang máy, anh sẽ vượt qua đám đông, kéo cô đến bên cạnh mình. Có cuộc họp nào mà anh và cô cùng tham gia thì sau khi kết thúc, anh sẽ đứng ở cửa đợi cô ra, nói với cấp dưới là vẫn còn chuyện gì đó phải sắp xếp. Buổi tối không có tiệc tùng, anh sẽ đến bộ phận Kỹ thuật thật sớm để đón cô về nhà. Những ngày anh đi công tác, cô về đến nhà, phát hiện trên bàn bày những món ăn mà cô thích, di giúp việc cười híp mắt nói với cô rằng đây là anh gọi điện về đặc biệt nhờ đi làm.

Nhà họ Đào sớm đã trở thành một nửa nhà của anh, ngoại trừ buổi tối anh không ở. Đối với việc hai người họ qua lại, Đào Giang Hải và mẹ Đào rất mâu thuẫn, muốn ủng hộ nhưng lại không dám ủng hộ quá mức. Tuy cảm thấy con gái mình xinh đẹp đáng yêu, nhưng Tả Tu Nhiên thật sự như ngôi sao trên trời, sợ mọi thứ sẽ giống như trăng trong đáy nước, sáng trong, nhưng hễ đụng mặt nước thì ánh trăng sẽ tan thành những gợn sóng vỡ nát. Nhưng thấy anh ngày càng bảo vệ chở che cho Đào Đào, thì không kim được mà nghĩ rằng con gái nhà mình thật là tốt số, thế nên cũng yên tâm phần nào.

Đỗ Tinh và Park Chung Hyun sẽ về lại Pháp vào ngày hai mươi tháng giêng, cô lái xe đưa họ đến sân bay. Đỗ Tinh vẫn chưa biết bên cạnh cô đã có Tả Tu Nhiên, nên rất lo cho cô. Park Chung Hyun từng xin cô số điện thoại Hứa Mộc Ca, muốn gặp Hứa Mộc Ca.

Cô chối nói không có. Nếu đã ly hôn với Hoa Diệp rồi, cô không muốn vướng bận đến chuyện liên quan đến anh nữa. Cô không muốn Hứa Mộc Ca cho rằng cô có ý đồ với Hoa Diệp, cũng không muốn Hoa Diệp tưởng rằng cô không quên được anh.

Con người không phải cái máy, trí nhớ một khi được định dạng thì sẽ bị xóa sạch sẽ. Quên một người thì rất khó, huống hồ còn là người mình đã từng rất yêu. Đỗ Tinh ôm cô, bảo cô mạnh mẽ lên, nói cô hãy tìm một chàng trai người Pháp đẹp trai, cô chỉ chỉ Park Chung Hyun, nói đùa rằng không dám tăng bốc mắt nhìn của Đỗ Tinh.

Hai mươi ngày sau, Diệp Thiếu Ninh đi Dubai, xuất phát đi từ công ty đến sân bay cùng mấy nhân viên quản lý. Cô không đi tiễn, hai người chỉ nói lời tạm biệt qua điện thoại.

Quảng trường nội thất của Đào Giang Hải đã được khởi công rầm rộ, chuẩn bị khai trương vào đầu tháng Sáu.

Công việc tổng giám đốc của Tả Tu Nhiên cũng đã đi vào quỹ đạo, mọi mặt đều đang hoạt động đều vào đấy trong quy tắc. Long Tiểu nói thầm ở văn phòng, nhà xe khách hàng đặt trong hai tháng nay đã cho thấy xu hướng cung không đủ cầu, đều sắp xếp sang đầu năm sau, tổng giám đốc Tả vì để khích lệ cho mọi người cố gắng, giữa năm phát phong bì một lần với số tiền không nhỏ.

Đồng nghiệp cười hỏi: “Chúng tôi mỗi người chỉ có một phần, Long Đầu, hai vợ chồng anh là hai người, tiêu thế nào đây?”

Long Tiểu dụi dằm nhìn Phi Phi: “Bí mật!”

Giờ ăn trưa, Đào Đào nhìn thấy trên ngón áp út của Phi Phi có thêm một chiếc nhẫn, cười hỏi Phi Phi có phải Long Tiểu cầu hôn rồi không, Phi Phi xấu hổ đỏ mặt. Thì ra tối chủ nhật tuần trước Phi Phi ở lại căn hộ của Long Tiểu, không muốn đụng phải bố mẹ Long đến Thanh Đài thăm con trai, giờ thì ép muốn gặp bố mẹ Phi Phi, tổ chức lễ đính hôn đơn giản. Đây là nhẫn đính hôn, đính hôn xong, sẽ định ngày kết hôn, trước lúc đó, Long Tiểu phải mua nhà xây tổ ấm!

Thời tiết càng ngày càng ấm, mỗi người xung quanh Đào Đào dường như đều sống rất tốt.

Đêm xuân, đứng trên ban công căn hộ của Tả Tu Nhiên, hít vào không khí ấm áp thổi từ bên ngoài, anh ôm cô từ đằng sau, cùng cô ngắm vầng trăng cong cong trên bầu trời, bốn bề vắng lặng như tờ, cô nghĩ: Thế này thật ra cũng tốt.

Thứ Năm tan làm, Đào Đào tắt máy tính xong, đặt bản vẽ trên bàn vào trong tủ, thì điện thoại reo. “Đào Đào, anh đang ở bãi đậu xe.” Giọng Tả Tu Nhiên hơi khàn.

Năm ngày trước, anh đi Văn Nam công tác, nói là thứ Hai tuần sau về nhưng lại về trước hai ngày, Đào Đào hơi bất ngờ. Chạy đến bãi đậu xe, chiếc Audi mở một nửa, cô nhìn thấy sắc mặt anh hiện ra vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt nhìn cô, vẫn dịu dàng như trước.

“Để em lái xe cho.” Cô đứng ngoài xe, chu đáo đề nghị.

Tả Tu Nhiên nhường mảy, bảo cô đến gần trước. Đợi cô ngồi xong, thì kéo cô qua ôm thật chặt, găm nhắm hương thơm giữa cổ cô, thở dài một hơi.

“Thật ra, bây giờ em lái xe giỏi lắm rồi.” Mặt đỏ bừng vì xấu hổ, cô giả vờ như rất bình tĩnh, nhưng thật sự có hơi nhớ anh rồi.

“Anh đã từng được lĩnh giáo, quả thật rất giỏi.” Anh lắc đầu than thở, sờ đầu cô, khởi động xe.

Người này thật là trăng tráo, lần trước đưa cô đến cửa hàng 4S bảo dưỡng xe, nhân viên nhìn chiếc xe mà liên tục kêu oan thay nó. Cô lại còn nói với vẻ mặt vô tội, “Gần đây tôi chẳng xảy ra chuyện gì hết!”

Nhân viên chỉ một đường xước trên thân xe: “Những thứ này là gì?”

“Đó chỉ là không cẩn thận đụng đầu đó, không gọi là gì.”

Nhân viên há hốc mồm trừng cô hồi lâu, cuối cùng xoay người nói với anh: “Anh là bạn trai cô ấy đúng không, không lo nghĩ cho sự an toàn của người dân Thanh Đài thì anh cũng nên quý trọng cô ấy chứ?”

Anh gật đầu.

“Vậy thì khuyên anh, hoặc là chịu khó đưa cô ấy tan làm, hoặc là tiết kiệm tiền kiếm cho cô ấy một tài xế đi!”

Anh rất không biết điều mà cười lẫn lộn ngay tại chỗ, cô ở bên cạnh đỏ bừng mặt.

Đến đường Quế Lâm, anh không xuống xe, hôn lòng bàn tay Đào Đào, thu lại ý cười, rất nghiêm túc nói với cô: “Tuần sau đưa em đi gặp một người.”

“Ai?”

“Người rất quan trọng đối với anh, em phải biểu hiện tốt vào đấy!” Anh vuốt tóc cô, khẽ nhắm mắt, “Gửi lời hỏi thăm đến cô chú giúp anh!”

Đợi cô vào trong sân, anh mới khởi động xe rời đi.

“Di thấy là xe của Tu Nhiên, sao không vào ăn cơm,” đi giúp việc nhận lấy vali hành lý của Đào Đào, nhìn nhìn ra ngoài.

“Anh ấy có việc khác.” Đào Đào vào toilet rửa tay, không nghe thấy âm thanh gì khác trong nhà, “Bố mẹ cháu đâu ạ?”

“Đi dạo rồi.”

“Làm gì có ai đi dạo trước giờ cơm chứ?” Đào Đào cười.

“Cơm xong nhiệt độ lạnh, ông chủ sợ phu nhân lạnh quá, nói bà ấy chơi mát chược cả ngày rồi, phải ra ngoài vận động cho giãn chân.”

“Vậy con sắp xếp hành lý trước, đợi họ về rồi hãy ăn cơm!” Đào Đào xách vali hành lý lên lầu, đi đến chỗ rẽ, nghe điện thoại reo không ngừng. Cô lầm bầm, nghĩ bụng chắc chắn là Tà Tu Nhiên gọi đến quấy rầy. Vừa nhìn số điện thoại, cô ngây người, là Hoa Diệp đã lâu không liên lạc.

Cô do dự rất lâu, tiếng chuông rất kiên nhẫn reo hết lần này tới lần khác, cô cắn cắn môi, nhấn phím nghe.

“Tiểu Đào...” Giọng Hoa Diệp rất buồn, không giống như đang gọi, mà là một tiếng rên phát ra vì đau đớn.

“Chào anh!” Cô cố gắng trả lời với giọng bình tĩnh.

“Tiểu Đào.” Hoa Diệp lại phát ra một tiếng rên.

Cô đợi câu tiếp theo của anh, nhưng anh lại im lặng, cô đành phải “ừm” một tiếng.

“Tiểu Đào, mẹ... chiều nay đi rồi...”

Tìm cô đánh “cộp” một tiếng, vội vàng vịn cầu thang, “Đi đâu?”

“Đoàn tụ... với bố anh.”

Taxi chạy một cách khó khăn trong dòng xe đông đúc, ánh đèn neon chói mắt, phố phường đầy màu sắc, vụt qua trước mắt Đào Đào, dường như nhất thời không chịu được nhiều màu sắc như vậy, cô nhắm mắt lại, môi run rẩy không ngừng. Cách đây không lâu, Quý Mạnh Nhân còn gọi cô tới, pha trà mời ông cho cô, đưa ảnh cô xem, tặng cô quà, nắm tay cô nói “Xin lỗi”. Cái không lâu này là hôm qua hay là hôm kia? Đưa tay vén mấy sợi tóc che khuất mắt, cô không nhớ ra một chút gì. Đây là gì vậy? Cô nhìn giọt nước trong lòng bàn tay, phát hiện mình đang khóc.

Đào Giang Hải xông lên cầu thang, kéo cô xuống lầu, đi giúp việc từ bếp chạy ra, mẹ Đào ôm cô.

Cô nhắm mắt, để mặc cho nước mắt tuôn trào.

Quý Mạnh Nhân có thể không làm mẹ chồng của cô, nhưng cô mong Quý Mạnh Nhân có thể sống thật tốt, mãi luôn giữ phong độ cao quý, cử chỉ tao nhã, ở đâu cũng thu hút sự chú ý của người khác. Hoa Diệp có thể yêu người khác, nhưng nhất định phải khỏe mạnh và vui vẻ hơn khi ở cùng cô. Tuy mẹ con họ và cô đã không còn quan hệ gì nữa, nhưng đôi lúc nghĩ đến họ sẽ không tránh khỏi oán hận, chua xót, sẽ quạnh quẽ, nhưng cô chưa bao giờ muốn nguyên rủa họ như thế nào, cũng không chịu nói những lời báo ứng gì. Không duyên phận chính là không có duyên phận, gò ép cũng không đến. Lẽ nào họ rơi vào kết cục bi thương, cô sẽ vui vẻ sao?

Khó khăn lắm mới cầm được nước mắt, nghẹn ngào nói chuyện điện thoại với Hoa Diệp. Đào Giang Hải ngồi phịch xuống sofa, sắc mặt cũng thay đổi, đi giúp việc sợ hãi bịt miệng. Mẹ Đào im lặng một hồi, nói: “Chúng ta nên đi thăm bà ấy.”

Đào Giang Hải không tiếp lời, bà vỗ vai ông, ông hoảng loạn ngẩng đầu lên, “Bà xã, không phải tôi...”

Mẹ Đào nắm tay ông, thở dài, với một người đã qua đời còn thể so đo cái gì chứ?

“Ông Đào, đừng nói gì hết, tôi hiểu cả. Đi thay đồ, chúng ta đi tặng cho bà ấy bó hoa.”

Ba người đều thay sang trang phục màu tối, không lái xe, đến tiệm hoa mua ba bó hoa hồng trắng, bắt xe đến đại viện bộ đội. Đi đến dưới lầu nhà Quý Mạnh Nhân, chỉ nhìn thấy có một chiếc xe dừng ngay cầu thang, hành lang yên tĩnh đến đáng sợ. Lên lầu gõ cửa, người mở cửa là Hoa Diệp. Nhìn thấy Đào Đào, anh cố gắng nhếch khóe miệng. Trên sofa có một người đàn ông trung niên mặc quân trang đang ngồi, Hoa Diệp giới thiệu nói là Chính ủy quân khu, trong phòng ngủ có hai bác sĩ mặc áo blouse chạy tới chạy lui. Đào Đào không nhìn thấy Hứa Mộc Ca, cũng không nhìn thấy đám bạn Trương Hoàng và Kinh Nghệ, trong lòng không nén được chấn động.

Có một bác sĩ đi từ trong ra, sắc mặt nghiêm túc gọi Chính ủy vào. Hoa Diệp cup mắt, dẫn ba người vào nhà ăn.

“Chuyện xảy ra từ lúc nào vậy?” Đào Giang Hải hỏi.

“Bác sĩ nói là khoảng ba giờ chiều. Vẫn chưa tuyên bố tin mẹ qua đời với bên ngoài, bà hi vọng người khác cho rằng là bà vì bị bệnh không chữa được, chứ không phải...” Hoa Diệp mím môi, ngoảnh đầu sang một bên, nhắm nghiền mắt lại.

“Không phải là gì?” Đào Giang Hải truy hỏi.

“Không phải là tự tử.”

Mẹ Đào kinh ngạc mở to mắt, Đào Giang Hải chấn động há hốc miệng.

“Anh bảo là tự tử?” Đào Đào không dám tin vào điều mình nghe thấy.

Hoa Diệp khẽ gật đầu, “Hôm qua bà gọi điện cho anh, bảo anh bốn giờ chiều nay đến, phải mang theo chìa khóa, dặn anh chú ý sức khỏe, ít uống rượu lại. Anh có việc nên đến trễ, lúc đến thì đã năm giờ rưỡi, trong nhà sáng đèn, phòng khách và nhà bếp không có người, anh đẩy cửa phòng ngủ, bà đang ngủ trên giường...” Yết hầu Hoa Diệp run dữ dội, giống như đang ra sức kìm chế nỗi đau trong lòng. “Dọn dẹp nhà xong, mẹ đi tắm, thay quần áo sạch sẽ từ trong ra ngoài, tóc tai gọn gàng, chiếc chân đắp trên người cũng mới, trông bà giống như khi lên sân khấu biểu diễn trước đây, rất tự tin rất xinh đẹp...” Trên tủ đầu giường đặt một...” Anh đưa phong thư cho Đào Đào.

Chính ủy ở trong phòng ngủ gọi Hoa Diệp, Hoa Diệp đi tới.

Đào Đào đuổi theo bóng lưng anh, nước mắt lưng tròng, run run xé bì thư.

Đào Giang Hải và mẹ Đào nhìn nhau, vẫn không thể bình thường trở lại từ trong nỗi kinh ngạc vừa rồi.

“Hoa Diệp, lúc này đây mẹ rất tinh táo, cũng rất lý trí, biết bản thân mình muốn làm gì, nhưng vẫn muốn nói với con một tiếng xin lỗi, mong con hãy hiểu cho quyết tâm của mẹ. Cuối thu năm ngoái, trước khi mẹ về hưu thì kiểm tra ra có khối u trong cổ họng, nhưng không gọi là nghiêm trọng, có thể lựa chọn phẫu thuật cắt bỏ, cũng có thể lựa chọn điều trị bằng thuốc. Nếu như phẫu thuật thì cổ họng sẽ bị cắt đi một phần, sau này mẹ sẽ phải dùng khí quản để phát ra tiếng, cũng có thể sẽ vĩnh viễn không thể phát ra âm thanh được nữa, đối với một người diễn viên ca hát mà nói, điều này rất tàn khốc, nên mẹ đã chọn uống thuốc. Lúc mới bắt đầu cũng có hiệu quả, nhưng đến mùa đông thì hiệu quả càng ngày càng yếu. Mẹ đến Hải Nam dưỡng bệnh, thật ra là đi kiểm tra, quân khu Nam Hải có một chuyên gia về cổ họng, ông ấy nói thẳng với mẹ là mẹ bắt buộc phải phẫu thuật, nếu không thì tế bào ung thư có thể sẽ lan rộng, xác suất thành công của ca mổ là bảy mươi phần trăm. Sau khi suy nghĩ xong, mẹ vẫn từ chối.”

“Sau khi biết mình bị bệnh, mẹ không sợ một chút nào, ngược lại còn có vài phần kích động trước khi đi du lịch. Hoa Diệp, cuối cùng mẹ cũng có thể đi gặp bố con rồi. Ba mươi hai năm không gặp, có thể ông ấy không thay đổi nhưng mẹ thì đã trở thành một bà già, không biết ông ấy có còn nhận ra mẹ không? Mùa xuân té bào ung thư lan rộng đến não, bác sĩ nói tiếp theo có thể mẹ sẽ bị mù, cũng có thể sẽ bị bại liệt. Tóm lại, mẹ sắp trở thành một người không có năng lực hành vi, nằm trên giường bệnh, trên người cắm đầy ống dẫn, mỗi ngày đều phải truyền nước, từ từ đợi ngày thần chết triệu kiến. Thế nên, trước khi việc như vậy xảy ra, mẹ quyết định một mình ra đi. Lúc thu dọn hành trang, vương bạn duy nhất chính là con.”

“Trên đời không có bữa tiệc nào không tàn, bất kể là bạn bè hay người nhà, rồi sẽ có một ngày phải biệt ly, nhưng cũng có một ngày chúng ta sẽ gặp lại. Không có gì tiếc nuối cả, Hoa Diệp, đừng trách mẹ giấu con bệnh tình, con có bùng trả rót nước đến trước giường cho mẹ, có vì mẹ chạy tới chạy lui hay không không quan trọng, từ nhỏ đến lớn, con không để mẹ phải lo lắng bao giờ, như vậy đã tốt lắm rồi. Khi mẹ gặp được bố con, mẹ có thể tự hào nói với ông ấy rằng, con trai mẹ rất ưu tú. Đừng ngưỡng mộ tình cảm giữa bố mẹ, tình yêu đẹp nhất vẫn là bên nhau dài lâu, dù là gặp ghềnh thác trở, nhưng có thể nắm được trăm vị cuộc sống. Để lại một người giữ lấy tình yêu, thật quá cô đơn. Vì vậy bây giờ mẹ rất ích kỷ đưa ra quyết định này.”

“Còn về chuyện tình cảm của con, cho dù con lựa chọn như thế nào, mẹ cũng đều tôn trọng con, tin tưởng con. Bởi vì không ai cầu thả đối với cuộc đời của chính mình cả, con nhất định phải làm theo con tim mình, lựa chọn tình yêu của con. Mẹ chúc con hạnh phúc.”

“Ngoài ra mẹ có để lại một bức thư cho quân khu, mọi nghi thức đều hãy làm đơn giản, đừng làm lễ truy điệu, sau khi hỏa táng hãy chôn mẹ bên cạnh mộ bố con. Mẹ là người thích yên tĩnh, như vậy sẽ rất tốt.”

Đọc xong, trước mắt Đào Đào đã là một khoảng mờ hồ, nước mắt lau thế nào cũng không hết. Một chiếc khăn tay cỡ lớn được đưa đến, cô ngước mắt, Hoa Diệp đứng trước mặt cô, trong mắt đầy nỗi bi thương.

“Bố mẹ em đâu?” Nhìn anh, Đào Đào càng cảm thấy đau lòng, cô dùng tay áo lau nước mắt một cách qua loa, không nhận khăn tay của anh.

“Đi thăm mẹ anh rồi. Chính ủy đồng ý tuyên bố với bên ngoài là mất vì phát bệnh, bác sĩ đã ký vào giấy chứng nhận tử vong. Hậu cần sẽ có người tới đưa mẹ đến lễ đường ngay, ngày mai sẽ tổ chức lễ cáo biệt đơn giản ở đó.”

“Ừm!” Đào Đào nhìn đáng vẻ đang cố gắng bình tĩnh của anh mà càng thêm đau lòng.

“Cùng nhau đi thăm mẹ nhé?” Hoa Diệp kéo cô dậy.

Đào Đào gật đầu, hai người cùng đi về phía phòng ngủ. Bác sĩ đã đi rồi, vợ chồng Đào Giang Hải cũng đang ở bên trong, trên mặt hai người đều là nước mắt.

Đào Đào chỉ vội vàng lướt mắt qua rồi quay đầu, “Có lẽ là mẹ muốn em luôn nhớ đáng về trước đây của bà hơn. Em sẽ coi như bà đi du lịch xa, mà không phải là qua đời.”

“Em vẫn hiểu mẹ nhất.” Hoa Diệp khàn giọng nói.

Đào Đào cười chua xót: “Gọi điện báo mấy người Trương Hoàng đến ở cùng anh đi!”

“Có phải em muốn về?” Hoa Diệp căng thẳng nhìn cô, đưa tay nắm lấy cô, cô nhìn chăm chăm những ngón tay trắng bệch của anh, cắn chặt môi. “Có người của bộ phận Hậu cần xử lý chuyện của mẹ, anh sẽ không mệt lắm đâu.” Cô ở lại đây không giúp được gì, cũng không thích hợp.

“Đừng đi, Tiểu Đào, ở lại với anh một lát!” Trên mặt Hoa Diệp hiện ra vẻ yếu ớt, “Anh chỉ là đang gắng gượng thôi, thật ra bây giờ anh không suy nghĩ được gì nữa.”

“Hoa Diệp,” cô ngừng đầu lên hít thở sâu, chỉ thấy cổ họng nghẹn ngào khó chịu, “Đừng để thói quen ảnh hưởng đến phán đoán của anh, bây giờ người ở bên anh nên là Hứa Mộc Ca.”

“Tiểu Đào...” Mặt anh hiện ra tia chua chát không thể nói nên lời, miệng há ra rồi khép lại.

Lúc đẩy cửa phòng ngủ, phát hiện Quý Mạnh Nhân không còn thở, một mình anh chìm trong nỗi hoang vắng vô tận của căn phòng, khóc không ra tiếng, kêu không thành lời, người đầu tiên anh nghĩ đến chính là cô. Anh muốn nghe thấy giọng cô, nhìn thấy bóng dáng cô, giữ lấy nhiệt độ cơ thể cô, dựa dẫm cô, bày ra mọi nỗi đau đớn, khó chịu, bất lực trước mặt cô, để cô an ủi anh, sưởi ấm anh.

Trên đời này, anh chỉ coi cô như người thân mà thôi.

Thế nhưng những lời này, anh không còn tư cách để nói với cô, cô đã không còn là gì của anh nữa rồi.

Cửa lại mở ra, có thêm mười người mặt quân trang bước vào, căn phòng trở nên khá đông đúc. Đào Đào và bố mẹ chào tạm biệt Hoa Diệp. Anh nhìn Đào Đào, Đào Đào ngoảnh mặt sang một bên. Anh cúi người với họ, cảm ơn họ đã đến. Tiễn họ ra đến cửa, thang máy lại kêu “tính tang” có thêm mấy người đến.

“Diệp, di Quý...” Người đi trước nhất là Hứa Mộc Ca, chưa nói xong câu, cô ta đột nhiên dừng lại, nhìn chăm chăm Đào Đào đang đứng cạnh Hoa Diệp, mặt tức thì đen lại.

“Tự mình giữ gìn sức khỏe, có gì cần giúp đỡ, thì gọi điện.” Đào Giang Hải vỗ vai Hoa Diệp, mắt đỏ hoe lại quay đầu nhìn cánh cửa phòng ngủ.

Mẹ Đào đánh giá Hứa Mộc Ca, kéo Đào Đào xuống lầu trước.

“Đó chính là người phụ nữ Hoa Diệp si mê?” Xuống dưới lầu, bà hỏi Đào Đào.

Đào Đào gật đầu, gió đêm hiu hiu, cô ngược đầu nhìn cửa sổ tầng nhà Quý Mạnh Nhân, đèn điện sáng trưng. Đây không phải là phong cách của Quý Mạnh Nhân, cô đã từng rất nhiều lần đứng dưới lầu nhìn khung cửa sổ này như vậy, trong đêm tối, ở đó có một ngọn đèn, diu diu, nhàn nhạt, lặng lẽ.

Mẹ Đào thở dài, nói một câu: “Đúng là xinh đẹp đấy, tiếc là lòng không ngay thẳng.”

Đào Đào không lên tiếng, đợi Đào Giang Hải xuống lầu, ba người mới ra về...

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Tang Lễ (2)

Bố trí linh đường xong đã là bốn giờ sáng, bầu trời phương Đông hiện ra một tia sáng trắng, một ngày mới ở Thanh Đài được từ từ vén màn.

Binh sĩ bố trí linh đường đều đã quay về nghỉ ngơi, hai người trực ban trốn trong phòng ăn tô mì chống đói. Hai mắt Hoa Diệp đầy tia máu, trước ngực cài hoa trắng. Vẫn không thể tránh được, Quý Mạnh Nhân dù sao cũng là trưởng đoàn tiền nhiệm của đoàn văn công, có vài nghi thức vẫn phải tiến hành. Bà nằm ngủ trong quan tài thạch anh, đã thay sang một bộ quân trang mới tinh. Hoa tươi chất đầy trước quan tài, trên tường treo một bức ảnh cực lớn khi bà còn biểu diễn, vẫn tạo nhả và tôn quý như xưa.

Hoa Diệp ngẩng đầu nhìn bà không chớp mắt, bên cạnh có một người đi tới, anh nghiêng đầu qua, là Hứa Mộc Ca.

“Có lạnh không?” Cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, không son môi nên có hơi nhợt nhạt.

Cả đêm qua, Hứa Mộc Ca luôn ở bên cạnh anh. Đám bạn Trương Hoàng cũng đến, ngồi với anh một lúc, đã bị anh đuổi về, anh cũng bảo Hứa Mộc Ca về nghỉ ngơi, Hứa Mộc Ca trừng anh, trong mắt mang một ngọn lửa giận dữ đang cháy.

Hứa Mộc Ca hít sâu một hơi, dùng ánh mắt ra hiệu cho anh đến một góc. Anh nhường mảy, đi theo cô. “Hoa Diệp, tại sao vậy?” Cô ép giọng hỏi, cả khuôn mặt méo mó vì giận dữ.

Anh biết cô hỏi tại sao người anh thông báo đầu tiên là Đào Đào, mà không phải cô. “Mẹ thích cô ấy.” Anh trả lời khéo léo.

“Di Quý ngồi dậy nói với anh sao?” Hứa Mộc Ca cười lạnh, “Nếu anh muốn bịa đặt thì phiền anh hãy bịa sao cho có sức thuyết phục chứ.”

“Mộc Ca, có thể để sau hãy nói chuyện này không? Bây giờ anh rất mệt.” Anh mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Em không muốn đợi nữa, những ngày tháng run sợ hoảng hốt này em đã chịu đủ rồi. Đào Đào đã nói cho di Quý biết hết chuyện ở nước ngoài của em, nên di Quý mới không thích em, luôn bài xích em, bây giờ anh cũng biết rồi, thế nên mới đối xử với em như vậy.”

Anh bỗng mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô.

“Đúng vậy, Park Dong Sung không phải đồng tính, lúc em kết hôn với ông ta, ông ta đã năm mươi tám tuổi, lớn hơn em tròn hai chục tuổi, nhưng ông ta có danh tiếng có quan hệ trong giới nhạc ở Paris, ông ta có thể giúp em hoàn thành ước mơ của mình rất nhanh. Nhưng mà ông ta... thật sự có chút biến thái... Vì em đã từng sảy thai một lần, ông ta nghĩ rằng em không hoàn hảo... Em bắt đầu kể mọi chuyện yêu đương của chúng ta, nói đó là kết quả của một lần sai lầm, em bắt buộc phải từ bỏ. Em cầu xin ông ta đừng ly hôn với em, đừng ép em về nước. Diệp, em đã từ bỏ nhiều như thế mới đến được Paris, em không thể về nước như vậy được. Ông ta rất nhẫn tâm, tìm được nốt nhạc mới rất nhanh, hủy tất cả hợp đồng biểu diễn của em, bắt tất cả giáo viên hướng dẫn không cho em hoàn thành việc học ở bờ sông Seine... Diệp, em nhớ anh đến phát điên, nhớ đến những ngày trước đây của chúng ta. Em đột nhiên ý thức được em đã từng hạnh phúc đến nhường nào. Em đã có thể xanh, có thể ở lại Paris. Nhưng em đã về nước, em muốn tìm lại thứ quý giá nhất mà em đã đánh mất. Những việc này em vẫn luôn cất giấu nơi đáy lòng, em không dám để anh biết, sợ anh coi thường em, rồi xa em...”

“Anh không biết.”

“Hà?” Cô há to miệng, đờ đẫn nhìn anh. “Di Quý không nói với anh sao?”

“Mẹ cũng không biết.”

Trong lòng cô càng thêm giận, đến lúc này rồi mà Hoa Diệp vẫn còn bao che cho Đào Đào, nếu không biết thì sao người anh nghĩ đến trong lúc đau khổ nhất không phải cô mà là Đào Đào. Cô là người anh yêu sâu đậm, không phải sao?

“Vậy giờ anh biết rồi đấy... Em không muốn hoảng sợ nữa, Diệp, anh có suy nghĩ gì không?” Cô nhìn khuôn mặt bình tĩnh không chút dao động của anh, lòng thấp thỏm không yên.

Anh xoay mặt ra ngoài cửa, trời đã sáng hẳn, những tia sáng nhạt chiếu lên thân cây trước cửa, khiến cho mấy giọt sương chưa kịp bốc hơi lấp lánh trong suốt. “So với chuyện lúc đầu em đi Paris, những việc này có là gì?” Anh nói khẽ, rất lạ là trong lòng lại không hề có cảm giác gì, dường như việc này không liên quan đến mình, có lẽ đã coi sự tẻ đại như là điều hiển nhiên rồi.

Con của họ là kết quả của một sai lầm? Người chồng lớn hơn cô hai mươi tuổi? Không phải cô muốn ly hôn? Là cô bị ép về nước?

Anh nhếch khóe miệng tự giễu, lắc đầu.

Trước giờ cô có bản lĩnh khiến cho cuộc sống của anh họa vô đơn chí, ép con tìm anh từ lạnh lẽo đến băng giá.

“Anh không giận sao?” Cô che miệng, giống như mất hết sức lực toàn thân. Nếu anh mắng chửi cô, chỉ trích cô, cô sẽ cảm thấy còn cứu được, đây là cách quan tâm đến cô. Anh bình tĩnh như không có gì như vậy, hoặc là đã biết từ trước, hoặc coi cô là người chẳng quan trọng gì.

Về sau hiển nhiên không đúng, bây giờ họ đang là người yêu, họ đã có...

“Bây giờ là lúc tức giận sao?” Anh nhìn thấy quân khu có hai vị thủ trưởng từ bên ngoài đi vào, vội đi tới bắt tay, chào hỏi.

Cô vịn tường, người xui lờ khuyu xuống, mọi nỗi hoảng sợ biến thành phần nộ, vô cớ hướng về phía Đào Đào mãi vẫn luôn đeo bám.

Người đến chia buồn càng ngày càng nhiều, Kinh Nghệ đến vào lúc trưa, thấy da cô vàng vọt, yếu đuối thì kéo cô ra ngoài ăn cơm. Hoa Diệp không thể rời đi, Trương Hoàng bảo nhà ăn mang cơm đến. Cô cũng cần đi ra ngoài hít thở không khí trong lành, nên theo Kinh Nghệ đến một nhà

hàng Hàn Quốc, gọi hai phần cơm trộn nôi đá. Lúc đợi thức ăn, điện thoại reo, số lạ, đúng lúc cô muốn vào nhà vệ sinh, vừa đi vừa nghe điện thoại. Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô chợt dừng bước, ngửi khí lạnh như băng, “Bà lấy số điện thoại tôi ở đâu ra?”

“Mộc Ca... Haiz, bây giờ mẹ đang ở sân bay thủ đô, sắp lên máy bay đi Thanh Đài. Nếu con tiện thì chúng ta gặp nhau, có được không?”

“Năm đó khi bà rời Thanh Đài, bà có từng hỏi tôi có tiện hay không, có được không?” Cô lạnh lùng hỏi.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng than yếu ớt, “Trước đây, là mẹ đã sai, mẹ không mong con tha thứ, hãy để mẹ nhìn thấy con, được không?”

“Bây giờ chúng ta có cần thiết phải gặp nhau không? Tôi rất tốt, bố cũng rất tốt, bà hài lòng rồi chứ.”

“Mẹ biết, chỉ là mẹ nhớ con, không gặp cũng không sao, mẹ chỉ ở lại Thanh Đài hai ngày.”

“Bây giờ hình như không phải mùa du lịch của Thanh Đài, bà đến sẽ rất thất vọng.” Cô nhếch khóe miệng.

“Mẹ chỉ thăm em trai con thôi.”

“Không phải nó đang ở Bắc Kinh sao?” Cô giật mình, buột miệng hỏi.

“Qua Tết nó lại đến Thanh Đài làm việc rồi, hai đứa không có liên lạc à?”

“Tại sao chúng tôi phải liên lạc chứ? Tôi còn có việc, cúp đây.” Cô gấp điện thoại một cái phạch, thở dài thườn thượt. Người mẹ vứt bỏ con gái mấy chục năm sau nói nhớ con gái, loại người như thế còn xứng làm mẹ sao?

Mỗi lần trang điểm, nhìn mình trong gương, cô lại nhớ đến người phụ nữ đó, họ có khuôn mặt rất giống nhau. Cô nhớ bố rất yêu bà ấy, tới mức cùng chiều bà đến độ mắc bệnh công chúa. Trong nhà, người đàn bà đó vĩnh viễn đứng nhất, sau đó là em trai, rồi đến cô, cuối cùng là bố. Vì để mua quà kỷ niệm ngày cưới ra hôn cho bà ấy, mà bố ở công ty có thể mấy tháng không đụng đến thịt. Thế nhưng người phụ nữ mà ông coi như châu báu ấy lại lên lút sau lưng ông có con với người đàn ông khác, giấu điểm những mười hai năm. Cô nhìn thấy tin tức về người đàn bà ấy ở trên báo, sống rất tốt, mở triển lãm từ trong nước ra nước ngoài, là nghệ nhân gốm nổi tiếng, phu nhân của một vị chủ tịch nào đó. Vậy thì có làm sao, cô khinh thường người đàn bà đó. Và cả cái người gọi là em trai kia, hề nghĩ đến là thấy kính tòm.

“Sao đi lâu quá vậy?” Cô quay về bàn ăn, phục vụ mang thức ăn lên, Kinh Nghệ gọi thêm một chai bia, đã uống ngà ngà rồi.

“Ừ, trong lòng hơi ngọt ngọt.” Cô cầm muống lên, trộn giá với lòng đỏ trứng.

“Vi di Quý đột ngột qua đời sao? Chị nghe bố chị nói, thật ra đi ấy bị ung thư lâu rồi.”

“Hoa Diệp không nhắc đến trước mặt em.”

“Đi ấy bảo bác sĩ giấu giúp đi ấy, Hoa Diệp cũng không biết. Nhưng theo lý mà nói còn có thể sống vài tháng đến một năm, ra đi có hơi đường đột. Có điều, đi ấy đi rồi, tương lai em và Hoa Diệp sẽ bằng phẳng hơn.”

“Không dễ vậy đâu, Hoa Diệp và Đào Đào hiện vẫn còn không rõ ràng.”

“Nó dám? Chị tìm người băm nó ra.” Kinh Nghệ vỗ bàn.

Hứa Mộc Ca tròn mắt, “Nếu chị tổn thương cô ta, vừa khéo sẽ khiến Hoa Diệp đau lòng, đây không phải là giúp cô ta một tay sao?”

“Vậy là để mặc cô ta đi?”

“Em phải từ từ suy nghĩ, bây giờ ăn cơm trước, em phải ở bên cạnh Hoa Diệp, không thể để cô ta lại có cơ hội xen vào.”

Thanh toán xong ra, Kinh Nghệ đến bar Cầu Vòng, còn cô quay về linh đường, Hoa Diệp đứng trước cửa sổ nghe điện thoại, cô đi tới, anh dùng đuôi mắt ngó cô.

Cô nghe thấy anh nói: “Sáng mai hỏa táng, sau đó đi thẳng đến nghĩa trang... Được, Tiểu Đào, không đến được cũng không sao, sau này đi thăm cũng được... Tạm biệt.”

Anh gấp điện thoại nhìn nhìn cô, thẳng thắn tự nhiên, “Ăn cơm chưa?”

Cô cố nhịn nỗi đau nơi lồng ngực, đi tới trước sửa cổ áo cho anh, “Ăn no lắm, định tối nay ở cùng anh và di Quý. Đúng rồi, Diệp, có cần gọi điện thoại bảo bố em đến cúng di không?”

Hoa Diệp sững người, “Không cần đâu, chân chú không được tiện, ở đây lại xa xôi hẻo lánh nữa. Mấy ngày nay em không có buổi diễn sao?”

“Tháng sau phải đến cơ sở biểu diễn thăm hỏi, bây giờ đang tập luyện, em xin nghỉ phép rồi. Diệp, những chuyện đó không quan trọng, anh đi nghỉ ngơi đi, trông sắc mặt anh tệ lắm...” Anh sờ mũi, trấn nhấn lại.

Cô cười cười thông cảm, “Em hiểu, vậy em ngồi đây không phát ra tiếng.”

Anh nhếch khóe miệng, không nói gì, nhưng xoay người đi ra ngoài. Cô nhìn anh, cả người hóa đá.

Tà Tu Nhiên cả ngày không đến công ty làm việc, Đào Đào đang nghĩ đến Quý Mạnh Nhân, cả người lão đảo, cũng không hỏi thăm anh.

Tan làm về nhà, nhìn thấy anh ngồi bên bàn ăn, vừa uống canh di giúp việc nấu cho anh, vừa nghe di nói chuyện của Quý Mạnh Nhân.

Di giúp việc thấy cô về, liền vào bếp, để lại không gian cho hai người, nói với Đào Đào là mẹ Đào đến nhà Tiêu Hoa chơi rồi, bảo Đào Yên Nhiên từ Đông Bắc trở về.

“Di gặp chị Yên Nhiên rồi?” Đào Đào ngạc nhiên hỏi.

“Di không thấy, chẳng phải đang nói chuyện với Tu Nhiên sao?”

Đào Đào “ồ” một tiếng thấy muống canh là chè củ sen, nhuận họng, liền giành lại uống một ngụm.

Anh đợi cô uống xong, kéo cô ra ban công, vừa mở miệng mùi rượu đã xộc tới. “Rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu vậy?” Cô cau mày.

“Không biết, nhưng đủ để ngủ cả ngày, nếu không phải tranh hơn thua thì chức tổng giám đốc này thật không có ý nghĩa gì... Theo anh về Đức nhé?” Anh ôm cô vào lòng, ngửi hương thơm nơi cô cô.

“Nước Đức có gì tốt?” Cô thả lỏng người, để mặc cho anh hôn nhẹ xuống.

“Bên đó mùa đông rất lạnh, nhưng mà ở đó, em không có cơ hội rơi nước mắt.” Anh hôn lên đôi mắt sưng húp của cô.

Cô chớp mi, “Không phải em... Dù sao em và bà ấy cũng đã từng sống cùng nhau một thời gian, bà ấy ra đi đột ngột... khó tránh khỏi đau lòng...”

Anh gật gật đầu, “Mai có muốn đi tiễn bà ấy không?”

“Không đi.”

“Yên tâm, những người yêu em sẽ không ít đi, có người đi rồi, cũng có người đang trên đường đến.”

“Gi cơ?”

“Ngày mai bình tĩnh trở lại, ngày kia chúng ta cùng nhau ăn tối, còn có một người khách khác nữa.”

“Người rất quan trọng với anh đó hả?”

“Trí nhớ tốt, thương cho một cái này.” Anh dấn sát gò má trắng mịn của cô, hôn lên để lại một dấu đỏ.

Cô đẩy anh ra, xoa mặt, “Không phải bảo là tuần sau sao?”

“Bà không đợi được nữa, không nói tiếng nào đã đến rồi, anh hết cách, lát nữa anh còn phải đến sân bay đón, sắp xếp chỗ ở cho bà.”

“Cả người anh toàn mùi rượu nếu bị cảnh sát bắt thì sẽ đoán ra ngay và phạt tiền anh.”

“Phạt thì phạt thôi, làm người ai có thể làm theo khuôn phép được đâu, phạm một sai lầm không sao.”

Cô bị anh chọc cười, vùi vào lòng anh, hai người lại ôm nhau một lúc, anh mới lưu luyến rời đi. Đưa mắt tiễn chiếc xe đi xa, nghĩ tới việc anh chạy đến chỉ để ôm cô một lúc, cô cười khẽ...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chân Tướng (1)

Anh vừa ra khỏi cửa, Đào Đào đã chạy đến nhà họ Tiêu, vào sân, quả thật nhìn thấy Đào Đào đang cười một chiếc xe nhỏ chạy vòng tròn lúc chạng vạng, chu môi, cười ngọt lịm. Trong phòng khách nhà họ Tiêu có vài chú thím hàng xóm, mẹ Đào là một trong số đó, Đào Yên Nhiên ngồi trên sofa, trông rất xinh đẹp, không u ám, tiêu tụy như năm ngoái, mặc đồ cũng thời trang hơn. Tiêu Tử Hoàn đứng bên cạnh chị, nhưng thần sắc rất tốt.

“Chị Yên Nhiên.” Cô gọi một tiếng, rồi chen vào trong. Đào Yên Nhiên cười đứng dậy, “Tiểu Đào, lâu quá không gặp.”

“Em nhớ chị và Đào Đào quá, không đi nữa chứ chị?” Cô kéo tay Đào Yên Nhiên.

“Cô ấy dám đi, tôi đánh gãy chân cô ấy.” Tiêu Tử Hoàn ở bên cạnh nổi điên.

Đào Yên Nhiên tròn mắt, “Anh có tư cách đó sao?”

“Anh có, đương nhiên có, bây giờ anh vẫn là chồng em.”

“Sẽ không phải nữa nhanh thôi.”

“Không có ngày đó đâu, em hãy ngoan ngoãn ở Thanh Đài, chuyên tâm chăm Đào Đào cho anh. Nếu em còn ra ngoài đi chụp mấy thẻ loại ảnh hở tay hở chân đó, anh sẽ...”

“Anh sẽ như thế nào? Đó là công việc của tôi, còn anh thì sao, uống rượu với phụ nữ khác đến lên giường, là được sao?”

“Anh cũng đâu có làm gì, không phải chỉ uống say thôi sao?”

“Có ma mới tin.”

Mấy chú thím vốn muốn khuyên Đào Yên Nhiên nể tình con trai, tha thứ cho Tiêu Tử Hoàn, bây giờ thấy hai người phòng mang tròn má, ai còn dám lên tiếng nữa, người nào người nấy tìm cớ đi về hết.

Đào Đào cũng bị mẹ lôi đi, có điều, cô không than thở giống như mẹ, nói những lời như “tạo nghiệt”, trong cuộc tranh chấp giữa Đào Yên Nhiên và Tiêu Tử Hoàn, cô nhìn ra một chút manh mối, dường như không phải Yên Nhiên đang tức giận, mà giống như đang trêu Tiêu Tử Hoàn, đang cố ý giày vò anh ta. Nếu bạn thật sự giận một người thì bạn sẽ không muốn nói chuyện với họ dù chỉ một câu.

Mẹ Đào nói lần này là Yên Nhiên bị Tiêu Tử Hoàn bắt trời trở về, chị lại ra ngoài làm người mẫu xe, mặc đồ hở vai, đang biểu diễn tại một thành phố ở Đông Bắc thì Tiêu Tử Hoàn xông lên sân khấu, nhắc bóng chị lên đưa đến sân bay. Yên Nhiên nói rất đúng lúc, vậy thì về Thanh Đài làm thủ tục luôn.

“Họ sẽ không ly hôn đâu.” Đào Đào cười. Tuy Tiêu Tử Hoàn là một lãng tử, anh ta bằng lòng vì Yên Nhiên mà từ bỏ cả khu rừng, sau khi anh ý thức được trách nhiệm của người làm cha, anh sẽ một lần nữa mở ra cánh cửa trái tim của Yên Nhiên.

“Tốt nhất là đừng ly hôn, nếu không đứa bé rất đáng thương.” Mẹ Đào lại thở dài, ngẩng đầu nhìn những ngôi sao thưa thớt trên bầu trời, “Mai hóa táng bà ấy à?”

Đào Đào nhìn nhìn mẹ, “Mẹ, mẹ thấy bà ấy là một người phụ nữ như thế nào?”

“Phụ nữ tốt.”

Đào Đào nín chặt cánh tay mẹ, bắt chước mẹ cùng ngắm nhìn trời, có điều, người mẹ Đào nghĩ đến lúc này là Quý Manh Nhân, còn cô nghĩ đến Hoa Diệp.

Qua đêm nay, trên đời này anh sẽ thật sự không còn cha mẹ, nhưng bên cạnh anh có Hứa Mộc Ca. Nếu họ vẫn chưa ly hôn, cô nghĩ anh sẽ không tốt hơn bây giờ đâu, bởi vì tình yêu có thể xóa nhòa đi mọi nỗi đau.

Hôm sau.

Đứng trước cửa nhà hàng U Lan, Đào Đào hí hóp mắt lại nhìn bầu trời phương Tây, mặt trời sắp chạm đường chân trời có màu vàng chanh, mờ ảo, xuyên qua khe lá chiếu lên người theo hai phía đông tây, trong lòng không kìm được dâng lên một cảm giác nghi hoặc rằng có nên đến gặp người quan trọng với Tả Tu Nhiên hay không?

Thật ra cảm giác này đã có từ khi cô mới thức dậy, cả ngày cứ ngây ngốc. Cô đoán rằng người quan trọng này có khả năng là bạn đặc biệt nhất của Tả Tu Nhiên hoặc là người nhà anh, đi gặp họ, đồng nghĩa với việc ngầm thừa nhận sự thật họ đang yêu nhau. Nhưng cho dù không thừa nhận thì hiện giờ cô và anh cũng đã đi đến cảnh giới này rồi. Chỉ là một khi gặp rồi thì liệu cô đã chuẩn bị để thăng cấp tăng quan hệ này lên một độ cao

khác hay chưa?

Trước giờ cô chưa từng vì bản thân ly hôn mà cảm thấy tự ti, cảm thấy thấp hèn, nhưng đối phương là Tả Tu Nhiên, nên cô thấy hơi vất vả. Bởi cảnh gia đình anh phức tạp, thân phận hiện tại của anh, tình sử tình trường của anh, đều khiến cô thờ không nổi.

Người như Tả Tu Nhiên, dường như không có điểm chung với cô, nhưng họ lại cứ gặp nhau.

Tả Tu Nhiên luôn khiến cô không kịp phòng bị, yêu đương như vậy, lần này cũng là như thế, cô vẫn chưa suy nghĩ kĩ càng, người đã bị kéo đến nhà hàng. Anh còn phải đi đón người quan trọng kia, bảo cô vào phòng đợi trước.

Tiếp viên dẫn cô vào nhà ăn, rẽ ngoặt, kéo cửa, mỉm cười với cô, làm động tác tay mời vào. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên cửa viết hai chữ “Kính trập”.

Tim bỗng thất lại. Kính trập, là tiết thứ ba trong hai mươi tư tiết, nghĩa là thời tiết ảm đạm, bắt đầu có sấm mùa xuân, đánh thức côn trùng ngủ đông dưới lòng đất, tựa như những việc và người yên lặng đã rất lâu đều sắp sửa từ từ nổi lên mặt nước.

Tất cả đèn trong phòng bao đều được mở, nhiệt độ và độ ẩm đều được chỉnh đến trạng thái thích hợp nhất, trong không khí có hương hoa thoang thoảng, mùi chan chất của cây cỏ, nếu không phải ánh đèn sáng chói như vậy thì sẽ cảm giác giống như đang ngồi dùng bữa trong một vườn hoa vậy.

Nhân viên phục vụ rót trà rồi đưa menu cho cô, cô cười cười, nói đợi khách đến rồi mới gọi món. Phục vụ gạt đầu, kéo cửa lại, lui ra ngoài đợi. Cô bụng tách trà, đi đến trước cửa sổ, nhìn bóng mình phản chiếu trên cửa kính vuốt tóc. Hôm nay, cô không cố ý trang điểm, một chiếc đầm dây hoa văn màu tím, bên ngoài mặc một chiếc áo ghi lê cashmere mỏng màu trắng, trang điểm nhạt, trông vừa giống thực nữ nhưng không mất đi vẻ phóng khoáng.

Thời gian dường như trôi qua rất chậm, cô nhìn điện thoại hai lần, mới được có mười lăm phút. Không có gì phải hồi hộp cả, nhưng mà cô vẫn cứ hồi hộp, uống liên mấy ngụm nước, muốn khiến bản thân được bình tĩnh. Tách trà nhanh chóng thả cạn tới đáy, lúc cô muốn nhờ phục vụ rót trà thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Tim bỗng chốc vọt lên tới cổ họng, cô hít thở sâu.

“Mẹ, chính là phòng này.” Giọng nói rất quen tai.

Hứa Mộc Ca?

Đào Đào mở to mắt nhìn cánh cửa từ từ mở ra, hai cánh tay đang khoắc chặt lọt vào mắt cô trước. Ánh mắt cô từ từ hướng lên, trái tim nơi cổ họng cứng như một viên đá, kẹt cứng ở đó, không cho không khí lọt vào.

Chỉ cần là người tinh mắt đều có thể nhìn ra hai người đứng ở cửa có quan hệ gì. Chỉ là trên mặt người còn lại có nhiều hơn vài dấu vết của thời gian, tóc vì dốc sức làm việc mà nhuộm bạc, nhưng khuôn mặt, vóc dáng, vàng trán của hai người giống hệt như đúc ra từ một khuôn.

Gen di truyền đúng là không thể tưởng tượng nổi, Đào Đào chớp mắt một cách khó khăn.

“Sao cô lại ở đây?” Hứa Mộc Ca nhìn Đào Đào, đôi mắt đẹp mở to.

Người phụ nữ tóc trắng vỗ vỗ tay Hứa Mộc Ca, dịu dàng cười với Đào Đào, “Mộc Ca, đây có lẽ là bạn của Tu Nhiên.”

“Bạn?” Không phải Tu Nhiên làm thật đấy chứ?” Hứa Mộc Ca nhướn mày, cười, cười rất khinh miệt, rất mỉa mai.

Đào Đào bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, nhưng tim vẫn không yên, mà rơi xuống một cái động không đáy khác, lắc lư chao đảo.

Người phụ nữ tóc trắng khó hiểu quay đầu lại, “Mộc Ca, hai người quen nhau?”

“Trợ lý trước đây của Tu Nhiên, cô ấy cũng là vợ trước của Hoa Diệp. Mẹ biết tính Tu Nhiên mà, thích càn quấy. Con bảo nó đừng đụng vào cô ta, nếu Hoa Diệp yêu con, cuối cùng sẽ quay trở về bên con. Tu Nhiên ngang bướng, không nghe, cứ nói muốn trêu đùa cô ta...”

“Cô và Tả Tu Nhiên có quan hệ gì?” Nhiệt độ thích hợp như vậy nhưng Đào Đào lại cảm thấy sau lưng mồ hôi đang chảy ròng. Cô cố gắng dùng hết sức lực toàn thân mới bình tĩnh mà hỏi ra câu này.

Khóe miệng Hứa Mộc Ca nhếch lên về châm biếm, “Cô đoán xem.”

“Hứa Mộc Ca, chị đừng có quá đáng.” Tả Tu Nhiên giống như một cơn gió từ bên ngoài thổi vào, anh đẩy Hứa Mộc Ca ra, chặn trước mặt Đào Đào.

“Tu Nhiên đến rồi, vậy thì để Tu Nhiên giới thiệu tôi với cậu ấy là quan hệ gì đi. Chúng ta sang bên này ngồi.” Hứa Mộc Ca kéo ghế ngồi xuống,

ung dung mà tao nhả hếch cằm, giống như là đang ở rạp hát yên tĩnh, đội màn vén lên có kịch hay để xem

“Tu Nhiên?” Người phụ nữ tóc trắng chau mày, trên khuôn mặt được chăm sóc kỹ lưỡng phủ một tầng sương.

“Mẹ, lát nữa con sẽ giải thích với mẹ.” Tả Tu Nhiên xoay người để nhìn Đào Đào, “Đào Đào...”

Đào Đào giống như người bị mộng du, sững sờ nhìn anh. Anh gọi người phụ nữ tóc trắng là “mẹ”, Hứa Mộc Ca cũng gọi bà ấy là “mẹ”, họ có quan hệ gì? Hoa Diệp từng nói Hứa Mộc Ca có một người mẹ biết về tranh biết làm gốm, còn có một cậu em trai cùng mẹ khác cha. Tả Tu Nhiên nói anh có hai chị gái, một người cùng cha khác mẹ, một người cùng mẹ khác cha. Tăng Kỳ từng nói với cô, Tả Tu Nhiên tuy là con riêng của chủ tịch Đảng Diệu nhưng ai cũng biết trên thực tế anh là một bằng chứng của một mối tình vụng trộm.

Cô nhắm mắt một lúc, khi mở mắt ra lại, cô đã hiểu rõ mọi chuyện.

Lúc đầu anh đến Thanh Đài, cô đến khách sạn Hải Tinh đón anh, gặp Hứa Mộc Ca ở hành lang, họ ở cùng một tầng lầu, thật trùng hợp.

Hoa Diệp nói đi Tân Giang công tác, cô đến bar Cầu Vòng, nhìn thấy anh ngồi trong đó, không lâu sau, Hứa Mộc Ca từ ngoài đi vào, nói đến chuyện xưa của cô ta với Hoa Diệp, cô đau lòng chạy ra khỏi quán bar, anh lái xe đưa cô đi, bảo cô lái đến siêu thị bên bờ biển, cô nhìn thấy Hoa Diệp lẽ ra đang ở Tân Giang đang ngồi trong siêu thị nâng chén uống rượu với Hứa Kiệt.

Cô và Hoa Diệp ly thân, đêm đêm mất ngủ, Tả Tu Nhiên đưa cô đi tập gym, gặp Hứa Mộc Ca đang đi xem mắt, cô giới thiệu họ có quen biết, hỏi anh Hứa Mộc Ca có đẹp không? Anh nói khí chất tốt chút thôi.

Làm trợ lý của anh ba tháng, cô cảm thấy tất cả những ân cần chu đáo đến từ anh thật ra không phải là ảm áp, mà là sự lừa gạt không để lại dấu vết của anh, có điều trong lòng cô có Hoa Diệp nên mới không hề hấn gì, nhưng cô vẫn bị ép đến bên bờ vực thẳm, cô đã ly hôn với Hoa Diệp.

Vào đêm giao thừa, anh trực tiếp ngồi xe đến đường Quê Lâm tìm cô, sau đó giống trống khua chiêng bắt đầu theo đuổi cô. Ai nói với anh cô đã khôi phục cuộc sống tự do? Đó không phải là theo đuổi, mà là chắc chắn cô và Hoa Diệp đã không còn khả năng tái hợp.

Hai chị em dày công mưu tính không một kẽ hở, từng bước khiến cho cô và Hoa Diệp vốn đã xa cách càng đi càng xa, mặt khác cũng đã bước một chân vào cái bẫy nhu tình của một người đàn ông khác.

Nếu cô không phải là người bị tính kế, cô cũng muốn ăn uống hết hờ cho vở kịch Vô Gian Đạo dự định tiến sâu này. Bây giờ, sự việc đã ngã ngũ, anh đưa cô đến gặp người cần gặp, kịch đã hạ màn. Có ơn trả ơn, có thù trả thù, ân oán tình thù đều đã giải quyết xong, không cần phải xích mích vì giữa họ sẽ có người không được chia đều chiến lợi phẩm nữa.

“Tôi nghĩ có thể tôi đã đi nhầm phòng.” Cô hít một hơi sâu, chậm rãi gạt đầu, vung tay anh ra, vượt qua nhân viên phục vụ đang cầm rượu vang nổi tiếng, đi ra ngoài.

“Đào Đào, em nghe anh nói...” Tả Tu Nhiên vội đuổi theo ôm lấy cô, gương mặt điển trai hiện ra vẻ hoảng sợ chưa từng có.

“Tu Nhiên, cậu nên xin lỗi Tiểu Đào, cậu chơi đùa hơi quá rồi đấy.” Hứa Mộc Ca lạnh lùng ném một câu.

“Chỉ im miệng cho tôi!” Anh quay đầu gào lên với Hứa Mộc Ca.

“Mẹ, mấy năm nay, rốt cuộc mẹ dạy dỗ nó như thế nào vậy?” Hứa Mộc Ca nghiêng đầu nhìn về phía mẹ Tả.

“Tu Nhiên, con ngồi xuống, từ từ nói rõ mọi chuyện cho mẹ nghe.” Mẹ Tả giữ tay Tả Tu Nhiên.

Lúc Tả Tu Nhiên quay đầu, Đào Đào không biết lấy đâu ra sức mạnh vung tay anh ra.

Trên hành lang, yên tĩnh đến đáng sợ, cô đi xuống bậc thềm ở nhà hàng, nghe thấy tiếng giày cao gót của mình va chạm mặt đất.

Bên ngoài, trời đã tối hẳn.

Trên đường taxi kiếm khách qua lại rất nhiều, cô nhanh chóng bắt được một chiếc. Kéo cửa xe ra, cô quay đầu nhìn nhìn, đèn điện vẫn sáng trưng, khách hàng tấp nập.

Kết thúc như vậy cũng không gọi là quá tệ, chỉ ít cũng rất dứt khoát, không cần dây dưa nữa. Cô nhắm mắt, nói với tài xế: “Đi Thính Hải Các.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Chân Tướng (2)

“Hứa Mộc Ca, rốt cuộc chị có ý gì?” Tả Tu Nhiên không đuổi theo, xoay người nhìn chăm chăm Hứa Mộc Ca, ánh mắt đó lạnh tựa như có thể khiến máu huyết toàn thân cô ta bị đông lại, cô ta không kim được rung mình một cái.

“Chị có thể có ý gì chứ, cùng... mẹ và em trai thân yêu của chị ăn tối, như vậy là sai sao?” Cô ta giả vờ tự nhiên nhún nhún vai.

“Tôi có mời chị?”

“Là mẹ bảo Mộc Ca cùng đến đây.” Mẹ Tả ngẩng đầu lên, “Nhận được điện thoại của Mộc Ca, mẹ rất vui. Nó hẹn mẹ ăn cơm, mẹ đồng ý đến gặp bạn con, không dành ra thời gian được nên muốn gộp lại cùng nhau, đều là người trong nhà cả.”

“Người trong nhà sẽ làm chuyện như vậy sao? Chị hãy tự kiểm điểm lại mình đi, tại sao Park Dong Sung yêu chị như vậy mà chị lại bỏ rơi ông ấy? Chị quá ích kỷ, quá tuyệt tình. Đừng tưởng chị giành lại được Hoa Diệp thì anh ta sẽ thật sự thuộc về chị. Nếu chị còn như vậy thì sẽ rất nhanh chào đón cuộc sống mất đi Hoa Diệp đấy. Anh ta không ngốc, chỉ là hơi hèn, mới làm ra chuyện ‘bỏ ngọc nhặt gạch’ như vậy. Tôi không phải Hoa Diệp, chút mảnh khảnh này của chị sẽ không làm gì được tôi.” Tả Tu Nhiên híp mắt lại, trừng Hứa Mộc Ca với vẻ hăm dọa, tay nắm thành nắm đấm, “Hôm nay, nếu không phải mẹ đang ở đây, nếu không phải chị là con gái thì tôi sẽ đánh cho chị không còn cảm nổi dây đàn luôn.”

“Tu Nhiên, sao con có thể nói chuyện với chị gái như vậy?” Mẹ Tả cuống lên.

“Bớt chị gái em trai gì giùm đi, đừng kim nén bản thân, muốn đánh thì cứ đánh, trước giờ tôi không muốn nghĩ các người ai là ngọc ai là gạch cả. Ha, đúng là người yêu trong mắt hóa Tây Thi mà.” Hứa Mộc Ca cười lạnh.

“Mộc Ca?” Mẹ Tả kinh ngạc nhìn cô ta.

Cô ta ngẩng nhìn với ánh mắt thù hận, “Bà Tả, tôi đã ba mươi mốt tuổi rồi, đã qua cái tuổi muốn mẹ cưng chiều từ lâu, bà vẫn nên chăm sóc tốt cho bản thân thì hơn, đừng ban phát tình thân tràn lan, trước đây tôi không thèm, bây giờ vẫn không thèm.”

“Hứa Mộc Ca!” Tả Tu Nhiên ra sức nhắm mắt, mặt cũng đen lại, bàn tay nắm thành nắm đấm không kim được run rẩy.

“Đừng ở đó mà gọi tôi, vô ích thôi, mau đuổi theo người yêu đáng thương của cậu đi, giải thích rõ ràng với cô ta, nếu cô ta còn bằng lòng tin vào những lời nói dối của cậu thì tôi chúc hai người hạnh phúc.” Hứa Mộc Ca cầm túi xách lên, khễ cúi đầu với mẹ Tả, “Bà Tả, tôi xin phép.”

“Mộc Ca, con không thể đối xử với mẹ như vậy.” Mẹ Tả muốn giữ tay cô ta nhưng lại bị cô ta chán ghét giẫy ra.

“Vậy tôi nên đối xử với bà như thế nào? Lúc bà vì người đàn ông khác mà ruồng bỏ tôi, tôi coi như bà đã chết rồi.”

Môi mẹ Tả run run, nước mắt từ từ dâng tràn, bà xấu hổ rút tay về, “Con không thể tha thứ cho mẹ sao?”

“Bà sống sung sướng như vậy, muốn tôi tha thứ cho bà cái gì đây? Bà không cần tha thứ, tôi nên học hỏi bà. Bà cho tôi biết được người mà phụ nữ yêu nhất chính là bản thân mình, những thứ khác đều là giả dối, đều không cần quan tâm.”

Mẹ Tả che mặt, nước mắt mờ mịt nhìn Hứa Mộc Ca nghênh ngang bỏ đi. “Tu Nhiên...” Bà cúi đầu quay người về phía Tả Tu Nhiên đang đứng như hóa đá.

“Đây có lẽ là báo ứng.” Tả Tu Nhiên nhắm mắt lại, “Không thể chọn bố mẹ, không thể chọn chị em, bất kể mọi người cho con thứ gì, con chỉ có thể chấp nhận. Nhưng con có quyền lựa chọn người con yêu, không gì có thể ngăn cản được con, mẹ đừng nói gì cả, tự mình bắt xe về khách sạn, con phải đến với Đào Đào.”

Anh khẽ liếc mẹ Tả một cái, đầu cũng không ngoái lại mà bỏ đi.

Hì vọng mọi chuyện vẫn còn kịp.

Đào Đào từ trên taxi bước xuống, bảo vệ ở Thính Hải Các vẫn còn nhớ cô, cười cười với cô, rồi lại cúi đầu đọc báo.

Cô không ý thức được gì, chỉ nghe theo sự sắp xếp của đôi chân, không ngừng đi về phía trước, lúc dừng chân, cô đã đứng dưới lầu chung cư rồi.

Cô ngẩng đầu lên, trong từng khung cửa sổ đều sáng đèn, nhưng ngọn đèn từng thuộc về cô đã tắt.

Trong lòng không phải rất đau khổ, cũng không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại còn rõ như soi gương, trên đời này quả nhiên không có tình yêu nào vô duyên vô cớ. Không hận người khác, bất luận là Hứa Mộc Ca hay là Tả Tu Nhiên, họ có âm mưu hay không, nếu tình yêu giữa cô và Hoa Diệp vững như thành đồng thì người khác sao có thể chen vào được?

Hôn nhân là một loại niềm tin, cần phải có đủ dũng khí và tự tin.

Từ khi Hứa Mộc Ca quay về Thanh Đài, người hoảng sợ đâu chỉ có Hoa Diệp, không phải cô cũng suốt ngày thấp thỏm không yên hay sao? Trước mặt Hứa Mộc Ca, cô không có một chút tự hào hay sức mạnh gì để làm vợ Hoa Diệp, trong tận đáy lòng cô, cũng cho rằng người Hoa Diệp yêu là Hứa Mộc Ca, Hoa Diệp lấy cô là một sai lầm. Cho nên khi Hoa Diệp do dự, cô đã từng bước rút lui, cuối cùng quay người đi, tác thành cho anh và Hứa Mộc Ca.

Cô và Hoa Diệp, vẫn là yêu quá hời hợt.

Thay vì nói Hoa Diệp có lỗi thì cô đã làm đúng được bao nhiêu? Cô có từng muốn giành Hoa Diệp lại hay không? Cô muốn bảo vệ tốt cho mình, để bản thân bớt chịu tổn thương hơn.

Khi Tả Tu Nhiên theo đuổi cô với khí thế không thể ngăn cản, cô chưa từng được trải nghiệm cảm giác được người ta nâng niu. Không phải là không kịp đề phòng, mà là cô đã động lòng. Cô hướng về phía được người ta yêu thương, hướng về một loại tình yêu đẹp vừa côi mớ vừa ấm áp.

Hứa Mộc Ca hoặc Tả Tu Nhiên, đã nhìn rõ bản chất của cô, cô không yêu Hoa Diệp như cô tưởng, nên lúc này đây cô mới nhục nhã như vậy.

Cô không muốn thừa nhận bản thân là một con rối bị người khác điều khiển, nhưng không thể không thừa nhận điều đó.

Nếu Hoa Diệp biết được mọi chuyện, họ sẽ ôm nhau khóc ròng sao?

Kề răng dặng lên mùi tanh xa lạ, cô cắn chặt môi, lòng bất chợt tê lương.

“Phu nhân?” Một bóng người từ trong bóng tối bước đi ra, nhìn thấy cô thì ngậy người rồi lập tức cười ha ha.

Cô nhận ra là thư ký của Hoa Diệp, trong tay đang xách một cái túi chéo vai, “Đến tìm Hoa Diệp à?” Cô hỏi.

“Luật sư Hoa ở bên chỗ trưởng đoàn Quý, tôi mang cho anh ấy mấy bộ đồ để thay. Phu nhân, chị đến?”

“Bên này có chút việc.” Cô trả lời qua loa. Trong đầu vô cùng hỗn loạn, vô ý bịa ra một lý do.

Thư ký Trâu rất chu đáo, không truy hỏi tiếp. “Vậy tôi đi trước nhé. À, phu nhân, vợ tôi mang thai rồi, ha ha, còn sáu tháng nữa, tôi sắp làm bố rồi.”

“Chúc mừng nhé.” Cô nói thật lòng.

Gia đình hạnh phúc đều giống nhau cả, nhưng gia đình bất hạnh lại mỗi nhà mỗi khác.

Thư ký Trâu khoát khoát tay, biến mất ở bên đường. Cô không dừng được bao lâu thì xoay người lại đi ra ngoài. Không bắt xe nữa, dọc đường, đi mãi về phía trước không mục đích.

Thanh Đài đêm nay sao sáng lạ thường, gió hiu hiu, tiếng sóng biển du dương đến lạ, còn hơn một tháng nữa, thời tiết trở nóng. Thanh Đài sẽ “hâm chín” khách du lịch, bãi tắm như phòng xông hơi, trên đường Quế Lâm, trẻ con nghỉ hè cười xe đạp, kêu gọi í ới chạy qua bóng râm.

Lúc đó, cô sẽ ở đâu?

Tim Đào Đào bỗng thất lại, phát hiện mình đã đứng bên bờ biển, bên dưới là biển cả đen như mực. Trong một giây vừa trôi qua, cô lại nghĩ đến cái chết. Chết rồi, mắt sẽ có thể nhắm chặt, không cần nhìn thấy người không muốn thấy nữa, cũng không cần phải đối mặt với những chuyện xảy ra, mọi thứ sẽ rất yên ổn, rất bình yên.

Cả người cô phát run, dùng hai tay che mặt.

Cô không chỉ tin tưởng hôn nhân, mà cô còn tin trên đời này vẫn còn sót lại tình yêu thuần túy, loại tình yêu thuần theo cảm nhận nơi đáy lòng, yêu chỉ vì yêu.

Sau khi hôn nhân của cô và Hoa Diệp thất bại, cô tưởng thầy Tả thật sự là một ngọn đèn sáng mà thượng đế gửi tặng cô, có thể mang đến cho cô ánh sáng và sự ấm áp mới mẻ, nhưng hóa ra đó chỉ là ảo ảnh.

Thật là ấu trĩ và mực cười.

Cô vốn không hiểu được tình yêu, thì làm gì có chuyện xứng đáng được yêu?

Cô nhắm mắt lại, tiến về trước thêm hai bước, tất cả phiền não và đau lòng, bi thương đều rời bỏ cô mà đi.

Một cơn gió biển ập đến, mang theo vị mặn chát của biển, cô bừng tỉnh mở mắt, một luồng khí nóng dâng lên từ ngực, từ từ sưởi ấm tứ chi.

Chết, là điều dễ dàng, cũng là việc nhu nhược. Cô không thể như vậy, thua thì đã thua rồi, nhục cũng đã nhục rồi, chỉ là cô không được may mắn, đụng phải lý hôn và thất tình, sống trên đời cũng đâu chỉ vì tình yêu.

Ngày mai, ánh mặt trời tươi đẹp vẫn sẽ nhảy nhót trên mặt biển, đêm tối rồi sẽ qua đi, mọi thứ không hề đáng sợ như thế.

Cô hít sâu một hơi, gạt đi nước mắt, xoay người đi lên bậc thềm.

Không hề bất ngờ khi Tả Tu Nhiên đang đợi ngoài sân, trong tia sáng yếu ớt, mang máng nhìn ra anh rất lo lắng, rất cuống quýt. Cô than khẽ, anh vẫn coi như một quý ông, có trách nhiệm chạy đến đây, xác định xem cô có đến nhà an toàn hay không.

“Đào Đào!” Anh nhìn thấy cô, xông đến trước, ôm chặt cô. Cô cảm thấy tay anh lạnh ngắt, người anh cũng đang run rẩy.

Cô mê muội nhìn anh, anh đang căng thẳng điều gì? Người như anh, khi chia tay chắc sẽ rất phóng khoáng.

“Đào Đào, mọi chuyện không phải như Hứa Mộc Ca nói, em phải nghe anh giải thích.” Anh nâng mặt cô lên, thương yêu tiến sát, muốn nhìn rõ mỗi một biểu cảm trên mặt cô.

Cô nhướn mày, rất chán từ “giải thích” này, trước đây Hoa Diệp cũng thích nói như vậy.

Nếu mọi chuyện đều đã được thẳng thắn phơi bày dưới ánh mặt trời thì có gì để giải thích nữa?

“Để sau đi, hôm nay em hơi mệt, em muốn về ngủ.” Cô rất khâm phục bản thân mình lúc này còn có thể cười nói được.

Anh không lên tiếng, nhìn chăm chăm cô, đột nhiên, dùng sức kéo cô vào lòng, không đợi cô hét lên vì kinh ngạc, anh đã mạnh mẽ hôn xuống.

Môi anh nóng hổi, rơi trên bờ môi cô, giống như sẽ đốt cháy cô vậy. Cô không né tránh, cũng không vùng vẫy, giống như một con búp bê không có linh hồn, chờ đợi để mặc cho anh hôn, không hề nhúc nhích.

Anh bá đạo chạm vào răng cô, muốn tiến vào trong, hấp thu thêm hơi ấm của cô.

Cô mím chặt môi, cũng không chớp mắt, lạnh lùng nhìn anh.

Hơi thở ấm áp của anh có một loại cảm giác thuộc về, mùi sữa tắm thường dùng, đều đã thành thói quen. Nếu như không biết được mọi chuyện, có thể cô sẽ mở lòng, lấy hết dũng khí một lần nữa bước vào cung điện hôn nhân.

Trái tim đau đến co thắt, nhất thời không thể hô hấp, cô bắt đầu ho.

“Đào Đào, Đào Đào...” Anh yếu ớt gọi tên cô.

“Đào Đào, anh yêu em!” Anh vui vào cổ cô, khăn giọng đau khổ thều thào bên tai cô.

“Cảm ơn.” Cô dừng ho, “Bây giờ có thể buông em ra được chưa?”

“Đào Đào, hứa với anh đừng suy nghĩ lung tung, cũng không được ra quyết định, ngủ một giấc thật ngon, sáng mai anh đến, anh sẽ kể hết mọi chuyện cho em nghe, có được không?”

Cô khẽ gật đầu, “Được.”

“Anh đưa em vào.” Anh ôm lấy eo cô, đẩy cổng ngoài sân.

“Đừng tiến nữa, anh cũng về sớm đi.” Cô bình tĩnh nói, “Bố mẹ đã ngủ rồi, đừng làm họ thức giấc.”

“Vậy anh nhìn em vào nhà.” Anh nói.

Cô lặng lẽ xoay người, chưa đi được mấy bước, đột nhiên anh lại từ phía sau chạy đến ôm chặt lấy cô, sức lực ấy dường như muốn khảm cô vào trong xương tủy.

“Xin lỗi, Đào Đào, hôm nay là anh đã sai, anh nên nói với em sớm hơn. Thật ra cách đây từ rất lâu, anh đã muốn nói cho em biết rồi. Nhưng anh kể rồi thì em sẽ không cho anh cơ hội yêu em nữa.”

“Không sao đâu, giờ biết cũng không muộn.” Cô cười một cách khó khăn, “Về đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Thật là yếu đuối, lúc này đây, cô nên giơ tay tát cho anh một bạt tay, hoặc là lớn tiếng chửi anh vô liêm sỉ và đê tiện. Nhưng vẫn không nhẫn tâm, có một vài lời nói ra, khiến anh đau lòng, cũng sẽ làm đau cô. Mọi chuyện trước đây chỉ là lừa dối, trong giây phút ấy, cô quả thật cảm nhận được ấm áp, không phải hay sao?

Chi bằng bình tĩnh, chi bằng im lặng, để mọi thứ đến với và đi âm thầm ra khỏi cuộc sống của cô.

“Mai gặp.” Anh hôn lên gáy cô, vuốt lại mái tóc bị gió thổi bay của cô.

Cô khoát tay, móc chìa khóa ra mở cửa, cũng không bật đèn, lần mò trong bóng tối đi lên lầu, thật sự không nghĩ ngợi gì, cởi đồ trực tiếp nằm lên giường.

Ngủ được một lúc, cảm thấy thân dưới giống như một cái lồng hấp, cô mở mắt ra, sờ thì tay nóng hổi, cô tưởng mình đang khóc, nhưng chất lỏng giữa kẽ tay lại nhom nhớp, gắng gượng dậy bật đèn xem thử, thì trên gối toàn là máu, mũi không biết bị rách lúc nào, mà cả người cô nóng rất dữ. Cô muốn ngồi dậy thay gối, chân vừa chạm đất, người bỗng nhiên đổ về phía trước, cả người ngã sấp xuống sàn nhà.

Đào Giang Hải đưa cô đến bệnh viện, đo nhiệt độ thì thấy bốn mươi độ. Bàn tay cảm nhiệt kế của bác sĩ phòng cấp cứu run khê một cái, cô mới thở phào như trút được gánh nặng, để mặc cho bản thân chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Yêu Đến Héo Tàn (1)

Đào Đào mở mắt ra đã là chiều ngày hôm sau, toàn thân yếu ớt, giống như đã ra rất nhiều mồ hôi, quần áo dính chặt vào người, cô cử động, cảm thấy môi vừa khô vừa nứt nẻ, cổ họng không thể phát ra tiếng.

“Đào Đào, em tỉnh rồi.” Một bàn tay lạnh lẽo phủ lên trán cô, tay còn lại giữ eo cô, đỡ cô vào trong một vòng ôm quen thuộc.

Cô nhìn khắp xung quanh, vẫn còn đang ở bệnh viện. Cô chỉ ly nước trên bàn, cô muốn uống chút nước cho trơn giọng.

Tà Tu Nhiên trông có vẻ rất tiêu tụy, kiểu tóc phóng khoáng trước giờ rối tung, chiếc áo sơ mi đắt tiền nhàu nát giống như một miếng giẻ, dưới cằm và hai gò má, râu ria lởm chởm. Anh hiểu ý gật gật đầu, kê gối sau lưng cô, lấy một chiếc khăn ướt lau mặt giúp cô trước, rồi lại lau tay cho cô, bây giờ mới rót nước đưa cô.

“Đào Đào, em đừng nói gì với, hãy nghe anh nói đã.” Anh cúi người hôn lên trán cô, kéo ghế ngồi trước mặt cô.

Nước hơi nóng, cô uống rất chậm, cảm thấy đắng giống như thuốc vậy, mỗi lần nuốt một ngụm, cổ họng đều nhói đau.

“Lúc mẹ anh ly hôn anh mới mười hai tuổi, Hứa Mộc Ca mười bảy. Anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong một đêm, bố và chị đều coi anh như cái gai trong mắt, họ không chỉ dùng lời lẽ cay độc chửi rủa anh, còn dùng nước sôi tạt anh, dùng cây phơi đồ đánh anh, còn mẹ anh thì chỉ biết khóc, một câu bảo vệ anh cũng không nói. Sau khi ly hôn, mẹ dẫn anh đến Bắc Kinh, có một người đàn ông đến nhà trọ thăm mẹ con anh, mẹ bảo anh gọi ông ta là bố, anh không chịu, người đàn ông cũng không ép, hỏi mẹ anh ‘Tôi nên làm thế nào với mẹ con cô?’ Mẹ chỉ anh, nói ‘Chỉ ít ông cũng phải cho thằng bé một danh phận’. Ông ta mua cho mẹ một căn nhà, rồi đưa anh sang Đức. Sau đó anh mới biết, người đàn ông đó thật sự là bố ruột của anh, ông ấy đã có vợ và con gái.”

Uống hết một ly nước, lại ra đầy mồ hôi, Đào Đào gác ly lên tủ đầu giường, mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Trong mắt người khác, anh và mẹ có thể là thuộc kiểu khá may mắn. Bố không có con trai, vợ ông ấy sức khỏe không tốt. Năm anh hai mươi hai, vợ ông ấy qua đời, cuối cùng ông ấy cũng cho mẹ anh một danh phận chính thức, anh được đón về nước với tư cách con riêng. Tuy ông ấy có ý muốn đối tốt với anh nhưng mối quan hệ giữa anh và ông ấy rất bé tắc. Không thể nói là anh không tôn trọng ông ấy, càng không nói được anh không yêu ông ấy, chỉ có huyết thống là điều duy nhất duy trì mối quan hệ của bố con anh. Chỉ có mẹ anh là sống tốt, sự nghiệp thành công, bây giờ lại có thêm danh phận. Nhắc đến trước đây lần nữa là năm ngoài đến Thanh Đài chỉ đạo lắp ráp dây chuyền sản xuất, mẹ nói rảnh thì đến thăm chị gái, chị vừa mới ly hôn, tâm trạng có lẽ không được tốt. Đào Đào, nói thật, lúc đó anh đã không nhớ Hứa Mộc Ca trông như thế nào nữa rồi, chị em anh đã hơn mười năm nay không gặp nhau. Không ngờ anh và chị ta lại ngồi cùng chuyến bay đến Thanh Đài, lại còn ở chung một khách sạn. Ở trước cửa kiểm tra an toàn, anh vừa nhìn đã nhận ra chị ta, nhưng chị ta chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua anh, anh tưởng là nhận lầm người nên không có tiến tới chào hỏi. Hãy tin anh, anh không biết bạn trai chị ta là Hoa Diệp, càng không biết em là vợ Hoa Diệp. Anh vẫn luôn cho rằng em chưa kết hôn, thậm chí còn nghĩ em chưa có bạn trai. Biết được quan hệ giữa em và chị ta là ở bar Cầu Vòng, hôm ấy anh hẹn gặp chị ta, muốn cùng đi thăm bố chị ta. Anh nghe thấy cuộc nói chuyện điện thoại của hai người, lúc đó anh rất kinh ngạc. Chị ta nói với anh là chị ta không có đứa em trai dơ bẩn như anh, không muốn nhìn thấy anh, sau này có gặp cũng coi như không quen biết.”

“Đào Đào, em nói xem anh phải nói những điều này với em thế nào đây? Anh chỉ có thể im lặng, chỉ có thể nhìn em vì chị ta mà đau khổ. Người mẹ như thế, chị gái như vậy, anh không biết hôn nhân rốt cuộc có chỗ nào thiêng liêng? Nhưng em nói với anh rằng, không được dễ dàng nói từ bỏ với hôn nhân, gặp được người mình yêu không hề dễ dàng, trong hôn nhân, phải học cách khoan dung, phải học cách thỏa hiệp, cho người ta cơ

hội, cũng là cho bản thân mình cơ hội yêu người ta. Anh nhớ lúc em nói điều này, là vào một đêm tuyết rơi, anh từ Bắc Kinh trở về, đưa em về nhà, quan hệ giữa em và Hoa Diệp đã rất bế tắc, em cười cay đắng là thế nhưng biểu cảm lại rất chắc chắn, trong giây phút đó anh đã đem lòng yêu em điên cuồng, không, có lẽ là sớm hơn, khi chưa biết em là vợ người khác thì anh đã động lòng rồi. Đào Đào, hãy tin anh, đây không phải là một âm mưu, không phải là một trò đùa, anh thật sự... thật sự... rất yêu em...”

Anh nâng tay cô dán lên môi mình, hôn từng ngón tay cô, day đưa triền miên.

Cô yếu ớt ngược mắt lên, nhìn thẳng vào anh, đôi mắt trong suốt như nước, “Anh không thích bố anh, nhưng không thể không nhận. Giả vờ không quen Hứa Mộc Ca, nhưng chị ta vĩnh viễn là chị gái anh. Anh từng nói huyết thống là bất đắc dĩ, cũng là thứ không thể nào cắt đứt. Chị ta và Hoa Diệp kết hợp, nếu chúng ta ở bên nhau, rồi có một ngày, bốn người sẽ phải ngồi cùng một bàn đánh bài, anh cho rằng cảnh tượng đó rất thú vị sao?”

Cô không phân tích lời anh nói là thật hay giả, khi mối quan hệ chị em giữa anh và Hứa Mộc Ca được làm sáng tỏ, cô và anh đã không còn khả năng yêu nhau nữa rồi.

Lừa gạt cũng được, nói dối cũng tốt, đều không còn quan trọng nữa. Có một điều anh nói rất đúng, nếu anh không che giấu thì ngay từ đầu, cô sẽ không để anh đến gần cô nửa bước.

Mặt anh bỗng trắng bệch như tuyết, anh hốt hoảng lắc đầu, “Chị ta là chị ta, anh là anh, chúng ta sẽ không gặp họ nữa, anh sẽ đưa em sang Đức, rồi Thanh Đài thật xa.”

Dọn đến sao Hỏa thì sao chứ? Cô có thể giả vờ quên đi sự thật này được hay sao?

“Đào Đào, những việc này hãy giao hết cho anh giải quyết, em không cần bận tâm.” Anh nhìn cô, trên mặt đầy vẻ hoảng loạn.

Cô nặn ra một nụ cười khổ yếu ớt, “Tổng giám đốc Tả, tôi muốn xin nghỉ việc ở Đảng Diệu, về làm việc giúp bố, quảng trường nội thật bận lắm, cần nhân sự.”

Cô rút tay mình khỏi lòng bàn tay anh, giờ thì họ không còn bất cứ cơ hội vướng víu gì đến nhau nữa, đây cũng là giới hạn mà cô có thể chấp nhận được.

“Đào Đào, em quyết định rồi sao?” Anh đau buồn hỏi cô.

“Đúng.”

“Anh không đồng ý, anh không buông tay.” Anh ôm chặt lấy cô, cô xoay mặt sang một bên, ở đó có một cửa sổ, tầng lầu quá cao, không nhìn thấy phong cảnh phía dưới, chỉ thấy màn đêm đang tô đen bên ngoài từng chút một, rồi từ từ chảy vào trong phòng.

“Anh nói không tính.” Cô nhắm mắt, bỏ anh ra khỏi tầm nhìn.

Anh đau buồn hôn cô, “Em đang bị bệnh, nói gì anh cũng không cho là thật.”

Từ bệnh viện trở về nhà, Đào Đào vẫn còn choáng váng. Mẹ Đào thấy cô tiểu tiện, điện thoại lại reo không ngừng nghỉ, vội bảo anh quay về nghỉ ngơi. Anh căn dặn có chuyện gì cũng phải gọi cho anh.

Di giúp việc nấu một ít cháo thanh đạm, mẹ Đào mang lên lầu, phát hiện Đào Đào đang nửa nằm trên giường, ánh mắt vô hồn.

“Làm mình làm mẩy với Tu Nhiên à?” Không ai hiểu con gái bằng mẹ, mẹ Đào cung chiêu vuốt tóc Đào Đào.

“Mẹ, con và anh ấy chia tay rồi.” Cô không muốn giấu bố mẹ.

“Tại sao?” Mẹ Đào kinh ngạc kêu lên.

“Anh ấy là em trai của bạn gái Hoa Diệp.” Nói thật khế nhưng vẫn nhói lòng.

Mẹ Đào há miệng, thật lâu sau cũng không thể thốt nên lời.

“Thật là trùng hợp.” Đào Đào giả vờ thoải mái.

“May mà chưa kết hôn.” Cuối cùng mẹ Đào cũng hồi phục chức năng ngôn ngữ.

Cô cười, đáng như hoàng liên.

Chỉ nằm ở nhà hai ngày. Ngày nào Tả Tu Nhiên cũng đến, chỉ là lúc anh đến cô đều đang ngủ say, nên cũng không nói được gì. Mẹ Đào và Đào Giang Hải không nói gì với anh, nhưng thái độ đã dần xa cách.

Anh là người thông minh, biết lửa đã cháy rách giấy. Cũng không lo được những việc này, vẫn phải mặt dày chạy đến nhà cô.

Ngày hôm sau đi làm trở lại, Đào Đào nộp đơn xin nghỉ việc cho Long Tiểu, đồng ý dùng một tháng lương để được yêu cầu đơn xin nghỉ việc có hiệu lực từ hôm nay.

Long Tiểu sững sốt, hỏi cô tại sao? Cô vẫn nói là về nhà giúp bố quản lý quảng trường nội thất, Long Tiểu chuyển đơn đến tay Tả Tu Nhiên, Tả Tu Nhiên đuổi theo xuống dưới lầu, Đào Đào đã xuống lầu đi đến bãi đậu xe.

Anh đuổi theo đến bãi đậu xe, cô đang định lái xe ra. Anh chặn lại, bảo cô xuống xe, cô lạnh lùng nhìn anh, không nhúc nhích. Anh đi mở cửa xe, cửa xe bị khóa. Anh mím môi, bỗng nhiên lấy bình cứu hỏa treo trên tường xuống, nhắm chính xác đập vào. Thân xe chấn động dữ dội, cửa kính bay như hoa, vỡ vụn thành từng mảnh.

Bảo vệ nghe tiếng chạy đến, hoảng sợ nhìn họ mà không dám bước tới.

Anh đứng ngoài xe, cô ngồi trong xe, bốn mắt nhìn nhau, xen lẫn đau thương không nói nên lời.

“Anh không chia tay, tuyệt đối không...” Anh nói với cô, từng câu từng chữ, buông tay, bình cứu hỏa lăn lông lốc đến góc tường.

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy tứ chi như bị tê liệt, “Em đã mất đi hôn nhân của mình, anh đừng cướp luôn cả sự tôn nghiêm của em”

“Vậy còn anh? Trong lòng em anh là gì?” Anh nhìn cô đắm đắm.

“Anh chính là thầy Tả.”

Anh cười, cười ra nước mắt, cười đến khúc miệng không ngừng co giật, “Đào Đào, em thật sự rất tàn nhẫn. Mấy tháng qua, không có một chút ý nghĩa đặc biệt nào với em sao?”

Cô nhìn thấy anh rơi nước mắt, tim bỗng nhiên thất lại. Cô từng thấy anh cười rất ngênh ngang và quỵến rũ, dường như bất cứ chuyện gì bất cứ ai cũng đều nằm trong sự kiểm soát của anh. Anh rất ít khi để lộ vẻ lo âu, anh mang đến cho cô những bất ngờ vô tận, luôn làm cô cười, khiến cô cảm thấy ấm áp.

Cũng không phải tất cả đều là lừa dối, có lẽ thật sự có một chút quan tâm, vậy thì sao chứ?

Cô ra lệnh cho chính mình cứng rắn không nhìn vào thứ trong suốt nơi mắt anh, quay đầu nhìn chăm chăm phía trước, “Đúng vậy.”

“Lẽ nào chỉ có Hoa Diệp mới có thể khiến em yêu sao?” Anh mắt bình tĩnh đập cửa xe, mảnh kính đâm rách ngón tay anh, máu tươi nhuộm đỏ lòng bàn tay, nhưng anh hoàn toàn không biết.

“Chỉ ít anh ấy còn thành thật, yêu là yêu, không yêu là không yêu.”

“Em vẫn không tin anh?” Anh nhắm mắt lại, nỗi đau từ tim lan khắp toàn thân.

Cô là người con gái đầu tiên anh nói ra từ “yêu”, những cô bạn gái trước đây, cùng lắm anh chỉ nháy mắt, nói những câu yêu thương hời hợt. Chữ yêu khiến anh cảm thấy nực cười nhưng lại không dám khinh nhờn. Khi bạn thật sự rung động vì một người, chữ “yêu” sẽ buột miệng mà ra, cũng sẽ dễ dàng hứa hẹn. Yêu thì dễ nhưng giữ được tình yêu mới khó, anh cũng từng lo lắng bản thân mình không cho được cô sự dài lâu. Nhưng cô lại giống như một kho báu bất tận, khiến anh tham lam muốn có được thật nhiều, rồi chiếm trọn cả đời của cô. Anh có năng lực cũng như tự tin khiến cho cuộc sống của cô luôn vui vẻ, nhưng cô lại nói không cần.

Cô yên lặng nhìn anh, khẽ nói, “Thầy Tả, tạm biệt.” Xe chuyển động, khó khăn vượt qua anh, chạy ra ngoài, gió hiu hiu ngoài cửa xe thổi vào, tóc rối che khuất tầm mắt của cô, đâm vào mắt làm cô đau.

Nước mắt, không ngừng rơi...

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Yêu Đến Héo Tàn (2)

Hoa Diệp mất một tuần để lo liệu hậu sự cho Quý Mạnh Nhân, căn nhà ở đại viện quân khu anh chưa sắp xếp, mọi thứ vẫn còn được bày trí giống

như khi Quý Mạnh Nhân còn sống. Ngồi một mình trên sofa, đôi lúc cảm thấy bà vẫn chưa chết, không phải bà đang ở trong phòng ngủ viết gì đó thì là đang nấu cơm dưới bếp. Dù là làm gì, Quý Mạnh Nhân đều luôn rất lặng lẽ.

Thư ký Trâu lại gọi điện đến, mấy vụ án trong tay vì Quý Mạnh Nhân qua đời mà tạm gác lại, nhưng có hai vụ không thể đợi được nữa, anh mời luật sư đại diện ra tòa. Phiên tòa hình như không mấy thuận lợi, trong điện thoại thư ký Trâu khéo léo giục anh quay về văn phòng làm việc.

Cách ngày đến văn phòng họp, sau đó gặp mặt khách hàng, công việc không ngơi nghỉ, đến khi trời đã tối, trong văn phòng không còn mấy người, anh mới từ từ khép hồ sơ lại, bóp trán. Lúc bận rộn thì không thấy gì, nhưng khi yên lặng thì cảm giác cô đơn ấy lại dấy lên.

Trước đây, ở chung cư Thịnh Hải Các có Đào Đào, nhà ở đại viện quân khu có Quý Mạnh Nhân, anh về đó, đều là về nhà, còn bây giờ, hai nơi này chỉ là hai căn nhà, không được gọi là “nhà” nữa rồi. Anh thờ dài, rất muốn tìm một người để nói chuyện. Tay sờ điện thoại trong túi ngực, vẫn chưa suy nghĩ xong sẽ gọi cho ai thì anh đã bấm số Đào Đào rồi.

“Tan làm chưa, Hoa Diệp?” Đào Đào nói trước, tự nhiên anh cảm thấy vui.

“Đang chuẩn bị về, còn em, tan làm rồi?”

“Em đang ở Tô Châu.”

“Sao lại đi Tô Châu?”

“Khảo sát hàng mỹ nghệ giúp bố, quảng trường nội thất đang chuẩn bị xây hai quầy hàng mỹ nghệ. Vào mùa này, Giang Nam là đẹp nhất, em và mẹ với dì giúp việc cùng ra ngoài đi dạo.”

“Vây chơi vui nhé!” Anh bất giác để lộ nụ cười, giữa họ đã quá lâu rồi không có cuộc nói chuyện tùy ý nào.

“Anh thế nào?” Anh nghe thấy cô thờ dài, dường như có vài phần thương cảm.

“Anh sẽ từ từ ổn thôi.”

“Ừm, em cúp máy đây.”

Anh ngẩng người hồi lâu, vừa muốn gấp điện thoại thì tiếng chuông lại vang lên, anh tưởng là Đào Đào gọi đến nên vội vàng nhấn phím nghe, “Tiểu Đào?”

“Tà Tu Nhiên.” Ngữ điệu lạnh lùng. Là anh ta?

Hai người hẹn nhau tại một quán bar gần văn phòng.

Anh đi vào quán bar, Tà Tu Nhiên đã đến trước, đang ngồi trên quầy bar, nâng ly rượu trong tay với anh, anh ngồi xuống bên cạnh Tà Tu Nhiên, cũng gọi một ly rượu giống vậy.

“Nghe nói mẹ anh mất rồi, xin hãy nén đau thương!” Tà Tu Nhiên xoay ghế lại.

“Cảm ơn!”

Hai người nhấp một ngụm rượu, mới đầu, không ai lên tiếng.

“Mời anh!” Tà Tu Nhiên cụng ly với anh.

Anh nhướn mày, “Vì lý do gì?”

Tà Tu Nhiên nháy mắt, “Anh và Hứa Mộc Ca chuẩn bị kết hôn đúng không?”

Anh nhìn Tà Tu Nhiên vẻ cảnh giác, “Chuyện này liên quan gì đến cậu?”

“Anh nhất định biết cô ấy có một người em trai đáng xấu hổ khi nhắc đến!” Tà Tu Nhiên ngừng cổ, uống hết rượu trong ly, búng ngón tay, bảo bartender tiếp tục rót. “Thế giới rất nhỏ, chính là tôi.”

“Tiểu Đào biết không?” Anh đột nhiên đứng dậy, đường nét toàn thân bỗng căng cứng, gân xanh trên trán hiện ra, trong đầu vụt qua gương mặt hốt hoảng như một đứa trẻ của Đào Đào.

Tà Tu Nhiên gạt đầu.

“Cô ấy đã nói gì?” Anh bỗng ý thức được Đào Đào đi Tô Châu, không phải là để khảo sát, có thể là đi để giải khuây.

Tả Tu Nhiên cười khẽ, “Tại sao anh lại hỏi cô ấy trước, mà không nói đến cảm nhận của anh sau khi nghe thấy? Thật ra anh đã biết từ lâu rồi?”

“Tiểu Đào vẫn còn là một đứa trẻ, điều này sẽ khiến cô ấy không chịu nổi!” Anh nắm vạt áo trước của Tả Tu Nhiên, “Cậu tiếp cận Đào Đào có phải có ý đồ gì khác?” Với trực giác nhạy bén của một luật sư, anh nhớ đến quá khứ mà Hứa Mộc Ca che giấu, Tả Tu Nhiên lại đột nhiên yêu Đào Đào, thật quá trùng hợp!

“Vậy tại sao anh lại bắt nạt một đứa trẻ?” Tả Tu Nhiên tách tay anh ra, thất vọng chớp mắt, “Ý đồ duy nhất của tôi đối với cô ấy, chính là cả đời cô ấy đều chỉ thuộc riêng mình tôi.”

“Tôi...” Anh chán nản ngồi lại xuống ghế, không lời đáp lại.

“Tuy cô ấy giống như một đứa trẻ nhưng có ai trong chúng ta không muốn hấp thụ hơi ấm từ người cô ấy? Cô ấy bị bắt nạt, còn không biết phản kháng, tốt biết mấy!”

“Tiểu Đào không phải yếu đuối, cô ấy là... ngốc, là đồ ngu.”

“Chẳng trách lại dễ bị lừa như thế, ha, vậy còn Hứa Mộc Ca?”

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

Tả Tu Nhiên cười cười, “Giới hạn của một người đàn ông có thể làm cho người con gái mình yêu là gì?”

Anh khó hiểu nhìn Tả Tu Nhiên.

“Chính là giữa đường không rút lui, tôi cũng sẽ không bỏ cuộc.”

Tả Tu Nhiên vẫy tay tính tiền, vỗ vỗ vai anh, “Tôi rất ngưỡng mộ anh.” Ngưỡng mộ vị trí của anh trong lòng Đào Đào, ngưỡng mộ anh là người Đào Đào gặp được đầu tiên, ngưỡng mộ anh đã từng có được Đào Đào nhiều ngày như vậy và có thể là sẽ còn nhiều hơn nữa, ngưỡng mộ anh có thể làm Đào Đào cười, cũng có thể khiến Đào Đào khóc.

Hứa Mộc Ca xấu xa với Đào Đào bóp méo sự thật như vậy, cô vẫn có thể bình tĩnh, giống như không bị hề hấn gì. Họ chia tay hay là tiếp tục yêu nhau, cô cũng không hề bận tâm.

Ngày thứ hai sau khi nộp đơn nghỉ việc, thì cô liền biến mất, cổng lớn biệt thự nhà họ Đào cũng khóa chặt, anh tìm được cửa hàng nội thất của Đào Giang Hải, Đào Giang Hải ngó ra ngoài báo anh cứ ngay lập tức, nếu không sẽ đánh người.

Anh gọi vào di động cô, mãi không có người nghe máy. Khi anh đang gọi cho Hoa Diệp thì Hoa Diệp buột miệng nói “Tiểu Đào”, rõ ràng cô và Hoa Diệp vẫn còn giữ liên lạc, không đau lòng là nói dối. Nếu có thể có cơ hội tái hợp với Hoa Diệp, anh và Hoa Diệp đứng cùng một điểm xuất phát, Đào Đào sẽ chọn anh chứ? Hoa Diệp đối với Hứa Mộc Ca giống hệt như Đào Đào đối với Hoa Diệp.

Anh tự cho rằng anh sẽ khiến Đào Đào thay đổi, anh cũng có dự cảm, nếu Đào Đào biết được quan hệ giữa anh và Hứa Mộc Ca, có thể anh sẽ mất Đào Đào. Anh yêu rất cẩn thận, rất thận trọng, muốn để mẹ gặp Đào Đào trước, đợi Đào Đào thích mẹ rồi mới từ từ nhắc đến Hứa Mộc Ca. Lần đầu tiên yêu một người, anh muốn trân trọng, anh chỉ có thể lựa chọn ích kỷ.

Anh cong khóe môi tự giễu, đi ra khỏi quán bar. Tình cảm của anh đã định sẵn là sớm nở tối tàn, dù là anh có thật lòng hay không. Chỉ là trước đây anh sẽ không cảm thấy đau, nhưng lúc này, anh đau đến không thể thở được, tay chân lạnh giá.

Biết rõ đã là vô vọng, nhưng không chịu thừa nhận. Yêu, trước giờ không hề dễ dàng.

Hoa Diệp cũng không ngồi lại bao lâu, nỗi đau trong lòng đối với Đào Đào đã lan ra toàn thân anh. Giống như không thể mọc cánh bay đến trước mặt Đào Đào, xem thử rốt cuộc cô có ổn hay không? Nhưng cô khó chịu như thế, tại sao trong điện thoại không nói một tiếng với anh? Lễ nào tưởng anh sẽ không quan tâm đến cô nữa? Nghĩ đến những chuyện này, bất giác lại có hơi hụt hẫng. Nhưng từ trong lời nói của Tả Tu Nhiên, anh vẫn đánh hơi thấy một tí dấu vết, Đào Đào dường như đã chia tay với Tả Tu Nhiên rồi.

Điều này rất xấu hổ, nhưng anh thừa nhận, ý thức được điểm này, tim anh chấn động, bất giác trong lòng trộm mừng thầm.

Mấy ngày không về Thịnh Hải Các, anh đã quên mất chỗ ngoặt có một ngọn đèn đường đã bị hư, xe chạy qua góc, suýt thì đụng phải bồn hoa. Sửa xe xong, chuẩn bị lên lầu thì Trương Hoàng gọi đến.

“Hoa Diệp, em vừa nghe được một tin nội bộ.” Giọng Trương Hoàng ép xuống rất thấp, không biết là đang ở đâu gọi điện. “Liên quan đến Mộc Ca, đoàn có thể sẽ đuổi cô ấy.”

Hứa Mộc Ca chạy sô ở bên ngoài, là kiểu bar tầng hầm. Có người chụp hình cô tải lên mạng, trang điểm rất đậm, hở vai lộ ngực, bị lãnh đạo trong đoàn nhận ra. Là diễn viên của đoàn văn công bộ đội, chuyện này ảnh hưởng rất xấu. Trong đoàn tối nay họp, là để thảo luận sẽ xử lý Mộc Ca

như thế nào. Trương Hoàng và thư ký trong đoàn khá thân thiết, anh ta nhận được thông tin liền vội báo cho Hoa Diệp.

Hoa Diệp vội gọi điện cho Hứa Mộc Ca, không ai nghe máy. Anh bức bối căn môi, xoay người đi ra ngoài. Vừa mới mở cửa xe, Hứa Mộc Ca đã gọi điện lại.

“Vừa nãy em vào nhà vệ sinh, Diệp, anh về đến nhà rồi à.”

“Em đang ở đâu?” Anh lạnh giọng hỏi.

Hứa Mộc Ca ngậy người một lúc, cười nói: “Đang ở nhà, không thì còn ở đâu?”

“Anh đang ở dưới lầu, em xuống đi.”

Hứa Mộc Ca im lặng, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói một câu: “Diệp, em... và Kinh Nghệ đang chơi ở ngoài, anh đợi em nửa tiếng nữa, em sẽ về nhà ngay.”

“Được!” Anh mở cửa xe, rồi lại lên xe. May mà chỉ uống có một ly rượu nhỏ, thần trí vẫn còn rất tỉnh táo. Vào Thư Hương Trạch Đệ, đậu xe xong, vừa rút một điều thuốc thì xe của Hứa Mộc Ca chạy tới.

“Diệp!” Cô vội vàng đi về phía anh.

Anh ném đầu thuốc lá trong tay vào thùng rác bên cạnh, mặt không cảm xúc nhìn cô. Có thể là cô quá hoảng hốt nên chưa kịp tẩy trang, viền mắt trang điểm thật đậm, son môi rực rỡ, mái tóc dài để kiểu nổi loạn, mang đậm vẻ phong trần.

“Anh biết đi hộp đêm chơi mà, đánh nhau đều ăn mặc như thế này.” Trong ánh mắt anh, cô càng thêm hoảng loạn.

Anh cười cười, “Chơi vui vậy cơ à?” Ý cười đó không kéo dài đến đáy mắt, mà lạnh lùng, giống như đang đứng trên tòa, chất vấn nhân chứng vậy.

“Diệp?” Cô lúng túng căn môi, “Nếu anh không thích em đi hộp đêm thì sau này em sẽ không đi nữa.”

“Mộc Ca, em là quen nói dối hay là cho rằng với anh thì không cần thiết phải nói thật?” Anh vẫn đang cười, nụ cười ấy làm cô đau.

“Di Quý qua đời, tâm trạng anh không tốt, em có thể hiểu. Có điều anh làm tổn thương em như vậy, em rất khó chịu.”

“Lẽ nào em chưa từng dối gạt anh sao?”

“Diệp...” Cô hít vào, “Anh không thể tha thứ cho quá khứ của em?”

“Quá khứ tạm thời không nói đến, nói hiện tại đi, rốt cuộc tối nay em đã đi đâu?”

Cô né tránh ánh mắt anh, quay người sang một bên, thật lâu không nói gì.

“Anh không trân trọng công việc hiện tại của em một chút nào?” Công việc này của cô là lần đầu tiên Quý Mạnh Nhân khi còn sống chịu khom người nhờ người khác giành lấy cho cô. Người mạnh mẽ như vậy, làm việc này, ám ức biết bao nhiêu, bắt đắ dĩ đến thế nào, không chỉ là muốn cô sống tốt, mà từ đó để anh có thể tiếp tục yên ổn sống cùng với Đào Đào.

“Anh biết hết rồi?” Cô nhìn chằm chằm ngón chân lộ ra khỏi dép của mình, khẽ than.

“Trương Hoàng nói đoàn sắp đuổi em.”

“Không đâu, chỗ đó không có người quen.” Cô hoảng hốt xoay người lại.

“Ảnh đăng lên mạng, chân trời góc biển đâu đâu cũng có người quen. Tại sao em lại làm như vậy?”

“Diệp, làm sao đây? Em không thể mất công việc đó, em... không có làm chuyện gì quá đáng, em chỉ kéo đàn và hát ở trong đó thôi, đợi em gom đủ hai trăm nghìn thì em sẽ không đi nữa.”

“Em cần hai trăm nghìn để làm gì?”

“Em... cần dùng gấp.”

“Hai trăm nghìn gần như không phải con số quá lớn, em mở lời với anh, Trương Hoàng và Kinh Nghệ, bọn anh sẽ từ chối em sao? Mộc Ca, đến bây giờ, em vẫn còn nói dối.”

Cô kéo tay anh, nước mắt tuôn ào ạt, nhanh chóng làm nhòe lớp trang điểm, mặt lập tức biến thành một cái bần phối màu, “Hai trăm nghìn không

phải con số quá lớn, nhưng cũng không phải số nhỏ, em mở lời với bất cứ ai trong các anh, mọi người đều sẽ hỏi em dùng vào đâu, chuyện này sẽ truyền đến tai anh, em... không thể nói chuyện này, bắt buộc phải tự em giải quyết.”

“Được, vậy em tự giải quyết đi! Anh về đây.” Anh quay đầu bỏ đi.

“Diệp, anh giúp em với, em không thể mất việc được.” Cô níu anh lại.

Anh mím chặt môi, “E là anh cũng bất lực thôi.”

“Nhưng mà, em làm việc này cũng là vì anh đó.”

“Vì anh?”

Cô dùng tay lau đi nước mắt, kéo anh đến dưới bóng cây trong vườn hoa của tiểu khu, khề khàng nói, “Đúng vậy, hai trăm nghìn này, một ít là cho bệnh viện, còn lại là cho Tiểu Phần.”

“Chuyện này thì liên quan gì đến anh?” Anh sững sờ.

Cô ngẩng đầu lên, “Tiểu Phần mang thai con của chúng ta, đã được năm tháng rồi.”

Câu tiếp theo của Hứa Mộc Ca khiến nụ cười của anh đông cứng trên khóe môi, “Tiểu Phần chỉ là mang thai hộ thôi, đứa bé trong bụng nó là con của em và anh.”

Hoa Diệp sững sờ, dường như là không thể tiêu hóa nổi câu trả lời của cô, “Chuyện này sao có thể chứ?”

“Từ cung của em không thể mang thai, nhưng không có nghĩa là em không còn chức năng sinh nở. Dừng trứng của em và tinh trùng của anh kết hợp thành trứng thụ tinh ở bên ngoài, rồi cấy vào trong tử cung của người mang thai hộ, sau chín tháng là sinh ra con của chúng ta. Trước khi mang thai, em có đưa Tiểu Phần đi kiểm tra sức khỏe rồi, nó rất khỏe mạnh, đến nhóm máu cũng giống em luôn. Mấy hôm trước con bé đi khám thai, thai nhi cũng rất tốt!”

“Em điên rồi!” Hoa Diệp chết lặng, “Mang thai hộ chỉ có thể lấy y tế làm mục đích, đồng thời phải phù hợp với quy định của pháp luật, em làm như vậy là phạm pháp đấy.”

“Em và Tiểu Phần đã thỏa thuận trước rồi, sau khi sinh con ra, nó sẽ cảm tiền về quê, sau này sẽ không gặp nhau nữa, em là mẹ của đứa bé. Chúng ta chỉ có một đứa con, sẽ không vi phạm bất cứ quy định nào.”

Hoa Diệp thật sự muốn phát điên, “Em không thấy chuyện lớn như vậy nên hỏi ý kiến anh trước sao?”

Giờ nghĩ lại cũng không có gì lạ. Sao Hứa Mộc Ca lại chăm sóc chu đáo tỉ mỉ cho Tiểu Phần như vậy, cho Tiểu Phần vào ở chung cư, dạy cô ta vệ sinh, đọc và xem nhiều phim sách có ích, còn thuê nhà cho cô ta... Mấy tối anh ở lại đó cũng đều là do cô sắp xếp... Đúng vậy, cô cũng từng nói cô sẽ cho anh một đứa con...

“Diệp, em cũng là bị ép thôi, anh mò côi cha, di Quý vốn đã không thích em, nếu lại biết em không thể sinh con thì em sẽ càng hết hi vọng, em nghĩ nếu như có con rồi thì chúng mình ở bên nhau sẽ thuận lợi hơn nhiều.”

“Nhưng mà đứa bé... đứa bé nên là sự kết tinh của tình yêu, chứ không phải là một công cụ...” Mặt anh bỗng chốc trắng bệch, hơi thở không ổn định.

Hôm đó Đào Đào nũng nịu đẩy anh ra, nói bao trong nhà đã dùng hết, bảo anh đi mua một hộp, anh choàng vai cô, buột miệng nói: “Tiểu Đào, chúng ta sinh một đứa con đi!”

Đó không phải là dùng con cái để trói chặt cuộc hôn nhân đang chao đảo sắp rơi xuống vực của họ, mà là sợ cô sẽ vì Mộc Ca về nước mà dễ dàng bỏ anh. Anh lấy cô không phải là người bị đuổi nước nắm chặt miếng ván. Có cô, anh sẽ được yên lòng, sẽ an toàn và ấm áp. Có một đứa con giống anh hoặc giống cô, đều được, gọi cô là mẹ, gọi anh là bố, gia đình này sẽ được hoàn chỉnh, vững chắc, bất cứ ai cũng sẽ không cướp được, không thể đánh hạ. Anh hiểu tính cách Mộc Ca, nên có thể dễ dàng làm trỗi dậy lòng thông cảm của cô. Anh chăm sóc Mộc Ca, một phần là do thói quen, một phần cũng là sự thông cảm, và nhiều hơn là muốn Mộc Ca sống tốt, để anh có thể toàn tâm toàn ý ở bên Đào Đào.

Anh đã sai, Mộc Ca chỉ có thể là bạn gái trước đây, không phải là trách nhiệm của anh. Dù là yêu hay là trách nhiệm, nghĩa vụ, lẽ ra anh đều phải giữ cho Đào Đào. Anh nhìn thấy trong điện thoại cô có hình của Tà Tu Nhiên thì ghen ghét, đố kỵ. Anh vì cô và Tà Tu Nhiên chia tay mà mừng thầm trong bụng... Anh ngốc, nói với cô anh sẽ không rời xa cô, sẽ không làm chuyện có lỗi với cô, thật ra đó là yêu, là tình yêu...

Anh yêu cô!

Sau khi ly hôn, anh hồn bay phách lạc giống như một thằng ngốc chạy đến đường Quế Lâm nhìn trộm cô. Sáng sớm thức dậy mở mắt ra liền không tìm được mà nhớ đến cô, rồi đau lòng, anh luôn nói cô giống con nít, còn anh là một thằng đàn ông trưởng thành mà lại khao khát được cô

che chở.

Yêu một người, mới bằng lòng để cô ấy mang thai đứa con của mình, đầu bạc răng long

Yêu một người, mới có thể ở trước mặt cô ấy vứt bỏ tất cả mệt mỏi và đau buồn, không cần phải giả vờ mạnh mẽ.

Yêu một người, nên lòng ngập tràn hân hoan, miệng luôn nở nụ cười, chứ không phải là dẫn vật, thất vọng vô bờ bến.

Thế nhưng, anh lại khiến bản thân mình rơi vào trong một đám mây mù, buông tay cô, để cô lướt qua vai mình. May mà cô vẫn chưa đi xa. Anh ngẩng đầu lên, hai mắt lấp lánh, anh muốn đuổi theo, nắm chặt tay cô, rồi không buông ra nữa, không buông...

“Diệp, lẽ nào anh không muốn có con với em?” Hứa Mộc Ca nhìn sắc mặt anh biến đổi nhanh chóng, con ngươi co rút dữ dội, giọng nói vì lo âu mà có hơi run rẩy.

“Lúc đầu, là em bỏ đi con của chúng ta, bây giờ thì em âm thầm tìm người khác mang thai hộ, có chuyện nào em nghĩ đến cảm nhận của anh đâu? Mộc Ca, em không thay đổi một chút nào, vẫn luôn ích kỷ hành động một mình, không hề để ý đến người khác.”

“Diệp!” Sắc mặt Hứa Mộc Ca trắng bệch, bỗng chốc thất thần.

“Chúng ta đều là người trưởng thành, nhưng không phải người hoàn hảo ai cũng đều sẽ phạm sai lầm, nhưng không thể sai lại thêm sai.”

“Sai? Em như vậy là vì yêu.”

“Không, em không yêu anh, người em yêu là chính bản thân em. Nếu hai người thật lòng yêu nhau, thì cho dù không có con cũng có thể ở bên nhau đến già.”

“Anh nói như vậy thật là không có trách nhiệm, nếu không phải vì anh, tại sao em phải khổ sở chịu ảm ức như vậy?”

“Em làm như vậy là coi anh như một mục tiêu, em không thể thua được mà thôi.”

“Diệp, em không dám tin là anh có thể nói ra những lời lạnh lùng vô tình như vậy, anh đã quên những gì trước đây chúng ta có rồi sao?”

“Lúc em đi Pháp, chúng ta cũng có tám năm, em có thể dễ dàng vứt bỏ, tại sao lại yêu cầu anh vẫn luôn giữ mãi? Mộc Ca, không ai mãi luôn ở một chỗ chờ đợi. Anh đã yêu Đào Đào. Những gì anh làm đối với em chỉ là thông cảm, chứ không phải tình yêu.”

“Anh gạt em, không thể nào, người anh yêu rõ ràng là em, nếu không sao anh lại ly hôn với Đào Đào?” Cô hoảng loạn nắm chặt tay anh, như là sợ anh sẽ biến mất.

“Ly hôn không phải vì em, là anh đã khiến Đào Đào thất vọng.”

Hai vai Hứa Mộc Ca run run, mặt cô lộ ra vẻ tuyệt vọng và bất lực dưới ngọn đèn đường. “Diệp, đã đi đến ngày hôm nay rồi, anh đã lấy lại được tự do, chúng ta đã có con rồi, anh đừng nói với em là anh muốn chia tay đây nhé!”

Anh trầm mặc, trong lòng dâng lên nỗi thê lương và chua xót.

“Trong căn hộ của em có ảnh siêu âm của đứa bé, em còn nghe được nhịp tim của nó nữa. Đã có thể nhìn rõ ràng ra dáng vẻ của nó rồi. Ba tháng nữa em định xin đoàn nghỉ phép, nói là em có thai. Em hơi gầy, mặc đồ rộng, năm sáu tháng người khác sẽ không nhìn ra. Em đưa Tiểu Phần đến chỗ khác dự định chăm sóc hai tháng, đợi con được sinh ra, anh lái xe đến đón em, sẽ không ai nghi ngờ đứa bé không phải do em sinh đâu. Diệp, em có mẹ cũng như không có, anh từ nhỏ đã không có bố, sau này gia đình ba người chúng ta, sẽ hạnh phúc giống như những gia đình khác. Nhưng mà bây giờ đoàn muốn đuổi em, anh nói những lời này... đồng nghĩa với việc khiến em đang từ trên thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.”

“Mộc Ca, em không hiểu sao, đứa trẻ không phải là công cụ để duy trì hôn nhân, nó đến với thế giới này thì nên là một sinh mệnh hạnh phúc.”

“Vậy là anh muốn vứt bỏ con ruột của anh sao?” Cô nhìn anh chằm chằm, trong mắt tràn đầy ngọn lửa phẫn nộ. “Anh nói em lúc đầu bỏ con là rất ích kỷ, nhưng đó mới chỉ là một phôi thai, chưa đủ bốn mươi ngày. Còn đây đã sắp được năm tháng rồi, anh làm như vậy, là rất vĩ đại sao?”

Hoa Diệp đau khổ nhắm mắt lại, “Mộc Ca, nếu để em trai em lựa chọn, cậu ta bằng lòng đến với thế giới này sao?” Câu hỏi sắc bén này khiến Hứa Mộc Ca run rẩy, “Nó... đến tìm anh rồi?”

“Đừng cứ suy đoán người khác đã làm gì với em như vậy, cậu ấy chính đại, khoan dung hơn em nhiều. Chúng ta cho con sinh mệnh, có thể sẽ không cho nó được của cải, không cho nó được thiên bẩm, nhưng chí ít nên cho nó một môi trường trưởng thành bình thường, yên bình và hạnh phúc.”

“Chỉ cần anh yêu em, chúng ta sẽ có mọi thứ.” Cô lặng lẽ chớp mắt.

“Anh xin lỗi, Mộc Ca!” Anh rút cánh tay về, “Anh không làm được.”

“Nếu lúc em về nước, anh đối với em lạnh lùng bằng giá thì em sẽ nảy sinh những hi vọng này sao? Đừng nói gì mà không phân biệt rõ thương hại hay là tình yêu, được, trước khi anh ly hôn không phân biệt rõ. Vậy sau khi ly hôn thì sao? Đứa bé là từ đâu mà đến? Anh nói sẽ kết hôn với em trước mặt bố em là ý gì?”

Anh nhìn cô đủ mười giây, hít vào một hơi rồi thở ra, “Mộc Ca, em kiên trì muốn sinh đứa con này sao?”

“Đây là đứa con em bỏ hết tâm huyết mới có được, cũng có thể là đứa con duy nhất của em, đương nhiên là em phải sinh rồi. Có thể anh không biết, Tiểu Phần mang thai bị nghén rất dữ, bây giờ đã lớn tháng như vậy rồi, không thể phá thai được nữa rồi.”

“Mộc Ca... gượng ép chúng ta ở bên nhau như vậy, sẽ không hạnh phúc đâu.” Anh khò sở nhắm mắt lại, cảm thấy máu huyết vừa mới dâng trào đang từ từ chảy xuống điểm đông, “Em đừng có ép anh!”

Cô khóc, trong gió đêm truyền đến tiếng riu rít của chim chóc, nước biển vỗ bờ ở xa xa, trời nổi gió, mấy phiến lá mới rụng tạo vòng tròn trên mặt đất, rồi bay đi thật xa.

“Không phải em ép anh, là anh đang ép em” Trong nước mắt, cảm thấy gương mặt anh rất mơ hồ, rất xa vời, “Có lẽ em đã làm sai, hoặc là thật sự đã sai, nhưng mọi xuất phát điểm, đều là muốn yêu anh nhiều hơn, muốn được ở bên anh. Nếu nói sai thì đó là đã yêu sai.”

“Người như em, không xứng nói đến tình yêu.” Anh khàn giọng gào lên.

Hứa Mộc Ca lau nước mắt, trên mặt bỗng lóe lên ánh sáng nguy hiểm, “Tình yêu quá ư mờ mịt, có lẽ em thật sự không hiểu, anh cứ việc yêu người anh muốn yêu đi. Còn em nhất định phải sinh đứa con này. Em sẽ giống như mẹ anh một mình nuôi nó lớn khôn.”

Anh nhìn cô, trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng và đau buồn, cứng nhắc bóp chặt tay, “Mộc Ca, cái giá phải trả quá lớn rồi.”

“Trên đời này có chuyện tốt đẹp gì không trả giá mà có được sao?” Cô cay đắng nhìn anh, xoay người rồi đi.

Anh đứng yên tại chỗ, không nghĩ ngợi gì được nữa, anh chỉ đau lòng hiểu rõ một điều là hạnh phúc gần kề trong gang tấc vừa rồi, chớp mắt đã quá xa vời.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Chương Cuối

Tô Châu đầu tháng Bảy, trong Chuyết Chính Viên tiếng ve kêu râm rân, càng thêm vài phần nắng nóng, may mà đâu đâu cũng có bóng râm, còn có đình đài, dạo chơi bên trong cũng không gọi là quá nóng.

Đào Đào vốn muốn đi ra ngoài một mình, nhưng Đào Giang Hải kiên quyết để mẹ Đào và đi giúp việc đi cùng cô. Bảo là đi cùng nhưng mẹ Đào và đi giúp việc chơi rất vui, mấy ngày đầu thì đi vài cỗ trấn gần đây, mua một đồng đặc sản, hôm nay lên phố lại mua mấy khúc tơ lụa, hoàn toàn không có ý muốn đi dạo lâm viên gì hết, nhìn thấy tiệm nào đặc sắc liền không thể dời bước.

Để đi bộ cho tiện, Đào Đào mang đôi dép lê màu hồng và đi đường tắt trải đầy đá dăm, cảm thấy gót chân tê tê. Lần đầu tiên đi dạo, ngắm hoa, xem cá một cách thông thả thế này vào giờ làm việc nhưng tâm trạng lại rất nặng nề.

Cô không giống như người phụ nữ mạnh mẽ liều mạng trên thương trường, làm một nhân viên quen rất vui vẻ, nhưng cô không thể không ép bản thân suy nghĩ một số việc bằng góc độ của một người quyết sách. Sớm muộn gì cô cũng phải tiếp nhận quảng trường nội thất, bây giờ tìm hiểu sớm một chút, cô tự an ủi mình như vậy. Ngày mai về lại Thanh Đài, cô sẽ tranh thủ thời gian đi dạo khu lâm viên nổi tiếng nhất Tô Châu là Chuyết Chính Viên. Khách du lịch trong khu này không nhiều, có một vài con đường nhỏ rất yên tĩnh, chỉ có một mình cô đi dạo, cô chụp vài tấm hình, rồi cắt mấy ảnh vào.

Đi du lịch có người đồng hành vẫn tốt hơn, chơi một mình giống như kiểu ứng phó vậy, thấy gì cũng vội vã lướt qua. Nếu như... Tập trung nín thở rồi lại không tìm được mà nhớ đến Tả Tu Nhiên. Tuy cô không nghe điện thoại của anh nhưng ngày nào anh cũng kiên trì gọi cho cô, một ngày mấy lần. Tối đến, anh sẽ cố định nhắn cho cô một tin: “Đào Đào, anh ngủ đây, em ngủ ngon! Trong mơ không được nghịch ngợm, ngoan ngoãn để anh ôm, để anh hôn. Yêu em!” Cô cầm điện thoại, nằm trên giường nghĩ người thật lâu. Đường như anh lo cô sẽ quên mất mấy tháng họ ở bên nhau nên lúc nào cũng nhắc nhở cô. Chỉ là làm như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Chỉ thêm đau lòng mà thôi.

“Tiểu Đào!” Mẹ Đào và đi giúp việc đứng dưới cổng hình mặt trăng vẫy tay với cô, “Nóng chết mất, người mẹ với đi toàn mồ hôi, muốn về khách

sạn tắm nước lạnh.”

“Vâng, vậy về thôi, có mua được gì không ạ?” Lúc vào vườn, mẹ Đào nhìn thấy bên cạnh có một tiệm chuyên bán dù và quạt giấy hình chim muông hoa cỏ, liền chạy đến xem, cô không muốn đợi mẹ nên vào vườn trước.

Ba người quay về khách sạn, ai tự người nấy tắm nước lạnh. Di giúp việc vừa sắp xếp hành lý vừa hỏi tối nay ăn gì. “Đi Công xã Giang Nam ăn đi! Nhưng giờ tôi muốn uống nước ép hoa quả, khát chết mất.” Mẹ Đào nói.

“Gọi phục vụ phòng?” Di giúp việc hỏi.

Đào Đào móc ví ra, “Bên cạnh khách sạn có tiệm nước, con xuống dưới mua vài ly nước ép dưa hấu.”

Mẹ Đào nhìn cô đóng cửa rồi bắt đầu đi trao đổi ánh mắt với Di giúp việc, “Nếu con bé khóc ra được thì trong lòng tôi ngược lại thấy nhẹ nhõm hơn. Nó như vậy, tôi không thiết gì hết.”

“Trong mắt Tiểu Đào không có chút tình thần nào. Haiz, phu nhân, bà nói xem rốt cuộc thầy Tà có tốt hay không? Trông cậu ấy như thế, tôi thấy không giống giả dối.”

“Có thật thì cũng vô ích thôi, Hoa Diệp là anh rể cậu ta, ngày lễ ngày tết gặp nhiều sẽ rất ngại. Tiểu Đào nhà tôi không biết sao mà cứ lặn lội đường hôn nhân thôi.”

Di giúp việc gạt đầu, rồi lại thở dài, vùi đầu tiếp tục bận rộn.

Đào Đào ra khỏi thang máy, ánh nắng hoàng hôn vẫn còn rất chói mắt, cô nheo mắt lại, cúi đầu nhanh chóng đi ra ngoài, đột nhiên nghe thấy ngoài sảnh có người nhắc đến tên mình, cô quay đầu nhìn thì cũng người, là nữ thư ký rất giỏi giang của Tà Tu Nhiên.

“Đào trong đình Đào Nhiên, Đào trong sóng đào.” Nữ thư ký nói với cô tiếp tân, “Vào đây ở tuần trước. Có người này không ạ?”

Đào Đào mím môi không biết làm thế nào, quay người qua, quả thật Tà Tu Nhiên đang ngồi trên sofa khách vẫy tay với cô.

“Tổng giám đốc Tà, Đào...” Nữ thư ký quay đầu lại liền nhìn thấy Đào Đào ở phía sau, cô mỉm cười, nuốt trở lại nửa câu sau, gạt đầu với Đào Đào, rồi ra khỏi đại sảnh.

“Trùng hợp quá!” Tà Tu Nhiên nhìn cô không mấy tình nguyện bước đến gần, cười cười.

Sắc mặt anh không được tốt, không giống như một môi, gần như là đang rất chịu đựng điều gì đó, trán hơi chau lại, “Anh đi công tác Thượng Hải, tiện đường đi ngang đây, không ngờ lại gặp em. Mọi chuyện đều thuận lợi chứ?”

Cô ngồi xuống, hai tay cuộn tròn trên gối, không biết sao hô hấp có hơi run rẩy, “Mọi chuyện đều rất tốt, mai em về lại Thanh Đài.”

“Ừm, đi tàu?”

“Vâng.”

“Vậy phải ngồi rất lâu đó, chuẩn bị thêm nước với đồ ăn vặt, tắm trước ở khách sạn, trên xe tắm không tiện đâu.”

Cô mím môi, chỉ dán mắt vào tay mình, đầu ngón tay trắng bệch, run run, cô không kiểm soát được mà căng thẳng xen lẫn đau buồn.

Sao lại là tiện đường chứ? Nghe ngóng được cô đến Tô Châu, rồi tìm tới khách sạn cô ở, không biết anh đã dùng hết bao nhiêu tâm tư.

“Tối nay anh phải đến Thượng Hải, từ Tô Châu đến Thượng Hải phải mất khoảng hai tiếng, anh còn có thể ở đây năm phút nữa.” Anh giờ cổ tay lên, nhìn đồng hồ.

“Thầy Tà...” Cô ra sức cắn môi, ngược mắt lên, “Đừng... làm như vậy nữa.”

“Đào Đào,” anh bật cười thành tiếng, “Em biết không? Lúc nhỏ anh là một thằng liều mạng, khi anh mới sang Đức, đánh nhau với người ta, tuy người châu Âu to con nhưng chỉ cần anh không hoàn toàn nằm bẹp xuống thì dù chỉ còn chút hơi tàn anh vẫn sẽ liều mạng xông tới, vì vậy anh có rất nhiều cơ hội để thắng.”

Cô cắn môi, lắc đầu, “Việc này khác.”

“Giống mà, có thể tùy ý từ bỏ, đó không phải là yêu.”

Cô trừng anh, nhìn vào tận sâu nơi đáy mắt đen láy của anh, ở đó là sự thản nhiên chân thành, tự tin và không chút sợ sệt.

“Một đứa con không cha như anh mà còn lớn lên khỏe mạnh, không trở thành kẻ bại hoại của thế giới thì em có gì mà không thể đổi mặt chứ?”

“Thầy Tả!” Cô thật sự bức mình vì cái vẻ không nghiêm túc của anh.

“Đào Đào, anh có một chí hướng rộng lớn. Kiên trì độc thân vì một đám phụ nữ, đó gọi là quan hệ bừa bãi; kiên trì độc thân vì một người phụ nữ, đó chính là tình thánh vĩ đại. Nếu không thể yêu em, hãy để anh được làm tình thánh!”

Cô yếu ớt tròn mắt anh một cái, bức bối nói: “Hết năm phút rồi.”

Tả Tu Nhiên đứng dậy, “Tiễn anh đến cạnh xe.”

Anh đi rất chậm, có hơi khó khăn, nhưng trên mặt vẫn luôn bình tĩnh dịu dàng, “Anh không khỏe ở đâu à?” Ánh đèn phản chiếu làn da anh nhợt nhạt một cách lạ thường.

“Trong tư có được gọi là bệnh?” Anh cúi đầu hỏi.

Cô quay đầu đi mặc kệ anh.

Cô thư ký nhìn thấy họ liền vội vàng kéo cửa xe ra, trong xe còn có một người tài xế.

“Không có yêu cầu gì khác, thỉnh thoảng nghe điện thoại của anh, có được không?” Anh dựa cửa xe, nhìn cô với vẻ sâu xa.

Cô cười khổ, đóng cửa xe giúp anh, “Thuận buồm xuôi gió!”

Sắc trời đã tối, cửa xe ngăn cách cô và anh thành hai thế giới, cô có chút muốn khóc.

“Cô Đào,” nữ thư ký chặn chừ giây lát, mở miệng nói, “May mà Tô Châu không lớn, nếu cô ở Thượng Hải, thì chân tôi sẽ tàn phế mất, khách sạn này là khách sạn thứ mười hai chúng tôi tìm, ha, vừa đủ một tá. Tôi mà còn thế này, người đang bệnh như Tổng giám đốc Tả không nghĩ cũng biết thế nào.”

“Anh ấy bị bệnh?”

“Viêm ruột thừa, đang truyền nước điều trị, không nói nữa, tối nay chúng tôi phải đến Thượng Hải để truyền nước, sáng mai có một cuộc họp, vốn là Phó tổng giám đốc đi, nhưng nghe nói cô đang ở Tô Châu nên anh ấy đến.”

Xe đã biến mất nơi đầu đường Tô Châu mùa hạ, cô vẫn còn đứng đó, không nhúc nhích, cho đến khi mẹ Đào gọi điện, cô mới hoàn hồn trở lại, sau đó cả đêm trên đường về Thanh Đài, cô cứ ngẩn ngơ mãi.

Cô là người mới trong ngành nội thất, lúc mới đầu không thể nhận công việc quản lý mà theo Đào Giang Hải từ từ làm quen tình hình trước, mỗi ngày đều bận rộn, nhưng rất phong phú, rất bình yên.

Lần thứ hai gặp lại Hoa Diệp là khi ký hợp đồng với công ty trang trí, vừa khéo anh là luật sư cố vấn của công ty trang trí. Ký hợp đồng xong, anh giữ cô lại ăn tối, là nhà hàng trước đây hai người thường đến. Anh gấp đồ ăn, rót sữa chua cho cô, trong khi ăn luôn hỏi cô đã chơi những nơi nào ở Tô Châu, cũng không gọi là tệ nhạt.

Ăn xong ra, anh đưa cô về nhà, không dùng xe trước sân mà lái thẳng đến bờ biển, “Đi dạo một lát nhé!”

Cô chần chừ giây lát, không từ chối, giữ khoảng cách nửa cánh tay với anh, chậm rãi bước đi. Gió biển hiu hiu, sóng biển rì rào, buổi tối ở Thanh Đài vẫn rất mát mẻ.

“Tiểu Đào, trước đây anh gần như là một người chồng không xứng đáng.” Anh nói với vẻ trêu đùa.

Cô cứng người giây lát, cười nói: “Em cũng không làm tốt. Có điều, nhiều lúc đúng là anh khiến em rất đau lòng.”

Anh dừng bước, mặc cho gió biển thổi bay áo sơ mi, “Nhiều lúc nghĩ lại những gì mình làm lúc đó, không thể hình dung bằng từ tội tệ. Mà anh còn nghĩ rằng em không hiểu chuyện, anh lại không làm sai điều gì, em chỉ đang giận dỗi giống như một đứa trẻ.”

Cô ngẩng người, rụt rè kêu lên một tiếng, “Hoa Diệp...” Hứa Mộc Ca đúng là dạy dỗ có phương pháp, vậy mà anh đã tỉnh ngộ rồi?

“Tiểu Đào, anh vẫn luôn nợ em một câu xin lỗi từ tận đáy lòng. Anh xin lỗi vì đã khiến em buồn.”

“Không có gì...” Lời xin lỗi đến muộn, vẫn khiến cô ghen ngào. Chỉ là thời gian sẽ không trôi ngược theo một tiếng xin lỗi, họ sẽ không bao giờ quay lại được nữa rồi.

“Tiểu Đào.” Anh xoay người lại, đối diện với cô, “Nếu lời xin lỗi này đến trước tết thì em có còn kiên trì ly hôn không?”

Cô sợ hãi nhìn anh, sau đó cô mới biết đây là anh đang lấy hết dũng khí muốn cô níu giữ anh.

Cô mỉm cười khéo léo: “Hồi ức, sự ân ý, tình cảm không kìm chế được giữa anh và cô ấy là thứ không ai có thể thay thế được, em thật sự không có sự tự tin để tiếp tục kiên trì ấy.”

Anh than thở, con người đen lấy sâu xa u ám, “Em... với Tả Tu Nhiên sao rồi?”

“Em và anh ấy sẽ không như thế nào hết. Có một số chuyện không thể thật phóng khoáng thật rộng lượng được, ha, em so đo tính toán như vậy đấy.”

Sự bất đắc dĩ trong lời nói của cô khiến anh hơi cay đắng, một số lời muốn buột miệng nói ra nhưng anh đã nuốt trở lại một cách khó khăn.

Thực ra, anh cũng không có tư cách nói lại những lời này. Cô vẫn còn nhỏ, cuộc đời cô không nên vì anh mà biến đổi quá phức tạp.

“Anh xin lỗi.” Anh nhìn bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô, thật sự không nắm được nữa rồi.

“Chuyện này không liên quan gì đến anh, là ông trời chơi khăm mà thôi. Mẹ em nói nếu trong nhà có người lớn mất thì chuyện hỷ phải để sau bốn mươi chín ngày, nếu không thì phải đợi ba năm sau mới có thể tổ chức được, ha, thật là mê tín. Có điều, anh và Hứa Mộc Ca cũng gần như đã kết hôn rồi nhỉ!”

“Tiểu Đào, những lời này em không thể hỏi.” Tim anh đau đến co thắt, giống như anh kết hôn cô rất vui vậy. “Đúng là anh đã làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn với em, nhưng trong nửa năm kết hôn của chúng ta, anh...”

“Đừng nói nữa, Hoa Diệp, nói chuyện khác đi, những chuyện này khiến em đau lòng.” Cô che miệng, ép nước mắt trở lại.

Anh gạt đầu, “Lạnh không?”

“Không sao, chúng ta về đi!”

“Tiểu Đào,” anh gọi cô lại, “Anh có thể... ôm em một cái...”

“Hoa Diệp?” Cô ngẹn ngào kêu lên.

Anh từ từ bước đến gần, dang rộng hai tay, cẩn thận ôm cô vào lòng, rồi ôm mạnh hơn từng chút một, “Tiểu Đào, làm chồng em, là hạnh phúc của anh.”

Nước mắt như chuỗi ngọc đứt dây, rơi lộp bộp, cô nhắm mắt lại, hạnh phúc thì sao chứ, muộn rồi, gì cũng đã muộn rồi...

Ngày nắng nóng đầu tiên đến Thanh Đài, quảng trường nội thất khai trương. Đào Đào làm trợ lý cho Chủ tịch đứng ở cửa tiếp đón khách, rất nhiều người chúc mừng, rất nhiều lễ hoa, Hoa Diệp gửi đến, Tả Tu Nhiên cũng gửi, ngoài ra còn tặng cô một bó hoa hồng đỏ lớn, trở thành đề tài để khách khứa nói chuyện say sưa ngày hôm ấy.

Ôm hoa hồng trở lại phòng làm việc, ngắm từng cánh vào trong bình, ngoài than thở ra thì cô chỉ cười khổ. Họ rất ít liên lạc, chuyện liên quan đến anh đều là nghe được từ miệng Phi Phi. Phi Phi nói anh làm việc rất bán mạng, thành tích nửa đầu năm của công ty Thanh Đài đứng đầu trong số các chi nhánh, tổng công ty quyết định năm sau tăng thêm một dây chuyền sản xuất xe cao cấp nữa cho công ty Thanh Đài. Phi Phi nói đùa, Tổng giám đốc Tả bận rộn tới mức không có thời gian hẹn hò với bạn gái, bây giờ anh cũng hút thuốc rồi, có lúc sẽ thấy anh kẹp điếu thuốc, đứng trên sân thượng ra chiều trầm mặc.

Hoàng hôn mùa mưa, đi giúp việc chi chiếc xe đua màu đỏ ở bên ngoài nói với cô, chiếc xe đó lại đậu ở bên đường nữa. Chiếc xe này bắt đầu từ một tháng trước cứ cách ba ngày là đến đây, đậu đến đêm khuya. Cô từng lái xe ngang qua, và tìm đập đèn cuồng. Chiếc xe này là thành phẩm mới của công ty Thanh Đài, chủ xe là thầy Tả. Từ ngày đầu tiên, cô đã biết rồi.

Đứng cả một ngày, chân tê tới mức không còn là chân mình. Về đến nhà, Đào Đào bị cảm lạnh, thay đồ xong lại xuống lầu. Đi giúp việc gọi, nấu canh đậu xanh, uống một chén rồi ra ngoài. Đào Đào bất đắc dĩ đành phải ngồi xuống, mẹ Đào đi tới, cười híp mắt nói với Đào Đào, Tiểu Tử Hoàn cuối cùng đã khiến Đào Yên Nhiên động lòng, tối nay hai người ôm con, tay trong tay đến nhà hàng rồi. Mẹ Đào cảm khái, con hư biết hối lỗi quý hơn vàng. Đào Đào cười cười, cảm thấy đây không phải là hối lỗi, mà là giác ngộ.

Hôm nay Phi Phi và Long Tiểu đi đăng ký kết hôn, Đào Đào chọn một bộ chăn mền nhập khẩu từ Milan ở quảng trường nội thất tặng họ làm quà kết hôn, ba người hẹn nhau cùng đi ăn tối. Bước vào nhà hàng, Phi Phi và Long Tiểu ngồi bên bàn ăn, đầu kẻ sát đầu, không biết đang thì thầm gì đó, lúc nhìn thấy cô, hai người hoảng hốt ngẩng đầu lên.

“Hai người sao vậy?” Đào Đào ngó hai người có chút khác thường.

“Không có gì...” Phi Phi ra sức nháy mắt với Long Tiểu.

Long Tiểu lại thở dài: “Đừng giấu nữa, anh nghĩ Đào Đào cũng sẽ không mấy quan tâm đâu. Hôm nay hai chúng tôi đi đăng ký kết hôn bất gặp luật sư Hoa cũng đang ở đó.”

“Ồ, chuyện này à, tôi còn tưởng là chuyện lớn gì chứ.” Cuối cùng Hứa Mộc Ca cũng chờ được đến lúc hoa nở, hẳn là rất đẹp và rất hương.

“Cô dâu không phải là cái người đi xem phim cùng, mà còn rất trẻ, hơi quê mùa, giọng địa phương rất nặng, còn chứa cái bụng chính mình nữa.” Phi Phi trừng to mắt, làm bộ trong không trung.”

Đào Đào chớp chớp mắt, không hiểu lắm.

“Mình thấy chắc cũng sáu bảy tháng rồi, đi đường cũng phải nhờ Hoa Diệp dìu, tính theo thời gian thì sau khi hai người ly hôn, họ đã ở với nhau rồi.”

Tim Đào Đào giống như ngừng đập, không đúng, họ ly hôn là vì Hứa Mộc Ca, Hoa Diệp là người đàn ông chung tình, sẽ không có người phụ nữ khác đâu.

“Liệu hai người có nhìn lầm không, anh ấy là họ hàng đi cùng cô ta nếu không thì là cùng khách hàng đến đó...”

Phi Phi thở dài: “Có thể nhân viên đăng ký cũng bất ngờ, nên đặc biệt kiểm tra lại, hỏi chú rể là Hoa Diệp phải không? Anh ấy nói phải.”

Sao lại như vậy? Sao lại như vậy chứ? Cô ngây ngốc ngồi trên ghế, quá nhiều cảm xúc cùng lúc ủa vào trong người cô, đan xen thành một nỗi hoang mang không thể kiểm soát.

Phi Phi nhìn cô với vẻ đồng tình: “Có khi nào là tình một đêm không xử lý ổn thỏa?”

Đào Đào bỗng đứng dậy, không nói lời nào, chạy như điên ra ngoài.

Cô đến văn phòng luật, bên trong đèn đuốc sáng trưng, một đồng hồ hỗn độn. Thư ký Trâu nói văn phòng luật dọn đến Thượng Hải, mọi người đều đang sắp xếp tư liệu, luật sư Hoa không có ở đây.

Cô lại đến Thính Hải Các, gõ cửa hồi lâu nhưng không ai trả lời. Cuối cùng cô không ôm hi vọng đến đại viện bộ đội, cửa khép hờ, cô đẩy ra, Hoa Diệp đang ngồi trên sofa hút thuốc, nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại.

“Tiểu Đào?” Anh hơi ngạc nhiên.

Cô há miệng, môi không ngừng run rẩy, rất lâu sau mới tìm thấy giọng nói của mình, “Phi Phi nói...”

Anh chậm rãi đi đến, cười nhẹ khẽ gật đầu. “Đúng vậy, anh kết hôn rồi.”

“Không phải Hứa Mộc Ca?”

“Đúng, anh và cô ấy không đến với nhau.”

“Tại sao?” Cô bật khóc hỏi ra câu này. Tại sao không cưới Hứa Mộc Ca? Cô đồng ý ly hôn, là để tác thành cho tình yêu của họ, không phải để nhường cơ hội cho người phụ nữ khác.

Tim cô đau đến vụn vỡ.

“Anh phải có trách nhiệm với đứa bé.”

“Anh không phải người như thế, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Nước mắt trào ra như đê vỡ, cô cúi đầu, chỉ cảm thấy thân thể theo cơn khóc của cô, càng ngày càng không nghe theo sự sai khiến.

Hoa Diệp khẽ cười tự giễu, “Em biết đàn ông đôi lúc cũng không giữ được mình mà.” Anh tìm được Tiểu Phần, thấy bụng cô ấy hơi nhô lên, ngồi ở ngoài cửa ngót nghét hai tiếng đồng hồ, sau đó đưa Tiểu Phần đi.

Anh mang hợp đồng giữa Tiểu Phần và Hứa Mộc Ca đến, bên A biến thành anh, có điều anh yêu cầu kết hôn với Tiểu Phần, như vậy sau khi đứa bé chào đời, trên giấy khai sinh sẽ có mẹ cũng sẽ có bố.

Chuyện có thể dùng tiền để giải quyết, trở nên rất dễ dàng.

Anh và Hứa Mộc Ca cuối cùng trở thành kẻ thù, về mặt pháp luật, mẹ đẻ mới là mẹ thật sự, cô ta tìm người mang thai hộ phi pháp, không có bất cứ lập trường nào để tranh giành con. Văn phòng luật dời đến Thượng Hải, rời khỏi Thanh Đài, tất cả quá khứ đều là mây khói. Không có anh, Đào Đào sẽ một lần nữa tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

Hứa Mộc Ca bị đoàn văn công đuổi, sau này có dự định gì, anh cũng không hỏi, anh không còn bất cứ trách nhiệm nào với cô ta nữa.

“Nói dối, nói dối!” Đào Đào khóc đến hụt hơi.

“Tiểu Đào,” anh giờ tay lên, dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô, “Đừng khóc, anh rất ổn.”

Anh đã tìm Tả Tu Nhiên, tối hôm đó, hai người đã nói rất nhiều, cũng uống rất nhiều rượu, anh rất khâm phục Tả Tu Nhiên, không yêu thì thôi, một khi đã yêu rồi thì không dễ dàng từ bỏ. Nếu lúc đầu anh có được một nửa sự quả đoán của Tả Tu Nhiên thì cũng không đến mức đi đến ngày hôm nay.

Anh là một luật sư thành công, nhưng lại là một người đàn ông thất bại.

“Tôi sẽ không nói cảm ơn anh đâu, cơ hội ông trời cho anh và tôi là bình đẳng, chỉ xem ai nắm bắt được mà thôi!” Tả Tu Nhiên nói.

Anh gật đầu, cười cay đắng.

“Em không ổn, em không ổn!” Đào Đào khóc nói.

Anh nhìn cô vẻ sâu xa, trong lòng vừa chua chát vừa đau buồn, trong tim cô vẫn còn chỗ dành cho anh. Tiếc là hôm nay họ đã không thể yêu nhau được nữa rồi. Có thêm một đứa con, không phải là chuyện thêm một đôi lứa. Huống hồ bây giờ có một người đàn ông hiểu cô, trân trọng cô hơn anh. Cô xứng đáng với những thứ tốt đẹp nhất.

Trong hôn nhân, mỗi người đều phải nắm chặt tay đối phương, nếu như buông lỏng thì đó là một cuộc đời khác rồi. Những câu chuyện gương vỡ lại lành chỉ xảy ra trong tiểu thuyết, trong hiện thực, không có mấy người có thể may mắn như vậy.

“Sau này em cũng sẽ ổn thôi.” Anh cười khẽ, trong mắt là nỗi bất đắc dĩ dày đặc.

Rời khỏi đại viện bộ đội, Đào Đào vừa khóc vừa trở về nhà, mẹ Đào và di giúp việc không biết đã xảy ra chuyện gì, hỏi cô bị làm sao, cô chỉ khóc chứ không nói, giống như khóc hết nước mắt cả cuộc đời vào ngày hôm nay vậy.

Ngày thứ hai Hoa Diệp dời đến Thượng Hải, thư ký Trâu đến quảng trường nội thất, gửi cho cô một bức thư thật lớn, cô chậm rãi bóc thư ra, phát hiện là một xấp giấy kẻ ô, mỗi tờ một trăm ô, tổng cộng mười tờ. Mỗi một ô đều dùng bút máy viết tên cô rất đều đặn, nhưng ô cuối cùng của tờ cuối cùng để trống, Hoa Diệp viết ở bên dưới: Bài tập em bố trí, anh đã hoàn thành xong, trong này là chín trăm chín mươi chín cái tên, còn một chữ anh viết ở trong lòng, anh nghĩ cả đời này anh sẽ không thể quên một cô gái tên là Đào Đào.

Cô cầm tờ giấy kẻ ô lại khóc không thành tiếng.

Anh dùng cách như vậy để nói cho cô biết anh yêu cô, đúng vậy, anh đã yêu cô, nhưng anh lại lấy người khác.

Lại là Thanh Đài độ giữa thu, gió luồn vào trong cổ đã cảm thấy lạnh, bầu trời xa xăm, bãi biển yên tĩnh.

Con của giám đốc tài chính quảng trường nội thất đang học đàn, giám đốc tài chính có hôm phải họp không thể đi đón con nên tìm cô giúp đỡ. Cô đẩy cửa chính phòng đàn, rất bất ngờ cô giáo là Hứa Mộc Ca.

“Cả hai chúng ta đều không ai thắng cả.” Không có Hoa Diệp kẹp ở giữa, Hứa Mộc Ca cũng bớt có ý đi, dẫn cô đi tham quan phòng đàn. Sau khi bị đuổi, hiện giờ cô ta dạy đàn để kiếm sống, vẫn còn độc thân, khí chất thanh cao ngày xưa đã bị kẻ sinh nhai gột đi sạch sẽ, ngược mắt lên, trên trán xuất hiện vài nếp nhăn rõ rệt.

Đào Đào cười cười, không tiếp lời.

“Có nằm mơ tôi cũng không ngờ anh ấy sẽ cưới Tiểu Phần, lúc đó tôi dờ dẫm. Khi anh ấy ác lên thì rất tuyệt tình, lại dùng thủ đoạn pháp luật với tôi, tôi nào có phải là đối thủ của anh ấy.” Hứa Mộc Ca nán lòng cụp mi xuống, “Bây giờ con cũng chào đời rồi!”

Đào Đào ngậy người vì giọng nói thê lương của cô ta.

“Cô vẫn chưa tha thứ cho anh chàng đào hoa đó?” Cô ta lại hỏi.

Đào Đào cắn môi, hít sâu một hơi.

“Quan hệ chị em của chúng tôi rất tệ, sao cậu ta có thể vì tôi mà hi sinh như thế chứ? Cậu ta hết lần này đến lần khác yêu cầu tôi buông Hoa Diệp, nói cô rất yêu Hoa Diệp. Vì vậy, tôi rất hận cậu ta, đồ ăn cây táo rào cây sung. Lúc cô ly hôn, tôi gọi điện khoe với cậu ta, nói Hoa Diệp vẫn còn yêu tôi. Bây giờ nghĩ lại thật là mỉa mai!”

Đào Đào ừ một tiếng, đôi mắt trong suốt u ám nhìn xe cô không ngừng qua lại ngoài cửa sổ.

“Tôi cũng biết là cậu ấy vô tội, người sai là mẹ tôi và người đàn ông kia, nhưng tôi nhìn cậu ấy là cảm thấy ghê tởm. Hình như cậu ấy thật sự thích cô, hôm ấy tôi nói mấy câu với cô, cậu ấy suốt thì liều mạng với tôi, còn chạy đi méc với Hoa Diệp nữa. Bây giờ chúng tôi đã hoàn toàn là người lạ rồi, không còn bất cứ quan hệ gì...”

“Đưa bé không đợi được nữa rồi, tôi đi trước đây.” Cô không đợi cô ta nói xong, khề cúi đầu, đi ra ngoài.

Tối về đến nhà, Đào Đào trần trọc ngủ không được, nghịch sợi dây đeo điện thoại màu xanh, ngẩn người. Hôm nay Tả Tu Nhiên không gọi cuộc nào, thật bất ngờ.

“Ngủ rồi à?” Cô gửi đi một tin nhắn, rất ngắn gọn.

Thật lâu mà không có hồi âm.

Cô ngồi dậy, chớp chớp mắt, bấm số gọi đi, người nghe điện thoại là nữ thư ký, cả người cô đờ đẫn.

“Cô Đào, tôi cũng đang cân nhắc xem có nên gọi điện cho cô không đây! Tổng giám đốc Tả vừa ra khỏi phòng phẫu thuật, thuốc gây mê chưa hết tác dụng nên vẫn còn đang hôn mê.

Tìm đập thành thích, hô hấp hơi gấp, “Anh ấy làm sao vậy?”

“Vẫn là bệnh viêm ruột thừa lại tái phát, lần này không thể điều trị bảo thủ nữa, đành phải làm phẫu thuật. Tôi phải vội đi lấy tài liệu, cô có thể đến một lát không?”

“Được!” Đang nói, chân đã tự động thò xuống giường tìm giày. Đến bệnh viện thì anh đã tỉnh rồi.

Ánh đèn phòng bệnh, trắng nhòa hiu quạnh.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh dờn tầm mắt qua, con người đen láy, sau đó chậm rãi chớp mắt, khoe môi nhoẻn cười, đòi cô lấy nước cho anh súc miệng, rồi lau mặt cho mình.

“Anh vừa mới mổ xong, bây giờ đừng có chú trọng vệ sinh như vậy có được không?” Trước mặt anh, cô muốn trợn mắt mà không vì lý do gì.

“Anh muốn hôn bạn gái mình.” Anh thanh minh.

“Ai là bạn gái anh?” Nữ thư ký vẫn còn đang trong phòng bệnh, người này đâu có giống tình anh trong giới kinh doanh?

“Vậy em là gì của anh?” Anh nắm tay cô, đầu mày cuối mắt đều là ý cười.

Trong thuốc có thêm thuốc an thần, không đợi cô trả lời, anh lại ngủ thiếp đi, tay nắm chặt tay cô. Cô từ từ ngồi xuống, đưa tay vuốt ve khuôn mặt gầy gò của anh, viền mắt bất giác nóng hổi.

Cô bảo đi giúp việc hầm ít canh cá, còn nấu cả cháo, kèm theo vài món ăn. Lúc cho vào hộp giữ nhiệt, đi giúp việc hỏi ai không được khỏe, cô cười cười. Vào phòng bệnh, sắc mặt anh trắng bệch mờ to mắt đang xuất thần, đáng vẻ đó cô chưa thấy bao giờ, dường như rất hụt hẫng.

Cô nhìn mà không kìm được phải mềm lòng.

“Bác sĩ kiểm tra phòng chưa?” Cô giả vờ thoải mái hỏi.

“Đến rồi, mọi thứ đều ổn.” Anh nhìn cô múc cháo từ trong hộp ra chén, mỉm cười, “Chiếc hộp giữ nhiệt này nhìn thật là thân thiết!”

Cô đưa chén cho anh, xoay người lại vắt một chiếc khăn lông ẩm, lau tay giúp anh. Anh không vội nhận chén, mà ấn tay lên ngực cô.

“Anh làm gì vậy?” Tuy đây là phòng bệnh đơn VIP, nhưng vẫn có y tá ra ra vào vào!

Anh rất nghiêm túc nhìn cô, “Đào Đào, chỗ này của em đã trống chưa?”

Cô không kìm được viền mắt ửng đỏ.

“Tuy lịch sử của anh không được trong sạch, nhưng anh sớm đã sửa chữa sai lầm, đừng có bắt nạt người khác như vậy nữa, kiểm tra vài ngày là được, em đã giày vò anh lâu như vậy rồi.” Giọng điệu lại chuyển về kiểu cách bất chệt quen thuộc ngày xưa, “Không sợ anh bị người phụ nữ khác cướp mất à?”

“Sợ thì sợ, được chưa?” Cô bật cười. Chỉ có tình yêu cam nguyện bị trói buộc mới có thể đi được xa hơn.

Anh đặt cái chén trong tay cô lên tủ đầu giường, dang rộng hai tay, ôm lấy cô, thấy cô không phản kháng thì từ từ kéo cô vào lòng, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Anh coi như là một người đàn ông có tiền án tiền sự, em không phải người phụ nữ đầu tiên của anh, cũng không phải người duy nhất, hãy làm người phụ nữ cuối cùng trong cuộc đời anh, được không em?” Sự cô do dự, anh lại kèm theo một câu, “Anh sẽ không để em phải suy đoán, cũng sẽ không khiến em lo âu, càng không để em tủi thân. Em không cần cau mày, thực ra cuộc đời không hề dài, giả như hôm nay anh không phải bị viêm ruột thừa mà mắc bệnh không chữa được thì liệu chúng ta còn có cơ hội yêu nhau nữa không?”

“Anh nói vậy gì đó?” Cô liếc xéo anh một cái, nhưng tận đáy lòng lại có một sợi dây đàn đang khẽ rung lên. Không bàn đến chia cách sinh tử, chỉ buông tay thôi thì cả một cuộc đời sẽ trôi qua.

Anh thở dài, “Trân trọng người trước mắt không hạnh phúc bằng đắm chìm trong hồi ức sao?”

Cô thần thờ giãy lắt, ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt mong đợi của anh, trong lòng nhói đau. Cô không thể để câu chuyện của Hoa Diệp lại lặp lại trên người mình, cô có quyền được hạnh phúc. Một đoạn tình cảm kết thúc không có nghĩa là kết thúc đi tình yêu, nó có thể là một bắt đầu mới.

Một đời người, rất ngắn ngủi.

Không phải tất cả đàn ông đều bằng lòng ngu ngốc chờ đợi một người con gái trong lòng chứa đựng người đàn ông khác từ từ quên đi quá khứ, không phải tất cả đàn ông đều có thể yêu một cách cố chấp để rồi không được hồi đáp mà không một câu oán trách. Anh là người đàn ông mà rất nhiều cô gái không thể nắm được, sao có thể vô dụng như vậy trước mặt cô chứ?

Trước mắt, rộng mở trong sáng. Anh là em trai của ai, con trai của ai, tình anh gì đó, cô từng là vợ của ai, đều không còn quan trọng nữa, quan trọng là quãng thời gian tươi đẹp sau này, chỉ thuộc về họ.

“Rốt cuộc anh có đói hay không?” Khóe miệng nở một nụ cười ngọt ngào, ánh mắt nhìn anh dịu dàng thêm vài phần.

“Em trả lời câu hỏi của anh trước đi đã.” Anh nhìn cô chăm chăm.

Cô đảo mắt, ngoẹo đầu, “Sau này, nếu em và bố mẹ anh xảy ra tranh chấp thì anh sẽ đứng về phía ai?”

Anh há to miệng mất cả hình tượng, một lúc sau, mới cười ha ha thành tiếng, cười tới nổi mắt lấp lánh, “Ngốc à, đương nhiên là phía em rồi, em là vợ anh mà!”

Vợ anh... Đây là một từ đáng tự hào và hạnh phúc biết bao!

“Thật không?”

“Thật hơn cả chân lý.”

“Vậy em lại hỏi anh, lúc đầu, anh từng có âm mưu gì với em không?”

“Này, cô bé ngốc, em nhiều câu hỏi thật đấy, mau ngậm miệng lại, anh là bệnh nhân đó, em phối hợp chút đi, để anh hôn em một cái.” Đúng là hạnh phúc sắp đến rồi, sao có thể không hành động gì cơ chứ?

Cô có ý chống đối anh, nghiêng người sang một bên, nhưng thấy anh cau mày đau đớn, lại đau lòng thở dài, ngoan ngoãn dán môi lên.

Anh nâng mặt cô, từ hời hợt đến điên cuồng, hôn cô thật sâu.

Hôm ra viện, cô lái xe đến đón anh. Cho dù hoàn toàn nghi ngờ kỹ thuật lái xe của cô nhưng anh cũng không thể không ngồi được. Anh còn lựa chọn nào khác sao? Yêu phải cô bé ngốc này, đồng nghĩa với việc lên phải thuyền giặc, hối hận cũng không kịp nữa rồi, huống hồ anh sẽ không bao giờ hối hận.

May mà đi đường bình an, xuống xe, chỉ thấy bầu trời rắng chiều bốn phía, lá phong đỏ khẽ lay động trong ánh chiều tà. Anh nín thở, hai mắt sáng rỡ, giống như bình sinh chưa từng thấy phong cảnh đẹp như vậy bao giờ.

Cô xách hai cái túi đựng đồ của anh từ trên xe xuống, anh đưa tay muốn đỡ lấy, cô trừu anh một cái, nghiêng người qua nghe điện thoại.

“Tiểu Đào, Tiểu Phần vừa sinh cho anh một đứa con trai.” Lâu rồi không nghe thấy giọng Hoa Diệp, nhất thời cảm thấy hơi xa lạ.

“A, chúc mừng anh nha!” Cô vội vàng nói.

“Em vẫn ổn chứ?”

“Ừm, rất ổn.” Dư quang nơi khóe mắt nhìn thấy người đàn ông vừa mới xuất viện đi bước thật dài đến chỗ thang máy, cô vội vàng, “Này, anh đi

chậm thôi...”

“Cái gì?” Hoa Diệp hỏi.

“Không có gì, chúc mừng anh nhé, anh mau đến với vợ anh đi!” Cô vội cúp điện thoại, không nghe thấy tiếng than khẽ của Hoa Diệp.

“Bác sĩ bảo anh nghỉ ngơi đàng hoàng, anh đi nhanh vậy làm gì?” Cô sợ anh động đến vết thương, đành ra một tay, cẩn thận ôm người anh vào trong lòng mình.

Từ thế kỷ cục này khiến anh cảm thấy buồn cười, nhưng lại thấy ngọt ngào, được người con gái mình yêu quan tâm như vậy, cảm giác ấy tuyệt vời tới mức không lời nào có thể diễn tả.

Thang máy đi lên, cô ngẩng đầu lên, hai cái túi đeo trên vai, hơi thở dốc, “Còn một lúc nữa là tới nhà rồi.” Cô nói. Đây không còn là căn hộ của anh nữa, mà là nhà của họ, anh nhìn cô, đôi môi mông xinh đẹp hơi cong lên, “Đúng vậy!”

Cô hỏi anh lúc đầu từng có âm mưu gì với cô không? Anh nhắm mắt lại, anh từng có nhưng không thực hiện, anh nghĩ rằng chỉ có Hoa Diệp mới có thể mang lại hạnh phúc cho cô.

Nhưng âm mưu của Hứa Mộc Ca lại trở thành hạnh phúc của anh và cô.

Anh không thừa nhận mình may mắn, vì mỗi hạnh phúc có được, đều cần phải trả giá rất nhiều. Nếu anh từng may mắn do dự thì cô sẽ...

Đôi mắt to mở thật tròn, “Nghĩ gì đó? Mau mở cửa đi!”

Anh mỉm cười, cúi người hôn lên đỉnh đầu cô, “Được, Đào Đào!”

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Ngoại Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.